

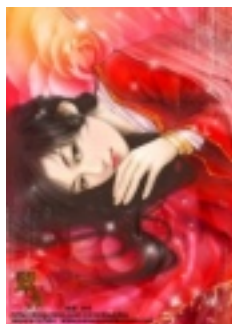
Khế Ước Quân Hôn

Contents

Khế Ước Quân Hôn	2
1. Q.1 - Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt	3
2. Q.1 - Chương 2: Cho Tôi Một Khẩu Súng	6
3. Q.1 - Chương 3: Manh Sát	8
4. Q.1 - Chương 4: Nhập Ngũ	10
5. Q.1 - Chương 5: Huấn Luyện	12
6. Q.1 - Chương 6: Cô Ta Không Xứng	14
7. Q.1 - Chương 7: Không Từ Thủ Đoạn	16
8. Q.1 - Chương 8: Tôi Sẽ Thay Cậu Cầu Tình	19
9. Q.1 - Chương 9: Cô Ta Đáng Bị Đánh	20
10. Q.1 - Chương 10: Hồn Chiến	22
11. Q.1 - Chương 11: Đánh Hấn	24
12. Q.1 - Chương 12: Nghịch Lân (trái Ý)	27
13. Q.1 - Chương 13: Hằng Hái Làm Việc Nghĩa	29
14. Q.1 - Chương 14: Vị Hôn Phu Tiền Tiền Nhiệm	31
15. Q.1 - Chương 15: Sao Không Để Ý Đến Tôi?	33
16. Q.1 - Chương 16: Tử Lộ	36
17. Q.1 - Chương 17: Nổ Súng	38
18. Q.1 - Chương 18: Kẻ Bại Hoại Này	40
19. Q.1 - Chương 19: Từ Chối	42
20. Q.1 - Chương 20: Diễn Kịch	44
21. Q.1 - Chương 21: Khách Quý	46
22. Q.1 - Chương 22: Buông Cô Ấy Ra	48
23. Q.1 - Chương 23: Đa Tạ	50
24. Q.1 - Chương 24: Nói Lời Phải Giữ Chữ Tín	52
25. Q.1 - Chương 25: Đau Thì Cùng Đau	54
26. Q.1 - Chương 26: Tin Tốt Lành	56
27. Q.1 - Chương 27: Khế Ước Vợ Chồng	58
28. Q.1 - Chương 28: Còn Thích Cô Ta Không?	60
29. Q.1 - Chương 29: Đào Tạo Lại	63
30. Q.1 - Chương 30: Đơn Độc Chiến Đấu	65
31. Q.1 - Chương 31: Nếu Thua	67
32. Q.1 - Chương 32: Bị Cấn Ngược Lại Một Miếng	69
33. Q.1 - Chương 33: Truyền Chuyển Công Tác	71
34. Q.1 - Chương 34: Lập Mưu Từ Lâu	73
35. Q.1 - Chương 35: Sổ Đen	76
36. Q.1 - Chương 36: Đột Biến	78
37. Q.1 - Chương 37: Anh Cũng Có Thể	80
38. Q.1 - Chương 38: Sao Lại Giày Vò Thành Thê Này!	82
39. Q.1 - Chương 39: Người Đàn Ông Xui Xẻo	84
40. Q.1 - Chương 40: Trở Về Nhà	86

41. Q.1 - Chương 41: Thối Đến Mức Không Ai Muốn	88
42. Q.1 - Chương 42: Theo Yêu Cầu	90
43. Q.1 - Chương 43: Giải Thích	92
44. Q.1 - Chương 44: Làm Sao Để Tha Thứ Cho Cô?	95
45. Q.1 - Chương 45: Anh Giúp Em	97
46. Q.1 - Chương 46: Chúng Ta Còn Chưa Động Phòng Đầu!	99
47. Q.1 - Chương 47: Mâu Thuẫn	101
48. Q.1 - Chương 48: Danh Phận	103
49. Q.1 - Chương 49: Ngoài Ý Muốn	105
50. Q.1 - Chương 50: Vợ Anh Đang Nhìn Chúng Ta Đây!	108
51. Q.1 - Chương 51: Tình Yêu Khuynh Thành	110
52. Q.1 - Chương 52: Không Hợp Lễ Thường	111
53. Q.1 - Chương 53: Cách Thế Ôn Tồn	114
54. Q.2 - Chương 1: Nước Đổ Khó Hốt Lại	115
55. Q.2 - Chương 2: Bà Xã À, Hiện Tại Anh Chỉ Yêu Em!	139
56. Q.2 - Chương 3: Lưu Lại Cho Em Chút Kỷ Niệm	151
57. Q.2 - Chương 4: Đêm Nay Phải Dỗ Dành Cô Ấy!	162
58. Q.2 - Chương 5: Diên Cuồng Xâm Chiếm	175
59. Q.2 - Chương 6: Loài Ngụy Hiếm	185
60. Q.2 - Chương 7: Tôi Muốn Cho Cô Xuống Địa Ngục!	198
61. Q.2 - Chương 8: Trở Về Sẽ Xử Lý Cô!	211
62. Q.2 - Chương 9: Thủ Trưởng Giá Lâm	221
63. Q.2 - Chương 10: Lại Cấn Tôi! (âm Áp)	233
64. Q.2 - Chương 11: Bà Xã Định Đoạt!	243
65. Q.2 - Chương 12: Bà Xã Anh Chạy Kìa!	253
66. Q.2 - Chương 13: Nổi Giận	263
67. Q.2 - Chương 14: Nhớ Cho Kĩ Ai Mới Là Người Đàn Ông Của Em!	273
68. Q.2 - Chương 15: Khi Thân Mật Với Bà Xã, Đừng Ai Đến Làm Tôi Mất Hứng	280
69. Q.2 - Chương 16	283
70. Q.2 - Chương 17 Phần 1	290
71. Q.2 - Chương 17 Phần 2	294
72. Q.2 - Chương 18 Phần 1	299
73. Q.2 - Chương 18 Phần 2	305
74. Q.2 - Chương 19 Phần 1	310
75. Q.2 - Chương 19 Phần 2	314
76. Q.2 - Chương 20 Phần 1	320
77. Q.2 - Chương 20 Phần 2	325
78. Q.2 - Chương 21	330
79. Q.2 - Chương 22: Bà Xã À, Anh Rất Đói!	340
80. Q.2 - Chương 23: Người Đàn Bà Này Quá Diên Cuồng	350
81. Q.2 - Chương 24: Bà Xã Tôi Tặng Cho Tôi!	361
82. Q.2 - Chương 25: Hóa Ra Chỉ Là Một vở Kịch !	370
83. Q.2 - Chương 26: Trước Hôn Lễ	382
84. Q.2 - Chương 27: Quân Hôn Khuynh Thành (2)	392
85. Q.2 - Chương 28: Ăn Vận Đẹp Nhất	398
86. Q.2 - Chương 29: Tôi Sẽ Ghen Tị, Sẽ Ăn Dấm Chua!	408
87. Q.2 - Chương 30: Chương Cuối	412

Khế Ước Quân Hôn

Giới thiệu

Khế Ước Quân Hôn thủ thi về câu chuyện tình yêu của hai con người ương ngạnh, anh là lính nhà binh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khe-uoc-quan-hon>

1. Q.1 - Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Khu biệt thự Uyển Quân trong thành Kiều Sơn nằm ở cạnh sông, phong cảnh tuyệt đẹp cách xa nội thành ô nhiễm khói bụi, không khí hết sức trong lành.

Nơi ở rộng lớn đẹp đẽ này không mất đi vẻ trang nghiêm của nó, chỉ có cán bộ cấp chính khách quan chức mới có tư cách ở đây. Đằng trước cái sân rất rộng là bãi cỏ có suối phun, thậm chí có cả bể bơi lộ thiên và bãi đỗ xe, cần gì có này. Đằng sau là lâm viên thiết kế theo phong cách hoa viên Trung Quốc. Một sự kết hợp hoàn mỹ giữa Trung Quốc và Tây Phương.

Khoảng cách từ cổng chính có thiết bị điện tử chống trộm đến biệt thự cũng không gần, bình thường đều có người lái xe ra vào đoạn đường này. Nhưng hôm nay có chút đặc biệt, lúc này Lâm Tuyết cùng vài cảnh vệ theo sau Lương Trọng Toàn đang xuyên qua cái sân lớn đi bộ về phía cửa chống trộm điện tử.

Không ai nói câu nào vì sắc mặt Lương Trọng Toàn xem ra rất xấu, tất cả mọi người đều biết tâm tình Lương bộ trưởng không vui.

Vốn hôm nay tốt ngày, Lâm Tuyết lần đầu bước vào cửa Lâm gia. Lương Trọng Toàn toàn tâm toàn ý muốn gọi con trai thứ hai Lương Tuấn Đào đang trong quân ngũ về, sắp xếp cho hắn và Lâm Tuyết gặp mặt. Nhưng khi đoàn hộ tống tới trước cửa nhà lại không vào, Lương nhị thiếu gia cho người vào báo: nếu đơn thuần là gọi hắn về ăn cơm nhà hắn liền vào ngay nhưng nếu muốn nhân cơ hội giao cho hắn một nữ nhân lộn xộn thì hắn sẽ quay xe trở về quân khu ngay lập tức.

Ai cũng biết Lương lão nhị rất mạnh mẽ, thiên hoàng lão tử cũng không làm gì được hắn, cha hắn là Lương Trọng Toàn cũng không làm gì được!

Muốn để Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào thuận lợi gặp mặt, Lương bộ trưởng đành phải vác mặt mo đi tự mình đưa cô tới cửa.

Tình cảnh bề tấp bên ngoài khiến Lâm Tuyết mở to mắt tiếp.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy đoàn hộ tống xanh biếc như vậy, màu lục chói mắt mê người. Trong tiết xuân se lạnh, dưới ánh mặt trời càng tác động mãnh liệt vào thị giác người khác. Màu sắc xa lạ này khiến sâu trong nội tâm Lâm Tuyết hơi hơi rung động, giống như tình cảm ngủ yên lâu ngày đang bị đánh thức.

Cô thích mê màu lục, ngay từ lúc mới thấy đã thích rồi.

Lúc này, các chiến sĩ đi theo xe đã chỉnh tề đội ngũ, toàn bộ rầm rập kính chào Lương Trọng Toàn theo nghi thức quân đội:

- Thủ trưởng, chào!

Lương Trọng Toàn chưa mặc quân trang nhưng quan uy tỏa ra đã đến mười phần, một ánh mắt lạnh thấu xương đảo qua, tất cả nghiêm nghị kính nể lặng ngắt như tờ.

Nhưng trong tình huống lớn thế nào đi nữa, cửa chiếc xe quân dụng Land Rover(1) đỗ trước mặt vẫn đóng chặt như cũ, vị quân nhân đang ngồi bất động bên trong như không hề thấy sự tồn tại của Lương Bộ trưởng.

“Lưu Trại trưởng bước ra khỏi hàng!” Lương Trọng Toàn đột nhiên hét lớn.

Một vị sĩ quan trẻ tuổi trên vai có quân hàm một sao chức vụ Thiếu tá lập tức bước ra khỏi hàng, anh ta tiến nhanh từng bước, kính chào theo quân lễ đáp: “Lưu Bắc Thành, Thiếu tá lục quân bộ dã chiến trực thuộc quân khu Phi Ứng đoàn đội lệnh Thủ trưởng!”

“Cậu, đi bắt nó ra đây cho tôi!” Lương Trọng Toàn chỉ ngón tay hướng vào quân nhân đang ngồi ngay ngắn trong chiếc Land Rover, mặt than đen sì vô cùng giận dữ.

Lưu Bắc Thành lộ ra vẻ khó khăn nhưng mệnh lệnh của cấp trên thì không thể làm trái, anh đành chạy tới cửa xe, thấp giọng nói mấy câu với người đàn ông bên trong.

“Phanh!” Một tiếng động mạnh vang lên, ánh mắt Lâm Tuyết dõi theo liền bắt gặp Lương nhị công tử này giờ một mực tĩnh tọa trong xe thị uy, cuối cùng đã bước xuống, nhưng sau khi xuống xe hắn còn thô bạo đá vào cửa xe, đối với cha mình tỏ thái độ vô cùng bất mãn.

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông kia một thân quân trang màu lục tinh sảo, trên vai là quân hàm 3 sao, thân hình anh tuấn to lớn, đi lại trầm ổn hữu lực. Hắn như con báo sẵn mồi tảo nhả, nhìn thông dong tự tại nhưng lại tràn ngập công kích nguy hiểm.

Có một loại người trời sinh đã có khí chất vương giả, dù không nói lời nào nhưng nếu ở cùng đám người kia thì khí độ phi phàm của hắn đều khiến kẻ khác không bỏ qua được, Lương Tuấn Đào chính là loại người ấy!

Hắn là một Thượng tá trẻ tuổi cực kì mê người, vô luận theo góc độ nào cũng hoàn mỹ không chê vào đâu được. Có điều, khuôn mặt của nam tử tuấn mỹ như bức tranh tuyệt sắc lúc này như bao phủ một tầng sương lạnh, tinh mâu sâu thẳm lãnh liệt khiến người khác phải cảm như hén.

Hắn nện từng bước mạnh mẽ đến trước mặt Lương Trọng Toàn, khoe môi khêu gợi châm chọc hơi hơi giương lên thành hình cung, cười lạnh nói: “Con đang tự hỏi sao tự đứng nhớ tới con mà gọi về nhà, quả nhiên lại tạo ra một mặt hàng không bán đi được muốn đưa cho con!”

Nói xong, ánh mắt huyền hàn lạnh như băng của hắn chuyển sang gương mặt tiêu tụy tái nhợt đang cười của Lâm Tuyết, con ngươi chậm rãi nheo lại đầy nguy hiểm.

Lâm Tuyết đứng trước mặt hắn tựa như một con hươu sao đứng trước con báo sẵn mồi dừng lại tạm nghỉ chân. Đôi mắt trong như nước mùa thu không kiêu ngạo không xu nịnh, bình tĩnh nhìn hắn, cô không hề hộp cũng không cực kì hâm mộ, cứ bình thản như nước.

Đây là Lương nhị thiếu gia trong truyền thuyết, hai mươi bảy tuổi đã vinh dự nhận chức Đoàn trưởng lục quân bộ dã chiến Phi Ứng đoàn – Thượng tá quân khu Lưu Tuấn Đào!

“Đừng có không biết phân biệt lớn nhỏ như vậy!” Đối với đứa con bảo bối từ nhỏ đã kiệt ngạo bất tuân(2) này Lương Trọng Toàn không có biện pháp nào cả. Ông chỉ có thể uất giận trừng hắn một cái nói: “Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, hướng chi ta khẳng định cô gái này không kém chút nào!”

“Huh?” Từ sâu trong cổ họng Lương Tuấn Đào phát ra một tiếng cười sảng khinh thường, hắn dùng giọng điệu bất cần đời nói với cha mình: “Cha đã cảm thấy cô ta được, vậy cứ lưu lại tự mình dùng đi!”

“Hỗn láo, mày đừng có nói hươu nói vượn!” Lương Trọng Toàn tức giận đến độ thối râu trừng mắt, cứng rắn trong chốc lát lại không biết làm sao. Ông đành kéo Lâm Tuyết tới trước mặt con mình, cố gắng áp chế tức giận, giọng điệu dịu lại nói với cô: “Con với Tuấn Đào tự giới thiệu một chút đi.”

Vị quân nhân trước mặt Lâm Tuyết thái độ lạnh như băng, đối với cô ngập tràn địch ý, thật sự không phù hợp với “tiêu chuẩn hợp tác” của cô, trong lòng sớm đã bị hắn knock-out nhưng ngoài mặt Lâm Tuyết vẫn cố gắng ở trước mặt Lương Bộ trưởng nói một tràng:

“Xin chào, tôi là Lâm Tuyết, lần đầu gặp mặt đã khiến anh không thoải mái, thành thật xin lỗi.” Lâm Tuyết bình thản cười nhạt với hắn một cái, đồng thời lễ phép đưa bàn tay ra.

Lương Tuấn Đào nhét hai tay trong túi quần, cái cằm cương nghị giờ lên, kiệt ngạo liếc xéo cô gần từng tiếng: “Cô, tới từ đâu thì mau trở về đó, nhà tôi không chào đón cô!”

Lâm Tuyết ngẩn người. Đối phương lại nói năng lỗ mãng như vậy, hơn nữa còn làm trò trước mặt Lương Trọng Toàn và nhiều binh lính như vậy, thật sự khiến cô không xuống đài được. Vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Tuyết, đợi xem cô phản ứng thế nào.

Ủy khuất? Khổ sở? Khó xử? Hay khóc lóc giống phần lớn các cô gái khác?

Đồng mâu trong trẻo lạnh lùng không chút biến hóa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tái nhợt dâng lên sự kiên định khác thường, cô đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, kế hoạch đặt ra sẽ không vì một câu nói của Lương nhị thiếu gia mà bị phá hỏng.

Bất chước giọng điệu của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết cũng gần từng chữ nói với hắn: “Tôi, nếu đã tới đây sẽ không tính chuyện rời đi, nhưng xin Nhị thiếu gia yên tâm, người tôi muốn kết hôn cùng là anh trai anh chứ không phải anh!”

Lời vừa nói ra rung động toàn bộ quan binh (kể cả Lương Trọng Toàn). Tất cả đều dùng ánh mắt kinh ngạc một lần nữa đánh giá cô gái thanh lệ nhu nhược trước mắt.

Lâm Tuyết luôn điềm tĩnh như con mèo nhỏ ngoan dịu, nhưng nếu đối phương khinh thường cô, cô sẽ không chút khách khí mà giờ vượt lên.

Nếu phải lựa chọn một người trong hai anh em Lương gia, cô tình nguyện chọn Lương Thiên Dật ôn nhuận vô hại kia! Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân Lâm Tuyết, nếu Lương Trọng Toàn đồng tình với suy nghĩ ấy thì đã không cố ý đưa cô tới gặp Lương Tuấn Đào.

“Ồi!” Đôi mắt nheo lại của Lương Tuấn Đào chậm rãi mở ra, như cười như không quan sát cô thật kĩ, gật đầu khen ngợi: “Răng nanh sắc bén, lá gan cũng không nhỏ!”

“Đa tạ nhị thiếu gia khen ngợi!” Lâm Tuyết không chút khách khí cảm ơn lời khen của hắn, sau đó hơi giương môi nói: “Nếu vậy, Nhị thiếu gia cũng không cần lo lắng sợ hãi nữa. Đã tới cửa thì liền vào đi thôi, đừng để trễ thời gian dùng bữa.”

Lời này nói ra khiến Lương Tuấn Đào có vẻ không được phóng khoáng! Binh lính xung quanh muốn cười cũng không dám cười, trên mặt biểu tình cứng ngắc hết sức kì quái.

Lương Trọng Toàn trừng mắt liếc con trai một cái khiển trách: “Anh còn chẳng bằng một nữ tử phóng khoáng! Mau về nhà thôi!”

“Không về. Quân vụ đang có việc khẩn cấp!” Ánh mắt hắn đảo qua Lâm Tuyết, hừ lạnh một tiếng nói với cha mình: “Cha mau trở về nghĩ cách đẩy mạnh việc tiêu thụ cô ta cho anh cả đi, con không hầu được!”

Nói xong Lương Tuấn Đào xoay người tiêu sái, nhắc chân chuẩn bị rời đi.

Đúng là không có cách với đứa con này, Lương Trọng Toàn đành ra lệnh cho sĩ quan phụ tá Lưu Bắc Thành: “Lưu đội trưởng, đưa cô gái này về quân khu, sắp xếp làm Văn thư bên cạnh Thượng tá, thực tập một tháng!”

Lời này không chỉ làm Lương Tuấn Đào vừa xoay người bước đi phải dừng lại còn khiến Lâm Tuyết vừa thở phào nhẹ nhõm ngạc nhiên. Cái gì? Để cô vào quân khu làm Văn thư cho Thượng tá ư? Quả nhiên suy nghĩ của lãnh đạo khác với dân thường, cô không cách nào theo kịp được Lương Bộ trưởng.

“Hôm nay là ngày cá tháng tư sao?” (đây cũng là lời Lâm Tuyết muốn hỏi) Lương Tuấn Đào trầm mặc, quyết đoán cự tuyệt: “Con không cần cô gái yếu điệu này làm Văn thư! Cô ta cũng không đảm đương được!”

“Được hay không phải làm mới biết!” Lương Trọng Toàn đầy uy nghiêm chăm chú nhìn Lâm Tuyết hỏi: “Làm người nhà quân nhân tất yếu phải rèn luyện, con có tin mình sống được cuộc sống của quân nhân cùng Tuấn Đào một tháng hay không?”

“...” Mắt cô tròn lớn, xác định lời của ông không phải là nói đùa.

“Đi mau, ta tin rằng con gái Hứa Tịnh Sơ sẽ không khiến bà ấy mất mặt!”

Quân lệnh như sơn, một câu nói này khiến Lâm Tuyết bước vào con đường quân lữ, cũng bởi vậy, có người nào đó từ đây cũng không thể tháo gỡ gút mắc tình cảm này được.

2. Q.1 - Chương 2: Cho Tôi Một Khẩu Súng

Bụng rỗng ngồi xe hỏa tốc đến quân khu khiến Lâm Tuyết cực kì buồn bực.

Lúc ấy cô đã muốn cự tuyệt nhưng khi thấy ánh mắt uy nghiêm của Lương Trọng Toàn cô không thốt nên lời, cứ như vậy hồ đồ bị đưa lên xe, xấu hổ đến quân khu làm công tác văn thư!

Kỳ thật hiện giờ cô mệt chết đi được, lòng thầm muốn tìm một chỗ tạm lánh đợi tránh khỏi kiếp nạn sẽ nghĩ cách rời khỏi thành phố này.

Được rồi, quân nhân thì quân nhân, cô có thói quen thích ứng được với mọi hoàn cảnh, có thể lớn lên trong Lâm gia đầy sài lang hổ báo, không có nơi nào khiến cô sợ hãi được nữa.

Cùng ngồi với Lâm Tuyết im lặng không màng tới danh lợi là Lâm Tuấn Đào sắc mặt còn kém hơn. Hắn liếc nhìn nữ nhân bị phụ thân cường ngạnh ép lên xe, càng nhìn càng khó chịu.

Đột nhiên Lương Tuấn Đào thét lên, ra lệnh lái xe dừng lại, sau đó bảo Lưu Bắc Thành mở cửa xe.

Lưu Bắc Thành cho rằng Nhị gia lại hồ đồ chuẩn bị bỏ lại vị tiểu cô nương nũng nịu này, anh vội vàng khuyên can: “Đội trưởng đừng như vậy, cô gái này lão gia đích thân nhét vào còn dặn dò tôi trông chừng cẩn thận, nếu anh bỏ lại trên đường, khi trở về tôi chết chắc rồi!”

“Nói thêm cậu nữa, ngay cả cậu tôi cũng bỏ lại!” Lương Tuấn Đào tức giận trừng anh một cái, chiếc cầm hoàn mỹ vênh lên, ánh mắt khinh miệt hướng phía Lâm Tuyết uy hiếp: “Cho cô một cơ hội chạy trốn, nếu giờ mà tới quân khu, có tin tôi sẽ chinh cô không?”

Lâm Tuyết gắt gao nhăn đôi mi thanh tú, mặt cười lạnh lạnh nói: “Y mạnh hiếp yếu, sức sinh mới làm vậy!”

“Tôi thêm vào!” Lương Tuấn Đào nổi giận nói: “Con quỷ nhỏ, dám mắng ta!”

“Tôi mắng bọn sức sinh ý mạnh hiếp yếu, Nhị thiếu gia đâu làm chuyện đó sao đã vội mắng tôi!”

“Đúng là khéo mồm khéo miệng!” Hắn giận quá hóa cười, bàn tay to giữ lấy cái cầm xinh đẹp của cô đánh giá vài lần, ánh mắt tà mị: “Nếu gan đủ lớn thì đi cùng tôi! Nhớ kĩ, tôi là cấp trên của cô, gọi tôi là Thủ trưởng!”

Đại Quân khu lục quân bộ đã chiếm thành phố nằm trong khu vực núi non trùng điệp, đoàn hộ tống ra khỏi khu biệt thự Uyển quân liền rẽ vào đường quốc lộ hoang vắng.

Đúng lúc này, chiếc Land Rover chạy chậm lại, ba chiếc xe tải quân dụng siêu việt từ phía sau đi vượt lên, vây lấy ba phía bảo hộ Land Rover ở bên trong.

Đây là thói quen của quân đội, xe lãnh đạo thường đi bên trong đề phòng bị phần tử quá khích khủng bố hoặc bị quân địch tập kích.

Một tay Lâm Tuyết chống cằm ngắm màu xanh biếc mênh mông bên ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ. Trong lòng cô không muốn sau này phải sống cuộc sống của một quân nhân cũng không muốn ở bên cạnh Lương nhị thiếu gia. Người đàn ông kia có thể tung cô lên trời cũng có thể vứt xuống địa ngục.

“Tuyệt, có thấy hạnh phúc không?” Trước đây, có một người đàn ông ôn nhu như vũ như, giọng nói khàn khàn sát bên tai cô, khi đó, cô rất hạnh phúc! Nhưng hạnh phúc giống như một ly rượu độc kê vĩ đẹp đẽ, cứ gần bó lưu luyến, sau này lại bị chính độc được đó hủy hoại mình!

“Đừng” Một tiếng nổ lớn vang lên, cùng với nó chiếc xe tải chạy phía trước đột nhiên rơi vào hố đất, chân ga nổ vang không nhúc nhích được. Các xe phía sau chỉ có cách dừng lại khẩn cấp, đoàn xe bị đình trệ.

“Không hay rồi, có mai phục!” Một người hô vang, các nhóm binh lính đã được huấn luyện tự động cầm súng, khẩn trương kéo chốt chuẩn bị ứng chiến.

Xe quân đội được vũ trang đề phòng phát sinh bị phần tử khủng bố tập kích nhưng không ai ngờ chúng lại càn rỡ như vậy, ban ngày ban mặt dám xuống tay với đoàn hộ tống vũ trang hạng nặng. Mọi người vừa nhìn tình hình đã biết không phải chuyện tốt, không dám lơ là chút nào.

Địch tối ta sáng, các chiến sĩ được trang bị súng ống pháo cối loại tốt vừa tìm kiếm mục tiêu vừa nã đạn vào cây cối xanh um hai bên đường. Trước đó quân địch đã làm bầy rập vây khốn đoàn hộ tống, lúc này khẳng định chúng đang mai phục ở gần đó chờ thời cơ tập kích.

Quả nhiên, sau loạt đạn như vũ bão, đối phương không có bất cứ động tĩnh gì. Nhưng không biết từ đâu ném tới mấy quả bom cay, chung quanh nhất thời tràn ngập sương khói, không ai mở nổi mắt. Xe tải quân dụng cùng binh lính xung quanh đều bị tập kích, chỉ có người ngồi trong khoang điều khiển thoát được vụ công kích này.

“Kẻ nào to gan lớn mật dám tập kích chúng ta?” Lương Tuấn Đào giật mình không ít. Hắn không bị dọa bởi trận thế này mà kinh ngạc vì nơi đây chỉ cách quân khu vài chục km, cứ nhiên lại có phần tử vũ trang đột kích bọn họ! Thật sự là ăn gan hổ uống mật gấu!

“Báo cáo, đây có thể là đồng đảng của độc phạm Hắc Nha mới bị bắt gần đây tìm cơ hội trả thù!” Lưu Bắc Thành báo cáo xong, liền tức tốc hướng tổng bộ quân khu báo cáo chuyện nửa đường bị tập kích, hỏa tốc thỉnh cầu trợ giúp từ tổng bộ.

“Tmd (1), cậu có thể dừng vì chút chuyện chó má này mà cầu cứu tổng bộ được không? Không thấy mất mặt sao?” Lương Tuấn Đào mắng anh một câu, đợi khói tan đi, hắn mau lẹ đẩy cửa xe ra, hắn đã sớm chú ý tới mấy chỗ xuất hiện lựu đạn.

“Oành! Oành! Oành!” Vài tiếng nổ lớn vang lên, ánh lửa phụt ra, bụi cát tung tóe, thân thể vài binh lính bị tung lên, vậy là thành công tìm được mục tiêu mai phục.

“Chó chết! Giết!” Một khi biết được mục tiêu mai phục, các chiến sĩ đã chiến được tôn xưng thiện xạ lập tức nổ súng.

Đối phương hẳn nhiên đã có chuẩn bị, thậm chí liên tục ném lựu đạn về phía xe tải quân dụng, hỏa lực hung mãnh.

Chiến đấu kịch liệt chưa lâu, Lương Tuấn Đào nhận ra một việc, mày kiếm đen đặc nhướng lên nói với Lưu Bắc Thành: “Cậu có phát hiện gì không? Quân địch dường như cố kị gì đó, hỏa lực mãnh liệt không công kích đến chiếc xe chúng ta đang ngồi.”

“Nên chúng ta chỉ cần nghĩ cách đưa xe chạy qua, vậy có thể đào thoát thành công!” Người trả lời không phải Lưu Bắc Thành mà là Lâm Tuyết vẫn trầm mặc.

Lúc này Lương Tuấn Đào mới nhớ tới trên xe còn một nữ nhân, hắn liếc cô một cái, hừ lạnh khinh thường: “Nhưng tôi sao có thể bỏ lại anh em, một mình chạy trốn? Đúng là suy nghĩ của đàn bà!”

Lâm Tuyết gắt gao cắn môi như đã hạ quyết tâm, tay cô hướng trước mặt Lương Tuấn Đào đuổi ra nói: “Cho tôi một khẩu súng, tôi xuống xe đánh lạc hướng hỏa lực của bọn họ, các người nhân cơ hội này mau đưa xe bị sa xuống hố lên, khẩn trương tu bổ lại đường! Nhớ kĩ, trước khi đi không được bỏ tôi ở lại!”

Lương Tuấn Đào nhìn chằm chằm cô khoảng hai giây, giống như nhìn một kẻ điên.

“Tôi không có nhiều thời gian giải thích với anh!” Lâm Tuyết dứt khoát tự mình động thủ chạm vào khẩu súng bên hông hắn: “Khẩu súng này đưa tôi!”

“Quý nhỏ, cô sờ vào đây làm gì?” Lương Tuấn Đào phản công chế trụ cổ tay cô, cả giận nói: “Nhớ kĩ, không được tùy tiện sờ loạn thắt lưng đàn ông!”

3. Q.1 - Chương 3: Manh Sát

“Anh thật đàn độn! Tôi bảo đưa vũ khí cho tôi! Anh nghe không hiểu sao?” Lâm Tuyết tức khí rống giận đứng lên, cô sợ liên lụy hại hấn chết tại nơi này, nếu vậy cô đâu còn mặt mũi nào đi gặp Lương Trọng Toàn.

“Cô biết dùng súng?” Lương Tuấn Đào cảm thấy con quý nhỏ này không hề đơn giản, trong thời gian ngắn ngủi không những phân tích nắm rõ được tình hình hơn nữa còn đưa ra được hành động thỏa đáng nhất. Nhưng nhìn cô thế nào cũng chỉ thấy bộ dáng yếu đuối không giống đã trải qua luyện tập, hấn không khỏi hoài nghi.

“Sao tôi lại không biết, anh cứ đưa đây, tôi bắn cho anh xem!” Cô thành công đoạt được khẩu súng lục trong tay hấn, thuần thục kéo chốt bảo hiểm lên đạn.

“Cô xem xem, ngắm vào chỗ nào?”

“Đừng nhúc nhích, tôi ngắm vào quân hàm của anh bắn một phát xem sao!” Nói xong cô thật sự bắn một phát súng về phía hấn.

“Phải phân biệt rõ địch – ta, đừng có hướng vào người bên mình mà bắn!” Phân phó xong mới phát hiện quân hàm của mình thiếu một ngôi sao, mà vừa rồi mới chỉ động 1 cái, Lương Tuấn Đào kinh ngạc lần nữa nhìn cô bằng cặp mắt khác. “Không tồi, can đảm đấy! Nếu không sợ chết thì cùng tôi xuống xe!”

Đúng vậy, quân địch võ trang không tấn công mãnh liệt vào chiếc Land Rover bởi trên xe có người mà bọn chúng cố kị hoặc là muốn bắt sống hoặc là kiêng kị gì đấy! Tóm lại, lần tập kích này là muốn bắt sống được mục tiêu.

Vậy ai là mục tiêu? Hai người bọn họ đều có khả năng là mục tiêu.

Lương Tuấn Đào cho là hấn, Lâm Tuyết cho là cô, hai người đều cảm thấy đối phương là người vô tội bị mình liên lụy, trong tiềm thức nảy sinh vài phần áy náy nhưng cũng chỉ giữ ở trong lòng.

“Toàn thể chú ý, phối hợp chặt chẽ, chống lại quân địch, lót đường đẩy xe, nhanh!”

Mở cửa xe, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cơ hồ đồng thời lăn xuống đất, thấp người đi tới, mãnh liệt công kích vào vị trí xuất hiện hỏa lực của địch đã để ý từ trước.

“Oanh! Oanh! Oanh!” Lương Tuấn Đào liên tục quăng ba quả lựu đạn vào giữa hậu tâm quân địch, người ngã ngựa đổ, hỏa lực của địch quân nhất thời đi xuống.

Binh lính còn lại vội tập hợp ra sau toàn lực đẩy xe, phối hợp với lái xe đạp chân ga bên trong, cố gắng đẩy xe ra khỏi hố.

Quân địch cũng cực kì khôn khéo, biết đối phương tính toán gì liền tập trung hỏa lực, tấn công vào phía binh lính đang đẩy xe.

Tay súng bắn tia bên cạnh cũng tự động ẩn mình, chính là địch sáng ta tối, trong lúc nhất thời có chút che trái hở phải, lấy trứng chọi đá.

Lâm Tuyết không chút do dự đứng dậy trong màn mưa đạn, nhanh như con mèo vọt tới trước các chiến sĩ đang đẩy xe, dùng cơ thể nhỏ bé yếu ớt của mình che chắn cho bọn họ, bên địch quân chuẩn bị nổ súng thì có một giọng hô to: “Không được nổ súng!”

Theo tiếng kìm hãm, địch quân vừa nâng súng lên lại nhu nhược hạ xuống, cùng lúc đó chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng rít gào, xe tải phía sau rốt cục đã thành công thoát khỏi khốn cảnh.

Các binh sĩ được huấn luyện có tổ chức không chậm trễ một giây nhanh chóng dùng tấm thép nạp thước trên xe phủ lên miệng hố. Tấm thép bạc này độ cứng đến mười phần, một chiếc xe tải đi bên trên cũng không thành vấn đề, là vật liệu tốt nhất tu bổ đường trong tình trạng khẩn cấp này.

Lắp xong bấy rập, các chiến sĩ lập tức lên xe khởi động súng máy. Xe bên cạnh liền triển khai toàn lực về phía hỏa lực của quân địch.

“Nữ nhân điên, lên xe!” Chiếc Land Rover trườn tới, cửa xe mở rộng, một bàn tay lớn thon dài đẹp đẽ vươn ra.

Lâm Tuyết thấy đã đủ liền dừng lại! Cô thu hồi súng, khẽ mỉm cười nhìn người đàn ông đang chìa tay ra kéo mình lên xe đồng thời còn giơ tay ra dấu chữ V với hắn.

Tới năm sau, Lương lão nhị vẫn thường hồi tưởng tình hình khẩn cấp lúc đó, hắn cảm thấy nữ nhân này con mẹ nó thực ... quá đẹp! Trong mưa bom đạn lửa, khuôn mặt cô vẫn trong suốt, cười như mây trôi nước chảy. Có can đảm có khí phách, không phải dạng nữ nhân vô dụng gặp chuyện chỉ biết thét chói tai hoặc run rẩy khóc lóc!

Nháy mắt đưa hắn manh sát! Không tồi, đúng là mầm non tốt khi tòng quân! (lời tác giả: chứng nghiệm binh của ai đó lại tái phát, please, đây là lão bà anh cười về chứ không phải tân binh được tuyển chọn!)

Lâm Tuyết chuẩn xác chế trụ bàn tay hữu lực đang dò xét kia, mượn lực nhảy lên, kích động vào xe.

“Phanh!” Cửa xe đóng lại vừa kịp chặn một loạt đạn từ sau bắn tới.

“Tập trung binh lính, diệt lũ chó này ngay ... Nhớ phải lưu lại mạng sống cho 1, 2 người, lão tử rất muốn biết kẻ nào to gan lớn mật dám bày kế với ta!” Lương Tuấn Đào mặt lạnh âm trầm, tinh mâu tràn ngập sát ý.

“Rõ!” Lưu Bắc Thành chào theo nghi thức quân đội, hỏa tốc thực thi mệnh lệnh của hắn.

Rất nhanh, viện binh đã tới, một lượng lớn binh lính vây quanh quân địch võ trang, phong tỏa kín không còn kẽ hở hình thành thế trận bắt ba ba trong chum.

Thấy trận đã xong, Lâm Tuyết nhẹ nhàng thở ra, vứt khẩu súng cho Lương Tuấn Đào thuận miệng tán thưởng: “Vũ khí không tồi!”

Hắn nhận lấy khẩu súng, tay thuần thục xoay xoay hai vòng, giương mắt dò xét cô, nhếch nhếch khóe miệng: “Không nhìn ra cô thật sự có tài! Trước đây đã tập luyện qua sao?”

“Ấn.” Lâm Tuyết hàm hồ đáp lại một tiếng, ánh mắt rời về cảnh vật ngoài cửa sổ xe.

Đoàn hộ tống đã dừng trú bởi ngài Thượng tá muốn đợi xem rốt cuộc kẻ nào to gan dám đánh lên hắn.

Quân địch muốn rui lui nhưng đã quá muộn, bị lực lượng quân đội lớn mạnh như vậy bao vây thì chuyện bị tiêu diệt hay bị bắt sống chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Anh ta ở trong đó có sao không? Nhớ tới người kia, con người trong treo nhưng lạnh lùng của Lâm Tuyết toát ra một tia phức tạp rồi rầm.

“Ong ong ông!” Một luồng lực xoắn ốc mãnh liệt chuyển động, khiến cây cỏ cát đá ra tung ra bốn phía, vì khoảng cách quá gần nên mọi người không mở mắt ra được, chỉ có thể nâng tay lên che chắn. Sau đó nhìn đến đã thấy ba chiếc trực thăng bay lên.

“Mẹ nó, thế mà lại dấu trực thăng, đội bắn tỉa, mau bắn hạ nó!”

Một loạt tay súng bắn tỉa vội đưa súng lên ngắm bắn, hòng súng vừa mới nâng lên chưa kịp ngắm mục tiêu thì từ trực thăng rơi xuống một loạt vũ khí.

“Không tốt rồi, là bom, tất cả nằm xuống!”

“Rầm, rầm, oanh!” Bom cháy bùng, khói trắng tràn ngập, tầm nhìn xung quanh bị cản trở.

“Lại là bom khói!”

Tiếng mắng nhiếc, tiếng ho khan không dứt bên tai, đợi cho khói bụi tiêu tán, ngàn dặm bầu trời lại quang đãng như trước, sao không còn thấy bóng dáng trực thăng?

4. Q.1 - Chương 4: Nhập Ngũ

Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào đen lại thiếu chút có thể cạo xuống một tầng băng sương, bạc thần nhếch lên, trong tình mâu xinh đẹp có ngọn lửa thiêu đốt phần nộ.

Rất con mẹ nó ghen hỏa cũng rất con mẹ nó mất mặt! Nửa đường bị người ta giở trò trở tay không kịp, ấy thế mà một cái xác của quân địch hắn cũng chưa tìm được!

Phần tử có vũ trang này hắn đã trải qua huấn luyện đặc biệt không giống sát thủ bình thường. Phối hợp chặt chẽ, hành động mau lẹ, ngay cả rút lui cũng sớm bố trí tốt.

“... Thi thể đều bị quân địch đưa lên trực thăng chở đi, tại hiện trường, ngay cả một khẩu súng cũng không thấy! Nhưng thông qua vũ khí và vết đạn bắn đầy uy lực của địch có thể thấy đây là các thiết bị cao cấp rất tiên tiến, hoàn hảo. Hơn nữa còn có ba phi cơ trực thăng, đủ thấy tài lực đối phương hùng hậu đến đâu! Quân đội đã liên hệ với cảnh sát triển khai toàn lực điều tra tuyệt mật. Hơn nữa sẽ lưu ý hướng rời đi của trực thăng ...”

“Được rồi!” Lương Tuấn Đào phẩy phẩy tay cắt đứt bài báo cáo của Lưu Bắc Thành, mi nhẩn lại, có chút đắm chiêu nói: “Tôi thấy lần này bị tập kích, đối phương giống như muốn cảnh cáo chúng ta.”

Lưu Bắc Thành gật gật đầu, đồng quan điểm với hắn: “Đúng vậy, nếu bọn họ thực sự có sát tâm, trong nháy mắt xe tải bị xa hổ, bọn họ hoàn toàn có thể dùng toàn bộ hỏa lực tấn công chúng ta, nếu thể thương vong bên ta sẽ càng thêm nghiêm trọng! Nhưng tôi cảm thấy quân địch chưa dốc toàn lực, chẳng nhẽ quân địch chỉ mạo hiểm phiêu lưu chỉ để chặn lại dọa chúng ta một phen.... Chuyện này tôi còn chưa thông!”

Nghe hai vị sĩ quan cấp tá phân tích, Lâm Tuyết trầm mặc. Cô lẳng lặng lui về một góc sáng sủa, mắt không chớp, lông mi dày hạ xuống giấu đôi mắt phức tạp bị thương.

Cô biết vừa rồi là ai tập kích! Cũng biết hắn đã đạt được mục đích. Lần này hắn chính xác chỉ muốn cảnh cáo bọn họ, cụ thể hơn là cảnh cáo cô.

Hắn dùng lực lượng hùng hậu như vậy là muốn nói cho cô biết ở thành phố này, hắn có thể lấy thúng úp voi (1)! Chẳng sợ cô ngồi trên xe Thượng tá còn có đoàn hộ tống đi theo, hắn vẫn có thể chặn lại, thậm chí có thể một súng đoạt mệnh cô!

Đương nhiên, giờ mới là bắt đầu!

Mạc Sở Hàn biến thái thích hưởng thụ quá trình chinh phục của mình, hắn thích tiêu diệt hết hi vọng của cô, khiến cô lâm vào cảnh tứ cố vô thân, cuối cùng chỉ còn cách hạ vũ khí đầu hàng.

“Cùng Lâm gia xuống đi ngục đi! Cô trọn đời không được siêu sinh!” Lâm Tuyết nhớ rõ, trong bữa tiệc đính hôn, Mạc Sở Hàn tuyệt tình đẩy cô ngã xuống đất, sau đó tao nhã cúi người tháo đôi nhẫn kim cương vừa cùng cô trao nhau, xoay người ôm ấp người phụ nữ khác.

“Đây chỉ là hàng nhái, ‘Vĩnh hằng chi tâm’ thật không đeo trên tay cô đâu!” Trước ánh mắt công chúng, Mạc Sở Hàn kéo bàn tay ngà ngọc của nữ nhân trong lòng, dưới ánh đèn, viên kim cương hồng ngọc tỏa ra quang hoa chói mắt. Hắn nhìn Lâm Tuyết đang phủ phục dưới đất, thưởng thức sự tuyệt vọng tan nát cõi lòng cùng thống khổ của cô, đôi mắt địa mị tàn nhẫn nói: “Thư Khả mới là người phụ nữ tôi yêu, Lâm Tuyết, cô chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời góp vui cho vở hài kịch.”

Hắn đem nhẫn kim cương giả vừa được Lâm Tuyết trao cho tháo xuống, ném vào ly rượu, sau đó hưng hăng tạt ly rượu vào mặt cô. Chiếc nhẫn cứng chạm vào mặt cô khi đó thật đau. Đương nhiên, trong lòng cô đau nhất.

“Uy, Lâm Tiểu thư, Lão đại đang nói chuyện với cô đấy.” Lưu Bắc Thành gọi mấy lần cũng không thấy Lâm Tuyết phản ứng, liền lại gần đẩy đẩy cô.

Lâm Tuyết chợt tỉnh lại, lúc này mới nhận ra mình đã chìm vào suy nghĩ quá lâu. Cô vội ngẩng đầu, hơi bối rối chống lại khuôn mặt tuần tú đang bắt mắt của Lương Tuấn Đào, giải thích: “Thực xin lỗi, tôi suy nghĩ đến mức thất thần, phiền anh nói lại lần nữa!”

“...” Lương Tuấn Đào hoàn toàn nổi giận, sự tình hôm nay đã khiến hắn khó chịu, mà nữ nhân trước mặt cứ nhiên dăm xem nhẹ mình, hừ lạnh một tiếng, hắn phần nộ xuống xe.

Lưu Bắc Thành mím môi, theo sát phía sau đội trưởng thuận tiện ra hiệu cho Lâm Tuyết xuống xe.

Lúc này cô mới phát hiện, hóa ra bọn họ đã đến nơi bộ đội đóng quân.

Lâm Tuyết vội vàng xuống xe, nhanh chân chạy hai bước đuổi kịp Lương Tuấn Đào, cô cùng Lưu Bắc Thành theo sau hắn.

“Nghiêm! Chào!” Binh lính hai bên xe chính tề đội ngũ chào mừng đội trưởng bọn họ trở về theo nghi thức quân đội.

Trời đất rộng lớn, cảnh tượng đồ sộ! Sống trong đô thị mà từng milimets đều là sắt thép quá lâu khiến người ta có chút chưa thích ứng được với bãi cỏ bát ngát, không khí trong lành nơi đây.

Lọt vào tầm mắt là một mảng xanh biếc vô tận, cây cỏ xanh biếc, quân trang xanh biếc, quân trường (lều trại) xanh biếc, xe xanh biếc ... Bất cứ gì có thể nghĩ đến đều có màu xanh lục mê người. Mà nơi này màu xanh biếc không khiến người ta cảm thấy đơn điệu, chỉ làm người ta sợ hãi mà than rằng hóa ra màu xanh là sắc thái mê người nhất trên thế giới.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tuyết tới doanh trại quân đội, cũng là lần đầu được tiếp xúc với quân đội. Tất cả đều mới mẻ, cô kinh ngạc đánh giá thế giới xa lạ này.

Các chiến sĩ đối với Lâm Tuyết cũng thấy ngạc nhiên như cô. Quân đội có quy định nghiêm khắc, cấm nam quân nhân dẫn nữ giới tùy tiện xuất nhập, đội trưởng bọn họ về nhà một chuyến nhưng lại mang về một cô gái xinh đẹp.

Ở trước binh doanh thiên binh vạn mã, Lâm Tuyết rốt cục có chút không bình tĩnh. Binh lính bị phong bế huấn luyện lâu ngày liếc thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, ánh mắt quả thực không khác sắc lang đói khát đang nhìn con cừu nhỏ là mấy, cơ hồ hưng phấn mà phóng ra lực quang.

“Này, cô gái ấy là bạn gái của đoàn trưởng hả?”

“Mới có thể vào đây.”

“Đi? Đoàn trưởng vi phạm kỷ luật, đưa nữa nhân vào doanh trại!”

“Cắt, có bản lĩnh thì cậu cũng làm đoàn trưởng đi, đừng ở đó mà tiếc hận ganh tị.”

.....

Sắc mặt Lương Thượng tá càng khó coi, hắn quay đầu phân phó Lưu Bắc Thành bên cạnh vài câu, sau đó nhanh chân đi về đại lâu. Lâm Tuyết sợ bị hất bỏ lại đây, vội vàng chạy chậm muốn theo sau.

Lưu Bắc Thành một phen giữ lấy cô, dừng bước quét qua các binh lính đang bàn luận một cái, đột nhiên hô lớn:

- Nghiêm!

Binh lính nhất thời phản xạ theo điều kiện đứng yên theo quân lệnh không dám châu đầu ghé tai.

Uy nghiêm liếc mắt đánh giá bọn họ một cái, Lưu Bắc Thành chỉ vào Lâm Tuyết nói: “Đồng chí này là Lương Bộ trưởng ủy nhiệm vào chức vụ Đội trưởng Văn thư, hiện tại, ở trước mặt mọi người Lâm văn thư tự giới thiệu về mình đi!”

Tiếng vỗ tay vang lên, ánh mắt bọn họ thẳng tắp quan sát Lâm Tuyết.

Cô bị nhiều người nhìn như vậy có chút sợ hãi, nhưng nhanh chóng nắm được tình hình bên dưới, hết sức trấn định tự nhiên nói: “Chào mọi người, tôi tên Lâm Tuyết. Tôi rất vui vì được gia nhập đại gia đình này, được trở thành một thành viên của Quân đội nhân dân Trung Quốc. Tôi nguyện cùng các đồng chí kề vai chiến đấu. Tôi có làm gì không đúng, xin mọi người phê bình chỉ giáo.”

Giờ khắc này cô quyết định ở lại quân khu, nếu Lương Trọng Toàn dụng tâm đưa cô tới đây, cô sẽ không làm ông mất mặt!

Lương Tuấn Đào cùng vài cảnh vệ bên mình đi qua đại lâu hành chính tiến vào văn phòng hắn. Khi cởi áo khoác ngoài, động tác thoáng kìm hãm, ánh mắt hắn dừng lại trên quân hàm bên vai trái, bên trên thiếu một ngôi sao!

Con người thâm thúy sáng ngời lóe lên một tia nghiền ngẫm, hắn mím môi, tiện tay để áo khoác sang một bên, hỏi viên cảnh vệ: “Lâm Tuyết đâu?”

“Báo cáo, Lâm Tuyết đã theo trưởng phòng vật tư quân dụng đi lĩnh quân trang!”

“Đợi cô ấy lĩnh xong đồ dùng, gọi tới đây gặp tôi.”

5. Q.1 - Chương 5: Huấn Luyện

Lâm Tuyết mặc quân trang xong tư thế hiên ngang oai hùng, anh khí bừng bừng lộ ra từ cô gái mềm mại thanh lệ, cơ hồ khiến các chiến sĩ nhìn thấy đều choáng váng.

“Này này, đây không phải vũ vật sao? Còn ai huấn luyện được đây?”

“Không hiểu gì cả, đoàn trưởng tạo ra vũ vật chính là để khảo nghiệm ý chí các cậu! Không được động tâm với sắc đẹp trước mặt, không được để lòng rối loạn!”

“Ai nha, thật khó khăn.”

Lương Tuấn Đào đứng trước quảng trường đại lâu, lỡ tai nghe được tiếng bàn luận nhỏ của các binh sĩ, khuôn mặt tuấn tú âm trầm, lãnh đạm dò xét nữ tân binh vừa xuất hiện, đang uyển chuyển mềm mại đi về phía hắn.

Lâm Tuyết đi tới trước mặt hắn, thực hiện quân lễ với vị lãnh đạo trước mắt, khẽ mỉm cười nói: “Thủ trưởng, văn thư Lâm Tuyết báo cáo!”

Chiến sĩ bốn phía bàn luận xôn xao càng lớn hơn, dù sao ở binh đoàn toàn nam giới lại dùng văn thư nữ giới thì chỉ có đoàn trưởng Lương Tuấn Đào.

“Chỉ chỉ lỗ mãng, yếu đuối lơ mơ, cợt nhả, thiếu tố chất, không có phong thái của quân nhân!” Lương Tuấn Đào không chút khách khí phê bình Lâm Tuyết vừa khoác quân trang lên mình.

Cô ngẩn ngơ, trong lúc nhất thời tay chân có chút luống cuống. Dù sao đối với quân đội cô vẫn hoàn toàn xa lạ, căn bản không biết quy tắc sinh tồn nơi đây, vội vội vàng vàng xông tới, khẳng định không có khả năng thích nghi ngay, càng không thể giống giọt nước mưa tiến ra biển rộng, nhanh chóng hòa nhập được.

Bạc môi đẹp dễ gắt gao cắn cắn, trầm ngâm hồi lâu, Lương Tuấn Đào quay đầu ra lệnh cho Lương Bắc Thành đứng bên cạnh: “Trước đưa cô ấy tới nữ binh thông gia huấn luyện một vòng, khi nào cô ta hiểu được quân nhân gọi thế nào, bộ đội gọi ra sao thì kêu quay lại gặp tôi!”

*

Sớm đã qua bữa trưa, Lâm Tuyết hoa mắt đầu thì choáng váng, cước bộ lơ mơ. Nàng biết bệnh tụt huyết áp lại tái phát, lại sợ bị hiểu lầm là cô ăn hàng đành phải chịu đựng không hỏi cơm chưa của mình đâu.

*

Đến khu nữ binh, đừng nói là cơm, ngay cả một ngụm nước Lâm Tuyết chưa kịp uống đã bị sắp xếp vào đội cùng luyện tập trạm quân tư(?)

Đầu mùa xuân, gió rất lớn, cây cỏ đất đá bay loạn khắp nơi. Gió to như vậy luyện binh tràng thượng, một bài luyện tập các nữ binh xếp thành một hàng đứng thẳng tại chỗ, mặc cho gió lớn thổi qua, mặt tro mày xám vẫn không cử động.

Lâm Tuyết nhanh chóng đứng hết một canh giờ, bữa cơm cuối cùng là từ tối hôm qua, đến tận giờ cô cũng chưa uống một giọt nước, ù tai hoa mắt mê man, bệnh tụt huyết áp càng trầm trọng.

Sớm biết phải đến đây đã mang theo ít lương khô hoặc điểm tâm bổ sung năng lượng. Cô sợ mình không cẩn thận mà té xỉu sẽ bị nhóm nữ binh này khinh thường.

Không thể ngất, nhất định phải chịu đựng! Mỗi lần cắn răng cô đều tự nói với mình như vậy.

Sau hôm dính hôn, tinh thần cô bị tổn thương nặng nề, ba ngày không ăn uống gì. Sau ba ngày, cô cho rằng mình phải tỉnh lại, bức bách mình phải ăn, bức bách mình phải nhanh chóng hồi phục như trước. Nhưng cô vẫn đánh giá cao bản thân mình, cơ thể mặc bệnh kén ăn, không còn cảm giác đói khát, nếu không cố tình lưu ý cô cũng thường xuyên quên ăn cơm. Mà hậu quả của bệnh kén ăn là tùy lúc bệnh tụt huyết áp có thể phát tác mà ngất xỉu.

Không thể ngất, Lâm Tuyết, người có thể làm được mà! Trước kia chịu qua rất nhiều khổ tảo quá tội so với hiện giờ, người cũng chưa bao giờ khuất phục, người có thể chịu đựng được!

“Nghiêm! Nghỉ! Hôm nay quân tư dừng ở đây, giải tán, tự do hoạt động, mười phút sau tập trung tập bắn bìa!”

Trong tai Lâm Tuyết, giọng nói của Đội trưởng Đỗ Hâm Lôi không thua gì âm thanh tự nhiên, cô nhẹ nhàng thở ra, cơ thể tựa hồ được giải thoát. Lâm Tuyết chậm rãi hoạt động cước bộ, đi đến bên một tảng đá ngồi xuống, hơi hơi thở dốc.

“Cô sao vậy?” Đỗ Hâm Lôi đi tới, thấy mặt Lâm Tuyết tái nhợt lo lắng hỏi thăm “Bị bệnh sao?”

Lâm Tuyết lắc đầu, cô không còn khí lực để trả lời cô ấy, vẫn giả bộ không có việc gì nói: “Tôi không sao.”

“Sắc mặt cô khó coi quá. Có bệnh thì đừng gượng chống đỡ, để tôi gọi quân y tới khám cho cô.” Đỗ Hâm Lôi sợ cô có vấn đề gì mình sẽ không làm tốt việc Lưu Bắc Thành giao cho, hướng chỉ Lâm Tuyết vẫn là văn thư của Lương Tuấn Đào, càng không thể làm sai.

“Tôi ... Hai ngày nay đến kì sinh lý, cho nên ...” May mắn đại đội trưởng là nữ nên lời nói dối này cô cũng có thể nói ra. Nếu là nam đại đội trưởng cô thật không biết tìm cớ thế nào.

“Ngô.” Đỗ Hâm Lôi giật mình gật đầu “Hóa ra là vậy. Cô rất đau bụng sao? Ở đây cũng có mấy nữ binh cũng đau bụng nghiêm trọng, nên mỗi lần đến kì cũng không tham gia huấn luyện.”

“Đúng!” Lâm Tuyết nhắm mắt lại, điều chỉnh lại hô hấp, cố gắng vượt qua từng trận cảm giác mê man đang úp xuống mình.

“Để tôi đưa cô tới kí túc xá.” Đỗ Hâm Lôi nâng cô dậy, đi về phía kí túc xá còn nói: “Buổi chiều tập bắn bìa cô cũng không cần tham gia, Đại thân thể tốt lên rồi nói sau.”

*

Vừa tới cửa kí túc xá nữ đã thấy Tiểu Cao, cảnh vệ bên cạnh Lương Tuấn Đào đứng đó chờ các cô.

Lâm Tuyết vội đẩy Đỗ Hâm Lôi ra, cô sợ bộ dạng yếu đuối vừa rồi đã lọt vào mắt Tiểu Cao, vạn nhất anh ta trở về báo cáo với Lương Tuấn Đào, hắn sẽ cho rằng cô là tiểu thư không chịu nổi khổ, đưa cô trở về thì làm sao đây?

Được chứng kiến thủ đoạn của Mạc Sở Hàn, cô hiểu rõ ngay cả Lương gia cũng không phải nơi an toàn.

Đỗ Hâm Lôi kính chào Tiểu Cao theo quân lễ nói: “Một giờ huấn luyện quân tư chấm dứt, binh nhì Lâm Tuyết biểu hiện đủ tư cách!” Cô cho rằng Lương Tuấn Đào phái Tiểu Cao tới kiểm tra kết quả huấn luyện của Lâm Tuyết liền giúp Lâm Tuyết nói lời hay.

Tiểu Cao cũng đáp lễ chào theo nghi thức quân đội, không nói thêm gì cũng không hỏi vì sao giữa chừng các cô trở về kí túc xá nữ. Anh đưa cho Lâm Tuyết một túi căng phồng nói: “Lương đoàn trưởng nói cô chưa ăn cơm trưa, ngài ấy cũng không. Quân đội không thiên vị ai, bỏ lỡ thời điểm ăn cơm thì phải nhịn. Ngài ấy bảo tối mang cái này đến, cô trước ăn lót dạ đi.”

Lâm Tuyết nhận lấy cái bao, vừa mở ra đã thấy vài bao quân dụng đựng bánh quy.

6. Q.1 - Chương 6: Cô Ta Không Xứng

Ba phi cơ trực thăng từ từ đáp xuống sân bay quân dụng của bộ đội lục quân đặc chủng, thân máy vững vàng chạm đất, cánh chậm rãi ngừng chuyển động, hạ cánh thành công.

Cửa cabin mở ra, mấy người đàn ông bưng khay tay cầm súng tự động mạnh mẽ nối đuôi nhau đi xuống, bọn họ đội mũ trùm ba lỗ giấu đi khuôn mặt thật của mình. Những người này được huấn luyện có tổ chức, nhanh chóng xếp thành một hàng yên lặng chờ thủ lĩnh bọn họ.

Vài kẻ bị thương được đưa xuống, rất nhanh sau đó xe cứu thương quân dụng đã tới, dùng cánh chuyển mấy người này lên xe.

Tất cả đã được chuẩn bị sắp xếp xong xuôi, lúc này, một người cao to anh tuấn mới chậm rãi bước xuống từ chiếc trực thăng thứ nhất. Người này đi lại tao nhã thông dong, khuôn mặt tuấn đạt, một thân trang phục lưu nhàn bình thường nhưng không dấu được khí chất bất phàm, nho nhã lỗi lạc của hắn.

Hắn như đang nhàn nhã tản bộ, căn bản không nhìn đến ngàn bộ đội đặc chủng đang đứng ở đây, càng không liếc tới Lý Ngạn Thành đã sớm đứng đợi.

Lý Ngạn Thành gần 60 tuổi, nhưng là gươm quý không bao giờ cùn. Ông cả đời chinh chiến, chiến tích huy hoàng, hiện giờ là Thượng tướng lục quân đặc chủng thành phố. Thấy Mạc Sở Hàn cuối cùng cũng xuất hiện, mà hắn căn bản không nhìn mình, ông khó áp chế được tức giận, tiến nhanh tới chặn hắn, thấp giọng khiển trách: “Dám một mình điều động trực thăng quân dụng, Mạc Sở Hàn, lá gan của cậu càng ngày càng lớn đấy!”

Mạc Sở Hàn giống như vừa phát hiện ra vật thể sống Lí Ngạn Thành, hắn ngừng cước bộ, chậm rãi trấn an: “Yên tâm đi, kí hiệu quân dụng đều bị che rồi, sẽ không ai tới gây phiền phức đâu.” Nhẹ nhàng bâng quơ nói xong, hắn giơ tay lên gõ gõ quân hàm ba viên kim tinh trên vai Lý Ngạn Thành, khéo miệng lướt lên một mặt, giọng nhạt nhẽo mỉa mai: “Thật vất vả kinh động đến tướng quân, tôi sao có thể phá phách trên đầu ông.”

“Còn dám cãi nhai với tôi, cậu có biết cả thành phố bị náo động ngất trời không? Thượng tá quân đã chiến Phi Ứng đoàn nửa đường bị phân từ vũ trang tập kích, đây là đại sự gì? Hiện tại toàn thành phố đã giới nghiêm truy nã phần tử vũ trang đang lẩn trốn, bây giờ cậu tính sao?” Lý Ngạn Thành buồn bực quát hắn.

“Tặc tặc, ngài đã lớn tuổi vậy rồi, cũng nên kiềm chế tính khí nóng nảy của mình. Ngài nhớ cho, tôi chỉ là Thiếu tá dự bị, không phải bộ hạ cũng không phải binh sĩ của ngài, đừng có rống lên với tôi!” Mạc Sở Hàn liếc nhìn ông, lập tức xoay người hỏi xe cứu thương vẫn đứng đó: “Sao còn chưa đưa người bệnh đi chữa trị?”

Lý Ngạn Thành vững vàng trầm giọng chặn lại: “Không thể đến bệnh viện quân khu! Hiện tại bệnh viện toàn thành phố đều bị tra xét tìm bệnh nhân bị súng bắn trọng thương.”

Mạc Sở Hàn gật gù đồng ý với quan điểm của ông: “Một khi đã thế, vậy làm phiền ngài như trước gọi bác sĩ bên ngoài tới chữa trị cho bọn họ vậy.”

“Cậu ...” Lý Ngạn Thành tức giận đến run người rồi không nề hà, chỉ thì thào lặp đi lặp lại: “Cậu có biết lần này đã gây đại họa cỡ nào không?”

“Ông trời sập xuống không phải còn có Lý tướng quân ngài thay tôi chống đỡ sao? Toàn thành phố giới nghiêm thì sao? Cho dù có xảy ra chuyện động trời, ai dám chạy tới khu vực bộ đội đặc chủng tra xét?” Mạc Sở Hàn cười, khoe miệng ngán một tia ý tứ hàm xúc không rõ, thần nhiên nói: “Tôi cùng các anh em tạm lánh ở đây vài ngày, chờ phục hồi thương thế sẽ tự động rời đi!”

“Tay cậu bị thương!” Lý Mạc Thành lúc này mới phát hiện tay Mạc Sở Hàn có dính vết máu hồng, vội vàng cầm tay hắn lên thân thiết hỏi: “Có sao không?”

“Có.” Mạc Sở Hàn nhú mày nói: “Mau kêu bác sĩ bên ngoài tới, rửa sạch vết thương cho tôi và các anh em.”

Ăn xong một túi bánh bích quy, uống nửa chén nước ấm, Lâm Tuyết cảm giác khí lực đã phục hồi trở lại.

Đỗ Hâm Lôi hỏi: “Giờ cô thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều rồi! Đội trưởng, tôi muốn tham gia huấn luyện bắn bia!” Lâm Tuyết đứng dậy nói.

Đỗ Hâm Lôi có chút hoài nghi nhìn cô: “Cô làm được không?”

Cô trịnh trọng gật đầu: “Có thể.”

Trên bãi bắn bia, Lâm Tuyết cầm khẩu súng mới lĩnh cùng nhóm nữ binh luyện tập bắn bia.

Đỗ Hâm Lôi nhiệt tình dạy cô cách nằm xuống ngắm mục tiêu, cách lấy súng, cách điều chỉnh tư thế. “Từ từ sẽ khá, tân binh vừa bắt đầu không thể vội vàng được! Chú ý khoảng cách, cùng hồng tâm hợp thành ba điểm trên đường thẳng. Được rồi, cứ như vậy cầm súng cho chặt.”

Lâm Tuyết khiêm tốn nghe cô giảng giải những điểm trọng yếu, sau đó dựa theo động tác quy phạm bắt đầu bắn.

“Chuẩn bị, bắn!”

“Pằng!” Một phát trúng giữa hồng tâm chín mươi bảy điểm.

Thành tích này khiến Đỗ Hâm Lôi sợ hãi, cô cho rằng Lâm Tuyết là mèo mù vớ được chuột chết, đây chỉ là trùng hợp, liền để Lâm Tuyết bắn lại lần nữa thử xem.

“Pằng!” Chín mươi tám điểm!

Đỗ Hâm Lôi không bình tĩnh được nữa, cô hô đứng lên, nhìn chằm chằm Lâm Tuyết nửa ngày mới hỏi: “Trước kia cô đã luyện tập qua rồi phải không?”

Lâm Tuyết thần nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, trước kia có một vị ... bằng hữu ở bộ đội đặc chủng đã dạy tôi một thời gian, thân thủ của hắn tốt lắm, đã truyền cho tôi một ít kinh nghiệm.”

“Ai nha, cho dù là bộ đội đặc chủng, thành tích như vậy cũng không tồi! Cô thật lợi hại.” Đỗ Hâm Lôi hướng Lâm Tuyết giơ ngón tay cái lên.

Luyện bắn bia cả một buổi chiều, thành tích của Lâm Tuyết ưu dị khiến nhóm nữ binh chú ý. Hơn nữa, cô là người Lương bộ trưởng tự mình phái đến, Lương Thượng tá còn cố ý sắp xếp cô đến huấn luyện ở khu nữ binh, vì vậy tất cả mọi người đối với cô đều dùng thái độ tôn kính như với lãnh đạo

Lâm Tuyết luôn giữ thái độ đúng mực khiến mọi người đều có cảm tình với cô. Các nữ binh vây quanh cô như sao vây quanh mặt trăng nói chuyện ríu rít không ngừng, Lâm Tuyết nhớ mặt rất nhiều chiến hữu mới, tuy không thể lập tức nhớ được hết tên nhưng cô cảm thấy bọn họ rất thân thiện.

Huấn luyện nữ binh không nghiêm khắc vất vả như huấn luyện nam binh, cô vẫn miễn cưỡng chống đỡ được.

Chạng vạng, khi tới căn – tin ăn cơm, lần đầu tiên Lâm Tuyết phá lệ cảm thấy đói bụng. Cô ăn hai bát cái trắng lớn còn thêm một cái bánh mì con, điều này giúp cơ thể mỗi một của cô bổ sung đủ năng lượng cần thiết.

Tới nhà tắm quân dụng cho nữ binh tắm rửa, giặt giũ quần trang mới cấp dính đầy mồ hôi bùn đất. Trở lại kí túc xá, trang phục đã tốt, trời cũng kịp tối.

Lâm Tuyết kiệt sức nằm trên giường, ngay cả khí lực nói chuyện phiếm cũng không có.

Nhắm mắt lại nhanh chóng mở ra. Tay cô sờ vào điện thoại di động trong túi. Tắt máy cả ngày, không biết Hứa Tình Dao có gọi điện cho cô không. Khi Hứa Tình Giao giao cô cho Lương gia còn luôn dặn cô, đợi bà vững vàng rồi sẽ nhanh chóng gọi điện báo bình an.

Mở máy ra liền thấy mấy cuộc gọi nhỡ cùng một tin nhắn chưa đọc, tất cả đều từ một số, số này không phải số Hứa Tình Giao, nhưng ... cô nhận ra.

Thanh mâu hiện lên tia phức tạp, do dự một lúc, cô mở tin nhắn chưa đọc ra. Tin nhắn thật sự ngắn, từng chữ nhìn thấy mà giật mình. “Nếu Thư Khả không liều mạng cầu tình giúp cô, hôm nay tôi đã cho cô và tay Thượng tá kia nổ tan xác”

Các đốt ngón tay mảnh khảnh bị nắm đến trắng bệch, thật lâu sau, cô suy sụp buông ra, mệt mỏi ngã xuống giường. Ngắm nhìn ánh đèn, cô rơi vào trạng thái trầm tư nửa tỉnh nửa mê.

“Hôm nay là ngày vui, tôi và Thư Khả đính hôn. Lâm Tuyết, nữ nhân vô dụng này, cô hãy dùng thân thể ti tiện của mình giúp vui cho chúng tôi đi.”

Tại đại tiệc đính hôn, Mạc Sở Hàn bày mưu đặt kế, mang ra mấy giỏ trúc đựng cà chua và trứng chim để đối phó cô.

“Ném cô ta!” Không biết giọng ai hô lên trước, tiệc đính hôn náo nhiệt hiện giờ trở thành một phòng bếp lớn, mọi người nháy mắt mất đi không chế.

Không đếm được có bao nhiêu bàn tay đã cầm cà chua và trứng điên cuồng ném vào Lâm Tuyết. Cô đứng đó giống cái bia sống, chỉ có thể lấy hai tay che mặt trước cuồng phong mưa rào tập kích. Vô số cà chua và trứng chim nở hoa, hồng hoàng bạch phúc phủ đầy trên người cô.

Trong khi đó, vị hôn phu của cô Mạc Sở Hàn, vừa ôm người yêu mới vừa cười vui xem màn kịch khôi hài tự tay mình đạo diễn.

Thư Khả, là bạn thân Lâm Tuyết, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bây giờ đã thay thế vị trí cô, chiếm đoạt người đàn ông lẽ ra thuộc về cô, cô ta ôm ấp, rúc sâu vào lòng nam tử bên cạnh, “lương thiện” thay cô cầu tình: “Sở Hàn, như vậy thật tàn nhẫn, dù sao trong quá khứ, anh với cô ấy cũng có tình cảm với nhau, một vừa hai phải thôi!”

“Tình cảm quá khứ?” Mạc Sở Hàn cười lạnh khinh thường: “Anh cùng cô ta cho tới bây giờ cũng không có tí tình cảm nào! Cô ta không xứng!”

7. Q.1 - Chương 7: Không Từ Thủ Đoạn

Tỉnh dậy từ cơn ác mộng, toàn thân Lâm Tuyết đầy mồ hôi lạnh. Rúc sâu vào ổ chăn, mắt cô ngưng lại trong bóng đêm trầm ám, ngơ ngác sợ run.

Đã một tuần sau lễ đính hôn ấy, cô không tin được mình không phát điên cũng không bị hủy hoại mà cứ ương ngạnh sống sót. Cái này phải cảm tạ anh em Lâm Thông cùng Lâm Dung từ nhỏ đến lớn đều “chiều cố” cô, tàn nhẫn lãnh khốc đến đâu cô cũng có lực miễn dịch.

Mạc Sở Hàn, người từng tặng tình yêu cho cô, nam nhân nhu tình ấy, cô đã yêu 10 năm chờ đợi 5 năm, để rồi trong tiệc đính hôn của bọn họ, trong buổi tối hạnh phúc không chút phòng bị, hắn giáng cho cô một đòn trí mạng, sau đó, cô vẫn ương ngạnh ngồi đây.

Sáng sớm một tuần sau đó, Mạc Sở Hàn trở lại Thu Cẩm Viên. Đây là một biệt thự khổng lồ ở ngoại ô thành phố, bề ngoài nó cũng giống như đa số biệt thự khác, nhưng bên trong lại có càn khôn.

Không khoa trương chút nào khi nói rằng đây là tòa cung điện hiện đại hóa, trang hoàng cùng bố trí bên trong có thể dùng từ ‘cực kì xa hoa’ để hình dung.

Đế vương của tòa cung điện này là Mạc Sở Hàn, mà chỉ có Thư Khả là Vương hậu tối sủng ái của hắn.

Chiếc xe xa hoa đen tuyền đến gần cánh cửa lớn, cửa điện tử điều khiển từ xa chậm rãi được khởi động. Sau cánh cửa, tay bảo vệ cao lớn mặc âu phục đen, thắt lưng giắt khẩu súng đã đứng chờ sẵn, cung nghênh chủ nhân trở về.

Lái xe vừa muốn mở cửa bên trong, đã thấy giữa cửa xuất hiện một bóng dáng yếu điệu, liền quay đầu lại xin chỉ thị “Thiếu gia, Khả tiểu thư đang ra đây.”

“Dừng xe!” Mạc Sở Hàn không tưởng tượng được mới sáng sớm Thư Khả đã chạy tới cửa lớn đón mình, hắn càng thấy cảm động và thương tiếc. Lệnh cho lái xe dừng lại, hắn mở cửa xe bước xuống.

Thư Khả rất xinh đẹp, mày liễu mắt hạnh môi anh đào, dáng người cao cao, là một mỹ nhân không hơn không kém. Hơn nữa cô thực ôn nhu, con người ngập nước đa tình kia bình thường mới nhìn đã khiến người ta yêu mến.

“Sở Hàn.” Giọng nói Thư Khả ôn nhu tinh tế cực êm tai, cô gọi nhỏ một tiếng liền nhào vào lòng hắn, khuôn mặt xinh đẹp nâng lên, thủy mâu rưng rưng, hơi hơi nghẹn ngào: “Một tuần rồi, điện thoại cũng không gọi được, rốt cuộc anh đi đâu?”

“Ngoan nào, đừng khóc.” Mạc Sở Hàn đau lòng lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên má cô, vỗ về giải thích: “Anh đi đối phó với tiện nhân Lâm Tuyết ! Tiện nhân kia hiện giờ rất có năng lực, lại ở cùng Thượng tá quân khu, việc trừ bỏ cô ta phải phí chút thời gian!”

“A!” Thư Khả kinh ngạc kêu lên một tiếng, mặt mũi thất sắc, tựa hồ không tin được, như thể lâm bầm tụt nói một mình: “Sao lại vậy? Lâm Tuyết thế mà lại lằng nhằng ...”

“Không nói đến tiện nhân ấy nữa!” Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Sở Hàn đặc khí, ác động cắn răng: “Cứ để cô ta đặc ý, sớm muộn gì anh cũng làm cho cô ta sống không được!”

“Sở Hàn.” Thư Khả cùng hắn sóng vai đi vào viện, cô ở bên đánh giá sắc mặt thử thăm dò khuyên nhủ hắn: “Em biết anh hận người nhà Lâm gia, cũng biết mỗi người Lâm gia đều đáng bị xuống địa ngục! Anh có diệt toàn bộ nhà họ em cũng không quản, nhưng ... Lâm Tuyết, cô ấy không giống bọn họ. Dù sao anh và cô ấy ...”

“Hừ!” Mạc Sở Hàn dừng lại, rất nhanh thiết quyền, giọng đầy căm hận: “Anh cũng muốn lưu lại con đường sống cho cô ta, là cô ta không màng sống chết, lại dám, dám vọng tưởng câu dẫn nhị công tử Lương gia! Anh đoán cô ta muốn lợi dụng Lương Tuấn Đào đối phó anh.”

Thư Khả giật mình che miệng, đau lòng nói nhỏ: “Trời ạ, cô ấy thật không từ thủ đoạn!”

“Hừ, với tính tình cô ta, người ta còn có thể quá coi trọng.” Dừng một chút, hắn chợt nhớ tới điều gì, liền nói với Thư Khả: “Hiện giờ, nữ nhân chết tiết kia ở khu nữ binh dã chiến tránh bị truy bắt, xem ra cô ta chuẩn bị ở đó chờ chết rồi. Muốn bắt được cô ta có chút khó khăn, em thay anh đến đó một chuyến, gặp cô ta thì nói hai câu cho anh.”

“Ân!” Thư Khả vội vàng gật đầu cười nói: “Em biết anh sẽ không tha cho cô ấy.”

Mạc Sở Hàn có chút cổ quái nhìn cô, môi cong lên một mạt đen tối không rõ độ cung, tay vỗ nhẹ mặt cô chế nhạo: “Ghen sao?”

“Em đâu có.” Thư Khả vội lắc đầu, giọng: “Yên tâm đi, em biết anh và cô ta là thanh mai trúc mã, tình cảm nhiều năm như vậy không thể nói một câu là gạt bỏ được. Nói cho cùng, em và cô ấy cũng là bạn học lâu năm. Em cũng tiếc nếu cô ấy chết, nhưng cô ấy nợ anh thì ít nhất cũng phải tới trước mặt anh nói lời xin lỗi.”

Mạc Sở Hàn tựa hồ có chút xúc động, trầm mặc, hai người cùng bước lên bậc thang đá cẩm thạch của biệt thự. Hắn đột nhiên đứng lại, quay đầu nói với Thư Khả: “Thế này ... giờ anh cho người đưa em tới quân khu nữ binh Phi Ứng đoàn ngay, em thấy cô ta thì thay anh nói lại mấy câu, nói nếu cô ta tránh ở nơi đó giả chết, kể cả gà chó Lâm gia anh cũng không tha!”

Một tuần huấn luyện đã giúp Lâm Tuyết đủ tư cách nữ binh. Hiện tại, vô luận là hạng huấn luyện nào cũng không có ai hạ được cô. Nhất là bắn bia, thành tích ưu việt của Lâm Tuyết khiến đội trưởng nữ binh kinh ngạc.

Vết thương trong tâm không thể trong thời gian ngắn mà khép miệng, nhưng thân thể cô thì không chịu thua kém, bệnh tật huyết áp không chữa trị cũng tự lành. Cô dần thích ứng với cường độ huấn luyện của quân đội, chán chường cùng bi quan của vài ngày trước đã biến mất, tuy thoát nhìn cô gầy đen một chút nhưng tâm tư và tinh thần đã được cải thiện.

Lương Tuấn Đào hạ lệnh, một tuần sau sẽ đến kiểm tra tư cách nữ binh, đương nhiên đội trưởng nữ binh đã dùng toàn bộ khí lực của mình cùng Lâm Tuyết cường hóa huấn luyện.

Lâm Tuyết cũng không làm người ta thất vọng, thời hạn 7 ngày đã giúp cô hoàn thành các chỉ tiêu trong mỗi hạng huấn luyện, trở thành nữ binh đủ tư cách. Nhất là bắn bia, cô bắn cao tới 98 vòng khiến tất cả nữ binh kinh ngạc.

Hôm nay, Lương Tuấn Đào tự mình tới kiểm tra thành tích huấn luyện, Đội trưởng nữ binh Đỗ Hâm Lôi quân hàm Thượng úy từ sáng sớm đã tổ chức tốt đội ngũ, trận địa nhất tề sẵn sàng nghênh đón thiên thiên vạn vạn chiến sĩ Phi Ứng đoàn, những người từ lâu trong lòng họ vừa là chiến thần vừa là thần tượng.

Hôm nay, các nữ binh không giống ngày thường mặt xám mày tro như lúc huấn luyện, nguyên một đám môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, đều có ý ăn diện một phen.

Cô gái nào không có tuổi thanh xuân? Huống chi kia là nam tử truyền kì, trong tay tập trung quyền lực cao nhất, bề ngoài tuấn mỹ vô song. Trên mặt từng nữ binh đều tràn đầy thẹn thùng, thần thái vô cùng kích động khi thấy chiến thần và vương giả trong lòng mình đã đến.

Cả đội ngũ xôn xao, xa xa bụi đất bay cao, một chiếc xe thể thao xa hoa màu đỏ đang hướng về bên này, đằng sau còn có bốn chiếc xe jeep.

“Lương đoàn trưởng lại đổi xe rồi, là Mesarati đấy!”

“Trời ạ, chưa từng thấy anh ấy đi xe này ở quân khu nha.”

“Là chuẩn bị cho bạn gái anh ấy sao?”

Đủ mọi ánh mắt hướng về chỗ Lâm Tuyết đang đứng, vừa hâm mộ vừa ghen tị, vì nữ binh mới tới này chính là bạn gái Lương đoàn trưởng trong truyền thuyết.

Đôi mi thanh tú của cô chau lại, quan sát chiếc xe thể thao phong cách lạ phong từ xa đang đến trước mắt, Lâm Tuyết cảm thấy có chút cổ quái.

Quả nhiên, khi xe dừng lại, bốn gã bộ đội đặc chủng cầm súng tự động nhảy xuống trước, bọn họ cung kính xếp hàng trước cửa xe. Từ trên xe một cô gái mặc váy chui đẹp đẽ cao quý chậm rãi bước xuống, chân ngọc ngà đi giày da cao gót, hương thơm theo làn gió tỏa ra ngan ngát khiến cả nhóm nữ binh đều trợn mắt há mồm.

8. Q.1 - Chương 8: Tôi Sẽ Thay Cậu Cầu Tình

Bốn chiếc xe jeep quân dụng dừng lại bên cạnh chiếc Mesarati, giống như hộ vệ chờ đợi Vương hậu của mình. Mà Thư Khả, chính là Vương hậu của bọn họ!

Qua cặp kính râm thủy tinh đã hạ xuống một nửa có thể thấy quân phục màu xanh ngụy trang của binh sĩ, bọn họ vẫn cảnh giác quan sát Thư Khả đang xuống xe.

Thư Khả ăn mặc đẹp đẽ, một thân da thịt trắng nõn, so với những nữ binh cả ngày phơi nắng bị gió thổi thật là chói mắt.

“Nghiêm! Chào!” Đỗ Hâm Lôi tiến từng bước tới trước mặt cô, sau khi chào theo nghi thức quân đội liền hỏi: “Xin hỏi khi nào Lương Thượng tá sẽ tới? Toàn thể nữ binh đã xếp hàng chờ.”

“Lương thượng tá?” Thư Khả chớp chớp mắt tựa hồ không hiểu: “Tôi không biết Lương Thượng tá của các cô, tôi tới đây tìm bằng hữu tốt của mình!”

“....” Cái này thật hết chỗ nói! Vị mỹ nữ này với Lương Tuấn Đào không có quan hệ gì a.

Nhưng có thể đi xe thể thao đến khu nữ binh một cách công khai còn có bộ đội đẳng chúng đi theo hộ tống, đủ để nhìn ra nữ nhân này có lai lịch không nhỏ.

Đỗ Hâm Lôi nhất thời thu lại nụ cười, lễ phép mà sơ đạm: “Thực xin lỗi, chúng tôi đang chờ thủ trưởng tới thị sát, mời tiểu thư tránh đi một chút, đợi công tác kiểm tra chấm dứt, tôi sẽ tìm bạn giúp cô.”

Thư Khả cong đôi môi đỏ mọng vô tội: “Nhưng tôi rất nhớ cô ấy, tôi nghĩ tôi đã thấy cô ấy rồi!” Nói xong, cô ta hạ tầm mắt nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Tuyết.

Khuôn mặt ngọt ngào nhất thời nở nụ cười, như trước đây bước tới giữ chặt tay cô, thân thiết nói: “Lâm Tuyết, cậu có nhớ mình muốn chết không?”

Từ sau lễ đính hôn, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại. Trước kia, với bộ dáng thân thiết khăng khít này của Thư Khả, Lâm Tuyết không cảm thấy gì, nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy từng trận buồn nôn.

Lâm Tuyết u lãnh nhìn Thư Khả, sau đó chậm rãi rút tay ra, lui về sau vài bước, sau đó cô ngẩng khuôn mặt thanh lệ, giọng điệu không nhanh không chậm hỏi: “Cậu có chuyện gì?”

Thấy cô xa cách cùng đề phòng, Thư Khả tựa hồ thương tâm, mắt rưng rưng ủy khuất nói: “Lâm Tuyết, không cần như vậy được không? Chúng ta cũng từng là bạn thân. Cậu, mình, còn có Đồng Đồng nữa, chúng ta là tam giác thân thiết! Bây giờ cậu và Đồng Đồng đều không để ý mình ... Mình biết, cậu hận mình đã cướp đi Sở Hàn, nhưng anh ấy yêu mình, nguyện hi sinh tất cả vì mình. Mình sai ở chỗ nào chứ?”

“Xôn xao....” Nhóm nữ binh đều châu đầu ghé tai bàn luận, không hiểu cái gì vừa diễn ra. Lâm Tuyết không phải bạn gái Lương đoàn trưởng sao? Vì sao còn cùng người đàn ông nào đó phát sinh quan hệ, lại còn là quan hệ tay ba? Lâm Tuyết bị cô gái trước mặt chiếm đoạt người yêu, cô là nữ nhân bị đá, có tư cách gì mà làm bạn gái Lương đoàn trưởng?

Đỗ Hâm Lôi không thể chấp nhận được Thư Khả, đối với lời nói của cô ta càng cảm thấy phản cảm, một kẻ cướp đoạt tình yêu của người khác còn muốn khoe khoang trước công chúng, da mặt nữ nhân này thật dày.

Cô đi tới chắn trước mặt Lâm Tuyết, đứng trước Thư Khả đang chu cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất phẫn uất nói: “Bạn cô có vẻ không hoan nghênh cô, mời cô tạm thời tránh sang chỗ khác được không? Thủ trưởng của chúng tôi sẽ nhanh chóng tới đây, mong cô không gây trở ngại cho quân vụ.”

“Lâm Tuyết, chúng ta qua kia nói chuyện đi.” Thư Khả tiếp tục dùng ánh mắt nai vàng nhìn Lâm Tuyết: “Sở Hàn có lời ủy thác nhờ mình chuyển cho cậu.”

Lâm Tuyết cười lạnh: “Tôi không hứng thú với chuyện của các người, cô có thể đi được rồi.”

“Mình không đi!” Thư Khả xoay người đối mặt với Đỗ Hâm Lôi nói: “Tôi nói riêng với Lâm Tuyết hai câu. Nói xong tôi sẽ đi, cam đoan không làm chậm trễ việc thị sát của thủ trưởng các cô.”

Cuối cùng, Đỗ Hàm Lôi hiểu được cứ dây dưa vậy cũng không phải cách hay, hướng hồ thoát nhìn đối phương có thân phận không tầm thường, mình không thể nào đắc tội, liền biết thời thế nói: “Được rồi, Lâm Tuyết cô qua kia với cô ấy đi, nói nhanh còn về đơn vị!”

**

Rời khỏi đội ngũ, Lâm Tuyết ngó qua nữ nhân trước mặt, lãnh đạm nói: “Nếu cô tới chỉ muốn khoe khoang chuyện cô và hần yêu nhau thế nào thì cô có thể đi.”

Thấy thái độ của cô như vậy, Thư Khả cũng xé lớp mặt nạ ra, cười lạnh: “Cô cho rằng cô vẫn là Tam tiểu thư Lâm gia sao? Thu lại sự kiêu ngạo ấy đi. Nếu cậu muốn đêm nay cả Lâm gia bị diệt thì cậu có thể đi!”

Lâm Tuyết dừng bước nhưng không quay đầu lại, giọng điệu u lạnh: “Lâm gia bị diệt môn liên quan gì tới tôi sao?”

“Đương nhiên rồi!” Mặt Thư Khả ánh lên sát khí, cô ta âm hiểm nói: “Tôi biết cậu hận người nhà Lâm gia, anh ấy cũng vậy, anh ấy còn ước gì Lâm gia đoạn tử tuyệt tôn! Nhưng Hứa Tình Dao đâu? Cậu có thể trở mặt nhìn bà ta chết sao?”

Hứa Tình Dao là dì của Lâm Tuyết, có thể cô không cần bắt cứ kẻ nào trong Lâm gia nhưng không thể không quan tâm đến bà.

Lâm Tuyết rốt cục quay đầu lại, yên lặng nhìn chằm chằm khuôn mặt Thư Khả xinh đẹp đang lộ ra gian ngoan trong chốc lát, đột nhiên cô cười, giọng nói tràn ngập mỉa mai: “Kỳ thật khi cô không trang điểm nhìn cũng không ghê tởm như lúc này!”

“Cò!” Thư Khả có chút xấu hổ, hung hăng nhìn tình địch trước mặt, hạ giọng xót xa: “Cho cậu biết một bí mật, Sở Hàn nói lần này bắt được sẽ nhổ hết những lời độc ác của cậu, để cậu có khéo mồm khéo miệng thế nào cũng không phun ra được một chữ!”

Trong tim như bị một lưỡi dao bén nhọn xẻ làm hai nửa, đau đến mất hết cảm giác. Lâm Tuyết há miệng như người thiếu dưỡng khí sắp không thở nổi. Vết thương đâm đũa máu kia chưa kịp khép miệng lại bị xé rách ra, đau nhức cực độ cơ hồ cô sắp bị hủy hoại hết.

Hần nhẫn tâm phá hủy tất cả mọi thứ của cô, vậy còn chưa đủ sao, hần còn muốn cắt lưỡi cô.

Thấy sắc mặt Lâm Tuyết trắng bệch, cả người run rẩy, Thư Khả vừa lòng nở nụ cười. Cô ta tao nhã cắn cắn môi, tóc bị gió thổi bay, từ trên cao nhìn xuống, khôi phục lại giọng nói ôn nhu: “Lâm Tuyết, đừng đau khổ! Cậu yên tâm, tôi sẽ thay cậu cầu tình! Sở Hàn nói, cậu mau theo tôi trở về, nếu không anh ấy sẽ khiến cậu hối hận cả đời!”

9. Q.1 - Chương 9: Cô Ta Đáng Bị Đánh

Lâm Tuyết trợn to mắt trong veo, gắt gao nhìn trừng trừng nữ nhân có diện mạo ngọt ngào thanh thuần trước mắt, sau một lúc lâu, cô khàn giọng nói: “Cả đời này chuyện tôi vô cùng hối hận là đã gặp hai kẻ bạch nhãn lang(1) các người!”

“Ai là bạch nhãn lang?” Thư Khả kêu lên, dùng ngón tay thon dài như ngọc chỉ vào mũi Lâm Tuyết nói năng hùng hồn đầy lí lẽ: “Cậu mới là bạch nhãn lang! Nếu chúng tôi không nhớ tới giao tình trước đây cậu cho rằng cậu có thể sống mà đứng ở đây sao?”

“Giao tình trước đây?” Mặt Lâm Tuyết suýt chút nữa muốn nứt ra, phẫn nộ cùng ủy khuất rót cuộc bộc phát, cô nói lớn: “Lúc trước tôi vì giúp anh ta tìm được đường ra cơ hồ lại hủy hoại cả đời mình! Nếu không có tôi, anh ta có thể xuất ngoại sao? Anh ta có được ngày hôm nay sao? Bạch nhãn lang lấy oán trả ơn. Đồ khốn kiếp!”

Sau khi Mạc Sở Hàn về nước, bọn họ dường như chưa bao giờ nhắc tới chuyện trước đây, cô sợ hấn xúc động thống khổ nhớ lại, hấn cũng nghĩ vậy nên hai người ăn ý cùng lựa chọn quên đi. Căn bản là cô tình nguyện làm vậy, nhưng hóa ra hấn về nước để trả thù, không chút lưu tình đem hạnh phúc của cô nhốt xuống 18 tầng địa ngục, ngay cả một cơ hội khiếu nại kêu oan cô cũng không có.

Cô oán, cô giận, cô càng thương tâm! Trái tim cô hiểu rõ nhất một khắc kia cô biết được hóa ra người đau lòng tới cực điểm lại không chảy nước mắt. Từ hôm tiệc đính hôn cho tới hôm nay, lòng cô đã vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ, không lưu lại giọt lệ nào!

Còn nhớ rõ, sau khi tiệc đính hôn kết thúc Lâm Tuyết quyết định đoạn tuyệt với quá khứ. Khi bị đưa về Lâm gia, cả người cô đều bị nước cà chua và dịch trứng thấm dẫm, chúng nhanh chóng đông lạnh biến thành băng côn.

Đã như vậy Mạc Sở Hàn còn chưa chịu buông tha, hấn ở trước cửa Lâm gia chặn cô, đá cô khỏi xe vút xuống nền xi – măng lạnh lẽo, dùng mũi giày giẫm lên tay bắt cô mở to mắt.

“Cô có hai con đường để đi: thứ nhất biến thành người điên, thứ hai – biến thành người chết!”

Đôi môi đông lạnh bầm đen, một câu cũng không nói được, chỉ bất đắc dĩ dùng ánh mắt đau thương nhìn người đàn ông ôn nhu từng cùng yêu thương đang bắt mình trả giá.

“Sao, sợ không?” Dưới ánh đèn nê ông mờ tối, hấn cười đến dữ tợn, hình dáng ngưu quan đẹp đẽ quen thuộc bây giờ vụn vẹo đến mức cô không nhận ra.

“Cầu xin tôi một tiếng, tôi có thể khai ân để cô làm nô lệ của tôi. Ha ha ha ...”

Cô nhắm chặt mắt, muốn xóa đi đoạn kí ức đau đớn tột cùng kia nhưng Lâm Tuyết biết mình không làm được. Nỗi đau Mạc Sở Hàn gây ra đã khắc sâu vào xương tủy, vĩnh viễn không thể khép lại, cả đời này cô không thoát được bóng ma ám ảnh ấy.

Trong mắt Thư Khả hiện lên một tia bối rối nhưng nhanh chóng chấn định, vuốt vuốt chiếc nhẫn kim cương hồng nhạt cực lớn trên ngón tay, cô ta vừa khoe khoang vừa nói: “Cậu thấy đẹp không? Anh ấy tặng mình chiếc nhẫn “Vĩnh hằng chỉ tâm” vì khi anh ấy gặp khó khăn, rất cô độc tôi vẫn ở lại bên cạnh làm bạn với anh ấy. Tôi đối với anh ấy không khác gì không khí, chung hoạn nạn mới đối được hạnh phúc bên nhau hôm nay. Lâm Tuyết, cậu tỉnh lại đi, hiện giờ anh ấy là người yêu tôi, cho nên một chút nhu tình cũng không thể chia cho ...cậu được!”

“Cô?” Lâm Tuyết bước nhanh tới, một phen kéo cổ áo cô ta, phần nộ chất vấn: “Lúc trước cô xuất ngoại tìm anh ta là ai đưa lộ phí cho cô? Là ai nhờ cô xuất ngoại tìm anh ta, chăm sóc anh ta? Tôi nhờ cô chiếu cố anh ta, không nhờ cô chiếu cố anh ta trên giường!”

“A, đừng có kích động!” Thư Khả chớp chớp đôi mắt trong veo, khuôn mặt mỹ mạo hiện lên vẻ giả hoạt thuần thực, cô ta ôn nhu giải thích: “Bởi vì trước đây cậu từng giúp đỡ chúng tôi, nên tôi mới bằng lòng ở trước mặt anh ấy cầu tình. Thực ra Sở Hàn muốn lấy mạng cậu nhưng vì tôi, anh ấy mới khai ân để cậu đến Thu Cẩm Viên làm nô bộc cho chúng tôi.”

Một khắc này, lý trí bị phá bung. Có lẽ Lâm Tuyết không thể ngờ Mạc Sở Hàn lại lạnh lùng tuyệt tình với mình như vậy, khi Thư Khả chạm tới nơi đau đớn sâu thẳm nhất trong lòng cô, rồi cực giận dữ cùng đau đớn cực độ khiến Lâm Tuyết mất đi khống chế, cô cắn răng giáng lên khuôn mặt mỹ hoặc xinh đẹp mà nam nhân kia yêu nhất một cái tát.

“Bốp!” mau lẹ và chuẩn xác, khiến Thư Khả vừa vịn xoay tròn nửa vòng, cô ta bụm mặt lại không ngừng thét chói tai.

Cái này đúng là gây họa, mấy chiếc xe jeep quân dụng cách đó không xa đồng loạt mở cửa, mười mấy người mặc trang phục bộ đội đặc chủng mang theo súng ống đạn dược bước xuống xe.

Bọn họ cầm súng tự động đứng vây xung quanh Lâm Tuyết, đằng đằng sát khí cảnh cáo: “Cấm nhúc nhích, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!”

Tất cả nữ binh trợn tròn mắt, không ngờ sự việc sẽ phát sinh như vậy. Đỗ Hâm Lôi vội chạy lên hòa giải: “Có chuyện gì từ từ nói thôi! Mọi người không cùng binh đoàn cũng là chiến hữu, các anh chia súng vào một

nữ binh nhì vừa đến, vậy có hơi quá mức đấy.”

“Cô ta dám động thủ đánh người phụ nữ của lão Đại chúng tôi, chán sống rồi!” Đầu lĩnh nhóm bộ đội đặc chủng không bị thuyết phục, con ngươi lạnh lẽo nhìn chằm chằm như tùy thời cơ công kích dã thú.

Đỗ Hâm Lôi thân là đội trưởng đương nhiên nhìn ra được bộ đội đặc chủng thích chém giết và lãnh huyết, cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ đành bất đắc dĩ hỏi: “Vị lão đại thủ trưởng của các anh là ai?”

Một chiếc Hummer(2) quân dụng xanh biếc tốc độ kinh người chạy lại đây. “Chi—dát!” Tiếng phanh xe vang lên, cửa xe bật mở, một vị quân nhân trẻ tuổi anh tuấn bước xuống xe.

Người đàn ông anh tuấn đẹp trai, một thân quân trang màu lục mênh mông khiến tuấn nhan hấn sắc nét như bức tranh, trên hai vai là quân hàm một sao, chân đi giày nhà binh bước lại gần.

“Sở Hàn!” Thư Khả đặc ý, nhất thời ủy khuất như đứa trẻ nhào vào lòng hấn khóc thút thít.

Bàn tay lớn với những ngón tay thon dài trơn bóng xoa xoa khuôn mặt cô ta, thấy dấu ấn năm ngón tay trên má Thư Khả hấn không khỏi tức giận, trầm mặc hỏi: “Ai đánh?”

Thư Khả vội vuốt vuốt tay hấn, cúi mặt cắn môi đỏ mọng không ngừng lắc đầu: “Không có việc gì đâu.”

“Bị đánh thành như vậy còn nói không có chuyện gì! Đáng bị đánh.” Mạc Sở Hàn ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại như băng trùy bắn về phía Lâm Tuyết, giọng điệu lạnh như băng: “Chỉ cho anh xem, rốt cuộc ai dám đánh em? Anh sẽ chặt móng vuốt của cô ta!”

“Không cần đâu. Em thực sự không sao. Sở Hàn, anh đừng tức giận.” Thư Khả nhẹ nhàng lay lay cánh tay hấn, bộ dáng ủy khuất giả tạo.

Lâm Tuyết cảm thấy mắt mình như bị vật gì đâm vào, đau đến khó nhìn, cô lấy tay dụi dụi mắt, giọng điệu chậm chậm lãnh đạm: “Là tôi đánh cô ta.”

“Cô?” Mạc Sở Hàn nhẹ nhàng đẩy Thư Khả ra, bước lên trước hai bước, mắt nhắm lại lạnh lẽo đầy nguy hiểm, miệng nhả ra từng chữ lạnh như băng: “Chán sống rồi phải không?”

Lấy tay xuống, con mắt bị dụi có chút đỏ, cô không hề sợ hãi ngẩng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ mấy ngày nay bị phơi nắng đã có chút màu lúa mạch lên, lạnh lùng nói: “Cố ta đáng bị đánh.”

10. Q.1 - Chương 10: Hỗn Chiến

“Chát!” Mạc Sở Hàn không chút lưu tình quăng cho Lâm Tuyết một cái tát. Bàn tay nam nhân thật cứng, cái tát này giáng xuống rất nặng, nửa mặt Lâm Tuyết ngoẹo sang một bên trong nháy mắt đã sưng lên.

“Muốn chết thì nói một tiếng, tôi sẽ tiền cô một đoạn miễn phí! Dám đánh người phụ nữ của tôi, không phải cô ngại sống an nhàn chứ?” Hấn nâng chân thon dài, dùng mũi giày đá vào bụng cô.

“A!” Lâm Tuyết bị Mạc Sở Hàn đá bay ra, kêu thảm thiết trên ba thước cỏ cách đó, thân thể mảnh mai tê cứng sợ run rẩy. Cô há miệng hít thở không khí để giảm bớt loại đau đớn này, mắt tiếp mở to yên lặng quan sát nam nhân thô bạo kia.

“Đừng như vậy!” Thư Khả sợ tới mức thét chói tai, cô ta liều mạng giữ chặt Mạc Sở Hàn, khóc ròng nói: “Sở Hàn đừng như vậy, em sợ.”

“Ngoan, không cần sợ.” Hấn kéo Thư Khả vào trong lòng, tay vỗ nhẹ sau lưng ôn nhu an ủi: “Anh chỉ giáo huấn cô ta một chút thôi, nếu không sau này cô ta còn khi dễ em nữa.”

“Không sao, em không trách cô ấy ...” Thư Khả cắn cánh môi hồng nhuận, mi tiếp chớp chớp thật khiến người ta thấy trĩu trĩu.

Hốc mắt khô khóc đến phát đau, ngay cả một giọt lệ cũng không có. Tay chống trên mặt đất thân thể Lâm Tuyết chậm rãi động đậy. Vừa thoảng cử động, tứ chi bách hài (1) giống như vỡ vụn, cô kêu đau một tiếng, thân thể lại mềm xuống.

Một đôi giày sĩ quan bóng loáng xuất hiện trước mắt, cô chậm rãi ngẩng đầu theo ủng quân nhân nhìn lên, đôi chân dài trong chiếc quần màu lục mê người, tiếp đến là thắt lưng mạnh mẽ và lồng ngực cường tráng ...

Ánh sáng chói lòa phía trên khiến tầm mắt Lâm Tuyết có chút hạn chế không thấy rõ được diện mạo người vừa tới nhưng cô có thể khẳng định đây không phải Mạc Sở Hàn, bởi từ góc nhìn này, thân thể hắn gầy hơn một chút.

Nam tử chậm rãi ngồi xổm xuống, choàng tay qua nách nâng cô dậy.

Chỗ sườn bên dưới vô cùng đau đớn, giống như xương đã bị gãy! Lâm Tuyết tựa vào vai người đàn ông thô dốc, trong chốc lát, đôi mắt mở to vừa lúc nhìn thấy quân hàm ba sao trên vai anh.

Là Lương Tuấn Đào, cô hoảng hốt muốn tránh đi theo bản năng nhưng vừa động đậy, thân thể lại muốn ngã xuống đất.

“Cẩn thận!” Lương Tuấn Đào bắt mẫn, một lần nữa kéo thân thể của cô vào ngực mình, mi anh nhướng lên chất vấn: “Tôi cũng không ăn thịt người, cô trốn cái gì?”

Hóa ra thủ trưởng đại nhân đi thị sát quân vụ vừa giá lâm. Trong lòng Lâm Tuyết hơi chua sót cười cười: không ngờ anh tới kiểm tra thành tích huấn luyện của cô lại được chứng kiến màn khôi hài này.

Mạc Sở Hàn từ phía sau chạy tới, hắn chưa nói lời nào đã trực tiếp giơ tay bắt lấy cánh tay Lâm Tuyết nhưng lại bị Lương Tuấn Đào ngăn trở.

Lương Tuấn Đào nhìn Mạc Sở Hàn đánh giá, tinh mâu hơi nhíu lại chất vấn: “Anh thuộc bộ phận nào?”

Mạc Sở Hàn tuần tú cúi chào Lương Tuấn Đào, ưỡn ngực kiêu căng, hắn không nói gì đưa kí hiệu bộ đội ra triển lãm.

“Thiếu tá dự bị bộ đội đặc chủng Lục quân thuộc Quân đội Trung Quốc.” Anh đọc xong kí hiệu của hắn, mắt vĩ giương lên tựa hồ có chút kinh ngạc: “Bộ đội đặc chủng có thể bổ nhiệm Thiếu tá là người cầm điếu sao?”

“Phì!” Lưu Bắc Thành cười ra tiếng, các cảnh vệ và chiến sĩ khác đi theo cũng muốn cười nhưng không dám. Dù sao quân kỉ trong quân đội cũng nghiêm như núi, không có binh lính nào dám cười nhạo sĩ quan có cấp bậc cao hơn mình.

Sắc mặt Mạc Sở Hàn càng khó nhìn, hắn nhìn sĩ quan Thượng tá trước mắt định khiêu khích, trầm giọng nói: “Anh mới cầm điếu!”

“Sao, không bị cầm điếu à?” Lương Tuấn Đào như cười như không ngo qua hắn: “Vừa rồi tôi hỏi sao cậu không trả lời?”

Giờ phút này, Mạc Sở Hàn thực sự hối hận ngày đó trên đường sao không cho người đàn ông trước mặt nổ banh xác. Sau một lúc trầm mặc, giọng điệu hắn mới dịu lại giải thích: “Là tôi thất lễ rồi!”

Quan lớn một bậc đề chết người, hướng chỉ quân hàm Lương Tuấn Đào so với hắn còn hơn tận hai cấp. Nói thế nào thì đây cũng là quân khu bộ đội dã chiến, ngay cả Mạc Sở Hàn hắn tuy có thể hô phong hoán vũ, đứng ở địa bàn người ta cũng nên biết điều một chút.

“Cậu là Thiếu tá huấn luyện bộ đội đặc chủng đúng không? Sao quy tắc đơn giản nhất cũng không biết?” Rốt cục Lương Tuấn Đào cũng giận tái mặt khiển trách: “Nói chuyện với sĩ quan cấp trên phải thêm hai từ ‘Báo cáo’ vào trước!”

Mạc Sở Hàn thiếu chút nữa nổi khùng, hắn cắn đứt cương nha mới đè nén được xúc động nhưng lại xé rách mặt nạ chỉ vào nữ nhân trong lòng Lương Tuấn Đào tức giận ra lệnh: “Buông cô ta ra!”

“Cô ta?” Anh cúi đầu nhìn người phụ nữ trước ngực mình cảm thấy được cô đã sợ run, sắc mặt anh không đổi hỏi lại hắn: “Vì sao?”

“Cô ta đánh người phụ nữ của tôi nên tôi muốn đưa cô ta về thăm vấn!” Mạc Sở Hàn bước nhanh từng bước, lại động thủ muốn kéo Lâm Tuyết ra. Không biết tại sao khi thấy cô ở trong lòng người đàn ông khác hẳn lại xúc động muốn giết người. (ghen à ghen à?)

Lương Tuấn Đào nhanh như điện xẹt đưa tay chế trụ đánh úp lại Mạc Sở Hàn, anh lưu loát đưa thân thể xinh đẹp trong ngực mình tới phía Lưu Bắc Thành bên cạnh, ra lệnh: “Chăm sóc cho cô ấy!”

“Dạ!” Lưu Bắc Thành nghiêm túc đưa tay đỡ lấy. “Tập hợp đội hình” Một đám chiến sĩ tay cầm súng máy lập tức vây quanh Lâm Tuyết, bất kể kẻ nào cũng dừng nghĩ tới việc đến gần cô.

Phía bên kia, Lương Tuấn Đào đã muốn cùng Mạc Sở Hàn giao chiến, hai người vật lộn đánh nhau kịch liệt, thân thủ đều nhanh nhạy khiến các chiến sĩ đứng xem bên cạnh liên tục trầm trồ khen ngợi.

Mạc Sở Hàn âm thầm kinh hãi, hẳn không tưởng tượng được công phu của Lương Tuấn Đào lại tốt như vậy. Trước đây hẳn vẫn nghĩ loại con ông cháu cha này chỉ ỷ lại vào quan hệ cha chú mới đạt được chức vụ trong quân đội, giờ phút này mới hiểu được hẳn đã nghĩ sai hoàn toàn.

Cho dù đưa Đại tá bộ đội đặc chủng thiên chuy bách luyện (2) đến đây cũng khó có thể địch nổi Lương Tuấn Đào.

Mất thấy Lương Tuấn Đào hữu chiến dũng mãnh, Mạc Sở Hàn đỡ trái hổ phải lâm vào thế cực kỳ nguy hiểm, nhóm bộ đội đặc chủng bên này mất kiên nhẫn, nâng súng lên ngắm bắn Lương Tuấn Đào.

“Khốn kiếp, dám nổ súng!” Lưu Bắc Thành nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy khẩu súng của một chiến sĩ hung hăng hướng về tên bộ đội đặc chủng định nổ súng kia, chỉ nghe “đoàng” một tiếng, họng súng hướng lên trời nhả khói.

Việc này nhất thời đã chọc giận tất cả chiến sĩ tại đây, bọn họ ồa lên, cùng giao đấu với bộ đội đặc chủng.

Bộ đội đặc chủng trong truyền thuyết một người cũng địch nổi mười người bên ngoài. Truyền thuyết này có lẽ không nói quá nhưng hôm nay, kẻ bọn họ đụng độ lại là chiến sĩ Phi ưng đoàn được một tay Lương Tuấn Đào huấn luyện, so với bộ đội đặc chủng kém cỏi không nhiều.

“Dám đến địa bàn của Phi Ưng đoàn giương oai, hãy cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của chúng ta đi!” Lưu Bắc Thành được người người ủng hộ chỉ huy các chiến sĩ Phi Ưng mãnh liệt tấn công bộ đội đặc chủng.

Thư Khả ở bên cạnh sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, cô ta không tưởng tượng được Phi Ưng đoàn danh tiếng khắp thành phố lại đánh nhau với bộ đội đặc chủng vì một nữ binh nhì mới nhập ngũ. Ở đây Lâm Tuyết có địa vị như thế nào? Cao lắm sao? Thượng tá Phi Ưng đoàn Lương Tuấn Đào lại động thủ với Mạc Sở Hàn vì cô ta, chẳng lẽ tiện nhân này thật sự đã mê hoặc được Lương Thượng tá ...

11. Q.1 - Chương 11: Đánh Hắn

“Đối với những kẻ thường xuyên tìm mình gây phiền toái thậm chí khi dễ người của mình phải phải chuẩn bị cơ hội giáo huấn hẳn một trận để cho hắn hiểu, cho hắn thấy rõ. Trong phạm vi pháp luật cho phép, cứ chinh đồn, cứ đánh hắn, khiến hắn vĩnh viễn nhớ kĩ: ngoại trừ cha ruột ra không ai nuông chiều những tật xấu của hắn!”

—— Lương Tuấn Đào ——

Thư Khả càng nghĩ càng không cam lòng, chăm chăm nhìn các chiến sĩ đang vây quanh bảo vệ Lâm Tuyết, trong mắt cô ta bừng bừng ghen tị. Nhưng cô ta cũng không thể trở mặt ngồi nhìn tình hình không ổn, cứ đánh tiếp như vậy, Mạc Sở Hàn sẽ không có kết cục tốt.

“Sở Hàn, đừng đánh nữa! Chúng ta đi thôi!” Thư Khả tiến lên, nghĩ muốn tách hai nam nhân đang ẩu đả kia ra nhưng quyền phong như đao, quét tới sẽ trọng thương, cô ta không dám lại gần quá, chỉ sợ hãi đứng đó khuyên nhủ: “Lương Thượng tá, xin ngừng tay lại. Đây là hiểu lầm thôi.”

Lương Tuấn Đào ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn đến Thư Khả, càng không có phản ứng gì, còn Sở Hàn đến tinh lực nói chuyện cũng không có, hắn đã sắp là bại tướng, nếu nói chuyện phân tâm một cái không cẩn thận sẽ bị đối thủ đánh ngã xuống đất.

Lâm Tuyết ngồi trên tảng đá, một tay đỡ mạn sườn, một tay gắt gao nắm chặt. Bên sườn đau đến mức cô ứa ra mồ hôi lạnh nhưng vẫn không rên một tiếng. Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng quan sát hai người đàn ông đang quyết đấu, nhìn không ra trong lòng cô nghĩ cái gì.

Rốt cuộc, hơn mười tên bộ đội đặc chủng kiêu ngạo đều bị Phi Ưng đoàn tước khí giới, vài chục khẩu súng dài ngắn giơ cao trên đầu bọn họ, tất cả đều mất đi bản lĩnh.

“Hắc!” Lương Tuấn Đào dồn sức đã chân một cú vừa lúc trúng bụng Mạc Sở Hàn, lực đạo dũng mãnh không gì sánh kịp. Truyền thuyết kể lại Lương Thượng tá từng đá vỡ bốn vỏ rượu dày như vậy có thể thấy được lực đá của anh đáng sợ đến đâu.

Mạc Sở Hàn phát ra một tiếng than nặng nề, thân hình anh tuấn cao to của hắn liền bay ra ngoài. “Rầm!” cả người ngã úp sấp mặt xuống cỏ.

“Sở Hàn!” Thư Khả kinh ngạc kêu lên vội vàng chạy tới gục trên người hắn khóc lớn: “Anh thế nào? A, trời ơi, anh chảy máu rồi!”

Mạc Sở Hàn há miệng liền phun ra một bùm máu, hắn xấu hổ muốn đứng dậy nhưng thân thể nhất thời không cử động được, hắn đẩy Thư Khả ra, với tay định rút súng.

Một bàn chân to đi giày quân sự dùng sức đá vào cổ tay đang tìm đến thắt lưng của Mạc Sở Hàn, sau đó chỉ thấy Lương Tuấn Đào ngồi xổm xuống trước mặt hắn.

“Đừng làm hại anh ấy, xin anh!” Thư Khả kéo kéo cánh tay Lương Tuấn Đào, nhìn đôi mày liễu diễm đam đáng yêu, mắt trong trẻo rưng rưng năn nỉ: “Lương Thượng tá, xin anh đừng làm vị hôn phu của tôi bị thương.”

Lương Tuấn Đào thấy phản cảm trừng cô ta một cái khiển trách: “Cút ngay, tôi không đánh phụ nữ!”

Lập tức có hai binh lính đi tới, kéo Thư Khả như xách con gà con sang một bên. Thư Khả khóc thật sự thương tâm, đáng tiếc nam nhân nơi này giống như không biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Lương Tuấn Đào bước tới bên hông Mạc Sở Hàn, rút súng của hắn ra, chậm rãi mở chốt bảo hiểm lên đạn, sau đó anh dí họng súng lạnh như băng lên trán đối phương.

“Tiểu tử, dám tới địa bàn của tôi đùa giỡn ra vẻ ta đây? Không phải đầu óc cậu bị hư rồi chứ?”

Lương Tuấn Đào dí họng súng vào đầu hắn, tức giận anh mi, tựa hồ có chút nghi hoặc khó hiểu hỏi hắn.

Mạc Sở Hàn thở gấp gấp, sau một lúc lâu mới cả giận nói: “Anh biết tôi là ai không?”

“Chát!” Lương Tuấn Đào không khách khí giáng thẳng vào mặt hắn một cái tát, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Sở Hàn nhất thời sưng lên.

Một chân khác của Lương Tuấn Đào giẫm lên ngực hắn, cơ hồ khiến hắn hộc máu lần nữa, lúc này anh nhìn thẳng vào Mạc Sở Hàn, khóe môi nhếch lên: “Nếu tôi đoán không sai, cậu là Mạc Sở Hàn con trai mới nhận của Lý tướng quân.”

“Anh nhận ra tôi?” Mạc Sở Hàn cắn răng giận dữ: “Còn không mau thả tôi ra Ách!”

Lương Tuấn Đào đá một cước đá vào ngực hắn, anh cười lạnh nói: “Năm đó tôi cũng là bộ đội đặc chủng từ đó ra, tôi coi Lý Tướng quân như thủ trưởng cũ của mình. Hôm nay nể mặt ông ấy, sẽ không làm khó cậu, đánh cậu một chút là xong việc.” Nói xong, anh liền buông lỏng chân đang đạp trên ngực hắn.

Mạc Sở Hàn hừ lạnh một tiếng nghĩ là sẽ không có việc gì. Nhưng chưa kịp đợi hắn giây giữa bỏ dậy đã nghe thấy tiếng Lương Tuấn Đào trầm giọng ra lệnh cho các chiến sĩ: “Các cậu còn giết mình cái gì? Đánh hắn!”

Đối với những kẻ thường xuyên tìm mình gây phiền toái thậm chí khi dễ người của mình phải chuẩn bị cơ hội giáo huấn hẳn một trận, phải để cho hẳn hiểu, cho hẳn thấy rõ,. Trong phạm vi pháp luật cho phép, cứ chinh đồn hẳn, cứ đánh hẳn khiến hẳn vĩnh viễn nhớ kĩ: ngoại trừ cha ruột, không ai nuông chiều những tật xấu của hẳn.

Trên đường đến bệnh viện, Thượng tá đại nhân đã giáo huấn lý luận cho văn thư của mình một phen. Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, binh lính của Lương Tuấn Đào đương nhiên không thể là kẻ yếu đuối bị khi dễ, bị khi dễ thì phải đòi lại gấp bội!

Lâm Tuyết ngồi im lặng lắng nghe, không phụ họa cũng không phản bác. Khi thấy Mạc Sở Hàn ầu ẩu, cô cũng giữ vẻ mặt này.

Trong khi Thư Khả khóc la bi thảm, ánh mắt cô vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng bất chấp đau đớn cả người toàn là máu, cô không cười trên nỗi đau của người khác, cũng không đau lòng, giống như đã biến thành bức tượng vô cảm.

Không có kẻ nào xuyên qua được bề ngoài trong trẻo lạnh lùng ấy nhìn thấu được suy nghĩ từ đáy lòng cô, Lương Tuấn Đào cũng không hiểu được.

Má trái xương sụn bị tổn thương, lợi bị lỏng. Mạn sườn có hai xương bị nứt, đã băng bó tiêm thuốc giảm đau. Lòng bàn tay phải bị móng tay đâm chảy máu, phải dùng bông khử trùng rửa sạch miệng vết thương, dán miếng tiêu viêm lên.

Xử lý xong vết thương, một tiểu hộ sĩ đi tới nói: “Lương phó Viện trưởng đã tới.”

Lâm Tuyết lần đầu gặp bác của Lương Tuấn Đào - Đại tá Lương Bội Văn cũng chính là phó Viện trưởng bệnh viện quân khu.

Lương Bội Văn, tên sao người vậy, bà có phong thái nồng đậm của một tri thức, đeo chiếc kính gọng vàng, dáng vẻ ung dung đẹp đẽ quý phái, thoát nhìn thật hòa ái dễ gần. Nhìn đám y sĩ vây quanh, bà lập tức đi về phía Lương Tuấn Đào, mở miệng hỏi: “Sao lại như vậy?”

Lương Tuấn Đào chỉ chỉ vết thương của Lâm Tuyết đã được xử lý trả lời: “Văn thư của cháu bị thương, bác tới xem cho cô ấy một chút đi.”

“A...” Ánh mắt Lương Bội Văn lúc này mới chuyển sang Lâm Tuyết, sau khi thấy rõ diện mạo cô, bà tự hồ có chút kinh ngạc “Cô, cô là ...”

“Di Lương.” Lâm Tuyết lễ phép đứng lên cung kính đáp lại: “Mẹ cháu là Hứa Tịnh Sơ.”

“À!” Lương Bội Văn giật mình thở dài nói: “Hóa ra là vậy.” Nói xong bà nhíu mày xem xét một bên mặt đang phồng lên của cô. “Ai làm chuyện này? Sao có thể ra tay nặng vậy với một cô gái?”

Lương Tuấn Đào nhíu mày, hừ nói: “Là một tên khốn kiếp chuyên thích đánh phụ nữ! Bác yên tâm, cái tên khốn kiếp ấy đã bị cháu đánh ột trận không nhẹ.” Vừa nói hẳn vừa nhìn Lâm Tuyết, xem biểu tình trên mặt cô thế nào.

Khuôn mặt thanh lệ của Lâm Tuyết vẫn thản nhiên, cũng không có dư thừa một chút biểu tình. Trừ giây phút bị Thư Khả chọc giận, trừ lúc đối mặt với Mạc Sở Hàn còn lại cô có thể khống chế tâm tình của mình rất tốt.

“Từ khi nào quân nhân lại trở nên dã man như vậy? Đánh một cô gái mềm yếu xinh đẹp thành ra thế này!” Lương Bội Văn lắc đầu lại hỏi bác sĩ vài câu mới biết Lâm Tuyết bị nứt hai cái xương sườn “Thương thế nặng như vậy, sao còn không nằm viện?”

“Không cần đâu ạ.” Lâm Tuyết thản nhiên nói “Chỉ là bị nứt xương thôi, cháu về quân khu điều dưỡng là được.”

12. Q.1 - Chương 12: Nghịch Lân (trái Ý)

Ra khỏi bệnh viện quân khu cũng đã là giữa trưa. Lương Tuấn Đào mở cửa xe Land Rover ngồi vào ghế lái.

Lâm Tuyết cũng mở cửa ngồi vào ghế sau.

“Sao không ngồi cạnh tôi?” Lương Tuấn Đào quay đầu hỏi.

“Sợ ảnh hưởng tới tâm tình anh.” Lâm Tuyết hé miệng đáp. Cô nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt mình và hấn đầu khẩu đã chọc giận tới Lương nhị thiếu gia tôn quý này, xét về lý trí, vẫn nên giữ khoảng cách an toàn với hấn.

“A.” Từ sâu trong yết hầu Lương Tuấn Đào phát ra một tiếng cười khẽ, khuôn mặt tuấn lãng có chút gian trá tràn đầy ý cười, hấn vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh sang sang nói: “Lên phía trước ngồi đi.”

“Không cần đâu.” Lâm Tuyết nói xong liền quay mặt, ngẩng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, chấm dứt việc trò chuyện.

Lương Tuấn Đào có chút hậm hực khởi động xe, liếc cô một cái từ kính chiếu hậu phía trước, hấn lầu bà lầu bầu rồi lẩm bẫm nói một câu: “Phụ lòng tốt của người ta.”

Còn nhớ buổi diễn âm nhạc đầy khói lửa, còn nhớ cái lạnh cuối mùa thu, còn nhớ đám đông kia xô anh về phía emi Có một lần trong nhật kí hoang mang ngốc nghếch, bởi vì nụ cười của anh thật là đặc biệt

Khi ca khúc này vang lên, Lâm Tuyết ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm phía trước, ngỡ ngác đến xuất thần.

Anh đừng cảm bảo vệ em, em nhỏ bé chỉ biết lo lắng lải nhải. Cảm ơn vì chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, một lần nữa cái lạnh cuối mùa thu trở lại.

Cho anh nắm tay em, giống như dã thú ôn nhu. Tự do giữa thảo nguyên mệnh mang, bàn tay nhỏ bé nằm trong bàn tay lớn.

Lương Tuấn Đào vẫn quan sát cô từ kính chiếu hậu, cảm thấy khác thường, hấn quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Tuyết trầm mặc một lúc mới đáp lại: “Xương sườn bị đau!”

“A.” Lương Tuấn Đào cười tựa hồ hơi sủng nịnh hay là mỗi câu cô nói ra đều khiến hấn thấy thú vị. Hấn vỗ nhẹ tay lái chế nhạo nói: “Đi ăn một bữa thật ngon sẽ hết đau.”

Xe dừng lại, Lâm Tuyết đẩy cửa xe ra, cô giật mình bởi đây không phải doanh trại bộ đội mà là một nơi sang trọng đẳng cấp quốc tế – khách sạn Vân Hải.

“Anh dẫn tôi tới đây làm gì?” Lâm Tuyết thấy kì quái liền dò xét.

Lương Tuấn Đào xuống xe sập mạnh cửa, búng tay một cái, hợp tình hợp lý nói: “Hôm nay nếu không có tôi khẳng định rằng cô đã bị vị hôn phu cũ chinh cho chết đi sống lại. Chẳng lẽ cô không nên mời tôi một bữa lớn để bày tỏ lòng biết ơn sao?”

“A.” Cô gật đầu, “Được rồi.” Thấy hấn cất bước, ngay sau đó cô bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà tôi không có tiền.”

Lâm Tuyết mời khách, Lương Thượng tá trả tiền, hai người ở khách sạn hưởng thụ một phen.

Khi ăn cơm, Lương Tuấn Đào đưa tới cho cô mấy chiếc sườn lợn nói: “Ăn nhiều một chút, cô gầy như cây trúc, cứ vậy quân đội cũng không cần đến cô đâu.”

Những lời này đã tác động vào Lâm Tuyết vốn hồ hững, cô có chút bồn khoăn lo sợ quan sát sắc mặt hấn, tựa hồ muốn dò xét những lời hấn nói là thật hay giả.

“Ăn đi, nhìn tôi làm gì?” Lương Tuấn Đào buông đũa, tà mị nhếch môi: “Có phải thấy tôi rất đẹp trai không, tú sắc khả xan (1), không cần ăn cơm cũng thấy no rồi à?”

“Khụ!” Lâm Tuyết không bình tĩnh được mà bị sặc.

Hắn nhiệt tình giúp vỗ lưng còn ở bên cạnh quan sát đánh giá khuôn mặt tinh tế của cô.

Lâm Tuyết có chút không quen khi bị đàn ông nhìn chằm chằm, liền nghiêng mình dùng khăn lau lau khóe miệng.

Lương Tuấn Đào bấu môi, hần hơi bất mãn việc cô cố ý trốn tránh, vừa định nói cái gì thì di động chợt vang lên.

Hắn cầm điện thoại lên mới nhìn đã nói: “Hoắc, tên khốn kiếp nào nhanh như vậy đã đi mật báo!” Mנג xong tiếng chuông điện thoại vẫn vang không ngừng, không còn cách nào khác, Lương Tuấn Đào đành kiên trì bấm nút nghe, dùng giọng điệu bất cần hỏi: “Alo, xin hỏi Lương Thủ trưởng lại có chỉ thị gì sao?” Cái từ “lại” kia rõ ràng là được nhấn mạnh.

Bên kia truyền ra thanh âm nổi giận đùng đùng của Lương Trọng Toàn: “Cái thằng nhóc này, sao anh lại đánh trọng thương con trai Lý tướng quân, quân đội toàn thành phố đều đã biết chuyện, anh muốn tôi cho qua thể nào đây?”

Lâm Tuyết giương mắt nhìn về phía hắn, chỉ thấy người đàn ông này không thèm quan tâm, nhíu mi mở miệng: “Tiểu tử kia chạy đến Phi Ứng đoàn giương oai công khai, đánh bị thương người của con, nếu con không cho hắn mở rộng tầm mắt một chút thì mấy tên bộ đội đặc chủng còn nghĩ rằng bộ đội đã chiến đấu dễ bị xem thường.”

“Sao? Đả thương người của anh à?” Ngữ khí của Lương Trọng Toàn dịu lại: “Rốt cuộc là đả thương ai?”

Trong mắt Lương Tuấn Đào hiện lên một tia ngượng ngập, nhưng rất nhanh hắn đã trấn định lại: “Đả thương ai không quan trọng, cho dù Phi Ứng đoàn có nuôi một con chó nhưng không được phép của con thì cũng không cho phép Mạc Sở Hàn động đến nó!”

Lâm Tuyết cúi đầu, cắn cắn cánh môi.

“Đưa điện thoại cho Lâm Tuyết.”

“Cái gì? Ách ...” Lương Tuấn Đào đứng lên, thần sắc có chút mất tự nhiên, hắn ngượng ngùng hỏi: “Sao cha biết cô ấy ở cạnh con?”

“Xú tiểu tử, chuyện của anh có thể giấu được tôi sao? Bác anh vừa gọi điện kể anh tự mình đưa con bé vào bệnh viện. Nhanh đưa điện thoại cho nó đi.”

Hắn do dự trong chốc lát, rốt cuộc vẫn đưa điện thoại trong tay cho Lâm Tuyết: “Cha tôi muốn nói chuyện với cô.”

Lâm Tuyết tiếp nhận điện thoại, điều chỉnh lại tâm trạng, cô dùng giọng điệu hết sức bình thản nói: “Bác Lương, bác tìm con có chuyện gì vậy?”

“Lâm Tuyết, con thật giỏi.” Lương Trọng Toàn cười ha ha, tựa hồ tâm tình ông rất tốt. “Lần này Tuấn Đào vì con mà ra mặt, cho thấy trong lòng nó có con rồi. Chờ qua một tháng, khi nó đưa con về nhà bác sẽ để hai đứa đính hôn.”

Lâm Tuyết giật mình, cô không tưởng tượng được Lương Trọng Toàn sẽ nói với mình những chuyện này. Sau một lúc lâu cô mới bình thản nói: “Bác hiểu lầm rồi! Kì thật, dù hôm nay kẻ bị Mạc Sở Hàn đánh có là con chó của Phi Ứng đoàn, Lương Thượng tá cũng đối với hắn như vậy, việc này liên quan đến tôn nghiêm của quân nhân, không liên quan gì tới con cả.”

Lương Tuấn Đào ở bên cạnh không khỏi trở mắt, hắn nhìn không được nhìn Lâm Tuyết đánh giá một phen.

“Con à ... sao tính tình con lại giống mẹ con thế?” Tâm trạng của Lương Trọng Toàn cũng không vì câu nói của cô mà bị phá hỏng, ngược lại ông còn dặn dò: “Điều dưỡng thân thể cho tốt, nếu không bảo Tuấn Đào đuổi con về đây trước đi.”

“Không cần đâu bác. Con ở đây thực sự rất tốt, các chiến hữu đều quan tâm con.” Lâm Tuyết dùng giọng điệu cầu khẩn nói tiếp: “Bác Lương, nếu con đạt tiêu chuẩn trong các đợt huấn luyện khảo hạch như đã nói, bác có thể cho phép con trở thành một chiến sĩ giải phóng quân chân chính không? Con cam đoan sẽ toàn tâm toàn ý bảo quốc vệ dân, tranh thủ lập công trạng.”

Ở lại quân ngũ có ý nghĩa hơn nhiều so với việc tranh thủ trở lại nhận lấy danh phận Thiếu phu nhân Lương gia, nếu Lâm Tuyết đã gia nhập quân đội tuyệt đối không dễ dàng cởi bỏ quân trang.

Lương Trọng Toàn trầm mặc, trong chốc lát ông mới dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Nếu con thích làm quân nhân như vậy bác cũng thành toàn cho con. Nhưng cho dù là nữ binh cũng phải xuất ngũ cũng phải kết hôn, sao có thể cả đời ở trong quân đội được.”

“Nói thế nào thì con cũng không muốn rời quân ngũ. Xin bác tin con, Lâm Tuyết sẽ nắm bắt cơ hội. Dĩ Lương chính là mục tiêu và hình mẫu của con, con sẽ học tập dì ấy!”

Cúp điện thoại, Lâm Tuyết trả lại cho Lương Tuấn Đào. Cô phát hiện sắc mặt hắn thật khó coi, cũng không rõ vừa rồi mình có không cẩn thận nói câu nào nghịch ý Lương nhị gia long lân không?

13. Q.1 - Chương 13: Hăng Hái Làm Việc Nghĩa

Ăn đã no, Lâm Tuyết đứng dậy tự rót cốc nước ình rồi chậm rãi ngồi xuống uống hết.

“Vào!” Lương Tuấn Đào vút đôi đũa lên bàn, quắc mắt đứng lên “Ăn xong rồi thì về!”

Trên đường trở về không khí trở nên cứng ngắc. Khuôn mặt Lương Tuấn Đào như bao phủ một tầng băng mỏng, không khí lạnh lẽo nguy hiểm bao trùm.

Lâm Tuyết trước sau vẫn điềm tĩnh như nước, cô ngồi ở ghế sau thản nhiên ngắm cảnh vật bên ngoài (lời tác giả: bởi trong xe khí áp quá thấp, đây cũng là cách giảm sức ép của LT)

Một đường yên lặng cho tới khi bọn họ dừng lại trước quân khu. Dọc đường, các chiến sĩ thấy xe riêng của Đoàn trưởng thì ríu rít đứng nghiêm chào, trong mắt họ tràn đầy sự sung bái.

Năm ấy Lương Tuấn Đào 27 tuổi đã đảm nhận chức vụ Thượng tá Phi Ưng đoàn bằng chính thực lực của mình, chiến tích huy hoàng của hắn được cả quân khu truyền tụng. Cả tướng sĩ quân khu đã chiến lẫn chiến sĩ Phi Ưng đoàn đều tâm phục khẩu phục.

Xe dừng bánh trước tòa nhà hành chính, khi Lâm Tuyết chuẩn bị xuống xe chỉ nghe thấy Lương Tuấn Đào hô lên: “Từ từ!”

Cô bất đắc dĩ phải ngồi yên tại chỗ.

Một loạt tiếng động lịch ca lịch kích vang lên. Từ chiếc túi nhỏ mang theo bên mình, Lương Tuấn Đào lấy ra một chiếc bấm móng tay, hắn nghiêng đầu nói với cô: “Đưa tay đây.”

Lâm Tuyết có chút không hiểu nên hỏi hắn: “Anh muốn làm gì?” Chẳng lẽ hắn muốn cắt móng tay cho cô?

Quả nhiên, Lương Thượng tá đã dùng hành động thực tế của mình làm câu trả lời, hắn giơ tay về phía Lâm Tuyết, sau đó kéo bàn tay bị đâm thủng kia, bắt đầu giúp cô cắt móng tay.

Lương Tuấn Đào ngồi ở ghế trước, Lâm Tuyết ngồi ở ghế sau, tư thế của hai người có chút không tự nhiên, nhưng người đàn ông này cũng không bức mình chút nào, ngược lại, hắn làm rất nghiêm túc.

Bên ngoài, thiên quân vạn mã đứng chờ, nhìn qua kính xe nhưng không thấy được cảnh tượng bên trong, có lẽ họ vĩnh viễn không tưởng tượng được : Lương Đoàn trưởng mà họ sùng bái vẫn chậm rãi chưa xuống xe, hắn còn ở đó cắt móng tay ột cô gái.

Lâm Tuyết mở to mắt ngạc nhiên, cô không ngờ Lương Tuấn Đào thực sự tự mình giúp cô cắt móng tay. Trong lúc nhất thời trở tay không kịp cô muốn rút tay lại nhưng kéo không ra đành xấu hổ tùy cho hắn nắm.

“Xương sườn đau đớn uống vài viên thuốc giảm đau là được, móng tay đâm vào lại không ngừng đau nhức, vậy có phải thành hai chỗ bị đau không? Ngốc!” Lời nói trách cứ song giọng điệu trong đó lại hàm chứa sự giận hờn, Lương Tuấn Đào ngẩng mặt liếc cô một cái dò xét, con ngươi đen bóng như hai đầm lầy u tối lại giống hàn tinh sáng chói, khiến người ta sợ hãi.

Đáy lòng hơi hơi rung động, Lâm Tuyết tránh cái nhìn chăm chú của hắn, lông mi dài hạ xuống che giấu đôi mắt đau thương và bất đắc dĩ.

Cô đâm sâu vào lòng bàn tay mình là để lấy đau trị đau, bởi so với nỗi đau thân thể nỗi đau trong lòng khắc sâu tới ngàn vạn lần. Khi Mạc Sở Hàn tuyệt tình tát cô, khi hắn tàn nhẫn đá cô một cước bay xa, trong một khắc kia cô đã hiểu được như thế nào là mất hết can đảm.

Nếu có thể, Lâm Tuyết hi vọng trong khoảnh khắc ấy mình được chết! Nếu cô chết người đàn ông lãnh khốc ham thích chém giết kia có thể động lòng không? Khuôn mặt lạnh lùng của hắn có thể mảy may nuối tiếc?

Vì cái gì đến tận giờ khắc này đáy lòng cô vẫn không thể từ bỏ hi vọng xa vời cùng ảo tưởng đáng thương?

“Được rồi.” Lương Tuấn Đào thối thối bàn tay đã được cắt móng gọn ghẽ, hắn vừa lòng cười nói: “Cắt móng vuốt của con mèo nhỏ, xem cô còn dám lỗ mãng nữa không.”

Lâm Tuyết tỉnh lại, chậm rãi rút tay mình về, đầu ngón tay vẫn lưu lại hơi ấm từ bàn tay lớn kia, cô nhanh chóng nắm tay lại. Quả nhiên, dù cô nắm thật chặt móng tay cũng không thể làm bị thương lòng bàn tay.

“Xuống xe đi!” Không rõ vì duyên cớ gì ánh mắt hắn cứ đuổi theo cô, giống như trên thân thể hắn có loại lực từ nào đó.

Chấm dứt đau thương cùng ảo tưởng, Lâm Tuyết đẩy cửa xe ra.

“Từ từ đã!” Lương Tuấn Đào lại ngăn cô lại.

Cô có chút không kiên nhẫn lạnh lùng hỏi hắn. “Thủ trưởng đại nhân còn có gì chỉ thị?”

Thấy thần sắc Lâm Tuyết không tốt, trong bụng Lương Tuấn Đào đầy lời nhưng chỉ có thể nuốt trở lại nói một cách ngắn gọn. Do dự trong chốc lát, hắn lúng túng nói: “Kì thật ... Nếu hôm nay kẻ bị Mạc Sở Hàn đả thương chỉ là một con chó thì tôi sẽ không cùng hắn đánh lớn như vậy.”

Đầu tiên Lâm Tuyết ngẩn ra, chậm rãi quay lại thời điểm hiện tại, cô có chút dở khóc dở cười. Lại nói tới Lương Thượng tá không biết có phải do quân vụ bận rộn hay không mà hắn vội vàng vàng xuống xe, đi trước một bước.

Khi Mạc Sở Hàn được đưa về bệnh viện quân khu bộ đội đặc chủng, mình mấy thương tích máu me đâm dĩa, khuôn mặt tuần tú xạm phù như đầu heo.

Lí Ngạn Thành sợ đến mức hồn bay phách tán, ông liên tục chất vấn mấy tên bộ đội đặc chủng đi theo Mạc Sở Hàn rốt cuộc đã xảy ra việc gì.

Khi biết rõ sự tình, nét mặt già nua nhất thời trở nên âm trầm khó coi. Ông liền nổi giận dưng dưng gọi điện cho Lương Khánh Toàn khởi binh vấn tội, đối phương chỉ cười ha hả nói sẽ điều tra rõ việc này, chắc chắn sẽ cho ông ta câu trả lời thỏa đáng, sau đó thì cúp điện thoại.

Vốn Lí Lương hai nhà quân môn giao tình rất tốt, nhưng vì tai nạn xe cộ hai năm trước mà không qua lại với nhau.

Lúc ấy, con trai yêu của Lí Ngạn Thành là Lí Ngụy và con cả Lương Trọng Toàn là Lương Thiên Dật cùng nhau đua xe, trên đường xảy ra sự kiện đâm vào đuôi xe thảm khốc, Lý Huy lao xuống vách núi bỏ mạng còn Lương Thiên Dật bị liệt, đến nay vẫn phải ngồi xe lăn.

Hiện giờ vẫn không rõ nguyên nhân của sự cố, hậu quả quá mức thảm trọng khiến hai nhà quay lưng lại với nhau. Tuy sau này có nói cũng không giải quyết được gì nhưng hai nhà Lí Lương không còn hòa hợp được như xưa. Lí Ngạn Thành và Lương Trọng Toàn từ ân oán riêng tư cũng trở thành đối thủ chính trị, như nước lửa không tan.

Bị ngắt điện thoại, Lí Ngạn Thành càng hung bạo, ông ta liền giận chó đánh mèo, vừa vặn thấy Thư Khả đang chờ bên giường bệnh, cả giận nói: “Cô đã làm gì ? Tại sao lại để Sở Hàn bị đánh thành thế này?”

Thư Khả nước mắt rưng rưng, ủy khuất lúc nào nước mắt cũng tuôn rơi: “Con không ngờ Lâm Tuyết ác độc như vậy, cô ta lại xúi giục Lương Tuấn Đào ra đòn hiểm với Sở Hàn” Thoáng thấy lửa giận thiêu đốt trong mắt Lí Ngạn Thành cô ta vội vàng sửa lại lời nói: “Con xin lỗi, con không nên để Sở Hàn đi tới đó, đều là lỗi của con”

“Đương nhiên là lỗi của cô rồi!” Tính tình Lí Ngạn Thành nóng nảy đầu hiểu thương hoa tiếc ngọc là gì, ông lập tức chỉ tay vào mũi Thư Khả khiển trách: “ Về sau ít làm mấy cái trò tranh giành tình cảm đi! Cô có biết câu thê hiền phụ họa ít (1) hay không?”

“Con xin lỗi Ba à, sau này con xin nhớ kĩ.” Thư Khả sợ tới mức hoa dung thất sắc (2), thân thể mềm mại run rẩy giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

“Trước đừng có gọi tôi là ba! Cô có đủ tư cách làm con tôi không thì còn phải xem xét!” Lí Ngạn Thành hướng về phía Thư Khả, ông ta đã tạm ngừng phát hỏa, trong lòng vừa có chút thăng bằng, bỗng chuông điện thoại reo vang, khi nghe được toàn bộ “kết quả điều tra” từ phía Lương Trọng Toàn thì giận dữ lại bốc cao ba trượng.

“....Cái gì? Do Sở Hàn ở trước mặt mọi người ra đòn hiểm, đánh một nữ binh nhì tay không tác sát nên con ông mới thấy việc nghĩa mà hăng hái hành động sao?”

14. Q.1 - Chương 14: Vị Hôn Phụ Tiền Tiền Nhiệm

“....Cái gì? Do Sở Hàn ở trước mặt mọi người ra đòn hiểm, đánh một nữ binh nhì tay không tác sát nên con ông mới thấy việc nghĩa mà hăng hái hành động sao?”

Nghe hết toàn bộ “kết quả điều tra” của Lương Trọng Toàn, Lí Ngạn Thành tức giận thiếu chút nữa thổ không nổi! Ông ta sao có thể tiếp nhận được kết quả này, lập tức cùng Lương Trọng Toàn ba mặt một lời: “Lương Bộ trưởng, đây có phải là ông đùn đẩy trách nhiệm không? Sở Hàn bị đánh trọng thương ở chỗ con ông, bây giờ tùy tiện bịa ra cái lí do nghĩ đã thấy qua loa tác trách. Tôi nói cho ông biết, chuyện này tôi không để yên đâu!”

Lương Trọng Toàn vẫn bình thản, cho tới khi Lý Ngạn Thành so với rống lên không khác biệt lắm ông mới chậm rãi nói: “Lý Tướng quân bớt nóng, việc này cũng không phải là việc có thể nói bừa, tôi còn có bằng tư ghi hình liệu, thế này đi, tôi sẽ cho người phục chế lại một phần rồi gửi đến cho ông.”

“...” Lí Ngạn Thành nhất thời ách.

Ông ta biết Lương Trọng Toàn là con cáo già, không nắm chắc được thì không làm. Nghe khẩu khí ổn định nắm chắc phần thắng của đối phương thì biết chuyện Mạc Sở Hàn ở trên địa bàn Phi Ưng đoàn động thủ trước, đánh nữ binh nhì đã kích động khiến nhiều người tức giận dẫn tới ẩu đả không phải là giả.

“Sở Hàn, anh đã tỉnh.” Chỉ nghe Thư Khả kêu lên một tiếng trầm thấp, sau đó cô ta bỏ nhào vào người Mạc Sở Hàn khóc lóc: “Anh cuối cùng cũng tỉnh, anh làm em sợ muốn chết, ô ô.”

“Ai da!” Mạc Sở Hàn cả người bị thương làm sao chịu đựng được, hấn cau mày đẩy Thư Khả , đôi mắt sưng húp cố gắng mở ra nhìn Lí Ngạn Thành đang nổi trận lôi đình, Mạc Sở Hàn khó nhọc hít thở, hé miệng vừa định nói gì liền “ọe” một tiếng nôn ra.

Y tá vội vàng nhanh tay nhanh chân lấy ống nhỏ, chỉ thấy Mạc Sở Hàn phun ra một ngụm máu lớn, bên trong còn có một chiếc răng bị gãy.

“Lương Tuấn Đào!” Đôi môi Mạc Sở Hàn bị đánh rách còn dính vết máu đỏ tươi, khuôn mặt bầm tím càng thêm đáng sợ, hấn cắn răng phun ra từng chữ từng chữ một: “Không giết được mày, Mạc Sở Hàn tao thế không làm người!”

**

Cái gọi là thương cân động cốt (1) một trăm ngày chính là xương sườn Lâm Tuyết bị nứt không thể tham gia tập huấn hàng ngày.

Hiện giờ cô là Văn thư chuyên trách riêng của Lương Tuấn Đào thay hấn sắp xếp lịch trình hàng ngày. Thực ra thì công việc văn thư này rất nhàn nhã bởi cuộc sống hàng ngày của Lương Tuấn Đào đều có lính cần vụ quản lý, cần bản không cần cô ra tay. Lâm Tuyết ngẫu nhiên chỉ giúp chuyện trà nước, đa số thời gian chính là ở bên cạnh làm bạn với hấn, xem hấn xử lý quân vụ như thế nào.

Lương Tuấn Đào trẻ tuổi đầy hứa hẹn, hùng tâm bừng bừng. Ba năm trước, khi hấn vẫn là Thiếu tá đã dám lãnh đạo bộ đội đặc chủng không ngại nhúng tay nhận nhiệm vụ tiêu diệt bọn hắc nha (tổ chức phi pháp) buôn lậu thuốc phiện, hơn nữa còn làm rất hoành tráng.

Dưới tay vị sĩ quan trẻ tuổi, quân đã chiến đã vài lần bao vây tiêu diệt thành công bọn hắc nha, chiến quả thắng lợi. Chẳng những làm hắc nha bị thương nặng, hơn nữa trong một lần bao vây còn bắn chết Hoắc Gia Tường thủ lĩnh tổ chức hắc nha, con trai thứ hai của Hoắc Vân Hải, khiến “Răng độc” nổi tiếng khắp châu Á bị mất một răng cửa.

Đương nhiên Lương Tuấn Đào sau đó lọt vào cuộc trả thù tàn khốc của gia tộc Hoắc thị (việc này hồi sau sẽ rõ), nhưng hấn mưu trí kinh người, chống lại nguy hiểm, tìm được đường sống trong chỗ chết, sau khi hòa nhau còn thừa thắng xông lên đuổi loạn đảng còn lại ra khỏi biên giới, hai năm gần đây rốt cuộc hắc nha trong nước cũng không còn dám hành động lớn.

Hấn liền được thăng cấp hai hàm, đây là Lương Tuấn Đào dùng máu tươi cùng trí tuệ của mình đổi lấy, không liên quan gì đến thể lực và huyết mạch Lương gia! Thiên thiên vạn mã chiến sĩ Phi Ưng đoàn đều tôn Lương thượng tá của bọn họ lên làm chiến thần, hấn vĩnh viễn là thần tượng bất bại trong lòng họ.

Sống trong hoàn cảnh không khí bao trùm từ lâu Lâm Tuyết mới hiểu được sùng bái là gì. Sùng bái là bọn họ lúc nào cũng có thể cùng chiến thần cùng thần tượng của mình chém giết đổ máu, thậm chí là hi sinh tính mạng!

Nếu Mạc Sở Hàn sớm hiểu được đạo lý này, ngày đó đã không ngu xuẩn đến trước mặt các chiến sĩ Phi Ưng đoàn dỏ trò với Lương Thượng tá mà bọn họ tôn thờ. Không đánh Mạc Sở Hàn thành tàn phế là Lương Tuấn Đào đã lưu lại ba phần tình cảm với Lý Ngạn Thành, bởi trước đây hấn cũng xuất thân từ bộ đội đặc chủng.

**

Lâm Tuyết cắt vài cành hoa winter jasmine (2) vàng tươi cắm trong bình, bên cạnh là lá xanh, tạo hình đơn giản mà tinh xảo.

Hoa này cô hái ở hoa viên trước tòa nhà, nụ hoa vàng nhạt xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt, Lâm Tuyết nhất thời hứng khởi đã nghĩ tới lọ hoa đặt trong phòng làm việc.

Trong văn phòng lớn của nam nhân kia cũng không thiếu các loại cây cối xanh tốt nhưng không có chậu hoa nào, có phần lạnh lẽo.

Đứng trong phòng sáng khoải ngắm nhìn kiệt tác của mình Lâm Tuyết hài lòng mấp máy miệng.

“Lâm Văn thư.” Cảnh vệ Tiểu Cao gọi cô.

“A, tôi tới đây.” Lâm Tuyết nghĩ là có quân vụ vội xoay người đi ra ngoài.

“Có hai vị bằng hữu của cô tới tìm.” Tiểu Cao nói xong chỉ chỉ về phía sau.

Bằng hữu? Lâm Tuyết nhìn theo hướng tay anh, quả nhiên bắt gặp một đôi tuấn nam mỹ nữ quen thuộc.

“Lâm Tuyết!” Không đợi cô kịp phản ứng Mã Đồng Đồng đã muốn bay nhanh tới, gắt gao ôm lấy cô. Chưa nói đã rơi lệ: “Kẻ bại hoại này, vì sao không nghe điện của mình? Vì sao không liên lạc với mình?”

“Đồng Đồng, Thư Hoa.” Hốc mắt Lâm Tuyết nóng lên, cô không tưởng tượng được hai người bọn họ lại tìm được đến quân khu bộ đội. Trong lòng rất cảm động, cổ họng có chút tắc nghẹn, giọng nói Lâm Tuyết cũng trở nên khàn khàn: “Mình không muốn liên lụy đến mọi người.”

“Còn nói vậy với mình sao!” Mã Đồng Đồng tức giận đẩy cô ra, dậm chân: “Có còn coi mình là bằng hữu của cậu không?”

Vân Thư Hoa vẫn nho nhã thanh tao như trước, mặt mày ôn nhuận khiến Lâm Tuyết liếc mắt một cái đã cảm thấy trong lòng ấm áp. Có điều tính cách anh hướng nội, không giống Mã Đồng Đồng cứ vậy mà biểu lộ ra ngoài nhưng khi lãnh đạm dò xét cô anh vẫn không nhìn được hơi hơi đau xót: “Tuyệt, em gầy đi.”

**

Lương Tuấn Đào xong xuôi công vụ trở lại tòa nhà hành chính, vừa đẩy cửa ra đã thấy những cành hoa vàng mềm mại trên bàn.

Sợ run mấy giây, ánh mắt hần hướng về phía nhân viên cần vụ Tiểu Cao đứng đằng sau.

Tiểu Cao vội giải thích: “Là Lâm Văn thư làm, cô ấy nói trong văn phòng có chút sắc thái khó nhìn, liền ... Thủ trưởng, nếu ngài không thích tôi lập tức đem đi!”

“Không cần.” Tia lạnh lẽo trong mắt Lương Tuấn Đào ảm lại, hần giương môi nói: “Bày ở chỗ này cũng đẹp mắt.”

“...” Tiểu Cao nhất thời bị chấn động không nhẹ. Phải biết rằng Lương Tuấn Đào trưởng của bọn họ chưa bao giờ thích hoa hoa cỏ cỏ, cây cối ở đây là Lương Bộ trưởng trong một lần tới thị sát đã sai tùy tùng đưa đến, ông còn nói trong phòng lớn như vậy mà không có tí cây cối xanh tốt nào thật là khó coi.

Đi tới trước bàn làm việc, Lương Tuấn Đào cúi đầu quan sát lọ hoa tử mĩ trong chốc lát, tự nhủ nói: “Không nhận ra cô ta còn khéo tay đến vậy.”

Từ tạo hình rất đơn giản có thể nhìn ra được thành tựu bất phàm, hẳn là đã qua đào tạo chuyên nghiệp.

Cô nhỏ bé yếu ớt nhưng không ngừng khiến hần kinh ngạc, kĩ thuật bắn súng vô cùng tốt, can đảm hơn người, hơn nữa còn rất khéo tay.

....

Điểm không được hoàn mỹ duy nhất chính là khuôn mặt lạnh nhạt, cứ như một tòa băng sơn vạn năm, ngoại trừ điềm tĩnh, hồ hững rất khó thấy được biểu hiện khác.

Khi Lương Tuấn Đào đi vào phòng khách, vừa lúc thấy Vân Thư Hoa đang nắm bàn tay mềm mại của Lâm Tuyết, nhìn cô rơi lệ nghẹn ngào khó tả: “..... Sớm biết Mạc Sở Hàn đối xử với em như vậy, nói gì thì nói anh cũng không từ hôn với em.”

Xoay người lại gõ cửa, hần cười như không cười, ánh mắt hướng vào bàn tay Vân Thư Hoa vẫn đang nắm tay Lâm Tuyết.

Thấy hần tới, Lâm Tuyết theo bản năng liền tránh Vân Thư Hoa, có chút câu nệ đứng lên, “Báo cáo thủ trưởng, đây là hai vị bằng hữu của tôi.”

Trong tình mâu Lương Tuấn Đào hiện lên một tia giận dữ: ở trước đám bạn hồ bằng cầu hữu (3) của mình cô lại lãnh đạm với hần như vậy, có ý gì đây?

Mã Đồng Đồng và Vân Thư Hoa đều đứng dậy, Vân Thư Hoa bước nhanh tới, khách khí vươn một bàn tay ra với Lương Tuấn Đào: “ Xin chào, tôi là Vân Thư Hoa, là ...” Nói tới đây anh ngập ngừng dừng lại, tựa hồ chưa tìm ra được từ để nói.

Hai tay Lương Tuấn Đào nhét trong túi quần trang không động đậy, hần nhìn Vân Thư Hoa đánh giá một phen chợt nói: “Anh chính là vị hôn phu trước trước nữa của Lâm Tuyết.”

15. Q.1 - Chương 15: Sao Không Để Ý Đến Tôi?

Vân Thư Hoa có chút ngượng ngập, lúng túng không biết nói gì.

Mã Đồng Đồng có chút bất mãn nhanh mồm nhanh miệng: “Ai, cái anh này, sao lại nói như vậy?”

“Tôi nói sai sao?” Lương Tuấn Đào hỏi lại Mã Đồng Đồng, trong lúc nói ánh mắt nhìn sang Lâm Tuyết.

Ở chung cùng nhau mấy ngày, Lâm Tuyết ít nhiều cũng được kinh qua tính tình hỉ nộ vô thường của vị Nhị gia kia, cô chỉ có thể giả vờ không thấy tà hỏa của hắn, lạnh nhạt đáp: “Đúng vậy.”

“...” Việc này, mọi người đều không nói nên lời.

Không khí ôn chuyện tốt đẹp đã bị Lương Tuấn Đào phá hỏng không sót lại gì, chờ mãi cũng thấy xấu hổ, Vân Thư Hoa thức thời cáo từ: “Thấy Lâm Tuyết ở quân khu như vậy tôi rất an tâm. Không làm chậm trễ quân vụ của mọi người nữa, chúng tôi xin cáo từ.”

Mã Đồng Đồng sao chịu đi, vất vả lắm cô mới tới tìm được Lâm Tuyết nên nói gì cũng không đồng ý. Cô lập tức kéo tay Lâm Tuyết nói: “Cậu xin phép nghỉ một ngày thôi, mình còn rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.”

Kì thật Lâm Tuyết cũng không muốn bọn họ đi như vậy, trầm ngâm trong chốc lát cô liền tới trước Lương Tuấn Đào yêu cầu: “Thủ trưởng, tôi có thể xin nghỉ phép không?”

Lương Tuấn Đào liếc cô một cái, thản nhiên nhếch môi: “Có thể.” Nói xong, không đợi Lâm Tuyết và hai vị bằng hữu cất bước, hắn lại theo sát mà bổ sung một câu: “Mới vừa nhận được quân vụ khẩn cấp, cần một nữ binh đi theo, cô có muốn tham gia không?”

Lâm Tuyết dừng bước, cô có chút kinh ngạc nhìn hắn.

“Không phải cô muốn lập công sao? Quân hàm đại tá của bác tôi cũng không dễ dàng đạt được như ý, muốn thăng chức phải biểu hiện lập công trạng.” Lương Tuấn Đào nâng cằm dò xét cô.

Trong lòng Lâm Tuyết có chút kích động, kì thật cô vẫn muốn thể hiện, nhưng lại chưa có cơ hội. Bây giờ cơ hội đã đến, đương nhiên phải nắm chắc trong tay. Lâm Tuyết liền xoay người nói với Vân Thư Hoa và Mã Đồng Đồng: “Thực xin lỗi, hôm nay mình có quân vụ, để hôm khác gặp lại hai người vậy.”

Mã Đồng Đồng có chút phần nộ buồn bã, bất mãn quan sát Lương Tuấn Đào nghi ngờ hỏi: “Trùng hợp quá đi, chúng tôi gặp mặt lại tình cờ có quân vụ, lừa gạt kẻ ngốc sao?”

“Đồng Đồng.” Vân Thư Hoa kéo Mã Đồng Đồng ngăn cô càn quấy, sau đó thấu tình đạt lý an ủi Lâm Tuyết: “Muốn biểu hiện lập công từ từ sẽ có dịp, em còn trẻ còn nhiều cơ hội, ngàn vạn lần nhớ kĩ an toàn là trên hết.”

Trong lòng Lâm Tuyết dâng lên một dòng nước ảm, nhìn người đàn ông cẩn thận săn sóc, môi cô nường lên nhẹ đáp: “Em biết rồi, Thư Hoa ... cảm ơn anh.”

**

“Nhà tắm hơi trung tâm vừa có mấy cô em mới đến, chị Tinh Tinh nói các nàng cũng không tệ, muốn tới xem không?”

Lưu Dương đầu nhuộm tóc vàng, khuôn mặt tà tử, một thân lưu manh anh tuấn, cứ như vậy tùy tiện đi vào.

Lương Tuấn Đào đang khó chịu, vừa thấy Lưu Dương cái kẻ không muốn sống tốt lành lại chạy đến đây còn nói còn nói một tràng càn quấy, mũi hắn thiếu chút nữa lệch khí, tức giận mắng: “Cút con bà nó đi!”

“Gi?” Lưu Dương lấy làm kì lạ lui về sau một bước mới phát hiện ở đây còn có người ngoài.

Nhưng Lương Tuấn Đào xưa nay thẳng thắn cũng đâu có giả vờ giả vịt làm người tốt, hôm nay thế nào đối với biểu đệ (em họ) thân thiết lâu ngày không gặp là mình lại lỗ mắng như vậy chứ? Anh ta nghiêng nghiêng đầu, xem xét thực trạng: “Cô gái này ở đâu ra? Ngại ngần cái gì?”

Lâm Tuyết nhú nhú đôi mi thanh tú, đôi mắt trong veo lạnh lùng liếc về phía Lương Tuấn Đào chờ xem hắn giải thích thế nào.

Mã Đồng Đồng càng hướng về phía Lương Tuấn Đào nhất quyết không tha, cô gào lên: “Tôi thật thông minh, hóa ra đây chính là quân vụ hết sức khẩn cấp anh nói. Anh ở trong quân đội làm mấy chuyện bại hoại xấu xa còn kéo Lâm Tuyết theo làm gì? Cô ấy không hứng thú với mấy chuyện này.”

“.....” Lâm Tuyết nhường mày.

“.....” Khóe mắt Vân Thư Hoa run rẩy.

Mọi con mắt đều đổ dồn về phía người đang bị mất thể diện kia nhưng Lương lão nhị là kẻ nào chứ? Hắn gặp nguy không loạn, bình tĩnh giải thích: “Vì quân vụ khẩn cấp khi thực thi phải nguy trang thân phận một chút ... Lâm Văn thư!”

“Có.” Lâm Tuyết phản xạ theo điều kiện đứng nghiêm đáp lại.

“Bây giờ mau theo tôi đi làm nhiệm vụ!” Lương Tuấn Đào vừa nói vừa đi đến bên cạnh Lưu Dương, đoạt lấy chìa khóa từ tay anh ta nói: “Hôm nay đi xe của cậu thử cảm giác mới mẻ một chút.”

“Hả?” Mới vừa nói về chiếc xe Posche số lượng có hạn, Lưu Dương không cam lòng để cho người khác sờ vào. Nhưng thân thủ anh ta không bằng được Lương Tuấn Đào chỉ có thể dùng miệng kháng nghị: “Tôi không cho phép!”

Kháng nghị không có hiệu quả, Lương Tuấn Đào thầm nghĩ phải mau đưa Lâm Tuyết đi đỡ để cô cùng vị hôn phu kia tiếp tục dây dưa khiến hắn ngứa mắt. “Dương Tử, cậu ở lại tiếp khách tâm sự, nói chuyện uống trà một chút, tôi và Lâm Tuyết đi thực thi quân vụ.”

Lưu Dương liên tục giậm chân: “Đào Tử, anh trọng sắc khinh bạn, em thỉnh thoảng mới tới anh không tiếp đón chu đáo thì thôi còn bắt em tiếp khách miễn phí, con mẹ nó, thực ghê tởm...”

“Phi! Anh đừng có nói miễn phí, cho dù có cho tiền tôi cũng không thèm nha.” Trực giác của Mã Đồng Đồng cho biết cái người tên Lương Tuấn Đào kia chỉ giả vờ có quân vụ để kéo Lâm Tuyết đi, nhưng cô không tìm được chứng cứ liền giận chó đánh mèo, đem tức giận với Lương Tuấn Đào trút lên người Lưu Dương.

Lưu Dương nâng mi, nhìn Mã Đồng Đồng đánh giá một phen, khinh thường cùng khinh bỉ. “Xem tính tình cô kia, tên là gì?”

Mã Đồng Đồng càng nổi giận, chống nạnh nói: “Lão nương họ Mã tên Đồng Đồng, anh định làm gì?”

“Cắt!” Lưu Dương càng thêm khinh bỉ, “Quả nhiên người cũng như tên, cùng cái bồn cầu giống nhau (1).”

Thừa dịp Mã Đồng Đồng và Lưu Dương đấu khẩu, Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết rời khỏi tòa nhà hành chính, ngồi trên xe Porche mới tinh. Hắn khởi động xe, đạp chân ga, nhanh như chớp rời khỏi quân khu bộ đội.

“Dương Tử thích đi chơi, thỉnh thoảng cũng hay kéo tôi đi cùng ...làm bạn. Thật ra đa số thời gian tôi chỉ đứng ngoài quan sát chứ không tham gia.” Ngồi trong xe, Lương Thượng tá cứ như vậy giải thích với Văn thư của mình.

Đa số thời gian đứng xem. Vậy cũng có ít thời điểm hắn tham gia thực chiến!

Lâm Tuyết tựa vào bên cạnh ngắm những hạt mưa bụi đập vào cửa kính xe, im lặng như không tồn tại.

“Tôi là người thà thiếu chứ không làm bừa, cũng không kết giao bừa bãi, ở lâu cùng nhau cô sẽ hiểu tôi.” Lương Tuấn Đào cũng không hiểu vì sao hắn lại giải thích với cô, điều càng khiến hắn khó chịu hơn là tiểu nữ nhân kia giống như không nghe hắn nói hoặc là căn bản không để ý đến lời hắn nói.

Hết một tối hai, hết hai tối ba lần bị xem nhẹ, đổi lại là ai cũng thấy khó chịu, huống chi hắn xưa nay đều cảm thấy mình là Lương suất ca (anh Lương đẹp zai).

Lương Thượng tá chau mày, không vui chất vấn tiểu nữ nhân đang im lặng kia: “Rốt cuộc cô có nghe tôi nói không?”

Lâm Tuyết khó rời được ánh mắt về phía hắn, cô thần nhiên đáp: “Đang nghe.”

Thần sắc cô điềm tĩnh như vậy, giọng điệu lạnh nhạt như vậy khiến hắn không khỏi chán nản: “Nếu đang nghe sao không để ý đến tôi?”

“Anh thế nào mà tôi phải để ý đến anh?” Lâm Tuyết nghiêm túc hỏi ngược lại.

16. Q.1 - Chương 16: Tử Lộ

“...” Lương Thượng tá nhíu mày, bĩu môi tròng mắt, tóm lại biểu tình thực phong phú, hắn muốn cùng cô tranh luận rõ ràng nhưng lại không tìm được lý do. Lâm Tuyết chỉ là Văn thư của hắn, bọn họ ngay cả là bằng hữu cũng không phải.

Hơn một tháng ở gần, Lương Tuấn Đào lại nảy sinh hứng thú với cô gái lãnh đạm lạnh lùng này nhưng hắn cũng không tìm hiểu xem hứng thú này vì sao mà có.

Đương nhiên già mồm át lệ phải (1) là điểm mạnh của hắn, đã vô lý còn giảo hoạt, Lương Tuấn Đào đâu dễ dàng để cô chiếm thế thượng phong. Rủ bỏ tinh thần, vừa mới muốn cùng cô càn quấy thì điện thoại reo vang.

Cầm lên thì thấy là Lưu Bắc Thành gọi. Hơn phân nửa là có tình huống khẩn cấp bằng không bình thường Lưu Bắc Thành không dễ gì gọi cho hắn.

Dùng hands-free phone (2) nhận điện thoại, nghe Lưu Bắc Thành báo cáo sự kiện cơ mật, Lương Tuấn Đào dần dần chau mày, đôi mắt thâm thúy trở nên sắc bén, “.... Cái gì? Lần trước phi cơ trực thăng nửa đường đánh lén chúng ta có thể là của bộ đội đặc chủng sao?”

Tim Lâm Tuyết đột nhiên nhảy dựng, cô đương nhiên biết chuyện nửa đường bị tập kích tháng trước là do Mạc Sở Hàn làm. Hiện tại, Lương Tuấn Đào cũng biết, hắn có trách cô gây phiền hà khiến hắn thiếu chút nữa mất mạng hay không?

Quả nhiên, Lương Tuấn Đào rất nhanh đoán ra được lần trước là Mạc Sở Hàn dẫn quân tập kích mình, hắn cười lạnh phân phó Lưu Bắc Thành: “Lập tức điều tra việc này, phải tìm được chứng cứ.”

Ngắt điện thoại, hắn còn chưa kịp nói chuyện với Lâm Tuyết từ phía sau đã thấy vài chiếc xe tải hạng nặng chở quặng tinh luyện đang hối hả chạy tới, hung hãn phóng về phía xe Porsche có như muốn cùng nhau hủy diệt.

“Bám chắc vào!” Lương Tuấn Đào không thể tưởng tượng được Mạc Sở Hàn chuẩn bị xuống tay nhanh như vậy, hơn nữa vừa đến đã ra sát chiêu. Hắn vội vã tăng tốc kéo giãn khoảng cách với xe tải. Đây là chiếc Porsche số lượng có hạn yêu quý của Lưu Dương, nếu bị đụng hư, hắn có thể bị Lưu Dương oán chết.

Nguy hiểm tránh thoát được xe tải va chạm bên phải, tuy rằng chưa bị “hôn” (đụng) nhưng thùng xe chở quặng đã chút hết quặng xuống, thiếu chút nữa đã vùi lấp được chiếc Porsche đang chạy nhanh.

Quặng tinh luyện như mưa rào rào bám vào thân xe phát ra tiếng đồm độp, tầm nhìn trước mắt nhất thời mờ mịt. Mấy chiếc xe tải tải trọng lớn phía sau nhân cơ hội phi lên bọc đánh, ý đồ thật rõ ràng — muốn kẹp chết chiếc Porsche ở giữa.

Lương Tuấn Đào nheo mắt, không sợ lâm nguy đánh mạnh tay lái, đồng thời chân nhấn ga đẩy cát bụi bay tung tóe, chiếc xe giống con báo săn chạy như bay, dựa vào ưu thế tăng tốc lạ thường, xe Porsche rốt cuộc cũng thoát khỏi vòng vây của mấy chiếc xe tải hạng nặng đang vây quanh.

Chết tiệt, chiếc xe thể thao xa hoa số lượng có hạn này lại không bằng Land Rover quân dụng chắc nịch của hắn, khiến Lương Tuấn Đào chỉ có thể đạp ga không dám cùng mấy xe tải kia lấy cứng đối cứng, nếu không đã để bọn họ nếm chút lợi hại của mình.

Lòng có chút căm tức nhưng trong lúc cấp bách, Lương Tuấn Đào vẫn không quên quay đầu lại đối mặt với cô gái ngồi phía sau sắc mặt đã tái nhợt, hắn còn lưu manh huyết sáo, cười xấu xa trên choker: “Cô rốt cuộc đã làm việc nhẩn tâm gì hại vị hôn phu cũ cứ quần chật quýt như vậy, chưa đánh chết được chưa chịu ngừng tay?”

Trong thời khắc sinh tử, may là Lâm Tuyết lạnh nhạt vẫn nở được nụ cười trắng bệch, lòng bàn tay nắm chặt thấm đẫm mồ hôi. Cô không tưởng tượng nổi vừa rồi mới nhất được cái mạng về mà Lương Tuấn Đào vẫn còn tâm tư đùa cợt với mình.

Hắn không trách cứ cô liên lụy thiếu chút nữa đưa hắn đi gặp Diêm vương cũng không truy hỏi xem cô có biết việc bị tập kích lần trước hay không, người đàn ông mặt mày tuấn lãng mang theo tia lưu manh tà mị, dưới ánh mặt trời cười cười lộ ra tám cái răng trắng đều đặn, thật đẹp trai!

Hình như từ đám khói mù thấy được một luồng ánh sáng, Lâm Tuyết khẽ nhướng mi, cô yên lặng nhìn Lương Tuấn Đào. Sau một hồi trầm mặc, Lâm Tuyết tỉ mỉ nói với hắn: “Lần đó nửa đường bị tập kích cũng do Mạc Sở Hàn làm, nhưng trước đó tôi thật sự không biết.”

“Tôi tin cô.” Lương Tuấn Đào nói xong liền quay đầu, chuyên tâm lái xe chạy như bay. Chạy nhanh trên đường quốc lộ hẻo lánh vây quanh núi, xe tải đằng sau từ từ kéo ngắn khoảng cách giống như muốn uy hiếp.

Lương Tuấn Đào tin rằng Mạc Sở Hàn nếu quyết tâm hạ sát sẽ không để đầu voi đuôi chuột, khẳng định rằng thủ đoạn phía sau mới càng âm độc. “Phi Ứng gọi tổng bộ, Phi Ứng gọi tổng bộ, ước chừng vĩ độ Bắc xx, kinh độ Đông xx, lọt vào tập kích, đề nghị trợ giúp!”

Nếu trên xe chỉ có mình hắn, Lương Tuấn Đào sẽ không dễ dàng cầu viện tổng bộ nhưng lúc này còn có Lâm Tuyết, hắn không muốn để cô gặp nguy hiểm.

Không có ai phản ứng, không có câu trả lời.

Lại có thể không có tín hiệu, rốt cục Lương Tuấn Đào nhướng mày, trong con ngươi sâu thẳm hiện lên một tia ngưng trọng.

“Là do quãng tỉnh luyện!” Lâm Tuyết giật mình ngộ ra, “Trong quãng tỉnh luyện có gì đó ngăn cản tín hiệu, chúng ta phải xuống xe mới có thể gọi điện cầu cứu.”

Chiếc xe bị quãng tỉnh luyện hấp thụ từ tính, giống như bị đổ lên một lớp sơn bao phủ chặt chẽ lấp tann sóng của vô tuyến điện. Xuống xe lúc này chẳng phải là tìm đường chết sao?

Chiếc xe phía sau vẫn đuổi tới, phía trước chợt xuất hiện chướng ngại, mấy chiếc xe tải lớn từ trước mặt đang chạy về đây.

Không ổn, muốn đâm xe! Phanh lại cũng không còn kịp, lui về sau thì không còn đường, Lương Tuấn Đào phản ứng trong chớp mắt. Hắn thả chân ga, đồng thời đánh tay lái về bên phải. Chiếc xe cơ hồ nhảy dựng lên, xoay một cái 90 độ đẹp mắt, quẹo về phía bên phải, vút lại ngã ba phía sau.

**

Không có lời nào mô tả được Lâm Tuyết lúc này khiếp sợ và bối phục như thế nào. Bất luận là thân thủ gan dạ sáng suốt hay tốc độ phản ứng của Lương Tuấn Đào Lâm Tuyết đều được chứng kiến quá đủ, cho dù là Mạc Sở Hàn cũng không bằng một nửa hắn.

Trong thời khắc nguy cấp, hơi sai lầm một chút sẽ chết không có chỗ chôn nhưng Lương Tuấn Đào trong chớp mắt lại đưa ra lựa chọn chính xác. Không theo lẽ thường, từ tử địa đến hồi sinh, vì vậy hắn luôn là người chiến thắng cuối cùng.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, khi Lâm Tuyết thả lỏng cũng phát hiện tốc độ xe chậm lại. Cô giật mình, quay đầu lại đã thấy mấy chiếc xe tải lớn đang đuổi theo phía xa xa.

“Mau tăng tốc, vì sao lại giảm tốc độ?” Lâm Tuyết khó hiểu nhắc nhở hắn.

Rất nhanh Lương Tuấn Đào liền cho cô biết đáp án, ngắn gọn mà vô tình: “Bởi phía trước không có đường, đây là tử lộ.”

“...” Lâm Tuyết ngạc nhiên suốt ba giây đồng hồ, phục hồi lại tinh thần thì quả thực dở khóc dở cười. Lỗ vồn, trong lòng cô vừa rồi còn thối phồng trên trời dưới đất đều khó tìm được người như hắn, hóa ra cái người này ... chỉ thường thôi! Biết rõ là đường cùng còn lái xe vào đây nhưng cần thận suy nghĩ lại, lúc ấy ngoại trừ con đường này cũng không có cách nào khác, không thể lựa chọn cùng hủy diệt với mấy chiếc xe tải kia.

Xe tiếp tục giảm tốc độ, phía sau mấy chiếc xe tải truy đuổi càng nhanh, khoảng cách ngày một gần mà Lâm Tuyết đã thấy được phía trước là vách núi. Lương Tuấn Đào quả thực không nói dối, đây là tử lộ!

17. Q.1 - Chương 17: Nổ Súng

“Tôi đối ý, bắt sống!” Mạc Sở Hàn nghe nói người của mình đã khống chế được cục diện, trong lòng không khỏi vui mừng, ảo não và phiền muộn nhất thời tiêu tan phân nửa. “Nhất định phải bắt sống, nghe rõ chưa?”

Lời của hắn là thánh chỉ tối cao, thông qua sóng điện nháy mắt lọt vào tai các thành viên trong tổ chức, sau đó mọi người, chấp hành mệnh lệnh một cách chuẩn xác không có bất kì sai lầm nào.

Thôi Liệt trở lại Thu Cẩm Viên vẫn chưa rời đi, lúc này nghe Mạc Sở Hàn ra lệnh, anh ta không khỏi nhúu mày lo lắng, khuyên nhủ hắn: “Đã có cơ hội giết bọn họ thì làm dứt một chút, thiếu gia, ngài trăm triệu lần không nên để Lương Tuấn Đào sống sót. Hắn còn sống, chúng ta sẽ chết!”

Thư Khả cũng đồng ý với Thôi Liệt, cô ta vội vàng nhần trán ôn nhu khuyên nhủ: “Sở Hàn, em cũng không thích anh giết người nhưng Lương Tuấn Đào kia thật đáng sợ, trong tay hắn còn có quân quyền, nếu hắn thoát được, một ngày nào đấy hắn sẽ trả thù anh gấp bội.”

Mạc Sở Hàn trầm mặc, ngực pháp phồng kịch liệt, tựa hồ nơi nào đó đang giãy giụa.

“Lần trước ở quân khu cô ta đã xúi giục Lương Tuấn Đào đánh anh ác như vậy, thương tích trên mặt đến giờ còn chưa khỏi hẳn đâu.” Thư Khả vươn tay ngọc đau lòng xoa xoa một bên mặt hắn, đôi mắt đen láy như muốn khóc: “Sở Hàn, em không muốn để cô ta có cơ hội tổn thương anh lần nữa.”

Môi mấp máy hạ xuống, rốt cuộc Mạc Sở Hàn không nói gì. Hắn quay đầu tránh ánh mắt Thư Khả, lấy trầm mặc đáp lại cô ta.

“Sở Hàn!” Thư Khả thương tâm, khẩn nộ chất vấn: “Chẳng lẽ đến giờ dư tình của anh với cô ta còn chưa dứt sao?”

Mạc Sở Hàn ngàng đầu, có chút không khách khí nhìn chằm chằm cô ta lạnh lùng nói: “Anh chỉ không muốn để cô ta chết thoải mái thôi!”

**

Lâm Tuyết từ ghế sau nhào lên ghế phụ, cô bình tĩnh ra lệnh cho Lương Tuấn Đào: “Anh tránh ra, tôi mở cửa xe!”

Lương Tuấn Đào ngồi vững như thái sơn, neho mắt liếc cô một cái nhếch môi nói: “Cô muốn khoe khoang kĩ thuật à? Có thể vượt qua tôi sao?”

Cái người này! Đến lúc này còn rầm thúì, chờ tới lúc bị bánh xe tải nghiền nát xem hắn có bị quăng đi không. Lâm Tuyết tức giận nói: “Không muốn chết mau lăn xuống xe, thừa dịp họ không phát hiện anh tìm chỗ trốn đi, để tôi đối phó với bọn họ.”

“Khẩu khí thật lớn a, nói cho tôi nghe một chút coi, cô đối phó với bọn họ thế nào?” Thần sắc Lương Tuấn Đào bình tĩnh thoải mái như không sợ hãi chút nào việc sắp đi gặp thượng đế.

“...” Đây không phải là nói nhảm sao? Cô có biện pháp gì chứ, bất quá là liều mạng chết tâm, không muốn liên lụy hắn chết cùng mình thôi.

“Nghe lệnh!” Lương Tuấn Đào đột nhiên thu lại nụ cười, mặt trở nên nghiêm túc, trầm giọng thét ra: “Thắt chặt dây an toàn, chuẩn bị xông lên!”

Xông lên? Xông về hướng nào? Lâm Tuyết thắt dây an toàn, ngẩng đầu giật mình sợ hãi phát hiện ra — Lương lão nhị đã đạp mạnh chân ga hướng vách đá cao kia mà xông tới!

Cô dám khẳng định là Lương Tuấn Đào cố ý. Hầm cố ý giảm tốc độ để xe tải phía sau đuổi theo, sau đó lại nhanh chóng tăng tốc dụ xe phía sau tăng tốc theo, cuối cùng lao về phía vách núi được ăn cả ngã về không.

Lâm Tuyết chưa kịp hỏi hấn chiêu cuối cùng dụng ý là gì, nếu hai người thực sự có duyên trên đường tới hoàng tuyền, Lâm Tuyết nhất định phải hỏi cho rõ: hấn chết kiểu này là muốn dùng cảm hi sinh hay thà chết cũng không làm tù binh?

Năm mươi thước ... ba mươi thước ... hai mươi thước ... Mắt thấy sẽ đâm vào vách đá, Lâm Tuyết theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng vào lúc này, cô hình như nghe được một âm thanh kì quái, giống như tiếng cửa sắt nặng nề chậm rãi mở ra. Một giây đồng hồ trước khi xe đâm vào đá, Lâm Tuyết dừng cảm mở mắt vì thế được chứng kiến một màn hí kịch.

Vách đá cứng rắn nhưng bên trong trống rỗng, hai phiến đá là cửa vừa mở liền lộ ra miệng động đen ngòm, độ rộng vừa đủ để một xe tải hạng nặng đi qua, cho nên chiếc Porsche không cần tốn sức cứ vậy trốn vào.

Màn mạo hiểm kế tiếp khiến Lâm Tuyết cả đời khó quên: trong nháy mắt xe lùi vào động, xe tải phía sau cũng đuổi kịp, nhưng cùng lúc đó cửa động đột nhiên khép lại, xe tải hạng nặng phanh không kịp, cả đầu húc vào cửa đá phát ra tiếng vang kinh thiên động địa. tiếp theo liên bật tung lên ngã vào khe sâu bên cạnh “Rầm rầm rầm” rơi xuống một mảnh cũng không còn.

Các xe phía sau cũng hối hả tông vào đuôi nhau, tiếng phanh xe tiếng va chạm vang lên cùng lúc, thảm khốc vô cùng.

Đương nhiên tất cả đều bị ngăn sau cửa đá bên ngoài, Lâm Tuyết cũng không nhìn thấy nhưng cô có thể tưởng tượng được trận thế nếu ở trước mặt sẽ “đồ sộ” đến đâu.

“Chi — dát!” Xe phanh mãnh liệt, trong bóng tối bánh xe xoay tròn hối hả cơ hồ ma sát bắn ra tia lửa, lực tác dụng cực lớn, thân thể Lâm Tuyết nhanh chóng văng về phía trước, tiếp theo lại bị dây an toàn nặng nề kéo trở lại, khiến ngực phát đau.

Hóa ra bảo cô thắt chặt dây an toàn là vì chuyện này. Lâm Tuyết hiểu, quả nhiên Lương Tuấn Đào bày mưu tính kế không sai chút nào.

Xe chạy nhanh nháy mắt đã dừng lại, có thể tưởng tượng tư vị kia thật không đáng khen, quán tính cực lớn khiến ngực bọn họ cuộn cuộn, suýt nữa thì nôn ra.

“Vì sao phải phanh gấp như vậy?” Lâm Tuyết chậm rãi hít thở, đây là câu đầu tiên cô hỏi hấn.

Đèn xe chiếu sáng, phía trước không thấy chướng ngại vật nhưng mơ hồ nghe được tiếng nước chảy, giống như nơi này có mạch nước ngầm chảy xuyên qua.

Lương Tuấn Đào lãnh lẹ, môi mỏng nhếch lên, dường như đang kiềm chế cảm xúc nào đó. Đôi mắt sắc bén dừng lại tại một điểm, hấn lăm bầm nói: “Năm đó đại ca tôi cứ như vậy bị xe khác đâm vào đuôi xe, anh ấy đến nay ... vẫn ngồi xe lăn.”

Năm đó, Lí Ngụy và Lương Thiên Dật là bạn thân, cùng nhau chơi trò đua xe thể thao, trong một lần đua trên đường việt dã, tại chỗ ngoặt chữ S nguy hiểm nhất, Lí Ngụy mất khống chế tông vào đuôi xe Lương Thiên Dật, Lương Thiên Dật bị đẩy về phía vách núi, xe bị tổn hại nghiêm trọng không còn hình thù, anh bị kẹt ở trong gẫy hai chân.

Không thể điều tra ra được nguyên nhân của chuyện không may hồi ấy, bước đầu phán đoán do phanh xe của Lí Ngụy có vấn đề, mà Lí Ngụy, cả người cả xe đều rơi xuống vách núi cũng không tìm thấy xác.

Đôi mắt Lâm Tuyết âm trầm, nhìn bàn tay của người đàn ông đặt trên tay lái đang cố khắc chế cảm xúc kích động, lòng cô mềm nhũn. Không rõ là Lâm Tuyết muốn an ủi hấn hay muốn biểu đạt lòng biết ơn, cô nhẹ nhàng vươn cánh tay mềm mại vòng qua thắt lưng mạnh mẽ của Lương Tuấn Đào.

“Đừng buồn, chân của anh trai anh sẽ khỏi thôi. Chỉ cần khuyên anh ấy phối hợp trị liệu, tôi tin rằng một ngày nào đó anh ấy lại có thể đứng lên.”

Lâm Tuyết thề rằng cô thuần túy chỉ muốn làm hấn vui vẻ một chút, tuyệt đối không có ý tứ gì khác nhưng chuyện kể tiếp lại có chút mất khống chế.

Lương Tuấn Đào chẳng những tiếp nhận sự an ủi ôn nhu từ cô mà còn tích cực đáp lại. Hấn xoay người, đem cô gái đang vòng tay quanh thắt lưng mình ôm vào trong ngực, sau đó còn không chút khách khí hôn lên cánh hoa tươi nhuận của cô.

Chiếm được đôi môi Lâm Tuyết, lưỡi rồng đầy hàm răng ra tham lam tiến vào hấp thụ dịch ngọt, sau khi nhắm nháp hương thơm còn dụ dỗ cái lưỡi thơm tho của cô triền miên cùng mình.

Lâm Tuyết gần như ngây người, cô thật sự không tưởng tượng được người đàn ông này lại có dấu hiệu động tình, hơn nữa thể công mãnh liệt, nháy mắt đã khiến cô quăng trộm bỏ giáp. “A ...” Lâm Tuyết liều mạng giơ tay đánh mạnh vào lưng Lương Tuấn Đào, muốn hấn buông mình ra, cô đã bị hấn hôn đến mức sắp hít thở không thông.

Tiếng thở dốc càng trầm đục lỗ mãng, bàn tay lớn của Lương Tuấn Đào cũng bắt đầu vuốt ve cô, ở bên cạnh vừa hôn vừa áp chặt cô vào ghế.

Thân thể to lớn nóng hổi đến thiêu đốt bao phủ trên người Lâm Tuyết, nơi nào đó đã đứng lên uy hiếp cô, đã chuẩn bị công thành chiếm đất. Lâm Tuyết ngừng giãy dụa, cô phát hiện ra đàn ông đều là động vật ăn thịt, con mồi càng giãy giụa, bọn hấn càng hưng phấn.

Cảm thấy cô ngừng phản kháng, Lương Tuấn Đào có chút cảm giác ngoài ý muốn, hấn không tin cô gái nhỏ bé này lại dễ dàng nghe theo mình như vậy.

Quả nhiên, khác thường là biểu hiện có vấn đề, Lương Tuấn Đào rất nhanh đã phải trả giá lớn cho hành động lỗ mãng của mình.

Lâm Tuyết từ bên trong giày rút ra một khẩu súng lục, hòng súng lạnh như băng men theo đôi chân thon dài của hấn chậm rãi lên trên, cuối cùng dừng lại trên mặt lão Nhị. “Anh còn dám xằng bậy, tôi sẽ nổ súng!”

18. Q.1 - Chương 18: Kẻ Bại Hoại Đây

Lương Tuấn Đào giật mình, hấn thật sự không ngờ lá gan của con quỷ nhỏ này lại lớn như vậy, dám dí súng vào đầu hấn. Mắt hấn nheo lại nghiền ngẫm quan sát cô, môi giương lên cười tà tứ: “Tôi khuyên cô mau thu hồi lại, cẩn thận súng cướp cò thì cả đời sau cô là quả phụ đấy.”

“Câm miệng!” Lâm Tuyết mỉm cười hàm chứa giận dữ, cô tức giận nói: “Còn nói bậy là tôi bắn anh.”

Không rõ Lương Tuấn Đào ra tay thế nào, chỉ một giây sau Lâm Tuyết đã bị hấn tước súng đồng thời bị đẩy ngã vào trong ghế đang ngồi. Thân thể to lớn của người đàn ông đè xuống, áp sát cô cực kì chặt chẽ, khiến cô một chút nhúc nhích phản kháng cũng không được.

“Dám ngang ngược với tôi.” Lương Tuấn Đào làm bộ cởi quần áo của cô, uy hiếp nói: “Có tin lão gia ta sẽ xử lí cô luôn bây giờ không?”

“Anh dám.” Lâm Tuyết quá sợ hãi, nếu tên lưu manh này động tình ngay tại đây cô đúng là không có cách nào phản kháng. Chẳng lẽ cứ hồ đồ như vậy mà thất thân? “Lương Tuấn Đào, đừng quên anh là quân giải phóng của nhân dân, không thể có hành vi cầm thú loại này!”

“Giải phóng quân thì cũng có nhu cầu bình thường thôi, thỉnh thoảng cầm thú một hồi cũng không quá đáng. Cùng lắm thì tiền dâm hậu sát (1), cô có thể làm gì?” Lương còn đồ còn cố ý lôi kéo quần áo xộc xệch, nở nụ cười ghé sát vào gương mặt ửng đỏ của Lâm Tuyết, hấn rất thích thú khi thấy cô bị mình chọc giận đến run cầm cập.

“Anh ..Anh...” Lâm Tuyết hoàn toàn thất bại. “Lương Tuấn Đào, anh là kẻ bại hoại khoác áo quân đội!”

“Ha ha ha ...” Lương Tuấn Đào vui vẻ cười rộ lên, hấn buông tay kim hãm, còn nhân cơ hội nhéo cái cằm của nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần. “Cô nhóc, dám chinh tôi là phải trả cái giá lớn đấy.”

“Cái gì? Đã để bọn họ trốn thoát?” Mạc Sở Hàn nhận được tin thất bại nhất thời nổi giận, cả chai cả ly rượu đặt trên quầy bar đều bị hất gạt hết xuống đất.

Thôi Liệt nhú mào, thần sắc ngưng trọng. Anh ta đã sớm biết kế hoạch bắt sống Lương Tuấn Đào sẽ thất bại, đáng tiếc Mạc Sở Hàn không chịu nghe hấn.

Hai tay Thư Khả vịn vẹo vào nhau, thủy mâu thoáng hiện lên tia thất vọng oán độc, cô ta nâng trán, phần muện (phần nộ + tức tối) cắn môi: “Sở Hàn, em đã sớm khuyên anh không cần hạ thủ lưu tình, hết lần này đến lần khác anh luyến tiếc cô ta. Hiện tại thì hay rồi, thả hổ về rừng hậu họa vô tận!”

“Câm miệng!” Mạc Sở Hàn không không chế được hướng về phía Thư Khả rống to: “Chuyện của tôi không cần cô xen vào, cút ngay!”

“...” Thường ngày hấn ngay cả thở mạnh Thư Khả cũng chưa từng thấy qua, hiện tại, lời hấn nói mau lẹ, bảo mình cút ngay khiến cô ta không chấp nhận được, lập tức liền thút tha thút thít khóc lên.

Thấy Thư Khả khóc, Mạc Sở Hàn vội thu lại tính xấu của mình, hấn mau chạy tới ôm cô ta vào ngực, giọng điệu chậm lại an ủi: “Cục cưng, đừng khóc. Là anh nhất thời sơ suất, lần sau anh cam đoan không cho cô ta cơ hội nào nữa.”

Mỹ nhân rơi lệ như hải đường mang mưa, Thư Khả ủy khuất nức nở: “Em cũng đã sớm nói qua, anh cùng cô ấy nhiều năm như vậy là thanh mai trúc mã, tình cảm không thể nói một câu là gạt bỏ được. Sau này, em cũng là bạn học thân thiết nhiều năm với cô ấy, em cũng không nỡ thấy cô ấy chết. Anh không muốn giết cô ấy, em cũng không ép anh.”

Lời này nói ra rõ ràng là nghi ngờ Mạc Sở Hàn còn dư tình chưa dứt với Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn kích động ném vỡ một cái ly thủy tinh thề thốt: “Mạc Sở Hàn ta nếu sau này còn cùng với tiện nhân Lâm Tuyết kia vui vẻ như trước thì sẽ giống cái ly này!”

(Lời tác giả: người nào đó thề thốt có điểm độc nha, cẩn thận ứng nghiệm thiên lôi đánh xuống. *che miệng cười xấu xa*.)

**

Sau khi buông Lâm Tuyết ra, Lương Tuấn Đào bước xuống xe hút thuốc.

Lâm Tuyết rất ít khi thấy hấn hút thuốc, trong doanh trại bộ đội cấm hút thuốc nên cô cũng ít thấy hấn hút qua. Lúc này, Lương Tuấn Đào đứng đó châm thuốc, hình như đứng ở đó suy nghĩ chuyện gì.

Mở cửa sau ra, cô cũng xuống xe.

Nơi này tựa hồ là hang động ngầm rộng rãi trong lòng núi, một cỗ mùi vị ẩm ướt đen tối. Dòng nước ào ào, nghiễm nhiên là có mạch nước ngầm chảy qua. Lâm Tuyết đánh giá xung quanh, muốn tìm vị trí con sông, không thấy không lo, vừa nhìn đã chấn động.

Cái động rộng lớn này thật tối, đèn xe chiếu xuống, chỗ phía trước cách bánh xe chưa tới 5 xentimet rõ ràng là một sườn núi, dòng nước phía dưới chảy xiết đúng là mạch nước ngầm xuyên qua đây.

Sườn núi sâu cực điểm, Lâm Tuyết cũng không dám đi xuống xem. Cô mắc chứng sợ độ cao trầm trọng, vừa rồi ngồi trên xe, trăm triệu lần cô cũng không nghĩ tới tên họ Lương kia sẽ sát ở bên cạnh sườn núi sâu – chỗ cực kỳ nguy hiểm này động tình.

Nếu phanh chậm lại, hơi có chút sai lầm xe sẽ lao xuống khe sâu... Bọn họ cũng chỉ có thể theo mạch nước ngầm ngao du bốn biển.

Ngẫm lại mà thấy sợ, lưng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh. Cô lùi về sau vài bước theo bản năng, muốn lui đến khoảng cách an toàn.

Lặng yên trong chốc lát, Lương Tuấn Đào xoay người dò xét cô: “Lui về sau làm gì? Chúng ta lập tức phải qua sông.”

“Qua sông?” Lâm Tuyết trở mắt. “Anh có thể đưa xe qua sao?”

Sườn núi này cách bờ bên kia ít nhất cũng phải mấy chục thước, chẳng lẽ Lương Thượng tá có thể biến xe thể thao thành phi cơ sao?

Nếu là trước kia cô sẽ cho rằng Lương Tuấn Đào đang ở đây kể chuyện cười nhưng sau khi biết được bản lĩnh của tên bại hoại này khiến người ta lú lẫm, cô cho rằng tất cả đều có thể.

Không ngờ Lương Tuấn Đào lại liếc mắt xem thường chăm chú nhìn cô mấy giây, sau đó hơi hơi nhướn môi nói: “Tôi không phải siêu nhân.”

Lâm Tuyết bị hấn trắng trợn đáp lại điều mình đang nghĩ nên có chút ngượng ngập, phần nộ nói: “Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói xem qua bằng cách nào.”

“Nữ nhân.” Lương Thượng tá hướng về phía bên cạnh chỉ tay một cái, “Bên kia có cầu!”

Cái gọi “cầu” là dùng dây thừng thêm mấy tấm ván gỗ nối lại với nhau tạo nên một con đường thô sơ, qua loại cầu này phải đòi hỏi kỹ thuật, chẳng những cần có can đảm hơn người còn cần có thân thủ nhanh nhẹn, bằng không rất xuống đảm bảo là xong luôn.

Đầu Lâm Tuyết lắc lắc như trống bỏi, cô trịnh trọng thanh minh: “Tôi mắc chứng sợ độ cao, sẽ ngất xỉu ngã xuống!”

“Không sao cả, tôi ôm cô.” Người đàn ông kia xung phong nhận việc.

“Không cần!” Lâm Tuyết liên tục lui về sau, xét biểu hiện vừa rồi của kẻ bại hoại này cô vẫn muốn cùng hấn bảo trì an toàn tuyệt đối. “Anh gọi điện thoại cầu viện đi. Chờ viện binh tới sẽ mở cửa ra, chúng ta lái xe ra ngoài.”

“Nghĩ khá lắm. Cửa động này chỉ có thể vào không thể ra, bên trong không có tín hiệu!” Lương Thượng tá làm theo nguyên tắc dịch lui ta tiến. Thấy Lâm Tuyết cứ lui về sau hấn đương nhiên không chút khách khí sẵn người tới, đuổi cô chạy trốn chết rồi chế trụ cổ tay một cách chính xác, dễ dàng túm một cái, chặn ngang eo ôm vào trong ngực.

“Khốn kiếp, thả tôi xuống!” Lâm Tuyết nổi giận dùng sức đánh hấn nhưng không có kết quả, móng tay lại bị người nào đó cắt rồi, rơi vào đường cùng đành phải dùng đến răng nanh sắc nhọn.

“A!” Lương Tuấn Đào đau quá thở lớn, vô tội trừng mắt nhìn cô: “Sao cô lại cắn tôi?”

“Tôi nói thả tôi xuống!” Lâm Tuyết phần nộ nhắc lại.

Người này đại khái đã nhận ra Lâm Tuyết đang tức giận, trù trừ trong chốc lát đành bất đắc dĩ đáp ứng: “Được rồi.” Nói xong Lương Tuấn Đào thực sự thả cô xuống.

Dưới chân là tấm ván gỗ lơ lửng, lắc qua lắc lại khiến thân thể đứng không vững. Hai tay Lâm Tuyết gắt gao giữ chặt dây thừng, chân mềm nhũn, sao còn có thể đi được. Chiếc cầu lắc trái lắc lại như nhảy dây, bên dưới là dòng nước chảy siết. Nhìn xuống một cái, toàn thân Lâm Tuyết nhũn ra, sắc mặt trắng bệch, trước mặt trập trập biến thành màu đen. Lâm Tuyết mắc chứng sợ độ cao nghiêm trọng, thể này không phải muốn đoạt mệnh cô sao?

“Khốn kiếp ...” Hàm răng và thân thể cùng run lên lập cập, ngay cả lời nói cũng không lưu loát: “Anh, anh ...đưa tôi quay về, trở về.”

“Không phải cô không cho tôi ôm sao?” Người đàn ông khó xử buông tay, bộ dạng rất quy củ.

“...” Kẻ bại hoại này! Cô mới vừa thử bước một bước, trước mắt đã tối sầm lại, Lâm Tuyết ngất xỉu trong lòng hấn.

19. Q.1 - Chương 19: Từ Chối

“Đi điều tra diễn tập của không quân, quân đội thành phố đều phải tham gia nhất là lính dù bộ đội đặc chủng. Tôi không tin không tóm được đuôi của hấn, Lý Ngạn Thành biết rõ sự tình không báo cáo còn dung túng bao che cũng phải trả giá lớn.”

Sau khi tỉnh lại, Lâm Tuyết phát hiện mình đang nằm trong một phòng ngủ lớn sáng ngời, trong phòng bài trí gọn gàng mạnh mẽ, hương vị thập phần dương cương. Hiển nhiên đây là phòng ngủ của đàn ông, mà người đàn ông đó đang ở cạnh cô gọi điện thoại.

Quay đầu lại liền thấy, quả nhiên là cái tên Lương Tuấn Đào bại hoại kia.

Thấy cô tỉnh lại, Lương Tuấn Đào ở bên vừa gọi điện thoại vừa đi tới, tay sờ sờ trán cô.

Lâm Tuyết có chút không tự nhiên đẩy bàn tay lớn của hắn ra, cô biết rõ còn cố hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“.... Cứ theo lời tôi nói mà làm, trước cứ như vậy đã.” Ngắt điện thoại, Lương Tuấn Đào thở dài một hơi, hướng vào ghế da mềm mại bên cạnh tùy tiện nằm xuống, lười biếng như con báo lim dim gật gà ngủ, không nhanh không chậm trả lời cô: “Đây là nhà tôi.”

Tất nhiên đây là Lương gia. Trực giác của Lâm Tuyết thấy không ổn, cô mau chóng đứng dậy xuống giường.

Quả nhiên cửa phòng lập tức bị mở ra, Lương Thiên Dật tự mình đẩy xe lăn vào.

“Đại thiếu gia.” Lâm Tuyết lạnh nhạt nhưng cũng không mất đi lễ tiết, đánh tiếng chào hỏi anh ta.

Lương Thiên Dật ngẩng khuôn mặt thanh tú nhìn em trai mình lại nhìn sang Lâm Tuyết, ôn nhuận cười nói: “Nghe tin cô đã trở lại, tôi vội tới đây muốn hỏi một chút, chuyện chúng ta ước định trước đây tính sao?”

Lâm Tuyết nhất thời có chút khó xử. Ban đầu đến Lương gia, cô và Lương Thiên Dật đã giao ước hai người sẽ kết hôn giả, Lâm Tuyết dùng chuyện này để trốn khỏi sự truy bức của Mạc Sở Hàn, Lương Thiên Dật thì trốn tránh việc cha mẹ bức hôn.

Nhưng hôm nay, sau khi gặp Vân Thư Hoa, cô mới biết Vân Đóa đã từ Mỹ trở về, hơn nữa vẫn còn độc thân. Quân tử không đoạt người yêu của kẻ khác, hiện tại Lâm Tuyết không có khả năng cùng Lương Thiên Dật dây dưa, sợ rằng đến kết hôn giả cũng không được.

Thấy mặt cô lộ vẻ khó khăn, Lương Thiên Dật cố ý trêu ghẹo: “Không thể nào! Mới vừa ở quân doanh một tháng cùng lão Nhị đã thay lòng đổi dạ. Lâm Tuyết, cô đúng là không chịu nổi sức hấp dẫn của mỹ nam.”

“Ha.” Lương Tuấn Đào cười rộ lên sang sảng, đắc ý khoe với anh trai mình: “Ai bảo anh không tiên thủ vi cường (1)”

“Chú làm thật à? Nhiều năm như vậy lần đầu tiên anh mới thấy chú đưa con gái vào phòng ngủ còn để cô ấy ngủ trên giường mình.” Lương Thiên Dật mím môi, nửa đùa nửa thật thăm dò em trai.

“Chẳng còn cách nào khác.” Lương Tuấn Đào nhú mày cố ý phối hợp, thần sắc có vẻ phiền não, “Bên dưới xúc động quá làm ra chuyện đi quá giới hạn này, đành phải chịu trách nhiệm thôi.”

Hai anh em này nhất xướng hợp lại khiến Lâm Tuyết bị hù dọa ngẩn người. Cái gì mà chuyện đi quá giới hạn? Không phải chuyện bị hấn cưỡng hôn chứ? Việc này Cũng cần chịu trách nhiệm sao? Tinh thần trách nhiệm của Lương còn đồ mạnh mẽ quá đi. Nói như vậy, hắn sẽ chịu trách nhiệm với rất nhiều thiếu nữ sao? Nhìn gương mặt kia không mang chút nào đáng về Liễu Hạ Huệ, có đánh chết Lâm Tuyết cũng không tin hắn tinh khiết đến độ hôn một nữ nhân cũng chịu trách nhiệm.

“Bây giờ Thẩm Bộ trưởng đưa theo con gái bảo bối đang chờ chú ở dưới đại sảnh, chú mau nói rõ với cha chuyện đã thành thế này đi. Thằng thối sẽ được khoan hồng, đây là chính sách trước sau như một của Đảng.” Lương Thiên Dật trêu chọc xong liền chuyển bánh xe lăn, chuẩn bị rời khỏi phòng.

“Đợi đã.” Lâm Tuyết vội vàng đuổi theo, cô trù trừ một chút vẫn lên tiếng: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Lương Thiên Dật nhướng nhướng mi, nhìn khuôn mặt tuấn tú của em trai đã dài thượt ra, lại động lòng muốn trêu đùa, anh ta cố ý mỉm cười hỏi: “Có phải cô vẫn thấy tôi tốt hơn không?”

Lâm Tuyết cũng bị anh trêu chọc nở nụ cười. Xem ra so với lần trước cô đến Lương gia, Lương Thiên Dật hiện tại đã cởi mở hơn, còn thích nói đùa, cô liền thừa dịp tâm tình của anh không tồi mà nói ra: “Là chuyện khác, về Vân Đóa.”

Không ngờ mới dứt lời, Lương Thiên Dật vừa rồi còn cười nói vui vẻ đã lập tức biến sắc, khuôn mặt tuấn tú âm trầm, từng chữ phun ra như băng vụn: “Đừng nói đến người phụ nữ ấy ở trước mặt tôi.”

Lương Thiên Dật vốn là một người đàn ông ôn nhu nhưng khi đề cập đến Vân Đóa, Lâm Tuyết rõ ràng thấy đáy mắt anh xẹt qua lo lắng và oán hận, khiến cô không khỏi nhớ tới ánh mắt của Mạc Sở Hàn khi nhìn mình ...

“Ngần ngơ gì nữa? Đại ca tôi đi rồi.” Lương Tuấn Đào rất không vui đứng sát mặt cô, Lâm Tuyết có thể thấy rõ hần thật dễ nhìn, so với nam nhân kia còn xuất sắc hơn.

Cô chậm rãi hoàn hồn, thản nhiên liếc Lương Tuấn Đào một cái.

“Đừng quên cô bây giờ phải bưng bít ai, nắm rõ tình hình đi! Muốn lập công trạng? Đương nhiên trước hết phải khiến lãnh đạo là tôi đây vui vẻ.” Ba câu nói đơn giản rõ ràng đã tóm tắt được nội dung muốn dạy dỗ, Lương Tuấn Đào liền đem hai tờ giấy để trước mặt cô, ra lệnh: “Này, kí vào đây, chúng ta xuống lầu ăn cơm.”

“Cái gì?” Lâm Tuyết nghi hoặc nhận lấy, tập trung nhìn vào hai dòng: Hợp đồng — Khế ước quân hôn. Cô ngẩn ngơ hỏi hần: “Đây là cái gì?”

“Cái gì thì cô tự mình xem đi, không biết chữ Trung Quốc sao?” Hai tay người đàn ông dứt túi quần, cái cầm hoàn mỹ cương nghị kiêu ngạo giờ giờ ra.

Lâm Tuyết bị vẻ mặt hần làm cho chấn động, cô tỉ mỉ đọc từ đầu đến đuôi hợp đồng một lần, không khỏi kinh ngạc giật mình.

“Kết hôn không cần tình yêu, cô hiện giờ chỉ cần một người đàn ông thu nhận mình thôi, tôi sẽ cố mà làm!” Lương Tuấn Đào thấy cô sợ hãi không có biểu cảm vui mừng, hần có chút không yên lòng, liền vẽ rắn thêm chân bổ sung một câu: “Chỉ là tôi nhìn cô không thấy chán ghét thôi, nếu lần này không chọn cô, lần sau cha tôi sẽ ương ngạnh tìm bữa một cô gái khác đưa đến, nói không chừng còn chẳng bằng cô.”

Bình tĩnh lại, Lâm Tuyết trầm mặt cười, hừ lạnh một tiếng, cô đem hai tờ giấy kia trả lại cho hần: “Không cần, anh đi tìm người khác đi.”

“Cô nên hiểu cho rõ ràng, tốt nhất nhân lúc tôi chưa đổi ý mau chóng kí đi, nếu không quá thời hạn sẽ thành vô giá trị!” Lương Tuấn Đào chỉ chỉ phía dưới lầu nói tiếp: “Ở đó còn có một vị dự khuyết đấy.”

“Anh đi tìm vị dự khuyết ấy đi.” Lâm Tuyết tức giận lườm hần một cái, liền đi xuống lầu.

20. Q.1 - Chương 20: Diễn Kịch

Đã đến giờ ăn trưa, Bộ trưởng Bộ ngoại giao Thẩm Gấm Xương còn cùng con gái yêu Thẩm Doanh Doanh “cố ý” tới chơi. Việc nhân đức không nhường ai, vợ chồng Lương Trọng Toàn khách khí giữ bọn họ lại mời dùng cơm.

Lưu Mỹ Quân rất thích Thẩm Doanh Doanh, nhìn kiểu gì cũng thấy vừa lòng, bà liền thân thiết kéo tay cô hỏi han: “Cháu bao nhiêu tuổi rồi, cảm tình con gì?”

Thẩm Doanh Doanh nhu thuận như con chim nhỏ, cười đáp: “Bác gái, cháu cảm tình con ngựa, năm nay 23 tuổi rồi.”

“Con ngựa sao? Kia, vừa lúc xứng đôi cùng lão Nhị.” Lưu Mỹ Quân càng vừa lòng hơn, xúc động nhận con dâu ngay tại chỗ.

Lương Trọng Toàn khụ một tiếng nhắc nhở: “Hai đứa chúng nó tới rồi.”

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào vai sánh vai đi xuống, thật sự là một cặp bích nhân chói mắt.

Thẩm Gấm Xương có chút ngoài ý muốn, ông ta không ngờ lần đầu mình đưa con gái tới Lương gia, Lương lão nhị lại cùng xuất hiện với cô gái khác, chuyện này không cần nói cũng biết — Lương Tuấn Đào không có hứng thú với con gái ông.

Thấy Thẩm Bộ trưởng xụ mặt xuống, Lưu Mĩ Quân vội đứng dậy điều đình, bà còn cố ý hỏi Lương Tuấn Đào: “Sao con lại tùy tiện đưa bạn bè về nhà? Có biết nhà chúng ta không cho phép người không rõ lai lịch vào nhà hay không?”

Lời này thể hiện rõ lập trường của bà: không thừa nhận cô gái mà con trai đưa về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp của Thẩm Doanh Doanh lần nữa tỏa sáng chói lòa, ưỡn cao bộ ngực “có liệu”, đầu tiên cô ta liếc mắt khiêu khích Lâm Tuyết một cái, lại si mê nhìn ngắm Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào nhếch môi cười, người kia lập tức như đóa hướng dương sán lạn, kích động đến mức gần như muốn ngắt xiu.

“Tôi sợ nhất loại con gái háo sắc này.” Lương Tuấn Đào xoay người, làm mặt quỷ với Lâm Tuyết, hần nhỏ giọng dặn dò cô: “Giúp một tay, lão gia ta sẽ có phần thưởng.”

Lương Trọng Toàn giống như không nhìn ra sóng ngầm mãnh liệt vẫn như cũ bình ổn nói: “Lão nhị, mau giới thiệu bạn mới của con đi.”

Cánh tay Lương Tuấn Đào giơ ra đặt trên vai Lâm Tuyết, hần cười hì hì nói: “Đây là Lâm Tuyết, văn thư kiêm bạn gái kiêm vị hôn thê của con.”

“...” Lâm Tuyết bị hần trọc giận tới mức không đỡ được, nhất thời không biết nói gì, hóa ra hần biến mình từ khách đến chơi thành diễn viên quần chúng tạm thời.

“A!” Thẩm Doanh Doanh như bị đá kích nghiêm trọng, hoa dung thất sắc, cô ta hỏi Lưu Mĩ Quân: “Bác gái ... chuyện này là thật sao?”

Lưu Mĩ Quân vội vàng phủ nhận: “Tuấn Đào, cái thằng nhỏ này thích ồn ào, nó quen bạn gái tìm vị hôn thê bác là mẹ sao lại không biết chứ?”

“Ha ha.” Thẩm Gấm Xương không hổ danh là Bộ trưởng Bộ ngoại giao, phản ứng lưu loát, vội vàng ba phải: “Lệnh lang trí dũng song toàn, tài mạo đủ cả, hấp dẫn nhiều đồng chí nữ binh, có đuổi cũng không hết. Nhưng rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, chuyện chung thân đại sự không thể quá mức qua loa, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng cho thỏa đáng.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lưu Mĩ Quân vội phụ họa, đồng thời bà bắt măn tròng Lâm Tuyết một cái, lời nói mang ý khinh thường, “Con gái bây giờ thật không biết ngược, ý vào tuổi trẻ có vài phần tư sắc đã mơ mộng hão huyền. Gần quan được hưởng lộc cũng không nên như vậy, để cô ấy vào bộ đội làm văn thư cho lão nhị ai ngờ cô ta lại gây ra chuyện này!”

Lâm Tuyết lạnh nhạt nhìn Lưu Mĩ Quân, không mềm không cứng phản bác: “Là con trai bác theo đuổi cháu trước, còn nói nếu cháu không đồng ý làm bạn gái, anh ấy sẽ nhảy sông bảo vệ thành, không tin bác hỏi anh ấy xem.”

Nếu Lương còn đồ muốn cô cùng bắt tay diễn kịch đuổi nữ nhân hần không thích đi, Lâm Tuyết có thể lợi dụng cơ hội này công kích khiến Lưu Mĩ Quân thấy cô không vừa mắt.

“Cái gì, Lương ca ca sao có thể nói mấy lời này, cô gạt người!” Không đợi Lưu Mĩ Quân lên tiếng, Thẩm Doanh Doanh đã nóng nảy trước. “Anh ấy muốn hạng con gái nào lại không có chứ? Cô có âm mưu gì?”

Lâm Tuyết nhìn người này cả vú lấp miệng em, càng có cảm giác cô tiểu thư này thập phần tự cho là mình hơn hẳn người khác, cô mím môi cười lạnh: “Không tính đến anh ấy có thích tôi hay không nhưng tính tình cô và những cô gái khác khiến anh ấy chướng mắt.”

Thẩm Doanh Doanh bị nói vậy, ghen hòng không thốt được lời nào, cô ta chu cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất nói với Thẩm Gấm Xương: “Ba, ba xem cô ấy ...”

“Đủ rồi! Lâm Tuyết, cô nên hiểu quy củ một chút.” Lưu Mĩ Quân khiển trách Lâm Tuyết một tiếng, phụ tử Lương gia đều hướng về cô nên bà không thể đuổi Lâm Tuyết đi, đành bắt đắc dĩ giáo huấn: “Người đến

là khách, Thẩm Bộ trưởng và Thẩm tiểu thư là khách quý nhà chúng tôi, cô từ đâu tới chứ? Lại dám nói chuyện không biết nặng nhẹ như vậy.”

Lâm Tuyết nhanh cắn môi, muốn nói gì nhưng lại nhẫn nhịn.

“Khụ.” Thẩm Bộ trưởng cũng không tham dự vào chuyện của nữ nhân, ông ta nói với Lương Trọng Toàn: “Doanh Doanh mới tốt nghiệp trường quân đội, ra trường đã mang quân hàm Thượng úy. Ha ha, tôi muốn sắp xếp đưa cháu đến quân khu nào thật tốt, nghĩ tới nghĩ lui thấy Phi Ứng đoàn rất thích hợp, không biết ý anh Lương thế nào?”

Lương Trọng Toàn cười ha hả nói: “Chuyện này anh sắp xếp là chính chứ tôi bây giờ không trông nom mấy chuyện này.”

*

Trong nhà ăn, người giúp việc đã bày biện một bàn thức ăn phong phú, mọi người khách khí nhún nhường ngồi vào chỗ, chỉ không thấy Lương Thiên Dật đâu.

Người giúp việc nói: “Đại thiếu gia khẩu vị không tốt, hiện tại không muốn dùng bữa.”

Lương Thiên Dật bởi hai chân tàn tật nên không thích gặp người ngoài, vợ chồng Lương gia cũng không nghĩ đến phương diện khác nên phân phó người hầu giữ ẩm một phần thức ăn trong bếp, chờ khi nào anh muốn ăn thì đưa lên lầu.

Lâm Tuyết có chút dăm chiêu, cô mờ hồ cảm giác được Lương Thiên Dật không chịu xuống lầu ăn cơm vì ở trước mặt anh cô đã nhắc đến Vân Đóa. Cô vĩnh viễn không giải thích được, tại sao ngày xưa yêu đương triền miên, sau khi chia tay lại giống kẻ địch, khó có thể ở chung.

Hai năm trước Vân Đóa mới 19 tuổi, có lẽ cô gái nhỏ ấy sau khi biết Lương Thiên Dật tàn phế đã không chấp nhận được cú đả kích trầm trọng này nên mới ra nước ngoài, chẳng lẽ vì vậy mà Lương Thiên Dật hận cô ấy sao?

“Nghĩ gì thế? Cứ luôn không tập trung thế.” Dưới gầm bàn, Lương Tuấn Đào đá chân Lâm Tuyết

Lâm Tuyết ngẩng đầu, bất mãn liếc hắt một cái, hừ nói: “Đẩy tôi ra làm bia đỡ đạn cho anh, anh thật đúng là cầm tinh con rùa, cái cổ dài rụt lại làm như chuyện không liên quan đến mình.”

“Có sao?” Lương Tuấn Đào nhướng nhướng mi, nhỏ giọng cười: “Tôi chỉ huấn luyện khả năng ứng biến của cô thôi, muốn ở lại Lương gia nếu không có chút tài ứng biến với mẹ tôi thì không được.”

“Ai muốn ở lại nhà anh giả mạo?” Lâm Tuyết khinh thường quay đi, không thèm để ý đến hắn.

Lương Tuấn Đào lấy lòng gấp vài con tôm biển bỏ vào đĩa cô, thấp giọng nói: “Giúp tôi diễn vở kịch khẩu vị kém đi, sau đó tôi sẽ trọng thưởng, được không?”

Có qua có lại, trên bàn ăn Lâm Tuyết cũng chọn một cây ớt hồng gấp vào đĩa hắn, sau đó nói với hắn: “Chị đây không thèm!”

Ai thèm hắn trọng thưởng gì, giúp hắn diễn trò chẳng qua là hôm nay hắn đã cứu cô một mạng, nếu không cô cũng lười can dự vào chuyện nhà hắn.

21. Q.1 - Chương 21: Khách Quý

Đuôi mắt Lương Tuấn Đào nhảy lên, hắn lại gấp miếng thịt hươu cho Lâm Tuyết, mượn cơ hội uy hiếp: “Hôm nay thiếu chút nữa tôi bị cô liên lụy toi mạng rồi, chuyện này ba mẹ còn chưa biết, nếu cô không muốn trở thành phần tử nguy hiểm bị khai trừ khỏi quân đội thì hãy ngoan ngoãn nghe lão gia đây an bài.”

Lâm Tuyết giận dữ trừng hấn, biết hấn uy hiếp không phải không có căn cứ. Sau khi Lương lão đại bị tàn phế, Lương lão nhị chính là hi vọng của Lương gia, nếu vợ chồng Lương gia biết cô liên lụy đến an toàn tính mạng của thái tử nhà họ, họ chắc chắn sẽ đuổi cô đi.

Từ trên bàn Lâm Tuyết chọn món rau xào, gấp vào bát Lương Tuấn Đào, cô cắn răng: “Kẻ bại hoại này!”

Hai người bọn họ phân cao thấp trên bàn ăn nhưng trong mắt người khác lại hoàn toàn giống cặp tình nhân đang nhỏ to tâm sự, hơn nữa hai người còn thay nhau gấp đồ ăn, thoạt nhìn vô cùng đầm ấm.

Thẩm Doanh Doanh rất ghen tị, cô ta liền nũng nịu nói với Lương Tuấn Đào: “Lương ca ca, lần đầu em đến nhà anh ăn cơm, sao anh không để ý đến em vậy?”

Lương Tuấn Đào ngẩng đầu, nhìn Thẩm Doanh Doanh phụng phịu chu môi làm nũng nhất thời buồn nôn không chịu được, hấn liền vươn tay choàng qua vai Lâm Tuyết, sau đó mới trả lời Thẩm Doanh Doanh: “Vị hôn thê của tôi gần đây khẩu vị không được tốt, hay buồn ói nôn khan, còn choáng váng buồn ngủ, tôi bận rộn chăm sóc cô ấy lạnh nhạt không đến nơi đến chốn với Thẩm tiểu thư, xin đừng trách tội.”

“A...” Thẩm Doanh Doanh đẩy đồ ăn ra, mặt mũi biến sắc đứng dậy, lắp bắp nói: “Thật, thật vậy sao ... có phải là ...”

Lưu Mĩ Quân cũng không giữ được bình tĩnh, lời nói mau lẹ, nghiêm nghị chất vấn Lương Tuấn Đào: “Mới có hơn một tháng, các người thế nào đã ...”

“Khụ!” Lâm Tuyết thình lình bị sắc, thì ra hai từ “khẩu vị” lặp đi lặp lại trong miệng Lương Tuấn Đào chính là ý này! Cô xoay người che miệng, khụ ba cái không ngừng.

Lương Tuấn Đào vừa săn sóc giúp Lâm Tuyết đầm lưng vừa xin lỗi cha con Thẩm gia, “Ăn cơm xong tôi phải đưa vị hôn thê của mình đến bệnh viện, nếu cô ấy thực đã mang thai, chúng tôi sẽ tính tới chuyện kết hôn.”

**

Rời khỏi Lương gia, Lương Tuấn Đào ngồi bên cạnh lái xe còn cười trộm đối đáp với cô gái phía sau: “Cô bé, trong sạch đã bị hủy rồi hay là cô theo lão gia này đi.”

Trầm mặc trong chốc lát, Lâm Tuyết cười lạnh: “Trong sạch của tôi sớm đã bị hủy, không đáng tiền, Lương đại gia bắt tất phải để trong lòng.”

Được rồi, hấn thừa nhận miệng lưỡi con quỷ nhỏ này không tha ai, đành đổi chiến thuật, “Cho nên mới nói cô càng phải gả cho tôi. Có nghĩ đến Đông Sơn tái khởi (1)? Cô ra thì có người khác nhảy vào? Làm người đàn bà của tôi có gì không tốt? Cả kinh thành thượng lưu đều phải xem trọng một cái liếc mắt của cô.”

Đầu tiên là uy hiếp sau đó thì dụ dỗ, người này thực sự dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Lâm Tuyết cười khổ: “Thật không rõ anh cưới tôi thì có lợi ích gì?”

“Lão gia ta nhìn cô thấy thuận mắt thôi.” Lương Tuấn Đào ngoái đầu nhìn cô cười mỉa hoặc, muốn thi triển mỹ nam kế với cô, không ngờ ở trước mặt có một chiếc Q7 thiếu chút nữa thân mật tông vào đuôi xe. “Bám chắc vào, tên lái xe này đúng là không có mắt.”

“Mất ai để sau đầu chứ?” Lâm Tuyết bắt đầu dĩ lắc đầu: “Thủ trưởng đại nhân, chuyên tâm lái xe đi, mỹ nam kế đối với tôi vô dụng.”

**

Xe chạy nhanh vào một hội sở tư nhân xa hoa rồi đỗ lại tại khu đỗ xe chuyên dụng dành cho khách quý, sau khi xuống xe Lương Tuấn Đào cầm bàn tay mềm mại của Lâm Tuyết cùng đi vào.

Thang máy vip đi lên tầng 11, người phục vụ mặc áo bành tô đưa họ tới trước cửa ghé một ghế lô xa hoa.

Âm thanh gõ cửa vang lên, phục vụ bên trong mở cửa, cung kính khom lưng nói với Lương Tuấn Đào: “Lương thiếu, mời vào.”

Lâm Tuyết để hần tùy ý nắm tay mình, đi vào ghế lô xa hoa như cung điện thủy tinh. Bên trong có rất nhiều người, nam có nữ có phần lớn đều là các cặp đôi. Cô hiểu vì sao Lương Tuấn Đào đưa mình tới đây, có lẽ muốn cô làm bạn gái tạm thời của hần.

Đám đàn ông đang nghỉ ngơi hút thuốc trong đại sảnh đa số đều đứng dậy, thành thạo theo sát chào hỏi Lương Tuấn Đào, có người gật đầu mỉm cười với hần, có kẻ lại trực tiếp xông lên cho hần một đấm.

Người đánh Lương Tuấn Đào một quyền chính là Lưu Dương, anh ta một bộ khởi binh vắn tội: “Đào Tử, anh được nha! Lấy xe của em cùng nữ nhân chạy đi hóng gió đã đành, còn biến mất hại em bị khối da trâu này quần lấy vứt thế nào cũng không rơi ra, anh thay em giải quyết cô ta đi!”

Miếng da trâu Lưu Dương nói chính là Mã Đồng Đồng, khi thấy Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cùng nhau tới đây, Mã Đồng Đồng cao hứng chạy đến ôm cô một cái thật chặt đồng thời đắc ý khoe với Lưu Dương: “Thế nào? Chị đây ở cạnh người không sai! Quả nhiên sẽ tìm được Lâm Tuyết!”

Thì ra Mã Đồng Đồng quần quýt lấy Lưu Dương không rời là “ôm cây đợi thỏ” tìm Lâm Tuyết a.

Lương Tuấn Đào lại có thâm ý khác, hần chế nhạo nói: “Chỉ sợ cô túy ông chi ý bắt tại tửu (2).”

Mã Đồng Đồng bị mấy lời này náo động mặt đỏ thẫm lên cô dắt tay Lâm Tuyết không thuận theo nói: “Lâm Tuyết, cậu giúp mình giáo huấn anh ta đi.”

Lâm Tuyết khê hé miệng nhưng không nói gì.

Ngồi ở phía sau, ánh mắt Lương Tuấn Đào hướng về người đàn ông khí chất lãnh diễm đang an tọa, tựa hồ không chút để ý hỏi han: “Vị khách quý Lân thiếu mời sao giờ chưa đến?”

Người đàn ông kia tên Lân Bân, dáng người cao to anh tuấn, tuấn mi nghiêng chọn chạm vào tóc mai, mắt phượng hẹp dài sắc bén, dùng bốn chữ “tuyệt sắc khuynh thành” để hình dung cũng không có gì là quá.

Lân Bân nhẹ nhàng giương môi, giọng nói trong trẻo như suối ôn nhuận như ngọc: “Là khách nên dù sao cũng đến trễ một chút.”

Mỹ nam cười khuynh thành, lập tức trong nháy mắt tàn sát tất cả nữ nhân ở đây bất kể tuổi tác, ngay cả Lâm Tuyết cũng sợ run.

Cô chưa từng gặp người đàn ông nào tuấn mỹ như tiên tử đến vậy, quả thật không tìm được từ ngữ để hình dung khí chất phi phàm và dung mạo tuyệt sắc của anh ta.

“Tôi ngược lại rất tò mò không biết dáng vẻ của vị khách lớn kia thế nào?” Khi xã giao Lương Tuấn Đào cũng không quên âm thầm nhéo vai Lâm Tuyết một cái hung ác đồng thời cảnh cáo: “Ồ bên cạnh mỹ nam siêu cấp như lão gia ta không cho phép lộ vẻ háo sắc với nam nhân khác.”

Giọng nói của hần không tính là cao nhưng cũng không thấp, đủ để đại đa số người có mặt tại đây đều nghe được, Lâm Tuyết có chút xấu hổ liền trừu hần một cái.

Khi đang hàn huyên, cửa ghế lô bị mở ra, phục vụ lại dẫn một đôi tình nhân tiến vào, đó là khách quý Lân Bân mời tối nay.

Lâm Tuyết nhìn về đó, cô không khỏi ngạc nhiên nhướng mi bởi đôi nam nữ thân thân thiết thiết đang tiến vào kia là Mạc Sở Hàn và Thư Khả

22. Q.1 - Chương 22: Buông Cô Ấy Ra

Cho dù thế nào Lâm Tuyết cũng không ngờ khách quý của Lân Bân lại là Mạc Sở Hàn và Thư Khả. Hình ảnh tìm được đường sống trong chỗ chết sáng nay vẫn hiện lên rõ ràng trong mắt cô, gây chấn động lòng người, giờ khắc này gặp lại có thể tưởng tượng được nội tâm Lâm Tuyết nổi lên bao nhiêu sóng gió.

Oan gia ngõ hẹp không thể nhường nhịn, là Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn; kẻ thù gặp lại mặt đỏ tía tai, là nói tới Mã Đồng Đồng và Thư Khả.

Nhìn nhau ước chừng ba giây, lúc này không từ ngữ nào có thể hình dung được bầu không khí ôn hòa đã chuyển sang quỷ dị. Ba nữ hai nam, biểu cảm trên mặt mỗi người muôn hình muôn vẻ, thiên biến vạn hóa như mây bay trên trời.

Không khí cứng ngắc cũng thu hút người khác, những lời hàn huyên xã giao một mực bị bỏ qua.

“Thư Khả, đồ tiện nhân!” Mã Đồng Đồng phát tác đầu tiên, cô tiến lên trước một bước, chỉ tay vào mũi Thư Khả mắng mỏ không chút khách khí: “Đồ lăng lơ không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt không biết ngượng còn khoác tay gian phu đến đây!”

“Đồng Đồng!” Thư Khả lùi về sau từng bước, mặt mày biến sắc, thân thể mềm mại khẽ run, lại mang dáng vẻ ủy khuất sợ hãi, cô ta ngập ngừng giải thích với Mã Đồng Đồng: “Chuyện không phải như cậu tưởng tượng đâu ...”

“Tôi phỉ vào! Đừng có ở trước mặt tôi diễn trò giả mù sa mưa (1), chị đây không chịu nổi bộ dạng này của cô!” Mã Đồng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ từ lâu tích góp từng tí một trong thời điểm này bộc phát: “Chó không sửa mà cắn người là âm độc, cô so với con chó không sửa còn âm hiểm hơn! Tôi và Lâm Tuyết đều bị cái vẻ ngoài đáng thương của cô lừa bịp nhiều năm như vậy, một chút cũng không nhìn ra bản chất âm độc của cô. Năm đó nếu không có Lâm Tuyết, cô có ngày hôm nay sao? Nói không chừng, lúc ấy có người nào đó đã chết vì lây nhiễm bệnh sinh dục từ khách làng chơi rồi!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn gần lại từng bước chặt đứt lời mắng chửi của Mã Đồng Đồng: “Đủ rồi! Nếu không cẩn thận cầm miệng lại, tôi sẽ không khách khí với cô đâu!”

Lưu Dương tiến lên trước một bước, cười như không cười nói với Mạc Sở Hàn: “Mạc thiếu tốt nhất nên khách khí một chút, tránh để lại tiếng xấu.” Mặc dù không quá ưu ái đối với Mã Đồng Đồng nhưng tốt xấu gì cô ấy cũng là cô gái Lưu Dương đưa tới, nếu cô tùy tiện bị quát tháo thì sĩ diện của anh cũng không nén giận được.

Có chỗ dựa tốt, cảm xúc của Mã Đồng Đồng càng dâng cao, cô ngược lại hướng mũi về phía Mạc Sở Hàn không chút yếu thế: “Tên khốn kiếp này so với Thư Khả còn đáng ghê tởm hơn! Lúc trước ai đã lập lời thề son sắt cả đời chỉ yêu mình Lâm Tuyết? Trong chớp mắt đã trở mặt còn nhanh hơn Thư Khả!”

“Đồng Đồng, đừng âm ỉ nữa.” Lâm Tuyết ngắt lời Mã Đồng Đồng, cô nhìn Mạc Sở Hàn vừa lúc trông thấy Thư Khả đang ủy khuất ỉ ỏi trong ngực hắn, hắn yêu thương lau nước mắt cho Thư Khả, đôi mắt trong veo chợt lạnh, Lâm Tuyết lạnh lùng nói tiếp: “Không đáng cùng súc sinh chấp nhặt.”

“Cô mắng ai?” Mạc Sở Hàn ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy hung ác như muốn ăn thịt người. “Lâm Tuyết, con mẹ nó, cô đích thực cho rằng ở cạnh Lương Tuấn Đào là có chỗ dựa vững chắc sao? Tôi nói cho cô biết, sớm muộn gì tôi cũng chinh cô đến sống cùng không nổi!”

Lương Tuấn Đào mất hứng, còn chưa thêm liếc mắt nhìn Mạc Sở Hàn một cái, anh trực tiếp nhìn chủ tiệc hôm nay là Lãnh Bán lên tiếng: “Lãnh thiếu, anh xem chuyện hôm nay giải quyết thế nào đây? Tôi muốn xử lý tại chỗ, đá anh ta khỏi chỗ của anh. Không cần phải giáo huấn, người như anh ta không nói nổi.”

Lãnh Bán mời Mạc Sở Hàn đến đây để trao đổi chút công việc, đồng thời còn mời tới ít khách khứa, ví dụ như Lưu Dương và Thiệu Kiệt. Lương Tuấn Đào đột nhiên tới đây còn trình diễn như vậy, vừa rồi thực sự khiến anh ta bất ngờ, hơi trầm ngâm một chút, Lãnh Bán liền hòa giải: “Các vị đều là khách của tôi, cũng nên cho tôi ba phần mặt mũi, cùng nhau ngồi xuống uống chén trà, có ân oán gì ra khỏi đây hăng thanh toán được không?”

Lãnh Bán còn trẻ đã là Thiếu tướng không quân thành phố, hơn nữa làm việc cũng khiêm nhường, danh tiếng vô cùng tốt. Anh ta đã nói đến vậy mọi người cũng không âm ỉ nữa.

Mạc Sở Hàn hung hăng nhìn chòng chọc vào bàn tay lớn của Lương Tuấn Đào đang đặt trên eo Lâm Tuyết, ánh mắt như thanh kiếm sắc bén hận không thể đâm mười lỗ máu trên người bọn họ. “Tiện nhân!” Lời này hắn nói bằng khẩu hình (dùng miệng tạo chữ không phát ra tiếng), hàm răng nghiến ken két.

Đôi mắt trong trẻo lạnh như băng của Lâm Tuyết yếu ớt liếc nhìn người đàn ông lạnh bạc vô tình, khuôn mặt thanh tú không chút biểu cảm.

Lương Tuấn Đào lại cười hì hì trừng mắt nhìn Mạc Sở Hàn, dùng khẩu hình đáp lễ lại: “Súc sinh.”

**

Tại phòng nghỉ, Thư Khả uy khuất nằm trong lòng Mạc Sở Hàn, khóc như hoa lê đài vũ, nghẹn ngào nói: “Sở Hàn, anh nói cho em biết, đến tận cùng em đã làm sai điều gì? Sao ai cũng có thể tùy tiện đánh mắng em? Rốt cuộc em sai ở đâu?”

Thủy mâu Thư Khả tràn đầy phần nộ không cam lòng, Mã Đồng Đồng dám nhục mạ cô ta trước mặt mọi người, cô ta nhất định phải khiến Mạc Sở Hàn hung hăng dạy dỗ nha đầu kia một phen! Cho dù tạm thời không động đến Lâm Tuyết, Thư Khả cũng muốn đem Mã Đồng Đồng ra khai đao cho hả giận.

Trong mắt Mạc Sở Hàn liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, nghĩ đến cảnh Lương Tuấn Đào vô cùng thân mật ôm eo nhỏ nhắn của Lâm Tuyết y hệt tư thái tình nhân đầm thắm, rằng hấn nghiêng lại vang lên thành tiếng, hấn đẩy mạnh Thư Khả trong lòng, đứng dậy rời khỏi phòng nghỉ.

Thư Khả ngẩn ra, lát sau thừa dịp nở nụ cười, cô ta biết Mạc Sở Hàn đã muốn ra tay.

“Cô đứng lại đây cho tôi!” Mạc Sở Hàn chặn Lâm Tuyết đang chuẩn bị rời khỏi toilet lại, hấn nghiêng rằng nghiêng lợi như muốn ăn thịt người: “Tiện nhân, cô bị Vân Thư Hoa bỏ rơi lại câu dẫn Lương Tuấn Đào, có biết cái gì gọi là nhục nhã không?”

Trước những lời nhục mạ và phỉ báng của Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết giận dữ nở nụ cười, trên đời sao lại có loại người vừa ăn cướp vừa la làng thế này, đồ vô sỉ, thật khiến cô được mở rộng tầm mắt. Khóe miệng Lâm Tuyết xuất hiện một tia mỉa mai, cô hỏi lại hấn: “Lời này chính tôi cũng muốn hỏi anh, đôi câu nam nữ các người có biết nhục nhã là gì không?”

Mạc Sở Hàn giận đến mức cả người phát run, hấn đột nhiên tiến lên thô bạo túm tóc Lâm Tuyết, khàn giọng mắng: “Tiện nhân ... Muốn lấy lòng Lương Tuấn Đào ngay cả tóc cũng cắt đi!” Mạc Sở Hàn phần nộ tới cực điểm, một chút điểm không vừa mắt cũng thừa sức kích động hấn bạo ngược. Mái tóc nuôi mười năm vì hấn đã bị cắt bỏ, hấn hận không tìm được chỗ nào vắng vẻ để ngược đãi cô tới chết.

“Cô cho rằng tìm mọi cách nịnh nọt lựa ý hòa theo Lương Tuấn Đào là có thể bước lên cao sao? Tôi nói cho cô biết, hấn chỉ chơi đùa với cô thôi. Nữ nhân ngu xuẩn!” Mạc Sở Hàn hung hăng vỗ vỗ lên khuôn mặt yêu kiều tái nhợt của Lâm Tuyết, phun ra những chữ như băng vụn cặn bã.

Lâm Tuyết muốn thoát khỏi bàn tay to lớn đang túm lấy mình kia nhưng thân thủ ở xa xa không đánh lại được, chỉ có thể bị động nhận lấy tổn thương từ hấn. “Buông ra!” Cô không la lớn, cổ họng đã bị khản. Đây là di chứng để lại sau tiệc đính hôn, mỗi khi thương tâm phần nộ thanh đối sẽ khàn khản. Lâm Tuyết dùng giọng nói khản đặc chất vấn hấn: “Anh có quyền gì mà đối xử với tôi như vậy?”

“Bởi vì cô tiện, vì cô đáng bị như vậy, vì cô mắc nợ tôi!” Mạc Sở Hàn vặn ngược hai cánh tay của cô, chặn ngang eo ôm lấy, sau đó muốn nhanh chóng rời khỏi ghế lô.

“Đứng lại!” Không ngờ Lương Tuấn Đào đã đứng sau cửa chờ bọn họ, anh nghiêm nghị liếc xéo Mạc Sở Hàn, ánh mắt đảo qua Lâm Tuyết đang giãy dụa trong ngực hấn, tuần nhan âm lãnh, trầm giọng thét ra lệnh: “Buông cô ấy ra!”

23. Q.1 - Chương 23: Đa Tạ

“Họ Lương kia, lại là mày!” Thấy kẻ thù, mắt Mạc Sở Hàn đỏ ngầu lên, hận không thể chém nghìn đao lên người Lương Tuấn Đào. Hấn cười nói: “Con mẹ nó, đừng có lần nào cũng ở trước mặt ông đây diễn trò chó má anh hùng cứu mỹ nhân, tao sẽ ày nhớ kĩ, xem mày rốt cuộc ngông cuồng được bao lâu!”

Mắt Lương Tuấn Đào nheo lại nguy hiểm, anh cười khiêu khích: “Tao ngông cuồng thì mày làm gì được tao? Có nhiều bản lĩnh thì cứ xuất ra đi, con mẹ nó đừng ở đây như chó sủa nữa. Giờ tao hảo hảo đứng ở đây, chỉ sợ mấy cái xe tải rách nát kia của mày bây giờ đã thành phế phẩm!”

Nhắc tới việc này Mạc Sở Hàn càng nổi trận lôi đình, hắn vừa hời hợt vừa hận nói: “Lần sau tao tuyệt đối không ày cơ hội, nên sớm để bọn họ bắn chết mày đi!”

Khi Lương Tuấn Đào xuất hiện, Lâm Tuyết đã ngừng giãy giụa phản kháng, cô im lặng nằm trong lòng Mạc Sở Hàn cô từng rất yêu thương, con người trong suốt dâng lên một loại ngôn ngữ bí ẩn.

Vì sao lại đối xử với cô như vậy? Hắn đến tốt cùng có từng yêu cô? Những lời này Lâm Tuyết vẫn muốn ở trước mặt Mạc Sở Hàn hỏi cho rõ nhưng hiện tại ở trong lòng hắn, cô không còn đủ dũng khí để hỏi nữa.

Có lẽ người đàn ông lạnh lùng này căn bản không có tình cảm, có lẽ hắn muốn quên đi những năm tháng bọn họ cùng tương trợ nhau khi gặp hoạn nạn, có lẽ Mạc Sở Hàn cô yêu đã bị một tên ác quỷ sát tinh chiếm lấy, đánh mất bản tính rồi ... Tóm lại, người đàn ông gần trong gang tấc này chỉ đem đến tổn thương và bức bách vô tận cho cô, hắn căn bản sẽ không nhích cơ hội khiêu nại giải thích hay quyền lợi gì.

Thôi! Đáp án kia Lâm Tuyết không cần nữa hay đối với cô nó đã không còn ý nghĩa?

Trong tổn thương bị phản tuyệt vọng, trời sinh Lâm Tuyết tính tình lạnh lùng hờ hững, tình cảm và tín nhiệm được tích lũy bồi dưỡng trong mười năm nghịch cảnh vất vả đã hoàn toàn mờ nhạt, hầu như không còn.

Cong đầu gối lên, Lâm Tuyết nhanh như chớp hung hăng dùng tốc độ hướng vào chỗ yếu hại của Mạc Sở Hàn.

Tuyệt kĩ tự vệ này chính hắn từng dạy cô, hôm nay, cô dùng nó trả lại cho hắn.

Mọi sự chú ý của Mạc Sở Hàn đều đặt trên người Lương Tuấn Đào, hắn hoàn toàn không nghĩ tới cô gái trong ngực đột nhiên lại ra một đòn trí mạng với mình. Bất ngờ không kịp phòng bị, Mạc Sở Hàn bị Lâm Tuyết đánh trúng vào chỗ hiểm, hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, lảo đảo lùi về sau vài bước, ôm lấy chỗ đau ngồi xồm xuống, Mạc Sở Hàn đau đến mức cả người run rẩy.

Lâm Tuyết thoát khỏi vòng kiềm chế cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái, cô xoay người đi tới bên cạnh Lương Tuấn Đào.

“Trời à, Sở Hàn...” Thư Khả thét chói tai chạy lại, cô ta ngồi xuống đỡ Mạc Sở Hàn dậy, vừa khóc vừa khiển trách Lâm Tuyết: “Cậu, sao cậu ngày càng phát điên, sao có thể đánh vào chỗ này, ngộ nhỡ phá hỏng ... Tôi vĩnh viễn không tha thứ cho cậu!”

“...” Vĩnh viễn không tha thứ cho cô? Lâm Tuyết muốn cười lại muốn mắng nhưng rốt cuộc cũng không tranh luận với cô ta, không cần tranh chấp với súc sinh, không đáng!

“Được, có tiến bộ.” Lương Tuấn Đào giơ ngón tay cái lên với Lâm Tuyết, không keo kiệt vài lời khen ngợi.

Mất nửa ngày Mạc Sở Hàn mới bình thường trở lại, hắn giúp Thư Khả đứng dậy, thở hổn hển hển chỉ vào Lâm Tuyết uy hiếp: “Tiện nhân, cứ chờ đấy! Tôi xem xem cô đắc ý được bao lâu!”

Lâm Tuyết giương chiếc cằm xinh đẹp lên, liếc nhìn người đàn ông vô tình, dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng gần từng tiếng nói với hắn: “Anh muốn biết tôi đắc ý được bao lâu? Tôi lập tức cho anh biết đáp án!”

Nói xong, cô quay sang hỏi Lương Tuấn Đào bên cạnh: “Hợp đồng kia anh có mang theo không? Tôi đồng ý kí, quá hạn không hậu!”

Lương Tuấn Đào hơi ngẩn ra, sau đó cười không thành tiếng lấy bản hợp đồng vẫn mang theo người ra, khi đưa cho Lâm Tuyết còn thuận tiện dâng tặng cây bút kí tên.

“Xoát xoát xoát” hai chữ Lâm Tuyết đẹp đẽ được kí xong, cô cầm hợp đồng đem đến trước mặt Mạc Sở Hàn.

“Cô muốn làm gì?” Thư Khả sợ cô còn muốn tổn thương Mạc Sở Hàn, cô ta vội vã đứng dậy. “Sở Hàn đã bị cô đánh thành như vậy, cô còn chưa chịu buông tha sao?”

Lâm Tuyết căn bản không để ý tới cô ta, cũng lười nhìn, cô nhoáng một cái đưa hợp đồng vừa kí ra trước mắt Mạc Sở Hàn, kiêu ngạo nói: “Đã thấy chưa? Đây là hiệp nghị thư trước khi kết hôn của tôi và Lương Tuấn Đào, chúng tôi lập tức sẽ đi đăng kí kết hôn! Anh có thể không cần tôi, chán ghét mà vứt bỏ tôi nhưng hiện giờ có một người đàn ông còn vĩ đại hơn anh muốn tranh giành tôi, thích tôi. Không phải anh hỏi tôi còn đặc ý được bao lâu sao? Tôi nói cho anh biết, trừ khi anh có thể chinh phục Lương gia, nếu không tôi vĩnh viễn có thể đặc ý trước mặt anh!”

“Cô...” Mạc Sở Hàn công tâm phần nộ, tác động đến vết thương cũ, há miệng nôn ra một ngụm máu. “Khụ khụ...” hắt ra sức ho, lưng cong xuống không nói được gì.

Thư Khả “oa” một tiếng khóc lên, vội vàng vỗ lưng giúp Mạc Sở Hàn, dấm lưng xoa ngực thuận khí: “Sở Hàn, anh đừng như vậy được không? Em rất sợ.”

Rất nhanh, Lãnh Bán nghe thấy tiếng đám người bên này đã chạy tới, thấy Mạc Sở Hàn khom người thở vài tiếng, trên mặt đất còn có dấu đờm máu, anh ta không khỏi giật mình: “Ồ đây có chuyện gì?”

Lương Tuấn Đào chậm rãi giải thích: “Khách quý của anh chặn vị hôn thê của tôi ở cửa toilet muốn sinh sự, kết quả bị cô ấy dùng chiêu đối phó mấy tên háo sắc đã trúng chỗ hiểm, cậu ta phát hiện ra mình không thể giao hợp được nữa nên tức giận đến hộc máu.”

“.....” Mọi người đều ngạc nhiên, đại khái là bị lời giải thích này gây chấn động không nhẹ, đủ loại nhón nháo

Lưu Dương nhìn Lương Tuấn Đào một cách kì quái, nghi ngờ hỏi: “Anh có vị hôn thê khi nào?”

“Hiện tại đã có.” Lương Tuấn Đào khoác vai Lâm Tuyết nói với Lưu Dương: “Dương Tử, mau gọi chị dâu đi.”

Lời nói của Dương Tuấn Đào gây náo động không nhỏ, nhiều năm như vậy rồi chưa thấy anh thừa nhận nữ nhân nào là bạn gái mình trước mặt mọi người, huống chi là nói đến chuyện hôn nhân.

Mọi ánh mắt đều hướng về Lâm Tuyết, có kinh ngạc cũng có sửng sốt. Mã Đồng Đồng tiến lên đập vào người Lâm Tuyết một cái, nhếch miệng cười rộ: “Cậu a, từ khi nào đã ngăm vượt sông đánh chiếm giữ Lương nhị thiếu gia, cũng chẳng để lộ tin tức gì với mình cả.”

Lâm Tuyết thoải mái dựa vào ngực Lương Tuấn Đào, cô điềm tĩnh nở nụ cười đáp lại tất cả sự kinh ngạc và nghi ngờ của mọi người.

Cảm thấy có sức nóng, Lương Tuấn Đào quay đầu nhìn khuôn mặt hung ác tức giận đến xanh mét của Mạc Sở Hàn một chút, ở trước mọi người anh hôn hôn Lâm Tuyết sủng nịch, sau đó hướng về phía người đàn ông đang điên đến muốn giết người kia mỉm cười, nói một câu nhất ngôn hai ý nghĩa: “Lão huynh, đa tạ, đa tạ.”

24. Q.1 - Chương 24: Nói Lời Phải Giữ Chữ Tín

Lâm Tuyết nhìn gương mặt tái xám không còn chút máu đã mất đi sự độc ác và ương ngạnh của Mạc Sở Hàn, cô chưa bao giờ cảm thấy có chút thoải mái nào. Hắn sẽ bức bối ? Sẽ khổ sở vì bị mất mặt sao? Đáng lắm!

“Tuấn Đào, không phải anh muốn đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút sao? Chúng ta đi thôi.” Cô rúc vào ngực anh vô cùng thân thiết, ôn nhu như năm đó ở bên nhau.

Cả người Mạc Sở Hàn run rẩy, hắn trợn trừng mắt như không dám tin, im lặng liếc xéo cô, môi hé ra, một chữ cũng không thốt lên nổi.

Thư Khả gắt gao ôm eo hắn, thủy mâu oán độc nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyết trách cứ: “Lâm Tuyết, cô thật quá mức! Mới vừa giải trừ hôn ước với Mạc Sở Hàn, chớp mắt một cái đã ngã vào vòng tay của người đàn ông khác, có biết cái gì gọi là nhục nhã không?”

Cặp đôi này đúng là tuyệt phối, ngay cả lời nói cũng hòa theo nhau. Lâm Tuyết thích thú đùa cợt đầy châm chọc: “Nếu tôi nhớ không lầm thì trong tiệc đính hôn giữa tôi và Mạc Sở Hàn, ở trước mặt mọi người cô cũng cùng hắn ôm ấp, cô có biết cái gì gọi là nhục nhã không?”

Thư Khả biết lời nói sắc bén của Lâm Tuyết gây bất lợi ỉnh, cô ta liền giương cái miệng nhỏ nhắn lên ra vẻ ủy khuất nói: “Sở Hàn, anh xem cô ấy kìa ... Em biết đây là lỗi của em, em không nên ở cùng anh, không nên bầu bạn với anh khi anh gặp khó khăn, không nên thay cô ấy ở bên cạnh chăm sóc anh ... nhưng em đâu còn cách nào khác? Anh cứ yêu em, không có em anh sẽ chết. Anh cho em nhiều như vậy, em vì anh chịu ủy khuất cũng không sao.”

Cô ta nói những lời này chỉ để kích động Mạc Sở Hàn nổi giận, khiến hắn như trước đây trách cứ Lâm Tuyết, khiến hắn càng thêm chán ghét Lâm Tuyết. Nhưng lần này nói xong cũng không thấy Mạc Sở Hàn có phản ứng gì, chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm vào đôi tình thân đang gắn bó thân thiết ở chỗ kia, đôi mắt đẹp ánh lên tia thương tâm chứ không phải phẫn nộ.

Con mắt toát ra thương tâm muốn nứt ra của hắn lại khiến trái tim Thư Khả đập mạnh, cô ta chưa bao giờ thấy Mạc Sở Hàn biểu lộ như vậy với mình.

“Sở Hàn.” Cô ta kéo dài giọng, có chút bối rối: “Anh sao vậy? Có phải vết thương cũ tái phát không? Em và anh đi bệnh viện.”

“Xui thật, ngay cả đi bệnh viện cũng có người giành với chúng ta.” Lần đầu tiên có khí thế áp đảo Mạc Sở Hàn, cũng là lần đầu tiên không phải nghe những lời tổn thương trái tim mình từ hắn. Thấy mình khỏi hoàn trở về, nhìn người đàn ông phía sau có chút chật vật, Lâm Tuyết vốn chịu áp lực và dày vò từ lâu rốt cục cũng có cảm giác hân diện.

“Chúng ta tới bệnh viện quân khu đã chiến, cam đoan rằng ở nơi đó sẽ không thấy bọn họ.” Lương Tuấn Đào sủng nịnh cạ cạ cái mũi nhỏ của cô, giọng môi nói: “Đi thôi, bảo bối.”

Cầm tay Lâm Tuyết, anh lập tức đi đến trước mặt Mạc Sở Hàn, con người tối đen sắc bén nhìn hắn cảnh cáo: “Tôi mặc kệ trước đây cậu và Lâm Tuyết phát sinh chuyện gì, tôi muốn cậu nhớ kỹ — hiện giờ cô ấy là người phụ nữ của Lương Tuấn Đào này! Nếu cậu còn bắt nạt cô ấy, tôi sẽ thay cô ấy trả lại gấp bội!”

“Oh my god!” Phát ra âm thanh sợ hãi này là Mã Đồng Đồng, cô ngây ngốc nhìn Lương Tuấn Đào sủng bái, thì thào nói: “Trách sao được Lâm Tuyết lại ngấm trúng anh, thủ trưởng đại nhân, anh thật là rất suất (xuất sắc)”

**

Ánh mắt muôn hình muôn vẻ của mọi người chăm chú nhìn vào hai người tay nắm tay rời khỏi hội sở. Cũng không biết ai để lộ tin tức, bên ngoài ngoài Phó đoàn trưởng Trung tá Phùng Trường Nghĩa và cảnh vệ thân cận còn có nhiều phóng viên của các báo danh tiếng chạy tới.

Chưa kịp lên xe, hai người đã bị đám phóng viên điên cuồng này vây kín, đủ loại máy ghi âm chìa về miệng họ, hỏi những vấn đề vô cùng kì quặc, nhưng tổng kết thì gồm ba kiểu đại loại như sau:

“Lương thiếu, xin hỏi ngài thực sự cùng vị tiểu thư bên cạnh kết hôn sao?”

“Cô ấy từng bị Vân thiếu và Mạc thiếu bỏ rơi, là tam tiểu thư Lâm gia Lâm Tuyết có phải không?”

“Hai người đã quen nhau thế nào? Lương thiếu không ngại về thân thế và quá khứ của cô ấy chứ?”

....

Tâm trạng vừa mới thoải mái đã bị nhóm người ồn ào này phá hết không còn, Lâm Tuyết mỉm cười cứng nhắc, giận dữ nhìn Lương Tuấn Đào.

Anh không phải rất kiêu ngạo sao? Hiện giờ bị người ta hỏi mấy vấn đề không có tí dinh dưỡng nào sao không phát biểu đi? Vì cái gì không hét lên một tiếng cho bọn họ cút hết đi? Còn ở đây mà cười ngây ngô!

“Khụ, mọi người yên lặng một chút.” Lương Tuấn Đào không tức giận còn có vẻ thích ý, mới nhìn đúng là bộ dạng có hỉ sự lâm môn. Hắn vẫy chào các phóng viên, nhiệt tình đáp lại: “Tin tức của mọi người là chính

xác, tôi đã cùng tiểu thư Lâm Tuyết đi đăng kí kết hôn, về phần hôn lễ, chúng tôi đã bàn bạc và quyết định sau một thời gian nữa sẽ cử hành, đến lúc đó mời chư vị cùng tham dự.”

“Huyền nào ...” Lâm Tuyết càng choáng váng không nhẹ, cô từ khi nào cùng hắn đăng kí? Còn cử hành hôn lễ ... Người này uống nhầm thuốc sao? Ăn nói vô cùng điên khùng!

Đèn flash máy ảnh ra sức nháy sáng “tách tách”, người ta ghi chép từng tí một về “tình yêu” “hòa hợp” của bọn họ trong nháy mắt, Lương Tuấn Đào như cây đón gió xuân còn Lâm Tuyết lại hỗn độn trong gió.

**

Thật vất vả mới thoát được đám kí giả, Lâm Tuyết uất hận chất vấn Lương Tuấn Đào: “Anh nói xằng bậy cái gì? Không sợ mẹ anh đến bóp chết sao?”

“Không sợ!” Người đàn ông cười ti tiện, một tay hắn vẩy nhẹ tàn thuốc, ngoái đầu nhìn lại cười nói: “Nếu quả thực bà ấy bóp chết tôi, tôi lại được đầu thai sớm một lần.”

Trong lời nói ngụ ý, trước đây hắn rất ngang bướng, càng chọc người khác nổi điên tức giận.

Lâm Tuyết liên tục than nhẹ, cảm thấy Lưu Mĩ Quân làm mẹ cũng không dễ dàng gì. Nhưng rất nhanh cô đã nhận ra, thời gian thay Lưu Mĩ Quân bị ai không bằng tự mình cầu nguyện nhiều một chút thì tốt hơn.

Xe đỗ lại, cô theo Lương Tuấn Đào xuống xe, bước từng bước lên bậc thang của một tòa kiến trúc. Dừng bước, Lâm Tuyết có chút nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mấy chữ “CỤC DẪN CHÍNH” trên bảng hiệu đập vào mắt.

Cô cảnh giác dừng lại, nghi ngờ chất vấn hắn: “Anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là đến đăng kí!” Lương còn đồ nỏ nộ cười sáng chói với cô, trả lời một cách đương nhiên: “Đã công bố tin tức đăng kí kết hôn với phóng viên rồi, hợp đồng cũng kí rồi, nói lời phải giữ chữ tín thôi.”

25. Q.1 - Chương 25: Đau Thì Cùng Đau

“Lương Tuấn Đào!” Lâm Tuyết lời nói mau lẹ, nghiêm nghị trách cứ: “Sao anh có thể tự tiện như vậy? Tôi khi nào đồng ý đi đăng kí với anh? Chuyện ma quỷ này đều là anh nói với phóng viên, tự anh nghĩ cách giải thích với họ đi!”

Đại khái là chưa từng thấy tính tình Lâm Tuyết phát tác thế này, Lương Tuấn Đào ngẩn ngơ, sau đó hắn rút tờ khế ước Lâm Tuyết vừa mới kí từ ví tiền ra hỏi cô: “Đây là cô tự nguyện kí phải không?”

Nhìn hợp đồng Lâm Tuyết mới nhớ tới vấn đề trọng yếu hơn, vội vàng đưa tay ra, Lương Tuấn Đào lại rút tay về, hơi bực bội giấu hợp đồng đi, hơn nữa còn vô sỉ nói: “Đã sớm đề phòng với cái tay của cô, đừng nghĩ tới việc hủy bỏ bằng chứng.”

Người nào đó ập ứng. Lâm Tuyết bị hắn chọc cho tức giận đến mức không thốt lên lời.

Lúc ấy, cô chỉ lo phân cao thấp với Mạc Sở Hàn, nhất thời xúc động mới kí vào hiệp ước không bình đẳng này, bây giờ nhìn lại mới biết mùi, cảm thấy thật phần không ổn.

Xem xét kĩ lưỡng Hiệp ước kia, cảm giác bên trong có nhiều bẫy rập, muốn kí cũng phải sửa lại một phen mới có thể kí. “Hợp đồng này không được tính! Tôi muốn sửa lần nữa rồi kí lại!”

“Đồng chí Lâm Tuyết, cô là quân nhân.” Lương Tuấn Đào thể hiện sự ngờ vực sâu sắc: “Quân nhân phải giữ chữ tín, tuyệt đối không được làm chuyện phi lợi bội ước!”

Thật muốn lấy mạng a! Tú tài gặp quan binh, không thể nói rõ được, Lâm Tuyết bắt buộc dĩ phải dùng chiêu cuối cùng làm khó hắn: “Muốn đăng kí phải có thẻ căn cước. Thẻ căn cước của tôi để ở quân khu rồi, đợi hôm nào ...”

“Phùng Trường Nghĩa!” Lương Tuấn Đào gọi một tiếng.

“Có!” Phùng Trường Nghĩa lập tức chạy bộ tiến lên, anh ta nhanh nhẹn đưa ra trước mặt Lâm Tuyết các văn kiện vừa mang từ quân khu tới, thể căn cước, hộ khẩu, tất cả đều ở đó.

Vì thế, đồng chí Lâm Tuyết không thể lấy cớ giải vây hay tìm được lí do cự tuyệt nào, cứ như vậy bị “Ép gả” bi thảm!

**

Từ Cục Dân Chính đi ra, trời đã về chiều, ánh nắng xán lạn, gió xuân từng đợt quét vào mặt, vô cùng ấm áp.

Lương Tuấn Đào cảm thấy hơi nóng, liền cởi áo khoác, lại mở ra hai cúc áo sơ mi, con ngươi sáng như sao liếc hướng nữ tử vẫn còn ngẩn ngơ, khoe miệng xinh đẹp hơi hơi cong lên đắc ý.

Cô đã là của hắn, chỉ đơn giản như vậy! Từ nhỏ đến lớn, hắn muốn làm việc gì hay muốn đồ vật nào, đều chưa bao giờ gặp phải trắc trở lớn, hắn có thể đạt được bằng tốc độ nhanh nhất.

Lương Tuấn Đào dùng thân phận hợp pháp giữ chặt lấy cô gái lãnh tình hồ hững kia, cô muốn dùng chiêu giữ vững tinh thần không thể xâm phạm kia cũng vô dụng, bởi hiện tại pháp luật đã công nhận cô là vợ hắn. Trong đầu Lương Tuấn Đào thuận tiện tưởng tượng vài hình ảnh yy (tự sướng) mà người khác không nên nhìn, trên mặt hắn hiện lên ý cười có chút không đành hoàng.

Lâm Tuyết vẫn còn khiếp sợ chưa lấy lại được tinh thần, cô xem xét, lật đi lật lại Tiểu Hồng bản (sổ nhỏ màu đỏ) giống như đang nghiên cứu xem đây có phải đồ giả hay không. Tòa nhà Cục Dân Chính chuyên xử lí việc công ở ngay sau lưng họ, họ mới từ đây đi ra, điều này không thể nào là giả.

Chẳng lẽ ... cô thật sự đã bước vào hàng ngũ những cô gái đã kết hôn rồi sao?

Hai chữ “kết hôn” thần thánh cỡ nào, từng khiến Lâm Tuyết trông đợi mòn mỏi. Cho đến hôm nay, cô kinh ngạc còn nhiều hơn hạnh phúc, chỉ cảm thấy mờ mịt.

Bàn tay to lớn nào đó lại đang tháo cúc áo khoác của cô, Lâm Tuyết phát hiện ra hạnh kiểm xấu của Lương Tuấn Đào vội vàng lùi về sau hai bước, khuôn mặt thanh tú trầm xuống. “Anh làm gì thế?”

“Trời nóng, cởi áo khoác ra đi.” Lương Tuấn Đào “hảo tâm” nhắc nhở.

“Không cần anh quản!” Lâm Tuyết rút cuộc mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, Tiểu Hồng Bản trong tay nóng đến mức khiến cô hoảng hốt từng đợt.

Khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào trầm xuống, con ngươi sắc bén liếc xéo cô, hắn thần nhiên nói: “Sao không cần anh quản? Đừng quên, em bây giờ đã là vợ hợp pháp của Lương Tuấn Đào này, từ nay về sau hai chúng ta phải tuân thủ nghiêm ngặt thực hiện nghĩa vụ trung thành và trách nhiệm giữa vợ chồng.”

Không hổ danh là thủ trưởng, hai câu nói công khai khiến Lâm Tuyết á khẩu không trả lời được. Cô rối rắm trong chốc lát, mới thành thật nói: “Thật xin lỗi, tôi cảm thấy có chút rối loạn.”

“Không sao, con gái mới kết hôn đều như vậy!” Lương Tuấn Đào thấy cô thả lỏng tư thế liền tươi cười, nữ nhân cả thôi, khi yếu thế càng lộ ra sự tốt đẹp. Bàn tay lớn lại đưa qua định cởi áo khoác Lâm Tuyết, thấy trước ngực cô trên áo len có một vổ đạn được tạo hình gắn vào dây chuyền, hắn liền nói: “Thứ này nên bỏ xuống đi!”

Buổi sáng hôm ấy, khi ở trong động rộng lớn cương hôn Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào đã phát hiện ra vật này, lúc ấy hắn vững vàng không phát tác, hiện tại thấy mình đã danh chính ngôn thuận đúng lý hợp tình liền yêu cầu cô tháo xuống.

Thân thể mềm mại của Lâm Tuyết run lên, cô hạ thấp ánh mắt nhìn áo len, tựa hồ có chút kinh ngạc. Trời ạ! Hóa ra cô vẫn đeo trang sức Mạc Sở Hàn tặng! Lâm Tuyết cư nhiên đã quên mất món đồ này Mạc Sở Hàn đã tự tay đưa mình.

Phản xạ có điều kiện, cô liều mạng giật ra, đem vòng trang sức tháo xuống.

Lương Tuấn Đào rất vừa lòng với biểu hiện ấy, hắn cũng tự giác gỡ chiếc nhẫn trên ngón út tay phải ra, quơ trước mặt Lâm Tuyết, chủ động giao cho cô nói: “Đây là bạn gái trước đây tặng anh, bây giờ anh cũng tháo xuống.”

Không hiểu sao, khi sợi dây chuyền tới tay Lương Tuấn Đào, hắn tách sợi dây ra tiện thể ném vào thùng rác, sau đó nắm cả vỏ đạn hình bông tai trái tim và chiếc nhẫn trong tay, ôn nhu ghé sát vào cô thương lượng: “Tìm nơi thích hợp rồi bỏ lại, những thứ này đều là quá khứ rồi.”

“Ừ, anh sắp xếp đi.” Sắc mặt Lâm Tuyết có chút tái nhợt, cô cũng không dám nhìn mặt dây chuyền kia, vết thương ở tim còn chưa khép lại, thoáng chạm vào lại đau đến mức khó thở.

“Tuyết, đây là trái tim anh, anh tặng nó cho em.”

“Oa, thật đẹp, anh tự tay làm sao?”

“Àn, nó có tên rất hay, em thử đoán xem tên nó là gì?”

“Là gì?”

“Thiết huyết lòng son.”

.....

Hắn dâng lòng mình cho cô, hắn hiến một lời nhiệt huyết cho cô, khi đó cô hạnh phúc cỡ nào. Bao nhiêu là hạnh phúc.

“A!” Chỉ nghe Lương Tuấn Đào áy náy kêu lên: “Lực tay quá lớn, không cẩn thận nên bóp nát rồi.”

Lâm Tuyết từ trong ảo giác tỉnh lại, nhìn “thiết huyết lòng son” trong tay Lương còn đồ đã nát thành mấy mảnh. Tâm tính thiện lương như bị một khóa đâm toạc xé rách, cô cơ hồ nhảy dựng lên: “Anh, anh sao lại ...” Dưới ánh mắt lãnh chí của người đàn ông kia, Lâm Tuyết nói được một nửa lại nuốt về, lẩm bẩm nói: “Quên đi, bỏ đi.”

“Ừ.” Lương Tuấn Đào hài lòng gật đầu, đồng thời thưởng cho cô một nụ hôn. “Đối với lão công đã cùng kết hôn không cần khách khí như vậy, ôn nhu một chút đi, đừng vì chút lông gà vỏ tỏi (1) nào đó mà giận lão công.”

Vì thế, theo lòng bàn tay mở ra của Lương lão nhị, mấy mảnh vụn kia đều tự do rơi xuống bãi rác.

Lâm Tuyết bùm miệng, khoe môi hé ra một nụ cười tái nhợt, cô hỏi hắn: “Vật đính ước của bạn gái cũ tặng anh thì xử lý thế nào?”

Thân thể có khối u ác tính, biết rõ giữ lại sẽ gây hại, khi cắt đi vẫn rất đau! Lâm Tuyết cắn răng thừa nhận sự thống khổ này nhưng cô không thể không đếm xỉa đến Lương côn đồ, cũng phải lấy cho hắn một chút cảm giác.

Lương Tuấn Đào cũng có bạn gái cũ sao? Chuyện này Lâm Tuyết không rõ lắm, cũng chưa nghe nói qua. Nhưng việc hắn vẫn giữ lại vật đính ước mà bạn gái tặng cho thấy hắn đối với người yêu cũ khó có thể vong tình.

Vậy đau thì cùng đau đi! Lâm Tuyết bị kẻ phúc hắc này lây bệnh bây giờ cũng có chút tà ác.

26. Q.1 - Chương 26: Tin Tốt Lành

Nhìn chiếc nhẫn bạc khảm nạm kim cương quý giá trên con thuyền xuôi theo sông Lâm Tuyết mới ý thức được Lương Tuấn Đào này thực bại hoại.

Kì thật cô chỉ muốn làm khó hắn một chút, xem hắn và người yêu cũ quyết biệt có thống khổ không, tuyệt đối không nghĩ đến hắn sẽ vứt bỏ vật đính ước đã giữ gìn nhiều năm như vậy, hơn nữa đây không chừng còn

là mối tình đầu. Trước tình hình này, Lâm Tuyết cũng không phải kẻ không biết chừng mực, cô kịp thời bảo hấn ngừng lại: “Quên đi, mau trở về. Tôi cũng không để ý.”

Ai ngờ thấy cô rộng lượng Lương Tuấn Đào chẳng những không vui mừng còn không kiêng nể trêu cô một cái, “Em thỉnh thoảng ăn dấm chua còn đáng yêu một chút.”

Người đàn ông này nhất định không phải phàm vật, Lâm Tuyết không biết sau này ở cùng với tuyết phẩm, cuộc sống có bị áp lực hơn không?

“Đi thôi!” Hấn kéo tay cô, ý bảo dẫn đường.

“Đi đâu?” Nghĩ tới việc trở lại Lương gia chịu đựng trận “oanh tạc” của Lưu Mĩ Quân, da đầu cô run lên từng chập.

Lương Tuấn Đào bất ngờ nói: “Chúng ta trước cứ tìm chỗ nào lấp đầy bụng đã.”

“A.” Lâm Tuyết dò hỏi: “Đêm nay chúng ta không về nhà anh sao?”

“Nhớ kĩ, bây giờ chỗ kia không chỉ là nhà của lão gia đây, mà còn là nhà của em nữa.” Lương Tuấn Đào nghiêm túc sửa lại lời cô, thuận tiện bổ sung một câu: “Trước đưa em đi ăn cơm, tình hình này mà về nhà phỏng chừng em ăn cũng không nổi.”

**

Lương còn đồn quả nhiên liệu sự như thần, trở lại Lương gia, tiệc tối thập phần phong phú, đối mặt với âm lượng khóc mắng tranh cãi ầm ĩ tăng cao của Lưu Mĩ Quân, mọi người không ăn uống được gì hết.

“Hồ li tinh, cô sao lại mê hoặc lão nhị đến điên đảo thần hồn! Lại có thể không nói tiếng nào lừa nó cùng đi đăng kí, trời ạ ... Tôi thực chưa thấy qua có đứa con gái nào lại thủ đoạn hơn cô, hơn một tháng ngắn ngủn, cô rút cuộc là Thẩn Phi trọng sinh hay Bao Tự (1) tái thế?” Ngón tay trắng nõn được chăm sóc kĩ lưỡng của Lưu Mĩ Quân chỉ vào mũi Lâm Tuyết, bà ra sức chửi rửa chuyện không tốt này.

“Đủ rồi!” Lương Tuấn Đào đẩy Lâm Tuyết ra sau thân thể to lớn của mình, rất đàn ông ưỡn ngực chống lại tất cả những lời chỉ trích: “Là con buộc cô ấy đi đăng kí, bởi con yêu Lâm Tuyết! Con cảnh cáo mẹ, Lưu nữ sĩ, trước đây mẹ đối xử với Lâm Tuyết thế nào con mặc kệ, bây giờ cô ấy đã là vợ con, nếu mẹ thấy Lâm Tuyết không vừa mắt thì đừng sĩ nhục cô ấy, con lập tức đưa cô ấy rời đi không về nữa, đợi cháu của mẹ ra đời cũng không về! Đến lúc đó mẹ muốn ôm cháu nội cũng không được, xem xem mẹ có khóc lóc không!”

Lưu Mĩ Quân hít một ngụm khí lạnh, không ngờ được con mình ở trước mặt cả nhà còn bảo vệ cho Lâm Tuyết, bà ta phần nộ nhưng không còn mặt mũi nào cũng chỉ hướng chồng mình khóc lóc kể lể: “Lão Lương ... ông xem, con chúng ta đúng là cưới vợ về thì quên mẹ, nó như vậy mà che chở cho cô ta.”

Khuôn mặt nhàn nhạt của Lương Trọng Toàn không thay đổi lớn, ông chỉ quàng vai vợ mình an ủi khuyên giải vài câu, sau đó điều đình: “Người trẻ tuổi đều đề cao tình yêu và hôn nhân tự do thôi. Người vợ này là con mình ngăn trướng, tương lai thế nào không trách bà được. Bà ấy à, cứ thuận theo tự nhiên chờ ôm cháu nội đi.”

Nhắc đến cháu nội, Lưu Mĩ Quân lại nhớ tới chuyện gì đó, bà vội lau nước mắt, trừng đôi mắt đẹp hỏi Lâm Tuyết: “Đi bệnh viện kiểm tra thế nào? Có thai hay chưa?”

Lâm Tuyết xấu hổ cúi đầu, không hé răng nửa lời. Điều này là Lương lão nhị nói dối, tự hấn phải che dấu đi.

“Không có.” Lương Tuấn Đào nói xong lại phụ thêm một câu: “Nhưng xin ba mẹ yên tâm, chúng con sẽ tiếp tục cố gắng gấp bội.”

“Ha ha” Lưu Dương vô tích sự cười rộ lên, trọc trọc vào Lương Tuấn Đào chế nhạo: “Anh cũng chỉ có thể làm thế.”

Lương Bội Văn đứng ra khuyên giải: “Gạo sống đã nấu thành cơm, tôi thấy cứ thành toàn cho bọn trẻ đi. Huống hồ đứa nhỏ Lâm Tuyết này rất tốt. Nó không bừa bãi, không yếu ớt, chừng chạc, nhã nhặn lịch sự lại rộng lượng, có khí chất của một quan gia phu nhân. Khó trách được Tuấn Đào lại nhất kiến chung tình với nó, mối nhân duyên như vậy mà chia rẽ thì thật đáng tiếc.”

Lưu Mĩ Quân cũng biết việc đã đến nước này phản đối cũng không có hiệu quả, tính tình lão Nhị không chịu sự quản chế của mình, bà đành phải nhờ bà chị chồng cấp ột lối thoát: “Một đám có nhiều bản lĩnh, yêu vợ không để người mẹ này vào mắt. Sau này em không dám mở miệng nói chuyện nữa, để bọn nó âm ỉ đi, âm ỉ lên trời em cũng không quản!”

“Sao có thể chứ.” Lương Bội Văn cầm tay em dâu, vỗ về an ủi, lại quay đầu khiển trách Lương Tuấn Đào: “Không được nói lời bất kính với mẹ cháu, bà ấy đã nuôi cháu lớn như vậy, việc chung thân đại sự nói vài câu gây khó dễ cũng không đủ tư cách sao?”

Lưu Dương ở bên cạnh ồn ào: “Mẹ, sau này con cũng tiền trăm hậu tấu, chờ đăng kí kết hôn xong rồi đến báo cáo với mẹ. Mẹ phải cam đoan cũng có thể sáng suốt như bây giờ nha.”

(Lời tác giả: đây thuần túy chỉ là lời nói đùa, không ngờ sau này thành thực.)

Lương Bội Văn dở khóc dở cười mắng anh ta: “Xú tiểu tử, con ồn ào cái gì?”

Lương Trọng Toàn đã thấy không khí bình thường trở lại liền giảng hòa: “Mọi chuyện cứ vậy đi. Chờ sau khi Tuấn Đào chính thức cử hành hôn lễ, lão đại và Lưu Dương cũng chuẩn bị đi.”

Lương Thiên Dật luôn luôn ở bên cạnh “xem chiến sự” không ngờ đề tài lại rơi xuống người mình, xem ra trong đầu cha mẹ ý định “bức hôn” vẫn chưa hề đánh mất. Khuôn mặt tuần tú lập tức trầm xuống, nói gì cũng không đáp lại, liền đứng đưa xe lăn rời khỏi phòng ăn.

Lương Thiên Dật đi rồi, Lương Bội Văn và Lưu Dương cũng ngồi trong chốc lát rồi cáo từ.

**

Chờ khi chỉ còn lại hai người trong phòng ăn, Lâm Tuyết thở dài một hơi lại trừng mắt liếc Lương Tuấn Đào một cái, “Coi như anh chưa mất lương tâm, nếu đêm nay lại để mình tôi ứng phó với mẹ anh thì ngày mai tôi sẽ biến sổ hồng thành sổ xanh!”

“Cắt!” Lương Tuấn Đào nhún vai bất cần đời, dáng vẻ không thèm quan tâm, “Bây giờ giấy ly hôn cũng là sổ hồng, không tin hôm nào anh đưa em đến Cục Dân Chính mở mang tầm mắt một chút.”

“...” Được rồi, vẫn là tên bại hoại này cường hãn, Lâm Tuyết cam bái hạ phong (2).

Lúc này, lính cần vụ Tiểu Cao đi tới, nói thăm vài câu bên tai Lương Tuấn Đào. Lâm Tuyết bắt gặp gương mặt hẩn theo thói quen nở nụ cười xấu xa, không khỏi âm thầm đề cao cảnh giác.

Chờ Tiểu Cao đi rồi Lương Tuấn Đào mới cười mỉm với cô, nói: “Hôm nay thực sự là ngày tốt, việc vui đến liên tục.”

“Ngô.” Lâm Tuyết nhìn hẩn phòng bị, cô biết tên bại hoại này am hiểu nhất là làm ra vẻ huyền bí, hẩn nửa nói nửa không không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên chỉ nghe Lương Tuấn Đào chậm rãi mở miệng: “Vị hôn phu cũ của em học máu phải nằm viện, có tính là tin tốt không?”

“...” Lâm Tuyết giật mình, đây cũng tính là khoa trương một ít đi! Trực giác không tin.

“Còn nữa.” Lương Tuấn Đào giương ắt vĩ, chăm chú nhìn vào mắt cô, gần từng tiếng: “Vị hôn phu cũ cũ của em thì đêm nay cùng con gái Lý Tướng quân đính hôn, thế này có được tính là tin tốt không?”

27. Q.1 - Chương 27: Khế Ước Vợ Chồng

Đêm nay Vân Thư Hoa cùng Lý Vân San đính hôn? Lâm Tuyết có chút ngoài ý muốn. Nếu Vân Thư Hoa thực sự tìm được hạnh phúc của mình, cô thực tình vui mừng cho anh ta, nhưng ...

“Xem ra hai cái tin tốt này khiến em cao hứng đến choáng váng.” Lương Tuấn Đào cương chiều chăm chăm vào chóp mũi cô, hẩn ôn nhu nói: “Đi thôi, ba mẹ muốn gặp em.”

**

Lương Tuấn Đào chờ Lâm Tuyết ở thư phòng bên ngoài, cô theo lính cần vụ đi vào bởi Lương Trọng Toàn muốn nói chuyện với mình Lâm Tuyết.

Vào thư phòng, cô đã thấy Lưu Mĩ Quân ở trong, xem ra hai vợ chồng định bụng thừa nhận nàng dâu này rồi nên trước tiên họ muốn răn dạy chỉ bảo cô.

Lâm Tuyết không nhanh không chậm đi qua, nhìn bọn họ khẽ gật đầu nói: “Bác trai, bác gái ...”

“Đã trở thành vợ của Tuấn Đào rồi, sao còn chưa đổi cách xưng hô?” Lương Trọng Toàn hiền lành dặn dò: “Sau này phải gọi chúng ta là ba mẹ.”

“Ba, mẹ.” Lâm Tuyết lễ phép mà sơ đạm .

“Ừ.” Lương Trọng Toàn vừa lòng gật đầu.

Lưu Mĩ Quân hừ lạnh một tiếng: “Gọi cô đến quả thực là có dăm ba câu muốn nói, việc đã đến nước này, cái khác không nói nhiều nữa. Cô đã là người của Tuấn Đào, sau này phải quan tâm nó nhiều một chút, bất cứ việc gì cũng phải nghe theo nó, đừng có làm một cô vợ hay làm nũng...”

“Khụ!” Lương Trọng Toàn ho lên một tiếng.

Lưu Mĩ Quân đành phải sửa lời: “Chờ sau này cô mang thai, chúng tôi sẽ chính thức tổ chức hôn lễ. Cho nên nếu cô muốn mau chóng được Lương gia thừa nhận phải nhanh có thai đi, nghe chưa?”

**

Người giúp việc đã quét dọn trang trí lại phòng của Lương Tuấn Đào, phòng ngủ đơn giản tràn đầy hơi thở nam tính hiện tại tràn ngập không khí ấm áp vui mừng. Đồ ngủ thêu tay màu đỏ thẫm, đầu giường dán giấy tự, một đôi đèn bàn lóe sáng đầy mộng ảo.

Lâm Tuyết vừa vào liền cảm thấy không ổn, nhưng cũng không thể bảo người giúp việc đi chuẩn bị phòng khác, đành miễn cưỡng tiếp cận.

Cô tự giác ôm chăn mỏng từ giường đến sofa, lại lấy thêm cái gối, sau đó ngay cả tắm cũng không tắm, cứ vậy mà nằm xuống ngủ.

Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm ẩn hiện khiến Lâm Tuyết có một trận khấn nguyện. Không sao, cô tự nói với chính mình, Lương Tuấn Đào tuy lưu manh nhưng hẳn là người có nguyên tắc ... lớn nên hẳn sẽ không ép buộc mình.

Trong lòng kì thực không chắc, cô thập phần thấy rõ Lương còn đồ có bao nhiêu chỗ đáng ghét. Hắn muốn làm chuyện gì đều có thể đạt được, bất luận là hắn dùng biện pháp nào.

Bình tĩnh, đừng để lộ lo lắng. Lâm Tuyết hạ quyết tâm không nghĩ đến nữa, loại chuyện tình này phải có tình cảm tự nguyện mới có thể làm được, nếu không có tự nguyện, dù đã kết hôn cũng tính là cưỡng gian trong hôn nhân. Phỏng chừng Lương còn đồ thói hắn là khinh thường loại “cưỡng gian” này, vừa không phong độ lại không hàm dưỡng, còn không có kỹ thuật.

Đang rối rắm chợt nghe thấy trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng cười nhạo phát ra từ yết hầu đàn ông, “Giữ chặt như vậy để làm gì, anh cũng không kéo chăn của em đâu.”

Lâm Tuyết má móm ngẩng đầu nhìn lên, vừa đúng lúc cùng người nào đó bốn mắt nhìn nhau, cô sợ tới mức kêu A thật to, “Anh đi kiểu gì mà không có tiếng động, giống y như quỷ!”

Bên hông Lương Tuấn Đào quấn chiếc khăn tắm, thân hình to lớn màu xích đồng (đồng đỏ) hoàn mỹ như tượng mỹ nam điêu khắc Hy Lạp, cơ thể rắn chắc đẹp đẽ tràn ngập hơi thở nam tính, bạc môi đỏ tươi hơi mím lại như cánh hoa tường vi đầu tháng tư mới hé, tuấn nham như đúc, lúc này đồng tử sáng chói như sao đêm đốt lên luồng sáng nóng rực, ánh hào quang ấy khiến nhịp tim người khác tăng nhanh.

“Thắm dày như vậy đi đường mà phát ra âm thanh mới là quỷ.” Người đàn ông tựa hồ không chút để ý, liếc Lâm Tuyết một cái ra lệnh: “Đi tắm đi!”

Lâm Tuyết như gặp đại địch, cô vội vã lắp bắp bày tỏ lập trường: “Tôi, tôi không đi ... còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Cắt!” Lương Tuấn Đào tùy tiện ném khăn lau tóc sang một bên, hấn ngồi vào ghế sofa đối diện bằng mây tre, tự mình rót một ly rượu đỏ. Nhấp một ngụm mới trêu trọc nói: “Hiểu sai sao? Anh chỉ bảo em đi tắm rửa. Tránh để trên người có mùi khó ngửi khiến anh không ngủ được.”

“...” Người nào đó nghĩ ngợi. Cho dù không tắm rửa thân thể cô cũng không có mùi thú vị. Cho dù có hơi khó ngửi cũng không đến nỗi khiến hấn ta không ngủ được. Tên bại hoại này đúng là tuyệt phẩm!

“Mau lên!” Lương Tuấn Đào cầm một cái gối ôm ném về phía Lâm Tuyết, đồng thời cường điệu hóa bịt bịt cái mũi.

Đứng ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, không có cách nào khác, Lâm Tuyết đành đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hóa ra bên trong đã sớm vì cô mà chuẩn bị dẹp đi trong nhà, áo choàng tắm và đồ ngủ, dầu gội và sữa tắm cũng có vài nhãn hiệu, ngoài ra còn có mấy bộ mỹ phẩm dưỡng da đẳng cấp quốc tế.

Tuy cô đến đây có chút gấp gáp nhưng những người giúp việc sắp xếp chuẩn bị tất cả thật thỏa đáng.

Vội vàng tắm rửa, Lâm Tuyết không dám mặc áo choàng tắm và đồ ngủ mà mặc quần áo cũ của mình. Ở trước gương chỉnh đốn cẩn thận, xác định được Lương còn đồ thấy mình sẽ không có ý nghĩ sai trái, cô mới ra khỏi phòng tắm.

Vào phòng ngủ, khi phát hiện chăn và gối mình mang tới đã không cánh mà bay, Lâm Tuyết “oa” lên một tiếng. Quay đầu chăm chú tìm kiếm, quả nhiên đã bay trở lại trên giường lớn của Lương còn đồ.

Thấy cô trợn mắt, Lương Tuấn Đào đang dựa vào đầu giường hút thuốc không nhin được cười rộ lên, dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn thủy tinh, hấn ngoắc ngoắc tay với cô, tà tử trêu chọc: “Bảo bối, lại đây.”

Từng trận buồn nôn ập đến, trên cánh tay Lâm Tuyết nổi da gà, cô nghiêm mặt cảnh cáo: “Chúng ta chỉ là vợ chồng trên khế ước thôi, anh bớt mưu ma chước quỷ đi, tôi không đồng ý.”

“Hả?” Đại khái đã sớm đoán được phản ứng của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào không vội vã cũng không giận dữ, cánh môi vẽ ra nhợt nhạt, hấn như con báo lim dim ngủ gật, nheo mắt lại đánh giá cô, tựa hồ suy nghĩ phải làm thế nào để thưởng thức con cừu nhỏ mềm mại ngon miệng này đây?

Được rồi, thứ lỗi cho lá gan của Lâm Tuyết quá nhỏ, cô không thể dưới ánh nhìn của dã thú đưa dê vào miệng cạp, đành nhẫn nại quyết định bỏ lại chăn gối, hằm hừ trở lại sofa, nằm xuống co mình lại chuẩn bị qua đêm tại đây.

Đáng tiếc, quyết định của Lâm Tuyết đã thất bại.

Nguyên tắc của động vật ăn thịt là: địch bất động ta bất động, địch chuyển động, ta hành động trước! Con mồi càng chạy càng kích thích ham muốn chinh phục và dục vọng của dã thú, nếu có thể để cô an an ổn ổn ngủ ở sofa nghiêm chỉnh một đêm, hấn sẽ không phải là Lương Tuấn Đào!

28. Q.1 - Chương 28: Còn Thích Cô Ta Không?

Nhận ra kẻ bại hoại gạt người kia đang tới gần, Lâm Tuyết mở to mắt cảnh giác, trái tim cơ hồ đập thành thịch, hai tay theo bản năng bảo vệ trước ngực, giọng cô run lên: “Lương Tuấn Đào, anh dám xằng bậy!”

“Ngaoan, đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta thôi, đừng có biến thành giống như cương bức.” Về mặt Lương còn đồ vô tội, đồng thời hấn thò ra vuốt sói không tốt lành gì vừa vịn đặt trên nơi no đủ của cô.

“Sắc lang!” Lâm Tuyết không ngừng đẩy vuốt sói ra, phần nộ trách cứ: “Đừng chạm vào tôi! Tôi nói rồi, chúng ta chỉ là vợ chồng trên khế ước...”

“Trên khế ước cũng đâu quy định anh không được hưởng quyền lợi của một người chồng.” Ánh mắt đầy lửa nóng nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyết, động tác của hấn thông thả nhưng không để cô phản kháng, Lương

Tuấn Đào ôm lấy thân thể mềm mại đang sợ run, trên cánh hoa tươi nhuận kia, hân hân xuống ẩn hạ lửa nóng. “Ngoan nào, anh sẽ để em tận hưởng thụ.”

Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ lên như thắm huyết, đồng thời cô vô cùng hối hận, chính mình ngàn vạn lần không nên vì xúc động nhất thời mà kí vào khế ước bất bình đẳng ấy, lại còn bị hân bỏ đá xuống giếng lửa hân. Bụng đột nhiên quặn đau, Lâm Tuyết ôm bụng dưới cuộn mình lại, bộ dạng mệt mỏi như con mèo nhỏ mắc bệnh.

“Sao thế? Anh còn chưa chạm vào em.” Lương Tuấn Đào có chút mất hứng, thấy cô không giống như đang giả bộ, tay liền dò xét đặt lên trán cô, hỏi: “Bệnh à?”

“A.” Lâm Tuyết lẩm bẩm thành thật trả lời: “Tôi đến nghỉ lễ (1)”

**

Giường co đến nửa đêm, cuối cùng cũng có thể nằm xuống ngủ.

Lâm Tuyết thay đồ dùng vệ sinh, ôm túi chườm nóng quần chần cuối cùng cũng thiếp đi. Khi cô ngủ trông cực đáng yêu, chọc người nào đó bên cạnh thiếu chút nữa bộc phát thú tính.

Nhớ lại những gì đã trải qua đêm nay, Lương Tuấn Đào suy nghĩ thì ối ra, còn chú rể nào so với hân còn xui xẻo hơn không? Đêm tân hôn, đại di mục (2) của tân nương đến đã đủ xui, còn muốn hân tự mình đi mua đồ dùng vệ sinh cho cô nữa.

Vì không muốn huyên náo khiến người ở Lương gia đều biết “việc vui” này, hân đành phải tự mình làm. Nghĩ đến mình – Lương Tuấn Đào một đời uy phong, một người đàn ông tài giỏi lại lúng túng lau mồ hôi đứng trước giá hàng bán đồ dùng vệ sinh phụ nữ, đúng là hân phá lệ vì cô.

Lâm Tuyết đau bụng, dạ dày lại co rút, Lương Tuấn Đào vừa mang thêm túi chườm nóng, còn có nước đường mật, hầu hạ cả nửa ngày, vất vả lắm mới khiến bà cô nhỏ này vừa lòng, khi không lên tiếng hân mới phát hiện cô đã ngủ rồi.

Nằm cạnh cô, người nào đó rút ra kính nghiệm xương máu, cảm thấy chính mình thực suy đến bà ngoại! Người tính không bằng trời tính, hân rốt cuộc vẫn không tính đến một khâu, ai có thể ngờ thời khắc mấu chốt Lâm Tuyết lại “đến hí”!

Thôi thì, trước thả cho cô một chút, chờ qua ngày đặc thù xem cô còn lấy cớ gì được nữa. Khi đó ... một tên cầm thú nào đó lộ ra ánh mắt mê đắm, cười thật tà ác.

**

Có lẽ tối hôm qua được Lương Tuấn Đào chăm sóc tốt, đến hôm sau, tật xấu đau bụng kinh của Lâm Tuyết cũng không còn cảm thấy rõ ràng. Sau khi rời giường rửa mặt, cô liền gọi cho Mã Đồng Đồng, muốn hỏi nội tình việc Vân Thư Hoa đính hôn một chút.

“Lâm Tuyết, cậu nha, cũng theo sát trào lưu thiếu hôn (3) đang là mode!” Điện thoại vừa thông đã nghe thấy giọng nói cao vút của Mã Đồng Đồng: “Đi theo lãnh đạo chấp hành nhiệm vụ, lại có thể hiển mình dâng lên, thực thâm sâu!”

Thiếu hôn? Lâm Tuyết nhanh chóng nghĩ đến những ánh đèn huỳnh quang lộn xộn từ máy ảnh hôm qua, phỏng chừng báo chí sáng nay đã đưa đủ tin tức bay loạn đầy trời. Xoa nhẹ ấn đường, cô nói ngắn gọn: “Chuyện này mình sẽ giải thích với cậu sau, chỉ là muốn hỏi cậu một chút, tối hôm qua Thư Hoa và Lý Văn San...”

“Bọn họ đính hôn thôi, Chuyện này Thư Hoa đã sớm nói với mình ... Ai, anh ấy cũng không dễ dàng gì, để có thể chấn hưng danh vọng gia tộc, tự mình lại đi kết duyên với người mình không yêu. Lâm Tuyết, cậu biết trong lòng anh ấy yêu ai, cũng nên hiểu lựa chọn của Vân Thư Hoa là thân bất do kỷ (4).”

Lâm Tuyết cắn chặt môi trầm mặc trong chốc lát, “Vân Đóa đã về nước rồi sao? Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Ồ cùng với Vân Thư Hoa. Nghe nói sau khi anh ấy cùng Lý Văn San đính hôn, bọn họ liền cùng nhau chuyển đến Lý gia ở.”

**

“Cái gì? Vừa mới đăng kí kết hôn đã gào to cho toàn bộ thế giới biết, mặt mũi của Lương gia đều bị hai đứa chúng nó làm mất hết rồi!”

Sáng sớm, Lưu Mĩ Quân đã nổi giận lôi đình, trên bàn bày một chồng báo buổi sáng, trang nhất hoặc ở các vị trí bất mắt đều là tin tức Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết cao giọng tuyên bố thiếp hôn, còn có ảnh chụp sắc nét từ các góc độ, thật là muốn chọc bà tức chết mà.

Lương Trọng Toàn vẫn như cũ không hề không giận hỏi: “Dù sao đây đều là sự thật, báo chí cũng không viết loạn, bà việc gì phải nóng nảy như vậy?”

“Tôi chỉ không cam lòng thôi. Đứa con ưu tú của chúng ta, phóng tầm mắt khắp thành phố, khuê nữ nhà quyền quý danh giá muốn gả cho nó nhiều như tóc trên đầu, Lâm Tuyết là cái quái gì...”

Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đã xuống lầu dùng bữa sáng, vừa lúc nghe được một nửa lời của Lưu Mĩ Quân, Lương Tuấn Đào cười nói: “Mẹ đừng có thay con nắm chặt tay than tiếc, không cần làm vậy, kẻ bất hảo như con cuối cùng cũng có người thu nhận, mẹ nên vui mừng mới đúng.”

“Hừ.” Lưu Mĩ Quân phẫn nộ, nhìn kiểu gì cũng thấy Lâm Tuyết không vừa lòng. “Gia thế xuống dốc còn chưa tính, hết lần này đến lần khác bị bỏ rơi hai lần, người không biết còn tưởng Lương gia chúng ta nhạt người đàn bà hư hỏng về!”

“Mẹ, nói chuyện khách khí chút đi! Cô ấy là vợ con, bất luận là ai con cũng không cho phép khi dễ cô ấy dù là ở trước mặt hay sau lưng con!” Lương lão nhị cùng với mẹ mình trừng mắt với nhau.

“Này, đồ xú tiểu tử vô lương tâm! Uống công ta hoài thai mười tháng lại vất vả nuôi dưỡng lớn như vậy, cưới vợ đã quên mất mẹ”

Lâm Tuyết hờ hững ngồi xuống, mặc cho hai mẫu tử kia đầu vô mồm, cô vẫn lặng yên tập trung gấp đồ ăn mình thích.

Bữa sáng ở Lương gia rất tốt, tất cả đều đa dạng giàu dinh dưỡng, nhìn là đã muốn ăn. Lâm Tuyết tự tay múc mấy thìa cháo, hoặc gặt đầu khen ngợi hoặc lạnh nhạt phê bình kín đáo, ở trong lòng tự đánh giá.

Ngẩng đầu lên, cô cảm thấy có hai ánh mắt khác thường không cùng phương hướng phóng tới, một là từ Lương Trọng Toàn, một từ Lương Thiên Dật.

Lương Trọng Toàn hơi gật gật đầu với cô, tỏ ra rất vừa lòng khi người con dâu này vẫn giữ được thái độ êm dịu.

Lương Thiên Dật thì chớp chớp mắt, âm thầm giơ ngón tay cái lên, dùng khẩu hình khen ngợi: “Em thật mạnh.”

**

Phòng bệnh cao cấp vip của bệnh viện quân khu bộ đội đặc chủng xa hoa như phòng Tổng thống quốc tế. Trong phòng ngủ tráng lệ rộng như vậy, Mạc Sở Hàn ngồi một mình ngơ ngác.

Trước mặt hắn bày ra trang sức hình trái tim nhặt lên từ thùng rác, hình trái tim bị bóp nát được ghép lại lần nữa, đáng tiếc vừa chạm vào lại vỡ vụn ra.

Khuôn mặt tuần tú tái nhợt, hơi thở hỗn hển có chút loạn, đôi mắt của Mạc Sở Hàn âm u lạnh lẽo như đôi mắt tối tăm của dã thú.

Thật vất vả mới đuổi được Thư Khả đi, cuối cùng hắn cũng có thể thanh tĩnh trong chốc lát. Từ sau khi tỉnh dậy, cả người Mạc Sở Hàn trở nên trầm mặc khác thường.

Lý Ngạn Thành len lén đi vào, nhìn hắn chăm chú hồi lâu mới mở miệng: “Còn thích cô ta không? Cha thay con đem cô ta tới.”

29. Q.1 - Chương 29: Đào Tạo Lại

Một lúc lâu, chỉ nghe Mạc Sở Hàn cười lạnh: “Tôi chỉ thích nhìn thấy Lương Tuấn Đào chết.”

“Muốn mạng của Lương Tuấn Đào khó như lên trời, cha khuyên con sớm thu tay lại, nếu không ... một ngày nào đó con sẽ hối hận!” Lý Ngạn Thành nghiêm mặt khiển trách: “Nam tử hán đại trượng phu cầm được thì cũng buông được, thất bại là thật bại, cái này không đáng xấu hổ! Năm đó Hắc nha nổi tiếng Châu Á bị Lương Tuấn Đào đuổi khỏi biên giới, cho đến nay nguyên khí vẫn không cách nào chấn hưng, con còn hơn hắc nha bị thương nặng, còn hơn con thứ hai của Hoắc Gia Tường bị hạ ngục, mỗi hận đoạt vợ đó kém xa so với nỗi đau mất con, Hoắc Gia Tường không phải vẫn nén giận sao? Huống chi nha đầu kia là con vứt bỏ không cần đến, Lương Tuấn Đào lấy đi con lại đổ mắt, để ta nói cho con biết cái gì tốt? Thực sự là càng sống càng thụt lùi trở lại!”

Mặc cho Lý Ngạn Thành nói gì, Mạc Sở Hàn vẫn trầm mặc, nham hiểm hung ác và lạnh lẽo trong đôi mắt không giảm đi chút nào.

Lý Ngạn Thành ngừng nói, ông ta nhìn chăm chú vào Mạc Sở Hàn, đột ngột hỏi: “Gan của con sao lại bị cắt đi đến một phần ba? Chuyện này xảy ra khi nào? Sao không nói cho ta biết?”

Mạc Sở Hàn ngẩng đầu, khoe miệng lộ ra một tia cười châm chọc đùa cợt: “Khi ở Thái Lan, tôi đến ngay cả cơm cũng không đủ ăn, mẹ thì bệnh sắp chết, ngoại trừ bán nội tạng tôi còn cách nào khác? Nói cho ông biết? Ha ha, khi mẹ con tôi cùng đường, ông bảo tôi phải tìm ông ở đâu?”

“...” Thân thể Lý Ngạn Thành chấn động, sắc mặt hết xanh lại trắng, rốt cục ông ta thở dài một tiếng: “Là ta phụ lòng hai mẹ con con, bây giờ con muốn gì? Cha sẽ giúp con thực hiện!”

**

Lâm Tuyết tuyệt đối không nghĩ rằng giả cho Lương Tuấn Đào đã thật sự bình yên, mười năm tình cảm có thể trong một buổi tối ân đoạn nghĩa tuyệt, trên đời này còn cái gì đáng tin đây?

Cô coi trọng quân hàm và địa vị trong quân đội hơn thân phận Thiếu phu nhân Lương gia. Đó mới là thật, nếu cô cố gắng trong quân ngũ, dựa vào bản thân tin rằng có thể tạo ra bầu trời và lãnh địa của riêng mình.

Trên đường trở về quân khu, Lâm Tuyết rầu rĩ cúi đầu trên quyển sổ ghi chép công việc, tiện tay viết nguệch ngoạc. Tiểu Cao lái xe, Lương Tuấn Đào và cô sóng vai ngồi ở ghế sau, thấy Lâm Tuyết đầy bụng tâm sự, nhìn đã biết là không có hứng thú nói chuyện.

Mắt chim ưng sắc bén liếc về quyển sổ đang viết lung tung nhưng Lương Tuấn Đào nhanh chóng nhận ra những gì cô viết là một bài thơ nhỏ:

“Nếu có kiếp sau, muốn làm một thân cây, mãi mãi đứng yên, không có dáng vẻ bi thương.

Một phần trong đất an tường, một phần trong gió tung bay, một phần rơi vào râm mát, một phần tắm ánh mặt trời, rất trầm mặc rất kiêu ngạo, không dựa dẫm cũng không tìm kiếm chi.”

Chậm rãi nheo mắt, Lương Thượng tá rất không hài lòng. Hấn tán thưởng sự độc lập và cá tính của Lâm Tuyết nhưng cũng phải có mức độ, nếu quá mức lại không ưa thích nữa. Nữ nhân ấy mà, khi thích hợp thì giả bộ làm nũng nhu nhược càng kích thích mong muốn bảo vệ và chiếm hữu của nam nhân!

Khụ lên một tiếng, Lương Tuấn Đào phá vỡ sự trầm mặc trong xe, không biết hấn đã tìm được đề tài gì để nói. Đương nhiên đề tài đó tuyệt đối khiến Lâm Tuyết hứng thú và đồng tình, “Có muốn tranh thủ lập công không?”

Quả nhiên, cô lập tức ngẩng đầu lên, mắt trong trẻo như suối hướng về phía hấn, rõ ràng cảm thấy hứng thú.

Lương Tuấn Đào nhàn nhã dựa lưng vào ghế, lộ ra một chút tin tức quân sự cơ mật với cô: “Sắp tới anh đích thân chuẩn bị tới Tam Giác Vàng thăm dò ổ nhóm Hắc nha, cần một nữ binh đi theo, cảm thấy các phương diện em đều thích hợp, nhưng”

Hấn dừng lại, im miệng đúng thời điểm, chờ cô chủ động đặt câu hỏi.

Biết rõ là Lương Tuấn Đào cắt ngang hứng thú của mình nhưng vì lần này là một cơ hội tốt, Lâm Tuyết đành phải nể mặt hắn, “Nhưng cái gì, thủ trưởng nói ra, tôi sẽ cố gắng làm được.”

Lương Tuấn Đào cười vô lại ghé sát vào cô, nhu mì thì thầm: “Khi không có ai em có thể gọi anh là lão công không?”

“Có người đấy.” Lâm Tuyết không tránh né mà thản nhiên nhắc nhở hắn: “Tiểu Cao lái xe ở phía trước, chẳng lẽ anh ta là người sống mà thủ trưởng không nhìn thấy?”

“Phi.” Tiểu Cao đang lái xe cười rộ lên, từ kính chiếu hậu nhìn thấy sắc mặt không vui của thủ trưởng lại vội vàng nhịn xuống.

“Cắt!” Thủ trưởng đại nhân thật mất hứng, có vẻ dứt khoát giải quyết công việc: “Thành tích cơ bản của em anh tự mình nghiệm thu còn chưa đạt yêu cầu, cần phải đào tạo lại lần nữa. Mặt khác em mắc chứng sợ độ cao, cái này phải vượt qua. Quân nhân chân chính không được có bất kì nhược điểm nào, hiểu không?”

Vô ích, Lâm Tuyết cũng muốn khắc chế chứng sợ độ cao, vấn đề là sợ hãi quá sâu không khỏi bị ý thức chi phối, lại càng không thể vì vài câu phát biểu của Lương Tuấn Đào mà vượt qua được. Về phần quay lại nữ binh huấn luyện lần nữa thì không làm khó được cô. “Được, hết thấy đều nghe thủ trưởng an bài.”

“Yên tâm, anh sẽ giúp em.” Lương Tuấn Đào vỗ vỗ vai cô cổ vũ, đồng ý nói: “Trước khi tham gia hành động, anh nhất định chữa được bệnh sợ độ cao cho em.”

“Cám ơn thủ trưởng.” Nếu Lâm Tuyết biết Lương Tuấn Đào bại hoại quyết định “trị liệu” căn bệnh của cô thế nào, chỉ sợ lúc này sẽ tặng hắn một cước “từ chối”.

**

Đến quân khu, xe riêng của thủ trưởng đại nhân chạy thẳng đến tòa nhà hành chính, bởi Lâm Tuyết là tiểu binh nhận nhiệm vụ quang vinh “đào tạo lại” nên khi đi qua khu nữ binh, xe đã dừng lại bỏ cô ở đó.

Trên đời sự tình trùng hợp đến vậy, Lâm Tuyết trở lại nữ binh vừa đúng lúc đội trưởng Đỗ Hâm Lôi nhận được lệnh chuyển tới nhiệm chức ở đội vệ sinh.

Thời gian biết Đỗ Hâm Lôi chưa lâu nhưng Lâm Tuyết thích tính cách công bằng thẳng thắn của cô nên có chút không đành lòng, liền hỏi: “Sao đột nhiên cô lại tới đội vệ sinh?”

Đỗ Hâm Lôi ngược lại thấy thông suốt, cũng không có nhiều rối rắm, sang sang cười nói: “Phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân, chỗ nào yêu cầu thì liền tới đó. Dù sao cũng không rời khỏi Phi Ưng đoàn, chúng ta vẫn là chiến hữu.”

Lâm Tuyết bị lấy sự lạc quan trong sáng của cô, hé miệng cười rộ lên.

Đỗ Hâm Lôi cất bước, đội trưởng mới nhanh chóng liền tới. Lần này quân đoàn điều động rất lớn, chẳng những thay đổi đội trưởng ngay cả phó đội trưởng và hai vị trí nữa cũng đổi, đều là sinh viên vừa tốt nghiệp trường quân đội, rời khỏi trường đã mang quân hàm.

Toàn bộ đại đội tập hợp khẩn cấp, được huấn luyện xếp thành hai hàng trong sân rộng chào đón hai vị tân đội trưởng và hai vị trung đội trưởng. Bốn cô gái trẻ tuổi quả nhiên như hoa như ngọc, hơn nữa đều là con gái nhà quyền quý trong thành phố, khí chất bất phàm.

Có thể được điều tới Phi Ưng đoàn hẳn là trường bồi nhà các nàng đã bỏ ra không ít tâm tư quan hệ mới thực hiện được, bởi nơi này có vị anh hùng truyền kì mà đám con gái danh môn trong thành phố tha thiết mơ ước. Đáng tiếc, nhân tính không bằng trời tính, vất hết óc hao hết thủ đoạn, vất vả lắm mới được điều đến quân khu, nhưng lại truyền tới tin tức kinh người Lương Thượng tá là “Danh thảo đã có chủ”

Hoặc nhiều hoặc ít có chút thất vọng, nhất là tân Đội trưởng, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy buồn bực. Thấy Lâm Tuyết đứng ở đầu hàng, đầu tiên cô ta kinh ngạc, sau đó đôi mắt đẹp hiện lên ghen ghét, nhìn chăm chăm vào cô giống như kẻ thù.

Lâm Tuyết cũng giật mình không ít, cô không tưởng tượng được vị tân Đội trưởng này lại là Thẩm Doanh Doanh!

Ôi, Lương còn đồ thật lắm fan hâm mộ

30. Q.1 - Chương 30: Đơn Độc Chiến Đấu

Ngày đó, giữa trưa tại Lâm gia, Thẩm Cẩm Xương nói chuẩn bị đưa Thẩm Doanh Doanh đến Phi Ưng đoàn, không ngờ trong vài ngày ngắn ngủn, người thực sự tới, còn thay thế vị trí của Đỗ Hâm Lôi, đảm nhận chức vụ lớn ở nữ binh.

Xem ra đã sớm có kế hoạch đến Phi Ưng đoàn, ngày đó tại Lương gia chỉ là đánh tiếng trước thôi, kì thật khi Thẩm Cẩm Xương nói chuyện, lệnh điều động Thẩm Doanh Doanh đã phê xuống dưới.

Lâm Tuyết lạnh lùng cười, thủ đoạn của quân môn quyền quý quả là không giống nhau.

“Lâm Tuyết!” Thẩm Doanh Doanh càng không tưởng tượng được mình vừa tới đã gặp Lâm Tuyết, lập tức thập phần ra oai, quát lên: “Bước ra khỏi hàng!”

Quân lệnh như sơn, cấp bậc quân hàm trong quân đội rất nghiêm khắc, quan lớn hơn một cấp đè chết người, huống chi Lâm Tuyết mới nhập ngũ, quân hàm binh nhì. Cô chỉ có thể nghe lệnh Thẩm Doanh Doanh, bước lên một bước, rời khỏi hàng.

“Không ngờ lại gặp người quen ở đây.” Thẩm Doanh Doanh thừa dịp cười cười, sau đó nói với mọi người và phó đội trưởng Triệu Huyền Kỳ mới đến cùng mình: “Các cô biết không? Cô ta chính là Lâm Tuyết, người vừa cùng Lương Đoàn trưởng lĩnh giấy hôn thú.”

Những lời này đã thành công biến Lâm Tuyết thành địch nhân chung của tất cả nhóm nữ binh có trái tim hướng về Lương Tuấn Đào được điều đến Phi Ưng đoàn. Nhất là vị phó đội trưởng và hai vị trung đội trưởng đi theo Thẩm Doanh Doanh, tất cả đều dùng ánh mắt của địch nhân nhìn Lâm Tuyết.

“Ha, tôi còn tưởng là nữ nhân sắc nước hương trời gì mê hoặc khiến Lương Đoàn trưởng thần hồn điên đảo, hóa ra cũng chỉ thế thôi!” Triệu Huyền Kỳ dẫn đầu gây khó dễ.

Hai Trung đội trưởng khác là Trác Liên Đình và Hạng Dung vội phụ hợp: “Đúng vậy, so với chúng ta mạnh hơn bao nhiêu chứ? Có chỗ nào xứng đôi với nam tử hiếm có như Lương Đoàn trưởng? Cô ta còn dở thủ đoạn hạ lưu đáng xấu hổ, lên xe trước mua phiếu sau!”

Khuôn mặt thanh tú của Lâm Tuyết trầm xuống, mắt lạnh nhìn sắc mặt kiêu ngạo cay nghiệt của bọn họ, cô biết sẽ không có ai đứng ra vì mình nói chuyện.

Đỗ Hâm Lôi bị điều đi rồi, phó đội trưởng và hai vị trung đội trưởng cũ cũng đều đi, đại đội nữ binh đã hoàn toàn bị Thẩm Doanh Doanh khống chế. Chỉ có thể oán cô xúi quẩy, vừa tới “đào tại lại” đã gặp phải nhóm học sinh quân đội mới ra trường này.

Những nữ binh trong đại đội tuy rằng đều biết Lâm Tuyết cũng nhận ra đám sinh viên mới tới này và cô bắt hòa nhưng tính ghen tị bẩm sinh của nữ nhân khiến bọn họ duy trì trầm mặc. Lâm Tuyết chẳng những chiếm được sự yêu thương của Lương Đoàn trưởng mà bọn họ sùng bái còn có được danh phận đồ mắt trông mong, trong lòng các nàng đều ghen một hơi, bây giờ là lúc để Lâm Tuyết trả giá chút ít.

“Các cô chính là những anh tài tốt nghiệp học viện quân sự phải không?” Lâm Tuyết không có một chút e ngại bối rối, trái lại khoe miệng hiện lên tia khinh miệt, giọng nói phản bác sắc bén mỉa mai: “Hóa ra là một đám phế vật vô dụng chỉ biết ghen tuông.”

“Ha? Cô dám mắng chúng tôi!” Triệu Huyền Kỳ khoa trương hét rầm lên đồng thời kích động đám bạn: “Này, các cô nghe thấy không? Nữ nhân không biết xấu hổ này dám chửi chúng ta là đám phế vật, cô ta bừa bãi như vậy, phải dạy dỗ cô ta thật tốt thôi!”

**

Lương Tuấn Đào đang ở trong phòng nghỉ quân dụng của mình thay đổi quân trang, Lưu Bắc Thành vội tới, nói nhỏ bên tai hắn vài câu.

Hắn tựa hồ cũng không kinh ngạc, môi hơi nhếch lên, thản nhiên nói: “Tôi biết rồi.”

**

Thẩm Doanh Doanh cố ý không nói lời nào, nhìn Triệu Huyền Kỳ giật dây nhóm bạn muốn cho Lâm Tuyết một chút giáo huấn, cứ như vậy, vài vị học sinh quan đều lớn tiếng đứng lên, xắn tay áo giống như chuẩn bị quần áo (đánh hội đồng) Lâm Tuyết.

Vào thời khắc mấu chốt, một nữ binh đứng ra che chở trước mặt Lâm Tuyết, lẳng nhiên nói: “Không được lấy đồng hiệp ít!”

Nữ binh vừa hô tên Nhâm Thiến, cùng với Lâm Tuyết rất hợp ý. Khi Lâm Tuyết vừa mới vào đại đội nữ binh bị tụt huyết áp, chính Nhâm Thiến đã giúp cô lấy một bao đường trắng.

“Ha, sau khi Lâm Tuyết tới không lâu đã nuôi chó săn! Cô là cái gì mà muốn nhảy ra vì cô ta xuất đầu?” Trác Liên Đình điều ngoa công kích, ra sức thể hiện khả năng chửi bới Nhâm Thiến dám bênh vực lẽ phải.

“Bản chất của cô mới thích hợp làm chó săn! Cái gì mà sinh viên tài cao tốt nghiệp học viện quân sự, đều là những thứ gì không biết!” Nhâm Thiến không quen thấy sự bừa bãi và bỉ ổi của bọn họ, tỏ ra bất bình thay cho Lâm Tuyết: “Vừa mới tới đã khi dễ người khác, các người cho rằng nhóm nữ binh chúng tôi là người chết hay sao?”

Nhâm Thiến là lão binh rất có uy tín ở đại đội. Hơn nữa nữ binh thấy đám học sinh quan mới đến kiêu ngạo như vậy đều không nhìn quen, không ngờ các nàng lại tán thành hành động của Nhâm Thiến, đứng lên quát: “Không được ỷ thế hiếp người, đơn độc đấu đi!”

Lâm Tuyết cảm kích Nhâm Thiến đã rút dao tương trợ, cũng vui mừng vì các nữ binh không còn im lặng để mặc đám người Thẩm Doanh Doanh khi dễ cô, trong lòng dâng lên một cỗ ấm áp. Hóa ra trong lúc nguy nan, sự trợ giúp từ bất cứ nơi nào cũng khiến người ta khắc ghi trong lòng.

Lâm Tuyết giơ tay với nhóm chiến hữu, ý bảo các nàng yên lặng, sau đó chuyển ánh mắt nhìn Thẩm Doanh Doanh cầm đầu mấy nữ nhân đang ngang ngược như ... chim sẻ vỡ tổ kia. Cô nói châm biếm: “Các cô tính đánh theo bầy hay một mình đấu đây?”

“Đánh theo bầy? Cô ta dám mắng chúng ta là ...” Trác Liên Đình lắc lắc cánh tay của Thẩm Doanh Doanh xúi giục: “Ồ đại đội không giáo huấn cô ta thật đúng là khiến cho học sinh quan chúng ta dễ bị coi thường.”

Hiện giờ, mấy nữ binh vừa tới đại đội lấy Lâm Tuyết khai đao, vừa báo thù riêng vừa ở trước mặt mọi người tạo uy tín, Thẩm Doanh Doanh đương nhiên không bỏ qua việc thuận lợi thế này. Nhưng cô ta cũng không thể cho người vây đánh Lâm Tuyết, thứ nhất sợ Lâm Tuyết thất bại mượn cớ, thứ hai sợ bị nhóm nữ binh ở đây khinh thường, thứ ba lọt vào tai Lương Tuấn Đào cũng không hay.

Thẩm Doanh Doanh lập tức xuất ra quan uy, vênh vác tự đắc hạ lệnh: “Tránh để sau này cô ta nói chúng ta lấy đồng hiệp ít, cùng cô ta một chọi một đi.”

Triệu Huyền Kỳ kiêu ngạo hỏi Lâm Tuyết: “Đại đội trưởng nói một mình đấu với cô, cô dám nhận lời khiêu chiến không?”

Lâm Tuyết biết những nữ nhân này rất khó ứng phó, nói là đấu một chọi một, không chừng lại giở ra mảnh khóc quỷ quái, cô liền nói: “Tất cả mọi người ở đây đều muốn được chứng kiến bản lĩnh cao siêu của sinh viên tốt nghiệp trường quân sự. Thẩm Doanh Doanh vừa bắt đầu liền thắng, cũng sẽ không ai ý kiến cô chiếm được tiện nghi, mọi người đều tâm phục khẩu phục.”

Cô biết rõ thể chất và đánh nhau kịch liệt không phải điểm mạnh của mình, nếu những nữ nhân này “đơn độc” thay phiên nhau ứng chiến với cô, khẳng định cô sẽ không chiếm được gì tốt, trước hết cứ dùng lời nói phủ đầu để Thẩm Doanh Doanh không được hời cái đã.

31. Q.1 - Chương 31: Nếu Thua

Thẩm Doanh Doanh thấy đại đội đều chờ câu trả lời của mình đương nhiên sẽ không sợ hãi, hướng chỉ cô ta cho rằng mình tốt nghiệp học viện quân sự danh tiếng, chắc chắn hơn hẳn nữ binh nhì vừa tòng quân hơn một tháng. Cô ta lập tức tâm cao khí ngạo (1) ngầm thách đấu: “Chúng ta thi bắn súng, ba ván định thắng thua.”

Thi bắn súng? Không một nữ binh nào lên tiếng, bởi thành tích bắn súng ưu tú của Lâm Tuyết khiến cả đại đội nữ binh khó hi vọng chạm được đến bóng lưng cô.

Trác Liên Đình dương dương tự đắc khoe khoang với Lâm Tuyết: “Trong cự ly 25 m (2) thành tích tốt nhất của Doanh Doanh là 97 vòng, nói ra dọa chết cô.”

Lâm Tuyết thản nhiên cười: “Vây dựa theo thành tích tốt nhất này đi, bắn trúng bia trong phạm vi 25 m.”

Hai nữ binh đưa bia vòng bắn súng tới, vẽ xong 25 m tuyến, sau đó đưa cho Thẩm Doanh Doanh và Lâm Tuyết mỗi người một khẩu súng đều được trang bị một viên đạn.

Trầm Doanh Doanh thi trước, cô ta bắn một phát theo động tác quy phạm, lập tức có người báo bia: “95 vòng!”

Động tác xạ kích của Lâm Tuyết không theo quy phạm, không phải do cô khinh địch cố ý lên mặt mà đây là thói quen nhiều năm. Kỹ thuật bắn của cô do Mạc Sở Hàn đích thân chỉ bảo, mang theo hơi thở mạnh mẽ và tính cách của đàn ông thích hợp phát huy ở trường đấu, không câu nệ như kỹ thuật xạ kích cổ điển.

Thuận tiện giơ tay lên, “Phanh!” tiếng súng vừa vang lên, bốn phía khiếp sợ như thường lệ.

“Chín mươi tám vòng!”

“Ồ ào!” Toàn bộ đồng đội nữ binh vỗ tay nhiệt liệt, tinh thần binh sĩ rất mãnh liệt, nhất vinh câu vinh (3) Lâm Tuyết xuất sắc là niềm tự hào của bọn họ.

Thẩm Doanh Doanh và đám học sinh quan mới tới đều giương mắt chờ đợi, các nàng tuyệt đối không nghĩ rằng Lâm Tuyết là một tay súng thiện xạ.

Chín mươi tám vòng, tân binh đạt được thành tích này quả thực là Phượng hoàng mọc sừng Lân!

Lần thứ hai súng lục được lên đạn, cánh tay cầm súng của Thẩm Doanh Doanh có chút run rẩy, ngấm bia nửa ngày, “Phanh!” một phát bắn ra.

“Bảy mươi lăm vòng!”

Các nữ chiến sĩ bắt đầu ô a phản đối, mắt lộ ra khinh miệt.

Tâm phù khí táo (4), không vượt qua nỗi suy sụp đã kích, năng lực ứng phó với tình huống phát sinh đột ngột thực thấp ... Thẩm Doanh Doanh có những khuyết điểm phổ biến của một tân binh. Như vậy, ngay cả tiêu chuẩn ít nhất của quân nhân cũng không đạt, càng không nên nói tới việc đảm nhận chức vụ Đại đội trưởng. Vừa tới đã lộ ra kém cỏi, nhóm nữ binh càng xem thường cô ta.

Lâm Tuyết thong dong bình tĩnh, cô không vui không giận, không kiêu căng không nóng vội, đôi mắt trong trẻo như suối, nhã nhặn lịch sự như nước, chậm rãi nhận lấy súng lục đã có đạn, chậm rãi đưa tay lên, “Phanh!”

“Chín mươi chín vòng!”

“Ồ ào” Lần thứ hai tràng vỗ tay như sấm dậy vang lên, thật lâu không dứt.

Nhâm Thiển cao giọng nói: “Không cần so tài nữa, ba ván thắng hai, Lâm Tuyết thắng!”

“Ồ ờ ...” Đồng đội vỗ tay khen hay, đồng thời hô to thị uy: “Lâm Tuyết thắng! Lâm Tuyết đứng đầu! Lâm Tuyết vạn tuế!”

Thẩm Doanh Doanh giận dữ suýt khóc, giậm chân, lộ ra bộ dáng Đại tiểu thư ngang ngược bốc đồng.

Con người của Triệu Huyền Kỳ chuyển động, cô ta ghé sát vào tai Thẩm Doanh Doanh nhỏ giọng: “Doanh Doanh, mình có cách này.”

**

Lâm Tuyết hạ báng súng trong tay xuống, xoay người hỏi Thẩm Doanh Doanh: “Còn muốn tiếp tục so tài nữa không?”

Thẩm Doanh Doanh kiêu căng hất đầu: “Đương nhiên, chưa đến cuối cùng tôi không nhận thua!”

“Cô đã thua rồi!” Không biết ai lắm bắm, mà còn có tiếng nghị luận phụ họa.

“Vậy cũng không đồng đều.” Triệu Huyền Kỳ bước lên trước một bước, nói: “Lần này để công bằng, đổi súng lần nữa!”

Đội hai khẩu súng lục loại tốt được nạp đạn đưa tới tay hai người, Thẩm Doanh Doanh bình tĩnh hơn rất nhiều, trong ánh mắt nhìn Lâm Tuyết thêm ra một tia âm mưu.

Theo thường lệ, Thẩm Doanh Doanh bắn trước, lần này là 81 vòng, xem ra tâm tình đã vững vàng.

Đến lượt Lâm Tuyết, cô cơ hồ không ngắm bắn, trực tiếp bắn vào hồng tâm. Trong nháy mắt viên đạn bắn ra khỏi súng, Lâm Tuyết cảm thấy nòng súng rung lắc mãnh liệt, suýt nữa rời khỏi tay bay ra, viên đạn bắn ra cũng lệch khỏi quỹ đạo.

Phút chốc yên tĩnh, không đợi báo bia thông báo thành tích, Lâm Tuyết nhanh trí khê động, đem súng trong tay hướng thẳng về hồng tâm ném tới.

Trong cự ly ngắn mà ném bất ngờ, thành tích trội hơn hẳn kỹ thuật bắn súng, đây là bảy phần tăng thêm cộng ba phần nỗ lực mà thành, ngay cả Mạc Sở Hàn cũng than thở không bằng được.

“Cạch!” Họng súng như lưỡi dao đâm thẳng vào hồng tâm — ở giữa điểm đỏ.

“Trời ạ!” Có người thay thế báo bia viên hoảng hốt la lên: “Một trăm vòng!”

Cái này khiến tất cả đại đội nữ binh sôi trào, ở đây chưa bao giờ xuất hiện thành tích 100 vòng, Lâm Tuyết quả thực trở thành thần thoại của đại đội nữ binh.

“Lâm Tuyết vạn tuế! Lâm Tuyết vạn tuế! Lâm Tuyết vạn tuế!”

Các nàng vây quanh Lâm Tuyết, vừa vỗ tay vừa trầm trồ khen ngợi, rất hưng phấn.

Khuôn mặt Thẩm Doanh Doanh tái xanh, trừng Triệu Huyền Kỳ một cái, oán hận cô ta đã đề xuất ý kiến ôi thiêu làm hại mình cả ba lần đều thất bại, còn thất bại lớn như vậy.

Triệu Huyền Kỳ nào cam chịu như vậy, liền bước lên trước một bước, lớn tiếng ngang ngược, nói: “Lâm Tuyết thua, cô ta bắn không trúng bia!”

Không thể nghi ngờ, lời này càng khiến nhiều người khinh thường và bất mãn: “Thủ trưởng nói chỉ cần đạt được mục đích thì có thể không câu nệ tình hình, có thể dùng súng rỗng (súng không có đạn) để tiêu diệt địch nhân cũng được!”

“Dùng súng rỗng bắn được một trăm vòng, tân đội trưởng có thể làm được không? Nếu tân đội trưởng có bản lĩnh này thì sẽ tính hòa với Lâm Tuyết.” Nhậm Thiên khiêu khích hỏi.

Thẩm Doanh Doanh làm sao có bản lĩnh này? Vừa đến, còn chưa rõ đông tây nam bắc đã bị Lâm Tuyết gây chấn động không thôi. Giờ khắc này cô ta mới hiểu được cái gì gọi là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” (5), trước kia dương dương tự đắc với thành tích của mình ở học viện quân sự, hóa ra như vậy vẫn là chưa có bản lĩnh.

“Có gì hơn người chứ, chỉ là kỹ thuật bắn súng lợi hại một chút thôi. Cô có dũng khí thì so tài đánh nhau với tôi!” Nói gì thì nói cũng không thể nhận thua như vậy, nếu không sau này cô ta có cách nào ở lại đại đội nữ binh nữa.

Lâm Tuyết quan sát Thảm Doanh Doanh một lát, trong lòng ước định năng lực đánh nhau của quân địch, tính toán có vài phần chắc thắng. Nói thật, huấn luyện vật lộn của cô mới vừa đạt tiêu chuẩn, chỉ sợ thua Thảm Doanh Doanh tốt nghiệp từ học viện quân sự.

“Thế nào? Sợ rồi à? Bây giờ nhận thua vẫn kịp!” Triệu Huyền Kỳ cũng hồi hận lúc này lộn lành chữa thành lộn què, lập tức dốc sức quát lên trợ uy cho Thảm Doanh Doanh.

Thấy mất Lâm Tuyết lộ ra do dự, Thảm Doanh Doanh càng thêm tin tưởng, cô ta cảm thấy kỹ thuật bắn súng của Lâm Tuyết là chính xác chút mà thôi, thể chất và kỹ năng vật lộn không đáng ngại. Thảm Doanh Doanh lần nữa thập phần tin tưởng, hạ thư thách đấu với Lâm Tuyết: “So tài đánh nhau với tôi, cô dám hay không?”

“Đại đội trưởng thích, tôi nhất định theo hầu.” Lâm Tuyết xoa nhẹ ấn đường, nữ nhân vương vãi như vậy, thật khiến người ta đau đầu.

Đôi mắt đẹp của Thảm Doanh Doanh nhìn Lâm Tuyết tràn đầy oán độc, hận không thể cắn chết cô, “Một ván định thắng thua. Cô thua thì lập tức cởi quân trang, rút xéo khỏi Phi Ưng đoàn, dám không?”

“Có.” Lâm Tuyết liếc cô ta, thản nhiên hỏi lại: “Nếu đại đội trưởng thua thì sao?”

(1) Tâm cao khí ngạo: người có tư tưởng cao hơn người khác, luôn kiêu ngạo

(2) Mễ: theo từ điển thì nó vừa là Thước vừa là mét .

1 thước Trung Quốc = 0.33 mét, vậy 25 thước = 8.25 mét

Ở đây mình nghĩ dùng ý nghĩa “thước” sẽ hợp hơn, vì Lâm Tuyết ném súng rỗng trong vòng 8m thì có khả năng hơn là 25m (@__@)

(3) nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể

(4) tâm phù khí táo: tính khí bộp chộp nóng nảy

(5) nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: ngoài người có người, ngoài trời có trời => Người giỏi còn có kẻ giỏi hơn

32. Q.1 - Chương 32: Bị Cấn Ngược Lại Một Miếng

Thảm Doanh Doanh muốn dùng bất cứ giá nào để cứu vãn thể diện bị mất, “Nếu tôi thua, cả chức đại đội trưởng này cũng tặng cho cô làm!”

Lâm Tuyết khinh thường nói: “Đại đội trưởng để ai đảm nhiệm không phải do cô định đoạt! Như vậy đi, nếu cô thua thì từ chức, đừng ở vị trí ấy cả ngày gây hại mất các chị em, được không?”

Thảm Doanh Doanh chỉ nghĩ đến chiến cuộc hòa nhau và thể diện của mình, không hề bận tâm đến hậu quả nếu thất bại, lập tức đồng ý: “Được!”

“Mọi người nghe rõ không? Ai mà lặt lọng thì vĩnh viễn không xứng đáng được khoác quân trang!” Thảm Doanh Doanh này mắc bệnh công chúa, vô công vô đức, ngoại trừ một tờ giấy chứng nhận cái gì cũng không có, sắp xếp cho cô ta tới quản lý đại đội nữ binh, thật là không ổn.

“Nghe rõ rồi, ai đối ý chúng ta sẽ đuổi người đó ra khỏi đại đội!” Mọi người cùng hô lên.

**

Hai người đối mặt, tinh lực tập trung cao độ. Nhất là Thảm Doanh Doanh, cô ta hơi có chút thái độ dữ tợn được ăn cả ngã về không.

Đột nhiên, Lâm Tuyết ngồi xổm xuống đất, nhắm đôi mi thanh tú.

Triệu Huyền Kỳ đại khái là bị cuộc thi bắn bia gây kinh hãi, cô ta có chút bối rối ở bên cạnh nhắc nhở: “Doanh Doanh, cẩn thận một chút, nha đầu kia rất quỷ quái.”

“Tôi biết rồi.” Thảm Doanh Doanh so với Triệu Huyền Kỳ càng khẩn trương hơn, đầu chỉ có gần hai trăm nữ binh vây xem xung quanh chờ kết quả, thất bại sẽ mất đi chức Đại đội trưởng vừa được nhận, Thảm Doanh Doanh có thể không khẩn trương sao?

Lâm Tuyết nhin không nổi bật cười, cô vội vã ngồi xổm xuống là bởi tật xấu đau bụng kinh phát tác, bụng quặn đau lại khiến hai cô gái kia sợ tới mức trông gà hóa cuốc.

“Tạm thời sử dụng thuật dụ địch sao, tôi biết cô cố ý lừa gạt, tôi sẽ không sơ xuất mắc mưu đâu!” Thảm Doanh Doanh kêu lên, sau đó liều mạng dùng toàn bộ khí lực xông tới.

Đang gập nửa người, nhất thời Lâm Tuyết không thăng lưng lên được. Đợi cho trận quặn đau giảm bớt, Thảm Doanh Doanh đã đến trước mặt.

Không còn cách nào khác, Lâm Tuyết đành sử dụng chiêu “phòng lang” Mạc Sở Hàn đã dạy, tuyệt kỹ tất sát thành công này đã vô số lần đánh bại Lâm Thông, gần đây còn thành công đánh trả cả Mạc Sở Hàn, có thể nói Lâm Tuyết đã vận dụng thành thạo đến mức lô hỏa thuần thanh (1).

Nhưng lần này người bị công kích không phải là đàn ông, cô chỉ có thể thay đổi mục tiêu tấn công - - từ háng chuyển xuống dưới rốn nửa tắc.

“Ya!” Đùi ngọc thon dài thẳng tắp đột nhiên nâng lên, hung hăng đá một cước vào bụng Thảm Doanh Doanh.

“A...” thảm thiết hét lên một tiếng, cả người Thảm Doanh Doanh bay ra ngoài, cái gáy hướng xuống, ngửa mặt ngã nhào trên đất, hay tay ôm bụng, nước mắt và mồ hôi lạnh cùng chảy ra.

Tất cả sợ ngây người, mọi người đều chờ xem một màn vật lộn kịch liệt, không ngờ vừa mới giao thủ, Thảm Doanh Doanh đã bị đá bay ra ngoài, sau đó té nhào xuống đất không dậy nổi.

“...” Kết thúc rồi sao? Tất cả bị chọc giận không nói nên lời, học viện quân sự tài giỏi lại sinh ra cái trình độ này sao? Bị một tân binh đánh liền nằm sấp luôn.

Triệu Huyền Kỳ kịp phản ứng, vội vàng kinh hãi chạy tới, ba chân bốn cẳng nâng Thảm Doanh Doanh dậy, giúp cô ta thuận khí, bóp bóp khắp người, giằng co một lúc lâu mới thấy Thảm Doanh Doanh mở to mắt “oa oa” khóc lớn.

“...” Nước mắt hỗn độn trong gió cộng thêm mồ hôi! Bị đánh trúng liền khóc nhè, đây là đại đội Phi Ưng đoàn hay nhà trẻ cho bé gái? Thật nghi ngờ bằng tốt nghiệp học viện quân sự trong tay cô ta là giả mạo.

“Bóp bóp bóp!” Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, tiếp đó liền thấy Lương Tuấn Đoàn mang theo vài sĩ quan cấp tá và cảnh vệ chậm rãi đi tới. Nam tử tuấn nhan như đúc, thường ngày thần sắc lạnh lùng hôm nay lại ảm áp như gió xuân phe phẩy chạm vào mặt. Đồng mâu thâm thúy như sao sáng chói trên bầu trời thờ ơ đảo qua các người đẹp, duy nhất dừng lại trên một bóng dáng tươi mát như suối, chăm chú nhìn kĩ.

Người đàn ông cao lớn, một thân cường tráng được quân trang mê người màu lục mới tinh bao bọc, quân phục này so với ngày thường không giống nhau, trên hai vai là quân hàm hai vạch bốn sao, dưới ánh mặt trời lóe sáng chói mắt, đó tượng trưng cho quyền lực và vinh dự.

Tất cả mọi người đều cho rằng mình đã nhìn lầm, dụi dụi mắt nhìn lại, đúng vậy, trên vai Lương Tuấn Đoàn đúng là hai vạch bốn sao quân hàm Đại tá! Hắn lại được thăng chức, đây cũng không phải chuyện nằm ngoài dự đoán. Hai mươi bảy tuổi, Lương Tuấn Đoàn như giao long bơi trong biển, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tạo ra một huyền thoại quân sự! Các cô gái chỉ quan tâm đến việc liên tiếp thăng chức như vậy hắn có rời khỏi Phi Ưng đoàn không?

Trên sân thao luyện rộng lớn có gần hai trăm nữ binh, tất cả đều dùng ánh mắt sùng bái si mê chăm chú nhìn vào vương tử cũng là chiến thần trong lòng mình. Mọi tiếng động đều biến mất, ngay cả Thảm Doanh Doanh đang khóc cũng kiềm chế lại, bầu không khí trở nên có chút kì quái.

Lâm Tuyết vẫn lạnh nhạt như cũ, lúc này cô đã đứng thẳng dậy. Cơn đau bụng kinh kéo dài ngắt quãng khiến khuôn mặt thanh lệ hơi tái nhợt.

“Không tồi!” Lương Tuấn Đào nhìn vào mắt cô, không ngớt vừa lòng, trong đó còn có một loại tình cảm mãnh liệt khác thường và sự thưởng thức, khóe miệng giương lên rạng rỡ, hẳn không keo kiệt khen ngợi: “Tôi không có nhìn sai người. Trí dũng song toàn, có tâm lý tổ chất mạnh mẽ vượt qua thử thách”

“Rầm rầm!” Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay như sấm, các nữ binh hoàn toàn đồng ý với lời nói của chiến thần. Lâm Tuyết đích thật là một tân binh mà mọi phương diện đều rất xuất sắc, bất kể là kỹ thuật bắn súng hay tốc độ phản ứng của thân thể, đều khiến các nòng tân phục khẩu phục.

Thẩm Doanh Doanh đã ngừng khóc, được đám Triệu Huyền Kỳ nâng dậy, cô ta lau khô nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, giọng nói thấp phần ồm ồm hướng về Lương Tuấn Đào cáo trạng: “Lương ca ca, anh ngàn vạn lần đừng để về bề ngoài của Lâm Tuyết lừa gạt! Lần này cô ta gỡ chút thủ đoạn hèn hạ mới thắng được em, thắng cũng không anh hùng gì!”

Lương ca ca? Mọi người đều bị cách xưng hô của Thẩm Doanh Doanh gây chấn động không nhẹ. Phải biết rằng quân kỷ trong quân đội như núi, ở nơi công cộng, không được phép dùng bất cứ cách xưng hô trộn lẫn riêng tư nào, vị này vừa mới nhận chức tân Đại đội trưởng, nhiều lần phát sinh sự kiện mới, tạo nên một “kì tích” khiến người ta ghen hòng.

Biểu hiện của Thẩm Doanh Doanh không giống với thân phận bình thường mà giống như cô ta và Lương Tuấn Đào có quan hệ không bình thường. Bất luận nguyên nhân thế nào, cô ta cũng không thoát được sự chê bai về tính cách non nớt của mình.

Thử hỏi, một đứa trẻ vừa cai sữa còn thò lò mũi xanh có thể tới quân đội tòng quân sao? Ngay cả tư cách tòng quân Thẩm Doanh Doanh cũng chưa đủ sao lại đủ tư cách giữ chức Đại đội trưởng.

Tinh mâu Lương Tuấn Đào phát lạnh, lát sau nhẹ nhàng giương môi, sửa lại cho đúng: “Gọi tôi là Thủ trưởng.”

“A, Thủ trưởng.” Thẩm Doanh Doanh luống cuống tay chân, ở học viện quân sự cô ta là công chúa chúng tinh phụng nguyệt (2), người người nhường nhịn, nếu có mắc lỗi người ta cũng tận lực thông cảm bao dung. Đương nhiên, Thẩm Doanh Doanh biết hơn phân nửa là do gia cảnh cao sang lấp lánh của mình.

Đến quân khu mới phát hiện, mọi sự thật đều tàn khốc, ngoại trừ vài bạn bè đi theo không có ai muốn ở dưới trướng cô ta, cũng không có ai cưng chiều! Thẩm Doanh Doanh sợ bị mất cái chức Đại đội trưởng vừa nhận được liền dứt khoát cắn ngược lại Lâm Tuyết một miếng: “Cô dùng thủ đoạn bất chính để thắng tôi, hai lần đều là gỡ trò gian trá!”

33. Q.1 - Chương 33: Thuyền Chuyển Công Tác

Thẩm Doanh Doanh lòng đầy căm phẫn, cô ta rất giận Lâm Tuyết, đầu tiên là đoạt đi người đàn ông mà mình yêu mến, trước mặt đại đội lại làm mình xấu hổ, trong mắt Thẩm Doanh Doanh, Lâm Tuyết là người đàn bà thập phần xấu xa!

Lời nói của cô ta càng khiến mọi người thấy khinh bỉ và phản cảm, trước mắt nhiều người, Lâm Tuyết đã chiến thắng một cách quang minh chính đại, bất kể là năng lực (kỹ thuật bắn súng) hay trí tuệ (đánh nhau) đều không trái với quy định, chỉ trách vị Đại đội trưởng vừa nhậm chức kia quá ngốc nghếch ngây thơ, gần như không có bất cứ kinh nghiệm thực chiến nào.

Lương Tuấn Đào cũng không lập tức bẻ lại lời nói của Thẩm Doanh Doanh, hẳn cho người mang khẩu súng Lâm Tuyết đã sử dụng qua, tháo rời ngay tại chỗ lấy ra rãnh nòng súng bị phá hỏng, giơ lên trước mặt Thẩm Doanh Doanh, lạnh giọng trách hỏi: “Chẳng lẽ chính Lâm Tuyết tự động thủ trên súng mình sử dụng sao? Bây giờ cô nói cho tôi biết động cơ dối trá của cô ấy là gì, bắn không trúng bia đối với cô ấy có gì tốt?”

“...” Thẩm Doanh Doanh sợ hãi, cái gì cũng không nói được. Hóa ra súng của Lâm Tuyết đã bị động qua, việc này không che được mắt Lương Tuấn Đào, cô ta liền á khẩu không trả lời nổi.

Chiến sĩ đại đội đều nóng nảy đứng dậy, rốt cuộc đã hiểu vì sao kĩ thuật bắn súng của Lâm Tuyết vô cùng tốt lại bắn không trúng bia, thì ra có người ra tay phá hủy rãnh nòng súng trước đó rồi.

“Thật không biết xấu hổ, không thắng được liền ngầm sử dụng ám chiêu, còn bị đánh úp trở lại, đại đội chúng ta sao lại có loại cực phẩm bại hoại thể này trong quân đoàn chứ!” Nhậm Thiên uất ức quát lên.

Các chiến sĩ cũng đều bất mãn kháng nghị, tranh nhau bàn luận sôi nổi, lần thứ hai đánh giá về Thẩm Doanh Doanh lại càng thấp hơn.

Con người trong treo của Lâm Tuyết hiện lên một tia kinh ngạc. Cô cũng phát hiện ra súng lục có vấn đề nhưng tình huống lúc ấy diễn ra quá nhanh không kịp phân tích, không ngờ Lương Tuấn Đào sớm thấy rõ tất cả, có thể khẳng định người này đã đến đây từ sớm, âm thầm ẩn náu quan sát cuộc đấu!

Cái tên phúc hắc, vậy mà vẫn bảo trì được bình thản.

Lương Tuấn Đào đáp lại Lâm Tuyết bằng một ánh mắt thích thú, khóe môi nhếch lên một cái.

Cô quăng cho hắn cái nhìn hờn dỗi thoáng qua, nụ cười trầm xuống.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau trong nháy mắt, rồi rời đi nhanh chóng, không ai nhìn lại đối phương.

Lương Tuấn Đào thuận tay ném cây súng bị phá rãnh nòng cho Triệu Huyền Kỳ đang ngồi bên cạnh, Triệu Huyền Kỳ giống như nhận được củ khoai nóng bỏng tay, cô ta kinh hãi nhảy dựng lên, kém tí nữa thì ném rãnh nòng súng này ra ngoài.

“Triệu phó Đội trưởng, cô tự mình phá hỏng thì sửa lại đi, sửa không được thì khấu trừ tiền trợ cấp trong quân doanh!” Giọng Lương Tuấn Đào hết sức thần nhiên, nhưng tất cả người ở đại đội đều nghe rõ “Về phần vì mục đích gì mà có hành vi phá hủy quân giới, yêu cầu cô viết một bản kiểm điểm quân sự rõ ràng, gửi lên Quân Ủy, xin chỉ thị xử lý.”

“Đinh!” Rãnh súng trên tay Triệu Huyền Kỳ rốt cuộc cũng rơi xuống đất, mặt cô ta xám như tro, khóc không ra nước mắt. Đã sớm học được vô số lần ở học viện quân sự: súng ống là sinh mệnh của quân nhân, vô cớ phá hoại sẽ bị trừng phạt rất nghiêm khắc, nhẹ thì giáng chức xử phạt, nặng thì khai trừ khỏi danh sách trong quân đội.

Còn lại hai nữ Thiếu úy cũng bị dọa sợ, sắc mặt biến đổi, không dám thở mạnh, bọn họ hận không thể tìm được hầm ngầm nào trốn vào, sợ kẻ tiếp sẽ đến phiên mình.

Ánh mắt Lương Tuấn Đào dừng lại lần nữa trên khuôn mặt trắng bệch của Thẩm Doanh Doanh, giọng điệu dịu đi, hần nheo mắt hỏi: “Theo lời cô nói, lần thứ hai Lâm Tuyết đỡ thủ đoạn bất chính là việc cô ấy bắt ngờ tập kích cô? Tôi hỏi cô, khi Lâm Tuyết tấn công mình, có phải cô cũng đã muốn công kích cô ấy không? Vì sao cô xuống tay trước lại không đoạt được trước?”

“...” Thẩm Doanh Doanh quên cả khóc, chỉ nước mắt đáng thương nhìn hắn.

Thấy Thẩm Doanh Doanh như đứa trẻ gặp rắc rối đang luống cuống, Lương Tuấn Đào thực mệt mỏi. Nữ nhân như vậy lại dám đưa đến quân đội đúng là mất mặt xấu hổ, Thẩm Bộ trưởng càng ngày càng chọc cười.

Đoán chừng nói nhiều đến thế cái đầu xinh đẹp này cũng không chứa nổi, Lương Tuấn Đào dứt khoát nói thẳng cho Thẩm Doanh Doanh hiểu: “Cô thất bại là vì ngu xuẩn, nhìn ra cô ấy đang dụ địch mà vẫn cứ điên điên khùng khùng bổ nhào vào, không đánh cô thì đánh ai? Còn nữa, phản ứng của cô quá chậm chạp, tốc độ và lực tấn công đều không đạt yêu cầu, tay chân mềm yếu, không chịu nổi một đòn, bị đánh cũng chỉ có hai chữ - xứng đáng!”

“Oa!” Từ lúc sinh ra đến giờ Thẩm Doanh Doanh đâu nghe qua lời nói nặng nề này, cô ta không biết lấy làm xấu hổ còn bụm mặt khóc lớn.

Khóe miệng Lâm Tuyết nhếch lên, có chút không nhịn cười được nữa.

Đáng tiếc, không phải tất cả mọi người đều kín đáo như Lâm Tuyết, có rất nhiều người đã hi hi ha ha cười rộ lên, chỉ trừ Thẩm Doanh Doanh bàn luận.

Kỳ thật, tương đối nhiều sinh viên tốt nghiệp học viện quân sự là con cái các gia đình quân môn quyền quý, bọn họ dường như khá yếu ớt, nhất là con gái, hơi động một tí là rơi nước mắt, sĩ quan huấn luyện cũng không dám nghiêm khắc quá. Đối với chủng loại “đặc biệt” này, Phi Ưng đoàn luôn cự tuyệt từ ngoài cửa, lần này không rõ tại sao lại tuyển vào nhiều như vậy, xem ra mạng lưới quan hệ của Thẩm Bộ trưởng rất lớn mạnh.

“Lâm văn thư!” Lương Tuấn Đào một mặt chỉnh đốn, trầm giọng quát.

“Có!” Lâm Tuyết phản xạ theo điều kiện đáp lại.

Con người đẹp dễ của Lương Tuấn Đào mang ý cười liếc nhìn cô, khoe miệng cong lên, “Biểu hiện không tồi, huấn luyện lại hoàn toàn đủ tư cách! Bây giờ cô lập tức theo tôi về Sư đoàn 706 báo danh!”

Cái gì? Đến Sư đoàn 706? Tin tức này không khác gì một quả bom, kích động ngàn tầng sóng cuộn. Tâm hồn thiếu nữ của các chiến sĩ trong đại đội nữ binh nhất thời vỡ nát, hóa ra dự cảm không tốt kia đã biến thành sự thật, chiến thần của các nàng thực sự phải rời khỏi Phi Ưng đoàn!

“Thủ ...thủ trưởng!” Nhậm Thiến cố lấy dũng khí bước lên trước một bước, trong mắt có ngấn lệ xẹt qua, cô nức nở nói: “Anh muốn ... rời khỏi Phi Ưng đoàn sao?”

Nhậm Thiến chỉ là một nữ binh bình thường ở Phi Ưng đoàn, giống như đại đa số nữ binh ở đây, đối với nam tử tuấn mỹ này sinh ra lòng ái mộ, cô cũng hâm mộ Lâm Tuyết được hân coi trọng và yêu mến nhưng Nhậm Thiến tự mình hiểu được, cũng chưa bao giờ mộng tưởng quá phần. Cô chỉ muốn thường xuyên được thấy hân từ xa xa, như thế đã cảm thấy thỏa mãn rồi, không ngờ ngay cả cái tâm nguyện nhỏ bé này cũng bị sụp đổ.

“Ừ.” Lương Tuấn Đào hơi hơi gật đầu, vừa nói chuyện với Nhậm Thiến cũng vừa là dặn dò ly biệt với đại đội nữ binh: “Tôi vừa mới nhận được lệnh điều chuyển, tôi được điều đến sư đoàn 706 nhận chức vụ Sư trưởng, tôi sẽ dẫn một số đồng chí đi theo, bọn họ đều là phụ tá đắc lực của tôi, sẽ cùng tôi tiếp nhận nhiệm vụ và thử thách mới.”

Lúc này, mọi người mới chú ý tới sĩ quan cấp tá Phùng Trường Nghĩa và Lưu Bắc Thành theo bên cạnh Lương Tuấn Đào, còn có hơn mười vị cảnh vệ thân cận cũng đã đổi quân trang, hơn nữa trên quân hàm số sao và vạch cũng tăng thêm.

“A.” Hai mắt Thẩm Doanh Doanh đầm lệ chưa khô, tràn đầy khiếp sợ và thất vọng, “Anh phải rời Phi Ưng đoàn, vì sao không nói cho em biết?” Ngực khí cô ta tràn đầy khiển trách, giống như giữa mình và Lương Tuấn Đào thật sự có quan hệ gì đặc biệt.

Có vài nữ sĩ quan cũng biểu lộ sự thất vọng, các nàng hao tổn tâm cơ để được điều đến Phi Ưng đoàn, sao có ngờ vầng thái dương của mình lại rời đến chỗ khác.

“Bây giờ tôi nói ọi người biết cũng chưa muộn!” Mắt đẹp lạnh lạnh, Lương Tuấn Đào trầm giọng nói: “Cô đã tự động vứt bỏ chức vụ Đại đội trưởng, trước khi Quân Ủy phái tân Đại đội trưởng tới, Nhậm Thiến tạm thời là đại Đại đội trưởng!”

34. Q.1 - Chương 34: Lập Mưu Từ Lâu

Sáu vị sĩ quan cấp tá, hơn mười cảnh vệ ưu tú và một nữ binh nhì mới nhập ngũ chưa lâu của Phi Ưng đoàn cùng ngồi xe chuyên dụng tới Sư đoàn đã chiến 706, chính thức gia nhập Sư đoàn, Lương Tuấn Đào vinh dự nhận chức Sư trưởng, quân hàm Đại tá.

Trước là tham gia huấn luyện tại Sư đoàn vài ngày để quen với hoàn cảnh. Ở trong này, Lâm Tuyết biết rất nhiều chiến hữu mới. Quân đội là một đại gia đình lớn, nếu Tổ quốc cần, bất cứ lúc nào cũng có thể điều động và thay đổi, không nhất thiết là phải đồn trú ở một chỗ đến già.

Tất cả đều mới lạ khiến Lâm Tuyết có cảm giác trông mong và hi vọng. Cô giống như một con bướm muốn phá kén tung bay, thoát khỏi trói buộc đi đến thế giới rộng lớn.

Ba ngày sau, Sư đoàn mời họp, tổ chức hội nghị chào mừng long trọng để ăn mừng Lương Tuấn Đào vinh dự nhậm chức Sư trưởng Sư đoàn 706, đồng thời cũng cử hành nghi thức hoan nghênh sáu sĩ quan cấp tá cùng hơn mười tân chiến sĩ đến từ Phi Ưng đoàn.

Hai vị nguyên lão cấp cao là Phó Chủ tịch Quân ủy Lãnh Lệnh Bàn, Ủy viên Quân ủy Lương Đồng cũng đích thân đến dự nghi thức chào mừng lần này.

Hội trường rộng lớn trang nghiêm hùng vĩ, đội ngũ chiến sĩ chỉnh tề nghiêm túc chờ đợi, sau khi tiếng nhạc chào mừng tưng bừng kết thúc, cả hội trường chìm trong im lặng, không nghe thấy một chút âm thanh ầm ĩ nào.

Lần đầu tiên Lâm Tuyết đến một nơi như vậy, cô cũng bị bầu không khí nơi đây cuốn hút, sự xúc động vì tự hào, vì sứ mệnh của quân nhân khiến Lâm Tuyết cảm thấy trách nhiệm trên vai mình trọng đại biết bao, cô không khỏi nảy sinh ý nghĩ : nguyện vì Tổ quốc xin kính dâng tất cả tinh thần và ước vọng.

Lãnh Lệnh Huy năm nay gần 80 tuổi, nhanh nhẹn mạnh khỏe, thần thái sáng láng, đầu đầy tóc hoa râm không làm ông già đi ngược lại tạo nên phong thái hạc hoa đồng. Lão nhân hào hoa phong nhã, nhìn ra được lúc còn trẻ ông hẳn là một mỹ nam tử hiếm có, giờ đã cao tuổi nhưng phong thái giờ tay nhắc chân cũng không ai địch được.

Lâm Tuyết giật mình, mơ hồ cảm thấy khí độ bên ngoài của vị lão nhân này có chút quen mắt, dường như đã gặp ở đâu rồi.

“Đây là ông nội Lãnh Bàn.” Lương Tuấn Đào ngồi bên cạnh nhỏ giọng nói cho cô biết.

Oh, khó trách được. Lâm Tuyết bình tĩnh giác ngộ, cô phát hiện ra phong vận hai ông cháu nhà này thật sự rất giống nhau.

Vị Ủy viên Quân sự khác là Lương Đồng, nói năng cẩn trọng, tứ bình bát ổn (1), giống như núi Thái Sơn có sụp xuống cũng không kinh sợ, khuôn mặt lão nhân này có vài phần rất giống Lương Trọng Toàn, Lâm Tuyết quan sát ông trong chốc lát, nghi ngờ thử dò hỏi Lương Tuấn Đào: “Lương lão không phải là ông nội anh chứ?”

Lương Tuấn Đào dùng tay ra hiệu ok, đó là đáp án của hắn.

“...” Lâm Tuyết thầm giật mình, cô chỉ biết Lương gia là quân môn quyền quý, không ngờ nền móng lại vững chắc đến thế. Ông cháu cha con đều giữ chức vụ quan trọng, Lương lão lại càng là trọng thần lớn tuổi cấp quốc gia, một trong số ít lão tướng của Quân ủy.

Hai vị lão nhân mặc quân trang trắng thớm, trên quân hàm màu xanh lá thông gắn ba ngôi sao vàng năm cánh lấp lánh chói mắt, đây là quân hàm tối cao – Thượng tướng!

Lời phát biểu khai mạc rất ngắn gọn: “Hoan nghênh sáu đồng chí sĩ quan cấp tá , mười hai cảnh vệ viên và nữ đồng chí binh nhì ưu tú đã vinh dự gia nhập Sư đoàn đã chiến 706, bắt đầu khởi điểm mới sẽ có gánh nặng và nhiệm vụ mới đòi hỏi các đồng chí phải hoàn thành. Các đồng chí có tự tin hay không?”

“Có!” Mọi người cùng hô lên.

Lãnh Lệnh Huy hài lòng, gật đầu nói tiếp: “Hai năm gần đây, có một nhóm võ trang buôn lậu thuốc phiện mới xuất hiện ở biên giới nước ta, hành động hung hăng ngang ngược tạo hậu quả nghiêm trọng, gây ảnh hưởng cực kì xấu! Để nhanh chóng phá được tổ chức buôn lậu thuốc phiện có tên “NT”, sau khi Quân ủy suy xét thận trọng đã quyết định đề bạt nguyên Thượng tá Phi Ưng đoàn từng lập được chiến công hiển hách khi tấn công tổ chức buôn lậu quốc tế Hắc Nha – đồng chí Lương Tuấn Đào, để đồng chí đảm nhiệm chức vụ Sư trưởng sư đoàn 706 làm Tổng chỉ huy chiến dịch lần này!”

Một tràng vỗ tay nhiệt liệt nổ ra, thân thể to lớn oai phong của Lương Tuấn Đào đứng dậy, vị quân nhân đặc biệt nện từng bước lên lễ đài, cùng Lãnh Lệnh Huy bắt tay.

Lãnh Lệnh Huy vỗ vỗ vai Lương Tuấn Đào, nói những lời sâu sắc: “Tiểu tử, gánh nặng đường xa, tiếp tục cố gắng.”

“Cám ơn Thủ trưởng đã tín nhiệm, tôi xin cam đoan không phụ sở vọng!” Lương Tuấn Đào đánh tay chào theo nghi thức quân đội.

Lương Đồng tự mình đeo huân chương vinh dự cho Lương Tuấn Đào, khuôn mặt hiền lành, ánh mắt không mất đi sự uy nghiêm đánh giá đứa cháu đẹp trai uy vũ, ông giáo huấn ngắn gọn mà hữu lực: “Nên nói gì thì Phó chủ tịch Lãnh cũng nói rồi, ông cũng không nói nhảm nhiều, chỉ tặng cho cháu một câu — bất cứ lúc nào cháu cũng không được quên cháu là nam nhi Lương gia!”

“Rõ!” Thân hình cao lớn của Lương Tuấn Đào thẳng tắp, hần tự hào trả lời ông nội: “Cháu là nam nhi Lương gia, nam nhi Lương gia không có kẻ nào yếu ớt!”

“Ừ.” Lương Đồng hài lòng gật gật đầu nói tiếp: “Vợ cháu đâu? Nghe nói lần này cùng đến với cháu, còn không muốn cho ta xem mặt sao?”

“Ách.” Lương Tuấn Đào không ngờ vào lúc này ông nội sẽ hỏi Lâm Tuyết, hần ngượng ngừng cười hai tiếng, nói: “Tại vì luôn không có thời gian và cơ hội thích hợp, nếu không sao cháu có thể có ý che dấu chứ?”

Lâm Tuyết ở dưới đài âm thầm ủng hộ phần mở đầu ngắn gọn xuất sắc của hai vị lão nhân, ca ngợi bọn họ không giống những thủ trưởng hách dịch phát biểu dài dòng nhằm chán, lời nói ra khỏi miệng không có một câu vô nghĩa giống như châu ngọc, càng nói càng kích phát được ý chí chiến đấu của binh sĩ, lãnh đạo như vậy sao không khiến mọi người kính nể kính yêu cho được.

“Thiếu úy Lâm Tuyết Sư đoàn 706 chạy bộ lên lễ đài, hai vị thủ trưởng muốn gặp đồng chí!” Một tiếng thét ra lệnh đột ngột vang lên, vì thế, trong hội trường rộng lớn, vô số ánh mắt chăm chú tập trung vào nữ binh duy nhất ở đây – Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nghe thấy gọi tên mình, phản xạ theo điều kiện đứng dậy đáp lại, chỉ là có chút không hiểu : sao phía trước tên mình lại biến thành ... Thiếu úy?

May mắn rằng khi ở Phi Ứng đoàn, có một đoạn thời gian trải qua “ thử thách ánh mắt” cho nên bây giờ, trước thiên thiên vạn vạn ánh mắt chăm chú của nam giới, Lâm Tuyết tài năng chạy lên lễ đài một cách chuẩn xác không mắc sai lầm nào.

Cô vẫn mặc quân phục binh nhì chưa thay ra, cũng không có ai thông báo để cô thay quân phục.

Đánh tay chào hai vị lão nhân theo nghi thức tiêu chuẩn, giọng nói thanh thúy như nước suối của Lâm Tuyết cất lên: “Báo cáo, binh nhì Lâm Tuyết xin ra mắt hai vị Thủ trưởng!”

“Ha ha.” Lãnh Lệnh Huy cười rộ nói với Lương Đồng: “Khí chất không tồi, tôi thích.”

Lương Đồng quan sát cô, ôn hòa nhắc nhở: “Từ giờ trở đi đồng chí đã là Thiếu úy.”

Trong lòng có một trận kích động khác thường, hóa ra cô đã thoát khỏi cấp bậc binh nhì, trở thành một nữ sĩ quan. Lâm Tuyết thốt lên: “Cám ơn Thủ trưởng, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!”

“Khi Tuấn Đào xin trình báo cáo kết hôn, ông đã xem xét kĩ càng tư liệu về cháu, trực giác của ông mách bảo cháu là một đứa trẻ kiên cường. Ông tin vào con mắt của Tuấn Đào, cô gái có thể khiến nó động tâm nhất định có chỗ hơn người.” Lương Đồng nhìn Lâm Tuyết hiền từ, hớn hờ nói: “Báo cáo xin kết hôn của các cháu do ông kí, hai tiểu tử này lĩnh giấy đăng kí kết hôn lại không chủ động đến gặp qua lão gia hỏa ta, ôi, thật không nói nổi.”

Lâm Tuyết trở mặt, hóa ra khi quân nhân kết hôn yêu cầu trước tiên là gửi báo cáo, chuyện này cô hoàn toàn không biết. Ngày đó Lương Tuấn Đào đưa cô đi đăng kí, Lâm Tuyết còn tưởng công tử hần nhất thời nông nổi, sao có thể nghĩ được hóa ra hần đã sớm lập mưu rồi!

35. Q.1 - Chương 35: Sổ Đen

Trong phòng bệnh vip xa hoa, Thư Khả nằm trên giường khóc lóc, sắc mặt cô ta tái nhợt, tiếng khóc lộ ra sự ủy khuất và không cam tâm, khiến người nghe tan nát cõi lòng.

Mạc Sở Hàn canh giữ bên cạnh, trái tim gần như đã vỡ nát. Hắn kéo tay Thư Khả, lại nói lời xin lỗi: “Xin lỗi em, đều là lỗi của anh.”

Thư Khả vẫn khóc thút thít, nghẹn ngào hỏi hắn: “Vì sao trái tim anh lại độc ác như vậy? Con của chúng ta ... cứ như vậy để mất”

Mạc Sở Hàn vẫn luôn không muốn có con, Thư Khả gạt hắn lên lút mang thai, kết quả lại bị ép sinh non. Trong quá trình sinh non cô ta cũng không cảm thấy đau đớn gì bởi khi tiến hành thủ thuật bác sĩ đã sử dụng thuốc gây tê.

“Anh nói rồi, trước khi chưa trả được thù lớn, anh chưa muốn sinh con. Thư Khả ...” Mạc Sở Hàn thống khổ giải thích: “Anh muốn khai sát giới, anh không muốn con chúng ta sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh này, bây giờ chưa phải lúc.”

Khai sát giới? Quả nhiên, Thư Khả ngừng khóc, cô ta lau nước mắt hỏi hắn: “Anh chuẩn bị khai sát giới với ai? Lâm gia sao?”

Nếu Mạc Sở Hàn đại khai sát giới Lâm gia, cho dù vừa mất đi đứa nhỏ cũng đáng! Bởi nếu thế, hắn và Lâm Tuyết vĩnh viễn không có cơ hội trở về với nhau, mình sẽ không bao giờ phải lo lắng chuyện Mạc Sở Hàn quay lại yêu Lâm Tuyết.

Mình còn trẻ, hắn lại cường tráng như vậy, muốn có một đứa con không phải là chuyện dễ sao?

“Lâm gia và Vân gia, chó gà hai nhà đều không tha!” Mạc Sở Hàn vươn người lấy túi văn kiện, bên trong có một tờ danh sách được in ra, giấy trắng mực đen rõ ràng, bên trên liệt kê đầy đủ danh tính từng thành viên Vân, Lâm, tổng cộng 8 người.

Không thấy tên Lâm Tuyết, Thư Khả phẫn nộ một hồi, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài mặt, chỉ giả vờ không hiểu hỏi han: “Người của hai nhà này đều ở đây hết à? Sao em thấy như thiếu gì đó”

“Lâm Tuyết không ở trong đó.” Mạc Sở Hàn thẳng thắn nói với Thư Khả: “Anh muốn để cô ta sống mà nhìn rõ tất cả người thân của mình ra đi thống khổ thế nào.”

Trong lòng Thư Khả hừ một tiếng, thầm nghĩ: anh không muốn giết thì có! Nhưng ở ngoài mặt vẫn là bộ dáng nhu thuận: “Chuyện của anh em không nhúng tay vào. Tùy anh hành động, nhưng em tin anh sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em.”

“Đương nhiên rồi!” Mạc Sở Hàn hôn hôn Thư Khả hứa hẹn: “Đợi anh giết Lương Tuấn Đào báo huyết hải thâm thù ... Anh lập tức bắt Lâm Tuyết làm nữ nô cho chúng ta, để em sai bảo.”

“Cứ tính vậy đi, chúng ta còn nhiều nữ giúp việc, đâu cần đến cô ấy.” Thư Khả thấy hơi bất an, cô ta phát hiện điều làm Mạc Sở Hàn nhớ mãi không quên không phải là thù hận với Lâm Gia mà là cừu hận với Lương Tuấn Đào, bây giờ so với kẻ thù của hắn, ý muốn giết Lương Tuấn Đào còn mãnh liệt hơn.

Giết Lương Tuấn Đào đơn giản là để đoạt lại Lâm Tuyết, Thư Khả không tin hắn cướp lại Lâm Tuyết chỉ đơn giản là để làm người giúp việc.

“Khi đó để xem cô ta biểu hiện thế nào, nếu vẫn cứ gian ngoan không khéo léo ...” Khóe miệng Mạc Sở Hàn lộ ra ý cười tàn khốc.

“Sở Hàn.” Thư Khả mềm mại nhu hòa nhắc nhở hắn: “Anh chuẩn bị khi nào thì khai sát giới?”

Mạc Sở Hàn nâng lên con ngươi lạnh lẽo như băng đen, trầm tĩnh nói: “Nghe nói đêm nay mấy người ở Quân ủy ... mấy lão già kia đặc biệt tổ chức tiệc rượu long trọng chúc mừng Lương gia song hỉ lâm môn. Cha nuôi anh cũng tham dự, đưa theo con gái và con rể ông ta, mỗi người đều rất vui vẻ. Trong ngày tràn ngập niềm vui này, anh sẽ cho bọn họ một bất ngờ ngoài dự đoán, dệt hoa trên gấm (1), ha ha...”

Tiếng cười của hắn thật âm trầm đáng sợ khiến ai nghe thấy không khỏi sởn tóc gáy.

Thư Khả lại không sợ hãi chút nào, ngược lại, thủy mâu còn bắn ra tia hưng phấn, giọng nói cô ta càng ôn nhu hơn: “Sở Hàn, anh còn chưa nói cho em biết anh sẽ xuống tay với ai trước?”

Mạc Sở Hàn ngừng cười, hẩn cúi đầu, tà ác như Ma vương đoạt mạng, con ngươi lạnh lẽo liếc về quyển sổ bìa đen, cuối cùng dừng lại trên một cái tên. Hẩn đọc to nhấn mạnh từng chữ như băng: “Trước cho bọn họ một cảnh cáo nhỏ, xem con tiện nhân Lâm Tuyết kia có thể ở bên cạnh Lương Tuấn Đào cười vui vẻ nữa không?”

**

Nguyên lão Quân ủy và các nhân vật chính trị lớn đều tham gia tiệc rượu, có thể thấy quy mô và diện mạo từng bừng náo nhiệt đến đâu.

Phóng viên các tòa báo nổi tiếng trong thành phố cũng được mời tham dự, đội cầu tử (2) không thể sánh nổi tổ chất tự nhiên của bọn họ. Khi phỏng vấn bọn họ cũng không khiến đối phương cảm thấy đột ngột vô lý, đến cả chụp ảnh cũng phải được cho phép mới dám chụp, thập phần lễ phép có giáo dục.

Lâm Tuyết mặc trang phục long trọng, một bộ lễ phục màu trắng có khõe kéo ôm lấy thân thể mềm mại duyên dáng của cô, eo nhỏ nhắn không dư thừa chút nào. Đôi mắt liếc nhìn, sâu thẳm như suốt lại thanh lệ xuất trần.

“Đúng là một vị tuyệt sắc giai nhân! Lương thiếu quả nhiên có diễm phúc!” Tiếng khen ngợi, thán phục vang lên liên tiếp.

Chuyện Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đăng kí kết hôn đã truyền khắp thành phố, lúc này, việc hai người cùng xuất hiện tỏa sáng như tuyên bố chắc chắn lần nữa với người đời chuyện họ kết hợp gắn bó suốt đời không phải lời đồn đại.

“Vui không?” Lương Tuấn Đào mặc âu phục màu trắng được cắt may thủ công theo phong cách Anh quốc, phong độ nhẹ nhàng, khuôn mặt tuấn mỹ như đúc trong giấy lát giết chết bất cứ cô gái trẻ tuổi nào có mặt đêm nay, trên đường đi tới gặp vô số cô gái xinh đẹp, hẩn chỉ cười nhạt đáp lại, hiển nhiên đã quen với những ánh mắt si mê này.

Sắc mặt Lâm Tuyết hơi kém một chút, cũng may son môi và má hồng đã giúp che dấu sự tái nhợt, nhưng cô vẫn không cười nói tùy tiện, không có nửa phần bóng dáng vui vẻ hạnh phúc, “Muốn tôi nói thật không?”

“Tất nhiên rồi! Ở trước mặt lão công không được nói dối.” Lương Tuấn Đào nhin không được, cúi đầu đặt một nụ hôn trên gương mặt xinh đẹp của cô, da Lâm Tuyết rất lạnh, giống như băng vậy. Hẩn giật mình, nắm chặt bàn tay nhỏ bé đeo găng tay ren của cô, hỏi: “Lạnh sao?”

Lâm Tuyết lắc đầu, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, thành thật nói cho hẩn biết: “Tôi không thấy vui, tình huống này khiến tôi sợ hãi suýt nữa thì hít thở không thông.”

“Sao thế?” Lương Tuấn Đào phát hiện, lời cô nói không phải là đùa giỡn, Lâm Tuyết thật sự căng thẳng, ngay cả thân thể mềm mại cũng cứng ngắc như đá.

Miệng vết thương thối rữa kia đã mưng mủ nhiễm trùng, Lâm Tuyết dứt khoát hung hăng cho nó một đao, cô không muốn đau đớn tiếp tục kéo dài, cô muốn cắt nó đi, gạt bỏ máu dính mủ, cô muốn khỏi bệnh, cô muốn trọng sinh!

Chỉ cần vượt qua được ma tâm, Lâm Tuyết có thể bắt đầu cuộc đời mới như ý nguyện.

“Khi cùng Mạc Sở Hàn đính hôn, đó là lúc hạnh phúc nhất đời tôi..”

“Lâm Tuyết!.” Một giọng nói giòn tan của phụ nữ vang lên, tiếp đến liền thấy một bóng dáng nhỏ xinh yếu điệu chạy nhanh tới, cô gái ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, thân thiết nắm lấy tay Lâm Tuyết lắc lắc, đoạn nói: “Đúng là chị nha!”

Lâm Tuyết nhìn cô gái đang giữ chặt tay mình, hóa ra là Vân Đóa. Hai năm không gặp, Vân Đóa càng hấp dẫn hơn, mái tóc quần trời sinh buông xõa trên vai, khuôn mặt như tranh vẽ, tình xảo giống búp bê.

Lâm Tuyết buông lỏng Lương Tuấn Đào, đồng thời cũng nuốt lại nửa câu chưa kịp nói, sau đó cô vui mừng xoay người kéo tay Vân Đóa, vội vàng hỏi han: “Hai năm nay em ở nước ngoài vì sao đến thư cũng không gửi? Nhà đâu không có lương tâm này, không thấy nhớ chị sao?”

“Nhớ chứ! Em rất nhớ chị!” Thoạt nhìn, Vân Đóa vẫn khờ dại đơn thuần như trước, cô sợ hãi nói: “Tại anh trai không cho em gọi điện về nước, anh ấy nói em có bệnh, đợi hết bệnh sẽ để em trở về.”

“A.” Lâm Tuyết nhìn kỹ Vân Đóa một phen, cẩn thận hỏi han: “Em mắc bệnh gì?”

Vân Đóa lắc đầu mờ mịt, lại giật mình gật gật đầu, chỉ vào Vân Thư Hoa đứng cách đó không xa cười nói: “Chị hỏi anh trai em đi.”

(1) dẹt hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.

(2) Đội cầu tử : Đội đánh hơi - ám chỉ các nhà báo, thám tử chuyên bám đuôi theo dõi.

36. Q.1 - Chương 36: Đột Biến

Vân Thư Hoa và Lý Văn San tay nắm tay, đúng là trai tài gái sắc, một đôi bích nhân chói mắt.

Nam tử ôn nhu tuần nhã như khối ngọc thượng đẳng, hiện tại, khối ngọc đẹp đẽ này đã nằm trong tay Lý Văn San.

Lý Văn San nóng lòng thân thiết dựa sát vào Vân Thư Hoa, dịu dàng hỏi: “Thư Hoa, anh nói xem em có đẹp không?”

“Rất đẹp.” Vân Thư Hoa khéo léo hôn lên gương mặt trang điểm tinh tế, mỉm cười nói: “Anh là gương thân, anh có thể nói cho em biết, Lý Văn San là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.”

“Ha ha ..” Lý Văn San vui sướng cười đến run rẩy cả người, thân thể mềm mại không xương quăn lấy anh ta, “Thư Hoa, anh lại nói đùa rồi.”

Thỉnh thoảng, ánh mắt của Vân Thư Hoa lại rời đi, đặt trên một bóng dáng xinh đẹp cách đó không xa, cho dù trong tiệc rượu đông người, anh ta vẫn có thể xuyên qua đám người mờ ảo đó, liếc mắt một cái là bắt được bóng dáng cô. Kinh hãi nhìn qua người đẹp, Vân Thư Hoa mau chóng quay đầu ảm đạm.

Anh ta sớm biết, nữ nhân tốt đẹp như vậy nhất định không thiếu đàn ông theo đuổi, mình và Mạc Sở Hàn vì những nguyên nhân khác nhau lại lựa chọn giống nhau, Lương Tuấn Đào liền thay thế vị trí của bọn họ, ở bên cạnh Lâm Tuyết.

Không thể thế được! Vân Thư Hoa nắm chặt tay, trong lòng mặc niệm: “Anh sẽ đợi, đợi tất cả qua đi, đợi em trở về trong vòng tay anh! Tuyết, khi đó em sẽ hiểu, ai mới là người yêu em nhất!”

“Ồi!” Lý Văn San đau đớn kêu lên “Thư Hoa, anh nắm tay em đau quá!”

Lúc này, Vân Thư Hoa mới tỉnh hồn, vội vàng đưa tay Lý Văn San lên môi hôn, ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

“Phá hỏng rồi, cố ý làm đau người ta.” Lý Văn San hận không thể giờ giờ khắc khắc đều có thể gần gũi bên người đàn ông này, cô ta then thừng nói nhỏ: “Đêm nay đền bù thật tốt cho em.”

Đang khi hai người tình cảm nồng nhiệt, chỉ thấy Lương Tuấn Đào sải bước đi tới, cao giọng ngắt quãng sự thân thiết của bọn họ: “Vân đại thiếu, vợ tôi có vấn đề muốn hỏi anh.”

Vốn Lâm Tuyết định len lén gọi Vân Thư Hoa rồi hỏi anh ta mấy câu, không ngờ Lương Tuấn Đào lại kéo tay mình đi đến, cô tức giận trừng mắt.

Lý Văn San biết quan hệ trước đây của Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa, cô ta vội vã kéo tay Vân Thư Hoa thị uy, bộ ngực sung mãn giờ lên, ánh mắt đảo qua Lương Tuấn Đào sau đó cảnh giác dừng lại trên người Lâm Tuyết. “Lương phu nhân có vấn đề gì thì nói đi, lão công tôi biết thì nhất định sẽ trả lời.”

Trước ánh mắt nhiều người, sao có thể hỏi vấn đề riêng tư được chứ? Lâm Tuyết đành hỏi: “Vân Đóa trở về khi nào vậy?”

Vân Thư Hoa nhìn em gái mình theo sau Lâm Tuyết đang nở nụ cười ngọt ngào giống hai năm trước đây. Anh ta không khỏi thương tâm một hồi, hồng nhan như cũ nhưng thời gian đã thay đổi. Mọi thứ đều không thể quay lại, không thể quay lại nữa rồi!

“Mới về nước chưa lâu, khi trượt băng ở nước ngoài đầu nó bị trọng thương, điều trị một thời gian rồi, bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn.” Vân Thư Hoa vừa nói vừa gõ gõ đầu chỉ chỉ.

“...” Lâm Tuyết giật mình, chẳng nhẽ đầu óc Vân Đóa có vấn đề? Không trách được, nhìn cô ấy cứ thấy có chỗ nào đó là lạ.

“Vân Đóa, qua đây đi!” Lý Văn San nhiệt tình kéo Vân Đóa, cô ta kiên nhẫn nói với cô: “Chị mới là chị dâu của em. Em không nên ở cùng chỗ với vị hôn thê cũ của anh em, như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

Vân Đóa mặc kệ Lý Văn San dắt tay mình, cô cúi đầu không lên tiếng trả lời.

Lương Tuấn Đào nhún mày đập lại: “Lý đại tiểu thư, cô có thể không tin tưởng vị hôn phu của mình nhưng đừng nên không tin tưởng tôi chứ. Có Lương Tuấn Đào này ở đây, mấy chuyện cô lo lắng đều là cái rắm!”

“Anh!” Lý Văn San tức giận đến mức khuôn mặt được trang điểm tinh tế co quắp lại, cô ta cắn răng nói: “Anh có thể nói chuyện có giáo dục một chút hay không?”

“Tôi có giáo dục đối với người có đạo đức, cô lòng dạ tiểu nhân nói lời không có đạo lý, đừng trách tôi không khách khí!” Lương Tuấn Đào đưa tay ôm Lâm Tuyết vào ngực, giương mắt nhìn Vân Thư Hoa, nói một lời hai nghĩa: “Phóng tầm mắt khắp thành phố cũng không nghe nói có ai đủ dũng khí dám động đến người phụ nữ của Lương Tuấn Đào tôi, trừ khi là ngại mệnh mình quá dài.”

Vân Thư Hoa nho nhã cười, cũng không e ngại.

Lâm Tuyết vội cúi thấp đầu, cô lặng lẽ kéo áo người đàn ông kia, ý bảo hắn: Lương lão gia, mau đi thôi, đừng ở chỗ này rắm thúí mất mặt.

Lương Tuấn Đào cúi đầu thưởng cho cô một nụ hôn, giọng điệu trêu chọc: “Ngoan, xem anh trừng trị bà già nói chuyện không có chừng mực kia thế nào.”

“Cái gì? Ai là bà già?” Lý Văn San nhất thời phần nộ kêu lên the thé, cô ta lớn hơn Vân Thư Hoa ba tuổi, năm nay vừa vặn ba mươi lẻ một, lại bị người khác gọi là bà già trước mặt mọi người ... Nhìn Lâm Tuyết đang lúc thanh xuân, lòng ghen tị cứ như con rắn quấn quanh thân Lý Văn San, “Lương Tuấn Đào, anh là tên khốn kiếp!”

Tranh cãi bên này thu hút không ít người đến xem, Lý Ngạn Thành nghe tin liền chạy tới, khuôn mặt cương nghị không thấy giận dữ, ông ta tự mình ra oai: “Cãi nhau cái gì? Lương lão nhị, bản lĩnh của cậu lớn thật, lại còn cùng đàn bà vướng miệng cãi nhau!”

Ngẫu nhiên phải đối mặt với lão tướng quân từng là thần tượng trong lòng mình, khí thế của Lương Tuấn Đào thấp xuống, hắn biện bạch yếu ớt: “Con gái của ngài đến tuổi mãn kinh trước thời hạn rồi.”

Lý Ngạn Thành tức giận đến thối râu tròng mắt, người đứng xem muốn cười nhưng không dám cười, có vài vị cự thần đức cao vọng trọng trong quân đội đi tới khuyên bảo vài câu, cơn giận của Lý Ngạn Thành vẫn sót lại chưa tiêu. “Xú tiểu tử, vừa mới thăng quân hàm liền sất, xem lão tử đây đánh cậu thế nào!”

Lúc này, có một bảo vệ đáng vẻ vội vàng vàng đi tới, hắn đến trước mặt Vân Thư Hoa nhỏ giọng nói mấy câu. Sắc mặt Vân Thư Hoa nhất thời đại biến, anh ta lập tức kéo tay Vân Đóa vội vã rời đi.

Lý Văn San cũng không cố đấu khẩu với Lương Tuấn Đào nữa, nhanh chóng chạy theo. Thấy tình cảnh này, tất cả mọi người đều khẳng định hẳn là có chuyện quan trọng xảy ra.

Lâm Tuyết lo lắng cũng theo ra ngoài, Lương Tuấn Đào đương nhiên cũng đi phía sau. Tuy hẳn bất mãn với hành động của cô nhưng lúc này không nói thêm gì. Bà xã mà, để về nhà dạy dỗ so ra thích hợp hơn, lúc đông người chỉ thích hợp để cưng chiều hết sức.

Ra ngoài tòa nhà hội sở, khi xuống bậc thềm, Lâm Tuyết nâng váy, thấy Vân Thư Hoa chuẩn bị lên xe, cô vội vàng mở miệng gọi anh ta: “Thư Hoa, anh chờ một chút!”

Vân Thư Hoa nghe thấy, quay đầu lại thấy Lâm Tuyết cũng theo ra, cổ họng nghẹn ngào, anh ta chỉ kịp nói một câu: “Mẹ anh không ổn rồi.” Nói xong, Vân Thư Hoa phóng xe đi rất nhanh.

37. Q.1 - Chương 37: Anh Cũng Có Thể

Tới Bệnh viện quân khu Bộ đội đặc chủng, rất nhanh đã nghe được tin Vân mẫu đang trong phòng hồi sức cấp cứu. Nhưng khi Lâm Tuyết đuổi tới, vừa nhìn thấy cửa phòng cấp cứu mở ra, sắc mặt bác sĩ cứng lại, tuyên bố một tin xấu: “Bệnh nhân đã qua đời.”

Tất cả mọi người ngây dại, tiếp đến chỉ thấy y tá đẩy di thể của Vân mẫu ra, Vân Thư Hoa và Vân Đóa bỏ nhào lên, bị thương không dứt, Lý Văn San cũng khóc lóc lau lau nước mắt.

Dù thế nào Lâm Tuyết cũng không tưởng tượng được Vân mẫu hiền lành đã qua đời, bà là một trong số ít những người thân thiết ở trên đời này thực sự thương yêu cô.

Lâm Tuyết còn nhớ rõ, khi cô giải trừ hôn ước với Vân Thư Hoa, Vân mẫu lệ rơi đầy mặt ôm lấy cô: “Tuyết nhi, đời này ta không có phúc khí, vô duyên không thể cùng con làm mẹ chồng nàng dâu, đợi đến kiếp sau chúng ta sẽ tiếp tục mối duyên này.”

Bà nhận Lâm Tuyết là con gái nuôi, mong rằng kiếp sau nếu không là mẹ chồng nàng dâu sẽ là mẹ con ruột ... Giọng nói và nụ cười của lão nhân còn rõ ràng như vậy nhưng bây giờ đã âm dương cách biệt.

“Bà là mẹ chồng tôi, cô khóc cái gì? Hăng hái cái gì?” Lý Văn San thấy Lâm Tuyết rơi lệ, bộc phát ghen tuông quá đáng, cô ta gạt bỏ nước mắt tiến lên phía trước, thái độ thập phần ngang ngược giáo huấn Lâm Tuyết.

Trong lòng Lâm Tuyết buồn rầu, thấy Lý Văn San xảo trá ngang ngược không khỏi sinh ra chán ghét, cô trách móc: “Tôi khóc thì liên quan gì đến chị?”

“Xú nha đầu, xem ra Lương Tuấn Đào cưng chiều cô quá mức đến vô pháp vô thiên rồi, cần phải có người dạy dỗ cho cô một chút!” Lý Văn San giơ tay lên định vung xuống mặt Lâm Tuyết.

Không đợi Lâm Tuyết có hành động gì, Lương Tuấn Đào ở bên cạnh bảo vệ đã bắt lấy tay Lý Văn San, mắt nhắm lại, anh lạnh lùng nói: “Đám đánh nữ nhân của tôi, cô chán sống rồi phải không?”

“Lương Tuấn Đào, tôi nhịn anh lâu rồi!” Lý Văn San vùng lên cãi lộn, giọng nói quả thực có thể phá vỡ màng nhĩ. “Đừng tưởng rằng bốn tiểu thư sợ anh. Có gan thì cút ngay, để tôi với nữ nhân của anh so đo!”

“Cút ngay, tôi sợ cô làm bẩn tay vợ tôi!” Lương Tuấn Đào đẩy cô ta ra, Lý Văn San lão đảo lù về sau mấy bước, suýt nữa thì ngã xuống đất, vừa lúc Lý Ngạn Thành chạy tới kịp đỡ lấy.

Lý Ngạn Thành và Mạc Sở Hàn cùng đến, lúc này Lý Ngạn Thành sa sầm nét mặt, ánh mắt tra vấn bắn về phía Lương Tuấn Đào: “Lại sao nữa?”

Về mặt Lương Tuấn Đào vô tội, anh không nhanh không chậm giải thích: “Con gái ông ghen tị vợ tôi trẻ tuổi ôn nhu xinh đẹp, luôn tìm cách phá cô ấy. Vừa rồi cô ta ngang ngược, vợ tôi cũng không muốn đánh người, chẳng nhẽ tôi lại đứng nhìn cô ấy bị người khác khinh thường?”

“Phì.” Một y tá trẻ không nhin được cười rộ lên, đột nhiên nhận ra tình huống hiện giờ lại vội vàng che miệng lại.

Lý Văn San giận muốn điên lên, cô ta chỉ thẳng vào y tá đang đứng kia, thét chói tai: “Đuổi xú nha đầu này ngay! Bảo cô ta cút đi!”

Y tá xui xẻo đau khổ vì mình lại trở thành vật hi sinh của trận tranh cãi, cô bị đuổi đi ngay tại chỗ.

Di thể Vân mẫu được đưa tới nhà xác, chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ nhập quan và mai táng.

Lý Ngạn Thành gọi Lương Tuấn Đào vào một góc giáo huấn, Lý Văn San thu lại dáng vẻ ngang ngược, bắt đầu sắm vai vợ hiền, ôn nhu tinh tế khuyên nhủ anh em Vân gia nén bi thương.

Lúc này, Mạc Sở Hàn vừa vặn đi tới bên cạnh Lâm Tuyết đơn độc bị bỏ quên, con người ham muốn giết chóc đầy tàn nhẫn âm lệ, nhưng cũng hơi rối rắm.

Không ngờ Vân mẫu đã bị chinh chết, điều này khiến hắn có chút ngoài ý muốn nhưng chết rồi sẽ phải chết, dù sao cũng đạt được hiệu quả hắn mong đợi, thấy bộ dáng thương tâm thất hồn lạc phách của Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn liền cao hứng không thôi.

Lâm Tuyết đang ngồi một mình ý thức được nguy hiểm tới gần, cô nhớ tới việc tránh né nhưng động tác Mạc Sở Hàn nhanh hơn chút ít. Bàn tay to nắm lấy cổ tay mảnh khảnh, sít sao kìm hãm, ánh mắt băng phách của hắn từ khuôn mặt xinh đẹp rời đến trang sức thanh nhã chuyển xuống bộ lễ phục dạ hội, Mạc Sở Hàn cười tà nịnh: “Kỹ nữ thôi, cô mặc chiếc váy này ngược lại thành娘子.”

“Buông ra!” Lâm Tuyết không muốn nói thêm câu nào với người đàn ông vô tình độc ác này, đó là một ác ma biến thái, vừa thấy hắn, tim cô đã đập thình thịch.

“Đồ dê tiện!” Mạc Sở Hàn vốn định cho cô một cái tát, nhưng sợ kéo Lương Tuấn Đào đến nên hắn đành phải khắc chế cảm xúc nóng nảy của mình, dùng ngôn ngữ độc ác nhất để kích động cô: “Sao? Chúng ta là bạn tâm giao mà. Thấy các người có đôi có cặp sung sướng thành thoi tôi liền cho thêm chút gia vị vui mừng vui vẻ a. Nói cho cô biết, mỗi lần cô mặc bộ váy này, tai họa sẽ giáng xuống, lần này là con chó già Vân gia, lần sau ... lần sau tôi sẽ cho cô mặc đồ để tang Hứa Tĩnh Dao!”

Lâm Tuyết ngừng giây giụa, cô yên lặng chăm chú quan sát gương mặt đang vặn vẹo phía trước, hít sâu một hơi. Kẻ điên có tinh thần bất thường không đáng sợ, đáng sợ là kẻ điên có tinh thần bình thường. Mạc Sở Hàn chính là kẻ điên.

“Chúng ta không phải bạn chí cốt sao? Biết cô hận Lâm gia, tôi đã giúp cô tính toán, đưa cả đám người bọn họ xuống địa ngục. Nhớ cho kĩ, lần sau cô còn mặc loại đồ tang này ở cùng Lương Tuấn Đào, tôi sẽ khiến cô phải về nhà đưa linh cữu cho Hứa Tĩnh Dao!” Cẩn rằng nói xong, Mạc Sở Hàn mới buông tay mảnh khảnh của Lâm Tuyết ra, cổ tay bạch ngọc nhất thời lưu dấu tay hồng, trông thấy mà ghê người.

“Khốn kiếp!” Lâm Tuyết đột nhiên bộc phát, đôi mắt dữ tợn nhìn chằm chằm vào Mạc Sở Hàn như muốn nứt ra, sau đó cô hung hăng vung tay muốn cho hắn một cái tát, “Là anh giết mẹ nuôi!”

Mạc Sở Hàn lần nữa bắt lấy tay cô, cổ tay nhỏ bé mềm mại không xương, nhỏ đến mức khe khẽ dùng sức cũng có thể bẻ gãy. Hắn nhìn chăm chú khuôn mặt thanh lệ đầy uất ức kia, cười không ra tiếng. “Đúng thế, là tôi giết, cô có thể làm gì tôi?” Mạc Sở Hàn cũng lười giải thích, hắn chỉ muốn dọa Lâm Tuyết, không ngờ chính quá mức lại âm ỉ gây ra tai nạn chết người.

“Tôi muốn anh đền mạng cho bà!” Lâm Tuyết nâng đầu gối, hung hăng hướng vào chỗ yếu hại của hắn.

Đáng tiếc, Mạc Sở Hàn đã một lần bị thiệt thòi, hắn kiên quyết không để tái diễn lần nữa. Chân thon dài cứng cáp chế trụ trên đùi ngọc, hai người dây dưa tạo thành tư thế ái muội, sau đó hắn hung hăng cắn lấy cánh môi đang run rẩy của Lâm Tuyết.

**

Khi Lương Tuấn Đào nghe thấy động tĩnh quay ngược trở lại, vừa lúc trông thấy một màn bạo kích đi quá giới hạn cho phép kia. Con mắt trừng lớn chậm rãi nheo lại, anh như con báo phần nộ nhanh chóng bổ nhào tới.

Mạc Sở Hàn đã sớm biết được động tĩnh của Lương Tuấn Đào, chờ anh nhào tới, hắn liền kịp lúc đẩy Lâm Tuyết vào ngực anh.

Nắm đầm gior lên ngừng lại cách khuôn mặt Lâm Tuyết vài cm, Lương Tuấn Đào nhìn môi cô bị cắn phá, bên trên còn dính huyết châu, hai mắt anh nhất thời như bị nhiễm máu đậm đặc.

“Thư Khả mang thai, tôi nói cho Lâm Tuyết biết tin tức tốt lành này, cô ta liền kích động khủng khiếp thẳng nhắm thẳng ngực tôi mà nhào vào. Tôi thấy cô ta đáng thương như vậy nên mới hôn cô ta gọi là ban thường, nhưng ... Ha ha, không không chế được lực đã cắn nát miệng rồi!” Mạc Sở Hàn ti tiện cười ha ha, suýt nữa cười ra nước mắt. Răng và môi vẫn còn tràn ngập dư hương của cô khiến hắn nhớ đến sự ngọt ngào và hương thơm từng có. Đáng tiếc, tất cả đều đã qua, vĩnh viễn không thể trở lại được.

“Khốn kiếp!” Lâm Tuyết hận không thể liều mạng với hắn nhưng sự phẫn nộ của cô dừng lại ở Lương Tuấn Đào, trong mắt anh ánh lên sự chướng mắt không nói thành lời.

Không phải cô luôn thanh lãnh kiêu ngạo sao? Vừa nghe nói nữ nhân của Mạc Sở Hàn mang thai đã phẫn nộ thất thổ như vậy, con mẹ nó chứ ... Lương Tuấn Đào kéo cô trở lại, lôi thẳng vào ngực mình, không để ý Lâm Tuyết giãy dụa phản kháng, anh cúi đầu xuống mạnh mẽ cắn cô.

“Tê!” Lâm Tuyết đau đến hít thở không thông bởi anh cắn vào đúng chỗ Mạc Sở Hàn vừa làm bị thương, vết thương mới trên vết thương cũ, huyết châu chảy ra từ chỗ răng cắn nhưng bị Lương Tuấn Đào hút lấy sạch sẽ, đau đớn khiến cả người Lâm Tuyết run rẩy.

Sau khi để lại dấu ấn của mình lại liên tục mút lấy môi cô, mút lấy huyết châu và nước mắt, lúc này Lương Tuấn Đào mới chặn ngang ôm eo Lâm Tuyết. Nữ tử đương nhiên liều mạng phản kháng, ra sức đâm vào ngực hắn, lớn tiếng quát lên: “Thả tôi ra, tôi muốn giết hắn!”

“Vì đứa trẻ ấy à ! Em thương tâm đến vậy sao?” Lương Tuấn Đào cười tà nịnh, giọng nói âm mị: “Anh cũng có thể khiến em mang thai.”

38. Q.1 - Chương 38: Sao Lại Giày Vò Thành Thế Này!

Lâm Tuyết bị Lương Tuấn Đào mạnh mẽ ôm đi, cô liều mạng đánh đấm giãy giụa cũng không thể rung chuyển được nửa thân trên to lớn của người đàn ông, cứ như vậy, cô bị ôm ra khỏi Bệnh viện quân khu, bị ấn lên xe.

Lâm Tuyết rất phẫn nộ, hoàn toàn không thể khống chế tâm tình của mình. Trong lòng chỉ có một suy nghĩ mãnh liệt là thoát khỏi người đàn ông đáng giận này, cô muốn giết chết Mạc Sở Hàn!

Tình yêu và nhu tình ngày xưa đã bị thù hận thay thế, Lâm Tuyết cơ hồ đánh mất lý trí, dùng dáng vẻ điên cuồng tương ứng với lời Mạc Sở Hàn đã nói: cô vì ghen tị mà trở thành nữ nhân đáng thương khủng khiếp.

Lâm Tuyết không còn tỉnh táo để suy nghĩ kĩ một chút, vì sao Thư Khả mang bầu lại không tranh thủ dịp này đến khoe khoang hạnh phúc? Vì sao cô ta không cùng Mạc Sở Hàn xuất hiện? Cô chưa kịp nghĩ, cũng đã mất đi năng lực phân tích phán đoán rồi.

Lương Tuấn Đào nhét Lâm Tuyết vào chiếc Land Rover quân dụng, quát lên với Tiểu Cao đang bị giật mình: “Giật mình cái gì? Lái xe!”

**

Xe tiến vào phía trong nhà khách quân khu, mới vừa dừng lại đã có lính cần vụ mặc quân phục tới mở cửa.

Lương Tuấn Đào ôm tiểu nữ nhân không nghe lời trong ngực xuống xe, cô vẫn không ngừng đá hắn, Lương Tuấn Đào không khỏi bốc hỏa, hắn cảnh cáo: “Còn không ngừng lại, anh sẽ ăn em!”

Lâm Tuyết căn bản không nghe rõ hắn nói gì, đầu cô đau muốn nứt ra, hỗn loạn, cô tưởng hắn là Mạc Sở Hàn, cho nên rất không thích Thủ trưởng đại nhân còn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Biến thái, kẻ điên, ma quỷ...”

Nhưng từ ngữ này liên tục làm tổn hại đến hình tượng quang minh của Thủ trưởng đại nhân, cảnh vệ binh đứng cạnh xe và nữ phục vụ viên trong quân đội đều ngạc nhiên trợn to mắt nhìn chiến thần mà bọn họ sùng bái – hóa ra chiến thần quang minh cũng có lúc không lành mạnh a! Nhìn cô gái bị giam giữ kiên cố trong lồng ngực hắc, bộ dáng phần nộ tới cực điểm kia nhất định đã bị tổn hại đến tâm tư!

“Móa!” Lương Tuấn Đào chửi tục một câu, bàn tay lớn đặt trên hông cô vỗ một cái: “Còn không ngừng lại, anh đánh vào hông em.”

Lâm Tuyết giống như không nghe thấy gì, vẫn ở trong ngực hắc liều mạng giãy giụa cọ sát, lễ phục trễ ngực không trụ nổi trượt xuống. Ngực sữa nõn nà hé ra tới nửa, cảnh xuân chợt lộ ra khiến tròng mắt của nhóm binh viên đang cung nghênh Thủ trưởng trở về kém chút nữa trợn cả lên.

Lương Tuấn Đào lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hắc vội đưa tay ra kéo phần váy trước ngực cô lên. Kỳ thật, ý tốt là sợ cô bị lộ ra ngoài ánh sáng nhưng không ngờ lực tay quá lớn lại xảy ra sự cố, chỉ nghe “Tê!” một tiếng, chất vải mỏng manh dưới tay rách ra, vốn cô gái chỉ lộ nửa bộ ngực sữa nay đã lộ ra tất cả.

“Khụ!” Cảnh này quá ướt át. Nhóm tân binh không bình tĩnh nổi liền choáng váng.

“Xoay người sang chỗ khác, ai nhìn lên lão tử bắn bỏ!” Thủ trưởng đại nhân tức giận, lớn tiếng hét ra mệnh lệnh.

Kết quả, toàn bộ đội ngũ đến nghênh đón Thủ trưởng đại nhân đại giá quang lâm đều chăm chăm xoay người, lấy sống lưng đối diện với chiến thần mà họ sùng bái.

Lương Tuấn Đào cởi áo khoác bao thật kín kẽ nửa thân trên lộ ra của Lâm Tuyết, sau khi chuẩn bị thỏa đáng, khẳng định sẽ không hở ra nữa hắc mới ôm cô vào phòng khách.

Thoạt nhìn, phòng khách Quân khu mặc dù không bằng khách sạn nhiều sao nổi tiếng nhưng trang bị bên trong tuyệt đối không kém gì các khách sạn kia. Nơi này được trang hoàng theo phong cách lãng mạn và trào lưu điển viên nước Pháp, ấm áp thuần khiết.

Bước vào gian phòng tổng thống xa hoa rộng lớn, không đợi mỹ nữ phục vụ trong quân phục đang tươi cười nói hết câu xin phân phó công việc, Lương Tuấn Đào đá vào cửa phòng một cước, thiếu chút nữa động phải mũi mỹ nữ kia.

Khí lực giãy dụa của tiểu nữ nhân trong ngực chậm rãi yếu đi, miệng cô hơi nỉ non không nghe rõ âm tiết, đôi tay trắng trẻo vùng quỳ như gãi ngứa cho hắc.

Lương Tuấn Đào không đưa Lâm Tuyết tới giường mà đặt vào ghế sofa mềm mại, gỡ áo khoác trên người cô xuống, Lâm Tuyết nhất thời như con mèo nhỏ cuộn tròn người say ngủ.

Không có từ ngữ nào có thể hình dung được một màn hoạt sắc sinh hương (1) trước mắt, vừa kích thích mắt nhìn vừa kích thích bản năng con người ta! Hô hấp của Lương Tuấn Đào có chút hỗn loạn, sau đó, hắc giống như một con dã thú, không chút do dự bổ nhào về phía con mồi ngon lành kia.

Chiếc váy thấp ngực thuận đường tan thành hai mảnh, sau khi xé rách hắc liền vút xuống thảm. Bàn tay lớn xoa nhẹ thân thể mềm mại đang run rẩy nhưng lại thiêu đốt thân thể cô. Lâm Tuyết ngừng mắng nhiếc, cúi đầu thân ngâm, cánh mũi hé ra, hai má ửng đỏ.

Con người đen bóng của cô phản chiếu ngọn lửa ham muốn ngập trời của Lương Tuấn Đào, hắc gần như mất hết kiên nhẫn, chỉ muốn xâm nhập, muốn chiếm hữu cô...

“Đau, đau quá!” Lâm Tuyết cúi đầu, thì thào lầm bầm, như cầu xin lại như không ý thức được ngâm nga.

Hắc còn chưa đi vào, cô đã kêu đau! Thật muốn lấy mạng, Lương Tuấn Đào cảm giác muốn nổ tung lên. Nhưng bộ dáng của cô thoát nhìn rất thống khổ, hắc đành phải mạnh mẽ kiềm chế, đè xuống dục vọng của mình, cuối cùng nhẫn nại thở hổn hển hỏi Lâm Tuyết: “Đau ở đâu?”

Cô chỉ chỉ vào đầu mình, con người như tan ra, hoàn toàn không lo lắng.

Lúc này Lương Tuấn Đào mới cảm thấy thân thể Lâm Tuyết nóng hơn bình thường, hắc đưa tay dò xét trán cô, phát hiện cô đã phát sốt!

Lương Tuấn Đào vội vàng nhảy khỏi sô pha, lấy tốc độ nhanh nhất sửa sang lại bản thân, tiếp đến lại thổi phồng thái quá, lôi chăn mỏng trên giường xuống bọc kín Lâm Tuyết, hần vốn muốn đưa cô đến bệnh viện, sau khi suy nghĩ cân nhắc thì cho rằng với dáng vẻ này của cô gọi bác sĩ tới sẽ thích hợp hơn.

Hần lập tức đặt Lâm Tuyết lên giường, đắp chăn cẩn thận liền gọi điện thoại cho Lương Bội Văn

Đêm đã khuya, điện thoại vang lên hồi lâu mới thấy bên kia nhắc máy, “Lão nhị, có chuyện gì?”

“Bác, Lâm Tuyết bị sốt, muộn thế này cháu không thể đưa cô ấy tới bệnh viện, bác nhanh sắp xếp một bác sĩ giỏi đến xem cho cô ấy đi.”

“Sốt sao?” Lương Bội Văn tỉnh ngủ, bà vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Bị cảm à?”

“Cháu cũng không rõ lắm, đoán chừng là bị cảm lạnh.” Nhìn đồng vãi vóc bị ném trên thảm, Lương Tuấn Đào nén giận: “Bây giờ vậy quá mỏng, kéo cái là rách, mặc vào sao có thể không bị cảm chứ!”

“...”

Hai mươi phút sau, Lương Bội Văn dẫn theo một nữ quân ý đi tới, Lương Tuấn Đào không ngờ bác mình lại thân chinh đến đây, có thể thấy được bà rất quan tâm đến Lâm Tuyết.

Đồng vãi vụn trên mặt đất đã bị hần nhặt lên ném vào thùng rác, nhưng khi Lương Bội Văn tới bên giường, thấy sắc mặt Lâm Tuyết đỏ bừng như thoa son, ý thức rời rạc, môi bị cắn rách ... Khi trở mình, cánh tay và bờ vai ngọc ngà lộ ra, hiển nhiên ở dưới chăn cô gái không mặc gì. Lương Bội Văn không khỏi sợ hãi kêu lên, bà nghiêm khắc trách cứ cháu mình: “Cho dù là mới cưới, cháu cũng nên kiểm chế một chút, sao lại giày vò con bé thành thế này!”

39. Q.1 - Chương 39: Người Đàn Ông Xui Xẻo

Ở chung lúc nào chứ? Hần căn bản còn chưa chạm vào cô!

Lương Tuấn Đào rầu rĩ không vui đứng bên cạnh, cái đêm lĩnh giấy kết hôn, hần cảm thấy chuyện hưởng dụng Lâm Tuyết là đúng tình hợp lý không ngờ cô đến “hỉ”, vất vả chờ mong kì kinh nguyệt kết thúc thì cô lại phát sốt.

Hần có thể nói với bác mình rằng bọn họ còn chưa trải qua chuyện vợ chồng sao? Thế thì thật xấu hổ, không thể nói được!

Lương Bội Văn đo nhiệt độ cho Lâm Tuyết, lại kiểm tra tỉ mỉ kĩ càng, bước đầu chẩn đoán là bị cảm lạnh nên dẫn tới cảm mạo. Bà làm vật lý trị liệu giúp Lâm Tuyết hạ nhiệt, một nữ bác sĩ khác thì mang đến thuốc tốt, bắt đầu cầm kim tiêm vào tĩnh mạch.

“Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh ...” Thần trí Lâm Tuyết bị thiêu đốt mơ hồ, cô không quên được mà thốt ra sự thương tâm và ủy khuất của mình, “Anh đối xử với tôi như vậy ... còn không bằng cầm thú, tôi đã làm gì có lỗi với anh, đã làm gì có lỗi với anh.”

Cầm kim truyền dịch xong, cánh tay ngọc ngà của Lâm Tuyết được cất vào chăn, Lương Bội Văn cẩn thận kéo góc chăn cho tốt, bà nhíu mày, nhìn cháu mình bằng ánh mắt khác thường, chất vấn hần: “Rốt cuộc cháu đã làm chuyện gì không bằng cầm thú với con bé? Khiến người ta thương tâm đến vậy?”

“...” Trời đất chứng giám, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt, hần đối với cô luôn sùng ái biết bao! Vì cô, hần nhiều lần phá bỏ nguyên tắc và thói quen của mình chỉ để khiến Lâm Tuyết vui vẻ một chút. Thậm chí, để không ai dám khi dễ tổn thương cô, hần còn tự hạ thấp bản thân độc mồm độc miệng trên chộc Lý Văn San.

Nhưng Lương Bội Văn không biết điều này, bà chỉ có thể bắt đắc dĩ khuyên bảo đứa cháu kiệt ngạo bất tuân của mình: “Đào Tử, trước kia bác cảm thấy cháu cứng cáp hơn so với Lưu Dương. Hiện tại xem ra cháu không bằng nó rồi. Nó còn biết thương hương tiếc ngọc, cháu thì thế nào Ai, cháu không biết chứ, đứa nhỏ Lâm Tuyết này cũng sống không dễ dàng gì, mười tuổi đã mất mẹ. Mẹ của nó mệnh càng khổ hơn,

vốn có hôn ước với cha cháu, ai ngờ được ... Thôi, việc ngày trước không đề cập đến nữa, tóm lại hai đứa ở cùng một chỗ là hữu duyên, cháu nên thay cha mình đền bù thật tốt cho người ta. Sao lại khi dễ con bé?”

“Cháu không khi dễ cô ấy!” Lương Tuấn Đào không kiên nhẫn được nữa mà nói ra những lời này, hấn ngồi xuống cạnh giường vươn tay sờ trán Lâm Tuyết, “Bác, bác khẳng định đầu óc cô ấy sẽ không bị hỏng chứ?”

“Sẽ không, trong thuốc đã cho thêm 8 phần thuốc hạ sốt rồi, kiên trì nửa giờ nữa thì sẽ từ từ giảm sốt. Như vậy đi, nếu cháu không yên tâm, thì chuẩn bị khăn mặt, thường xuyên đắp lên trán con bé cũng giúp cơ thể hạ nhiệt.”

Khi Lương Bội Văn và bác sĩ rời đi, bà vẫn chưa yên tâm liền dặn dò cháu mình không được “tái” xâm phạm Lâm Tuyết.

Lương Tuấn Đào không nói gì, hấn nhìn trần nhà: ngay cả vi phạm lần đầu còn không có, nói gì đến “tái” phạm.

**

“Tôi hận anh. Hận anh, hận anh...” Lâm Tuyết vẫn luôn nói mê, nước mắt trong suốt chảy ra từ đôi mắt nhắm chặt, rất thương tâm.

Lương Tuấn Đào không vui, bĩu môi lại bĩu môi.

Trên đời có người đàn ông nào xúi quẩy như hấn không? Lần trước khi muốn cùng cô làm chuyện vợ chồng, thì cô đến “hỉ” rồi đau bụng kèm theo đau dạ dày, hấn tự mình chạy đi mua băng vệ sinh còn pha túi chườm nóng giúp Lâm Tuyết ấm bụng... Tóm lại là bận rộn hầu hạ cô đến hơn nửa đêm.

Lần này thì càng đau buồn hơn, rõ ràng mình không đụng vào Lâm Tuyết, bỗng nhiên còn bị bác giáo huấn một trận lớn khiến hấn trở thành con ma hao sắc biến thái trong mắt nữ quân y đi cùng kia. Ngẫm lại Lương Tuấn Đào đành nén giận.

Đêm nay, đắp khăn giảm nhiệt cho Lâm Tuyết, vất vả đợi ba túi nước biển truyền xong, hấn rút kim ra. Cơn sốt của cô chậm rãi lui đi, không cảm kích hấn thì thôi, miệng chỉ lo nhắc tới người đàn ông đáng chém ngàn đao.

Oán hận căm thù, hận cái rắm ấy! Có cái gì đáng hận? Lương Tuấn Đào cảm thấy việc duy nhất Mạc Sở Hàn làm đúng chính là vứt bỏ Lâm Tuyết, nếu không đêm nay mình đâu có cơ hội ở bên cạnh hầu hạ cô, thuận tiện còn có thể vượt ve.

Nghĩ đến đây, sắc tâm nổi lên. Bận việc cả tối, giờ hấn cũng nên hưởng chút phúc lợi đi! Nhìn ngọc thể người đẹp trong chăn, yết hầu Lương Tuấn Đào nhấp nhô, dục niệm bốc lên. Hấn thầm nghĩ, cho dù không thể ở trên nhưng có thể sờ mó, hôn hôn một chút.

Tác phong của Lương còn đồ chính là nghĩ đến liền làm ngay, còn làm mạnh mẽ vang dội, hấn lập tức cởi áo tiến vào trong chăn, lồng ngực mạnh mẽ rắn chắc kề sát tấm lưng mềm mại trơn bóng kia, chậm rãi tiếp xúc với làn da nhẵn nhụi, bàn tay to lớn không thành thật đưa về phía trước.

“Sắc lang!” cô gái đang say ngủ đột nhiên cảnh giác thức dậy, Lâm Tuyết lưu loát bắt lấy bàn tay đang dò xét, còn nhéo lên cổ tay hấn

“Oa, móa!” Bị sắc đẹp làm mờ mắt, Lương Tuấn Đào không kịp đề phòng, đáng tiếc đã trúng đòn của cô, con mèo nhỏ hoang dã này ngủ dậy đã không muốn sống nữa!

Tốc độ phản ứng của Lương Tuấn Đào đương nhiên khác người thường, hấn dứt khoát dùng lực đối lực, lật người Lâm Tuyết lại, sau đó cơ thể như ngọn Thái Sơn hùng vĩ đè lên cô cực kỳ chặt chẽ. Cúi đầu hôn lên miệng vết thương bị cắn, hấn nhẹ nhàng mút vào, muốn để mùi vị của mình bao trùm thay thế hương vị của người đàn ông kia.

Bản năng của động vật giống đực là thích thể hiện, đối với lãnh thổ và vật sở hữu của mình đều muốn đánh dấu ấn kí, dùng cái này để cảnh cáo những kẻ bên ngoài muốn ngấp nghé.

Lâm Tuyết vừa tỉnh, mắt đã trông thấy một màn này, ngược hấn với bộ dạng khốc lóc thút thít buồn rầu thể lương lúc hôn mê, lúc này cô trợn mắt tức giận nói: “Lưu manh, cút ngay!”

“Nhìn cho rõ đi, anh là chồng em!” Người nào đó cho rằng việc mình đề lên cô là danh chính ngôn thuận nên giọng điệu cũng hùng hồn.

“Lăn xuống!” Đáng tiếc, tâm tình người đẹp không được tốt, cô liền vung lên một cái tát.

Ngoan ngoãn lăn xuống, Lương Tuấn Đào phần nộ nghĩ, chờ Lâm Tuyết hết bệnh sẽ tính toán sau! Miệng hằn dudy dỗ cô: “Đừng nóng, nhìn lại xem em thế nào đi. Bệnh còn chưa hết, coi chừng mệt, đừng giằng co vớ vẩn, ngủ đi.”

“Cút!” Con mèo hoang này có lẽ được hấn hầu hạ chăm sóc quá tốt, khí lực khôi phục nhanh như vậy, lại có thể nhất cổ tác khí (1) đẩy hấn ra khỏi ổ chăn ấm áp để chịu thươn phức, thừa thắng đuổi hấn xuống giường lớn.

“Cắt!” Thấy Lâm Tuyết ném gối và chăn mỏng ỉnh, Lương lão nhị đành phải ngủ trên sô pha.

Trước khi ngủ, hấn nhớ ra một vấn đề quan trọng, liền nói với Lâm Tuyết: “Đợi em khỏi bệnh, anh sẽ nhanh chóng làm em mang thai, mau ngoan ngoãn ngủ đi, đừng thêm muốn mang thai như người ta.”

Giằng co đến nửa đêm, Lương Tuấn Đào thật mệt mỏi, nói xong những lời này, hấn rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Lâm Tuyết lại không buồn ngủ. Trong bóng đêm, cô mở to mắt, lời của Lương Tuấn Đào vẫn quanh quẩn bên tai khiến cô không khỏi nhớ tới câu nói kia của Mạc Sở Hàn: Thư Khả có bầu!

“Tuyết, đời này anh chỉ để em sinh con cho anh, nếu vi phạm lời thề này sẽ bị trời chu đất diệt!”

“Ha ha.” Trong bóng đêm tối tăm, tiếng cười của cô như tiếng khóc thầm, hóa ra lời thề của đàn ông lại rẻ mạt như vậy!

Hấn chẳng những bỏ rơi cô, chẳng những đi ngược lại với lời thề và ước định còn giết chết Vân mẫu cô yêu thương nhất! Mạc Sở Hàn còn muốn tiếp tục giết chóc, cho tới khi giết hết người thân và bạn bè của cô.

Không, cô không thể để hấn tiếp tục kiêu ngạo tùy tiện, không thể tiếp tục bị động chịu đựng tất cả những thương tổn hấn gây ra ỉnh! Lâm Tuyết muốn phản kích, cô muốn Mạc Sở Hàn phải trả giá xứng đáng cho sự bạc tình và lãnh khốc của hấn.

40. Q.1 - Chương 40: Trở Về Nhà

Vết rách trên môi khiến Lâm Tuyết không dám gặp ai ba ngày liền, ba ngày sau, cô muốn tham dự lễ tang của Vân mẫu. Cũng may, vết thương đã gần như đã khỏi hấn, không nhìn kĩ thì không thấy được.

Suốt quá trình quần lĩnh cữu và mai táng, Lâm Tuyết mặc bộ quần áo trắng thuần khiết, cài hoa nhỏ màu trắng, cô ngược nhìn đi ảnh treo cao cao, tâm tình đau thương kịch liệt.

Trên đời này còn có mấy người thực sự yêu thương cô đây? Càng ngày càng ít, càng ngày càng ít!

Nghi thức mới diễn ra một nửa, đột nhiên Lâm Tuyết nhận được tin Hứa Tình Dao bị bệnh nặng, trực giác cô mách bảo là Mạc Sở Hàn bắt đầu xuống tay với Lâm gia, Lâm Tuyết gần như hoảng sợ, thất thố chạy ngay về nhà. Mặc dù cô từng thề, bước ra khỏi cánh cửa này cho dù chết ở bên ngoài cũng không về, nhưng vì Hứa Tình Dao, Lâm Tuyết vẫn trở lại.

Biệt thự Lâm gia nằm biệt lập rộng rãi mà hoa lệ, không chút nào nhận ra mỗi ngày lại càng sa sút. Mỗi người Lâm gia đều mạnh như rồng hổ, trước đây chưa lâu còn sợ hãi không chịu nổi một ngày tuyết vọng, nay dường như đã tiêu tan biến mất.

Rất nhanh, Lâm Tuyết đã thấy Hứa Tình Dao. Mặt mày bà hớn hử, bộ dáng có chỗ nào lâm trọng bệnh đây?

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của cô, Hứa Tĩnh Dao kéo tay giải thích: “Con cuối cùng cũng không chịu trở về, cha con nhớ con, không còn cách nào khác đành phải đưa ra hạ sách này.”

Đau lòng một hồi, Lâm Tuyết tránh tay bà, giọng nói u lãnh: “Con hi vọng mẹ đừng nói mấy lời dối trá khách sáo nữa, chẳng nhẽ giữa chúng ta còn cần những thứ ấy sao?”

Biết cô tính tình lạnh nhạt, Hứa Tĩnh Dao cũng không dám khinh suất, vội vàng nở nụ cười nói: “Việc con và Lương nhị thiếu đăng kí kết hôn đều truyền khắp thành phố, Lâm gia chúng ta cũng tốt lên nhiều. Ba con muốn đưa chị con vào Lương gia, nhà bọn họ không phải còn có đại thiếu gia ngồi xe lăn sao ...”

Hóa ra đây mới là mục đích chính. Lâm Tuyết quả thực không biết nên khóc hay nên cười, một lúc sau cô mới thành thật nói: “Lương Thiên Dật là một nam nhân quái gở kiêu ngạo, hẳn sẽ không thích Lâm Á Linh, đi cũng chỉ tự làm mình mất mặt.”

“Sao cô biết hẳn sẽ không thích tôi?” Một giọng nói bất mãn lạnh lạnh vang lên, Lâm Á Linh trang điểm nồng đậm xuất hiện.

Cô ta một đầu tóc quần lượn sóng màu rượu đỏ, khuyên tai lớn khoa trương, môi đỏ mọng khêu gợi ướt át, mặc váy ren đang thịnh hành, chiếc váy đen bó sát người ôm lấy cái mông vểnh lên, lộ ra hai chân thon dài trong tất đen, vóc dáng nóng bỏng, thân thể lả lơi. Theo lời của Lâm Thông là rất có tiềm chất làm nữ lang quốc tế.

Lâm Á Linh lắc lắc mái tóc xoắn cuộn sóng, mày liễu giương cao, cô ta vẫn như trước đây, dùng thái độ vênh váo tự đắc liếc nhìn đứa em gái cùng cha khác mẹ với mình, nhưng lại đố kỵ không cam tâm. :“Bàn về dáng người, về dung mạo, về tài ăn nói, tôi có gì kém cô? Chẳng qua là vận may của cô tốt chút thôi, Lương nhị thiếu gặp cô trước ,chứ nếu gặp tôi trước, khẳng định hẳn sẽ không cần cô!”

Lâm Tuyết hờ hững nhìn Lâm Á Linh, cô không nói lời nào.

Từ nhỏ đến lớn, đối với sự khiêu khích bắt nạt của anh em Lâm gia, Lâm Tuyết thân đơn lực yếu, cô đa phần đối kháng bằng thái độ thờ ơ và im lặng, cái này cũng đã trở thành thói quen.

Hứa Tĩnh Dao nhịn không được, nói: “Ngày đó dì đưa Lâm Tuyết tới Lương gia, con rất khinh thường, còn nói khẳng định con bé sẽ bị đuổi ra.”

“A, cô ta chưa được Lương gia chính thức thừa nhận, bà đã nịnh bợ không kịp rồi! Có bản lĩnh thì bà bảo cô ta ngay bây giờ đưa bà vào Lương gia đi, bà chủ Lương đồng ý cho bà vào mới là lạ. Không biết làm thế nào đừng phải cứt chó, bỏ được lên giường Lương nhị thiếu, còn biến mình thành Lương thiếu phu nhân. Nói cho cô biết, chỉ có Lâm gia mới là nhà cô, hai con mắt đừng chỉ nhìn lên trên trông chờ, coi chừng cửa Lương gia cao quá, rơi xuống liền ngã chết!”

Lâm Á Linh chưa ngoa thành quen, thường ngày không để Hứa Tĩnh Dao vào mắt, đối xử với Lâm Tuyết càng như với nô bộc, không đánh thì mắng, hiện tại thấy cô rời Lâm gia gả vào Lương gia, thoát khỏi sự khống chế của mình, Lâm Á Linh hết sức bất bình, thừa dịp Lâm Tuyết về nhà mẹ đẻ, phát tiết ra hết toàn bộ tà hỏa.

“Khụ!” Lâm Văn Bác run rẩy chống trượng, ông ta được con trai Lâm Thông dìu vào phòng khách. Giống như không nghe thấy những lời mắng mỏ chua ngoa giễu cợt của Lâm Á Linh, Lâm Văn Bác ôn hòa nói với Lâm Tuyết: “Trở về khi nào vậy? Mau tới đây ngồi đi. Chị Trương, mang trà lên cho Tam tiểu thư.”

Lâm Tuyết vẫn như cũ đứng bất động ở đó, ánh mắt cô không đặt trên bất cứ ai trong Lâm gia, cô lập tức nhìn Hứa Tĩnh Dao nói: “Con hi vọng chuyện như thế này sẽ không phát sinh lần nữa, mẹ là người khôn ngoan, hẳn là hiểu được con sói trong chuyện xưa thế nào. Tự mình giải quyết cho tốt. Con đi đây.”

Hứa Tĩnh Dao xấu hổ không chịu nổi, biết Lâm Tuyết đã nổi giận, bà muốn giải thích vài câu nhưng lại ngại Lâm Văn Bác và anh em Lâm gia, chỉ có thể thở dài xấu hổ.

Không ai ngờ Lâm Tuyết nói đi là đi ngay, người một nhà đều sợ run, ngược lại Lâm Thông phản ứng nhanh, hẳn vội bước lên vài bước cản đường đi của cô, đôi mắt sau cái kính lóa ra tia thành khẩn âm hiểm: “Xú nha đầu, vừa mới bay lên cảnh cao đã muốn biến mình thành Phượng hoàng, đừng quên cô từ cái ổ nào chui ra!”

Mặt Lâm Tuyết không biến sắc, cô dò xét người anh từ bé đã thích khi dễ ra đòn hiểm với mình, đôi mắt hiện lên một tia lạnh ý, “Trước khi về nhà tôi đã báo cáo với quân đội, đúng thời gian mà không về bọn họ sẽ tự đến đây đòi người.”

Theo nguyên tắc của Lâm Văn Bác: dân thường không đấu với quan trên, đối với những nhà quân môn quyền quý cao cấp ông ta đều nhún nhường ba phần. Giờ này hôm nay, Lâm Tuyết tin rằng ông ta sẽ không dám cầm tù hoặc dùng vũ lực tổn thương mình.

“Đòi người? Ha ha, tao sẽ đem mây trời lại khóa trong hàm, để bọn họ đi tìm người với quỷ!” Lâm Thông cười âm hiểm, hần tiến nhanh tới, vươn tay ra muốn tóm lấy nha đầu không nghe lời kia, kết quả ... “A, xú nha đầu, lại dùng chiêu này!”

Trải qua quá trình huấn luyện trong quân đội, thân thể Lâm Tuyết càng nhanh nhẹn, cô chuẩn xác đá trúng chỗ yếu hại của Lâm Thông không chút sai sót, Lâm Tuyết thờ ơ nhìn hần ôm lấy bộ hạ ngồi xổm xuống đất.

Khi còn nhỏ, cô thường bị Lâm Thông đánh đến đầy sẹo, ngay cả đường sống để chạy trốn cũng không có. Sau đó, Mạc Sở Hàn dạy cô chiêu này để chuyên đối phó với Lâm Thông, dần dà Lâm Tuyết luyện đến thuần thục lô hỏa thuần thanh, Lâm Thông cũng không dám tùy tiện động thủ. Hôm nay có lẽ là nhất thời uất ức, hần quên mất cô đã sớm biến thành một bông hồng có gai, còn dám vươn tay đụng tới, tất nhiên Lâm Tuyết sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hần.

“A, bản lĩnh của cô thật lớn, về nhà một hồi đã đánh đại ca tôi!” Lâm Á Linh kêu thét dữ dội, nhưng trong lòng cô ta có chút cổ kị, dù sao Lâm Tuyết cũng không còn là bé gái yếu đuối mà bọn họ có thể nhào nặn chà sát tùy ý.

“Tránh ra, nếu không ngay cả chị tôi cũng xử lý!” Lâm Tuyết lạnh như tảng băng, mắt trong veo ập xuống sát khí. Cái nơi gọi là “nhà” này, cô từng giây từng phút đều không muốn lưu lại.

41. Q.1 - Chương 41: Thối Đến Mức Không Ai Muốn

Lâm Á Linh nhất thời oa oa kêu gào: “Ba ba, xem kia ba nuôi con gái thật tốt, ngay cả con cô ta cũng muốn đánh. Cho cô ta đánh, cô ta dám sao? Cô ta dám sao?” Miệng kêu la dữ dội nhưng Lâm Á Linh không dám tiến lên trước ngăn cản, cô ta sợ mình cùng chung số phận với Lâm Thông.

Lâm Văn Bác chống trượng, nặng nề bước từng bước nhỏ vun, mỗi bước đi lại thở gấp nhiều lần, đến trước mặt Lâm Tuyết, ông ta đau khổ thở dài: “Tiểu Tuyết, chẳng lẽ ngay cả cha con cũng đánh sao?”

Lâm Tuyết lui sang bên cạnh, giọng cô không mang theo chút tình cảm nào: “Cám ơn Lâm đồng trước đây đã thưởng cho tôi miếng cơm ăn, nhưng ngày ngày tôi đều là người làm công miễn phí cho ông, tiền cơm đã sớm trả hết rồi. Đừng ngại trang giả bộ thân thiết yêu cầu tôi làm cái này cái kia, tôi không nợ các người gì cả!”

“Ta biết con đối với cái nhà này hiểu lầm quá lớn, đều do cha không chăm sóc tốt cho con.” Lâm Văn Bác bóp bóp cổ tay thở dài giống như đang ra sức trách cứ bản thân, ông ta hướng về Lâm Thông và Lâm Á Linh ra lệnh: “Hai người các con mau lại đây nhận lỗi với Tiểu Tuyết đi!”

Hai anh em Lâm gia kiêu ngạo, đầu đồng ý xin lỗi Lâm Tuyết, Lâm Văn Bác rưng rưng nói với cô: “Tuyết nhi, cha không muốn nói tới cái gì mà tha thứ hay không tha thứ, chỉ xin con nhìn lại tình cha con chúng ta, giúp cha chuyển lúc này đi.”

Sau một hồi trầm mặc, Lâm Tuyết hỏi: “Rốt cuộc ông muốn tôi làm gì?”

Vừa nghe thấy lời nói của cô có phần buông lỏng, Lâm Văn Bác vội vàng nhìn Hứa Tình Dao đánh mất một cái. Hứa Tình Dao liền đẩy Lâm Á Linh lại đây, bà nhỏ giọng năn nỉ: “Đưa chị con về Lương gia, cứ nói là để con bé giúp đại thiếu gia giải buồn, chờ có bầu sẽ kết hôn.”

Lâm Tuyết trở mặt không nói gì.

Lâm Á Linh tự tin ưỡn cao bộ ngực sữa, kiêu căng nói: “Có phải cô sợ tôi cướp mất Lương nhị thiếu nên mới ra sức từ chối không? Yên tâm, mục tiêu của tôi là Lương đại thiếu gia!” Trong lòng Lâm Á Linh nghĩ, đợi vào được Lương gia, cô ta nhất định nắm chắc cơ hội tranh thủ cướp lấy sủng ái của Lương nhị thiếu, sau đó thay thế vị trí Lâm Tuyết. Lâm Á Linh không ham thích gì Lương Thiên Dật đang bị liệt ngồi trên xe lăn kia đâu, Lương Tuấn Đào nổi danh kinh thành vương tử trong lòng cô ta.

“Cha không ngờ, con vậy mà không chịu thua kém, vào Lương gia mới một thời gian ngắn đã được Lương nhị thiếu sủng ái, cho con danh phận để Lâm gia chúng ta có thể tuyệt địa trùng sinh, Đông Sơn tái khởi. Ha ha, cho nên ta muốn để Á Linh cũng đi thử xem. So với con, nó còn biết làm cho đàn ông vui vẻ, tin rằng Lương đại thiếu nhất định sẽ thích con bé.” Đối với con gái mình, Lâm Văn Bác càng thêm tin tưởng, ông ta cảm thấy tất cả mỹ mạo gọi cảm hòa hợp của giai nhân hoàn mỹ đều tập trung trên người Lâm Á Linh, như vậy cô ta càng dễ được nam nhân ưu ái!

Lâm Tuyết muốn nói: chẳng lẽ thiếu gia nhà họ Lương chưa thấy qua nữ nhân sao? Làm như là cứ tùy tiện đưa một cô gái vào nhà, cô ta sẽ trở thành bảo bối khiến người ta tranh đoạt vậy! Nhưng lời đến cửa miệng cô lại nuốt trở lại, Lâm Tuyết lạnh lùng nói: “Nếu thế, để mẹ đưa Á Linh tới Lương gia là được, tôi có thể làm gì đây?”

“Á!” Lâm Văn Bác gõ quả trứng một cái thật mạnh, ông ta nói: “Vấn đề ở chỗ này a. Mẹ con đã đưa đến mấy lần, Lương gia thật sự không cho vào cửa, còn nói rất nhiều lời khó nghe. Không còn cách nào khác mới phải gọi con về. Lần này bất luận thế nào con cũng phải đưa được Á Linh vào Lương gia, để nó tiếp cận đại thiếu gia, chuyện còn lại không cần con để ý.”

**

Dù sao Lâm Văn Bác cũng là trưởng bối, ông ta cứ dây dưa mơ hồ như vậy, Lâm Tuyết chỉ nhẫn nại nhún đôi mi thanh tú, cô đang muốn tìm cơ thoát thân liền thấy Lưu Dương và Mã Đồng Đồng đến đây.

Hóa ra là Lương Tuấn Đào nghe nói Lâm Tuyết vội vã trở về Lâm gia, hẳn có chút không yên lòng, nhất thời lại không thoát thân được nên gọi điện thoại cho em họ Lưu Dương, bảo anh ta mau đến xem.

Gần đây Mã Đồng Đồng vẫn luôn dính lấy Lưu Dương, nghe nói đến nhà họ Lâm, tất nhiên cô không từ chối, liền cùng Lưu Dương đến đây.

“Lâm Tuyết, cậu sao rồi? Hai anh em xấu đến chảy mủ kia có đánh cậu không?” Giọng Mã Đồng Đồng vẫn lớn như vậy, cô nói chuyện thẳng thắn khiến sắc mặt huynh muội Lâm gia nhất thời đen hơn cả đất nồi.

Lâm Tuyết mỉm cười, hé miệng nói: “Cậu đã đến đây, đương nhiên bọn họ không dám ức hiếp mình.”

Được Lâm Tuyết tán tụng, Mã Đồng Đồng càng đắc ý, cô giơ nắm tay củ tỏi lên, quơ quơ trước mặt Lâm Thông, đe dọa hằn: “Còn dám đánh Lâm Tuyết, coi chừng chị đây sẽ đánh người bẹp dí!”

Lâm Thông lấy kính mắt xuống, muốn chửi hai câu nhưng thoáng thấy Lưu Dương như cười như không, hẳn đành phải nuốt lại.

Lâm Tuyết nói với Lưu Dương: “Dương Tử, giúp tôi chuyện này được không?”

Người đẹp thính câu, tất nhiên xin gì được nấy. Lưu Dương anh tuấn cười cười: “Nguyện vì mỹ nữ cống hiến sức lực!”

Mã Đồng Đồng tức giận véo vào thắt lưng anh ta, tiếc rằng phần eo nam tử chỉ có cơ bắp không có thịt thừa, véo đến lúc tay Mã Đồng Đồng đau nhức Lưu Dương cũng không cảm thấy gì.

“Anh nghĩ cách đưa cô ấy vào Lương gia đi, để cô ấy gặp Lương Thiên Dật, chuyện còn lại anh không cần quan tâm.” Lâm Tuyết chỉ chỉ vào Lâm Á Linh nói.

Nhìn theo hướng Lâm Tuyết chỉ, Lưu Dương thoáng thấy một vưu vật gọi cảm nóng bỏng, đầu tiên anh ta ngẩn ra, lát sau nhếch miệng ái muội, cười rộ lên: “Ừ, tôi biết rồi.”

Mã Đồng Đồng liếc mắt, trừng Lưu Dương một cái: “Anh biết cái gì?” Gã này là Hoa hoa công tử (play boy), luôn không sửa được tật xấu, thấy nữ nhân xinh đẹp liền thích đến gần bắt chuyện.

“Cô là nhị tiểu thư Lâm gia ?” Lưu Dương nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào Lâm Á Linh nhếch môi.

Lâm Á Linh nhất thời choáng váng vô cùng, đây là Thiếu đông gia Xí nghiệp quốc tế Hạo Thiên, người đàn ông độc thân cấp kim cương của thành phố, chẳng những có được khuôn mặt tuần mỹ khiến người và thần công phần còn có vóc người cường tráng làm người ta phụt máu mũi , lại thêm tài phú chen chúc, gia thế hiển hách. Hiện giờ, người đàn ông này là tình nhân trong mộng của nhiều cô gái ở kinh thành nhưng anh ta lại kín đáo mỉm cười với mình, Lâm Á Linh như mở cờ trong bụng, không ngừng đáp lại.

Trước là nở nụ phong tình vạn chủng - quyến rũ Lưu Dương, cô ta liều mạng mà mị hoặc anh, hoàn toàn không để ý bên cạnh hẳn còn có một Mã Đồng Đồng, Lâm Á Linh dùng giọng nói quyến rũ trời sinh, mềm mại gần như có thể nổi trên mặt nước,: “Thật hiếm có, Lưu thiếu còn nhớ ra em, em cũng không biết trước kia chúng đã gặp nhau ở nơi đâu nữa.”

Lưu Dương không khỏi nhần nại: “Tiếng tăm cô lớn như vậy, tôi đương nhiên nhớ rồi!”

Mỹ nam nở nụ cười khiến cả người Lâm Á Linh rã rời, cơ thể mềm mại không xương ngã về phía anh ta “Lưu thiếu nói đùa rồi, người ta nào có tiếng tăm gì đâu.”

Thấy thân thể mềm oặt tiến đến, Lưu Dương vội kéo Mã Đồng Đồng đứng bên cạnh lại che chắn trước người mình, sau đó anh thêm vào một câu thuyết minh: “Bạn gái hiện tại của tôi là Mã Đồng Đồng!”

Mã Đồng Đồng bộ dáng giống con mái đang bảo vệ con trống , cô hung hăng đẩy thân xà uốn khúc của Lâm Á Linh ra, hai tay chống nạnh mắng: “Rối dạng!”

Lưu Dương vỗ vỗ đầu Mã Đồng Đồng khen ngợi, nhỏ giọng tán thưởng: “Chửi hay lắm!”

Nếu là lúc bình thường, Lâm Á Linh đã sớm mở miệng mắng chửi thô tục , nhưng công tử danh môn đang ở đây, đương nhiên cô ta phải chú trọng đến hình tượng thực nữ , cũng chỉ làm như không nghe thấy Lưu Dương nói Mã Đồng Đồng là bạn gái của mình, còn giả bộ ngây ngô, dùng giọng điệu ỏn ẻn hỏi: “Lưu thiếu còn chưa nói vì sao nhận ra em đâu.”

Lưu Dương nhìn Lâm Tuyết đứng bên cạnh thanh lãnh trầm tĩnh, không nhận được hé miệng mấp máy, lúc này anh ta mới trả lời Lâm Á Linh: “Nghe nói cô vài lần chủ động chạy đến Lương gia nhất định muốn làm ấm giường cho các thiếu gia, đến mấy lần đều bị đuổi ra ! Thím tôi tức giận không ngừng trách mắng , con gái Lâm gia thối đến mức toàn bộ kinh thành không ai muốn, cứ như tên vuốt nhọn đầu liều mạng chui vào nhà bà!!”

42. Q.1 - Chương 42: Theo Yêu Cầu

“Phốc!” Mã Đồng Đồng thiếu chút nữa nhảy lên tại chỗ, cô gơ ngón tay cái ra với Lưu Dương, cười nói: “Thím anh rất mạnh mẽ!

“Cô bé , dám trêu ghẹo thím tôi, lá gan em thật lớn!” Lưu Dương véo véo khuôn mặt búng sữa của Mã Đồng Đồng, cười hì hì trêu cô..

Lâm Tuyết trầm mặt cười, cô có thể hình dung được tình cảnh lúc đó, cũng khẳng định ấn tượng Lưu Mỹ Quân đối với mình càng suy giảm! Nhưng vậy thì sao chứ? Quan hệ gì tới mình đâu.

Trong lòng buồn bực không nói nên lời, Lâm Tuyết chỉ vào Lâm Á Linh - cái người căn bản còn không biết mất thể diện là gì, nói với Lưu Dương: “Anh nghĩ cách đẩy cô ấy đến trước mặt Lương Thiên Dật đi, muốn lưu lại hay không là chuyện của anh ta.”

“Được, không vấn đề gì!” Lưu Dương không nhận được liếc Lâm Tuyết một cái, anh ngạc nhiên với phản ứng của cô. Biết rõ Lưu Mỹ Quân rất thành kiến với con gái Lâm gia, Lâm Tuyết còn để mình đưa Lâm Á Linh đi, việc này không phải giống như gơ mặt mình lên cho người ta đánh một cái sao?

Lâm Tuyết ngược mắt nhìn Lâm Văn Bác, “Lâm đồng hài lòng với sự sắp xếp này chứ?”

Lâm Văn Bác không ngờ cô sẽ để Lưu Dương đưa Lâm Á Linh tới Lương gia, nhưng như vậy xác xuất thành công rõ ràng cao hơn một chút, ông ta hài lòng gật gật đầu. “Để con phải hao tâm tổn trí rồi. Đợi chị con và con thành chị em dâu, hai đứa ở trong Lương gia có thể phối hợp chăm sóc cho nhau rồi.”

Nghe xong lời này, Mã Đồng Đồng hóa đá tại trận, đuôi mắt Lưu Dương run rẩy: Hóa ra người liều mạng hy vọng con gái được gả vào Lương gia chính là Lâm Văn Bác a!

*

Rời khỏi Lâm gia, Lâm Tuyết đi bộ dọc theo khu phố. Nơi này hết thấy đều quen thuộc, cô đắm chìm trong những hồi ức trước đây. Kỷ niệm nhớ lại là một mảnh màu xám tái nhợt, cần cõ đến mức không đáng để trở về, chỉ có Mạc Sở Hàn là sắc thái ấm áp duy nhất trong đó.

Mạc Sở Hàn, con người ấy cũng từng có thời gian kinh diễm, cũng có những năm tháng ôn nhu, không biết từ lúc nào hắn bỗng trở thành biểu tượng của ác mộng. Thời gian thật sự rất tàn nhẫn, có thể tróc ra từng mảng, từng mảng, tróc cho tới lớp ôn nhu mỏng manh cuối cùng rồi phơi bày hết thấy chân tướng dữ tợn, không che đậy gì nữa.

“Tuyết, anh yêu em!” Không thể nghi ngờ đây là lời nói dối được.

“Tuyết, anh chỉ để em sinh con cho anh thôi.” Giờ Thư Khả mang thai chứng nhận đây cũng là nói dối!

“Tuyết, trái tim của anh giao cho em, em cất giữ cho tốt, bất kể là ở đâu cũng không được tháo xuống, đừng làm vỡ nó, đừng vứt bỏ nó!” Đúng là dối trá hết lần này đến lần khác, hắn căn bản không có trái tim.

Đá viên sỏi trên đường, ngực Lâm Tuyết như có khối đá lớn đè nặng, nặng nề đến mức trong lòng cô tràn ngập chua xót ỏi không ra. Một cước đá bay viên sỏi, nhưng ngực Lâm Tuyết vẫn nặng trĩu như cũ.

Cầm thấy điện thoại di động đang rung, cô mở ra, nhìn một chút, là số của Vân Thư Hoa. Hắn là trong tang lễ Vân mẫu, anh thấy cô nửa đường rời đi nên lo lắng gọi điện hỏi thăm một chút.

Nhận cuộc gọi, bên kia truyền ra giọng nói vội vàng: “Tuyết, em có gặp Vân Đóa không?”

“Em không.” Lâm Tuyết giật mình, “Không thấy cô ấy sao?”

“Đúng vậy! Không phải muốn tới Lâm gia tìm em sao, anh lo Vân Đóa bị lạc đường.”

“A” Lâm Tuyết nghĩ nghĩ, cô nói: “Đừng lo, em lập tức đi tìm cô ấy.”

Cúp điện thoại, Lâm Tuyết xoay người, trở lại con đường dẫn về nhà họ Lâm. Khi tới cửa, cô vừa lúc trông thấy Lưu Dương đang đưa ba cô gái lên xe. Ba người kia rõ ràng là Mã Đồng Đồng, Lâm Á Linh và Vân Đóa.

Hóa ra Vân Đóa thật sự đi tìm mình, nhưng lại theo Lưu Dương đi mất rồi. Vậy cũng tốt, Lâm Tuyết đỡ quay vào Lâm gia tìm cô ấy. Nhà họ Lâm, vĩnh viễn là nơi cô không muốn đặt chân trở lại.

*

Lâm Tuyết men theo phố tìm taxi, di động lần nữa rung rung, lần này là Lương Tuấn Đào gọi tới.

“Đang làm gì thế? Em ở đâu vậy?” Trong điện thoại truyền ra giọng nói không vui của nam tử.

Lâm Tuyết biết hắn và Lưu Dương đã liên lạc với nhau, cô thản nhiên kéo môi: “Tôi đang bắt taxi, sẽ nhanh trở lại sư đoàn thôi.”

“Để Lưu Dương đi đón em, em lại lấy cớ đuổi nó đi, còn tự mình muốn ngồi taxi về!” Lương Tuấn Đào rất bất mãn, hắn đơn giản đưa ra mệnh lệnh ngắn gọn: “Nói vị trí, đừng có lộn xộn, anh lập tức qua đón em!”

Lâm Tuyết lắc lắc đầu, cô dừng bước, ngoan ngoãn nói rõ nơi mình đang đứng cho hắn biết. Tính tình người này nói một là một không có hai, ở chung với nhau lâu, Lâm Tuyết phát hiện nghe theo Lương Tuấn Đào tiết kiệm thời gian và tiền bạc hơn là đối nghịch hắn.

Khi ngồi trên bồn hoa ven đường chờ Lương Tuấn Đào tới, trong lúc vô tình ngẩng lên, một bóng dáng quen thuộc gần như xa lạ không báo trước chạm vào mi mắt Lâm Tuyết.

Mạc Sở Hàn rõ ràng cũng không ngờ ở nơi này lại gặp được cô, hai người nhìn nhau từ xa, cùng nhìn trộm mặt nhau.

Từ sau khi chia tay, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau một mình, không có những người khác ở bên cạnh. Nơi này từng là chỗ hai người hay đến chơi, nên trong lúc nhất thời cả hai đều có chút ngẩn ngơ.

Ước chừng vài giây đồng hồ, Lâm Tuyết khôi phục lại sự cảnh giác. Mắt trong veo lạnh tựa băng như vũ khí sắc bén bắn về phía người đàn ông kia, cô đã chuẩn bị ứng chiến thật tốt.

Tâm tình Mạc Sở Hàn như không ở đây, con ngươi đen như mực không tràn ngập tàn nhẫn và thù hận như bình thường mà chứa đựng sự ngỡ ngàng cùng ngỡ vực xa lạ. Hắn nhìn Lâm Tuyết bằng ánh mắt rối rắm như đang nhìn một vấn đề khó hiểu.

Lâm Tuyết còn chưa quyết định sẽ dừng cảm tiến lên trước nghênh chiến hay lựa chọn, tránh xa gã ôn thần sát tinh này, giây tốt không giảm vào cút chó thối thì đã thấy Lương Tuấn Đào lái chiếc Land Rover quân dụng đến gần.

Hiển nhiên, Lương Tuấn Đào không phát hiện ra Mạc Sở Hàn đứng đối diện xa xa, anh vũng vàng dừng xe bên cạnh Lâm Tuyết, lạnh lùng giương cao cái cầm cương nghị: “Lên xe!”

* *

Thư Khả nhỏ giọng nói vào điện thoại: “Làm sao bây giờ? Sở Hàn như thế đã bắt đầu nghi ngờ rồi!”

Chỉ nghe thấy từ di động truyền ra một giọng nói trấn an trong trẻo dễ nghe: “Đừng hoảng hốt, không có việc đâu. Mạc Sở Hàn nhất thời hoài nghi thôi, hắn không tìm được chứng cứ nào đâu, chỉ cần cô vững vàng, sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Tấm lưới này dệt kín không một kẽ hở, hắn không có khả năng phát hiện ra gì hết.”

“Thật không?” Thư Khả khóc nức nở: “Tôi có chút sợ hãi... Vạn nhất bị anh ấy phát hiện... Anh biết đó Sở Hàn đối với Lâm Tuyết vẫn luôn chưa hết tình cảm, lần này tôi mang thai cũng bị ép sinh non ...”

“Được rồi, đừng nói mấy lời vô dụng này nữa, giữ vững tinh thần đi! Hạnh phúc phải tự bản thân mình ra sức nắm chặt lấy, chúng ta đã tạo ra khoảng cách giữa hai người, cả đời bọn họ cũng không vượt qua được, nếu chưa đủ có thể thêm chút chuyện ngoài dự đoán!” Giọng nói dễ nghe lộ ra một tia độc ác, “Theo như yêu cầu, chẳng lẽ cô đã quên?”

Cúp điện thoại, Thư Khả vừa định dẹp yên hỗn loạn trong lòng mình, đột nhiên cô ta nghe thấy giọng nói của Mạc Sở Hàn vang lên bên tai: “Gọi điện cho ai thế?”

43. Q.1 - Chương 43: Giải Thích

Thư Khả hoảng sợ, quay đầu lại đã thấy Mạc Sở Hàn không biết trở lại từ lúc nào. Cô ta vội vàng giấu đi sắc mặt xám trắng, ép ra nụ cười nói: “Em nói chuyện phiếm với một người bạn thôi. Anh khát nước không? Để em đi châm trà.”

Mạc Sở Hàn có chút không yên lòng, hắn khoát tay, sau đó lẩm bẩm: “Chẳng lẽ cô ấy thực sự có nỗi khổ riêng?”

“Anh nói ai vậy?” Thư Khả cố tình giả bộ hồ đồ, trong lòng cô ta sợ muốn chết.

Trầm ngâm trong chốc lát, Mạc Sở Hàn lắc đầu, hắn không trả lời Thư Khả mà lập tức đi đến chỗ để điện thoại, nhắc máy lên bấm một dãy số. “Lão Tam, gần đây thế nào rồi?”

“Đầu óc hoàn hảo không tổn hao gì còn tốt lắm, có chuyện nói nhanh, tôi đang bận!” Bên kia truyền ra giọng nói thô lỗ ngang ngược của đàn ông, thoáng nghe thấy tiếng thở dốc, hình như vừa mới vận động kịch liệt ở đâu đó.

“Cậu còn giữ con át chủ bài từng dùng để đối phó với Lương Tuấn Đào không?” Mạc Sở Hàn hỏi thẳng vào vấn đề.

“Vẫn ở đây, sao? Anh muốn dùng à?”

“Đúng vậy! Cho tôi mượn dùng một chút.”

“Át chủ bài đương nhiên chỉ phát huy công dụng tại thời điểm trọng yếu nhất, bây giờ vung ra cũng không thỏa đáng!”

“Người anh em tốt, giúp tôi lần này đi, xem như tôi cầu xin cậu.”

“A, sao lại nói nghiêm trọng thế chứ? Được rồi, một nữ nhân thôi mà, nếu anh em đã mở miệng nhờ vả, tôi liền để cho anh!”

*

Dùng di động của Lương Tuấn Đào tìm được số Lưu Dương, Lâm Tuyết bấm gọi, chuông vang lên vài tiếng, chợt nghe thấy tiếng Lưu Dương gào to: “Không phải đã nói với anh, vợ anh tự mình đi rồi sao?”

“Dương Tử, là tôi.” Lâm Tuyết nói.

“Ách, ” Giọng nói của Lưu Dương bất giác trở nên ôn nhu , anh ta mang theo giọng điệu vô sỉ trêu chọc: “Người đẹp, muốn tôi sao?”

Lâm Tuyết cong khóe môi, hỏi: “Tôi muốn ... hỏi một chút, anh hộ tống ba vị mỹ nữ kia đi đâu?”

“Khụ, hóa ra vậy, không phải là muốn tôi, hại tim gan tôi run rẩy, run rẩy! Xin nhờ cô, lần sau có thể nói hết câu được không, cứ như vậy dễ khiến cho người ta mơ mộng...”

Một tay Lương Tuấn Đào đoạt lấy di động, hần liếc mắt mắng: “Đã nói với cậu nhiều lần rồi, phải gọi Lâm Tuyết là chị dâu, thái độ đứng đắn một chút! Đầu óc cậu không tốt chẳng lẽ lỗ tai cũng không tốt sao? Chị dâu hỏi thì cậu lập tức trả lời đúng câu hỏi, đừng có không trả lời mà thao thao bất tuyệt chuyện trên trời dưới đất!”

Lâm Tuyết nhận lại di động, lần này cùng Lưu Dương nói chuyện, tên kia sau khi ăn mắng đã thành thật hơn nhiều.

“Mã Đồng Đồng còn ở bên cạnh tôi đây, đuổi cũng không đi. Chị gái cô được Lương Thiên Dật lưu lại, cô bé tên Vân Đóa thì khóc lóc, sau đó đã rời đi rồi!”

“Sao cơ?” Lâm Tuyết ngạc nhiên, cô không tin hỏi lại Lưu Dương lần nữa: “Anh có nhìn lầm không? Lương Thiên Dật thật sự để Lâm Á Linh ở lại mà đuổi Vân Đóa đi sao?”

“Này, tôi đang tuổi thanh xuân phơi phới, mắt làm sao mờ được mà nhìn lầm? Cho dù cô là mỹ nữ cũng không nên nói tôi như vậy chứ!”

Ngắt điện thoại, một lúc lâu sau Lâm Tuyết mới ngược mắt liếc sang Lương Tuấn Đào đang lái xe bên cạnh, cô cười lạnh nói: “ Không nhìn ra đại ca anh lại là người như thế.”

Lương Tuấn Đào như đã sớm biết chuyện này, thấy cô cực kỳ bất mãn Lương Thiên Dật, hần nhượng nhượng mảy phong, thay anh mình giải thích: “Chị em bị đuổi đi nhiều lần như vậy còn không lay chuyển được, đại ca nói khó tìm được nữ nhân nào mặt dày như thế, đúng là bông hoa hiếm có, gặp được cũng coi như hữu duyên. Lại nói , tốt xấu gì cô ấy cũng là chị gái em, hai anh em anh cùng chị em em không phải thân lại càng thêm thân sao?”

“Lái xe của anh đi!” Lâm Tuyết tức giận bùng lên, cô vứt trả điện thoại cho hần.

*

Đôi môi đỏ mọng của Thư Khả run rẩy, cô ta còn cố giả bộ bình tĩnh nói: “Vân Đóa là một kẻ điên mất trí, lời cô ấy nói sao anh cứ để trong lòng ?”

Mạc Sở Hàn như đang suy nghĩ điều gì đó, thật lâu sau hắn mới lên tiếng: “Có đôi khi lời nói của kẻ điên mới càng đáng tin. Cô ta không nhớ những chuyện xảy ra sau này, nhưng lại có thể minh mẫn nhớ rõ chuyện trước kia. Vân Đóa sẽ không nói dối, cô ta rất ngây thơ, căn bản sẽ không có tâm cơ!”

“Sở Hàn, ” Thư Khả bắt đầu thương tâm , thủy mâu lã chã rơi lệ, cô ta nức nở nói: “Chẳng lẽ là em nói dối sao? Chẳng lẽ em có tâm cơ sao? Anh nói như vậy em sao chịu nổi!”

Ý thức được mình đã làm Thư Khả đau lòng, Mạc Sở Hàn áy náy đứng dậy, hắn vội kéo cô ta vào ngực, vỗ về khuôn mặt hơi có vẻ tiều tụy kia, Mạc Sở Hàn thở dài: “Đừng suy nghĩ nhiều, bất kể lúc nào em cũng là người phụ nữ duy nhất của Mạc Sở Hàn anh! Đợi anh báo thù xong lập tức cùng em kết hôn, chúng ta sẽ rời khỏi chốn thành thị này, đến Thailand nương tựa lão Tam!”

“Đáng ghét, đầu tiên là làm cho người khác ta, bây giờ lại gạt người ta cười!” Thư Khả chu đôi môi đỏ mọng, sẵn giọng: “Em không thích Thailand, em thích ở đây. Người ta không đi đâu!”

“Ngoan, thế cục hiện tại cấp bách, quân đội lại bắt đầu vây quét tổ chức với quy mô lớn, ở cạnh lão Tam thì tương đối an toàn. Em yên tâm, trong lúc đó anh và Lâm Tuyết sẽ hoàn toàn kết thúc, cô ta nợ anh, khi anh đòi lại tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình!”

Trong lòng Thư Khả vui vẻ, rốt cục cũng được nghe những lời này từ miệng Mạc Sở Hàn. Cuối cùng, hắn và Lâm Tuyết đã hết hy vọng, Mạc Sở Hàn không còn nghĩ cách chiếm giữ cô ta ở bên người nữa, họ đã hoàn toàn kết thúc!

*

Trở lại Sư đoàn, bởi vì Sư đoàn 706 sắp triển khai nhiệm vụ vây quét tổ chức NT, công tác chuẩn bị phải được làm thật tốt. Lương Tuấn Đào cố ý sắp xếp một hạng mục huấn luyện giúp Lâm Tuyết vượt qua nhược điểm sợ độ cao, để cô sớm đạt tiêu chuẩn tham gia nhiệm vụ. Hắn còn dặn cô chú ý giữ tinh thần cho tốt, hai ngày nữa sẽ tham gia huấn luyện.

Bận rộn cả ngày, khi trở lại ký túc xá nghỉ ngơi , Lâm Tuyết mới phát hiện ra Vân Đóa gọi điện thoại tới. Có vài cuộc gọi nhỡ, rõ ràng là có việc gấp. Cô vội gọi lại cho Vân Đóa, điện thoại vừa thông, Lâm Tuyết liền hỏi: “Em bây giờ ở đâu? Đã về nhà chưa?”

“Em đang ở nhà.” Từ di động truyền ra giọng nói suy yếu của Vân Đóa , cô khóc đến khàn giọng, thút thít ngắt quãng: “Lâm Tuyết, chị biết không? Thiên Dật có người phụ nữ khác rồi... Ô ô... Anh ấy ôm chị ta còn hôn nữa, anh ấy bảo em lần đi, còn nói không bao giờ muốn nhìn thấy em... Thiên Dật còn nói... còn nói rất nhiều rất nhiều lời khó nghe, tim em đau quá đau quá!”

Tim Lâm Tuyết thót lại, là người từng trải, bản thân cô cũng đã kinh qua cảm giác của Vân Đóa. Nhìn người đàn ông ngày xưa mình từng yêu ôm ấp niềm vui mới, nghe hắn nói những lời đau đến tận tim phổi với mình, quả thực cảm thấy sống không bằng chết!

Sau một hồi trầm mặc thật lâu, Lâm Tuyết khuyên giải có vẻ nhợt nhạt mệt mỏi : “Đừng đau lòng, nếu anh ta đã muốn tiếp nhận người phụ nữ khác và không hề yêu em, tự mình làm tổn thương trái tim ... thì có ích lợi gì?”

Vân Đóa kìm nén, cúi đầu khóc, trong tiếng khóc lộ ra tuyệt vọng nồng đậm, “Em yêu anh ấy, ô... Em yêu anh ấy, em nhớ...rất nhớ...anh ấy! Em nên làm gì bây giờ?”

“...” Vấn đề này Lâm Tuyết không trả lời được, chỉ có thể nói đàn ông đều là động vật biến đổi từ thiện lương sang lãnh khốc , một khi đã trở mặt thì tâm địa so với sắt đá còn cứng rắn hơn

Khóc một lúc lâu, đại khái đã phát tiết ra được nỗi thất vọng và buồn khổ trong lòng, Vân Đóa kiềm chế nức nở, thút thít nói với cô: “Em còn quên một chuyện quan trọng khác, nghe nói chị và Mạc Sở Hàn đã chia tay, chuyện này có thật không?”

“Ừ.” Lâm Tuyết mạnh mẽ lấy lại tinh thần, khuyên giải an ủi cô : “Em xem, chị không phải cũng từng phải đối mặt sao ? Vân Đóa, nghĩ thông suốt một chút, ai chưa từng qua lửa.”

“Hôm nay em gặp Mạc Sở Hàn, anh ta hỏi em nhiều vấn đề kỳ quái. Lâm Tuyết,em cảm thấy anh ta hiểu lắm chị, liền giúp chị thích rất nhiều chuyện. Em nói cho Sở Hàn biết, hôn ước giữa chị và anh em trước

đây là việc không theo ý muốn , kỳ thật chị vì giúp anh ta nên mới đính hôn với anh trai em !”

44. Q.1 - Chương 44: Làm Sao Để Tha Thứ Cho Cô?

Không tưởng tượng được Vân Đóa lại đến gặp Mạc Sở Hàn, càng không thể ngờ cô ấy đã giúp Lâm Tuyết giải thích chuyện đính hôn với hắn. Nhưng, bây giờ giải thích còn ý nghĩa sao? Cho dù Mạc Sở Hàn hiểu lầm, Lâm Tuyết cũng không thể tha thứ cho những hành động không bằng cảm thú hắn đã gây ra.

Giết chết Vân mẫu mình kính yêu nhất, cô vĩnh viễn không thể tha thứ hắn!

*

Hai ngày sau, Lâm Tuyết đợi cuộc huấn luyện nhảy dù mà Lương Tuấn Đào đặc biệt bố trí ỉn, hơn nữa huấn luyện không chỉ diễn ra trong sư đoàn, còn mời rất nhiều Thủ trưởng Quân ủy tới quan sát thực nghiệm, tràng diện thập phần long trọng.

Phó Chủ tịch Quân ủy Lãnh Lệnh Huy và Ủy viên Quân ủy Lương Đồng đứng giờ có mặt tại hiện trường, hai vị lão thành còn tự tay bắn súng chào mừng đợt huấn luyện nhảy dù lần này. Mặt khác Sư đoàn 706 còn đặc biệt mời Thiếu tướng Không quân Thành phố Lân Bân và Phụ nhân Hà Hiểu Mạn đến tham dự, Tướng quân Bộ đội Đặc chủng Lý Ngạn Thành cũng tới góp mặt, mang theo con gái Lý Văn San cùng con rể mình là Vân Thư Hoa, mặt khác còn có nghĩa tử Mạc Sở Hàn của ông ta, Mạc Sở Hàn cũng dẫn theo vị hôn thê Thư Khả như thường lệ.

Khi đi ngang qua bên cạnh Lâm Tuyết , Vân Thư Hoa dành cho cô một ánh nhìn chăm chú hàm xúc, Lâm Tuyết nhột nhột kéo môi, biểu đạt mình đã hiểu ý anh ta.

“Đồ yêu tinh thôi không biết xấu hổ, ở trước mặt lão nương còn dám đánh mắt đưa tình với lão công ta!” Lý Văn San mở miệng mắng chửi ngay tại chỗ, nếu không kiêng kị Lương Tuấn Đào bên cạnh, cô ta đã muốn động thủ đánh Lâm Tuyết.

Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết ra phía sau, thân hình to lớn như ngọn núi bảo hộ cho cô, hắn che chắn trước mặt Lâm Tuyết rồi quay ra đối phó với Lý Văn San chưa ngoa đang ghen tị. Hai tay bắt chéo trước ngực, Lương Tuấn Đào mị mầu cười lạnh: “Bà già, nội tiết lại mất cân bằng sao?”

Lý Văn San dù ngang ngược nhưng đã nhiều lần bị Lương Tuấn Đào độc mồm độc miệng tổn thương, trong lòng vẫn còn sợ hãi, cô ta thấy thần sắc hắn không được tốt, cũng không dám làm càn, lập tức thu lại rất nhiều, chỉ trả lời một câu: “Trông coi nữ nhân của anh đi!” Sau đó Lý Văn San vội vàng chấm dứt tranh cãi, kéo Vân Thư Hoa tránh đi thật xa.

Chờ bọn họ rời khỏi, Lương Tuấn Đào không vui xoay người lại răn dạy vợ mình: “Xem đi, đây là kết quả của việc dám tùy tiện đầu mảy cuối mắt với đàn ông khác, anh không trừng trị em thì cũng có người khác giáo huấn em thôi.”

Đáng tiếc, Lâm Tuyết không nghe thấy lời hắn nói, ánh mắt u lạnh của cô ngưng lại trên người Mạc Sở Hàn và Thư Khả cách đó không xa. Hai người bọn họ ghé tai nói nhỏ, xem ra tình cảm rất quyến luyến, đầm thắm vô cùng.

Mắt thấy tất cả, khóe miệng Lâm Tuyết không khỏi hé ra một tia chế giễu chua xót. Việc Vân Đóa giúp cô giải thích với hắn có ý nghĩa gì không? Không phải ở trước mặt Lâm Tuyết hắn vẫn cố tình cùng người ta chọc vào mắt cô sao? Thư Khả mang thai, Mạc Sở Hàn tất nhiên cực kì quan tâm cưng chiều, hắn mới là người không để ý Lâm Tuyết nổi khổ riêng hay không?

Mạc Sở Hàn lãnh khốc vô tình tàn nhẫn chỉ nhằm vào cô còn đối với Thư Khả, hắn vĩnh viễn dịu dàng, đa tình, khoan dung !

Tựa hồ nhận ra Lâm Tuyết đang nhìn chăm chú, Thư Khả ngẩng đầu, con mắt sáng đảo qua, cô ta đắc ý ôm eo Mạc Sở Hàn, hờn dỗi không muốn cho hắn hôn. Khi được hôn đền bù như nguyện, Thư Khả đắc ý mỉm cười nhìn Lâm Tuyết khoe khoang.

Lâm Tuyết cũng cười, cay đắng giấu cợt đến cực điểm: hai kẻ kia từng là hai người thân thiết nhất nhất bên cạnh mình, hiện tại lại biến thành hai lưỡi dao nhọn đâm vào mình, không có lúc nào Lâm Tuyết quên nhắc nhở bản thân, tổn thương bọn họ gây ra cho cô khoan vào tận tim đâm vào tận xương.

“Này, bà xã!” Lực đạo trong bàn tay to của Lương Tuấn Đào đặt trên eo nhỏ có chút lớn, bóp đến mức suýt chút nữa Lâm Tuyết kêu lên.

Nhờ thấy đau mà lấy lại tinh thần, ánh mắt cô lập tức rời khỏi đôi nam thanh nữ tú đang tận lực ân ái kia, Lâm Tuyết ngoái đầu liếc Lương Tuấn Đào một cái. Có thể dùng lực lớn như vậy siết cô, người này đúng là xấu xa hết sức.

Lương Tuấn Đào dứt khoát kéo cô vào ngực, hắn cúi đầu xuống, cắn một cái lên cánh hoa hồng nhuận kia, lần này lực đạo vừa phải, khiến Lâm Tuyết không thấy đau, môi cũng không bị rách. Hắn tà tứ nhếch môi nói: “Thấy người ta hôn môi thì thêm sao?”

Che lấy cái miệng bị cắn, Lâm Tuyết xấu hổ tức tối đến nổi mặt mày ửng đỏ. Người đàn ông này. . . Quả thực không có bất kì lời nào nào hình dung được sự ti tiện của hắn

Kéo bàn tay mềm đang che miệng của cô ra, Lương Tuấn Đào dùng ngón trỏ thon dài chạm nhẹ vào khóe miệng sưng đỏ, cúi xuống gần hơn, hơi thở nóng rực của hắn phun nhẹ trên khuôn mặt thanh tú khiến Lâm Tuyết cảm nhận được hết thảy. Cho đến khi hơi thở cô trở nên dồn dập, muốn lui về phía sau tránh né, hắn một tay giữ lấy Lâm Tuyết, mị hoặc nói nhỏ bên tai: “Nhìn xem lão công đứng trước mặt em ưu tú cỡ nào, em không cần thấy hối hận vì những gã đàn ông oai qua liệt tảo(1) ”

“Phì!” Lâm Tuyết cười rộ lên. Lương Tuấn Đào đúng là có bản lĩnh, dù tâm tình cô có hồng bét tẹt hại, chỉ cần hắn muốn trọc cô cười, Lâm Tuyết phải cười!

“Ngoan, đến đây cùng lão công khen ngợi một chút.” Cô cười như gió xuân lướt nhẹ chọc cho lòng hắn ngứa ngáy, Lương Tuấn Đào cũng không quan tâm đang ở chỗ đông người, hắn bá đạo ôm giữ eo nhỏ, bao phủ lên đôi môi Lâm Tuyết, đầu tiên là mút nhẹ chỗ bị mình cắn sưng phù, sau đó cạy mở hàm răng, tiến thẳng vào trong, dịu dàng câu dẫn cái lưỡi thơm tho cùng mình dây dưa.

“Ừm ” Lâm Tuyết bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng, nhưng lý trí vẫn tồn tại. Trời ạ, đây là chỗ nào chứ, cái tên có thói quen tình trùng lên não này lại bắt đầu động tình! Hai tay cô dùng sức đánh mạnh mẽ lên lưng Lương Tuấn Đào, ý bảo hắn buông mình ra!

Đã nhắm nháp đủ tư vị ngọt ngào của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào như chưa muốn buông cô ra, hắn ôm chặt cô gái mặt đang ửng hồng, hô hấp dồn dập vào vòm ngực rộng lớn rắn chắc của mình, sau đó đối diện với ánh mắt đủ loại sắc thái chung quanh, khuôn mặt không có chút đỏ, hơi thở không gấp gáp, Lương Tuấn Đào giương môi tự giễu: “Không còn cách nào khác, bà xã có mị lực quá lớn, khiến tôi không lúc nào là không muốn hôn cô ấy! Tôi quen miệng thành nghiện, mắt mọi người nhìn qua cũng thấy thích, mấy chuyện vui vẻ này nên cười ha ha!”

“Ha ha. . .” Tất cả mọi người bị lời nói của hắn chọc vui vẻ, lúc đầu còn cảm thấy có chút chướng mắt nhưng cũng không tiện nói ra. Vài vị lão Thủ trưởng thì lắc đầu cười nói: “Cái cậu Đào Tử này, càng ngày càng miệng lưỡi càng trơn tru, chỉ có như vậy đã chọc mọi người vui vẻ.”

Trong một tràng cười hi hi ha ha, chỉ có khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn xanh mét, hắn siết chặt nắm đấm, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, có thể thấy hắn mất rất nhiều khí lực ngấm chịu đựng mới không xông lên đánh nhau với Lương Tuấn Đào.

“Sở Hàn, em muốn ăn hạt dưa, anh bóc cho em ăn đi.” Thư Khả thấy tình hình không ổn, vội vàng phân tán sự chú ý của Mạc Sở Hàn. Đồng thời, cô ta cũng thập phần không cam lòng, vì sao Lâm Tuyết có thể dễ dàng không chế Mạc Sở Hàn cảm xúc chứ?

Vốn là cố tình khoe khoang để Lâm Tuyết thấy cảnh mình và Mạc Sở Hàn có bao nhiêu ân ái, không ngờ lại thành như thế, kết quả kẻ phải lúng túng xấu hổ lại là mình, Thư Khả.

Mạc Sở Hàn căn bản không nghe thấy lời cô ta nói, mọi sự chú ý của hắn đều đặt trên đôi vợ chồng đang ôm ấp ngọt ngào kia . . . Đúng vậy, vợ chồng! Con tiện nhân Lâm Tuyết ấy đã cùng Lương Tuấn Đào lĩnh giấy hôn thú! Nghĩ đến đây Mạc Sở Hàn liền nguyền rủa ken kết. Lâm Tuyết, đồ tiện nhân nhà cô ! Cô làm sao để tôi thứ cho cô? Làm sao để tha thứ cho cô đây?

45. Q.1 - Chương 45: Anh Giúp Em

Bị Lương Tuấn Đào trêu chọc ồn ã, những uất ức phiền muộn tích tụ ban đầu trong lòng Lâm Tuyết đã được giải phóng. Cô không nên vì người đàn ông có tên Mạc Sở Hàn kia mà mất khống chế, lại càng không nên để hắn ảnh hưởng đến tâm tình mình lần nữa.

Cho dù Mạc Sở Hàn là một mũi tên nhọn hoắt cắm vào tận xương tủy, Lâm Tuyết cũng muốn rút ra. Chỉ có hoàn toàn khoét bỏ khối u ác tính này, miệng vết thương của cô mới có khả năng lành hẳn.

Hai tay chống đỡ trước ngực nam tử cường tráng, Lâm Tuyết kiễng kiễng mũi chân, cô thoải mái mổ nhẹ lên khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào, hơi hơi kéo môi nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đại khái đây là lần đầu tiên được hưởng điểm phúc nên Lương Tuấn Đào cứ ngỡ ngàng. Lâm Tuyết kéo bàn tay to của hắn , gắt giọng: “Ngốc, giặt mình làm gì? Đi thôi!”

Tâm tình Lương Tuấn Đào tốt đến dữ dội, hắn vui mừng như điên, vừa tiến lên được hai bước, Lương Tuấn Đào liền cảm thấy có ánh mắt từ nơi nào đó tràn ngập ghen ghét lạnh run đang quăng trên người mình, lúc này hắn mới phát hiện ra khuôn mặt đã muốn phát cáu của Mạc Sở Hàn

Giương cao anh mi, Lương Tuấn Đào đắc ý khoa tay múa chân dùng tay ra hiệu chiến thắng với Mạc Sở Hàn, lúc này mới đi được hai bước, bàn tay to theo thói quen cổ trụ trên eo nhỏ Lâm Tuyết, hắn còn cố ý cúi đầu cười đùa ngọt nhạt nỉ non bên tai cô, hai người thân thân thiết ân ái ái cùng tiến đến bàn chủ trì bên kia.

*

Bộ trưởng Quân khu Lương Trọng Toàn và phu nhân Lưu Mỹ Quân đều nhận được giấy mời tham dự, mặt khác Bộ trưởng ngoại giao Thẩm Gấm Xương cũng đưa theo con gái Thẩm Doanh Doanh tới.

“Ba, mẹ, hai người đã tới.” Lâm Tuyết sơ đạm mà không mất đi lễ phép lên tiếng chào hỏi vợ chồng lão Lương.

Lương Trọng Toàn mỉm cười gật gật đầu, Lưu Mỹ Quân nhỏ nhen khước từ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của bà lộ ra chán ghét.

Lâm Tuyết biết Lâm Á Linh là duyên cớ khiến Lưu Mỹ Quân càng thêm thành kiến với mình. Nhưng chuyện này liên quan gì đến cô chứ? Không phải Lương Thiên Dật mới là người lưu lại nữ nhân kia à, Lưu Mỹ Quân không có bản lĩnh quản thúc con trai mình chỉ biết giận chó đánh mèo với Lâm Tuyết, chẳng lẽ cô là nơi để bà trút giận sao?

Thẩm Doanh Doanh nhìn thấy Lưu Mỹ Quân lập tức nhào vào ngực bà, ô ô khóc lên. Lưu Mỹ Quân vội vàng an ủi cô ta: “Bác biết cháu phải chịu ủy khuất, đừng khóc nữa.”

Thẩm Gấm Xương nhân cơ hội thở dài: “Đứa bé này quá ngây thơ, vừa vào quân doanh đã bị những nữ nhân giỏi về tâm kế lừa gạt phải từ chức Đại đội trưởng. Chuyện này cũng đành vậy thôi, chỉ là không ngờ Tuấn Đào lại được điều đến Sư đoàn 706 ! Thắng chức là chuyện tốt nhưng con bé cứ một lòng một dạ muốn đi theo Tuấn Đào, cũng muốn theo tới Sư đoàn, nhưng Quân ủy bên kia luôn chặn lại không cho vào.”

Lưu Mỹ Quân quay đầu, nói với Lương Trọng Toàn ở bên cạnh: “Lão Lương, chuyện này ông đến nói với ông cụ nhà mình một tiếng đi. Đứa nhỏ Doanh Doanh này có trái tim trung thực, mất đi chức vụ hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, ngã một lần, không thêm một chút, sau này con bé sẽ chú ý. Nhìn nó cứ một lòng muốn vào Sư đoàn 706, hãy thành toàn cho nó đi.”

Lương Trọng Toàn cười ha ha, ông dứt khoát nói thẳng: “Ông cụ sẽ không quản mấy việc nhỏ vụn vặt này, hẳn là Tuấn Đào giữ lại không cho vào.”

Như vậy hết thấy mũi nhọn của vấn đề đều hướng về phía Lương Tuấn Đào, trước đông đảo ánh mắt khác thường tại đây, hắn mỉm cười, thẳng thắn mà nói đúng sự thật: “Đúng vậy, là tôi giữ lại không cho vào!”

Trước mắt đám đông thế này thật mất mặt, Thẩm Gấn Xương không khỏi xụ mặt xuống, ông ta hừ lạnh một tiếng quay đầu sang chỗ khác.

Thẩm Doanh Doanh thì càng ủy khuất, cô ta lã chã - chực khóc, chất vấn Lương Tuấn Đào: “Anh vì cái gì cố ý chặn em? Chẳng lẽ là để làm nữ nhân bên cạnh anh vui lòng sao?”

Lâm Tuyết nhú nhú đôi mi thanh tú, cô gái này thật đáng chán, ở chỗ nào cô ta cũng thẩm đắm tình thần muốn nhúng tay vào. Trong hoàn cảnh long trọng trang nghiêm thế này, còn khóc khóc khóc mà tranh giành tình cảm, thật là nể phục cô ta!

“Đây là cô vợ nhỏ của tôi!” Lương Tuấn Đào cũng chẳng thích phí nước miếng với cô gái háo sắc này, hắn chỉ nói: “Chừng nào kĩ thuật bắn súng của cô có thể so sánh với cô ấy, tôi sẽ để cô gia nhập Sư đoàn 706.”

“...”

Đã chặn được miệng Thẩm Doanh Doanh, Lương Tuấn Đào kéo tay Lâm Tuyết, nói: “Đi thôi, chuẩn bị nhảy dù!”

“Cái gì?” Lâm Tuyết cho là mình nghe lầm.

“Anh nói chuẩn bị lên nhảy dù!” Lương Tuấn Đào nhướng nhướng mày đi về phía Lãnh Bân đồng thời hai người dùng cách thức của đàn ông đánh quyền chào hỏi lẫn nhau, sau đó hắn tiếp tục cổ vũ lão bà đại nhân của mình: “Anh cố ý mời Lãnh Thiếu tướng bên bộ đội Không quân tới đây trực tiếp cùng em lên đó chỉ đạo nhảy dù, thế nào? Ngày trang bị phần cứng đã đủ mạnh rồi chứ?”

*

Trên bầu trời xanh thẳm, mây trắng khoan thai, màu xanh biếc như được gột rửa. Máy chực chiếc máy bay xoay quanh trên không trung, cửa cabin mở ra, nhóm lính dù sôi nổi nhảy xuống, từ trên bầu trời chiếc dù nở rộ như một đóa hoa trắng noãn.

Hôm nay thời tiết vô cùng tốt, bất kể là về độ ẩm độ ẩm hay vận tốc gió đều cực kì thích hợp cho việc nhảy dù. Hơn nữa còn mời Lãnh Bân Thiếu tướng Không quân đến đích thân chỉ đạo nội dung trọng yếu, tin rằng tất cả lính dù đều có dũng khí nhảy xuống.

Đáng tiếc, Lâm Tuyết chính là ngàn người mới có một ngoại lệ. Đứng ở cửa cabin, cả thân được trang bị đầy đủ nhưng khuôn mặt cô không còn chút máu, Lâm Tuyết gần như muốn té xỉu. Rất cao, năm nghìn mét... Quả thực không dám tưởng tượng nếu nhảy xuống lục phủ ngũ tạng của cô có chịu nổi hay không?

Nhóm bạn bè sôi nổi liên tục nhảy xuống, có người đã tiếp đất thành công. Lâm Tuyết vẫn còn do dự, không đúng, phải nói là cô té xỉu trước khi giãy chết.

“Không, không được...” Giọng nói của Lâm Tuyết rõ ràng mang theo run rẩy, hai chân mềm yếu không cách nào đứng thẳng được, cô úp sấp chặt chẽ trên vách tường cabin, lần thứ hai Lâm Tuyết cự tuyệt mệnh lệnh của Lãnh Bân: “Tôi không thể nhảy... Tôi mắc chứng sợ độ cao nghiêm trọng!”

“Ngoan một chút, chỉ cần nhảy xuống một lần, cam đoan rằng chứng sợ độ cao của em không chữa cũng tự lành.” Người nói chuyện chính là Lương Tuấn Đào. Nhìn cô sợ hãi hắn cũng đau lòng, nhưng để hoàn toàn trị tận gốc căn bệnh, hắn chỉ có thể nhẫn đau đưa ra liều thuốc mạnh này!

“Khốn kiếp!” Giọng Lâm Tuyết mang theo tiếng khóc khóc nức nở, cô oán thầm Lương Tuấn Đào một cái: “Anh đưa ra chủ ý thật ôi thiêu! Ở giữa không trung tôi mà ngất xỉu, phía dưới lại có nhiều chiến hữu và lãnh đạo như vậy, thật là mất mặt!” (ô ô, bạn Tuyết thật dũng cảm — sợ “mất mặt” chứ không sợ “mất mạng” á)

“Sẽ không bị ngất! Em phải tin tưởng vào bản thân mình!” Lương Tuấn Đào không ngừng động viên tinh thần cô, “Lại đây, dũng cảm một chút, nhắm mắt lại nhảy xuống đi, không xảy ra chuyện gì đâu!”

“Tôi không nhảy, anh thích thế nào thì đi mà làm thế ý!” Lâm Tuyết đột nhiên vút túi trên vai xuống, cô bắt đầu động thủ tháo hết trang bị nhảy dù trên người xuống, chuẩn bị rút lui.

“Thiếu úy Lâm Tuyết!” Lãnh Bân nổi giận, đại khái là anh ta ghét nhất loại nữ binh lâm trận mà lùi bước. “Nhìn mấy ngôi sao trên quân hàm của cô xem, cô không muốn làm nó thất vọng chứ?”

Bàn tay đang định tháo bỏ trang bị được rút lại, Lâm Tuyết tiến thoái lưỡng nan, bồi hồi do dự.

“Lại đây!” Khuôn mặt tuấn tú tuyết sắc khuynh thành của Lãnh Bân như phủ hàn băng, anh tự mình động thủ kéo Lâm Tuyết đến cửa cabin lần nữa, chỉ vào trời xanh mây trắng bên ngoài nói: “Cô nhìn xem bầu trời đẹp đến cỡ nào. Cho dù có hòa tan trong nó, cũng là chuyện vui sướng trong lòng. Nhảy xuống đi!” Nói xong, không đợi Lâm Tuyết kịp phản ứng Lãnh Bân đã đẩy cô xuống.

“A!” Lâm Tuyết một cước dẫm lên khoảng không, cô kinh hãi đến cực điểm, hai tay theo bản năng quơ quào mãnh liệt. Con người ta trong bước đường cùng khả năng tiềm tàng được kích thích vô cùng, thật là, Lâm Tuyết lại bị mắc ở rìa cabin, cô khản giọng kêu lên: “Lương Tuấn Đào, cứu tôi!”

Động cơ xoay tròn, kinh phong vù vù, Lương Tuấn Đào lộ ra nửa người, khuôn mặt tuấn tú cương nghị đông lại, hần nói: “Đừng sợ, anh sẽ đến giúp em!”

Nói xong, hần cúi thấp người chậm rãi tách cái móc ở khoang thuyền dọc theo ngón tay cô ra —— hóa ra chuyện hần nói giúp cô theo lời đã nói là như vậy!

Ngã xuống trong nháy mắt, Lâm Tuyết giận dữ, cô một phen tóm lấy mắt cá chân Lương Tuấn Đào, kiên quyết kéo hần xuống dưới, hai người cùng lúc rơi nhanh như gió xuống mặt đất.

46. Q.1 - Chương 46: Chúng Ta Còn Chưa Động Phòng Đâu!

Trong lúc huấn luyện việc dù nhảy bị rơi ra là một tình huống đột phát, ai cũng không thể ngờ tới khi Lâm Tuyết nhảy xuống cô còn thuận tay kéo theo cả Lương Tuấn Đào.

Hai người cứ như vậy dính cùng một chỗ rơi xuống rất nhanh, Lãnh Bân ngồi trên máy bay kinh hãi, cả người toát mồ hôi lạnh, anh ta vội vàng lớn tiếng ra lệnh: “Hai người mau buông tay ra, đừng vướng với nhau ở cùng một chỗ, rất nguy hiểm!”

Lương Tuấn Đào tất nhiên biết tầm quan trọng lợi hại của chuyện này, hần muốn gạt tay Lâm Tuyết ra, nhưng cô hoảng sợ cực độ, tay túm rất chặt, nếu mạnh mẽ kéo ra sẽ khiến cô bị thương. Do dự chốc lát, dù trong túi của hai người đã muốn rách, đồng thời còn quần quanh nhau.

“Hai dù nhảy cùng quần vào nhau, nguy hiểm! Mặt đất gấp rút bố trí phương pháp cứu viện khẩn cấp, mau, mau, mau!”

Dưới mặt đất mọi người nhất thời rối loạn, Lưu Mỹ Quân nghe nói hai người đang quần cùng một chỗ trên không trung kia là con trai và con dâu mình, mặt hoa lóa mắt quay cuồng, thiếu chút nữa té xỉu. Lương Trọng Toàn vội đỡ lấy bà, tự mình trấn định mạnh mẽ: “Đừng hoảng hốt, kinh nghiệm thực chiến của Tuấn Đào rất phong phú, nó sẽ có cách!”

Thẩm Doanh Doanh “Oa” lên một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa mắng Lâm Tuyết: “Đồ sao chổi, liên lụy đến Lương ca ca, tôi hận cô chết đi được!”

Trong mắt Thư Khả hiện lên cả sợ hãi lẫn vui mừng, chẳng lẽ ông trời giúp cô ta sao? Ông trời hãy mau chóng để Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cùng ngã chết đi! Vậy cô ta có thể gạt bỏ được cái họa trong lòng, Sở Hàn cũng nhờ được cái đình uy hiếp trong mắt hần.

Nhưng chưa đợi lời cầu nguyện của Thư Khả hoàn tất, chỉ thấy người đàn ông bên cạnh cô ta đã như mũi tên bắn ra ngoài.

Cũng may hôm nay vận tốc gió thấp, khả năng rơi lệch đi của dù nhảy tương đối ít, mặt đất cấp tốc bố trí tìm cách cứu viện. Mặc Sở Hàn trong bộ chỉ huy đã đưa đến đệm bọt biển xốp nhẹ, các chiến sĩ mồ hôi bắn ra như mưa đang cùng nhau cố gắng.

Mạc Sở Hàn thỉnh thoảng ngẩng đầu tính toán điểm rơi chuẩn xác, mở rộng diện tích tối đa, giành giật từng giây liều mạng đem chắn rải trên mặt đất.

Vân Thư Hoa thì giúp bơm phồng đệm lớn, đôi mắt anh chớp cũng không dám chớp cứ nhìn chăm chăm hai cái dù nhảy trên bầu trời đang dây dưa rơi xuống cùng một chỗ đồng thời phán đoán vị trí cụ thể của bọn họ.

Lý Văn San ở bên cạnh kéo kéo cánh tay Vân Thư Hoa, cô ta bắt mồm oán giận : “Công tác bố trí cứu viện đã có bộ đội đến làm, anh cứ mù quáng khấn trương như vậy làm gì? Lại là vì Lâm Tuyết! Một ngày nào đó em muốn chết cũng không biết anh có khấn trương đến vậy không? Hừ, giờ em tức đến mức dạ dày đau nhức, anh liền đưa em đến bệnh viện khám xem...”

“Cút ngay!” Vân Thư Hoa nho nhả dịu dàng khi nổi giận thật là đáng sợ, anh ta không đủ kiên nhẫn liền đẩy người phụ nữ cứ ở bên cạnh lải nhải gây trở ngại cho việc đi lại ra , liếc mắt cũng không thèm nhìn cô ta một cái, bản thân vẫn tiếp tục kiểm tra đối chiếu điểm rơi chuẩn xác.

*

Lâm Tuyết sợ hãi suýt nữa ngã xỉu, cả người cô cứng ngắc, các đốt ngón tay không làm thế nào duỗi ra được, cô chỉ có thể theo bản năng gắt gao ôm lấy Lương Tuấn Đào. Dù nhảy của hai người đều quán cùng một chỗ, ảnh hưởng tới lực cản, so với bình thường, tốc độ rơi xuống của bọn họ tăng đến gần gấp đôi.

“Ngoan, đừng sợ.” Lương Tuấn Đào không đẩy Lâm Tuyết ra, hắn còn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô, như thường ngày cạy mở hàm răng hút lấy mật ngọt trong cái miệng nhỏ.

Cả người Lâm Tuyết bị chấn động, đột nhiên khôi phục lại ý thức, cô phát hiện ra Lương Tuấn Đào đang làm gì đó! Trời ạ, trong quá trình huấn luyện nhảy dù nhưng hắn lại hôn môi cô, bọn họ... cứ dây dưa cùng một chỗ, vừa hôn vừa rơi xuống đất, mà trên mặt đất thì có rất đông chiến sĩ bộ đội, còn có cả Thủ trưởng, Tướng quân... Mọi người đều ngẩng đầu chiêm ngưỡng kỳ cảnh có một không hai trên trời cao!

Theo phản xạ có điều kiện, Lâm Tuyết dùng hết khí lực đẩy hắn ra, cả giận nói: “Anh muốn chết sao!”

Lương Tuấn Đào thấy cô đã khôi phục sinh khí như thường , không khỏi vén môi cười tà: “Anh không muốn chết, càng không nỡ để em chết. Bà xã à, chúng ta còn chưa động phòng đâu!”

“...” Giờ khắc này, cả người Lâm Tuyết lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cô được linh hội đầy đủ cái gọi là “Không trung hỗn loạn”.

Tay Lương Tuấn Đào từ bên hông chậm rãi rút dù ra, bàn tay khác vươn lên nhẹ nhàng xoa xoa hai má lạnh như băng của Lâm Tuyết, giọng điệu cực kỳ dịu dàng: “Đừng sợ, anh xuống trước dò đường, bất luận tình huống gì xảy ra, em cũng không được hoảng sợ, nhớ nhé, một khi em có thể nhảy xuống từ độ cao cách mặt đất năm nghìn mét, như vậy trên đời này không gì làm em sợ độ cao được nữa!”

Lâm Tuyết còn chưa kịp phản ứng, hắn đã cực nhanh giơ dao, nâng tay chém xuống chặt đứt dây! Lương Tuấn Đào cắt đứt dây dù của chính mình , trong nháy mắt hắn rơi xuống dưới nhanh như gió.

“Lương Tuấn Đào!” Lâm Tuyết cảm thấy đại sự không ổn, cái kẻ bại hoại này... Hắn, hắn muốn chết sao?

Cự ly cách mặt đất chưa đầy trăm mét, được giảm bớt sức nặng một người, dù nhảy của Lâm Tuyết khôi phục lại tốc độ rơi bình thường , cô đã an toàn! Nhưng với Lương Tuấn Đào mà nói... Hắn quả thực là tự tìm đường chết!

*

“Không tốt rồi! Lương Sư trưởng sắp rơi xuống từ độ cao chưa đủ trăm mét!”

Tin dữ truyền đến, toàn bộ sân huấn luyện bùng nổ. Chuyện đột ngột phát sinh, tất cả mọi người đều choáng váng không kịp có bất cứ phản ứng gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn bóng dáng mạnh mẽ kia đang rơi xuống với tốc độ kinh người!

Lưu Mỹ Quân ngửa mặt nhìn lên, đau đến xé lòng khóc gọi một tiếng: “Tuấn Đào!”

Lương Trọng Toàn mở to hai mắt, ông còn chưa kịp nhắm lại, đã thấy từ trên đỉnh đầu nổ rộ một đóa hoa dù trắng nõn. Đó là bông hoa sinh mệnh, bông hoa hy vọng, trên đời chỉ sợ không còn đóa hoa nào vào giờ phút này có thể nở rộ xinh đẹp chói mắt sánh ngang được với nó.

“Hồng!” Hầu như tất cả mọi người cùng lúc phát ra tiếng tán thưởng trầm thấp, bung dù trên tầng trời thấp với độ cao chưa đầy năm mươi mét, Lương Tuấn Đào một lần nữa trở thành thần thoại quân đội !

Khi Lâm Tuyết chạm đất, Lương Tuấn Đào đã đáp xuống an toàn trước cô một bước.

Hai chân một lần nữa được đứng trên mặt đất... Sai rồi, phải là bọt biển mới đúng, Lâm Tuyết gần như không có cách nào đứng vững được, suýt tí nữa bị té ngã.

“Cẩn thận!” Lương Tuấn Đào đến cả bao dù cũng chưa kịp tháo ra đã nhanh chóng chạy lại đỡ lấy cô. Dây thừng và dù lớn đều quấn quanh người bọn họ, đáng vẻ cả hai có chút chật vật, sau khi nhìn nhau, lại nhìn nhau cười, hần hỏi: “Không sợ nữa sao?”

Lâm Tuyết mỉm cười yếu ớt, từ đáy lòng cô tràn đầy lòng cảm kích và bội phục Lương Tuấn Đào: “Cám ơn anh”

“Đừng nói mấy lời khách khí đó với lão công.” Hần lại kéo cô vào trong ngực, chăm chú ngắm nhìn đôi mắt trong suốt của Lâm Tuyết, hần nghiêm túc hỏi han: “Em có biết một giây trước khi mở dù trong lòng anh đang suy nghĩ gì không?”

Vừa mới trải qua một hồi thử thách sinh tử , nếu bảo không hề sợ hãi là nói dối. Lâm Tuyết trầm ngâm trong chốc lát, mới thành thật trả lời: “Tôi không biết!”

Cái kẻ bại hoại này không phải định cùng cô chơi trò tình yêu kích động chứ? Sẽ nói cái gì mà nếu kiếp sau hữu duyên sẽ lại làm vợ chồng, nếu vậy Lâm Tuyết thật không biết nên đáp lại hần thế nào cho tốt. Tốt xấu gì người ta cũng đã cứu cô một cái mạng nhỏ, thậm chí còn kém tí nữa còn mất đi cái mạng của hần , ân tình này nhất định không thể nợ !

“Ngốc!” Lương Tuấn Đào tà tứ giương môi, vươn ngón tay thon dài điểm nhẹ lên chóp mũi xinh xắn , sau đó, hần cúi xuống bên tai Lâm Tuyết bắt đầu lên tiếng, dùng âm thanh mỉa mai hoặc chỉ hai người mới nghe thấy: “Anh nghĩ nếu anh có thể sống sót, đêm nay nhất định phải động phòng với em!”

47. Q.1 - Chương 47: Mâu Thuẫn

Sắc mặt Lâm Tuyết như bị hỏa thiêu bốc lên hơi nóng, đôi mắt trong veo chứa đầy giận giữ trừng người đàn ông trước mặt, cô không nói được câu nào. Trong phút chốc cảm thấy mình suýt nữa bị biến thành bánh thịt mà sắc tâm của hần vẫn không đổi!

“A!” Lương Tuấn Đào thích nhất là được trông Lâm Tuyết thanh lệ bị mình chọc cho tức giận không nói nên lời, hần đúng là cứ thích trêu ghẹo cô. Nâng cái cằm xinh đẹp tuyết trần của Lâm Tuyết lên, Lương Tuấn Đào càng nhìn càng mê mẩn: “Vợ à, đừng có gấp, buổi tối anh nhất định cho em no bụng!”

Rốt cuộc cô không bình tĩnh được nữa, Lâm Tuyết lập tức nâng đầu gối định bụng hướng vào căn nguyên “Phát bệnh” của Lương Tuấn Đào ột cước.

Hần đương nhiên sẽ không để cô đạt được mục đích còn tiện thể kéo Lâm Tuyết vào ngực mình, nhân cơ hội thơm trộm cô một cái , xong xuôi đầu đầy , Lương Tuấn Đào mới quay đầu, không nhanh không chậm nhướn mày cười nói với người bên cạnh: “Mạc huynh, trong lúc nguy cấp đa tạ đã đắc lực tương trợ!”

Lúc này, Lâm Tuyết mới để ý, hóa ra Mạc Sở Hàn cũng đứng cạnh hai người bọn họ, đầu hần đầy mồ hôi, khuôn mặt tuấn tú bực bội trở nên xanh mét đáng sợ, một thân quân trang màu lục mề người cũng ướt đầm mồ hôi, có thể thấy vừa rồi Mạc Sở Hàn đã tiêu hao thể lực đến cỡ nào.

Nhìn quanh bốn phía, Lâm Tuyết kinh ngạc phát hiện ra bọt biển quân dụng đều được trải trên đất trong phạm vi 1km chung quanh bọn họ, từ lúc phát hiện dù nhảy của hai người quấn quanh nhau cho tới thời điểm tiếp đất bình an mới ngừng lại, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, một km mặt đất đã được trải

đệm bọt biển thật tốt, quả thực không dám tưởng tượng các chiến sĩ lại bằng cách nào làm được thế này hoặc phải nói là bằng cách nào Mạc Sở Hàn đã làm được như vậy.

Vươn tay lau bùn đất và mồ hôi dính ở thái dương, ánh mắt băng trùy của Mạc Sở Hàn hung hăng đảo qua Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đang ôm nhau ở cùng một chỗ, hắn không nói gì, xoay người bước đi.

Vân Thư Hoa vút bỏ bơm phồng nhiệt, anh ta chần chờ đi tới vài bước, lo lắng hỏi Lâm Tuyết: “Em không sao chứ?”

“Không sao.” Lâm Tuyết vui mừng mỉm cười với anh, cô dịu dàng nói: “Thư Hoa, cảm ơn anh!”

Bước chân đang rời đi của Mạc Sở Hàn thoáng bị kiềm hãm, mồ hôi đầm đìa trên thân thể hắn giống như nước lạnh trong thảng chập rét đậm giội cả vào người, lạnh từ đầu đến chân, lạnh đến tận tim. Hắn và Lâm Tuyết thật sự đã biến thành tử địch, so với Vân Thư Hoa hắn cũng không bằng, ít ra Lâm Tuyết còn coi Vân Thư Hoa là một người bạn đáng tin cậy. Còn Mạc Sở Hàn hắn, trong mắt cô đã hoàn toàn lột xác thành ma quỷ.

Chuyện này có quan hệ gì sao? Mạc Sở Hàn căn bản không quan tâm! Nhưng tại sao trong lòng hắn lại khủng hoảng, luống cuống chưa xót thống khổ như thể đột nhiên phát hiện ra mình đã mất đi toàn bộ sinh mệnh trân quý nhất. Thậm chí hắn còn không rõ vừa rồi bản thân mình đã làm gì? Những hành động này hoàn toàn là theo bản năng, Mạc Sở Hàn cũng không biết vì sao mình cứ liều mạng muốn cứu Lâm Tuyết đến thế? Chỉ biết rằng, hắn không thể để cho cô chết được, làm thế giống như đứng nhìn chính mình đang chết.

Mạc Sở Hàn nhin không được ngoài đầu liếc nhìn bọn họ một cái, thấy Lâm Tuyết nghiêng người cùng Vân Thư Hoa nhỏ giọng nói gì đó, đôi mắt trong suốt như suối thanh lãnh sáng ngời, khí chất điềm tĩnh, thanh tao, lịch sự ngoài mềm trong cứng... Đáng tiếc, tất cả những thứ ấy không còn thuộc về hắn nữa!

Lại xoay người, bước chân của Mạc Sở Hàn có chút lảo đảo, hắn dùng tay áo quét qua thái dương, ngẩng đầu lần nữa đã thấy Thư Khả chạy tới.

“Sở Hàn, ” Thư Khả quan tâm dùng khăn tay lau lau mồ hôi trên thái dương hắn, cô ta lo lắng hỏi: “Lâm Tuyết không sao chứ?”

So với Lý Văn San thì Thư Khả là thức thời hơn, biết rõ nam nhân thích người khéo léo nhu thuận, cô ta cũng không trái ý hắn

Mạc Sở Hàn miễn cưỡng gật gật đầu, hắn vươn tay kéo Thư Khả lại , “Anh hơi mệt , về trước thôi!”

*

Sau khi nhìn thấy Lương Tuấn Đào thuận lợi bung ra dù nhảy dự bị, trải qua chấn động, cảm xúc thay đổi lên lên xuống xuống, Lưu Mỹ Quân không chịu nổi nữa đã hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào nhận được tin này vội cùng nhau đến thăm hỏi Lưu Mỹ Quân, bất quá, chờ tới lúc hai người đến nơi, Lưu Mỹ Quân được quân y khám và chữa bệnh đã tỉnh dậy.

Thấy bọn họ xuất hiện, bà vịn tay Thẩm Doanh Doanh đứng lên, chờ Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào đến gần, Lưu Mỹ Quân giơ tay quăng một cái tát vào mặt Lâm Tuyết, giận dữ trách mắng: “Đồ sao chổi, Tang Môn thần(1)!”

Lâm Tuyết không tránh né cũng không cãi lại, cô im lặng chịu đựng để mặc Lưu Mỹ Quân đánh chửi. Dù sao chính mình hại người ta suýt nữa mất đi con trai, để bà phát tiết lửa giận một chút cũng là chuyện nên làm.

Lương Tuấn Đào không ngờ mẹ mình đột nhiên sẽ đánh Lâm Tuyết, hắn bảo hộ cho cô, không vui trừng mắt với Lưu Mỹ Quân : “Mẹ, rõ ràng cô ấy con dâu của mẹ, không phải con chó nhỏ chúng ta nuôi trong nhà để lúc tức giận có thể tùy ý đá cho hai phát !”

“Cô ta sánh được với con chó nhà chúng ta sao? Chó còn biết bảo vệ chủ, cô ta thì chỉ biết gây tai họa cho con!” Lưu Mỹ Quân nghiêm khắc tuyên bố: “Không được, chuyện hôn nhân này phải tính lại lần nữa!

Nghe nói cô ta cầm tinh con dê, tương khắc với con. Còn ngày sinh tháng đẻ cũng không biết có khắc chết con không nữa, cứ đăng ký qua loa như vậy, rất là không ổn!”

“Đúng vậy! Hôn nhân là chuyện đại sự sao có thể qua loa được chứ? Cũng may còn chưa chính thức cử hành hôn lễ, cho dù linh giấy hôn thú rồi vẫn có thể làm thủ tục ly hôn, không có gì phiền phức hết!” Thẩm Doanh Doanh vừa nghe thấy Lưu Mỹ Quân có ý định bỏ rơi Lâm Tuyết, tinh thần cô ta rất phấn chấn, liền tích cực ở bên cạnh phụ họa: “Ngộ nhỡ sau khi kết hôn phát sinh phiền toái lớn hơn nữa thì hối hận cũng đã muộn.”

Lương Tuấn Đào nheo mắt hỏi cô ta: “Tôi hối hận hay không mắc mớ gì tới cô? Cô có tư cách can thiệp vào chuyện nhà tôi sao?”

Thẩm Doanh Doanh nhất thời kích động, khiếp vía nói: “Lương ca ca, em chỉ muốn tốt cho anh thôi.”

“Cút ngay!” Lương Tuấn Đào rống lên với Thẩm Doanh Doanh, đồng thời hấn cũng cảnh cáo Lưu Mỹ Quân: “Hôn sự của con do bản thân con quyết định, con mẹ nó chứ, đừng ai rảnh rỗi lo chuyện bao đồng!”

“A!” Lưu Mỹ Quân giận đến mức thiếu chút nữa ngất xỉu lần hai, bà chỉ có thể vịn vào Lương Trọng Toàn rơi lệ: “Lão Lương, ông xem cái thằng nghịch tử này...”

Lương Trọng Toàn vừa vặn hoà giải, ôn hòa khuyên nhủ: “Con cái đều có phúc của chúng nó, đừng can thiệp nhiều, để tụi nó đi.”

Lưu Mỹ Quân cũng biết âm ỉ lớn chuyện đối với mình không có gì tốt, sẽ chỉ làm con trai càng ngày càng lạnh nhạt với mình hơn, bà vừa ủy khuất vừa oán giận nói với chồng mình: “Tôi chỉ là... dạy dỗ con dâu, nó cứ như vậy không nể mặt tôi. Đồ xú tiểu tử vô lương tâm, cưới vợ về là quên mẹ...”

Hai vị lão thủ trưởng Lương Đồng và Lãnh Lệnh Huy hai vị cũng cùng qua đây, thấy tình cảnh này biết Lương Tuấn Đào gặp chuyện khó khăn đang buồn bực. Lương Đồng đối với con dâu khuyên giải sâu sắc: “Mỗi vị quân nhân từ lúc khoác quân phục lên người đã luôn phải chuẩn bị tinh thần bất cứ lúc nào cũng có thể hi sinh vì Tổ quốc. Bất kể là thực chiến hay diễn tập, nguy hiểm ngoài ý muốn không đâu không có. Lần này con có thể trách tội Lâm Tuyết, lần sau thì sao? Con là con dâu Lương gia, phải học được sự khoan dung và thông cảm. Đứa nhỏ Lâm Tuyết này ta quan sát lâu rồi, cảm thấy các phương diện của con bé cũng không tồi. Chuyện lần này là ngoài ý muốn, tin rằng dạy bảo qua một lần, nó sẽ không mắc phải sai lầm giống nhau.”

Trong lòng Lâm Tuyết rất cảm động, đối với vị lão nhân hiền lành lại thông thái này, cô tràn ngập tôn kính và lòng biết ơn, đôi mắt trong trẻo tràn ra giọt lệ, Lâm Tuyết nhợt nhạt nhướn môi, cô không nói gì cả, chỉ hướng lão nhân trang trọng đánh tay chào theo nghi thức quân đội!

48. Q.1 - Chương 48: Danh Phận

“Đã điều tra kỹ càng tất cả các máy bay trực thăng thuộc sở hữu của Bộ đội Đặc chủng, không tra ra được nhật ký lộ trình phương vị, phỏng đoán toàn bộ đã bị xóa!” Lưu Bắc Thành ở bên cạnh nhỏ giọng báo cáo với Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào tay nâng ly rượu sâm banh, đứng yên lặng ở một góc, hần vừa nghe Lưu Bắc Thành báo cáo vừa tự hỏi gì đó.

“Như vậy, quả thật là trực thăng của Bộ đội Đặc chủng rồi, không có khả năng bọn họ sẽ để lại bất cứ dấu vết nào, Lý Ngạn Thành là một con cáo già. Đương nhiên đã sớm phòng bị chiêu thức tra xét máy bay trực thăng của chúng ta.”

Trầm ngâm hồi lâu, Lương Tuấn Đào đột nhiên hỏi: “Hôm đó, video ghi chép trong hộp đen của xe có còn không?”

Quân đội quy định, khi xe quân dụng đi ra ngoài phải mang theo hộp đen ghi chép, cái này để phòng ngừa nửa đường có tình huống đột ngột phát sinh, mắt người không thấy rõ, đầu óc không đủ nhanh nhạy nhưng máy móc lại có thể bù đắp được khuyết điểm này.

“Vẫn còn, video không được rõ nét, lúc ấy phi cơ trực thăng bất ngờ cất cánh, máy móc ghi chép chỉ chụp được ảnh ở mặt bên, sau đó trực thăng lại thả xuống bom khói gây trở ngại nghiêm trọng cho chất lượng hình ảnh.” Đoạn video kia đã sớm được nghiên cứu qua không biết bao nhiêu lần nhưng không phát hiện được bất cứ manh mối có giá trị nào. Theo hình ảnh xuất hiện trong video, vị trí kí hiệu của trực thăng quân dụng cũng đã được giấu đi.

“Hừ!” Lương Tuấn Đào nhướn mày phong, cười lạnh nói: “Cha con nhà này phối hợp không chê vào đâu được, trừ phi từ nay về sau bọn họ an phận thủ thường, bằng không, nếu bị tôi tóm được, tôi nhất định không tha!”

*

“Xin chào, tôi là Hà Hiểu Mạn, vợ của Lãnh Bàn, cũng là Tổng biên tập tạp chí ”Danh lưu” (Người nổi tiếng) có trụ sở tại thành phố này. Tôi có vinh hạnh được kết bạn với cô không?”

Một vị nữ tử thanh thuần xinh đẹp rất có khí chất bước nhanh tới, lễ phép vươn tay ra với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nghe nói cô gái này là vợ Lãnh Bàn, vội vàng lễ phép bắt tay cô, “Đương nhiên là có thể, được làm bạn với Lãnh phu nhân cũng là vinh hạnh của tôi!”

Hà Hiểu Mạn thân nhiên cười, nói: “Cô gọi tôi là Hiểu Mạn là được rồi!”

Sau khi hai người bắt tay hàn huyên, Hà Hiểu Mạn niềm nở chủ động nói : “Hôm nay tôi may mắn được xem cô và Lương Sư trưởng diễn tập nhảy dù, thật sự rất phấn khích, trăm năm khó gặp một lần! Hơn nữa cũng rất cảm động, trong thời khắc nguy cấp, hai vợ chồng cùng tương trợ nhau lúc hoạn nạn, cùng an ủi, khích lệ lẫn nhau, cùng vượt qua ranh giới sinh tử. Hai người đã làm cho hàng nghìn hàng vạn chiến sĩ trên mặt đất cảm động, tôi còn tận mắt trông thấy có rất nhiều người rơi lệ ngay tại chỗ...”

Lâm Tuyết mỉm cười lễ độ lắng nghe. Có lẽ do thiên tính cô rất miễn cảm, cô cảm thấy sau những lời Hà Hiểu Mạn nói hẳn là có mục đích gì đó. Có lẽ, cô ấy không có ác ý, nhưng Lâm Tuyết tin rằng đối phương sẽ không đơn thuần chỉ luận sự như vậy.

Quả nhiên, trong bầu không khí không khác thường lắm, Hà Hiểu Mạn vừa vặn đưa ra chiếc máy ảnh kĩ thuật số, bên trong có đoạn video quay cảnh gặp nạn lúc diễn tập nhảy dù, hơn nữa còn có một ít ảnh chụp tại hiện trường. Hà Hiểu Mạn vừa nhấn nút phát hình cho Lâm Tuyết xem vừa cười hỏi: “Cô thấy kĩ thuật chụp ảnh của tôi thế nào?”

Góc độ được chọn để chụp ảnh rất tốt, vĩ vĩ nhưng không cầu thả, chân thực mà không mất đi cảm quan nghệ thuật, có thể nhìn ra được người chụp hẳn phải có bản lĩnh vững vàng và thành thạo chuyên môn. Lâm Tuyết gật đầu khen ngợi: “Không tồi ! Trước đây cô là phóng viên ảnh à?”

“Tôi thích mỹ thuật tạo hình, là tay nghiệp dư thích chụp ảnh. Sau này vào làm chân ghi chép nhỏ ở tạp chí ”Danh lưu“, chính là ”đội cầu tử” bây giờ chúng ta thường gọi đó.” Hà Hiểu Mạn che miệng cười rộ lên, thẳng thắn nói: “Hiện tại làm chủ biên, tôi vẫn là không đổi được tính xấu khi làm chân ghi chép, cứ thấy tin tức có giá trị là muốn chụp ngay!”

Lâm Tuyết nhin không được cười phá lên, sau một lúc hơi hơi trầm ngâm, cô thoải mái nói: “Cô có thể đăng trên tạp chí, chỉ cần đúng với thực tế là được”

“Cám ơn cô nha.” Hà Hiểu Mạn thấy Lâm Tuyết nói chuyện dễ chịu như vậy, càng cao hứng nắm tay cô, thân thiết nói: “Chúng ta qua kia ngồi xuống nói chuyện đi.”

Tiệc rượu này do Lãnh gia tổ chức, người tham gia đều là nhân vật quan trọng trong quân đội và quan lớn giới chính trị. Bởi vì bọn họ mang theo gia quyến nên đủ loại phu nhân và tiểu thư danh môn đều đua nhau điếm lệ, sau khi hàn huyên xã giao, đề tài chủ yếu xoay quay đàn ông, địa vị, quần áo, thưởng thức... Những nhóm nữ nhân này đều cảm thấy hứng thú với gì đó. Kết thân với nhau, khoe khoang lẫn nhau, bày ra các kiểu nịnh bợ giả dối và làm ra vẻ ta đây.

“Mau nhìn kia, hai vị mỹ nữ ngồi bên kia không phải Lãnh Thiếu tướng phu nhân và Lương Sư trưởng phu nhân sao? Lão công bọn họ sao lại không ngồi cùng nhỉ?”

“Cô thì biết cái gì, Lương Sư trưởng vẫn chưa kết hôn đâu! Cô gái kia tự ngã vào thôi, Lương gia còn chưa có thừa nhận.”

“Đúng không? Nhưng tôi nghe nói hai người bọn họ đã đăng kí kết hôn rồi, hôm nay lúc diễn tập nhảy dù, không phải nghe nói Lương sư trưởng vì cứu cô ấy thiếu chút nữa đã mất mạng sao?”

Các nữ nhân nhỏ giọng nghị luận, hưởng thụ thú vui bà tám, không ai phát hiện ra có một cô gái đầu óc đang bị lòng ghen tị thiêu đốt sắp sửa lên tiếng.

“Lâm Tuyết là sao chối, là Tang Môn thần! Cô ta thiếu chút nữa đã liên lụy khiến Lương ca ca bỏ mạng! Bác Lương nói, trừ phi bà ấy chết bằng không, tuyệt đối không cho phép sát tinh kia bước chân vào cửa Lương gia!”

Giọng nói vang lên vừa sắc nhọn vừa the thé lẫn át cả tiếng động ồn ào rầm rĩ của tiệc rượu khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc hướng tầm mắt về phía người nói chuyện.

Thẩm Doanh Doanh chống nạnh, cô ta đứng từ xa chỉ vào chỗ Lâm Tuyết và Hà Hiểu Mạn đang ngồi cất cao giọng chửi bới, không thềm để ý chút nào đến thân phận tiểu thư danh môn của mình: “Đồ sao chối, sao cô cứ quẩn lấy Tuấn Đào không buông? Chẳng lẽ cô nhất định phải hại chết anh ấy mới thôi sao?”

“Doanh Doanh, đừng ồn ào nữa!” Triệu Huyền Kỳ cũng bị tước quân chức, bây giờ cô ta và Thẩm Doanh Doanh giống nhau, đều là binh nhì trong đại đội nữ binh ở Phi Ưng đoàn, nghĩ lại đều muốn nôn chết. Tuy cũng thống hận Lâm Tuyết như Thẩm Doanh Doanh nhưng sau bị giáo huấn đó, lá gan của Triệu Huyền Kỳ đã nhỏ đi nhiều.

“Sợ cái gì? Cô ta suýt nữa hại chết Lương ca ca, tôi mắng mấy câu cũng không được sao?” Thẩm Doanh Doanh vừa hận Lâm Tuyết đoạt đi Lương Tuấn Đào vừa uất ức cho thân phận tương vi hiển hách của mình bỗng chốc rơi vào tình trạng xấu hổ như vậy.

Không chỉ tình yêu thất bại, sự nghiệp rồi tình rồi mù, vừa mới vào quân đội đã bị tước chức vụ, mặt khác còn phải cùng Triệu Huyền Kỳ đợi Quân ủy đưa ra hình thức xử phạt cuối cùng. Còn chưa biết được, có thể tiếp tục được ở lại quân ngũ hay không cũng là một ẩn số.

Lúc này Lương Tuấn Đào và Lãnh Bân sóng vai đi tới, tất cả mọi người vội vã tuôn ra tranh nhau đến chào hỏi xã giao bọn họ, không ai thềm để ý tới Thẩm Doanh Doanh đang gây âm ỉ kia. Trong cái vòng luẩn quẩn mà mọi người đều đã thành tinh, đương nhiên bọn họ phân biệt rõ được cái gì nặng cái gì nhẹ, đặc tội với Lương gia không nổi, càng không nên đắc tội với Lương Tuấn Đào.

Lúc này, Hà Hiểu Mạn cũng kéo Lâm Tuyết qua đây

Hà Hiểu Mạn thẳng thắn vô tư, trong lòng không giấu được chuyện. Ngay ở trước mặt mọi người, cô dứt khoát nói với Lương Tuấn Đào: “Đào Tử, anh tính khi nào thì cùng Lâm Tuyết cử hành hôn lễ, vừa rồi tôi nghe thấy có người phê bình danh phận của hai người đấy!”

49. Q.1 - Chương 49: Ngoài Ý Muốn

Tiệc rượu náo nhiệt ồn ã nhất thời trở nên yên tĩnh vô cùng, tất cả mọi người đều đang chờ đợi phản ứng của Lương Tuấn Đào.

Truyền kì về hôn sự giữa Nhị thiếu Lương gia và Tam tiểu thư Lâm gia đã sớm lưu truyền khắp thành phố, đủ loại phiên bản. Mọi người cũng không có ai là ngoại lệ, bọn họ đều cho rằng thủ đoạn bất cóc đàn ông của vị Tam tiểu thư Lâm gia này không đồng nhất. Sau hai lần bị vứt bỏ, mặc dù bị mang tiếng bừa bãi nhưng cô ta vẫn chạm được tới ngai vàng Thiếu phu nhân Lương gia, khiến người đời ghen hòng trân trối

hiều lần phải thốt lên cảm thán: thế giới này quả thật điên rồ! Chỉ cần chịu cố gắng, không ảo tưởng nào không thực hiện được!

Lần trước, trước mặt truyền thông, Lương Tuấn Đào đã thể hiện thái độ của mình, hắn nói hắn đã cùng Lâm Tuyết lĩnh giấy hôn thú, lần này bị hỏi đến chuyện hôn lễ, hắn có giữ thái độ kiên quyết như lần trước không?

Lương Tuấn Đào cười như tắm gió xuân. Ở trước mặt mọi người, hắn ôm Lâm Tuyết vào lòng, niếm hôn lên gương mặt thanh lệ kia, sau đó ngẩng đầu cao giọng tuyên bố : “Tôi và Lâm Tuyết là chiến sĩ giải phóng quân vinh dự của nhân dân Trung Hoa, chúng tôi đều cảm thấy vô cùng tự hào và hạnh diện. Mừng 1 tháng 8 năm nay là ngày thành lập Quân đội (2) sẽ là ngày tôi cùng Lâm Tuyết cử hành hôn lễ, cùng cả nước đón mừng ngày này, chúng tôi sẽ nắm tay nhau, suốt đời trăm năm hạnh phúc!”

“Xôn xao!” Làn sóng vỗ tay vang lên thật lâu không dứt, bọn họ vỗ tay vì thái độ thẳng thắn và trong sáng của Lương Tuấn Đào. Đối với Lâm Tuyết, quả thực hắn đã đạt đến một trình độ nào đó, mỗi khi dư luận nghi ngờ về quan hệ của bọn họ, hắn đều có thể đứng ra cho cô một câu trả lời thỏa đáng, cũng không để Lâm Tuyết phải một mình đối mặt với các loại áp lực, với những suy đoán của xã hội.

“Bà xã à, ngày mừng 1 tháng 8 sẽ cử hành hôn lễ, em cảm thấy thế nào?”, đại khái là Lương Tuấn Đào chợt nhớ ra chuyện hôn sự mình vừa tự ý quyết định vẫn chưa hỏi qua ý kiến của lão bà đại nhân, do vậy hắn liền cúi xuống bên tai Lâm Tuyết nhỏ giọng hỏi

Đây không phải là mã hậu pháo (2) à? Đã tuyên bố ngày cưới, giờ lại giả mù sa mưa quay sang hỏi ý kiến cô. Lâm Tuyết cười nhạt nói: “Anh đã tự quyết định rồi còn hỏi tôi làm gì. Xem tôi là đứa ngốc sao?”

Cô nhăn nhó cái mũi nhỏ, ra vẻ như đang hờn giận nguyệt hân, bộ dáng kia thật quá mức đáng yêu khiến Lương Tuấn Đào hận không thể lập tức ăn ngay Lâm Tuyết.

Bụng dưới vọt lên một cỗ nhiệt lưu, lửa nóng nhanh chóng lan khắp toàn thân, nóng đến mức cơ thể hắn ứa ra nhiệt khí! Không được, phải nhanh chóng hạ hỏa gấp!

Đôi mắt thâm thúy bốc lên ngọn lửa nguy hiểm, Lương Tuấn Đào nhướng môi cười tà, đột nhiên một tay hắn đặt trên eo nhỏ của Lâm Tuyết, tay còn lại câu dẫn đuôi ngọc thon dài, chặn ngang thắt lưng ôm lấy Lâm Tuyết, hắn mị thanh nói nhỏ: “Vợ à, chúng ta về nhà động phòng thôi!”

Lâm Tuyết xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng, cái tên quân nhân lưu manh này lại quen thói tinh trùng lên não rồi! Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt trước ngực hắn, cô thấp giọng trách mắng: “Đợi chút, anh nói ngày mừng 1 tháng 8 kết hôn, đến hôm kết hôn tôi mới đồng ý động phòng.”

“Hôn lễ chỉ là nghi thức, chúng ta cũng đã lĩnh giấy đăng ký kết hôn rồi.” Dục hỏa thiêu đốt, khuôn mặt nam nhân cười đùa nịnh nọt, đồng thời chân hắn bước như bay, Lương Tuấn Đào giống như con dã thú bụng đói kêu vang vội vã tóm lấy con cừu nhỏ mập mạp, hắn chỉ muốn mau chóng tìm được nơi yên tĩnh ngốn ngấu thưởng thức!

Lâm Tuyết biết không có cách nào cự tuyệt được nữa cũng không còn lý do gì để từ chối. Hai tay cô ôm quanh thắt lưng trắng kiện của Lương Tuấn Đào, vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn, hết thấy đều theo hắn đi !

Cước bộ Lương Tuấn Đào thật gấp, mọi người trong tiệc rượu náo nhiệt lập tức vì hắn tránh sang bên mở ra một con đường. Tất cả đều nhìn ra Lương nhị thiếu đang vội vã muốn cùng bà xã mình thân thiết, không ai dám ngăn trở sự hứng khởi của hắn.

Đúng là, hết lần này đến lần khác cứ vào thời điểm quyết định lại xảy ra chuyện ngăn trở Lương Tuấn Đào!

“Thủ trưởng, có việc khẩn cấp !” Người tới là Lưu Bắc Thành, khuôn mặt tuần tú nghiêm trọng, thần sắc có chút hồi hã.

Lương Tuấn Đào nhướng mày rất không hài lòng, nheo mắt khiển trách: “Cái gì khẩn cấp? Kinh thành bị địch đánh phá hay là Sư đoàn 706 bị bắt gọn? Không thấy tôi đang cuồng cuồng cùng chị dâu cậu đi tâm sự à, uống công theo tôi lâu như vậy, một chút năng lực cũng không có!”

Lưu Bắc Thành muốn nói lại thôi, cuối cùng anh ta vẫn đánh bạo tiến đến khe khẽ nói nhỏ bên tai Lương Tuấn Đào một hồi.

Lâm Tuyết không nghe được chuyện Lưu Bắc Thành đang nói, cảnh tượng như vậy khiến cô xấu hổ, cô liền giầy dụa từ trong ngực Lương Tuấn Đào thoát ra.

Hắn cũng không ngăn cản Lâm Tuyết, mọi sự chú ý hiển nhiên đã bị lời nói của Lưu Bắc Thành cuốn hút, trên mặt thập phần khiếp sợ: “Cậu có nhầm không?”

“Không thể làm được, tôi đã tận mắt nhìn thấy!” Lưu Bắc Thành khẳng định đáp lại: “Hiện giờ cô ấy nằm trong Bệnh viện quân khu Bộ đội Đặc chủng, thương thế rất nghiêm trọng!”

Cẩn chặt môi mỏng trầm ngâm trong chốc lát, Lương Tuấn Đào quyết định thật nhanh: “Tôi qua đó xem.”

Hắn đi được hai bước bỗng nhớ tới Lâm Tuyết, liền quay trở lại vội vàng dặn dò một câu: “Anh sẽ bảo Dương Tử qua đây đưa em về Quân doanh!”

Lâm Tuyết gật gật đầu, cũng không hỏi hắn đi đâu, chỉ là thấy Lương Tuấn Đào rời đi không chút do dự, trong lòng cô hơi có cảm giác mất mát.

Sợ mấy nữ nhân nhiều chuyện lại vây quanh mình hỏi han lung tung này nọ, Lâm Tuyết vội vàng cất bước rời đi, tiến vào thang máy rời khỏi hội sở. Vừa ra đến cửa đã xe thể thao của Lưu Dương đỗ ở chỗ này, anh ta ngẩng cao khuôn mặt khôi ngô tà tứ, cười vang nói: “Người đẹp, lên xe đi!”

Lâm Tuyết hơi do dự một chút, thấy phía sau có mấy phóng viên đang theo ra, không còn lựa chọn nào khác cô đành phải lên xe.

Mã Đồng Đồng cũng ngồi trên xe nhưng sắc mặt nhìn qua không được tốt cho lắm, giống như mới vừa cùng Lưu Dương cãi nhau. Thấy Lâm Tuyết lên xe, cô đành miễn cưỡng cười cười, hỏi: “Đi đâu đây?”

“Rời khỏi nói này trước rồi nói sau!” Lâm Tuyết thản nhiên nói, trong lòng buồn bã thất vọng, không nói ra được nguyên nhân là gì.

*

Lâm Tuyết chưa trở về quân khu ngay mà đến thẳng nơi ở của Mã Đồng Đồng. Nơi này là một biệt thự độc lập mà Lưu Dương mua cho Mã Đồng Đồng, bên ngoài tạo hình xa hoa bên trong bố trí xa xỉ, còn thuê người giúp việc trông coi việc quét tước vệ sinh, đồ dùng sinh hoạt bên trong đều đầy đủ cả.

Không ngờ Mã Đồng Đồng lại sống chung với Lưu Dương, còn tiếp nhận món quà tặng bạo tay của anh ta. Lâm Tuyết có chút cảm giác ngoài ý muốn, thừa dịp Lưu Dương không chú, cô nhỏ giọng hỏi Mã Đồng Đồng: “Cậu cùng Lưu Dương ở chung, chuyện này ba cậu có biết không?”

“Cất, ông ấy chỉ bận bịu phóng đấng với tình nhân, mặc kệ mọi chuyện của mình.” Mã Đồng Đồng ngược lại nghĩ rất thoáng, cô cười thoải mái nói: “Mình cảm thấy rất tốt. Anh ta đẹp trai lại có tiền, đối xử với mình rất tốt, người yêu như vậy có thể tìm được ở đâu chứ?”

Lâm Tuyết muốn khuyên nhủ vài câu, sau nhiều lần suy nghĩ cô quyết định nuốt trở lại. Mỗi người đều có quyền lựa chọn con đường của riêng mình, chỉ cần họ cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

Cô vẫn luôn cố chấp giữ vững tình cảm của mình với Mạc Sở Hàn, mười năm hay một ngày cũng giống nhau, hồn nhiên vô tư là thế nhưng cuối cùng đạt được gì đây? Kết quả chỉ để đổi lấy tổn thương và đả kích.

Nếu Mã Đồng Đồng đã thông suốt, có thể nghĩ chuyện giao dịch nam hoan nữ giống như một trò chơi, cô ấy chơi vui là được, sau này có thể đảm bảo rút ra được mà không bị thương tổn thì cũng là kẻ chiến thắng rồi!

Sau khi tắm tấp qua loa dưới vòi hoa sen, Lâm Tuyết trở lại phòng dành cho khách, sắp xếp thật tốt chuẩn bị nghỉ ngơi. Mã Đồng Đồng bị Lưu Dương gọi đi rồi, cô đành ngủ một mình trên chiếc giường lớn kia.

“Nếu anh còn sống, đêm nay nhất định phải cùng em động phòng!”

Giọng điệu lưu manh của người đàn ông ấy lại vang lên bên tai khiến Lâm Tuyết không khỏi đỏ mặt, tim đập thình thịch trong lồng ngực

Nhưng hiện tại hắn lại giao mình cho Lưu Dương đến tận giờ cũng không thấy bóng dáng đâu!

Khẽ cắn cánh môi, cô do dự cầm lấy điện thoại, lo lắng không biết có nên gọi điện cho Lương Tuấn Đào hay không. Lâm Tuyết khẳng định rằng hắn đang gặp phải chuyện rất khẩn cấp, nếu không lúc rồi đi đã không vội vã đến thế..

Nhưng giờ mà gọi điện cho hắn có phải có chút mập mờ không? Dám chắc Lương lưu manh sẽ mượn cơ hội này để trêu chọc mình, nói mấy lời khiến mình phải đỏ mặt xấu hổ. Hắn sẽ nói cái gì mà cô nhớ hắn rồi đúng không? Rồi cô không cần vội vã thức giục hắn trở về động phòng ...

Điện thoại trong tay Lâm Tuyết chợt rung động, trong lòng rối loạn, cô thậm chí còn không nhìn dây số gọi đến đã mở máy nghe: “Tôi đang ở chỗ Lưu Dương , anh có muốn tới đón tôi hay không?”

Trong điện thoại không có hồi âm, chỉ truyền ra tiếng thở dốc hỗn loạn trầm đục , tựa hồ như cảm xúc câu kính của ai đó đang bị kiềm nén mãnh liệt.

Lâm Tuyết nhanh chóng nhận ra có gì đó không thích hợp, theo bản năng cô thốt lên hỏi: “Anh là ai?”

50. Q.1 - Chương 50: Vợ Anh Đang Nhìn Chúng Ta Đây!

“Ha ha...” Trong điện thoại vang lên tiếng cười xót xa âm hiểm của Mạc Sở Hàn, giọng nói mang theo hận ý tới tận xương tủy: “Tiện nhân, cô rất vội phải không? Đáng tiếc Lương Tuấn Đào hiện tại không có hứng thú chạm vào cô đâu !”

Lâm Tuyết không thể tưởng được Mạc Sở Hàn sẽ gọi điện ình, còn nói ra những lời ghê tởm này. Khuôn mặt thanh lệ lạnh lùng, cô chuẩn bị ngắt điện thoại.

“Khoan!” Mạc Sở Hàn giống như nhìn thấu toàn bộ tâm tư cô , hắn cười khẩy giễu cợt: “Cô sợ phải đối mặt với hiện thực, đúng không? Lương Tuấn Đào căn bản không yêu cô. Hắn để cô lại một mình trong nhà người đàn ông khác còn mình thì cùng người tình cũ đi vụng trộm! Lâm Tuyết, tôi đã nói rồi, mỗi lần cô mặc chiếc váy trắng đó sẽ không có chuyện tốt lành gì đâu. Lương Tuấn Đào cuối cùng sẽ vứt bỏ cô, bởi vì hắn đã tìm thấy nữ nhân hắn yêu thực sự, thứ đồ thay thế như cô hết giá trị rồi!”

Cái gì? Lâm Tuyết nhạy bén cảm thấy những lời đối phương nói ra không phải là tùy tiện nói bậy. Đêm nay, Lương Tuấn Đào giao cô cho Lưu Dương rồi vội vã rời đi, nhất định không phải chuyện tầm thường. Lưu Bắc Thành nói “cô ấy” nằm ở Bệnh viện Quân khu Bộ đội Đặc chủng , Lương Tuấn Đào nghe thấy nhất thời khẩn trương cực kì, ngay cả chuyện “Động phòng” nhớ mãi không quên cũng không làm hắn quay đầu lại. Có thể thấy được, trong mắt hắn vị trí của cô gái kia quan trọng đến đâu... .

“Đến đó đi, Phòng xxx khu vip, tầng 17 Bệnh viện Quân khu Bộ đội Đặc chủng, ở nơi đó cô sẽ thấy được Lương Tuấn Đào và nữ nhân của hắn đang làm cái gì!” Nói xong câu này, Mạc Sở Hàn liền cúp điện thoại.

Trong lòng rất rối ren, Lâm Tuyết hít sâu không ngừng cho tới khi tâm tư ổn định trở lại. Không cần lo lắng, không thể loạn! Cho dù chuyện Mạc Sở Hàn nói đang thực sự xảy ra. Đối với Lương Tuấn Đào, cô cũng chưa bao giờ ôm bất cứ hi vọng xa vời nào, quan hệ giữa cô và hắn là kẻ ước hôn nhân! Nhưng kẻ nào đã từng cam đoan rằng sau khi kết hôn sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với cuộc hôn nhân này, sẽ không vượt quá giới hạn ra ngoài tìm tiểu tam ?

Nghĩ đến đây Lâm Tuyết đúng lý hợp tình đứng dậy, cô đã tìm được lí do cho việc đi “bắt gian” của mình.

Lâm Tuyết, cô là vợ hợp pháp của Lương Tuấn Đào, cô có quyền được biết rõ cuộc hắn và mối tình đầu kia có nói lại quan hệ hay không? Nếu hắn làm trái với lời hứa và kẻ ước, , quyền chủ động liền nằm ở trong tay cô. Như vậy tránh được việc tên đàn ông giáo hoạt kia lại lấy danh nghĩa kẻ ước ra để bức bách cô thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ của một người vợ!

*

Trong Quân doanh đã được học lái xe, Lâm Tuyết liền mượn xe thể thao của Lưu Dương lái tới phân khu bệnh viện. Nơi này là quân khu bên trong bệnh viện, không mở cửa kinh doanh, ra vào đều có cảnh vệ kiểm tra, may mắn là Lâm Tuyết có mang theo giấy tờ tùy thân và giấy hôn thú, một đường tiến vào suôn sẻ không bị ngăn trở.

Vào thang máy lên tầng mười bảy, Lâm Tuyết nhờ một y tá trẻ tuổi đưa mình tới phòng bệnh theo lời Mạc Sở Hàn nói.

Đây là phòng bệnh chuyên dụng xa hoa dành cho thủ trưởng, bên ngoài là phòng khách kiểu khách sạn năm sao, rộng lớn xa hoa, còn có phòng trà và phòng tập thể thao, bên trong mới là phòng ngủ.

Đứng ở cửa do dự trong chốc lát, Lâm Tuyết vẫn quyết định không gõ cửa. Người chồng trên danh nghĩa của cô đang cùng người đàn bà khác ở trong phòng ngủ kia, cô là vợ cả không cần thiết phải khách khí lễ phép làm gì.

Cửa phòng khép hờ, đẩy nhẹ liền mở ra, Lâm Tuyết lập tức đi vào trong. Cũng may bên trong không tắt đèn, phòng ngủ lớn bố trí hoa mỹ, mặt sàn trải thảm cao đến gần mắt cá chân, đèn tường tạo hình tinh xảo tỏa ra tia sáng hoàng kim dịu dịu, một khung cảnh lãng mạn ấm áp lại thêm không khí ái muội mê ly.

“... Tuấn Đào, em sợ! Em tưởng rằng sẽ không còn cơ hội được thấy anh nữa, em nằm mộng cũng nhớ đến anh, nhớ tới khoảng thời gian chúng ta vui vẻ bên nhau ...”

Một cô gái có mái tóc quăn rối tung gắt gao ôm lấy Lương Tuấn Đào, thì thào bày tỏ thâm tình và suy nghĩ. Lương Tuấn Đào thì nửa nằm nửa tựa trên giường, nghiêng mình ôm lấy cô ta, vừa vỗ vỗ thân thể cô gái vừa chiều chuộng an ủi: “Đừng sợ, bây giờ em đã ở cạnh em rồi.”

Trong khi trò chuyện, nhận ra có người đi vào phòng ngủ, Lương Tuấn Đào vội vàng ngẩng đầu, thấy Lâm Tuyết đến đây, hắn có chút ngoài ý muốn lại thoáng xấu hổ, theo bản năng muốn đẩy nữ nhân đang gắt gao bám dính lấy thân mình như bạch tuộc kia.

“Tuấn Đào, đừng đẩy em ra! Em sợ, em sợ. . .” Nữ tử nổi điên nhào lên người hắn, tứ chi như cây mây quấn lấy Lương Tuấn Đào chặt chẽ, cô ta còn ô ô khóc lên: “Chẳng lẽ anh ghét bỏ em sao? Em vì anh mới làm dơ bản thân mình.”

Lương Tuấn Đào thấy Lâm Tuyết đứng ở xa xa, khuôn mặt thanh lệ không vui không giận, nhưng trong đôi mắt trong trẻo lại hiện lên vài phần trào phúng và quả trách, hắn không khỏi có chút nóng nảy, liền vỗ vỗ sống lưng cô gái kia giải thích: “Y Na, em buông anh ra! Vợ anh tới đây, em cứ như vậy sẽ khiến cô ấy hiểu lầm chúng ta.”

“Vợ của anh?” Hoàng Y Na giật mình, giống như không cách nào hiểu được lời nói của Lương Tuấn Đào. Cô ta lo sợ không yên quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra trong phòng bệnh có thêm một vị khách không mời mà đến, nhìn Lâm Tuyết đứng thẳng ở xa xa, một lúc lâu sau cô ta như thể không tin được quay đầu lại thì thào hỏi: “Anh, anh đã kết hôn sao?”

“Ừ!” Lương Tuấn Đào ậm ờ đáp lại, hắn vừa thử đẩy thân thể mềm mại không xương của Hoàng Y Na ra vừa nói: “Anh đã kết hôn rồi! Y Na, những gì anh nợ em anh sẽ trả lại, nhưng chuyện tình cảm. . . Giữa chúng ta đã kết thúc!”

Thân thể mềm mại của Hoàng Y Na chấn động, đột nhiên, cô ta cực kỳ bi ai ôm lấy Lương Tuấn Đào khóc lớn: “Tuấn Đào, em chờ đợi anh đã hai năm, vì anh có phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa em cũng nhẫn nại, nhưng anh lại nói với em rằng anh đã kết hôn, anh muốn cùng em chấm dứt tất cả! Trời ơi, vì sao anh còn muốn cho người cứu sống em, vì sao không trực tiếp giết chết em đi, như vậy là xong hết mọi chuyện”

“Y Na!” Rốt cuộc Lương Tuấn Đào không thể không cứng rắn mà đẩy cô gái từng thiếu chút nữa vì hắn bỏ mạng ra, hắn cũng không có cách nào quên đi quãng thời gian yêu đương cuồng nhiệt của bọn họ. Lương Tuấn Đào chỉ có thể khó xử nói lại lần nữa với Hoàng Y Na: “Anh đã kết hôn! Vợ anh đang nhìn chúng ta đây, em nên chú ý đến cảm nhận của cô ấy. Không nên đề chuyện của chúng ta dầy vò cô ấy, em buông ra đi.”

51. Q.1 - Chương 51: Tình Yêu Khuynh Thành

Hoàng Y Na từ từ ngừng khóc, cô ta hiểu tính cách của Lương Tuấn Đào, định là định mao là mao (1) rõ ràng lưu loát. Hắn nói muốn chấm dứt tình cảm giữa bọn họ thì nhất định sẽ kết thúc, khóc lóc cầu xin cũng vô tác dụng.

Bởi vì hiểu rất rõ hắn nên cô ta cũng bức bách mình buông tay ra. Lau đi nước mắt, Hoàng Y Na miễn cưỡng cười vui: “Xin lỗi, em đã thất thố rồi. Nếu khiến vợ anh hiểu lầm, xin tha thứ cho em.”

Lương Tuấn Đào nhếch môi không nói gì, dường như trong đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa áy náy không đành lòng. Hắn muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy tất cả từ ngữ đều trở nên cứng ngắc không cách nào đền bù được những thua thiệt hắn đã đem đến cho Hoàng Y Na.

Lâm Tuyết cảm thấy bản thân mình không khác gì khán giả đứng ngoài xem, liền hợp thời cáo từ: “Đáng ra tôi mới là người phải xin lỗi, đã quấy rầy thời gian ngọt ngào sau chia ly của hai người rồi. Không cần để ý đến tôi đâu, thật ra giữa tôi và Lương Tuấn Đào chỉ là kẻ ước vợ chồng, không tồn tại cái gọi là tình cảm, theo nhu cầu mà thôi! Mời hai vị cứ tiếp tục!”

Nói xong, cô liền xoay người rời đi.

Lương Tuấn Đào vội vàng đứng dậy, muốn đuổi theo Lâm Tuyết, lúc này Hoàng Y Na đột nhiên phát bệnh. Cả người cô ta cứng đờ như sắt, tiếp theo bệnh sốt rét run lấy bầy tái phát, hai mắt trắng dã, khóe miệng chảy ra nước miếng, thẳng đờ người ngã xuống.

“Y Na!” Lương Tuấn Đào kinh hãi, bất chấp việc mình đang muốn đuổi theo Lâm Tuyết, hắn quay đầu lại vội vàng liều mạng bấm cái chuông ở đầu giường. Chỉ chốc lát sau, thầy thuốc và y tá đều vội vã chạy lại, tay chân luống cuống cứu chữa cho Hoàng Y Na.

Lại là chụp ống thở ôxy, mát-xa xoa bóp hồi phục tim, bận bịu nửa ngày, đợi đến khi Hoàng Y Na khôi phục lại tri giác, Lương Tuấn Đào ngẩng đầu lên, bóng dáng Lâm Tuyết ở nơi đâu rồi?

*

Một mình lái xe trên đường trong đêm khuya, Lâm Tuyết giật mình chăm chú nhìn về phía trước, trong đầu lại xuất hiện (2). Cùng Lương Tuấn Đào ở chung một chỗ, nhiều lần cô đã nhắc nhở bản thân nhất định phải bảo vệ trái tim mình.

Trên thực tế, Lâm Tuyết thực hiện rất thành công! Cho dù Lương Tuấn Đào ưu tú đến mê người, trong mắt cô hắn cũng như bầu trời đêm rực rỡ ánh sao, chỉ để thưởng thức không phải để yêu. Đâu có ai yêu ngôi sao ở tít chân trời, bởi vì vẻ đẹp ấy ở rất xa không thể chạm tay đến được.

Nhưng khi Lương Tuấn Đào mạo hiểm hai lần cứu mạng cô trong lúc nguy nan; khi ở độ ấy ngàn thước trên không trung hắn vui vẻ ôm hôn Lâm Tuyết; khi hắn bình tĩnh cúi xuống bên tai nói rằng từ nay về sau cô không cần phải sợ bất cứ độ cao nào nữa; khi hắn mặt không biến sắc rút dao cắt dây dù của mình; khi Lâm Tuyết thấy hắn mở dù thành công an toàn tiếp đất ở cự ly cách mặt đất chưa tới năm mươi mét, sau đó bình thần ung dung ngắt đầu đợi cô...

Nếu nói không rung động, trừ phi lòng dạ Lâm Tuyết đã qua quỷ hỏa luyện thành sắt đá! Người đàn ông như vậy phải chăng chỉ tồn tại trong đồng thoại truyền kì? Nhưng rõ ràng hắn tồn tại ở trước mặt cô, thường xuyên lưu manh vô lại bày ra mấy trò đùa khiến cô phải xấu hổ đỏ mặt. Lương Tuấn Đào cho cô hôn nhân và danh phận, trước mặt truyền thông, trước mặt công chúng tán tụng cho cô thể diện, hắn giúp cô có được tất cả mọi điều mà một cô gái mong chờ và xứng đáng được có.

Lâm Tuyết không cách nào bởi móc ra được Lương Tuấn Đào có chỗ nào không đủ tốt, cũng không dám suy nghĩ sâu xa vì sao hắn muốn hậu đãi “bạn cùng hợp tác” là cô nhưng ở sâu trong nội tâm, Lâm Tuyết đã nguyện ý đón nhận Lương Tuấn Đào, nguyện ý tiếp nhận hắn trở thành trợ thủ và bạn đời của mình. Cô tin hắn là nam tử hán nói lời giữ chữ tín, Lương Tuấn Đào nói sẽ trung thành với cuộc hôn nhân này thì hắn tuyệt đối sẽ không phản bội!

Cô gái đã chịu tổn thương về tình cảm thường không dám tin tưởng vào ái tình lần nữa nhưng họ cũng mong mỗi có một mái ấm gia đình vững chắc và một cuộc hôn nhân êm ái bình yên. Có thể lấy được người

chồng như Lương Tuấn Đào, cô còn dám cầu thêm gì hơn nữa?

Khi Lâm Tuyết tin rằng mọi chuyện đã ngã ngũ thì mối tình đầu của hắn lại quay về! Hơn nữa thoát nhìn còn yêu đến cuồng nhiệt tựa như cô ta là cá, Lương Tuấn Đào là nước, nếu rời khỏi nước, cá sẽ chết là điều không thể nghĩ ngờ!

“Nếu anh không chết, đêm nay nhất định phải động phòng với em!” Bên tai Lâm Tuyết vẫn lặp đi lặp lại lời nói phiêu đăng thập phần lưu manh của hắn, cô thản nhiên giương môi, chua sót mỉm cười.

Đêm nay, bọn họ nhất định không thể động phòng! Về sau... Cũng sẽ không!

*

Bởi vì đêm trước đi “bắt gian”, sáng sớm hôm sau, khi Lâm Tuyết rời giường, nhìn đồng hồ thời gian cũng không còn sớm. Cô vội vàng rời giường đi rửa mặt, sau đó bước nhanh xuống lầu.

Mã Đồng Đồng ngồi trên ghế trong nhà ăn đang xem một quyển tạp chí mới xuất bản, có vẻ rất hứng thú, vừa xem vừa cười. Thấy Lâm Tuyết lại gần, cô vội vàng giơ giơ tạp chí trong tay lên, kêu Lâm Tuyết đến gần. “Oa, Tình yêu khuynh thành: Bể dục song phi (3) trên trời cao, nụ hôn thâm tình lay động nhân gian, ‘Danh lưu’ là tạp chí ‘Danh lưu’ đó, a nội dung tin đưa lên so với mấy bài báo lộn xộn thật là phần khích!”

Lâm Tuyết đi tới ngồi bên cạnh, thấy Mã Đồng Đồng đưa ra quyển tạp chí mới phát hành còn tỏa ra mùi mực in, cô chỉ thản nhiên liếc mắt cũng không muốn xem.

Mã Đồng Đồng thấy Lâm Tuyết không có hứng thú, không khỏi kỳ quái hỏi han: “Uy, chẳng lẽ cậu không thấy hiếu kỳ sao? Bản thảo này viết không sai chút nào, khó có bài báo nào lại không thêm mắm dặm muối như vậy, hoàn toàn đúng sự thật còn viết rất sinh động và cảm động nữa! Lâm Tuyết, cậu biết không? Cậu bây giờ là nữ nhân khiến toàn thành phố hâm mộ ghen tị đó. Thử hỏi xem, trên thế gian này có mấy người đàn ông kiêu ngạo được như Lương nhị thiếu? Trời ạ, anh ta thật là quá đẹp trai, con mẹ nó, đúng là mê hoặc người sống ...”

“Mới sáng sớm có phải em đã như con chim sẻ cô đơn lắm lắm mãi không?” Lưu Dương vừa ngáp vừa đi tới, dáng vẻ mệt mỏi ngủ không đủ giấc. “Ồ trước mặt anh mà em cứ không ngừng khen ngợi nam nhân khác, anh sẽ ăn dấm đấy.”

“Ăn cái đầu anh ấy!” Mã Đồng Đồng cười nhạt, “Tối hôm qua anh không ngủ một giấc cho tốt lại chạy ra ngoài mộng du, trách ai được chứ?”

Nói xong, Mã Đồng Đồng cứng nhắc kéo laptop lại gần, mở ra một trang web đưa đến trước mặt Lâm Tuyết: “Coi đoạn video này xem, chắc chắn, chỉ trong một buổi tối ngắn ngủi đã đạt được kỉ lục ngàn vạn điểm đánh giá nha! Lâm Tuyết, cậu không muốn chọc cho con mắt nữ nhân toàn kinh thành phải đổ lên đây chứ? Minh xem đoạn video này mà phát khóc luôn. Khi Lương Tuấn Đào hôn cậu ở trên cao, trong lòng cậu nghĩ gì? Sao lại cứ thờ ơ như vậy? Tất cả mọi người đều tặng cho cậu ngoại hiệu “người đẹp lạnh lùng” đó. Đây! khi anh ta rút dao cắt dây cậu đang nghĩ gì? Vì sao không thấy cậu cảnh Lương Tuấn Đào lại? Cả quá trình sao cậu không rơi lệ? Cậu có biết có bao nhiêu cô gái đã xem đến mức lệ rơi đầy mặt không?”

Rất cục Lâm Tuyết ngẩng đầu lên, cô liếc mắt nhìn qua Mã Đồng Đồng đang kích động, thản nhiên ngắt lời: “Tình yêu khuynh thành của anh ta đã trở lại nhưng không phải là mình!”

52. Q.1 - Chương 52: Không Hợp Lễ Thường

Nghe xong báo cáo của Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn trầm mặc thật lâu. Thần sắc hắn có chút cổ quái, không rõ là vui hay buồn, đôi mắt lạnh lẽo ngưng đọng phức tạp rồi rầm.

“... Sự tình căn bản là như vậy, lúc trước đúng là Lâm Tuyết vì giúp anh nên mới đồng ý cùng Vân Thư Hoa đính hôn. Cô ấy đã dùng bản thân mình đổi lấy cơ hội giúp anh xuất ngoại, nếu không với tính cách chém tận giết tuyệt lạnh khốc vô tình của cha con Lâm gia, bọn họ không thể nào buông tay cho anh trốn

ra nước ngoài được, Vì việc này mà Vân Thư Hoa cũng bị cha anh ta đánh ột trận tơi bời nhưng để có thể kết đôi gắn bó suốt đời với Lâm Tuyết, anh ta không ngại bí quá hoá liều!”

Gương mặt xinh đẹp của Thư Khả trắng bệch ra đến mức không còn chút huyết sắc nào, miệng cô ta không ngừng run rẩy, sợ rằng sắp có đại họa giáng xuống đầu mình. Hóa ra bất cứ chuyện gì cũng không qua được tai mắt của Mạc Sở Hàn, cái tay Thôi Liệt này thật quá lợi hại, nội tình nhiều năm trước mà hắn vẫn đào ra được hết thảy.

Chuyện của Vân Thư Hoa đã bại lộ, vậy cô ta thì sao? Cô ta đã làm những việc hèn hạ gì đây? Nghĩ lại mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng , lòng can đảm cũng đang run rẩy.

“Tôi biết rồi.” phản ứng của Mạc Sở Hàn hết sức bình thản, giống như đây không phải là sự phát hiện ngoài ý muốn, hắn gơ tay phát phát ý bảo Thôi Liệt lui ra: “Tiếp tục điều tra, có tình hình gì mới lập tức báo cáo cho tôi!”

“Đạ!” Thôi Liệt tích tịt như kim(1), không nói một câu dư thừa vô nghĩa. Nhưng khi xoay người, không biết do hữu ý hay vô tình, hắn đã liếc Thư Khả một cái, ánh mắt hắn có chút kỳ quái.

Thư Khả bị dọa sợ không dám thở lớn, cô ta giống như một kẻ đeo mặt nạ đang đứng trước kính chiếu yêu, không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Đợi Thôi Liệt rời khỏi, sau khi trầm mặc một hồi, Mạc Sở Hàn mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng: “Xem ra chuyện với Vân Thư Hoa anh đã nghĩ oan cho Lâm Tuyết rồi.”

Thư Khả trấn định tâm tư, miễn cưỡng cười nói: “Hiện tại anh có thể đền bù cho cô ấy thật tốt mà. Em biết anh đối với Lâm tUyết là tình cũ khó quên, giờ vừa đúng lúc, anh nên mượn cái bàn đạp này mà tha thứ cho cô ấy.”

“Tha thứ cho cô ta sao?” Mạc Sở Hàn ngấm ngấm cười lạnh xốt xa: “Con tiện nhân kia đã muốn gả cho Lương Tuấn Đào còn tự cho rằng đây là lương duyên trời ban. Cô ta trước giờ đã lẳng lơ bất trị ! Nếu thật tình yêu anh, biết anh hiểu lầm mình, vì sao cô ta không chủ động tìm anh giải thích rõ ràng? Xoay người một cái đã quăng mình vào vòng tay của tên đàn ông khác, đúng là dê tiện. . .”

Lặng lẽ thở dài ra một hơi, Thư Khả có cảm giác mình như vừa dạo qua Quỷ môn quan, kinh tâm động phách. Cô ta cẩn thận đánh giá Mạc Sở Hàn, nhỏ giọng hỏi hắn: “Chẳng lẽ anh không tính đến chuyện đón Lâm Tuyết trở về sao?”

Mạc Sở Hàn định hút điếu thuốc, Thư Khả thấy thế vội vàng lấy chiếc bật lửa bạch kim quẹt lửa cho hắn, từ miệng Mạc Sở Hàn chậm rãi phun ra một vòng khói, hắn âm mị giương môi: “Anh cần phải coi trọng cô ta sao? Muốn được anh tha thứ trừ phi Lâm Tuyết tự mình đến trước mặt anh nhận lỗi!”

*

Ăn xong điểm tâm, cuối cùng Lâm Tuyết cũng đợi được điện thoại Lương Tuấn Đào gọi đến.“Anh đang ở bệnh viện, nhất thời không thoát ra được, như thế này đi, anh sẽ để Lưu Bắc Thành lái xe qua đón em về Quân khu. .”

“Không cần!” Lâm Tuyết cự tuyệt hắn: “Thủ trưởng, tôi muốn xin nghỉ hai ngày cùng bạn hữu ngao du bát phố, có được không?”

Nam tử trầm ngâm trong chốc lát, hỏi lại cô: “Em ăn dấm sao?”

“Không !” Lâm Tuyết vội vàng làm sáng tỏ: “Thật sự không có! Anh hầu hạ mỗi tình đầu của mình cho tốt đi, dù sao cũng thật gay go, chỉ cần anh đừng để thân thể vượt quá giới hạn, không làm trái với khế ước là được!”

“A, ” Lương Tuấn Đào nhẹ nhàng cười rộ lên, hắn rõ ràng còn có tâm tình trêu chọc cô: “Xem ra em cũng rất có trách nhiệm với tờ khế ước kia.”

Lâm Tuyết cũng lười phải cùng hắn khua môi múa mép, lạnh nhạt nói: “Còn chuyện gì khác không? Tôi muốn cúp máy.”

“Khoan!” Hấn vội vàng ngăn cản, hạ thấp giọng mang theo vài phần bày tỏ: “Bà xã à, đừng nóng giận. Lúc trước vì cứu anh nên Hoàng Y Na suýt nữa mất mạng, còn mắc phải một thân bệnh tật. Bây giờ anh không thể nào thờ ơ lãnh đạm với cô ấy được. Em yên tâm, nếu anh đã cưới em thì sẽ toàn tâm toàn ý với em, anh cũng không có hứng thú chơi trò tình cảm vượt giới hạn cho phép kia

“...” Lâm Tuyết phát hiện trước mắt mình dần trở nên mơ hồ. Chất lỏng mờ lung trong tầm mắt là nước mắt sao? Cô kinh ngạc vô cùng, bởi vì cái này nhiều năm rồi cũng chưa từng có! Cho dù bị Lâm Thông đánh tới mình mấy đay thương tích, cho dù bị Mạc Sở Hàn tổn thương đến tận tâm can cô cũng không rơi một giọt nước mắt!

Hiện tại, lại vì những câu không thể tính là lời yêu thương tuyệt hảo của tên du côn kia mà rơi lệ, đến tột cùng là như thế nào đây? Tuyến lệ của cô quá phát triển hay do tâm lý cô yếu đuối? Cái gì đã khiến cô từ từ thay đổi trong yên lặng thế này?

“Bà xã!” Lương Tuấn Đào thân mật gọi cô, dùng nhu tình mật ngữ dụ dỗ: “Ngoan ngoãn, đừng có ăn dấm chua nữa. Sắp xếp xong xuôi cho cô ấy anh liền tới đón em. Trước tiên cứ ở nhà Lưu Dương đi, nhưng em cũng phải đề phòng tên đại sắc lang kia, đừng để nó chiếm tiện nghi! Dĩ nhiên, anh sẽ tự mình răn dạy nó mấy câu để nó không dám xằng bậy!”

“Phì!” Lâm Tuyết hơi hơi nhướn môi, nhỏ giọng quở trách: “Anh bớt nói hươu nói vượn đi. Bây giờ người ta đang cùng Mã Đồng Đồng yêu đương cuồng nhiệt kia kia.”

“Cắt, anh thấy tiểu tử này không thuần túy như vậy, mắt nó nhìn em cứ mang theo lửa nóng, không thường xuyên sửa chữa, anh sợ nó bị dục hỏa thiêu đốt lại dẫn đến hành vi cấm thú giữa em trai họ với chị dâu!” Lương Tuấn Đào nửa thật nửa giả cùng cô tán gẫu, biến bầu không khí cứng nhắc lạnh lẽo trở nên sinh động, hấn sợ Lâm Tuyết lại suy nghĩ lung tung.

Nữ nhân này khó lay chuyển đến cỡ nào, hấn hiểu rất rõ! Ngộ nhờ đi vào ngõ cụt thì mười con trâu cũng kéo không được!

“Mau câm miệng lại!” Lâm Tuyết vội ngắt lời hấn: “Không phải anh còn bận chăm sóc mối tình đầu à? Sao còn tốn thời gian ở đây bậy bạ? Mau đi đi, trong lòng tôi biết cả rồi.”

*

Lúc Lâm Tuyết ra cửa, tâm tư lo lắng đã vũng vàng trở lại như kì tích. Không thể phủ nhận, những lời giải thích và an ủi của Lương Tuấn Đào có tác dụng rất quan trọng với cô. Điều nói rằng, nữ

nhân yêu bằng tai, giả sử biết được người đàn ông ấy yêu mình, thỉnh thoảng cô ấy lại muốn chứng thực một chút. Cho nên nữ nhân thích hỏi không ngừng nam nhân kia có yêu mình không? Khi có được đáp án khẳng định thì sẽ vui vẻ, nếu không có câu trả lời sẽ lại hoài nghi hấn.

Ngừng! Trời ạ, cô đang miên man suy nghĩ gì thế này? Cái gì mà yêu chứ? Giữa cô và Lương Tuấn Đào có thể gọi là tình yêu sao?

Sai sai sai! Phải là quan hệ khế ước hôn nhân mới đúng! Tối hôm qua ngủ không ngon, hôm nay đầu óc lại có khả năng chọc cười xuất sắc, còn quái đản nghĩ cái gì mà yêu hay không yêu, thật không hợp lẽ thường!

Nhẹ nhàng lau lau mồ hôi trên thái dương, Lâm Tuyết nói với Mã Đồng Đồng đang lái xe bên cạnh: “Đồng Đồng, chúng ta đi dạo cửa hàng đi.”

Đã xin phép Thủ trưởng đại nhân nghỉ hai ngày, Lâm Tuyết quyết định sẽ thả lỏng mình một chút. Trong túi là thẻ vàng mà người nào đó đã đưa cho, điều nói rằng phụ nữ xài tiền của chồng mình là vui vẻ nhất, hôm nay cô muốn kiểm chứng xem loại cảm giác này nó như thế nào.

53. Q.1 - Chương 53: Cách Thế Ôn Tồn

Thời tiết đã cuối xuân, rất nhanh sẽ vào hạ, khí hậu từ từ nóng lên, trang phục mùa hè đã rầm rộ được tung ra thị trường. Khi thử quần áo, cô gái bán hàng không ngừng khen ngợi vẻ đẹp trời sinh của Lâm Tuyết, cô mặc cái gì cũng đẹp, Mã Đồng Đồng cũng không ngừng thán phục: “Ông trời rất không công bằng, đều là nữ nhân cả, sao cậu lại được ưu ái như vậy chứ?”

Nếu đã mặc gì cũng đẹp vậy thì Lâm Tuyết không cần khách khí nữa, cô liền mua một đồng quần áo mỹ phẩm. Yêu cái đẹp là thiên tính của phụ nữ, trong quân khu cả ngày phải mặc quân trang, dù yêu thích đến mấy cũng có chút nhàm chán, khi nghỉ ngơi cũng nên thay đổi vẻ ngoài một chút.

Khi đi ngang qua quầy chuyên bán đồ nam giới, Lâm Tuyết ngắm nghía một chiếc thắt lưng xa xỉ, cứng rắn mang hơi thở mạnh mẽ nhưng không mất đi tạo hình thưởng thức, thật sự sẽ tôn lên làm nổi bật khí chất nhã nhặn của người nào đó.

Dù sao cũng là dùng tiền của Lương Tuấn Đào, cứ thuận nước giong thuyền theo hấn đi! Tìm được cơ cho hành động của mình, Lâm Tuyết không chút do dự mà quyết thể mua chiếc thắt lưng kia.

“Oa, mua đai lưng cho Lương nhị thiếu à!” Mã Đồng Đồng chớp chớp đôi mắt, cười nói trêu chọc: “Người ta đều nói rằng mua thắt lưng cho đàn ông là muốn trối anh ta lại, có phải cậu sợ Lương Tuấn Đào chạy mất hay không?”

Cái cô nàng chết bầm này, chỉ biết trêu chọc người khác thôi! Lâm Tuyết bình tĩnh giải thích: “Nghe nói sắp đến sinh nhật đại ca anh ta, mình mua chiếc thắt lưng này để tặng Lương Thiên Dật.”

“Thật sao?” Mã Đồng Đồng cũng tin đây là sự thật, bởi vì cô không tìm được động cơ nói dối của Lâm Tuyết. Nhưng cái cô Mã Đồng Đồng này, trời sinh đã là người nhiệt tình, cô còn tự hỏi chuyện sâu xa hơn: “Cũng sắp sinh nhật Thư Hoa rồi đó. Cậu định tặng anh ấy cái gì?”

Lâm Tuyết không thể coi nặng bên này coi nhẹ bên kia, cô đành chọn thêm một chiếc cà- vạt màu xanh đậm, bên trong là màu xám nhạt vân nghiêng, rất xứng với khí chất nho nhã ôn nhuận của Vân Thư Hoa.

Quà tặng đã mua xong, lúc đi ngang qua quầy trang sức dành cho nam giới, Lâm Tuyết không thể không dừng chân, một chiếc nhẫn bạch kim nạm kim cương đã thu hút sự chú ý của cô, tạo hình đơn giản: mũi tên xuyên qua hai trái tim, vòng ngoài khảm kim cương nhỏ, rõ ràng không có gì đặc biệt nhưng lại một mực hấp dẫn Lâm Tuyết.

Cô muốn mua nhưng hơi do dự, ngẩng đầu mới phát hiện không thấy Mã Đồng Đồng đâu. Cô nàng này rời đi lúc nào mà không nói với mình một tiếng? Lâm Tuyết thừa dịp này vội vàng mua chiếc nhẫn kia, cẩn thận cất giấu vào trong túi áo, cô sợ Mã Đồng Đồng nhìn thấy sẽ giễu cợt mình.

Lâm Tuyết hài lòng mang theo túi lớn túi nhỏ ra khỏi khu mua sắm, cô đi tới chỗ đỗ xe tìm kiếm xe của Mã Đồng Đồng nhưng đột nhiên lại cảm thấy từ phía sau mình truyền đến một luồng sát khí lạnh lẽo.

Kính phong đánh úp lại, một bàn tay thô ráp bổ nhào về phía cổ mảnh khảnh của Lâm Tuyết, cô gần như không chút do dự, đột nhiên xoay người đem đồng túi lớn nhỏ trong tay đánh về hướng kẻ tập kích mình.

Người kia bị đánh bất ngờ không kịp đề phòng, vừa vặn lãnh đủ, hấn chặt vật lui về phía sau một bước. Lâm Tuyết không dám hiếu chiến, cô co cẳng bỏ chạy. Nhưng vừa mới cất bước đã cảm thấy hình như có vật gì đó lạnh lạnh rất nhỏ đâm vào mắt cá chân mình.

Cảm giác tê dại mệt mỏi nhanh chóng ăn mòn thần kinh cô, trong chớp mắt, nửa người đều chết lặng. Lâm Tuyết không thể nhấc chân, thậm chí ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Không tốt rồi, đã trúng vũ khí gây mê! Cô ra sức cắn vào đầu lưỡi để đau đớn kéo lại thần trí đang tan ra, Lâm Tuyết liều mạng dùng nốt chút sức lực cuối cùng, đưa tay tiến đến bên hông, cô muốn rút ra khẩu súng lục mini Lương Tuấn Đào đã inh.

“Đừng nhúc nhích!” Nòng súng lạnh băng đã đặt bên cạnh thái dương Lâm Tuyết, một thiếu niên có khuôn mặt lạnh lùng từ phía sau ép lấy cô, “Ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu không một phát đạn sẽ bắn chết cô!”

*

Khi bị kèm hai bên ép lên xe , Lâm Tuyết từ từ mất đi ý thức. Lúc bị đẩy vào xe, cô mờ hồ nhìn thấy một bóng người quen thuộc mà mờ nhạt. Đằng kia có một người đàn ông đang dựa vào cửa xe hút thuốc, bóng dáng tiêu điều tịch mịch như kẻ cô độc cả ngàn năm.

Thiếu niên ở đằng sau lạnh lùng đẩy mạnh Lâm Tuyết vào ngực nam tử phía trước, dùng giọng điệu cung kính: “Thiếu gia, nữ nhân của ngài đây.”

Lâm Tuyết ngã vào ngực hắn, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, quen thuộc đến mức dường như tồn tại từ lâu lắm rồi. Đó là hương bạc hà nhàn nhạt, mùi hương này đã quanh quẩn trong giấc mơ căn cổ của cô trong rất nhiều đêm khuya cô tịch, mang theo hồi ức ngọt ngào .

“Tuyết, anh sẽ bảo vệ em!”

“Tuyết, mắt của em thật đẹp, anh muốn hôn lên chúng!”

“Tuyết, anh yêu em, vĩnh viễn yêu em, đời đời kiếp kiếp!”

...

*

Lâm Tuyết có cảm giác dường như mình đã ngủ một giấc dài, mơ một giấc mộng dài. Đã lâu rồi cô không còn mơ thấy Mạc Sở Hàn, trong trí nhớ của cô ấn tượng về hắn càng lúc càng mờ nhạt, hầu như tất cả đã phai mờ khỏi trí nhớ cô.

Nhưng bây giờ cô lại mơ thấy hắn đang ôm mình, tinh tế hôn môi, dịu dàng như trước đây.

Cả người vô lực, Lâm Tuyết không đẩy được Mạc Sở Hàn ra, nửa tỉnh nửa mê , cô thừa nhận hắn ôn tồn cách một thế hệ.

Bàn tay to cởi bỏ quần áo của Lâm Tuyết , tham lam tiến vào, trượt theo những đường cong đẹp đẽ , bàn tay ấy chạm đến đâu, chỗ đó nóng rực lên tựa như bàn ủi.

Một kẻ xâm phạm, Lâm Tuyết hoàn toàn thanh tỉnh. Cô mở to đôi mắt liền nhìn thấy Mạc Sở Hàn đang ở trên người mình, hắn đang chậm rãi cởi bỏ y phục của cô.

“Chát!” Dường như không lo lắng chút nào, Lâm Tuyết giơ tay hung hăng quăng cho hắn một cái tát, “Khốn kiếp!”

Hơi tê là Lâm Tuyết đã tỉnh mộng, Mạc Sở Hàn đành chậm rãi rút bàn tay đang háo hức ở trên người cô xuống, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn Lâm Tuyết.

Đây là giường lớn mềm mại hoàn mỹ, trong không khí tràn ngập sự chiếm hữu nam tính thoang thoảng một mùi thơm ngát mị hoặc, điều này càng khiến Lâm Tuyết lo sợ không yên.

Lâm Tuyết không ngừng che lại cánh xuân trước ngực đang lộ ra, cô như gặp phải đại địch cứ liên tiếp lui về phía sau, cho đến lúc không thể lui được nữa mới phát hiện mình đã chạm phải vách tường.

54. Q.2 - Chương 1: Nước Đổ Khó Hốt Lại

Phía sau là vách tường cứng rắn lạnh như băng, Lâm Tuyết muốn lui cũng không thể lui được nữa!

“Đê tiện!” Cô kịch liệt run rẩy , cố gắng khắc chế sự sợ hãi và bối rối của mình, dựa vào hiểu biết nhiều năm về Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết định dùng ngôn ngữ để kiềm chế hắn: “Không phải anh rất yêu Thư Khả sao? Anh yêu cô ta như thế này sao? Sau lưng Thư Khả lại lén lút vô lễ với tôi! Mạc Sở Hàn, cái tên cặn bã này!”

Rốt cục Mạc Sở Hàn cũng xác định được Lâm Tuyết căn bản không vì sự đụng chạm của mình mà cảm thấy mê loạn vui sướng, ngược lại còn tràn ngập sợ hãi và chán ghét. Khóe miệng hắn hé ra ý tứ châm chọc mỉa mai, đó là loại tự giễu đầy chua xót.

Mạc Sở Hàn không biết phải làm thế nào mới biểu đạt được tâm ý của mình nên hắn lựa chọn cách gần gũi da thịt nguyên thủy nhất giữa nam và nữ, đáng tiếc Lâm Tuyết không biết thời biết thế mà ôm lấy hắn như trong dự đoán, cô chỉ thấy oán hận và phản cảm.

“Tóm lại anh muốn gì?” thanh âm Lâm Tuyết khàn khàn, cô gắt gao trừng mắt hắn, ánh mắt như đang nhìn con rắn độc, khàn giọng hỏi: “Mạc Sở Hàn, kẻ điên này, cuối cùng anh muốn làm gì?”

Lâm Tuyết tình nguyện muốn Mạc Sở Hàn giống như Lâm Thông, cứ trực tiếp động quyền cước với mình, như vậy tổn thương sẽ quang minh hơn một chút, bản thân cô chống đỡ cũng dễ dàng hơn. Nhưng hắn cứ ngấm ngấm giả trò, lại lập mưu bắt cóc cô đến đây! Cái người đàn ông u ám xấu xa này chẳng lẽ hắn nghĩ rằng cầm tù cô là sẽ chiếm được cô sao?

Mạc Sở Hàn liếc Lâm Tuyết, không nói gì cả nhưng trong mắt lại chan chứa một loại thân thiết mệt mỏi và chút thương tâm.

Cô ở trước hắn tựa như một con mèo nhỏ phải đối mặt với sự tấn công của con rắn độc, sợ hãi đến mức cả người tức giận, hít thở dường như cũng tạm ngưng lại nhưng Lâm Tuyết không có ý định đầu hàng hay cầu xin tha thứ, cho dù biết rõ mình sẽ chết cô cũng muốn liều chết một phen.

Bỗng nhiên, Mạc Sở Hàn đứng dậy, dùng giọng điệu lạnh như băng nói với Lâm Tuyết: “Anh đưa em đến đây chỉ muốn để em gặp một người.”

“Tôi không có hứng thú!” Lâm Tuyết cài khuy áo, bàn tay run nhẹ, cô sợ thú tính của Mạc Sở Hàn lại đột nhiên phát tác bỏ nhào qua đây. Cô từng muốn dành cho hắn tất cả nhưng hiện tại Lâm Tuyết keo kiệt không muốn cho đi chút nào cả!

Món nợ với Lương Tuấn Đào chỉ có cách dùng thân thể này để hoàn lại cho hắn, gặp phải tuyệt cảnh nhưng hắn vẫn cứ tâm tâm niệm niệm muốn cùng cô động phòng, sao cô có thể khiến hắn thất vọng được?

Thân thể băng thanh ngọc khiết này là tài phú duy nhất của Lâm Tuyết cũng là thứ duy nhất cô có thể tặng cho Lương Tuấn Đào!

Sửa sang xong quần áo, Lâm Tuyết mới phát hiện ra Mạc Sở Hàn vẫn chờ mình. Hắn đang che giấu cảm xúc nào đó, không thể ngờ được, khi nói chuyện với cô giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn: “Em đừng lo, anh sẽ không ép buộc em đâu.”

Lâm Tuyết ngẩng đầu, lạnh lùng liếc hắn. Sau khi đã bình tĩnh trở lại cô cảm thấy rõ ràng Mạc Sở Hàn còn có mưu đồ lớn hơn. Hắn bắt cóc cô đến đây, nếu không phải vì sắc vậy sẽ là vì lợi!

Người đàn ông âm u hèn hạ ngoan độc này để đạt được mục đích chuyện gì hắn cũng làm được.

Miên man suy nghĩ, Lâm Tuyết không tự chủ được đã theo Mạc Sở Hàn ra ngoài, cô thấy so với việc một mình ở cùng hắn trong phòng ngủ thì đi đến đâu cũng có cảm giác an toàn hơn. Rời khỏi phòng ngủ, Mạc Sở Hàn đưa Lâm Tuyết xuyên qua một hành lang hẹp dài dẫn đến một căn phòng ánh sáng mờ mịt.

Trong phòng có một người đeo kính lão đang tựa vào cửa sổ thêu thùa may vá, nghe tiếng người đi vào, người kia liền quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tuyết, đôi mắt sau cặp kính lão sáng ngời, bà ta đột nhiên đứng dậy, cao hứng chào đón: “Tiểu Tuyết, cuối cùng cũng được gặp con rồi, con không biết ta nhớ con đến cỡ nào đâu!”

Lâm Tuyết như bị trúng đòn phủ đầu, đôi mắt mở lớn bắn ra tia kinh hãi. Khi người kia đến gần muốn vươn tay kéo cô, đột nhiên Lâm Tuyết thét lên một tiếng thê lương long trời lở đất.

Hóa ra kia là mẫu thân của Vân Thư Hoa, không phải bà ấy đã chết rồi sao? Lâm Tuyết còn tham gia tang lễ của bà, bây giờ bỗng nhiên gặp lại, bà còn chân thực tới gần vươn tay định chạm vào cô, chuyện này sao không khiến Lâm Tuyết sợ hãi đến cực độ được chứ?

Vân mẫu bị tiếng thét chói tai của Lâm Tuyết dọa sợ không nhẹ, bà vội rút tay về, biểu tình trên mặt so với Lâm Tuyết còn kinh hoàng hơn, đại khái bà không biết vì sao cô lại phản ứng cực đoan đến vậy.

Lâm Tuyết liên tục lui về phía sau cho đến khi đụng phải gì đó, cô vừa kêu lên sợ hãi, nhìn lại hóa ra là Mạc Sở Hàn đang đứng sau mình. Ổn định lại tinh thần, Lâm Tuyết hít sâu một hơi, ép bản thân phải thật bình tĩnh.

Rõ như ban ngày, chẳng phải thật kỳ lạ sao? Ánh sáng trong phòng mờ mịt nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng Vân mẫu. Nghe nói quỷ sẽ không có bóng, có bóng thế này đã chứng minh được bà ấy là người không phải quỷ!

Trầm mặc một hồi, lá gan của Lâm Tuyết cũng lớn thêm, cô bước nhanh về phía trước, dũng cảm kéo tay người phụ nữ kia, quả nhiên thân thể của đối phương rất ấm áp, Lâm Tuyết đưa bà đến trước cửa sổ, dưới ánh sáng quan sát Vân mẫu thật tỉ mỉ.

Đúng vậy, đây rõ ràng là Vân mẫu, hóa ra bà chưa chết!

“Mẹ nuôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Kinh sợ ban đầu qua đi, vui mừng càng nhiều thêm. Lâm Tuyết từng nhiều lần vì chuyện Vân mẫu qua đời mà đau lòng thương xót, không ngờ người chết có thể sống lại, cô vui sướng đến kinh ngạc.

So với Lâm Tuyết, Vân mẫu càng ngỡ ngàng hơn, bà chỉ nói: “Mẹ mắc bệnh nặng, Thư Hoa đã đưa mẹ ra nước ngoài điều trị. Sau lại có người đón mẹ về, nói rằng người nhà muốn gặp mẹ... Mẹ ở chỗ này cũng 2 ngày rồi, con xem xem, ta đang buồn đến phát hoảng lên đây!”

Lâm Tuyết càng kinh ngạc, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Trong bụng cô đầy ấp nghi hoặc, rất muốn tìm cho ra đáp án. Mạc Sở Hàn vừa vặn đi tới, hắn không nhìn Vân mẫu mà trực tiếp nói với Lâm Tuyết: “Vân Thư Hoa - người đàn ông mà em tin cậy nhất, hắn đã làm ra chuyện tốt này đây, em có thể đi hỏi hắn.”

Sao Vân Thư Hoa lại để Vân mẫu giả chết? Vì sao anh ta lại muốn lừa gạt người đời? Lâm Tuyết thập phần không hiểu. Xem ra vấn đề này cô cần phải gặp mặt trực tiếp để hỏi cho rõ.

“Hừ!” Mạc Sở Hàn nhìn thấu ý nghĩ trong lòng cô, hắn dứt khoát cho Lâm Tuyết câu trả lời tốt nhất: “Hắn không có nỗi khổ gì hết chỉ là muốn hãm hại anh thôi. Ngày đó anh hạ lệnh dạy dỗ Vân Thư Hoa một chút, không hề nói tới việc chính chết mẫu thân của hắn, thế nhưng bà ta lại chết ở bệnh viện.” Nói tới đây, ánh mắt của Mạc Sở Hàn chuyển sang Vân mẫu đang kinh ngạc, hắn cười lạnh trào phúng: “Xem đi, bà sinh ra một đứa con trai thật xấu xa, vì hãm hại tôi mà không tiếc để mẹ mình giả chết, bà nói coi, bà có nên sinh ra đứa con như hắn không?”

Vân mẫu dường như không tin được con trai mình sẽ làm loại chuyện này, bà lẩm bẩm nói: “Thư Hoa là đứa nhỏ rất ngoan, sao nó có thể làm chuyện này chứ?”

“Mẹ nuôi, đừng xúc động!” Lâm Tuyết vội vàng đỡ lấy bà, an ủi: “Con tin rằng Thư Hoa có nỗi khổ riêng của mình. Cụ thể là nguyên nhân gì, sau này chúng ta tự mình hỏi mới hiểu được, đừng nên tin vào tin vệt.”

Mạc Sở Hàn nghe thấy vậy liền phần nộ không thôi, hóa ra sự thật và nhân chứng ở ngay trước mắt nhưng Lâm Tuyết vẫn tình nguyện tin cái kẻ ngu quân tử kia chứ không tin mình. Đang lúc tức giận, hắn liền quên mất dự tính ban đầu, không khỏi mở miệng nói lời ác ý: “Tiện nhân, cô đúng là chưa bị ngược đãi đủ, Vân Thư Hoa đùa bỡn cô như gốc tử, cô còn không tỉnh ra, con mẹ nó chứ...”

“Thư Hoa có giáo dục như vậy, anh ấy với kẻ điên như anh không giống nhau. Tôi tin anh ấy không có ác ý, nói không chừng Thư Hoa sợ anh vì muốn chính tôi mà hạ độc thủ với mẹ nuôi nên anh ấy mới đưa ra hạ sách này, anh ấy làm như vậy là để bảo vệ mẹ của mình!” Lâm Tuyết thấy bộ dáng hung ác thô bạo của Mạc Sở Hàn liền cảm thù đến tận xương tủy, đương nhiên cô không chút do dự mà bênh vực Vân Thư Hoa ôn nhu như ngọc.

Mạc Sở Hàn thiếu chút nữa không nhịn nổi đã cho Lâm Tuyết một cái tát, hắn mất rất nhiều khí lực mới kiềm chế được ý muốn sử dụng bạo lực của mình. Không thể đánh đập Lâm Tuyết lần nữa, làm vậy chỉ khiến sự tình thêm hồng hét. Mạc Sở Hàn liên tục hít sâu vài cái, hắn hít thở không thôi để cái đầu ong

ong rối loạn tinh tảo trở lại, hấn dứt khoát đi thẳng vào vấn đề quan trọng: “Lúc trước vì sao em muốn cùng hấn kết hôn? Vì cái gì lại quyết định gả cho hấn?”

Mạc Sở Hàn gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyết, một lòng nhắc tới. Từ khi trở lại thành phố đến nay, bọn họ chưa bao giờ mặt đối mặt mà thảo luận về vấn đề này, nó giống như một mũi nhọn sắc bén chặn ngang giữa trái tim hai người, thoáng chạm vào sẽ bị thương tổn máu chảy đầm đìa.

Hấn hận Lâm Tuyết, thời khắc hấn cần sự an ủi và sự giúp đỡ nhất, cô lại xoay người ngã vào vòng tay Vân Thư Hoa. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, lòng ghen tị và oán hận lại tra tấn Mạc Sở Hàn khiến hấn phát cuồng nổi điên. Mạc Sở Hàn muốn Lâm Tuyết phải trả giá bằng máu, muốn khắc sâu nỗi đau, muốn cô cảm nhận được khi mũi khoan đâm vào tim vào xương sẽ đau đớn kịch liệt cỡ nào!

Cho nên hấn mới lập kế hoạch về bữa tiệc đính hôn. Hấn muốn Lâm Tuyết tận mắt thấy mình ôm nữ nhân khác vào lòng, tận mắt thấy mình và nữ nhân khác ân ái triền miên cùng nhau kết hôn. Nhưng vẫn không đủ, những việc này vẫn chưa đủ, Mạc Sở Hàn còn muốn Lâm Tuyết đau đớn, hấn muốn cô đau đến không muốn sống nữa! Sau đó sẽ tra tấn bức bách, nhất định muốn cô bị suy sụp, muốn biến Lâm Tuyết thành kẻ điên không hơn không kém!

Mạc Sở Hàn suýt chút nữa vì cô mà cũng trở thành một người điên!

Có thể, Lâm Tuyết sẽ không chịu nổi sự tra tấn và sự bức bách của hấn, cô sẽ nhận sai và xin Mạc Sở Hàn tha thứ ỉnh nhưng mãi đến khi hấn đã chà đạp đủ, đã tra tấn đủ, trong lòng bỗng tắc nghẹn một cảm giác ghê tởm, lại quyết định có nên tha thứ cho cô hay không?

Ai ngờ được, Lâm Tuyết sau đó đã ngã vào vòng tay Lương Tuấn Đào, được hấn sủng ái và che chở, Mạc Sở Hàn thấy người con gái này ngày càng hờ hững lạnh lùng, cô ấy cách mình ngày càng xa, hấn mới giật mình hoảng hốt.

Rốt cuộc hấn muốn cái gì? Bản thân Mạc Sở Hàn cũng không biết nữa. Nếu trở về chỉ để báo thù, vì sao hấn cứ chậm chạp không xuống tay? Rốt cuộc hấn chờ cái gì? Nhiều đêm ngủ mơ, Mạc Sở Hàn cuối cùng cũng hiểu được, cái mình muốn là một đáp án, muốn chính miệng Lâm Tuyết giải thích rõ ràng với mình hoặc là chỉ muốn thấy thái độ thần phục của cô.

Giờ phút này, bọn họ mặt đối mặt nói tới vấn đề kia, Lâm Tuyết có nỗi khổ tâm sao? Vậy chính miệng cô hãy nói cho hấn biết đi.

Lâm Tuyết trầm mặc hồi lâu, cô ngược đôi mắt trong trẻo, thản nhiên nói cho Mạc Sở Hàn biết: “Đó là việc của tôi, không quan hệ gì đến anh!”

Cả người Mạc Sở Hàn bị chấn động mạnh, hấn không tin được trừng mắt nhìn Lâm Tuyết.. Khi chính hấn hỏi đến nguyên nhân thì cô lại không chịu nói cho hấn biết! Hay là, cô cho rằng căn bản có giải thích với hấn cũng không còn thiết yếu nữa?

“Ha ha ha...” Mạc Sở Hàn như mắc bệnh tâm thần cười như điên, trong đôi mắt xinh đẹp bắn ra lệ quang. “Lâm Tuyết à Lâm Tuyết, cô cho là ở cạnh Lương Tuấn Đào thì kiếp này không cần lo lắng gì phải không? Tôi cho cô biết, người đàn bà hấn yêu nhất đã đã trở lại rồi, cô ta sẽ thay thế vị trí của cô, bị vứt bỏ lần nữa là kết cục mà vận mệnh đã định sẵn cho cô rồi!”

“Tôi nói rồi, có bất cứ chuyện gì phát sinh đi nữa thì cũng đều là chuyện của tôi, không can hệ gì đến anh!” Lâm Tuyết hợp lẽ, không giận không hờn, thái độ bình thản gần như lạnh lùng đáp lại Mạc Sở Hàn đang cực kì hấp tấp. “Nếu anh muốn chia rẽ quan hệ giữa tôi và Vân gia, còn có quan hệ với Lương gia nữa thì tôi cho anh biết, âm mưu của anh thất bại rồi! Nếu muốn giết sạch chúng tôi thì mau động thủ đi, đừng ở đó mà nói mấy lời vô nghĩa!” Lâm Tuyết đưa Vân mẫu rời khỏi nơi bị cầm tù, thế giới bên ngoài vẫn đẹp đẽ sinh động. Sinh mệnh, thật sự rất đẹp! Còn sống thực sự rất tốt!

“Tiểu Tuyết à, ở nước ngoài mẹ không thấy quen, mẹ luôn nhớ các con, ngay cả trong mơ cũng muốn trở về đoàn tụ cùng mấy đứa. Nhưng Thư Hoa không ẹ gọi điện về nhà . . . Không ngờ nó lại sắp xếp ẹ giả chết, con nói xem, bây giờ mẹ trở về chẳng phải là dọa chết người sống sao?”

Vân mẫu cùng Lâm Tuyết đi dọc theo đường cái, trong lòng bà thấp thỏm bất an. Không phải bà lo lắng chuyện con trai bố trí ỉnh giả chết mà Vân mẫu sợ rằng sự xuất hiện của bà không biết có đem lại phiền

phức cho các con hay không.

Lâm Tuyết cũng biết đây là một vấn đề nan giải, dù sao Vân Thư Hoa đã cử hành tang lễ ẹ mình, toàn thành phố đều biết Vân mẫu đã qua đời, hiện tại bà đột nhiên sống lại, quả thực sẽ gây nhiều loạn. Nếu chuyện Vân Thư Hoa bố trí Vân mẫu giả chết bị truyền ra ngoài sẽ gây tổn hại rất lớn đến danh dự và nhân cách của anh.

Sau nhiều lần suy nghĩ, Lâm Tuyết nói với Vân mẫu: “Như vậy đi, trước tiên mẹ cứ qua chỗ Đồng Đồng ở vài ngày, đợi con liên lạc với Thư Hoa, hỏi rõ xem anh ấy định quyết định thế nào.”

Nhắc tới Mã Đồng Đồng, đúng lúc cô gọi điện tới cho Lâm Tuyết, điện thoại vừa thông đã nghe thấy giọng nói quen thuộc đang gào lớn: “Lâm Tuyết, cậu đi đâu vậy? Di động thì luôn ở khu vực không phủ sóng, thiếu chút nữa mình đã báo cảnh sát rồi . .”

Để điện thoại ra xa xa, cho đến khi Mã Đồng Đồng không còn thét lên nữa Lâm Tuyết mới đưa điện thoại sát vào tai, cô nói cho Đồng Đồng biết vị trí mình đang đứng để cô ấy lái xe đến đón.

Chỉ mất chút ít công phu, Mã Đồng Đồng đã đến nơi. Thấy Lâm Tuyết, cô líu ríu nói không ngừng: “Cậu làm gì vậy. Tự dưng chơi trò mất tích, hại Lưu Dương muốn ăn tươi nuốt sống mình, anh ấy nói nếu mình ném cậu vào cái hầm nào đó thì sẽ để cho Lương Tuấn Đào xử lý mình! Lương Tuấn Đào còn ác hơn, hẳn nói muốn nhốt mình vào nhà giam quân sự đấy!”

Lâm Tuyết trong lòng khê động, hỏi Mã Đồng Đồng: “Lương Tuấn Đào tìm mình sao?”

“Đương nhiên rồi! Cậu không biết chứ, toàn bộ cảnh sát thành phố đều bị điều động để tìm kiếm cái người đang sống lại đột nhiên bốc hơn khói trần gian là cậu!” Mã Đồng Đồng vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi. “Lúc ấy cậu đang xem trang sức cho nam giới, mình đứng bên cạnh, bỗng dưng có người vỗ vỗ lên vai nói Lưu Dương ở bên kia có việc gấp tìm mình. Ôi, mình tưởng thật, mới bỏ cậu lại . .”

Hóa ra Mạc Sở Hàn đã thi triển kế diệu hổ ly sơn, lừa Mã Đồng Đồng rời đi sau đó xuống tay với cô.

Lâm Tuyết không nói thêm gì, chỉ nói qua loa “Mình không sao nhưng đồ mua được đều bị mất rồi.” Đồng túi lớn túi nhỏ đều bị cô dùng để đánh lại kẻ tập kích mình, kết quả đương nhiên là chẳng biết chúng rơi đâu mất rồi.

Nhớ tới chiếc nhẫn kia, Lâm Tuyết lặng lẽ đưa tay vào túi áo mình, quả nhiên món trang sức ấy vẫn còn! May mà lúc ấy cô bỏ nó vào túi áo trong, nếu không nó cũng chung số phận bị vứt bỏ như mấy chiếc túi kia.

“Oa!” Lâm Tuyết nghe Mã Đồng Đồng hét lên sợ hãi, cô ấy còn nhảy xa ba thước giống như gặp phải quỷ, Mã Đồng Đồng chỉ chỉ tay vào Vân mẫu lấp bắp hỏi: “Bà, bà là ai?”

Lúc này Lâm Tuyết mới tỉnh ra, cô còn chưa giải thích với Mã Đồng Đồng những chuyện liên quan đến Vân mẫu, cô vội vàng kéo Mã Đồng Đồng, ngăn cô ấy lại gào lên quỷ quỷ: “Đồng Đồng đừng hét lớn, nghe mình nói này, mẹ nuôi của mình chưa chết!”

*

Tìm một quán cà phê yên tĩnh, ba người cùng ngồi xuống nói chuyện kỹ càng với nhau, Mã Đồng Đồng đến bây giờ mới biết hóa ra Vân mẫu còn sống.

Thấy trong mắt cô lộ ra thần sắc nghi hoặc, Vân mẫu vội vàng vì con trai mình giải thích: “Mạc Sở Hàn rất xấu xa, Thư Hoa sợ hắn hạ độc thủ với bác nên mới đưa ra hạ sách này. Ôi, nó cũng là bị ép buộc không còn cách nào khác, các con ngàn vạn lần đừng nên trách cứ nó!”

Mã Đồng Đồng ngẫm nghĩ, nói thêm gì cũng không tốt, cô liền an ủi bà: “Chỉ cần bác bình yên vô sự là được rồi, những chuyện khác không sao cả. Nhân sinh trên đời, còn cái gì quan trọng hơn sự sống. Một khi đã như vậy, trước hết bác cứ ở chỗ con đi, đợi Lâm Tuyết và Thư Hoa bàn bạc xem làm thế nào thì tốt sẽ để anh ấy tới đón bác về.”

Lâm Tuyết cũng hiểu, hiện giờ đây biện pháp tốt nhất !

Uống cà phê trong chốc lát đã thấy Lương Tuấn Đào tìm tới. Để tránh phiền toái, Lâm Tuyết từ biệt Văn mẫu và Mã Đồng Đồng, một mình rời khỏi quán cà phê, vừa ra đến cửa cô đã thấy Lương Tuấn Đào đỗ xe bên ven đường bấm còi.

Ngồi trên xe hắt, Lâm Tuyết không thèm nhìn hắt, chỉ chậm rãi thắt dây an toàn.

“Em sao vậy?” Xem ra Lương Tuấn Đào có vẻ rất vội vàng, hắt quay đầu lại nhìn Lâm Tuyết một cái, mặt mày hỏi: “Có phải em muốn cùng anh cãi nhau không?”

Lâm Tuyết quan sát hắt, hé miệng mỉm cười: “Đúng vậy! Tối hôm qua anh và mối tình đầu của anh ở cùng nhau cả đêm, tôi có thể không tức giận sao?”

“Khụ!” Lương Tuấn Đào không ngờ cô sẽ bộc trực như vậy, hắt bật cười nói: “Em thẳng thắn thế thì đúng là thật rồi.”

Từ từ lái xe, hắt mở nhạc, tiếng đàn dương cầm thanh thúy tràn ngập trong xe. Dưới bầu không khí ấm áp, Lương Tuấn Đào giải thích tỉ mỉ cùng Lâm Tuyết: “... Anh và Hoàng Y Na thực sự không có gì, chuyện trước kia đã qua, hiện tại chúng ta đã kết hôn, ngoài tình bạn, anh không có khả năng phát triển mối quan hệ nào khác với Y Na nữa. Cô ấy vì cứu anh nên bị thương nặng, hiện tại vết thương cũ tái phát rất nghiêm trọng, tinh thần cũng không ổn định, anh không thể mặc kệ không quan tâm đến Y Na, em hãy hiểu cho anh.”

Lương Tuấn Đào vừa nói chuyện, một tay đặt trên vô lăng, tay còn lại kéo tay Lâm Tuyết, nhẹ nhàng vuốt ve muốn lấy lòng, hắt bóng gió ám chỉ: “Em phải tin vào lão công của mình, ngoại trừ việc thân thể sẽ tuân thủ theo khế ước, mặt khác anh cũng không thích để tinh thần mình đi quá giới hạn cho phép!” (ý anh Đào là anh không muốn vượt quá giới hạn cho phép cả về thể xác lẫn tinh thần ^^)

Một tia ngọt ngào tràn ra từ trái tim Lâm Tuyết, dạt dào ấm áp mà nhộn nhạo trong lồng ngực. Khóe miệng giương lên cười nhạt, cô để hắt tùy ý nắm tay mình không hề tránh né.

“Bà xã à, ” người nào đó bị dáng vẻ ôn nhu như nước của Lâm Tuyết chọc cho ngứa ngáy, bàn tay to hơi hơi dùng sức, kéo cô lại gần: “Để lão công thơm em một cái!”

“Anh lái xe cho tốt đi!” Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ bừng cực kỳ xinh đẹp, cô quả trách: “Cẩn thận không lại bị cảnh sát giao thông tóm đấy.”

Lương Tuấn Đào có vẻ khinh thường, ngang ngược hò hét: “Cất, ai dám bắt anh, trừ phi là kẻ không có mắt...”

Thế mà có ai đó rất không nể mặt hắt, một anh cảnh sát giao thông trẻ tuổi không chút khách khí chặn xe bọn họ lại: “Xin mời xuất trình giấy tờ!”

Hạ kính xe xuống, Lương Tuấn Đào lộ đầu ra, cười như không cười hỏi: “Tiểu ca, cậu vừa thất tình đúng không?”

Cái vị cảnh sát giao thông này, rõ ràng nhìn thấy chữ A ở đầu biển số xe là của quân đội, lại nhận ra khí độ bất phàm và thân phận tuyệt đối không đơn giản của người ngồi trên xe nhưng vẫn không biết sợ nhắc lại: “Mời xuất trình giấy tờ chứng nhận! Cảm ơn đã hợp tác!”

Lương Tuấn Đào từ từ nheo mắt, hắt đánh giá người trẻ tuổi trước mặt từ trên xuống dưới, lại nhìn vào thẻ nhân viên gắn trên ngực anh ta, sau đó không thèm đếm xỉa gì ném ra bằng lái xe và giấy chứng nhận sĩ quan của mình.

Khi thấy tên trên giấy chứng nhận sĩ quan, hiển nhiên vị cảnh sát giao thông kia giật mình không nhỏ nhưng anh ta vẫn rất có cốt khí, không chút luống cuống. Sau khi cung kính trả lại giấy tờ còn để lại một câu răn dạy ngắn gọn: “Vì sự an toàn của anh và của những người khác, đề nghị anh nghiêm túc lái xe, cảm ơn!”

“Được! Tôi nhớ kỹ cậu rồi đấy!” Lương Tuấn Đào nóng lòng liếc anh ta, gật gật đầu, nhận lại giấy chứng nhận của mình rồi nhấn ga rời đi.

*

Dọc đường đi, Lâm Tuyết không nhìn được mà bật cười nhưng khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào thì đen kịt lại, hắn có vẻ không hài lòng.

Thấy hấn gọi điện cho Cục trưởng cục Giao thông, Lâm Tuyết khinh thường hỏi: “Anh sẽ không hẹp hòi đến mức lấy việc công để trả thù riêng chứ?”

“Cắt, lão gia đây thích gặm loại xương cứng này! Thật vất vả gặp mới gặp được món hợp khẩu vị, đương nhiên phải nâng đỡ rồi.” Lương Tuấn Đào là một kẻ nghiện binh, nhìn thấy mằm non tốt liền nghĩ trăm phương nghìn kế kéo lại gần. Cái tay cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia xương cốt đủ cứng rắn, tìm cách huấn luyện một phen, nhất định rất có tiền đồ!

“...” Lâm Tuyết không nói được gì nữa.

Đương nhiên mỗi người đều sẽ có đam mê và sở thích của mình, chỉ cần ở trong phạm vi bình thường thì có thể chấp nhận.

*

Đã lâu chưa về lại Lương gia, lần này trở về Lâm Tuyết biết sẽ có chuyện khó xử đợi mình, bởi trong nhà đã xuất hiện thêm một Lâm Á Linh!

Nhưng cô cũng không thấy căng thẳng lắm, nguyên nhân chủ yếu là vì có Lương Tuấn Đào bên cạnh. Ánh mắt lửa nóng của hấn không lúc nào không đuổi theo cô, hấn cũng không chút che giấu tình cảm dịu dàng và sự lưu luyến của mình với Lâm Tuyết.

Cho nên cô biết, bất luận là việc khó khăn gì chỉ cần Lương Tuấn Đào chịu đựng được, hấn sẽ thay cô đỡ lấy. Không biết từ bao giờ, Lâm Tuyết dần quen với sự sủng ái và bảo vệ của hấn, cũng quen ỷ lại, tin tưởng vào hấn.

Xe dừng lại trong sân, Lương Tuấn Đào thân mật kéo tay Lâm Tuyết vào trong. Trên đường đi khi gặp quản gia và người giúp việc, cô muốn rút tay về nhưng hấn không cho phép, hấn còn cao giọng tuyên bố rằng mình yêu thích cô.

Hai người tay nắm tay, vai kề vai, vừa đi vừa thấp giọng cười nói: “... Chị em thật sự là cực phẩm a, đã khiến cả nhà anh được mở rộng tầm mắt! Tốt xấu gì em và cô ta cũng cùng cha khác mẹ, sao anh không nhìn ra được hai người có điểm nào giống nhau nhỉ?”

“Để em nói cho anh biết, anh mới là cực phẩm! Nên để Lâm Á Linh ở cùng anh mới thích hợp, đúng là trời sinh một cặp.”

“Được nha!” Lương Tuấn Đào lưu manh liếc cô, cười xấu xa: “Anh cũng muốn cùng đại ca một đôi một, em bằng lòng không?”

“Bằng lòng.” Lâm Tuyết nghiêm túc hỏi lại: “Khi nào thì đổi?”

Thấy cô có vẻ rất có hứng thú với chuyện này, khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào không khỏi trầm xuống, hấn hừ lạnh: “Chờ sau khi anh và em động phòng xong!”

“Phì!” Lâm Tuyết che miệng cười rộ lên, cái kẻ bại hoại này lúc nào cũng không quên được chuyện động phòng.

*

Vào nhà mới biết hóa ra Đại tiểu thư Lương gia Lương Ngọc Đồng cũng trở về. Nghe nói, vị này từng là cháu dâu trưởng của Lãnh Lệnh Huy, sau này vì vài nguyên nhân không thể nói ra nên đã ly hôn.

Ly hôn xong, Lương Ngọc Đồng cũng không về Lương gia, cô mang theo con mình và vệ sĩ A Tiêu ra đi, từ đó không thấy xuất hiện nữa

Hôm nay là lần đầu tiên sau khi ly hôn Lương Ngọc Đồng về lại nhà mẹ đẻ, hơn nữa trong lòng còn ôm con gái nhỏ Viện Viện chưa đầy một tuổi, A Tiêu thì dắt tay con trai Hoàn Hoàn, một nhà bốn người thoát nhìn thật là vui vẻ hòa thuận.

Trong đại sảnh dùng trà cổ kính, mọi người đang trò chuyện hàn huyên, tất cả đều đã quen thuộc, cùng ngồi xuống uống trà.

Lương Trọng Toàn ôm Viên Viên bé nhỏ, ông ngắm nhìn cháu ngoại đáng yêu xinh đẹp của mình, khuôn mặt co quắp hiện lên nụ cười hiếm gặp. Ông không nhìn con gái mình mà là trực tiếp nói với Lâm Tuyết : “Bao giờ con có thể cho Lương gia chúng ta một trai một gái là ta đã thỏa mãn rồi.”

Lâm Tuyết không ngờ Lương Trọng Toàn sẽ nói những lời này với mình khi có mặt cả nhà ở đây, cô lập tức cúi đầu không nói được lời nào.

Lương Tuấn Đào cười hì hì, ở trước mặt mọi người ôm eo nhỏ Lâm Tuyết, bình tĩnh tự tin nói: “Cha yên tâm đi, sẽ rất nhanh thôi!”

Lưu Mỹ Quân bĩu môi, hừ lạnh một tiếng, bà nhắc nhở: “Trước khi mang thai thì đưa Lâm Tuyết đến chỗ bác con kiểm tra một chút, xem tiền sử có mắc bệnh di truyền nào không? Tựa như chị cả con, cứ như vậy mà qua loa ủy thân ột nam nhân, kết quả sinh ra Hoàn Hoàn... Sao, các con nhìn đi thì biết!”

Lâm Tuyết giật mình, không ngờ Lưu Mỹ Quân lại nói thế về Lương Ngọc Đồng, thật không tốt chút nào. Đột nhiên cô nhớ ra Lương Ngọc Đồng không phải do Lưu Mỹ Quân sinh ra, xem chừng quan hệ mẹ kế con riêng này cũng không hòa hợp cho lắm.

Quả nhiên, Lương Ngọc Đồng mất hứng, không khách khí phản kích mẹ kế mình: “Hoàn Hoàn thế nào? Nó đặc biệt giống A Tiêu! A Tiêu trong mắt các người không tốt nhưng trong mắt tôi, anh ấy so với Lãnh Trí Thần còn tốt hơn vạn lần!”

A Tiêu cũng giống những người giúp việc và cảnh vệ binh ở đây, anh ta cung kính đứng hầu hạ bên cạnh. A Tiêu thật thà ngay thẳng, đối với Lương Ngọc Đồng như trung khuyến (1) một lòng một dạ. Mặc dù là con rể Lương gia nhưng chưa bao giờ có ai đối xử với anh như chủ nhân, ngay cả bản thân anh cũng giữ vững bốn phận, tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm của vệ sĩ , chưa từng xem mình là con rể Lương gia.

“So với Lãnh Trí Thần còn mạnh hơn gấp bội ư?” Lưu Mỹ Quân châm chọc kêu lên: “Ồ, đã như vậy sao lúc trước cô không cùng A Tiêu còn gả cho Lãnh Trí Thần làm gì? Cuối cùng không phải do Lãnh đại thiếu gia không cần cô, mới rời bỏ mà tìm người thứ hai sao.”

Không đợi Lương Ngọc Đồng phản bác, Lương Tuấn Đào liền lên tiếng hoà giải: “Mẹ, chuyện đã qua rồi đừng ai nói lại nữa. Hiện giờ chị cả thấy hạnh phúc là tốt rồi!”

Lúc trước Lãnh Trí Thần và Lương Ngọc Đồng là một đôi hữu danh vô thực theo khế ước vợ chồng, như hai người xa lạ sống với nhau dưới một mái nhà. Lương Ngọc Đồng vườn không nhà trống gần mười năm, sau này Lãnh Trí Thần tìm được hai mẹ con Lộ Diêu bị thất lạc, hần theo đuổi Lộ Diêu lần nữa, cuối cùng đã khiến Lộ Diêu động lòng, hai người lại quay về với nhau.

Để cho Lộ Diêu một danh phận, Lãnh Trí Thần quyết định buông tay cho cuộc hôn nhân khế ước lạnh như băng này, hần liễu lĩnh làm ầm ĩ đòi ly hôn với Lương Ngọc Đồng, vì thế Lương Tuấn Đào còn đặt biệt đi theo đánh cho Lãnh Trí Thần một trận. Nhưng Lãnh Trí Thần vẫn quyết tâm ly hôn, mặc cho ai khuyên nhủ hần cũng không quay đầu lại. Lương Ngọc Đồng cũng có cốt khí, sau khi ly hôn chưa từng trở lại nhà mẹ đẻ, cô cầm lấy phí nuôi dưỡng Lãnh Trí Thần cấp ỉnh mang theo nhi tử Hoàn Hoàn trực tiếp cùng A Tiêu rời đi! (“danh môn quan phu nhân” Lãnh gia cùng Lương gia gút mắt.) (2)

Lương Ngọc Đồng thấy chỉ có duy nhất Nhị đệ quan tâm giúp mình nói chuyện, từ đôi mắt đẹp rớt xuống một giọt nước mắt vui mừng. Cô gượng cười với Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết: “Một tuần nữa chị muốn cùng A Tiêu di dân sang Canada, sau này có lẽ không có cơ hội tham gia hôn lễ của hai người. Cho nên, lần này chị có lòng mang theo Hoàn Hoàn và Viên Viên về nhà gặp em dâu, gửi đến hai em một lời chúc phúc.”

Lâm Tuyết nhịn không được nâng mắt nhìn Lương Ngọc Đồng, diềm đạm nở nụ cười với cô.

Lương Ngọc Đồng đi tới, kéo tay Lâm Tuyết, cô tháo chiếc vòng ngọc đeo trên cổ tay, tự mình đeo cho Lâm Tuyết. : “Lần đầu gặp mặt chị cả không có cái gì giống quà tặng , đây chỉ là chiếc vòng đã làm bạn với chị rất nhiều năm, xem như là chút ít tâm ý của chị.”

Lâm Tuyết không từ chối, cô bình thản tiếp nhận tấm lòng của Lương Ngọc Đồng, “Cảm ơn chị cả!”

Lần này về nhà mẹ đẻ, Lương Ngọc Đồng cũng không tính ở lâu. Trong nhà này, người cô vương bận duy nhất chỉ có Nhị đệ Lương Tuấn Đào, tận mắt thấy em trai thân yêu của mình tìm được người bạn đời thật lòng yêu thương, cô thấy yên tâm rồi.

Mọi người cùng nói chuyện, không khí đã hòa hoãn đi rất nhiều. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên vang lên một giọng nữ lạnh lạnh, đột ngột mà chói tai: “Nghe nói đại tỷ có lòng về nhà tặng quà cho em dâu. Em gái của em có, vậy phần của em đâu?” Theo tiếng giày cao gót đập trên sàn gỗ tếch, chỉ thấy Lâm Á Linh đẩy Lương Thiên Dật lại đây. Cô ta ăn diện hợp mốt, trang điểm nồng đậm, lộ ra một ít hơi thở phong trần, không hợp với con gái Lương gia đoan trang cao quý.

Nhìn thấy Lâm Á Linh, Lưu Mỹ Quân càng thêm chán ghét, quả thực là giận dữ sợ. Bà ta không chút khách khí nói móc: “Nghe đến quà tặng, so với con thỏ cô lao tới còn nhanh hơn đấy, cô có chút khí chất phong độ nào của thiên kim danh môn không vậy? Thật không hiểu Lâm gia nhà các người làm thế nào nuôi dưỡng được con gái đến nửa phần giáo dục cũng không có. Tôi cho cô biết, quà tặng này không có phần cô, muốn thì bảo em gái cô tặng cho cô đi!”

Lâm Á Linh cũng không phải đèn cạn dầu, thấy Lưu Mỹ Quân nói chuyện không khách khí như vậy, cô ta lập tức đáp lại một cách mỉa mai: “Đại tiểu thư không có nhỏ mọn như bà đâu. Đường đường là chủ mẫu danh môn lại không phóng khoáng chút nào. Bất quá tôi cố ý nói đùa thế thôi, vậy mà đã tưởng tôi đây là con nhà nghèo chưa thấy thấy qua đồ này sao? Ai thèm chứ, bà có cho tôi cũng không mong đâu!”

Lưu Mỹ Quân tức giận, cả người cứng ngắc run rẩy, bà chỉ tay về phía Lâm Á Linh phân phó cho cảnh vệ: “Đuổi cái con bé lỗ mãng vô giáo dục này ra cho tôi!”

“Bà dám!” Lưu Mỹ Quân đã sớm bắt mãn vô cùng với tính khí ngang ngược khó sửa được của cô ta, Lâm Á Linh lập tức kéo tay Lương Thiên Dật làm nũng, khóc lóc kể lể: “Thiên Dật, anh xem mẹ anh kia, bà ấy muốn đuổi em đi. Chẳng lẽ anh không quản sao?”

Gương mặt tuấn tú của Lương Thiên Dật lạnh băng, hần ngấm ngấm chịu đựng sự chán ghét, lạnh lùng hỏi: “Cô chịu đi sao?”

Lâm Á Linh thấy hần không chịu giúp mình, không khỏi cả kinh, cũng thu lại sự ngang ngược một chút, bĩu bĩu môi đỏ mọng, cô ta lườm nói: “Đáng ghét, anh chẳng thương người ta gì cả.”

“Ngậm miệng lại, càng lâu càng tốt!” Lương Thiên Dật cảnh cáo, ánh mắt rời đi, rốt cuộc hần cũng lười phải nhìn Lâm Á Linh một cái.

Lâm Tuyết lấy làm kì lạ, cô thấy Lương Thiên Dật thật sự chán ghét Lâm Á Linh đến cực độ, nhưng anh ta vẫn không để ý đến sự phản đối trong nhà, cứ kiên trì giữ lại cô ta. Lương Thiên Dật đang cố tình cùng Lâm Á Linh đưa đẩy khiến Vân Đóa thương tâm sao?

Đàn ông, đúng là kỳ quái!

Lương Ngọc Đồng lạnh lùng quét mắt qua Lâm Á Linh, thái độ đối với cô ta cũng giống như với Lưu Mỹ Quân, không có nửa phần hảo cảm, cô hơi hơi dương môi, kiêu ngạo nói: “Cô ở đâu ra? Tôi không biết cô!”

“Chị!” Lâm Á Linh như dẫm phải đinh nhọn, nhất thời tức giận, cô ta chỉ tay vào Lương Ngọc Đồng muốn mắng vài câu, lại sợ chọc giận khiến người Lương gia sẽ đuổi mình đi, lúc ấy ngay cả Lương Thiên Dật cũng giữ không được. Lâm Á Linh liền chớp chớp đôi mắt, kéo kéo Lương Thiên Dật khóc lóc: “Thiên Dật, anh nhìn đi. Ở nhà anh ngay cả con mèo con chó cũng có thể coi thường em. Chẳng lẽ trong cái nhà này anh không có nửa phần địa vị sao? Cùng là thiếu gia nhà họ Lương, vì sao nữ nhân của em trai anh thì được người người nâng lên cung chiêu kính trọng còn nữ nhân của anh lại đáng bị giày xéo?”

Lương Trọng Toàn không khỏi nhú mày, Lâm Á Linh thật sự rất có khả năng gây chuyện âm ỉ, mỗi ngày cô ta đều kêu gào oan khuất, từng giây từng phút đều có chuyện kiện tụng mơ hồ, đúng là một con gia tinh thập phần nhiễu loạn.

Lưu Mỹ Quân chịu đựng không nổi Lâm Á Linh, bà lập tức chỉ vào Lương Thiên Dật rơi lệ: “Rốt cuộc con muốn làm gì? Chẳng lẽ trên đời này nữ nhân chết hết rồi à? Sao lại bị ma quỷ ám vào mà muốn giữ

lại người đàn bà này! Ngay cả em gái mình, cô ta cũng không bằng được. Ít nhất Lâm Tuyết còn có giáo dưỡng có khí chất, Lâm Á Linh thì có cái gì? Nói khó nghe một chút, đến khu làng chơi tùy tiện túm lấy một người về đây so ra còn không tệ bằng cô ta!”

Bất luận Lưu Mỹ Quân thương tâm cỡ nào, Lương Thiên Dật vẫn như trước không chịu nhả ra câu nói đuổi Lâm Á Linh đi, hấn ngẩng đầu lên, hồ hững nói: “Là cô ta tự nguyện ở lại. Thiên đường có đường không đi, địa ngục không cửa lại vẫn cứ muốn vào, sao con cản được?”

Lời này nói ra... Giống như thể lưu lại bên cạnh hắn là chuyện thống khổ tàn nhẫn biết bao nhiêu. Lâm Á Linh cũng giật mình, nhưng cô ta mau chóng mím môi, nũng nịu nói : “Thiên Dật, xem anh nói gì kìa. Em không quan tâm anh bị tàn phế, em bằng lòng cả đời ở cạnh bầu bạn chăm sóc cho anh, anh ở đâu thì nơi đó địa ngục cũng biến thành thiên đường!”

Lời này thật là kích động! Khiến Lương Ngọc Đồng thấy ghê tởm quá sức, cô có chút kỳ quái hỏi Lương Thiên Dật: “Cậu bị cái gì kích thích thế? Sao đột nhiên lại tóm lấy một kẻ dở hơi như vậy đặt bên cạnh mình, rốt cuộc giận dữ ai đây?”

“Tôi giận dữ với chính tôi.” Lương Thiên Dật nói xong liền chuyển động xe lăn, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, hấn rời khỏi phòng trà náo nhiệt. Dáng vẻ của Lương Thiên Dật vĩnh viễn như vậy – cô tịch hiu quạnh, như thể cho tới bây giờ hấn luôn luôn không có duyên với hạnh phúc.

Lâm Á Linh còn muốn ở lại tham gia náo nhiệt nhưng không được nữa rồi, ngoại trừ Lương Thiên Dật ra, bất cứ ai cũng muốn đuổi cô ta đi. Trước khi đi, cô ta còn cố ý tới gần Lương Tuấn Đào, dịu dàng cười với hấn, dùng giọng nói non nớt đến phát run: “Lúc nào rảnh việc, anh qua nói chuyện với anh trai anh nhiều chút, một mình anh ấy thật cô đơn.”

Lương Tuấn Đào nhú nhú đuôi mắt, tinh mâu xinh đẹp như cười như không nhìn Lâm Á Linh, hấn gật đầu.

Thấy đối phương đáp lại , Lâm Á Linh càng dịch chuyển bước chân, nhìn trộm nụ cười của hấn - quyến rũ không thôi: “Tôi chưa từng thấy anh mặc quân trang , nhất định là rất đẹp trai! Hôm nào có dịp, anh có thể đưa tôi tới Quân khu dạo chơi một chút thì tốt quá!”

Lương Tuấn Đào nhợt nhạt câu môi, không ưng thuận cũng không đáp lại

Càng nhìn càng mê mẩn, Lâm Á Linh sợ hãi than thở trong lòng sao một người đàn ông lại có thể đẹp trai mê người đến vậy chứ, thật khiến nhân thần công phẫn. Nói Lương Thiên Dật đẹp nhưng so với em trai anh ta là Lương Tuấn Đào thì còn kém cõi nhiều lắm! Đương nhiên, quan trọng hơn nữa là thân phận và địa vị, Lương Tuấn Đào hai mươi bảy tuổi đã vinh dự nhậm chức Sư trưởng quân hàm đại tá, so với Lương Thiên Dật tàn phế, không thể nghi ngờ – khác nhau một trời một vực!

“Đúng là đồ không biết xấu hổ, ở trước mặt già trẻ lớn bé trong nhà, đã chiếm lấy Thiên Dật còn dám câu dẫn Tuấn Đào, cô cho rằng Lương gia chúng tôi đều là người chết sao?” Lưu Mỹ Quân tức giận cầm lấy chén trà hung hăng ném về phía Lâm Á Linh, loảng xoảng một tiếng vỡ nát vang lên, nước trà bắn tung tóe. Lưu Mỹ Quân vẫn chưa hết giận, lại giận chó đánh mèo sang Lâm Tuyết: “Thật thối kéo tới ruồi bọ, nếu không có cô , nhà chúng tôi thanh trong sạch sẽ sao có thể khoan nhượng lưu lại cái loại hàng này?”

Lâm Tuyết ngược mắt, đứng mực hỏi lại Lưu Mỹ Quân đang phẫn nộ: “Những lời này sao mẹ không nói với con trai mình ?”

“Cô...” Lưu Mỹ Quân không phản bác gì được nữa, bà ta oán giận trừng mắt với Lâm Tuyết, muốn trách chỉ có thể tự trách mình đã sinh ra hai đứa con trai không biết nghe lời này!

Thấy không khí có chút bế tắc, Lương Ngọc Đồng ở bên cạnh liền khuyên giải vài câu: “Di Quân à, con cái đều có phúc phận của mình, con khuyên đi đừng nên quẩn nhiễu làm gì. Thiên Dật và Tuấn Đào không còn là trẻ con nữa, bọn họ đều có năng lực phân biệt tốt xấu. Nếu đã lựa chọn, thì cứ nghe theo hai đứa đi, tương lai thế nào cũng không oán trách đi được.”

Lương Tuấn Đào cười hì hì nói: “Mẹ, xem xem chị cả đã thông suốt rồi kìa , mẹ cũng phải bằng nửa chị ấy đi, con cũng không muốn phải đau đầu vì quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa mẹ và Lâm Tuyết đâu.”

Lương Trọng Toàn thấy sức nóng đã giảm bớt liền đứng lúc mở miệng. Ông ta là nhất gia chi chủ (1), lời nói tự nhiên có trọng lượng. Ông không nhìn Lâm Á Linh mà nhìn Lâm Tuyết hiền từ, hơi hơi vuốt cằm, Lương Trọng Toàn nói với Lưu Mỹ Quân : “Lâm Tuyết là một đứa nhỏ hiểu chuyện, con bé không mắc lỗi gì. Tuấn Đào yêu thích con bé như vậy, chứng tỏ con bé có điểm đáng để nó yêu thương. Gia hòa vạn sự hưng (2), sau này đừng bài xích con bé nữa.”

Thấy Lương Trọng Toàn lên tiếng vì Lâm Tuyết , Lưu Mỹ Quân cũng không nói thêm gì, bà ta dựa vào lối thoát này, dịu giọng nói: “Tôi cũng không bảo Lâm Tuyết không tốt, chỉ là muốn dạy dỗ nó một chút đạo lý làm vợ thôi, tránh cho sau này nó được sủng mà kiêu. Ông cũng không nên cưng chiều nó như vậy, khiến nó được nuông chiều quá lại không biết trời cao đất rộng ra sao!”

Lương Trọng Toàn lại nói: “Tôi thấy Lâm Tuyết là đứa trẻ hiểu rõ tốt xấu, rất có chừng mực.”

Lương Ngọc Đồng cuối cùng vẫn không ở lại dùng cơm, chúc phúc xong Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, cô liền cùng A Tiêu đưa hai con nhỏ rời đi..

Lâm Tuyết nói một câu mời cô ở lại : “Chị cả, có thể lưu lại ăn bữa cơm này được không?”

Trên mặt Lương Ngọc Đồng hiện ra nụ cười chua xót: “Chúng ta đều ngồi ăn cơm nhưng A Tiêu lại giống hạ nhân đứng ở bên cạnh, trong lòng chị không thấy dễ chịu.”

Cho tới hôm nay, dù Lương Ngọc Đồng đã vì A Tiêu sinh hai đứa trẻ nhưng A Tiêu vẫn như cũ không được Lương gia thừa nhận. Ở Lương gia, anh ta trước sau vẫn là thân phận vệ sĩ, vĩnh viễn không được coi như cô gia, được mời ngồi xuống dùng cơm..

Sau khi tiễn Lương Ngọc Đồng, cả nhà cùng trở về ăn cơm. Lưu Mỹ Quân nghĩ đến Lương Thiên Dật, bà liền bảo Lương Tuấn Đào lên gọi hân xuống dùng cơm.

Lương Thiên Dật quá lạnh lùng nhưng đối với em trai cũng có vài phần yêu thích, để Lương Tuấn Đào lên gọi, có thể hân sẽ xuống dùng cơm.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Lương Tuấn Đào đã tự mình đẩy Lương Thiên Dật xuống. Lâm Á Linh đi bên cạnh, cô ta không biết nên tìm đề tài gì nói chuyện để có thể đến gần Lương Tuấn Đào hơn. Thỉnh thoảng, Lương Tuấn Đào lại liếc trộm Lâm Á Linh một cái, trong mắt hân tràn đầy sự ngạc nhiên —— cùng là con gái Lâm, sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ?

Người một nhà cuối cùng cũng ngồi xuống ăn cơm, trong bữa ăn, Lương Tuấn Đào không ngừng gấp đồ ăn cho Lâm Tuyết, còn thường xuyên thì thầm với cô, hết thấy sủng ái đều bộc lộ trong lời nói.

Cùng so ra, Lương Thiên Dật đối với Lâm Á Linh rất lạnh nhạt, hân còn không nhìn đến cô ta, chỉ yên lặng vùi đầu ăn cơm, giống như coi cô gái lẩm nhẩm cạnh mình là không khí.

Nhìn Lương Tuấn Đào cưng chiều Lâm Tuyết như vậy, mỗi người trong Lương gia đều không thể không coi trọng một cái liếc mắt của Lâm Tuyết, Lâm Á Linh sao có thể nuốt trôi cơn giận này? Từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện cô ta đều vượt trên Lâm Tuyết, Lâm Á Linh thường cùng Lâm Thông liên thủ ăn hiếp cô, bây giờ đến Lương gia, Lâm Á Linh không hơn gì món hàng bám dính còn Lâm Tuyết lại trở thành bảo bối được nâng niu trong tay Lương nhị thiếu, vị trí của hai người hoàn toàn thay đổi khiến cô ta ghen tị đến đỏ mắt.

“Thiên Dật, em muốn ăn cua nhỏ, anh lột vỏ cho em ăn được không?” Lâm Á Linh ỏn ẻn làm nũng, còn kéo cánh tay Lương Thiên Dật lắc lắc.

Lương Thiên Dật như không có nghe thấy, từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ.

Đại khái đã nhìn quen Lâm Á Linh mặt dày, Lưu Mỹ Quân nhìn bằng nửa con mắt khinh thường, không thèm đáp lại cô ta.

Mấy người giúp việc đứng hầu hạ bên cạnh nhìn không được muốn bật cười, họ rất coi thường Lâm Á Linh. Cái cô gái này cứ cố gắng ở bên cạnh dựa dẫm vào đại thiếu gia, cả nhà người ta đều ghét cô ta, cô ta không tự mình hiểu lấy còn làm đáng nể nịu, thật đáng buồn cười!

Thấy Lương Thiên Dật không thèm nhìn mình, trong mắt mọi người lại lộ ra châm chọc và khinh miệt, Lâm Á Linh rất căm tức. Hơn nữa ở trước mặt Lâm Tuyết, cô ta cường thế bá đạo đã quen đâu chịu lép vế, Lâm

Á Linh lập tức với lấy một con cua nhỏ nhét vào tay Lương Thiên Dật, bộc lộ bản tính đáo để, cao giọng ra lệnh : “Bảo anh lột cua cho em ăn, anh không nghe thấy sao?”

Có tiếng thở mạnh vang lên, nhóm người giúp việc đều kinh ngạc trợn to hai mắt, nhìn Lâm Á Linh như nhìn quái vật, không biết cô ta rốt cuộc dựa vào đâu mà dám kiêu căng quát nạt đại thiếu gia như thế.

Tuy Đại thiếu gia tàn phế nhưng địa vị của hắn ở trong nhà cũng không kém đi. Thậm chí vì hắn tàn tật, vợ chồng Lương gia còn phá lệ sủng nịch hơn, chỉ cần lấy được nụ cười của Lương Thiên Dật, bọn họ không tiếc bất cứ giá nào.

Lưu Mỹ Quân tức giận đến nỗi cả người không ngừng run rẩy, bà ném đôi đũa xuống, chỉ tiếc rên sất không thành thép, liền nói với Lương Thiên Dật : “Anh đúng là kẻ đáng thất vọng, cứ để mặc cái thứ ngang ngược không coi ai ra gì này làm âm ỉ lên sao? Rốt cuộc anh trúng tà gì? Định để cô ta làm tôi tức chết sao?”

Lương Thiên Dật ngẩng đầu, đôi mắt đen lạnh lẽo đảo qua Lưu Mỹ Quân rồi chuyển sang Lâm Á Linh, cô ta lập tức cười rộ lên quyến rũ, so với kẻ đánh đá quát tháo lúc nãy cứ như hai người khác nhau, Lâm Á Linh nũng nịu năn nỉ: “Thiên Dật, lột cua cho em ăn đi.”

Cô ta không ngốc, biết rõ nếu quá kiêu ngạo sẽ không có lợi với mình, liền hợp thời mà thay đổi chiến lược.

Lương Thiên Dật chậm rãi cầm lên con cua vừa nãy Lâm Á Linh đã kiên quyết đưa cho hắn, dưới ánh mắt tràn trề vui sướng của cô ta, hắn chậm rãi giơ tay lên, sau đó hung hăng đem con cua ném thẳng vào mặt Lâm Á Linh.

“Á!” Lâm Á Linh bưng mặt đau đớn kêu to, cô ta được nuông chiều đã quen lại tuân theo gia phong mạnh mẽ của Lâm gia, lập tức cầm lấy con dao ăn trên bàn đâm về phía Lương Thiên Dật.

“Á!” Lưu Mỹ Quân và đám người giúp việc cùng lúc kinh hoảng hét to nhưng Lương Tuấn Đào ngồi gần Lương Thiên Dật nhất giống như không thấy chuyện xảy ra cứ bàng quan đứng ngoài quan sát, hắn cũng không có ý định trợ giúp anh mình.

Lương Thiên Dật ngồi trên xe lăn thân thể không động nhưng phản ứng lại cực kỳ nhanh nhẹn. Hắn ra tay nhanh như điện xẹt, bắt lấy cổ tay đang đâm tới của Lâm Á Linh, hung hăng bóp mạnh.

“A a...” Lâm Á Linh đau đớn oa oa khóc lớn, vừa nhảy lên vừa lùi lại như con cá mắc câu làm thế nào cũng không thoát được lưỡi câu, mồ hôi lạnh, nước mắt, nước mũi đồng loạt chảy ra.

Đừng nhìn Lương Thiên Dật âm thầm như người mắc bệnh tự kỉ, hắn mà nổi giận lên thì cũng rất dọa người. Hơn nữa tính tình lạnh nhạt lại ẩn chứa sự tàn khốc trong đó, hắn vặn cổ tay Lâm Á Linh đến gần như sắp gãy nhưng cũng có ý định buông ra, Lương Thiên Dật mắt hờ hững nhìn chăm chú vào nữ nhân làm trò hề kia.

Vì sao phải tha thứ cho cái loại ngang ngược thích giương oai trong nhà mình? Vì sao phải khoan nhượng cho cái kẻ ghê tởm không ngừng ẩn hiện trước mắt mình? Vì sao hắn cứ chịu đựng từng cơn đau đầu như muốn nứt ra khi phải nghe cô ta không ngừng lải nhải bên tai?

Lương Thiên Dật căm ghét bản thân mình! Nên hắn càng dùng sức bóp chặt cổ tay Lâm Á Linh, đem tất cả oán hận và tức giận phát tiết ra.

“A a...” Lâm Á Linh đau đến mức ngũ quan vụn vỡ, cô ta quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ: “Tha cho em đi! Em không dám nữa! Ô ô...”

Hàm răng va vào nhau ken két, Lương Thiên Dật dữ tợn nhìn chằm chằm vào Lâm Á Linh, giống như một đứa trẻ đang nhìn con giun khiến nó thấy buồn nôn, chỉ muốn nghiền cho nát vụn!

“Cứu tôi với!” Rốt cục Lâm Á Linh cũng ý thức được tình cảnh của mình nguy hiểm đến cỡ nào, cái vị đại thiếu gia khó hiểu này một khi đã phát hỏa quả thực không có nhân tính, hắn sắp bẻ gãy cổ tay cô ta rồi. Đoán chừng dù Lương Thiên Dật có vặn gãy tay Lâm Á Linh cũng không có ai để ý tới, đừng nói hiện giờ cô ta là Nhị tiểu thư Lâm gia đã xuống dốc, cho dù là danh môn cũng không dám chống lại Lương gia. Khỏi cần nói, bây giờ Lâm Á Linh gặp phải tình cảnh nào cũng không có cơ hội đòi lại công đạo.!

“Răng rắc!” Âm thanh giòn giã vang lên, Lâm Á Linh hét thảm một tiếng, cổ tay đã bị gãy, cô ta đau đến mức suýt nữa ngất đi.

Lâm Tuyết thản nhiên ngược mắt chăm chú nhìn vào Lâm Á Linh xụi lơ trên mặt đất, cô lẳng lặng nhìn cô ta thê thảm, không hồi hộp cũng không dắc ý, như thể mình đang xem một vai diễn nín nhịn khôi hài.

“Lâm Tuyết...” Lâm Á Linh cực kì đau đớn thoáng nhìn qua vị cứu tinh duy nhất của mình, cuối cùng bất chấp kiêu ngạo, nước mắt nước mũi ròng ròng, rụt rè đáng thương cầu khẩn Lâm Tuyết: “Cứu chị! Lâm Tuyết, cứu chị với!” Lâm Tuyết nhợt nhạt giương môi hỏi Lâm Á Linh: “Chị đau không?”

“A! Xương gãy rồi... Ô ô... Cứu mạng!” Xương cổ tay của Lâm Á Linh đã gãy nhưng Lương Thiên Dật vẫn nắm chặt không buông, cô ta đau đến mức trước mắt từng đợt biến thành màu đen, hơi quần quai tác động vào chỗ gãy, xương càng khoét sâu vào thịt, đau đớn khó nhịn.

“Trước kia tại Lâm gia, mỗi lần tôi bị Lâm Thông ra đòn hiểm chị đều là kẻ đồng lõa. Khi anh ta đánh tôi, chị mang roi tới; khi anh ta trói tôi, chị tìm dây thừng; khi anh ta tát tai tôi, chị giữ chặt đầu tôi ...” Nói tới đây Lâm Tuyết hơi hơi ngừng lại, cô không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người trong Lương gia mà nói tiếp: “So với chị, tôi thật sự rất nhân từ. Nhìn chị bị đánh, tôi có cảm giác hả lòng hả dạ. Chị còn định nhờ tôi thay chị cầu tình hay sao?”

“Ô ô... Trước kia chị sai rồi... Cứu cứu chị với!” Lâm Á Linh đâu còn dám nóng nảy, cô ta đang đau muốn chết. Từ nhỏ đến lớn Lâm Á Linh chưa từng ném qua loại khổ sở thể này, đau đến mức hồn vía hổng hết, lòng can đảm cũng vỡ vụn.

Lâm Tuyết quay đầu nhìn Lương Thiên Dật, cười cười với người đàn ông trong mắt tràn ngập sát khí kia: “Đại ca, xin anh tàn nhẫn chút nữa, mạnh mẽ mà chinh đốn chị ta, nhìn chị ta bị chinh khổ sở như vậy, em thấy rất phấn chấn.”

“A!” Lương Tuấn Đào khẽ cười rộ lên, hấn ôm eo nhỏ của vợ mình, nói với anh trai: “Đại ca nghe thấy không? Bà xã em thích xem anh ngược đãi nữ nhân kia. Anh cứ tiếp tục ngược ác chút nữa để cô ấy xem cho đã đi!”

“Hừ!” Lương Thiên Dật hung hăng thả Lâm Á Linh ra, động tác của hắn giống như quăng đi một đồng rác, cũng chẳng buồn liếc mắt một cái.

Lương Trọng Toàn vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt không nhận được hơi hơi vuốt cằm khen ngợi: “Có thể khiến Thiên Dật buông cô ta ra, đây là biện pháp hữu hiệu nhất rồi. Lâm Tuyết, quả thật con rất thiện lương.”

Đối với lời khen của Lương Trọng Toàn, Lương Tuấn Đào lại thấy khó chịu. Hắn nheo mắt nhìn Lâm Á Linh rên rỉ nằm trên mặt đất kêu đau, cười lạnh nói: “Hóa ra trước đây cô dám ăn hiếp vợ tôi như vậy!”

Lâm Á Linh không còn ra vẻ ta đây được nữa, cổ tay đã gãy buông thõng, cô ta quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, liên tục xin khoan dung: “Đưa tôi về đi ! Ô ô... Tôi phải về nhà!”

Lưu Mỹ Quân vất vả lắm mới chờ được đến lúc con trai mình chán ghét mà vứt bỏ nữ nhân kia, đương nhiên bà thấy hạnh diện vô cùng, sau khi thưởng thức trà ngon cũng chỉ hé miệng thờ ơ quan sát.

Lương Trọng Toàn ăn no, đặt đĩa xuống, người giúp việc đưa lên ống nhổ, sau khi súc miệng ông ta liền đứng dậy rời nhà đến quân bộ làm việc. Từ đầu đến cuối, Lương Trọng Toàn không hề khiển trách, quát mắng con mình phải ngừng hành động bạo ngược lại.

Hai năm qua, ông ta hi vọng cỡ nào con mình có thể trọng chấn hùng phong(1), cuối cùng hắn cứ sống yên lặng, không có phong ba sóng gió như đầm nước đọng. Hôm nay Thiên Dật lại có tâm huyết phát giận, điều này khiến Lương Trọng Toàn rất vui mừng. Chỉ cần không âm ỉ gây tai nạn chết người, cứ thoải mái hao tổn cánh tay hay cái chân đi, chỉ cần con trai sáng khoái, ông ta tuyệt đối không nhúng tay ngăn cản.

Thấy Lương Trọng Toàn đi rồi, Lưu Mỹ Quân cũng đứng dậy đúng lúc, bà ta phân phó với cảnh vệ binh: “Như thế này đi, chờ cơn giận của đại tiểu gia tiêu tan, các anh hãy đem cô gái kia ra ngoài, bỏ xa xa chút, đừng để cô ta ô uế cửa nhà chúng ta !”

Trong phòng ăn chỉ còn lại huynh đệ Lương gia và tỷ muội Lâm gia, chưa được Lương Thiên Dật cho phép, những cảnh vệ binh kia không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù muốn đưa Lâm Á Linh ra ngoài, cũng

phải để chính miệng đại thiếu gia nói ra, hắn không muốn chơi nữa mới có thể đem đi được.

“Ồ ô... Đưa tôi về nhà! Tôi phải về nhà! ... Lâm Tuyết, xin em cứu chị!” Lâm Á Linh không dám tỏ ra dũng cảm chống lại cái ác, cũng vứt bỏ cái tính cả vú lấp miệng em của mình, cô ta chỉ đau khổ cầu xin đứa em gái ngày xưa thường bị cô ta bắt nạt.

Không đợi Lâm Tuyết trả lời, Lương Tuấn Đào đứng dậy đi qua đó, hắn tỉ mỉ xem xét nữ nhân quỳ rạp trên mặt đất giống con chó kia, đột nhiên Lương Tuấn Đào nhắc chân giẫm lên chỗ cổ tay bị gãy của Lâm Á Linh, còn hơi hơi dùng sức.

“A! A! Tha cho tôi!” Lâm Á Linh nhất thời như heo bị chọc tiết mà tỉnh dậy, cô ta dùng bàn tay khác kéo kéo ống quần nam tử, khóc lóc cầu xin: “Tôi không dám nữa, tha cho tôi đi!”

“Còn để tôi nghe thấy cô dám ức hiếp vợ tôi lần nữa thì tôi sẽ lấy mạng chó của cô đó!” Ban đầu Lương Tuấn Đào muốn đá Lâm Á Linh một cước nhưng vì nguyên tắc không đánh nữ nhân của mình nên hãm chỉ mạnh mẽ giẫm lên cổ tay cô ta một cái.

Điều này cũng đủ khiến hai mắt Lâm Á Linh trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng bên tai cũng được thanh tĩnh, Lâm Tuyết buông chén trà, cúi đầu xuống như đang suy nghĩ gì đó.

”Bà xã à, anh cùng em ra ngoài hoa viên đi dạo xung quanh được không? Lương Nhị gia sẵn sóc lão bà của mình rất cẩn thận, cơm nước xong hắn liền muốn dẫn cô đi tản bộ cho tiêu cơm.

Lâm Tuyết nâng mắt, nhìn Lương Thiên Dật đang trầm tư lạnh lùng ngồi trên xe lăn, nhìn những cảnh vệ viên mặc quân trang và vệ sĩ cao lớn vạm vỡ bên cạnh, còn có cả Lương Tuấn Đào đang dùng ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chú vào cô... Bọn họ đều không nhìn đến Lâm Á Linh đã hôn mê trên mặt đất, giống như cô ta thật sự chỉ là một con chó mà thôi!

Trong lòng Lâm Tuyết dậy lên một nỗi lo sợ không yên, còn có một tia ảm đạm nhỏ bé. Nhìn Lương Tuấn Đào, cô nhỏ giọng nói: “Ồ Lương gia các anh, việc giết chết hay hủy hoại một người như thế không phải chuyện gì nhiều nhận nhĩ.”

Thật sự không nhìn thấu được cảm xúc chân thật của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào cũng không biết cô đang vui vẻ hay tức giận, tim hắn hạ xuống, cẩn thận quan sát Lâm Tuyết, hắn hỏi: “Sao thế? Không vui à?”

Trầm mặc một hồi, Lâm Tuyết nhìn Lương Tuấn Đào, thản nhiên hỏi: “Có phải trong tương lai nếu anh chán ghét em, em cũng sẽ có kết quả như vậy phải không?”

Giật mình, Lương Tuấn Đào bật cười, ngón tay thon dài trơn bóng đặt sau gáy cô ả nhẹ, thân mật nói: “Trong cái đầu nhỏ của em chứa những gì thế?”

“Quan thiếu tác phong, xem mạng người như cỏ rác!” cô yếu ớt đóng băng hắn, khề chu môi.

“Bà xã à, oan uổng cho anh quá!” Lương Tuấn Đào sợ Lâm Tuyết không vui, vội vã giải thích không ngừng: “Chị em quá cực phẩm chọc đại ca anh tức giận, cô ta đúng là có bản lĩnh! Phải biết rằng anh trai anh bình thường không phát hỏa, mười năm chưa thấy một lần, bị chị em theo đuổi xem như cô ta xúi quẩy đi. Anh chỉ tiện thể đá cô ta một cước, ai bảo trước kia dám thường xuyên khi dễ em!”

Khóe miệng tràn ra tia cười nhợt nhạt, cuối cùng sắc mặt Lâm Tuyết cũng sáng trở lại.

“Nếu em không thích anh động đến Lâm Á Linh, sau này gặp cô ta anh sẽ coi như là thấy cứt chó thối, vòng đường khác mà đi!” Thấy mình đã dụ dỗ được mỹ nhân nở nụ cười, Lương Tuấn Đào vội vàng nhân cơ hội kéo cô, “Vợ à, đừng có không vui nữa, chúng ta ra ngoài giải sầu thôi.”

Lâm Tuyết không phải là thánh mẫu ngốc nghếch, đối với anh em Lâm gia từng hung ác ngược đãi hủy hoại mình, dù bọn họ chết trước mặt, cô sẽ không đau lòng mà rơi lệ. Nhưng tâm tư của phụ nữ phức tạp vì diệu, Lâm Tuyết phát hiện ra ở trước mặt Lương gia quân môn quyền quý, con gái Lâm gia thấp kém đáng thương biết nhường nào. Tình cảnh của Lâm Á Linh nhắc nhở cô, nếu làm mấy vị thiếu gia này khó chịu, người phụ nữ bên cạnh họ sẽ thê thảm đến đâu.

Không có thân thế gia cảnh, không được cha mẹ chồng ưu ái, một khi người đàn ông mà bọn họ dựa dẫm trở mặt vô tình, bọn họ có lẽ còn không thể so với con chó nhà có tang.

“Đừng vướng mắc nữa, đi thôi!” Lương Tuấn Đào nhận ra Lâm Tuyết đang có tâm sự nặng nề, hắn chỉ muốn mau chóng khiến cô vui vẻ một chút. “Em thích xe gì? Chiều nay anh đưa em đi xem xe, Maserati hay Ferrari?”

“Không cần đâu.” Đôi mắt trong trẻo của Lâm Tuyết thản nhiên ngó sang Lương Tuấn Đào, người đàn ông trước mặt tràn đầy nhiệt tình, hắn không hề che dấu sự cưng chiều và yêu thích của mình với cô nhưng sự sùng nịch này có thể duy trì được bao lâu? Mỗi tình đầu trong truyền thuyết của Lương Tuấn Đào đến nay vẫn nằm trong bệnh viện, hắn đối với cô ta ...

“Nhị thiếu gia, Thẩm tiểu thư tới.” Trương quản gia lại gần, nhỏ giọng báo cáo với hắn. Lương Tuấn Đào nhướng mày, hắn chưa kịp nói gì đã thấy Thẩm Doanh Doanh tiến vào. Hơn nữa cô ta không chỉ đến một mình còn dẫn theo một cô gái trẻ tuổi.

Cô gái đi sau Thẩm Doanh Doanh có mái tóc quăn màu nâu bù xù, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần giống như búp bê. Lúc này, cô bé sợ hãi nhô đầu ra từ sau lưng Thẩm Doanh Doanh, đôi mắt sáng hướng về phía bóng dáng cô tịch đang ngồi trong xe lăn kia, cô định đi lên nhưng lại không dám chỉ có thể kín đáo nhìn Lương Thiên Dật từ xa xa.

Lâm Tuyết nhận ra cô bé kia chính là Vân Đóa nhưng cô không hiểu vì cái gì cô ấy lại cùng Thẩm Doanh Doanh tới đây? Hai người bọn họ sao lại đến cùng lúc?

Thẩm Doanh Doanh không kiên nhẫn được nữa liền đẩy Vân Đóa một phát, cô ta chỉ vào Lương Thiên Dật nói : “Tôi giúp cô tìm được Lương đại thiếu rồi đấy, cô qua đó nhanh một chút...” Lời còn chưa dứt, đột nhiên thoáng thấy Lâm Á Linh ngất trên mặt đất, ban đầu Thẩm Doanh Doanh kinh ngạc sau đó lại cảm thấy hưng phấn, cô ta vui mừng khi thấy người khác gặp nạn, “Mau nhìn đi, một con yêu tinh Lâm gia khiến người ta chán ghét vứt bỏ rồi kìa! Ha ha, chắc chắn là cô ta bị đánh không nhẹ, ngất rồi, đúng là xứng đáng!”

Vân Đóa sợ hãi, cô nhìn Lâm Á Linh nằm ở trên sàn đã mất đi tri giác, quả thực không biết nên làm thế nào cho phải. Thẩm Doanh Doanh lại ngang ngược đẩy cô, Vân Đóa lảo đảo lui vài bước, vừa lúc đến bên cạnh Lâm Tuyết. Cô vội vã giữ tay Lâm Tuyết, khớp hàm run rẩy, hỏi: “Lâm Tuyết, chị gái chị... sao rồi?”

“Không có việc gì đâu, đừng sợ!” Lâm Tuyết biết trí não Vân Đóa chịu sự tổn thương khá nặng, chỉ số thông minh cũng bị tổn hại theo, cô không đành lòng để Vân Đóa bị kích thích, liền an ủi cô bé: “Lâm Á Linh rất xấu xa, kết quả đã bị trừng phạt đúng tội, chị ta không đáng để người khác thông cảm cho, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Vân Đóa giật giật góc áo Lâm Tuyết, ánh mắt sợ hãi ngóng nhìn về Lương Thiên Dật, cô cắn cắn môi tươi nhuận, hỏi: “Là... Là Thiên Dật đánh chị ấy sao?”

“Không nên hỏi, chúng ta đi.” Lâm Tuyết kéo Vân Đóa muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Dáng vẻ thô bạo của Lương Thiên Dật khiến cô nhớ tới Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết không muốn Vân Đóa đơn thuần non nớt bị tổn thương.

Vân Đóa lại không chịu rời chân, cô rất sợ nhưng vẫn cố lấy dũng khí quyết định ở lại: “Em, em muốn ... nói mấy câu với Thiên Dật!”

“Thật là một nha đầu ngốc nghếch!” Thẩm Doanh Doanh khinh miệt nhìn Vân Đóa, cay nghiệt chế nhạo: “Cô thích Lương đại thiếu gia cũng không dám thổ lộ, một mình ngồi ở trước cửa khóc lóc, nếu tôi không trùng hợp qua đây, không biết cô còn muốn trốn tới khi nào đây?”

Vân Đóa bị vạch trần tâm sự, cô cúi đầu, khổ sở đến mức rối tinh rối mù.

Lâm Tuyết hiểu Vân Đóa. Lương Thiên Dật có người phụ nữ mới, trái tim cô ấy như bị đao cắt nhưng dứt không được. Sau khi mặt dày đến Lương gia tìm hắn, lại bị cự tuyệt vài lần từ ngoài cửa. Hôm nay cô ấy trùng hợp gặp được Thẩm Doanh Doanh mới có thể theo vào được đây.

Thẩm Doanh Doanh thấy Lương Tuấn Đào anh tuấn đẹp trai lập tức như bị nam châm hấp dẫn sáp lại gần hẳn, dù cô ta thấy hắn mê người đến đâu nhưng bên cạnh Lương Tuấn Đào vẫn có Lâm Tuyết, ngay cả một tia dư quang hắn cũng keo kiệt không bố thí cho cô ta. Bất quá hôm nay chứng kiến cảnh Lương Thiên Dật đã chán ghét mà vứt bỏ Lâm Á Linh, Thẩm Doanh Doanh lại thấy được hy vọng một lần nữa. Điều này chứng tỏ chị em Lâm gia sớm muộn gì cũng có kết cục giống nhau, cô ta nhất định đợi đến ngày mây tan thấy được mặt trời mọc.

“Lương ca ca, em nhớ anh nên tới thăm anh một chút.” Thẩm Doanh Doanh bước từng bước lại gần, trong lòng đầy hy vọng nói: “Em biết, tuy tạm thời hai huynh đệ anh đều bị tỷ muội Lâm gia mê hoặc nhưng em tin rằng sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ giống Lương đại ca, vứt bỏ con gái Lâm gia như vứt bỏ một đôi giày cũ!”

Đuôi mắt Lương Tuấn Đào nhướng lên, hắc sắc bén liếc xéo Thẩm Doanh Doanh, lạnh giọng cảnh cáo: “Cô lập tức biến khỏi mắt tôi, càng nhanh càng tốt!”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý cho thời điểm này nhưng Thẩm Doanh Doanh được nuông chiều từ bé vẫn không nhịn được. Cô ta mếu máo muốn khóc, đột nhiên nhớ ra Lương Tuấn Đào ghét nhất con gái hay khóc nên lại cố nén nước mắt, nức nở nói: “Lương ca ca... Em chờ anh... Đợi đến một ngày nào đó anh quay đầu lại!”

“Cút!” Lương Tuấn Đào gầm nhẹ một tiếng đáp lại cô ta.

“Em không đi!” Thẩm Doanh Doanh đột nhiên không đếm xỉa gì nữa, cô ta “Oa” lên một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói: “Lương ca ca, em thật lòng yêu anh. Vì anh, việc gì em cũng có thể làm được! Vì anh em có thể chết! Lâm Tuyết có thể sao? Cô ta lần lượt bị hai người đàn ông vứt bỏ, dơ bẩn kinh khủng, sao anh có thể khoan dung để người đàn bà như vậy vấy bẩn mình hả? Lương ca ca, thân thể em bằng thanh ngọc khiết vẫn luôn giữ gìn cho anh...”

“Con mẹ nó, cô câm ngay!” Lương Tuấn Đào không thể nhịn được nữa, hắc thập phần nổi giận đi lên trước túm lấy Thẩm Doanh Doanh đang khóc lóc âm ỉ không thôi: “Bây giờ tôi sẽ đưa cô tới gặp Thẩm bộ trưởng, hỏi một chút rốt cuộc ông ấy dạy dỗ con gái ngoan của mình thế nào. Nếu Thẩm Bộ trưởng không quản tôi sẽ thay ông ta quản giáo cô thật tốt, cảnh cáo ông ta nếu còn dung túng cho cô chạy tới nhà tôi hồ ngôn loạn ngữ, tôi lập tức ném cô xuống sông cho cá ăn!”

Thẩm Doanh Doanh không thể tưởng tượng được Lương Tuấn Đào làm thật, thực sự kéo mình ra ngoài, cô ta vội vàng khóc lóc cầu xin tha thứ: “Em không dám la lối nữa, Lương ca ca xin anh đừng như vậy! Ba ba em sẽ tức giận...”

Mặc kệ Thẩm Doanh Doanh khóc cũng được mà làm âm ỉ hay cầu xin cũng được, Lương Tuấn Đào mắt đét tai ngơ quyết tâm muốn xách cô ta đến trước mặt Thẩm Gấm Xương để kết thúc hết mọi rắc rối!

Cứ như vậy, Lương Tuấn Đào lôi Thẩm Doanh Doanh đi. Thẩm Doanh Doanh nghiêng ngả lão đảo mà bị hắn lôi xềnh xệch, khóc lóc rời khỏi Lương gia

Thấy Thẩm Doanh Doanh bị xua đuổi như vậy, Vân Đóa càng kinh hoàng hơn, cô hoảng sợ như con thỏ nhỏ, liều mạng túm chặt Lâm Tuyết.

“Đừng sợ!” Lâm Tuyết nhẹ nhàng vỗ sống lưng cô, Vân Đóa rất căng thẳng, cả người đều hơi hơi run rẩy.

Cảm thấy sự an ủi của Lâm Tuyết, cô thoáng bình tĩnh một chút, do dự rất lâu, Vân Đóa mới lắp bắp nói: “Lâm Tuyết, em ... em có lời muốn nói với Thiên Dật.”

“Qua đó đi. ” Lâm Tuyết muốn giúp cô nhanh chóng thoát khỏi đoạn tình cảm đau lòng này , chỉ có thể dao sắc chặt đứt rồi. Kéo Vân Đóa đưa tới trước mặt Lương Thiên Dật, Lâm Tuyết dịu dàng cổ vũ : “Em muốn nói gì cứ nói đi. Anh ấy đang ở trước mặt em đây. Nói xong, chị sẽ đưa em ra ngoài. Đừng sợ, không ai dám tổn thương đến em đâu.”

Vân Đóa dùng ánh mắt tràn ngập mong nhớ và khát khao nhìn người đàn ông lạnh lùng quái gở đang ngồi trên xe lăn kia, cô cố lấy dũng khí bước lên trước một bước, nói với hắn: “Thiên Dật. . . Em rất nhớ anh!”

“ . . . ” Lâm Tuyết nhất thời không nói gì, cô không ngờ Vân Đóa nghĩ trăm phương nghìn kế tìm cách gặp Lương Thiên Dật lần nữa lại nói ra một câu không có dinh dưỡng đến vậy..

Lương Thiên Dật ngẩng đầu, mái tóc có chút hỗn độn nhưng vẫn anh tuấn chết người. Hắn nhìn chăm chăm vào Vân Đóa một cách hồ hững lãnh khốc vô tình rồi lại tiếp tục trầm mặc.

“Thiên Dật, ” nước mắt Vân Đóa tuôn rơi, cô thì thào nức nở: “Em không biết mình đã làm sai cái gì. . . Anh trai nói đầu óc em có vấn đề, em thật sự không nhớ nổi trước đây đã phát sinh chuyện gì. Thiên Dật, vì sao anh cứ muốn đối xử với em như vậy? Anh nói cho em biết đi, rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì, em nhất định sẽ sửa đổi, anh đừng giận em được không?”

Vân Đóa dịu dàng xinh đẹp như thủy tinh trong suốt không tỳ vết, cô như thần tiên phiêu nhiên không nhiễm thế tục phàm trần, thật sự khiến người độc ác không thể lãnh khốc với cô. Ở trước mặt Lương Thiên Dật lạnh lùng vô tình, cô hạ thấp tư thái, Vân Đóa gần như nhỏ bằng hạt bụi chỉ để giành được cái ngoảnh đầu và sự thông cảm của người đàn ông này.

Lương Thiên Dật từng yêu mến cô như vậy, cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay nhưng khi gặp lại, hắn như biến đổi thành người khác, sự dịu dàng trong quá khứ không còn, chỉ trong mắt chỉ có oán hận và căm ghét.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vân Đóa không nhớ nổi.

“Em đã làm sai điều gì? Thiên Dật, anh nói cho em biết được không? Em sửa, nhất định sẽ sửa đổi!” Vân Đóa khóc lên, cô chậm rãi di chuyển cước bộ như con thỏ nhỏ rụt rè từ từ tới gần con sư tử trầm mặc. Mặc dù sợ hãi đến mức cả người run rẩy, Vân Đóa vẫn không dừng lại, làm việc nghĩa không được chùn bước, thấy chết không sờn.

Lâm Á Linh nằm dưới đất còn chưa khôi phục tri giác, Vân Đóa không biết kết cục của mình có giống với cô ấy không, nói không sợ là giả, nhưng Vân Đóa nhớ mong, cô khát khao thắng được sự do dự và sợ hãi của mình đối với Lương Thiên Dật, cô muốn gần hắn hơn, muốn ôm chầm lấy hắn, dựa vào lồng ngực rắn chắc tận hưởng sự dịu dàng ưu ái.

Lâm Tuyết tinh tường nhận ra ngũ quan thanh tú của Lương Thiên Dật vẫn vẹn đến đáng sợ, đó là một loại thống khổ quần quai hàm chứa oán hận chất chứa từ lâu, ánh mắt hắn nhìn Vân Đóa cơ hồ đã nhúng độc.

“Vân Đóa, đừng tới gần anh ấy!” Lâm Tuyết liềm linh ngăn Vân Đóa lại, không muốn khiến cô bị thương tổn. “Anh ấy không hề yêu em, anh ta hận em.”

Nhớ tới cảnh tượng lúc trước, Mạc Sở Hàn đã tàn nhẫn đá bay mình, trái tim Lâm Tuyết run rẩy từng đợt. Bị người đàn ông mình yêu thương tổn, thật sự là thống khổ! Cả đời này cũng không thể xóa sạch được vết thương trong lòng kia, mỗi khi nhớ tới đều đau đớn đến mức lòng can đảm cũng run rẩy.

“Không!” Vân Đóa bên ngoài thoát nhìn thực nhu nhược nhưng lúc này cô rất cố chấp và dũng cảm. Không biết lấy đâu ra khí lực nhưng cô lại đẩy Lâm Tuyết ra, sau đó nhào vào lòng Lương Thiên Dật. “Thiên Dật, em yêu anh!”

Ngực của Lương Thiên Dật vẫn rộng lớn rắn chắc như trước đây, mùi hương của hắn vẫn mát lạnh mê người, Vân Đóa gần như muốn được hòa tan trong ngực hắn, có chết cũng không hối hận!

Lòng ngực Lương Thiên Dật kịch liệt phập phồng, thân thể cứng ngắc như một tảng đá, hắn để mặc Vân Đóa cuộn lại trong ngực mình, không đẩy ra cũng không nghiêng hợp.

“Thiên Dật, đều là lỗi của em. Anh tha thứ cho em đi, sau này em không dám nữa.” Vân Đóa đáng thương cầu xin tha thứ, cô không biết cuối cùng mình đã làm sai điều gì, Vân Đóa chỉ muốn Thiên Dật mà mình yêu thương quay trở lại. “Thiên Dật, sau này Vân Đóa sẽ rất ngoan rất ngoan, không bao giờ bướng bỉnh, không chọc anh tức giận nữa. . .”

Lâm Tuyết suýt thì rơi lệ, không ngờ vì tình yêu Vân Đóa có thể trở nên hèn mọn như vậy, không để ý tới tôn nghiêm mà tận lực cầu xin, cô ấy hạ thấp mình như vậy có thể cứu vãn được tình yêu đã mất với người đàn ông lạnh lùng cứng rắn kia sao?

“Cô chó có ở trước mặt tôi giả ngây giả dại!” Cuối cùng Lương Thiên Dật vẫn nhẫn tâm đẩy Vân Đóa ra nhưng hắn không đẩy cô ra xa, bàn tay to vẫn đặt trên thân thể mềm mại, cách đối xử không tàn nhẫn vô tình như với Lâm Á Linh, hắn cũng không đã thương Vân Đóa. Nhìn cô bé mình từng yêu sâu sắc cũng là

người khiến mình thương tâm tuyệt vọng, tâm tình Lương Thiên Dật thay đổi rồi rầm. “Vì sao lại rời khỏi tôi? Khi tôi cần cô nhất, sao cô lại vô tình vứt bỏ tôi?”

Rốt cuộc đã thét ra được áp lực phần nộ và u oán đè nén trong lòng, hấn vươn bàn tay khác chế trụ cái cổ mảnh khảnh của Vân Đóa, ngón tay ép chặt mạch máu dao động nhịp nhàng, Lương Thiên Dật nghiêng rằng nghiêng lợi như hận không thể cắn chết được cô.

Trái tim Lâm Tuyết nhảy vọt trong lồng ngực, sợ Lương Thiên Dật bị kích động giận dữ thực sự sẽ bóp chết Vân Đóa, cô liền bước qua khuyên can: “Đại ca, anh bình tĩnh một chút đi! Ngày đó Vân Đóa xuất ngoại là có ẩn tình, nghe nói lúc trượt tuyết ở bên Mỹ đầu cô ấy bị thương nặng, rất nhiều chuyện trước đây cô ấy không nhớ rõ...”

“Câm miệng!” Lương Thiên Dật trút giận sang Lâm Tuyết, hấn phần nộ hỏi cô: “Khi rời khỏi tôi đầu cô ta đã bị thương sao? Vì sao sớm không đi mượn không đi lại cố tình đúng lúc tôi gặp chuyện không may bị tàn phế liền mất dạng từ đó? Hai năm! Hai năm nay tôi gần như đoạn tuyệt với nhân thế, gần như đau đớn tới chết, cô ta có nhớ tới tôi hay không? Bây giờ vất vả lắm tôi mới phục sinh, cô ta lại chạy đến nói cái gì mà yêu tôi, nhớ tôi ... Ha ha, thật là buồn cười!”

Vân Đóa luống cuống lo sợ không yên, cô cũng không biết nên giải thích cho bản thân mình thế nào. Bởi vì đoạn ký ức trước khi xuất ngoại giống như một trang giấy đã hoàn toàn bị xé bỏ khỏi đầu cô, Vân Đóa căn bản không có chút ấn tượng nào.

Lúc trước vì sao muốn xuất ngoại? Cô không biết! Thiên Dật thế nào lại gặp chuyện không may? Vì sao anh ấy phải ngồi xe lăn? Cô không biết! Cái gì cô cũng không biết! Vân Đóa tựa như kẻ ngốc.

“Cút ngay!” Rốt cục Lương Thiên Dật vẫn đẩy Vân Đóa ra, hấn chuyển động xe lăn, vội vàng muốn rời khỏi nhà ăn. Lính cần vụ đứng bên cạnh vội vã bước lên phía trước giúp hấn đẩy xe đồng thời xin chỉ thị: “Đại thiếu gia, cậu muốn lên lầu sao?”

“Đẩy tôi lên lầu, tôi không muốn thấy...người đàn bà kia nữa!” Lương Thiên Dật chỉ mong nhanh nhanh tránh né Vân Đóa, hấn không dám cam đoan sau khi đối diện với cô chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Đại thiếu gia, ” một lính cần vụ khác xin chỉ thị: “Lâm Á Linh xử trí thế nào đây?”

Lương Thiên Dật hơi dừng lại, nói: “Gọi bác sĩ ngoại khoa tới nhà xem cho cô ta, cứ giữ lại đi.”

Chuyện này ngay cả Lâm Tuyết cũng không nói nổi, chuyện âm ỉ đến nông nổi như vậy, hấn đã bẻ gãy tay Lâm Á Linh nhưng vẫn muốn lưu cô ta lại khiến không một ai hiểu được rốt cuộc trong lòng người đàn ông kia đang nghĩ cái gì đây?

Vân Đóa đau lòng muốn chết, cô chỉ thấy rằng nam nhân mình yêu sâu đậm đã chán ghét mà vứt bỏ mình, oán hận mình. Lương Thiên Dật đẩy tay cô ra không hề lưu luyến, hấn bảo cô cút đi tựa như Lương Tuấn Đào không chút do dự bảo Thẩm Doanh Doanh cút đi. Vân Đóa nhận ra Lương Tuấn Đào thích Lâm Tuyết nên mới bảo Thẩm Doanh Doanh biến đi, chẳng lẽ Lương Thiên Dật đối với cô cũng vậy sao?

Khi Lương Thiên Dật quyết định đuổi Vân Đóa đi lần nữa và giữ lại Lâm Á Linh, Vân Đóa chỉ biết ngồi xổm trên mặt đất khóc đến cả người vô lực.

“Vân Đóa!” Lâm Tuyết tiến lên, cúi người xuống kéo cô dậy, bản thân cô cũng không biết nên khuyên giải an ủi Vân Đóa thế nào, chỉ có thể thở dài: “Đừng khóc! Em đừng hi vọng nữa, anh ta không yêu em.”

“Ô ô...” Vân Đóa đứng lên ôm cổ Lâm Tuyết, khóc lóc kể lể: “Em thật sự không nhớ gì cả! Thiên Dật sao lại bị thương, một chút ấn tượng em đều không có! Chị phải tin em...”

“Chị tin em nhưng Lương Thiên Dật không tin!” Lâm Tuyết thực sự không biết phải làm sao, cô gái này hết lần này tới lần khác mắc vào lưới tình sâu sắc với người đàn ông lạnh lùng không có cách nào thoát ra được. “Đàn ông đều như vậy, bọn họ cho rằng ở thời điểm mình xui xẻo nhất, nữ nhân nên mãi mãi không được rời đi, phải ở bên cạnh chăm sóc, an ủi bọn họ, nếu không họ sẽ nghĩ cô ta không yêu mình, tội lỗi ấy không thể xá được!”

“Đúng vậy. ” Hai mắt Vân Đóa đầm lệ, cô tủi thân nghẹn ngào: “Em không biết anh ấy bị thương, càng không biết thương thế lại nghiêm trọng thế này. Nếu em nói dối câu nào thì thiên lôi sẽ đánh xuống đầu

em!”

“Được rồi, nha đầu ngốc, em thề độc cho ai nghe đây? Cho dù có nổi khổ tâm cũng vậy thôi, nam nhân chỉ thích nữ nhân ở bên cạnh khi mình yếu đuối. Không ở bên mình thì đều là nữ nhân vô lương tâm, bọn họ sẽ không yêu thương gì nữa.” Lâm Tuyết dựa vào kinh nghiệm của bản thân mình mà nói cho Vân Đóa biết : “Vuột mắt khoảng thời gian bọn họ cần được quan tâm nhất, em sẽ vô tình bị loại bỏ. Hiện giờ, việc duy nhất em có thể làm chính là cách xa người đàn ông trong lòng chứa đầy hận ý kia một chút, nếu không em sẽ chết rất thảm!”

Vân Đóa bước từng bước chậm rãi, cô rất hy vọng nam nhân kia sẽ gọi mình lại hoặc đồng ý ỉnh một cơ hội nữa, lần này cô nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc, quan tâm hẳn, sẽ không vì hắn tàn tật mà ghét bỏ chút nào.

Đáng tiếc, khi cô rời khỏi phòng ăn lớn như vậy cũng không gặp ai giữ cô ở lại, Vân Đóa chỉ có thể ủ rũ rời đi

Lương Tuấn Đào còn chưa trở về, Lâm Tuyết quyết định tự mình sẽ đưa Vân Đóa về nhà.

Hiện tại, Vân Thư Hoa ở rể tại Lý gia, cùng cha con Lý gia ở chung một chỗ, đương nhiên, Vân Đóa sẽ đi theo anh trai duy nhất của mình, cũng ở tại Lý gia. Người nhà Lý gia đều sống trong khu biệt thự đặc biệt dành cho Thủ trưởng Bộ đội đặc chủng, nơi này canh gác nghiêm mật, xe ra vào đều phải kiểm tra biển số, thiết bị theo dõi điện tử mỗi giây đều ghi lại hình ảnh nhân viên và nhập số liệu điện tử vào kho tin tức. Nếu phát hiện ra tội phạm truy nã quốc tế hoặc người có vấn đề nhạy cảm với chính trị, ví dụ như qua gương mặt, máy móc lập tức sẽ tập trung vào mục tiêu nghi ngờ, phát ra cảnh báo.

Lý Ngạn Thành là lão Tướng quân của Bộ đội đặc chủng, trong tay nắm quyền thế, uy danh cực lớn, có thể nói toàn bộ Bộ đội đặc chủng đều là quân đội của Lý gia, Lý Ngạn Thành trông coi đến mấy chục vạn binh lính, binh lính ưu tú và sĩ quan được ca ngợi là “binh vương” có không dưới mấy trăm người.

Bộ đội đặc chủng tinh nhuệ luôn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nhưng gần hai năm nay, danh tiếng của bọn họ dần dần bị quân dã chiến do Lương Tuấn Đào dẫn đầu đoạt đi không ít. Có người nói Lý Ngạn Thành già rồi, sự gan dạ, sáng suốt và quyết đoán của ông ta không sánh được với Lương Tuấn Đào hậu sinh khả úy. Mọi người đều biết, Lương Tuấn Đào dám dốc sức nhổ sạch Hắc nha, Lý Ngạn Thành không dám! Lương Tuấn Đào dám nhận nhiệm vụ bao vây tiêu diệt “NT”, Lý Ngạn Thành không dám!

Dần dần, tên tuổi của Lương Tuấn Đào cùng Lý Ngạn Thành cũng ngang ngửa nhau, mà còn có xu hướng trò giỏi hơn thầy. Đối mặt với sự nghiệp phát triển không ngừng của Lương Tuấn Đào, Lý Ngạn Thành gần như không thấy e ngại. Ông ta chỉ cầu vô quá, hoàn toàn không muốn cùng hậu bối đoạt công. Hay nên nói là Lý Ngạn Thành cố ý nhường cơ hội cho người trẻ tuổi thể hiện tài năng.

Nhưng hai năm gần đây, quan hệ giữa Bộ đội đặc chủng và Bộ đội dã chiến không được hòa hợp cho lắm, hơn nữa, sau khi Mạc Sở Hàn bị đánh một trận ở Phi Ứng đoàn, quan hệ hai bên càng thêm căng thẳng.

Hiện tại, việc Lâm Tuyết cùng với Vân Đóa đang đi vào khu biệt thự dành cho Thủ trưởng của bộ đội đặc chủng thật sự có chút mạo hiểm. Nhưng Lâm Tuyết cho rằng nếu Mạc Sở Hàn đã buông tha ỉnh và Vân mẫu, hẳn là hẳn sẽ không xuống tay với cô nữa. Lại nói thêm, đáng về thút thút thê thảm của Vân Đóa rất đáng thương, Lâm Tuyết thật sự không thể tàn nhẫn đành lòng thả cô ấy ở ngoài cổng biệt thự.

Chậm rãi lái xe, thông qua từng trạm kiểm soát nghiêm ngặt, Lâm Tuyết có chút thấp thỏm, không nói rõ được nguyên nhân là gì, đáy lòng cô rất bất an. Cô muốn gọi điện cho Lương Tuấn Đào lại sợ hắn kinh ngạc trách cứ mình lại đành nhịn xuống.

“... Nên nói gì chị đều nói cả rồi, nếu em cứ u mê không tỉnh ngộ thì thần tiên cũng không giúp được.” Dọc đường đi, Lâm Tuyết tận tình khuyên bảo giảng giải cho Vân Đóa nghe nhưng Vân Đóa chỉ mạnh mẽ khóc khóc, cái gì cũng không nói.

Vất vả lắm mới đến trước cửa Lý gia, khi cảnh vệ binh đứng ở cửa lớn phát phát tay bảo dừng xe đưa ra giấy tờ chứng nhận, Lâm Tuyết có chút khiếp ý. Cô nói với Vân Đóa đang cúi đầu rơi lệ: “Đến nơi rồi, chị không thể cùng em vào trong. Nhớ kỹ, thời gian này em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng chạy loạn khắp nơi, hơn nữa không được chạy tới Lương gia tìm Lương Thiên Dật nữa, em biết không?”

“Dạ.” Vân Đóa rất ngoan, cô nhu thuận đã quen sẽ không làm trái ý ai. “Cám ơn chị Lâm Tuyết, em xuống xe đây.”

Nhìn Vân Đóa xuống xe, ỉu xiu đi về hướng cửa nhà. Lâm Tuyết đang định quay đầu xe liền thấy một bóng dáng mạnh mẽ thon dài đi ra.

Là Mạc Sở Hàn! Hắn có hai thân phận. Vừa là Giám đốc tập đoàn Lăng An vừa là thiếu tá dự bị của Bộ đội đặc chủng, giàu có lại cao quý, có thể tùy ý ra vào chỗ của Bộ đội đặc chủng, cũng có quyền sai bảo binh lính.

Có lẽ bởi vì lý do tuổi già lại mất con trai, Lý Ngạn Thành đối với đứa con nuôi này yêu quý như trân bảo, quả thực còn hơn cả con gái ruột Lý Văn San của ông ta, bình thường khi Lý Ngạn Thành ở cùng với Mạc Sở Hàn, thoát nhìn cả hai giống như người một nhà.

Thấy Mạc Sở Hàn, Vân Đóa dừng bước, chủ động giải thích một câu: “Anh Sở Hàn, chị Lâm Tuyết tiễn em đến đây” Cô quay đầu chỉ chỉ vào xe Lâm Tuyết.

Kỳ thật không cần Vân Đóa chỉ, Mạc Sở Hàn cũng đã sớm thấy Lâm Tuyết. Thấy cô đi xe Lương gia, trong đôi mắt đẹp nhất thời ập xuống một tầng mũi nhọn lạnh lẽo. Nhưng hắn vẫn khắc chế lửa giận của mình, gắng sức duy trì tâm tư bình thản đi tới.

Gõ cửa kính xe, Mạc Sở Hàn lạnh lẽo nhìn Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết kéo cửa kính xuống một chút, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn lại hắn, lạnh nhạt hỏi han: “Có chuyện gì sao?”

“Có việc!” Mạc Sở Hàn hơi hơi nâng cằm ra lệnh: “Xuống xe!”

Lâm Tuyết đương nhiên sẽ không xuống xe, ngược lại cô khóa cứng cửa xe và cửa kính, không đáp lại hắn mà muốn quay xe, định bụng chạy lấy người.

Thấy Lâm Tuyết muốn chạy, khóe miệng Mạc Sở Hàn nhếch lên một tia chế giễu, hắn không thèm đếm xỉa mà vỗ vỗ tay vài tiếng, lập tức từ chung quanh rất nhiều bộ đội đặc chủng trong tay cầm súng tiểu liên (1) nhảy ra. Bọn họ cầm vũ khí bao vây xe Lâm Tuyết, từ trong đó một người đàn ông lỗ mãng trên vai mang quân hàm hai vạch bốn sao cấp sĩ quan sắc mặt hung dữ, giọng nói ồm ồm khiển trách Lâm Tuyết: “Mạc thiếu tá ra lệnh cho cô xuống xe, lỗ tai bị điếc sao?”

Lâm Tuyết biết những người này kiên quyết muốn cản mình là chuyện rất dễ dàng, cô có chấp cánh cũng khó thoát. Nhưng cô không hiểu nếu Mạc Sở Hàn muốn bắt mình, vì sao hôm nay lại nói lỏng vậy?

Dứt khoát hạ kính xe xuống, Lâm Tuyết mặt không đổi sắc lạnh giọng chất vấn Mạc Sở Hàn: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Vân Đóa chạy tới, cô giống như đứa trẻ vừa gây rắc rối, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sợ tới mức trắng bệch, chỉ có thể kéo tay Mạc Sở Hàn nhiều lần năn nỉ: “Xin anh đừng làm hại Lâm Tuyết, chị ấy thật sự thực yêu anh. Em đã nói với anh rồi, trước kia chị ấy vì anh nên mới đồng ý chuyện hôn ước với anh trai em...”

“Vân Đóa!” Lâm Tuyết vội vàng quát lên ý bảo cô ấy ngừng lại, cô không cần bất cứ ai phân bua giải thích hộ mình. Hơn nữa, bây giờ giải thích thì có tác dụng gì? Mạc Sở Hàn căn bản không muốn nghe cũng không quan tâm. Thư Khả đã mang thai, quan hệ giữa Lâm Tuyết và hắn không có cách nào quay lại được nữa! “Chuyện đã qua không cần nhắc lại, vô nghĩa!”

“Em xuống xe mau!” Mạc Sở Hàn tận lực khắc chế tính xấu của mình, hắn không ngừng nhắc nhở bản thân không nên sử dụng bạo lực với cô lần nữa. “Anh cho em ba phút suy nghĩ, sau ba phút anh sẽ sai người phá hủy cửa xe.”

Lâm Tuyết có chút kinh ngạc, không phải kinh ngạc bởi sự dã man bá đạo của Mạc Sở Hàn, cái đó thì cô đã sớm có lực miễn dịch. Lâm Tuyết ngạc nhiên vì hắn lại đồng ý 3 phút suy nghĩ, theo tính cách Mạc Sở Hàn, có khi hắn không cho cô lấy một giây mà sẽ trực tiếp sai người mở cửa xe kéo cô xuống dưới.

“Chuyện Vân Đóa nói anh đã điều tra rõ ràng, lần này anh muốn nói chuyện thật tốt với em.” Mạc Sở Hàn cố gắng duy trì giọng điệu bình thản sơ đạm để giấu đi những cảm xúc khác của mình.

Cùng mình nói chuyện sao? Lâm Tuyết cười nhạt chế giễu nhưng cô sẽ không chủ động mở cửa xuống xe. Cô giả vờ như đang lo lắng gì đó, bàn tay giấu bên trong lạng lẽ cầm lấy di động định bụng gọi điện cầu cứu Lương Tuấn Đào.

Nhân lực của Mạc Sở Hàn như thế nào chứ, động tác nhỏ này của Lâm Tuyết đương nhiên không gạt được hẳn. Chỉ nghe một tiếng “Thu!” vang lên yếu ớt từ súng lục giảm thanh, di động trong tay Lâm Tuyết hoàn toàn tiêu tùng. Mạc Sở Hàn đặt súng lục trên cửa, giọng điệu rét lạnh như băng: “Tiện nhân, đừng có giả mảnh khỏe ra đây!”

Nói xong hắn lại hồi hận, thái độ này đối với Lâm Tuyết dường như đã thành thói quen, muốn dịu dàng một chút cũng thật khó.

Điện thoại đã hỏng, không còn cách nào cầu cứu được nữa, thêm vào đó, nòng súng vô tình của Mạc Sở Hàn đang nhắm vào cô, Lâm Tuyết cắn môi nhìn trộm hắn, không nói một lời.

“Xuống xe!” Cuối cùng Mạc Sở Hàn mất hết kiên nhẫn, hắn thu súng lại, tự mình động thủ dùng chìa khóa vạn năng mở cửa xe.

Lâm Tuyết bị Mạc Sở Hàn kéo xuống, cô thừa dịp tới gần bên hông hắn, trong nháy mắt bắt đầu tấn công Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết muốn bắt ngờ chế trụ hắn. Nhưng vừa mới nâng chân lên, Mạc Sở Hàn đã sớm có phòng bị còn tiện thể ôm luôn cô vào ngực.

“Buông ra!” Lâm Tuyết không ngờ hắn lại vô sỉ như vậy, hôm nay là lần thứ hai hắn cợt nhả với mình. “Anh đúng là nam nhân ti tiện khiến tôi thấy ghê tởm, đừng chạm vào tôi!”

Mạc Sở Hàn không thể tưởng tượng được ý định gần gũi của mình lại khiến Lâm Tuyết bất mãn mà mắng chửi, trong lòng hắn dấy lên phần nộ và thương tâm, hắn không biết làm thế nào nữa. Quan hệ giữa hai người đã tới điểm đóng băng, trong khoảng thời gian ngắn Mạc Sở Hàn không cách nào lấy lại được sự ôn nhu và tình yêu của Lâm Tuyết.

Không đáp lại lời mắng chửi kia, hắn ôm cô đi nhanh vào trong biệt thự Lý gia.

Vân Đóa chạy theo phía sau, cô muốn vì Lâm Tuyết nói vài lời hay với Mạc Sở Hàn: “Lâm Tuyết thật sự yêu anh, chị ấy nói thế giới này rất lạnh lẽo, chỉ có anh mới đem lại cảm giác ấm áp cho chị ấy. Sở Hàn, anh không nên làm hại Lâm Tuyết, chị ấy yêu anh...”

Lâm Tuyết nhắm mắt lại, lời nói của Vân Đóa như lưỡi dao cắt nát lòng cô. Trước kia cô khờ dại cho rằng Mạc Sở Hàn là ánh sáng và sự ấm áp duy nhất trong thế giới của mình, hiện tại cô mới phát hiện ra suy nghĩ trước đây của mình buồn cười đến cỡ nào. Phải nói rằng hắn là ác mộng và bóng ma đáng sợ nhất trong thế giới của mình mới đúng!

“Lời cô ta nói là thật sao?” Thanh âm Mạc Sở Hàn rất nhẹ, mang theo chút ít thấp thỏm sợ hãi bị cự tuyệt, hắn gắt gao siết chặt thân thể Lâm Tuyết, cui xuống bên tai cô, hỏi lại lần nữa: “Vân Đóa nói thật sao? Chính miệng em nói cho anh biết đi.

Hắn nói gì cơ? Hắn muốn chính miệng cô nói cho hắn biết cái gì? Lâm Tuyết mở to mắt, dùng cái nhìn oán hận trừng hắn.

Thấy sự bài xích và địch ý trong mắt cô, Mạc Sở Hàn bắt đầu buồn bực, hắn dứt khoát giống như trước bá đạo hơn cô.

Lâm Tuyết cũng không chịu để bị xâm nhập, hai người đứng trong góc sân Lý gia độ sức! Nhưng xem ra trong mắt người ngoài, đây hết thấy đều là tình cảm mãnh liệt ái muội.

Trên gác cách đó không xa, sau cánh cửa sổ rộng mở, một chiếc máy quay phim tầm xa từ trên cao đã ghi lại được toàn bộ màn kịch hôn của hai người bên dưới một cách rõ nét.

Cuối cùng, không chống cự được sự cố chấp của Mạc Sở Hàn, hàm răng Lâm Tuyết bị cạy mở, long lưỡi tham nhập vào trong khoang miệng, như hạn hán chờ mưa hấp thụ lấy mật ngọt của cô.

Trong nháy mắt hoảng hốt, dù sao bọn họ cũng từng có nhiều thời gian ầm áp đẹp đẽ. Mà những điều đó từng là hy vọng trong sinh mệnh của Lâm Tuyết, cũng là động lực sống sót duy nhất của cô.

Cầm thấy người trong ngực mình đã ngừng chống cự, nụ hôn của Mạc Sở Hàn càng dịu dàng hơn, trở nên triền miên mà dịu dẽ. Hôn của Lâm Tuyết từng chút một, tận lực muốn để cô cảm nhận được tâm ý và nhu tình của mình.

Lâm Tuyết ban đầu đầu gối dựa, sau đó từ từ ngừng phản kháng, cô bắt đầu nhẹ nhàng đáp lại hắn. Cô đáp lại khiến Mạc Sở Hàn hạnh phúc như điên, tựa như lâm vào tuyết cảnh đã lâu đột nhiên tìm được sinh mệnh duy nhất.

“Ách!” Một tiếng kêu đau trầm thấp vang lên, Mạc Sở Hàn buông lỏng Lâm Tuyết, ôm lấy miệng mình lui lại vài bước. Hôn suýt nữa bị cô cắn rơi một khối thịt môi, máu tươi đầm đìa chảy trên khóe miệng.

“Phi!” Lâm Tuyết nhổ một bãi nước miếng mang theo tơ máu ra ngoài, cô dùng ánh mắt u oán nhìn Mạc Sở Hàn. Tại sao hắn phải hôn cô như vậy? Sau khi hắn làm nhiều việc khiến cô đau thấu tim gan, hắn còn tư cách gì mà hôn cô?

Thấy đôi mắt trong trẻo của Lâm Tuyết hiện lên tia đau đớn và oán hận, lửa giận trong lòng Mạc Sở Hàn nhất thời tắt đến phân nửa, hóa ra cô chưa hoàn toàn vong tình với hắn, Lâm Tuyết chỉ là cáu giận với những hành động lãnh khốc vô tình của hắn thôi.

Lần thứ hai nhào tới, một tay Mạc Sở Hàn ngang ngược nâng cái cằm xinh đẹp tuyết trắng lên, tay còn lại giữ chặt gáy Lâm Tuyết, thập phần hung ác hôn xuống.

“A!” Lần này người kêu đau là Lâm Tuyết, khóe miệng cô bị hắn cắn nát, máu tươi chảy ròng ròng. “Khốn kiếp!” Lâm Tuyết phẫn nộ hung hăng quăng một cái tát về phía người đàn ông đối diện.

Mạc Sở Hàn nhanh chóng bắt lấy tay cô, tà mị cười nói: “Chúng ta hòa nhau!”

Ai hòa nhau với hắn chứ? Lâm Tuyết cáu giận tới cực điểm, muốn nhấc chân đá Mạc Sở Hàn.

Hai chân thon dài chế trụ đùi ngọc của cô, thân hình to lớn dính sát lại chắn trước mặt Lâm Tuyết, hắn vừa vặn cùng cô bày tỏ: “Tuyết, chúng ta hòa nhau!”

“Cút ngay!” Lâm Tuyết nảy sinh sự bài xích rất lớn đối với việc Mạc Sở Hàn gần gũi mình, chuyện này trước kia chưa từng có. “Đừng đụng vào tôi, đồ đàn ông ti tiện dơ bẩn!”

“Lâm Tuyết, con mẹ nó, cô đừng có không biết xấu hổ!” Trong lòng Mạc Sở Hàn lạnh đi, kẻ kiêu ngạo như hắn phát hiện ra có một ngày mình nguyện ý từ bỏ thù hận, nguyện ý tháo gỡ hiểu lầm, tiếp nhận Lâm Tuyết lần nữa nhưng cô ta lại không biết điều. “Đừng quên Lâm gia và Vân gia hại tôi nhà tan cửa nát, tôi đã thề rằng sẽ thẳng tay chém giết hai nhà các cô! Lâm Tuyết, tôi không đuổi tận giết tuyệt là còn nể mặt cô, chẳng lẽ điều này vẫn không thể xóa bỏ những tổn thương tôi gây ra cho cô sao?”

Lâm Tuyết đối với Mạc Sở Hàn chỉ có cảm giác sợ hãi và căm hận, không cách nào muốn gần gũi hắn như trước đây. Đối với chuyển biến về thái độ và sự bày tỏ ý tốt của Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết không thấy ngạc nhiên mừng rỡ hay vui vẻ chút nào, ngược lại mỗi lần nghĩ đến chuyện hắn nhẫn tâm tổn thương mình, cô lại cảm thấy lo lắng.

“Ha ha, như vậy có phải tôi nên cảm ơn đại ân đại đức của Mạc thiếu gia không? Cảm ơn anh không đuổi tận giết tuyệt hai nhà Vân, Lâm, cảm ơn anh còn muốn tôi sao?” Lâm Tuyết mỉa mai cười nhạo hắn: “Mạc Sở Hàn, rốt cuộc anh phát bệnh thần kinh gì vậy?”

Rốt cuộc mình phát bệnh thần kinh gì? Chính Mạc Sở Hàn cũng không biết! Chuyện đã đến nước này, cho dù Lâm Tuyết phải chịu oan ức thì sao? Cô vẫn là con gái Lâm Văn Bác, là con cháu Lâm gia, dựa vào điểm ấy cô đã đáng phải chết rồi!

Dù trong lòng tràn ngập hận thù nhưng Mạc Sở Hàn chưa bao giờ có sát niệm với Lâm Tuyết, hiện tại hắn muốn đối xử với cô thật tốt lần nữa, nguyện ý vì cô mà từ bỏ kế hoạch báo thù, chẳng lẽ tất cả đều không thể bù đắp cho những tổn thương đã gây ra cho cô sao?

“Chúng ta vào trong rồi nói !” Mạc Sở Hàn cố chấp ôm lấy Lâm Tuyết, muốn vào trong phòng nói chuyện kĩ càng tỉ mỉ với cô. “Rốt cuộc sau khi anh rời khỏi thành phố đã xảy ra chuyện gì? Em hãy nói rõ cho anh nghe. Nếu anh nghĩ oan khiến em chịu ủy khuất, em nói ra, anh sẽ bù đắp cho em!”

Chẳng lẽ hắn làm vậy còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ hắn còn chưa đủ khoan dung sao? Con mẹ nó chứ, Mạc Sở Hàn cảm thấy bản thân mình quả thực rất đủ tư cách làm thánh mẫu Mary Sue (2)

Nhưng đối với sự khoan dung và nhân từ của Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết chỉ cười nhạt, cô còn dám nói năng lỗ mãng: “Giữa tôi với anh không có gì để nói hết. Khi anh tổn thương tôi cứ coi như tôi bị chó điên cắn đi, không phải tôi không quan tâm mà tôi thấy không đáng để so đo với anh. Mạc Sở Hàn, nếu anh còn là một người đàn ông thì buông tay đi!”

Mạc Sở Hàn dứt khoát nhắm mắt bịt tai với những lời mắng chửi của Lâm Tuyết, hắn bước nhanh hơn, cùng cảnh vệ viên vây quanh đi vào biệt thự.

Tiến vào phòng khách xa hoa rộng lớn, Mạc Sở Hàn quay đầu nói: “Các anh chờ ở dưới này!” Sau khi cản các cảnh vệ viên theo mình, Mạc Sở Hàn ôm Lâm Tuyết lên lầu.

Trời ạ, ai tới cứu cô đây? Đối diện với kẻ điên này Lâm Tuyết quả thực không còn kế sách nào nữa, hơn nữa, cô phát hiện không còn thấy Vân Đóa đâu nữa!

Lòng thông cảm lại hại chết người, nếu không phải Lâm Tuyết đồng tình đưa Vân Đóa về nhà thì sẽ không gặp phải tai họa bất ngờ thế này. Bây giờ thì ai thông cảm cho cô đây? Rất nhanh, Mạc Sở Hàn đã đưa Lâm Tuyết lên lầu hai, hắn không đưa cô tới loại địa phương dục vọng quấy nhiễu như phòng ngủ mà thẳng lên sân thượng.

Khoảng sân này thoạt nhìn giống một hoa viên, vị trí đặt trên cao tràn đầy ánh mặt trời, cây cối đặc biệt xanh tốt rậm rạp. Đầu mùa hạ , đủ các loại hoa bắt đầu đua nhau nở rộ khoe sắc, thực vật có thân mềm được trồng đặc biệt nhiều, dây leo của chúng quấn quanh chặt chẽ, cành lá dày đặc, bóng cây xanh biếc quả thực bức người.

Khiến người ta chú ý nhất chính là xích đu bằng mây tre dưới dàn nho tươi tốt, màu trắng sạch sẽ, kĩ thuật bện bằng tay tinh xảo, gió mát thổi tới chiếc đu hơi hơi lắc lư.

Lâm Tuyết kinh ngạc ngắm hoa viên này, kinh ngạc nhìn chiếc xích đu trống không đang đung đưa trước gió, vẻ thanh lạnh trong con người trong trẻ như suối rút cục bị phá vỡ, trên mặt cô biểu lộ một loạt cảm xúc hỗn hợp: thống khổ ngọt ngào lẫn cả khát khao.

Thời thơ ấu gian khổ , những thứ đem lại sự ấm áp cho Lâm Tuyết trong hồi ức cần cỗi thật sự không nhiều lắm. Mạc Sở Hàn từng là sắc thái sinh mệnh và niềm an ủi duy nhất của cô, mười năm trời, cô chỉ tồn tại vì hắn. Để yêu hắn, để có thể cứu thoát Mạc Sở Hàn từ tay cha con Lâm gia hung ác, Lâm Tuyết đã vắt hết trí óc, vắt hết tâm lực đến độ mệt mỏi.

Nhưng tất cả đều là quá khứ. Trong bữa tiệc đính hôn ấy, khi Mạc Sở Hàn ôm ấp Thư Khả ngay trước mặt cô ; khi hắn tàn nhẫn dùng một cước đá bay Lâm Tuyết; thời điểm Lâm Tuyết cùng Lương Tuấn Đào đi đến cục dân chính... mọi chuyện giữa cô và Mạc Sở Hàn đã kết thúc, bất kể là tốt đẹp hay đau khổ , tất cả đều đã chấm dứt!

“Tuyết, ” Mạc Sở Hàn gắt gao dựa sát vào cô, bàn tay to như trước kia vỗ nhẹ trên eo mảnh khảnh, đôi mắt đẹp mất đi sự hung ác nham hiểm, ánh mắt hắn nhìn cô đã lâu rồi chưa từng chứa đựng lưu luyến sùng ái như bây giờ.“Em thích nơi này không?”

Trước kia trong nhà Mạc Sở Hàn cũng có một khu hoa viên như vậy, Lâm Tuyết thường tới đó chơi. Xích đu đặt trên khung nhỏ, cũng là cuối xuân đầu hạ như bây giờ, trước mắt cũng là một mảng xanh nhạt đổ tươi. Nam tử anh tuấn đẹp trai đứng cạnh Lâm Tuyết, bịn rịn quyến luyến, khó có thể tách rời. Hắn tự tay đẩy xích đu cho cô, dưới dàn nho rậm rạp hắn ôm hôn cô nồng nàn.

Giờ này phút này, khi Mạc Sở Hàn ôm Lâm Tuyết lần nữa, cho cô sự dịu dàng và ôn tồn đã lâu rồi không có, Lâm Tuyết lại cảm thấy thật xa lạ không được tự nhiên giống như chuyện giữa hai người đã trải qua mấy kiếp ... Không sai, nói đúng ra là như đang nhắm nháp bữa cơm của ngày hôm qua, mùi vị căn bản đã thay đổi!

“Anh đã điều tra rõ, là Vân Thư Hoa cố tình để anh hiểu lầm em... Xin lỗi, đã nghĩ oan cho em rồi.”

Mạc Sở Hàn một tay đặt trên eo nhỏ nhắn, một tay vỗ về đôi vai gầy yếu của cô, hẩn như trước đây, thân mật cọ cọ vào tóc Lâm Tuyết ... Nhưng mái tóc dài năm nào khi ở Quân khu đã bị cắt ngắn, hiện tại chỉ chạm tới vai, Lâm Tuyết rõ ràng biết hẩn yêu nhất mái tóc này, trong lòng Mạc Sở Hàn vì vậy mà dấy lên một trận cảm tức thống khổ,... Nhưng nghĩ đến bản thân mình vì hiểu lầm đã khiến cô bị thua thiệt, hẩn liền nhẫn nại, hạ xuống cơn tức của mình.

Lâm Tuyết từ đầu đến cuối vẫn đứng ở chỗ cũ, khuôn mặt thanh lệ không có chút biểu cảm dư thừa nào, đáy mắt cô hiện lên một tia lạnh nhạt mĩ mai. Hẩn từng vô tình xúc phạm làm cô thương tích đầy mình, từng triệt để bóp tắt hi vọng của cô, từng thành công khiến Lâm Tuyết hoàn toàn lãnh tâm tuyệt niệm (1), thế nhưng hiện tại Mạc Sở Hàn lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra, lại có thể nói ra những lời buồn cười này, quả nhiên, trái tim nam nhân được tạo nên từ vật liệu đặc biệt!

“Thư Khả không hề mang thai!” Mạc Sở Hàn từ từ thêm lực siết chặt vòng eo nhỏ nhắn khiến cả người Lâm Tuyết dựa sát vào ngực mình. Hẩn hôn nhẹ lên khuôn mặt thanh lệ, ôn nhu giải thích: “Anh nói rồi, đời này chỉ để em sinh con cho anh.”

Lâm Tuyết như bị điện giật, thân thể mềm mại chấn động, cô không cách nào giữ được bình tĩnh. Ngạc nhiên ngoái đầu nhìn lại, Lâm Tuyết ngưng mắt nhìn Mạc Sở Hàn một cách bình tĩnh. Thư Khả không có thai sao? Chuyện này có phải thật không? Chắc là thật rồi, tuy Mạc Sở Hàn đáng giận nhưng hẩn không hề nói dối!

“Tuyết, ” Mạc Sở Hàn hôn lên mặt Lâm Tuyết lần nữa, ôn nhu mỗ nhẹ, chạm vào từng chút một như sợ mình sẽ khiến Lâm Tuyết có ác cảm mà phản kháng.“Chúng ta hòa thuận với nhau là tốt rồi.”

*

Lương Tuấn Đào tự mình “đưa” Thẩm Doanh Doanh về nhà, còn ở ngay trước mặt Thẩm Bộ trưởng nói rõ, nếu ông ta không quản được con gái mình cứ mặc kệ cho cô ta chạy đến nhà hẩn làm ầm ĩ ảnh hưởng tới tình cảm giữa hẩn và vợ mình thì Thẩm Bộ trưởng sẽ phải gánh lấy mọi hậu quả!

Giải quyết xong vấn đề phiền toái một cách triệt để, Lương Tuấn Đào mới lái xe trở về. Đến nhà, đi loanh quanh một vòng cũng không thấy Lâm Tuyết đâu. Quản gia liền đi tới nói với hẩn: “Thiếu gia, nhị thiếu phu nhân đã tự mình lái xe đưa Vân tiểu thư về nhà rồi.”

“Cái gì?” Lương Tuấn Đào kinh động không ít, hẩn biết Vân Đóa đi cùng Vân Thư Hoa đến ở tại Lý gia, mà Mạc Sở Hàn cũng ở Lý gia, Lâm Tuyết chạy tới đó chẳng khác gì chui đầu vào rọ. Mặt Lương Tuấn Đào biến sắc, hẩn bắt bẻ khiến trách quản gia nhà mình: “Chuyện lớn như vậy sao không báo trước cho tôi biết một tiếng? Trương quản gia, ông đúng là càng già càng không dùng được!”

Ông Trương là lão quản gia ở nhà họ Lương đã nhiều năm, lúc này bị Thiếu chủ nhân quở mắng, trong lòng có tư vị rất không tốt. Nhưng ông không biết phản bác thế nào, đành ngượng ngùng giải thích: “Tôi cũng bảo lính cần vụ đi theo nhưng Nhị thiếu phu nhân không cho, cô ấy bảo đưa Vân tiểu thư tới cửa liền quay về nhà ngay lập tức.”

Đã hơn một giờ trôi qua, đâu thấy Lâm Tuyết trở về. Lương Tuấn Đào bấm số điện thoại của cô, quả nhiên, di động không thể kết nối được. Tuy không biết điện thoại của Lâm Tuyết đã bị Mạc Sở Hàn bắn một phát phá hỏng nhưng trong lòng Lương Tuấn Đào mơ hồ có một dự cảm mãnh liệt—— Lâm Tuyết đã xảy ra chuyện!

Hẩn muốn gọi điện cho Lý Ngạn Thành trước nhưng sợ mình rút dây động rừng, liền dứt khoát triệu tập tay chân thân tín và bộ đội tinh nhuệ, đẳng đẳng sát khí hướng thẳng đến Lý gia.

*

“Anh trách lầm em. . . Sau này anh sẽ bù đắp cho em thật tốt.” Chính Mạc Sở Hàn cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình không được ôm ấp, được hôn môi Lâm Tuyết nữa, hương vị của cô vẫn thấm vào lòng người như vậy làm hẩn mê luyến không thôi.

Tại Thailand, hắn phải chịu đựng những sự hành hạ không phải của mình nhưng bao nhiêu đau đớn gian khổ cũng không bằng việc nghe nói Lâm Tuyết đã ủy thân cho Vân Thư Hoa, chuyện này càng khiến tình thân Mạc Sở Hàn bị phá hủy. Đó là giai đoạn thấp nhất trong cuộc đời hắn ở cả hai phương diện sự nghiệp và tình yêu, Mạc Sở Hàn cho rằng mình phải chết ở đấy cốc, không cách nào leo lên được.

Nữ thần đã vô tình bỏ hắn mà đi, hắn còn có động lực và hy vọng để phấn đấu tiếp sao? Không thể nghi ngờ việc Thư Khả xuất hiện giống như tuyết trung tông thán(2), Mạc Sở Hàn cảm kích sự an ủi dịu dàng của cô ta, cảm kích Thư Khả đã gắn bó bầu bạn không rời suốt quãng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời hắn. Càng biết ơn cô ta, Mạc Sở Hàn càng oán hận Lâm Tuyết, hắn thề rằng một ngày nào đó vinh quang trở về quê cũ, mình nhất định phải bắt nữ nhân lăng lờ thay đổi thất thường kia trả giá lớn!

Tất cả những kẻ phản bội và làm hại hắn đều phải trả giá bằng máu, không có ngoại lệ. Ban đầu Mạc Sở Hàn tính giết hết người nhà Lâm, Vân, chỉ giữ lại Lâm Tuyết để tra tấn làm nhục cô nhưng cho tới hôm nay, hắn đã tỉnh ngộ, kỳ thật Mạc Sở Hàn luôn chậm chạp chưa chịu xuống tay, luôn không để Thư Khả sinh con ỉn là bởi hắn vẫn lo lắng về cảm nhận của Lâm Tuyết, hắn vẫn đang chờ đợi, chờ đợi cô chủ động nhận lỗi với mình, trong tiềm thức, Mạc Sở Hàn luôn khát khao có thể cùng Lâm Tuyết nói lại tình xưa!

Âm mưu của Vân Thư Hoa bị bại lộ giúp hắn sớm hiểu rõ mọi chuyện! Tuy có chút không cam lòng và không tình nguyện, trong lòng vẫn còn ít oán hận căm phẫn tới với Lâm Tuyết nhưng Mạc Sở Hàn không thể chờ được nữa! Hắn không thể mở mắt trừng trừng nhìn Lâm Tuyết cùng Lương Tuấn Đào bên nhau cười tươi như hoa, như vậy khiến hắn muốn nổi điên!

“Tuyết, anh đang nói chuyện với em đấy.” Mạc Sở Hàn nhẹ nhàng vuốt ve hai má nhẵn nhụi, đôi mắt đẹp ẩn chứa nhu tình mê hoặc động lòng người như trước kia. “Giữa chúng ta đã hòa nhau, anh có thể từ bỏ kế hoạch báo thù vì em. Cũng không cho phép nhắc lại những chuyện đau lòng đã qua, chúng ta hãy cùng quên đi, bắt đầu lại một lần nữa. Được không?”

Câu cuối cùng nói ra lại sợ bị Lâm Tuyết cự tuyệt.

Từ sau khi Mạc Sở Hàn trở về, Lâm Tuyết đã trông đợi những lời này vô số lần. Hiện giờ khi cô đã nản lòng thoái chí, hắn mới nói ra, đáng tiếc, Lâm Tuyết không còn muốn nữa.

Cô nhẹ nhàng kiên quyết đẩy hắn ra, nhìn nam nhân mình từng yêu sâu sắc trước mặt, nhìn cảnh sắc đẹp dễ quên thuộc trước mắt, trong mắt Lâm Tuyết xẹt qua một tia bi thương vô cùng phức tạp, cô trả lời hắn yếu ớt: “Mạc Sở Hàn, anh có biết cái gì gọi là nước đổ khó thu lại không?”

55. Q.2 - Chương 2: Bà Xã À, Hiện Tại Anh Chỉ Yêu Em!

Cả người Mạc Sở Hàn chấn động, chẳng lẽ hắn cùng Lâm Tuyết thật sự đã đến mức nước đổ khó thu hồi lại?

Lâm Tuyết chăm chú nhìn hắn, chua xót mà vén môi: “Bếp sưởi trong mùa hè, chiếc dù đi mưa khi trời nắng, còn có ... khi tôi nản lòng thoái chí anh lại dâng tặng sự ân cần, những thứ này đều rất vô dụng!”

Mạc Sở Hàn thấy từ đáy mắt cô hiện lên ưu thương và oán hận, trong lòng khê động, hắn vẫn tiến thêm một bước ôm lấy Lâm Tuyết, thân mật đùa giỡn: “Bếp sưởi có thể dùng để nấu nướng trong mùa hè, dù che mưa có thể che nắng, em nản lòng thoái chí anh có thể ân cần nhiệt tình, cảm hóa em lần nữa. Tuyết, đó không phải những thứ vô dụng!”

“Buông ra!” Lâm Tuyết khóc, dù trong thời khắc đau khổ nhất, dù Mạc Sở Hàn ra tay tàn nhẫn vô tình cô cũng không chảy một giọt nước mắt, hiện tại cô lại khóc: “Tôi hận anh, vĩnh viễn không muốn yêu anh lần nữa, buông ra!”

Thấy nước mắt và sự sợ hãi của Lâm Tuyết, trong lòng Mạc Sở Hàn mừng như điên, Tuyết của hắn đã trở lại!

“Không buông, lần này chết cũng không buông !” Giờ phút này, Mạc Sở Hàn cảm thấy dù có bảo hấn phải vứt bỏ toàn bộ thế giới hấn cũng không quan tâm! Mạc Sở Hàn chỉ cần được ở chung với Lâm Tuyết, chỉ cần Tuyết của hấn có thể yêu thương hấn, trở về trong ngực hấn lần nữa, Hấn bằng lòng trả mọi giá!

Không biết sao, hai người bọn họ lại cùng hôn nhau, nước mắt đan xen truyền tới miệng cảm giác mẫn mẫn, trong đó lộ ra một tia ngọt ngào.

“Không, ” Lâm Tuyết dựa vào tia lý trí cuối cùng còn sót lại, tiếp tục giãy dụa muốn thoát ra, cô vẫn như cũ kháng cự sự thân mật của Mạc Sở Hàn. “Tôi đã kết hôn!”

“Không đúng!” Mạc Sở Hàn điên cuồng tiếp tục ôm cô, miệng hấn lẩm bẩm: “Người Lương Tuấn Đào yêu là Hoàng Y Na, hiện tại nữ nhân hấn yêu đã trở lại! Tuyết, nếu em không chủ động rời khỏi hấn, trong tương lai em sẽ bị vứt bỏ lần nữa!”

*

Lý Văn San cầm máy quay phim tầm xa đã ghi lại toàn bộ mọi chuyện diễn ra giữa Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo lộ ra tia cười đắc ý .“Lâm Tuyết, cô gả cho Lương Tuấn Đào lại cùng Mạc Sở Hàn vẫn vương không dứt, tôi muốn đem chuyện xấu này của cô cho Thư Hoa xem để anh ấy thấy rõ được cô là loại nữ nhân nào!”

Sau khi Lý Văn San đính hôn cùng Vân Thư Hoa, tuy anh ta săn sóc dịu dàng nhưng tâm tư phụ nữ vốn mẫn cảm, Lý Văn San biết Vân Thư Hoa vẫn như trước kia, anh ta khó có thể hòa hững với Lâm Tuyết được. Cô ta đã dùng đủ cách nhưng đều không thể khiến Vân Thư Hoa một lòng một dạ với mình, từ đó Lý Văn San đâm ra căm hận nữ nhân tên Lâm Tuyết vô cùng.

Hiện tại cơ hội bày ra trước mắt, cô ta nhất định phải lột được cái mặt nạ giả vờ ngây thơ của Lâm Tuyết!

“Ô, Lý Đại tiểu thư, từ lúc nào chị lại có hứng thú trốn ở đây chơi chụp ảnh thế?”

Không biết Thư Khả đi vào từ bao giờ. Khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt, đôi mắt ẩn chứa một tia oán độc nhưng cô ta vẫn cười, chẳng qua là nụ cười ẩn chứa xót xa.

Lý Văn San khinh thường liếc khuôn mặt trắng bệch của Thư Khả một cái, căn bản cũng lười trả lời. Cô ta quay đầu, vừa tiếp tục ghi lại hình ảnh của đôi nam nữ đang dây dưa không ngớt trong hoa viên kia vừa hồ hững giễu cợt: “Cô rảnh rồi thế sao? Nam nhân của mình đang cùng nữ nhân khác ở cùng một chỗ khanh khanh ta ta, sao cô không tới thưởng cho bọn họ mỗi người một cái tát lại chạy tới đây nói với tôi những lời vô nghĩa thiếu dinh dưỡng như vậy làm gì? Chắc chắc, xem ra chỉ số thông minh của đàn bà bị bỏ rơi khá thấp a.”

Nghe những lời châm chọc nói móc của Lý Văn San, trong lòng Thư Khả sâu thêm một tầng oán độc nhưng cô ta vẫn bình tĩnh, không tranh cãi với Lý Văn San mà cười ngọt ngào, dùng giọng nói đặc biệt mềm mại của mình: “Tôi đúng là nhàn rồi, muốn bị nam nhân từ bỏ. Nhưng San tỷ cũng đang vội vã sao? Chị trốn ở đây chơi trò chụp ảnh không phải cũng sợ bị đàn ông bỏ rơi à? Ha ha, thực buồn cười, chị cho rằng chụp được cái này đưa cho Vân Thư Hoa thì anh ta có thể hết hy vọng với Lâm Tuyết sao? Đây cũng đâu phải là cảnh giường chiếu mãnh liệt , chị trông mong gì khi chụp mấy thứ này, ha ha, rốt cuộc chị ngây thơ hay là ấu trĩ vậy?”

Lý Văn San bỏ máy quay xuống, cô ta quay người trợn mắt chống nạnh nói: “Cái đồ lẳng lơ kia, cô không có việc gì nhàn rồi nên chạy tới đây đối đáp nhằm chán với tôi sao? Mở mắt chó của cô ra mà nhìn cho rõ chỗ cô đang đứng là nhà ai. Dù sao Mạc Sở Hàn cũng không cần cô, còn ăn nói không có chừng mực nữa tôi sẽ gọi cảnh vệ binh đuổi cô đi!”

“Chị dám sao?” Thư Khả cười khiêu khích, “Đừng cậy mình là Đại tiểu thư Lý gia, đáng tiếc cái nhà này không do chị định đoạt!”

Lý Văn San tức giận, khuôn mặt vằn vện một trận, cô ta muốn thế nào lại không được thế ấy. Thư Khả nói rất đúng, đây là nhà của Lý Ngạn Thành, mà Lý Ngạn Thành rất yêu quý Mạc Sở Hàn! Địa vị của Lý đại tiểu thư ở nhà họ Lý so với Mạc Sở Hàn còn kém xa, điểm ấy mọi người đều biết cả.

Nhưng người kiêu ngạo như Lý Văn San đâu cam tâm để Thư Khả chiếm thế thượng phong, cô ta không chút khách khí mà nói móc nữ nhân đối diện: “Đắc ý gì chứ? Sắp bị bỏ rơi rồi còn dám phân cao thấp với tôi. Xí! Chờ Mạc Sở Hàn cùng Lâm Tuyết quay về tốt đẹp như xưa, tôi chờ xem cô còn mặt mũi nào mà dựa dẫm nhà chúng tôi nữa!”

“Sở Hàn sẽ không đá tôi, tôi cũng sẽ không rời khỏi Lý gia. Trong tương lai, tôi sẽ là chủ mẫu nhà họ Lý, sao có thể rời đi được?” Thư Khả từ từ đi đến trước máy quay phim, đôi nam nữ trong khuôn hình vẫn dầy dụa như cũ.

Có thể thấy, Lâm Tuyết đang giãy giụa kháng cự và né tránh nhưng Mạc Sở Hàn cứ theo sát không chịu buông tay. Khuôn mặt tuần tú kiêu căng mê người không có chút rụt rè, cao quý nào chỉ có loại biểu cảm vô lại quẩn quýt si mê.

Nở nụ cười chán nản, Thư Khả lầm bầm một mình: “Sở Hàn, anh thật là bạc tình. Chẳng lẽ anh đã quên, khi anh lâm vào tình cảnh buồn chán nhất, khổ cùng, tứ cố vô thân, ai đã bầu bạn không rời với anh? Anh đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ không tha thứ cho anh!”

“Tránh ra, cô cứ như một oán phụ đáng ghét vậy!” Lý Văn San đẩy Thư Khả sang bên, tiếp tục quay phim.

Không ngờ Thư Khả thiếu chút nữa bị ngã sấp xuống, cô ta vịn vào lan can, trong mắt lại tràn ra oán hận. Đều do Lâm Tuyết cả, nếu Lâm Tuyết không mê hoặc Mạc Sở Hàn hại cô ta bị lạnh nhạt, Lý Văn San đã không dám đối xử với cô ta như vậy.

Lần nữa đi qua Lý Văn San, Thư Khả vuốt vuốt mái tóc dài có chút hỗn độn, cười nói: “Tôi có kế sách rút củi dưới đáy nồi (1) rất hay, ngoài việc khiến Vân Thư Hoa chán ghét Lâm Tuyết còn có thể trực tiếp hủy diệt cô ta, chị muốn nghe một chút không?”

Tuy ghét Thư Khả nhưng nghe nói có cách phá hoại Lâm Tuyết, Lý Văn San đương nhiên cảm thấy hứng thú. Cô ta lập tức thu lại địch ý cùng sự khinh miệt của mình, giả tạo cười cười hai tiếng: “Cô có ý kiến hay thì mau nói ra nghe một chút coi, rõ ràng trừ bỏ được cô ta, đối với cả hai chúng ta đều có lợi!”

Cho dù không muốn thấy Thư Khả nhưng để cô ta làm nữ nhân của Mạc Sở Hàn so với Lâm Tuyết cũng tốt hơn. Nếu Lâm Tuyết thực sự theo Mạc Sở Hàn, cả ngày ở tại Lý gia sẽ lúc ẩn lúc hiện trước mặt Vân Thư Hoa, Thư Hoa kia sớm muộn gì cũng bị Lâm Tuyết câu hồn.

“Được! Nếu mục tiêu của chúng ta đều như nhau, tất nhiên là chung kẻ thù! Cô nói tôi nghe coi...” Thư Khả ghé sát tai Lý Văn San, thì thầm nói nhỏ một phen.

Một hồi lâu sau, tim Lý Văn San đập mạnh và loạn nhịp, cô ta chần chờ hỏi: “Như vậy được không? Có thể gây âm ỉ dẫn tới chuyện không may không?”

“Chị sợ gì chứ? Âm ỉ càng lớn càng tốt! Lương Tuấn Đào cũng không phải hạng người dễ chọc, để hắn biết tiện nhân Lâm Tuyết ăn trong bát còn ngóng trong nồi, dám chắc hắn sẽ không tha thứ cho cô ta. Hơn nữa, theo nguồn tin đáng tin cậy của tôi, Lương Tuấn Đào đã tìm được mối tình đầu của mình, nói không chừng hắn đã sớm muốn nhân cơ hội nào đó mà đá văng Lâm Tuyết khỏi bao hành lý. Đợi tới khi cô ta thân bại danh liệt hai bàn tay trắng lần nữa sẽ dễ đối phó thôi!” Thư Khả nói xong mưu tính của mình, toàn bộ kế hoạch đều tốt lắm. “Khi đó cho dù Sở Hàn còn theo đuổi muốn Lâm Tuyết, cô ta cũng không đủ tư cách ngang hàng với chúng ta, nhiều lắm cũng chỉ có thể trở thành tình nhân của anh ấy, không thể ngẩng mặt nhìn trời!”

“A!” Lý Văn San nhin không được, hai mắt quan sát tỉ mỉ Thư Khả, chế nhạo cô ta: “Ngay cả việc nam nhân của mình nuôi dưỡng tình nhân cô cũng chấp nhận được, quá là hiền tuệ khoan dung!”

“Không phải chị cũng thế sao, biết rõ trong lòng Vân Thư Hoa còn muốn Lâm Tuyết, sao vẫn giữ chặt không buông?” Thư Khả vén vén tóc, cười lạnh: “Chúng ta chẳng qua là chó chê mèo lắm lông thôi, cũng vậy cả.”

Trong lòng Thư Khả vẫn đang suy nghĩ, chỉ cần cô ta có thể để Lâm Tuyết tiếp tục ở lại bên cạnh Mạc Sở Hàn, cô ta sẽ có biện pháp đối phó với Lâm Tuyết. Bằng thủ đoạn của mình và sự hiểu biết về Mạc Sở Hàn, sớm muộn gì cũng có thể khiến Lâm Tuyết đến xương cốt cũng không còn!

“Hừ!” Lý Văn San bị Thư Khả chọc trúng tâm sự, không khỏi phẫn nộ nhưng vẫn đồng ý với lời nói của cô ta. Chỉ có tìm cách khiến Lâm Tuyết suy sụp, bọn họ mới có cơ hội chiếm hữu được toàn bộ thân thể và linh hồn của nam nhân mình yêu. “Cứ vậy đi, chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, nhất định diệt trừ Lâm Tuyết!”

Hai người đang nhiệt tình thảo luận kế hoạch cụ thể thì Vân Đóa đi tới. Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tình xảo tràn đầy mờ mịt, cô nhìn hai người phụ nữ khe khẽ nói nhỏ với nhau, lại nhìn đến chiếc máy quay phim trên lan can, nghi hoặc không hiểu mà hỏi: “Các chị đang làm gì thế?”

Lương Tuấn Đào thản nhiên liếc mắt một cái, đối với đồ vật bà tám này đưa cho hắn không có nhiều hứng thú lắm.

Lý Văn San lại niềm nở mở ra, nhiệt tình đưa tới vị trí tốt nhất để Lương Tuấn Đào có thể xem rõ. “Nhìn đi, hai người đang thân mật thiết thiết kia kìa.”

Hình ảnh trong máy quay cao cấp thực rõ nét, trên màn ảnh hiện ra hình ảnh Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn ôm hôn nhau, nhìn ra được, Lâm Tuyết vừa thoái thác vừa cự tuyệt, hai người lặp lại nhiều lần màn ôm hôn hôn, lại còn thường xuyên thì thầm nói nhỏ, hoàn toàn giống với mấy đôi tình lữ đang giận dỗi nhau.

Lương Tuấn Đào trợn to mắt như không thể tin cô gái trong máy quay chính là Lâm Tuyết. Hắn dứt khoát đoạt khỏi tay Lý Văn San, dưới ánh mặt trời, hết lần này tới lần khác nghiên cứu thật kĩ càng.

Trên màn ảnh, Lâm Tuyết khóc, cô nũng nịu nhìn Mạc Sở Hàn nói gì đó, tiếp theo Mạc Sở Hàn lại dựa sát vào cô, hai người cùng ôm nhau lần nữa.

Kinh ngạc qua đi thì lửa giận ngút trời ập đến, Lương Tuấn Đào lập tức vứt máy quay phim xuống đất, còn dẫm thêm một cước, chiếc máy đáng thương nhất thời tan xương nát thịt tuyên cáo tuổi thọ đã hết.

“A, sao anh lại đập vỡ máy quay của tôi?” Lý Văn San mau chóng nhón nháo, cuối cùng cô ta cảm thấy đúng như Thư Khả dự kiến, may mà đã làm thêm nếu không những hình ảnh tư liệu trân quý này cứ như vậy mà bị phá hủy hết. “Anh bất gian cũng cần chứng cứ chứ, không có chứng cứ thì con tiện nhân Lâm Tuyết sao chịu thừa nhận?”

“Cút con mẹ cô đi!” Lương Tuấn Đào giận dữ, tung một cước đá bay đồng linh kiện vỡ vụn trên đất, mục tiêu nhắm tới chính là Lý Văn San.

Lý Văn San không ngờ hắn sẽ đột ngột động thủ với mình... Không phải, là đột nhiên động cước mới đúng, toàn bộ đồng thiết bị vỡ nát đều bắn lên người và đầu cô ta. “A!” Lý Văn San ôm lấy chỗ đau oa oa kêu loạn, tức giận dậm chân: “Lương Tuấn Đào, anh dám động tay đánh tôi à!”

“Còn không cút ngay, tôi sẽ trực tiếp lấy chân đá cô!” Nếu không giữ thói quen tốt không đánh nữ nhân, hiện tại nộ hỏa công tâm, Lương Tuấn Đào rất muốn trực tiếp đá bay nữ nhân có cái miệng quạ đen trước mặt. “Biến!”

Lý Văn San bụm mặt khóc văng lên, vừa muốn xoay người chạy đi liền nhìn thấy xe chuyên dụng của Lý Ngạn Thành đã trở về. Cô ta lập tức tìm được nơi để khiêu nại ủy khuất của mình, thút thít nỉ non tố cáo Lương Tuấn Đào: “Ba ba, ô ô... Lương Tuấn Đào thừa dịp ba không có ở đây mang người tới quấy rối còn động thủ đánh con. Hắn cứ như vậy không coi ai ra gì, không đặt ba trong mắt, ba nhất định phải dạy dỗ hắn thật tốt!”

Thấy con gái mình khóc sướt mướt, lại thấy Lương Tuấn Đào dẫn theo bộ đội tinh nhuệ được trang bị đầy đủ súng ống đạn dược đang đối địch với bộ đội đặc chủng, Lý Ngạn Thành không nén được tức giận. Ông ta dắt tay Lý Văn San bước đến trước mặt Lương Tuấn Đào, mắt hổ trợn lên, không giận mà vẫn oai nghiêm quát hỏi: “Lương lão nhị, cậu định võ trang để tiếp quản địa bàn của tôi sao?”

Lương Tuấn Đào cũng nén giận trong bụng, đối với lão tướng quân này hắn vẫn kiêng nể ba phần nên chỉ phần nộ nói: “Họ lừa gạt vợ tôi, ngay trong hoa viên nhà ông... ông nói xem tôi có muốn xông vào hay không?”

“Hóa ra là vì đàn bà!” Lý Ngạn Thành rất bức mình với sự lỗ mãng của Mạc Sở Hàn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng: “Các anh đứng là có tiền đồ quá!”

“Tôi mặc xác. Dù sao nữ nhân của tôi cũng ở trong nhà ông, tôi sẽ vào tìm!” Tính nhẫn nại của Lương Tuấn Đào đã hết sạch, cuối cùng hắn cũng lộ nguyên hình: “ Mau bảo người của ông tránh ra, nếu không cho dù tôi quen biết ông nhưng súng trong tay tôi không nhận ra ông đâu!”

“Xú tiểu tử, dám tạo phản sao?” Lý Ngạn Thành phẫn nộ, lửa giận bốc lên ngút trời, ông ta khiển trách Lương Tuấn Đào: “Có bản lĩnh thì quật ngã tôi đi, bằng trang bị của cậu cứ gây âm ỉ tiếp quản bộ đội đặc chủng cho tôi coi. Chỉ cần Lý Ngạn Thành này còn đứng ở đây ngày nào thì ở trước mặt tôi cậu phải ngoan ngoãn! Là rồng thì lượn quanh cho lão tử, là hổ thì nằm im, lão tử không tin cậu dám làm phản!”

“Móa! ” Lương Tuấn Đào phát hỏa, rõ ràng trở mặt rút súng ra: “Lão bắt tử, nể ông ba phần ông còn muốn đòi thêm. Mau tránh ra, nếu không tôi sẽ nổ súng!”

Theo hành động của hắn, bộ đội dã chiến tinh nhuệ phía sau cũng đồng loạt giương cao vũ khí, hòng súng tới om hướng về phía lão tướng quân Lý Ngạn Thành của bộ đội đặc chủng.

Toàn bộ chiến sĩ dã chiến quân đều sùng kính Lương Tuấn Đào tới mức gần như rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma, đừng nói hắn chĩa súng vào Lý Ngạn Thành, cho dù chĩa vào Chủ tịch Quân ủy, bọn họ cũng không chùn bước, không chút do dự theo sát phía sau, coi hắn như Thiên Lô chỉ dấu đánh đó.

Lý Ngạn Thành cực kì tức giận, lập tức rút súng, cả giận nói: “Xú tiểu tử, cậu thử nổ súng đi

Vũ khí của bộ đội đặc chủng đã sớm xuất ra, lúc này hòng súng rào rào nâng lên, chốt an toàn đã được mở hết.

Mắt thấy mũi dẫn lửa sắp bốc cháy, hai bên sẽ lập tức nổ súng bắn nhau, đúng lúc này Mạc Sở Hàn xuất hiện.

Hắn thoát nhìn rất dễ dàng, thần sắc bình thản dường như không muốn tiếp tục đối địch. Nhìn hai bên đối chọi nhau hết sức căng thẳng, Mạc Sở Hàn do dự một chút, hắn bước đến trước mặt Lý Ngạn Thành thấp giọng nói gì đó. Chỉ thấy khuôn mặt già nua của Lý Ngạn Thành xanh mét, không nói lời nào. Sau đó Mạc Sở Hàn xoay người, bước nhanh tới trước mặt Lương Tuấn Đào, ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Lương sư trưởng hạ hỏa, có gì ghê gớm đâu. Không phải chỉ vì đàn bà sao? Quân tử không đoạt người yêu của kẻ khác, tôi trả lại cho anh!”

Lương Tuấn Đào nghi ngờ nhìn Mạc Sở Hàn, thấy khóe môi đối phương bị rách, trái tim hắn lập bộp rơi xuống. Nghĩ đến cảnh vừa xem trong máy quay, Lâm Tuyết cùng Mạc Sở Hàn ôm hôn mãnh liệt... Móa, cái con quỷ nhỏ này, dám nóng nảy như vậy, cứ để cho hắn tóm được xem...

Không đợi Lương Tuấn Đào phát tác hết hung hãn của mình, con quỷ nhỏ Lâm Tuyết kia đã đi ra. Ánh mắt hoài nghi của hắn chuyển sang khuôn mặt thanh lệ tái nhợt, trái tim Lương Tuấn Đào không nhịn được nghẹn lại —khóe miệng Lâm Tuyết rõ ràng cũng có vết cắn, cùng Mạc Sở Hàn, một tả một hữu vừa vặn ăn khớp!

Con mẹ nó chứ!

Lâm Tuyết đâu chú ý tới sắc mặt hung ác nham hiểm đến dọa người của hắn , cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Bước nhanh đến cạnh Lương Tuấn Đào, trận thế giương cung bạt kiếm trước mắt khiến Lâm Tuyết giật mình, cô kéo kéo áo hắn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi thôi!”

À, còn biết cùng hắn về nhà cơ đấy! Lương Tuấn Đào nếu đã tìm được người cũng lười cùng Lý Ngạn Thành phân cao thấp. Hắn lập tức chỉ vào Mạc Sở Hàn, nghiêng răng thốt ra một câu tàn nhẫn: “Con mẹ nó chứ, cậu chờ đấy, sớm muộn gì tôi cũng xử lý cậu!”

“Tôi sẽ chờ!” Mạc Sở Hàn ngược lại rất ung dung, hơn nữa còn rộng lượng không so đo với Lương Tuấn Đào ác ngôn ác ngữ, chỉ cười lạnh nói: “Xem xem anh có bao nhiêu bản lĩnh!”

Nếu không kiêng nể Lý Ngạn Thành, Lương Tuấn Đào rất muốn chĩa hai khẩu súng vào Mạc Sở Hàn, bắn vài cái lỗ lên người hắn cho đỡ tức. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, có thể không phí viên đạn nào mà đoạt lại được Lâm Tuyết coi như không tệ, âm ỉ lớn đối với ai cũng không có lợi.

Lương Tuấn Đào mạnh mẽ nuốt xuống ác khí, kéo Lâm Tuyết xoay người đi về phía Land Rover quân dụng đỗ cách đó không xa.

Bộ đội dã chiến tinh nhuệ được huấn luyện có bài bản yểm trợ cho Sư trưởng của bọn họ rút đi, không giây nào thả lỏng cảnh giác, bưng súng lui lại.

Lên xe, cảnh vệ viên Tiểu Cao cầm lái, Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết sóng vai ngồi ghế sau nhưng hẳn không nhìn cô, chỉ chăm điều thuốc, dựa vào cửa kính xe yên lặng hút.

Các chiến sĩ dã chiến quân còn lại cũng lưu loát rời khỏi khu biệt thự của bộ đội đặc chủng một cách nhanh chóng, tăng tốc trở về Sư đoàn 706.

Lâm Tuyết phát hiện ra Lương Tuấn Đào đang tức giận, bởi khi người đàn ông này giận dữ thường thích im lặng. Cô cho rằng hẳn giận cô chưa được hẳn cho phép đã lái xe tới Lý gia, Lâm Tuyết thấy Lương Tuấn Đào nổi nóng cũng không muốn giải thích rõ, dứt khoát lựa chọn “im lặng là vàng”.

Một đường về nhà không nói chuyện, trong xe khí áp rất thấp khiến Lâm Tuyết cảm thấy không biết có phải thời tiết đang biến đổi hay không?

Đến Sư đoàn 706, sau khi xuống xe cô lập tức về ký túc xá thay quân trang, thấy trời đã sâm sẩm tối, Lâm Tuyết liền cầm bộ đồ ăn hướng phía quán cơm.

Kỳ thật, bình thường Lâm Tuyết đều cùng Lương Tuấn Đào dùng cơm tại nhà ăn chuyên dụng đặc biệt cho quân nhân, lần này nhìn người nào đó mang bộ dáng gió thổi mưa giông trước cơn bão, để an toàn... cách xa hẳn một chút vẫn là việc nên làm!

Vừa mới vào quán cơm cô liền bị một vị sĩ quan ngăn lại, cúi chào Lâm Tuyết một cái, anh ta vội truyền đạt chỉ thị của thủ trưởng: “Thiếu úy Lâm Tuyết, thủ trưởng bảo cô gấp rút tới nhà ăn ngay!”

Trong quân khu, mệnh lệnh của thượng cấp là trên hết, căn bản không được phép mượn cớ hay bất cứ lý do gì để từ chối. Cho nên dù biết rõ Lương Tuấn Đào kêu mình qua dùng bữa tối, cô cũng không thể cự tuyệt, đành đánh tay chào theo nghi thức quân đội đáp lại sĩ quan kia: “Rõ!” Bên trong nhà ăn chuyên dụng, các sĩ quan đang ngồi dùng cơm, vài người ngồi một bàn, vừa uống rượu ăn cơm vừa nói chuyện phiếm tào lao.

Lương Tuấn Đào ngồi một mình góc, tuần nhan âm trầm, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo rét căm căm, bộ dáng lãnh khốc xa cách ngàn dặm như người nhàn rồi không bị những kẻ xung quanh quấy nhiễu.

Lâm Tuyết đi tới, ngồi xuống đối diện với hắn. Cô tự biết mình đuối lý, cũng không rõ nên tìm đề tài gì để nói cùng Lương Tuấn Đào đây, “Anh gọi em tới cùng ăn cơm à?”

Ngẩng mặt lên, Lương Tuấn Đào nheo mắt nhíu nhíu lông mày bén nhọn, hẳn thân nhiên nói, không nghe ra hỉ nộ nào trong đó: “Đói bụng không? Anh sẽ đãi em món nướng mà em thích nhất.”

Quả nhiên, chung quanh bàn ăn bày đầy món nướng ngon miệng, đều là thứ Lâm Tuyết thích ăn, có cánh gà giòn tan được xếp thành hàng, thịt dê xiên, nấm sấy... Toàn bộ đều nhuộm màu đỏ rực bóng bẩy, bốc ra hơi nóng nghi ngút, sắc hương đủ cả khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Lâm Tuyết vừa muốn vươn tay lấy liền bị một bàn tay lớn giành trước ngăn lại, “Anh dứt cho em ăn.” Nam tử ân cần dốc ý một cách khả nghi, hẳn chọn cánh gà nướng, lại cố ý cho thêm nhiều bột ớt (rất quan tâm), sau khi nếm đủ gia vị, Lương Tuấn Đào tự tay đưa đến bên miệng Lâm Tuyết, dịu dàng nói: “Đến đây, há miệng nào.”

Thìnhình khó từ chối, Lâm Tuyết nghe lời hé miệng ra, một giây đồng hồ tiếp theo, chân gà đưa đến bên miệng, cô nhất thời kinh hãi nhảy dựng lên.

“A.. A!” Lâm Tuyết đau đến mức dậm chân thật mạnh, bột ớt và muối gia vị đã dính vào khóe môi bị cắn rách, có thể tưởng tượng được sẽ đau đớn cỡ nào!

“Sao rồi?” Lương Tuấn Đào tỏ vẻ vô tội không hiểu, hẳn đổi góc cánh gà đang cầm trong tay, chuyển sang chỗ bị chấm nhiều gia vị nhất, đẩy đến phía môi bị thương của Lâm Tuyết lần nữa. “Chỉ hơi cay thôi mà, trẻ con đều thích ăn, sao em lại không chịu nổi thế?”

“A! Lương Tuấn Đào!” Lâm Tuyết đau nhức không chịu nổi liền hung hăng đẩy cánh gà ra, đồng thời cô không ngừng vùi vãi lấy khăn ướt lau lau lau khoe miệng: “Anh...”

“Ông đây tự cho cô ăn, cô còn muốn thế nào hả?” Lương Tuấn Đào cười như không cười, tinh mâu nheo lại hiện lên một tia giận dữ: “Không cảm kích phải không? Uống công tôi nịnh bợ!”

Lâm Tuyết dám khẳng định người này cố ý, nên khi hắn cầm lên một xấp to đồ nướng đưa tới gần lần nữa, cô không nhịn được nữa quát to: “Tôi không ăn!”

“Phịch!” Lương Tuấn Đào hung hăng ném đồ ăn xuống khay, các món nướng rơi đầy trên mặt bàn. Chén đĩa loong coong va vào nhau, đĩa rớt trên mặt đất.

Động tĩnh bên này quá lớn khiến những người không muốn để ý cũng thấy khó khăn. Nhà ăn này vốn nóng nực râm rĩ nhưng nhất thời người người cùng nín thở yên lặng, họ lo sợ nghi ngờ nhìn sang, không biết tại sao Lương sư trưởng luôn yêu chiều vợ đột nhiên lại giận dữ lớn như vậy.

“Không ăn mà đánh đổ, cô cho rằng ông đây thích hầu hạ cô sao?” Lương Tuấn Đào lạnh lùng nhướn mày, nâng chân lên, “Loảng xoảng!” Một tiếng vang thật lớn, bàn ăn bị hắn đá ngã lộn.

“Lách cách loảng xoảng!” Toàn bộ chén đĩa, bát đũa trên bàn cơm đều bị quăng trên mặt đất tan xương nát thịt, nhưng vị trí rơi được khổng lồ chế vừa vặn, không khiến Lâm Tuyết bị thương.

Lâm Tuyết đứng giữa một mớ bừa bãi, khuôn mặt thanh lệ lãnh lẽo, cô trợn mắt nhìn Lương Tuấn Đào.

“Thủ trưởng, đừng!” Phùng Trường Nghĩa đánh bạo đi tới, thủ khuyên giải: “Hai người cãi nhau vài câu, đáng để động thủ sao?”

“Tôi có động thủ không?” Nổi giận bị ghen trong lòng đều bị Lương Tuấn Đào hướng Phùng Trường Nghĩa phát ra, hắn khàn giọng quát.

“Không phải.” Phùng trường nghĩa lui một bước, kiên trì ép ra nụ cười: “Là ngài động cước.”

“Cút ngay! Con mẹ nó chứ, bớt nói vớ vẩn đi, tất cả nên làm gì thì làm đi! Chuyện của tôi không cần các người quản!” Lương Tuấn Đào gào rít trong cổ họng, sau đó xoay người rời đi.

Lần đầu tiên, Lương Tuấn Đào ở trước mặt mọi người không cho cô chút thể diện nào khiến Lâm Tuyết hơi hơi lúng túng.

Thủ trưởng tức giận bỏ đi, những sĩ quan còn lại cũng không dám tiếp tục ăn cơm, tốp năm tốp ba đồng loạt đứng dậy. Khi rời đi, bọn họ còn nhìn trộm Lâm Tuyết một cái, trong lòng đoán đoán nguyên nhân.

Mọi người đều biết, xế chiều hôm nay Lương Tuấn Đào huy động lực lượng, dẫn bộ đội tinh nhuệ tới nơi ở của Lý Ngạn Thành đoạt lại Lâm Tuyết, hơn nữa còn liên quan tới con nuôi của Lý Ngạn Thành là Mạc Sở Hàn. Tóm lại, đây là chuyện nam nữ tranh giành tình cảm với nhau. Thoạt nhìn, Lương Tuấn Đào được bọn họ tôn sùng là chiến thần nhưng hắn cũng chỉ là một kẻ thế tục, khi ăn dấm chua cũng không khác gì những nam tử bình thường.

Lâm Tuyết đứng ngây ngốc hồi lâu, cho tới khi Lưu Bắc Thành đi tới, kéo tay cô nói: “Đừng đứng ngốc ở đây nữa, cần xin lỗi thủ trưởng thì đi xin lỗi đi.”

“Vì sao tôi phải xin lỗi?” Lâm Tuyết khó lay chuyển được, cô chậm rãi cắn môi, giẫm lên đồng đồ ăn vỡ vụn dưới chân chuẩn bị rời đi.

“A, Lâm văn thư!” Cảnh vệ viên Tiểu Cao vẫn luôn có thói quen gọi cô là Lâm văn thư, anh ta thân mật xúi Lâm Tuyết một chiêu: “Tục ngữ nói vợ chồng đầu giường đánh nhau, cuối giường làm hòa, đêm nay cô chủ động một chút, tôi cam đoan sáng mai, thủ trưởng lập tức hết giận!”

Giận dữ trừng mắt nhìn Tiểu Cao một cái, Lâm Tuyết không nói gì, cô xoay người rời đi.

*

Phiền muộn trong lòng không nói ra được khiến Lâm Tuyết cảm thấy khó chịu mất tự nhiên.

Đầu mùa hè, ban đêm không có gió, thời tiết có chút oi bức. Bị dày vò một ngày, lại bị những chén bát rơi trên đất làm bẩn quần áo, cô quyết định đi tắm vòi sen trong nhà tắm quân dụng, đem theo quần áo để thay rồi giặt giữ luôn một thể.

Cảm thấy quần áo đã khô, không còn việc gì làm nữa, Lâm Tuyết đành trở về ký túc xá.

Cô có một phòng riêng trong ký túc xá Quân khu, mọi mặt sinh hoạt đều rất đầy đủ nhưng đêm nay, khi trở về, Lâm Tuyết phát hiện ra trong phòng có thêm một người nữa.

Đó cũng là một nữ sĩ quan, trên vai là quân hàm Thượng úy một gạch ba sao, tóc dài buông xõa, cô ta quay lưng lại với cô, đang bận sửa sang giường ngủ.

“A, cô là ai?” Lâm Tuyết không nén nổi buồn bực hỏi han, sao người này lại có chìa khóa phòng mình nhỉ?

Cô gái kia nghe tiếng liền quay lại, sắc mặt vàng vọt, dung nhan tiều tụy giống như người bệnh nặng chưa lành.

Lâm Tuyết ngẩn ra, cô nhận ra nữ tử này là Hoàng Y Na đêm đó cô đã thấy ở bệnh viện, cũng chính là mối tình đầu trong truyền thuyết của Lương Tuấn Đào.

Đã xảy ra chuyện gì? Không phải Hoàng Y Na ở bệnh viện sao? Không phải cô ta mắc bệnh rất nặng à? Sao đột nhiên lại đến Quân khu còn vào kí túc xá của cô nữa?

Thấy Lâm Tuyết mang theo ánh mắt thăm dò nghi hoặc, Hoàng Y Na ngược lại rất trấn định. Cô ta hữu lực vô lực ngồi trên ghế sofa trước giường, hơi thở có chút hỗn hển. “Tôi yêu cầu xuất viện đến Quân khu, Tuấn Đào tạm thời sắp xếp cho tôi ở đây tĩnh dưỡng.”

Đang nói chuyện thì thấy một vị bác sĩ và hai y tá theo giúp đẩy xe dụng cụ vào phòng, bọn họ hỏi tình hình của Hoàng Y Na, rồi bắt đầu lấy thuốc truyền vào tĩnh mạch cô ta.

Lâm Tuyết thấy Hoàng Y Na ngang nhiên nằm trên chiếc giường vốn thuộc về mình, đáng vẻ như thể đây là nhà cô ta vậy, trong lòng cô càng thêm buồn bực.

Đợi bác sĩ xong việc chuẩn bị rời đi, Lâm Tuyết ngăn anh ta lại, hỏi thăm: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Bác sĩ mặc áo khoác quân y, trên vai mang quân hàm Thiếu tá hai gạch một sao, khi anh ta nâng mắt đối diện với Lâm Tuyết, cô cảm thấy nao nao.

Vị quân y này còn rất trẻ, nhiều lắm cũng chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi là cùng. Dáng người gầy gao cao to, làn da trắng nõn như da con gái, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, nhất là hai má núm đồng tiền thật sâu trên gương mặt, cười nhẹ cũng đủ để mê hoặc chúng sinh.

Dáng vẻ này. . . Hình như có phong thái của Lãnh Bân tuyệt sắc khuynh thành, nhưng người đàn ông đối diện với Lãnh Bân lại hoàn toàn bất đồng về chủng loại. Tóm lại, anh ta tuyệt đối là một vật hiếm thấy.

Như đã quen với ánh mắt kinh diễm của nữ nhân khi thấy mình, Vân Phàm hơi hơi mở to đôi mắt hoa đào xinh đẹp, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Lâm Tuyết, sau đó anh ta mới chậm rãi đáp lại: “Thủ trưởng có lệnh để Hoàng Y Na tạm thời cư trú trong ký túc xá này.”

Cái gì? Lâm Tuyết không nhịn được hỏi ngược lại: “Vậy tôi ở đâu? Tôi trú ngụ ở đâu?”

“Cô à?” Vân Phàm nghĩ nghĩ, nói: “Vấn đề này cô tự mình đi hỏi thủ trưởng đi.”

Lâm Tuyết bực mình một hồi, cô muốn nói gì đó nhưng chỉ nghe thấy Hoàng Y Na nằm trên giường đang truyền dịch gọi mình: “Lâm tiểu thư, nếu cô không ngại, có thể cùng tôi ngủ chung một giường.”

Nghe khẩu khí, cứ như là ban ơn cho cô vậy. Khuôn mặt thanh lệ của Lâm Tuyết càng phát ra hơi lạnh trầm thấp, cô thản nhiên nói: “Không cần, tôi phải đến hỏi xem thủ trưởng định sắp xếp thể nào đây.” Đọc đường đi, Lâm Tuyết vẫn luôn trầm mặc. Cô rất giận, cũng không biết khi gặp Lương Tuấn Đào mình nên nói thể nào cho phải.

Rốt cuộc hấn có ý gì? Sư đoàn lớn như vậy, không đếm được có bao nhiêu phòng trong ký túc xá, vì sao lại sắp xếp cho Hoàng Y Na đến chiếm phòng chiếm tổ của cô? Hấn ghét cô sao? Muốn trá hình đuổi cô đi à?

Anh được lắm Lương Tuấn Đào, đồ lật lọng, nào là nói không đi ngoại tình, thế mà còn mời tình nhân cũ đến dưỡng bệnh ngay trước mắt tôi, định cố ý nói cho tôi biết anh đã chán tôi hay chê tôi chương mắt muốn đuổi tôi đi?

Đi thì đi! Ai thêm cái khế ước hôn nhân của anh chứ, anh cũng đâu thật sự chung tình với tôi!

Lâm Tuyết đầy một bụng buồn bực oán hận, trong lòng nguội lạnh, khước mắt ầm ướt, cô đợi gặp được Lương Tuấn Đào sẽ hỏi cho rõ, nếu hắn trở mặt vô tình, Lâm Tuyết cam đoan sẽ quay lưng bước đi, không cố sống cố chết đối địch với hắn làm gì.

Hóa ra Mạc Sở Hàn nói rất đúng, khi người phụ nữ Lương Tuấn Đào yêu nhất trở lại, thái độ của hắn lập tức thay đổi, hơn nữa nếu hắn cùng mối tình đầu nói lại duyên xưa, việc vứt bỏ cô chỉ là chuyện sớm hay muộn, chuyện cô và hắn cũng không khác gì chuyện giữa Lãnh Trí Thần và Lương Ngọc Đồng trước đây.

Lâm Tuyết miên man suy nghĩ, từ trước đến nay trong lòng cô chưa từng lo sợ không yên và cảm thấy phiền muộn như bây giờ.

Vân Phạm thỉnh thoảng lại liếc mắt quan sát một chút, thấy đáng vẻ nặng nề không muốn trò chuyện của người bên cạnh, anh ta cũng biết điều mà ngậm miệng lại.

Trong ký túc xá của Thủ trưởng, Lương Tuấn Đào có một gian phòng xa hoa riêng biệt, trước kia Lâm Tuyết từng ghé qua một lần nhưng chỉ ngồi lại trong chốc lát. Khi đó cô thấy nơi này bố trí rất đàn ông, đơn giản gọn gàng mang hơi thở nam tính, vận dụng phong cách mạnh mẽ lạnh lùng.

Hôm nay tới lại phát hiện ra bên trong có sự thay đổi cực lớn, dĩ nhiên gian phòng đã được sửa chữa qua nhưng toàn bộ bố cục đều thay đổi, nhìn chung bố trí rất ấm áp, phá bỏ bố cục mạnh mẽ lạnh lẽo trước kia, thoáng nhìn qua có vẻ thích hợp cho nữ nhân trú ngụ hơn.

Lâm Tuyết theo sau Vân Phạm tiến vào, thấy Lương Tuấn Đào đang ngồi ở sofa xem tv. Trên màn ảnh phát ra tin tức quân sự, hình như là tư liệu giới thiệu địa hình Tam Giác Vàng. Hắn xem rất nghiêm túc, Lâm Tuyết đến mà hắn cũng chưa nâng mắt nhìn cô một cái.

“Báo cáo thủ trưởng, đã đưa người tới!” Vân Phạm đánh tay chào.

Lương Tuấn Đào lúc này mới quay đầu lại nhưng ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía Vân Phạm, ngay cả dư quang cũng keo kiệt không cho Lâm Tuyết một chút. “Sao rồi? Ở chỗ tôi đã thích ứng được chưa? Có yêu cầu gì cứ nói ra, trước kia Lãnh Thiếu tướng có thể cho cậu cái gì, tôi cũng sẽ không thiếu một cân một lạng.”

“Cám ơn Thủ trưởng, tôi không thiếu gì cả.” Vân Phạm hơi hơi vén môi, gương mặt tuyệt sắc cười đến khuynh thành.

“Nói thật, để cậu làm quân y trong quân khu thực là ủy khuất cho cậu.” Lương Tuấn Đào giương môi nói tiếp: “Nhưng đến chỗ tôi rồi thì đừng nghĩ đến chuyện đào ngũ. Tiểu tử, thể hiện cho tốt, tương lai tiền đồ vô lượng!”

Trong đôi mắt đẹp của Vân Phạm xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp, nếu đã quyết ý đã từ cuộc sống trước đây bắt đầu một cuộc đời mới, anh ta muốn hoàn toàn chặt đứt mọi quan hệ trong quá khứ.

Trước kia Vân Phạm là hóa thân của hắc ám, cả ngày làm bạn với âm mưu ám sát và nhiệm vụ gián điệp, muốn triệt để thoát khỏi tăm tối, chỉ có cách chạy về phía ánh sáng! Anh ta lựa chọn rời khỏi Ánh Đường, rời khỏi Báo Bầy, thậm chí lựa chọn rời khỏi Lãnh Bán, như vậy đã chứng tỏ Vân Phạm đã làm việc nghĩa quyết không chùn bước.

“Cám ơn Thủ trưởng dạy bảo, Vân Phạm xin ghi nhớ trong lòng!”

“Đi đi.” trên khuôn mặt tuấn lãng của Lương Tuấn Đào tràn đầy ý cười, không có bộ dáng cấp trên kiêu căng hay lên mặt nạt người chút nào.

Đánh tay cúi chào, Vân Phạm xoay người rời đi.

Trong phòng khách to như vậy chỉ còn lại hai người Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, kẻ đứng người ngồi, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ có âm thanh vọng ra từ TV.

“... Tam Giác Vàng, tên tiếng Anh là Goldentriangle là một mảnh đất hình tam giác nằm giữa biên giới ba nước Đông Nam Á: Thailand, Myanmar và Lào, đây là khu vực sản xuất nha phiến và ma túy các loại. Bởi là nơi sản xuất thuốc phiện chính trên thế giới nên ‘Tam Giác Vàng’ rất nổi tiếng.”

” Phạm vi của ‘Tam Giác Vàng’ bao gồm phía bắc Myanmar, phía bắc Thailand, cùng với phía nam Lào... tổng cộng có hơn 3000 thôn trấn lớn nhỏ. Tổng diện tích là 19. 4 vạn ki-lô-mét vuông.”

“Phần lớn diện tích nơi đây cao hơn so với mặt biển ngàn mét, ở trên núi non trùng điệp, khí hậu nóng bức, lượng mưa dồi dào, thổ nhưỡng phì nhiêu, rất thích hợp cho cây thuốc phiện sinh trưởng, hơn nữa cây cối nơi này dày đặc, đường đi gập ghềnh, giao thông tắc nghẽn, ngoài tầm với của Chính phủ ba nước, vì vậy việc gieo trồng cây thuốc phiện gặp nhiều điều kiện thuận lợi về chính trị, kinh tế, địa lý, khí hậu...”

Ánh mắt Lâm Tuyết không rời khỏi màn hình Lcd siêu lớn, cô biết địa phương kia chính là mục tiêu mà Lương Tuấn Đào dự định tự mình hành động.

Từ từ di chuyển, cô cố gắng để thần sắc mình trông thật tự nhiên, điềm nhiên như không có việc gì hỏi hấn: “Chuẩn bị khi nào thì xuất phát?”

Trong tiềm thức, Lâm Tuyết rất hy vọng mau mau được rời khỏi thành phố này, chuyển đến một bầu trời khác hít thở không khí mới. Mọi thứ ở nơi đây đều khiến cô cảm thấy áp lực và rối rắm, hoặc nên nói là khiến cô cảm thấy do dự và băn khoăn.

“Cần một thời gian nữa, chờ khả năng và thời cơ chín muồi đã.” Lương Tuấn Đào dường như cũng quên mất việc không vui phát sinh tại nhà ăn, ngón tay thon dài nghịch nghịch bật lửa, mở mở đóng đóng, giống như nội tâm hần lúc này.

“A ” sau khi tìm được chuyện để nói, Lâm Tuyết dứt khoát đi thẳng vào vấn đề cần hỏi: “Anh đem phòng của tôi ổi tình đầu của mình ở, vậy tôi sẽ ở đâu?”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, cô liền cảm thấy không hợp cho lắm, đáng tiếc lời nói ra rồi cũng giống như nước đổ khó thu hồi lại.

Quả nhiên, Lương Tuấn Đào nâng mắt nhìn cô, nhướn nhướn mày, hỏi ngược lại: “Cho em ở chỗ này của anh, như vậy còn ỷ uỷ khuất em sao?”

Khuôn mặt Lâm Tuyết trầm xuống, cô nghiêm nghị yêu cầu: “Lập tức sắp xếp cho tôi phòng ký túc xá mới!”

Lương Tuấn Đào vất vả lắm mới áp chế được bản thân, lúc này lửa giận lại “vụt” lên, “Phịch!” Cái bật lửa trong tay hần bị ném mạnh trên bàn trà thủy tinh, hần “Ồ” lên một tiếng đứng dậy, chỉ vào Lâm Tuyết mắng: “Con mẹ nó chứ, cô chỉ thiếu mỗi chuyện héch mũi lên mặt!”

Nở nụ cười chán nản, Lâm Tuyết xoay người bước đi.

“Đi đâu?” Lương Tuấn Đào vội vàng đuổi theo, hần chặn đường cô, cầm giận trừng mắt nhìn đến nửa phút, sau đó vươn tay ôm chặt nữ tử trước mặt.

Lâm Tuyết không tránh né cũng không phản kháng, chờ hần tới gần, cô nhấc chân, nâng cao đầu gối, hung hăng hướng vào chỗ yếu hại của Lương Tuấn Đào.

“Tuyệt kĩ tất sát ” này Lâm Tuyết đã luyện tới lô hỏa thuần thanh, dựa vào thân thủ của Lương Tuấn Đào cũng bị cô bức đến trở tay không kịp.

“Móa! Dám đánh vào nơi này của chồng cô à!” Lương Tuấn Đào càng nóng giận, hần bắt lấy đùi ngọc đang nâng lên, bực tức nghiêng răng.

Lâm Tuyết làm cách nào cũng không thoát được bàn tay to cứng như sắt đang chế trụ đùi mình, một chân bị hần Chop trong tay, thật sự rất chật vật, cô dứt khoát mượn sức đầu sức, vung nốt chân còn lại vào người hần.

Cái này càng hồngбет, Lương Tuấn Đào tiếp tục giữ nốt chân vừa đá lên, cả người Lâm Tuyết quán quanh thất lạng hần. Để không ngã ngựa ra sau, cô đành ôm chặt lấy cổ Lương Tuấn Đào củng cố thân mình.

Tư thế ái muội như vậy khiến Lâm Tuyết vừa thẹn vừa nóng, nổi giận quát: “Thả tôi xuống!”

“Quý nhỏ, đúng là em chưa bị trừng trị đủ!” Lương Tuấn Đào phát cáu nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không thể nào buông cô ra, hấn đánh vỗ vỗ hai cái vào cái mông nhỏ xinh bên dưới.

Hai chân không động dậy được, Lâm Tuyết tức giận mấy cũng chỉ có thể đánh lên bả vai và lồng ngực hấn, “Thả tôi ra, anh đúng là sắc lang!”

“Anh là sắc lang sao?” dường như Lương Tuấn Đào có chút ngạc nhiên nhưng lại nhanh chóng cười thoải mái: “Đúng thế, như em mong muốn, đêm nay anh sẽ trở thành một sắc lang thực sự, đỡ phải mỗi ngày đều chịu oan uổng gánh tiếng xấu, nghĩ lại đã ỏi muốn chết!”

Thậm chí không thèm đi đến phòng ngủ, hấn nhanh nhẹn ấn cô lên ghế sofa bằng da xa xỉ, rộng rãi mà mềm mại. Thân thể to lớn tráng kiện như núi của nam tử đè xuống, Lâm Tuyết còn chỗ nào động dậy được đây? Cô chỉ có thể dùng miệng kháng nghị: “Lương Tuấn Đào, anh không thể ép buộc tôi!”

“Không thể là sao? Khế ước đâu quy định anh không được hưởng quyền lợi của một người chồng.” Lương Tuấn Đào thành thạo, nhanh chóng lột sạch Lâm Tuyết, cẩn thận kiểm tra mỗi tác trên cơ thể ngọc ngà xem có dấu vết bị Mạc Sở Hàn xâm phạm hay không.

“Anh đừng cầm thú như vậy có được không?” Lâm Tuyết không nhịn được nữa, cô xấu hổ, lúng túng sỉ nhục cái kẻ đang chăm chăm nhìn vào thân thể mình, có chút đau lòng nói: “Cho dù là vợ chồng, tôi cũng có quyền cự tuyệt anh.”

Ngoại trừ vết thương trên miệng cô, Lương Tuấn Đào không phát hiện được thêm dấu vết hoan ái nào trên cơ thể bên dưới mình. Mắt nheo nheo thoáng hiện ra tia sắc bén lạnh lẽo, hấn cúi xuống bao phủ môi cô.

“A!” Một giây đồng hồ sau, Lâm Tuyết đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng, cả người run rẩy. Tên cầm thú này, lại cắn rách môi cô rồi!

Hấn mút khỏe môi còn chảy máu của Lâm Tuyết vào miệng, dùng mùi vị của mình xóa bỏ triệt để hương vị của gã đàn ông kia, “Tiêu độc” xong, Lương Tuấn Đào chậm rãi hôn cô, dùng đầu lưỡi liếm liếm chỗ bị thương, động tác bắt đầu trở nên dịu dàng.

“Lương Tuấn Đào...” Lâm Tuyết giận dữ, phản kháng không được, cô hung hăng dùng móng tay mình cào véo hấn, nhưng tên khốn kiếp này da dày thịt béo, hết lần này tới lần khác căn bản không thấy ỉ ới gì, dù bị cào chảy máu cũng không thấy hấn nhăn mày.

Hôn cho đã, Lương Tuấn Đào mới đứng dậy buông Lâm Tuyết ra.

Cô thở phào nhẹ nhõm cho rằng sự trừng phạt đã kết thúc, liền gấp rút bò dậy. Còn chưa kịp trốn khỏi sofa đã thấy nam nhân cởi xong quần áo đang kéo Lâm Tuyết lên ghế lần nữa.

“Anh ép buộc thì tôi sẽ hận anh!” Cuối cùng Lâm Tuyết cũng hiểu ra, đàn ông đều là động vật nguy hiểm, chộc tới bọn họ, nữ nhân nhất định sẽ chết rất thảm! Cô liều mạng đánh Lương Tuấn Đào để hấn hiểu rằng mình không thích loại cảm giác bị cưỡng ép này.

Nhưng Lương Tuấn Đào đang thú tính đại phát căn bản không nhìn đến cô, hấn đặt Lâm Tuyết ngồi trên người mình!

“A” ! Một loại đau đớn sắc nhọn như đang xé rách chỗ sâu kín nhất bên trong thân thể Lâm Tuyết, sự đau đớn cực lớn trước nay chưa từng trải qua khiến cô bị kích động, Lâm Tuyết mạnh mẽ nhảy bật lên!

“A!” Một tiếng rên đau trầm thống vang lên từ cổ họng Lương Tuấn Đào, hấn ôm lấy Nhị đệ thiếu chút nữa bị bẻ gãy của mình, đau đến mức thân thể cường tráng không ngừng run rẩy.

Hai người đều bị trọng thương, thiệt hại nghiêm trọng, nhất thời co quắp trên sofa không thể nhúc nhích.

Đã bao giờ nghe nói có đôi vợ chồng nào động phòng tới mức cả hai đều ngã xuống đất không dậy nổi chưa? Đã bao giờ nghe nói có vợ chồng nhà ai động phòng đến mức bị thương chưa? Đây quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ, truyền ra ngoài chẳng phải là xấu hổ muốn chết hay sao?

Lương Tuấn Đào lau lau mồ hôi lạnh rịn ra vì đau đớn trên thái dương, hấn dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc quan sát nữ nhân bên cạnh mình, “Em, em là xử nữ sao?”

Có làm không đây? Lâm Tuyết đã hai lần liên tiếp bị bỏ rơi, còn cùng Mạc Sở Hàn Trải dây dưa không ngớt, —— thế nhưng cô vẫn giữ được tấm thân xử nữ!

Lương Tuấn Đào căn bản không nuôi hy vọng xa vời rằng Lâm Tuyết có thể ỉnh một sự ngạc nhiên vui mừng đến thế, cho nên lần đầu tiên cùng nhau hấn mới để cô ngồi trên mình! Kể mới biết mùi đời như Lâm Tuyết đương nhiên chịu không nổi, vì vậy mới đau quá mà nhảy bật lên, Lương Tuấn Đào tự ném quả đắng, thiếu chút nữa còn hao tổn làm gãy Nhị đệ của mình.

Thái dương Lâm Tuyết rướm rướm mồ hôi, đau đến mức nói không nên lời, cô liên tục hít thở để giảm bớt sự đau đớn từ sâu trong cơ thể.

Thấy dáng vẻ này, Lương Tuấn Đào rất đau lòng, liền kéo Lâm Tuyết qua, an ủi nói: “Đau lắm hả?”

Nói thừa! Lâm Tuyết tức giận gạt hấn sang một bên.

Được a, khí lực còn rất lớn, xem ra so với thương thế của hấn vẫn nhẹ hơn rồi. Lương Tuấn Đào bĩu môi, đứng dậy nhện đau gọi một cú điện thoại cho Vân Phàm: “Cậu mau qua đây cho tôi!”

Không thể gọi cho Lương Bội Văn được, lần trước bác còn dạy hấn phải đối xử dịu dàng với Lâm Tuyết một chút, lần này lại khiến cả hai cùng bị thương, khẳng định rằng bác sẽ giũa cho Lương Tuấn Đào traten nữa. Cứ gọi Vân Phàm đến cũng hay, tiểu tử kia y thuật tinh xảo lại không ăn nói vớ vẩn, quan trọng nhất, đã làm sát thủ thì miệng rất kín, Vân Phàm sẽ không bà tám đem chuyện xấu hổ của hấn truyền bá ra ngoài.

Khi Vân Phàm gõ cửa, Lâm Tuyết đang tìm kiếm quần áo để có thể giấu đi thân thể mình, quần áo của cô đều bị Lương Tuấn Đào cầm thú xé nát, đâu thể che được thân thể, không có cách nào nữa, Lâm Tuyết đành lên trên giường lấy chăn phủ lên người.

Rất nhanh, Vân Phàm đã đẩy cửa bước vào, hỏi: “Thủ trưởng, có chuyện gì muốn phân phó sao?”

Lương Tuấn Đào bị thương không nhẹ, lo lắng cho vấn đề hạnh phúc sau này của mình nên hấn không dám giấu diếm, liền kể lại đúng sự thật cho Vân Phàm nghe.

Nghe sự kiện động phòng xấu hổ như vậy, ban đầu Vân Phàm thấy kinh ngạc, sau đó lại cười không ngừng.

“Tiểu tử, cười cái gì? Kinh nghiệm của anh đây là chuyện để cậu học tập, đợi sau này khi cậu và vợ mình động phòng, trước đó phải biết rõ, nếu cô ta là xử nữ thì tuyệt đối không để cô ta ở trên!” Lương Tuấn Đào thắm thía nói ra lời “Dạy bảo” của mình.

“Dạ, đa tạ Thủ trưởng đã chỉ dạy.” Vân Phàm có thể nhận ra vẻ tiêu sái hiện tại của Lương Tuấn Đào được dùng để che dấu sự xấu hổ bên trong, e rằng khó có thể chịu được nên anh ta cũng không nói gì thêm. Vân Phàm nghiêm túc giúp Lương Tuấn Đào kiểm tra chỗ bị thương, xác định không có gì đáng ngại. “Trong vòng một tuần đừng tiến hành sinh hoạt vợ chồng, khi làm nhất định phải chú ý đến tư thế và độ mạnh yếu, nếu không... rất có khả năng sẽ bị gãy!”

Từ đầu đến cuối, Lâm Tuyết vẫn luôn đắp chăn, tình nguyện buồn chết trong chăn cũng không dám lộ đầu ra. Thật là xấu hổ, đoán rằng bị chọc cười chết mất.

Sau khi Vân Phàm rời khỏi, Lương Tuấn Đào vào phòng tắm tắm nước lạnh rồi mặc áo ngủ tiến về phía giường lớn.

Lâm Tuyết lách mình dịch vào trong, hình như đã ngủ, thấy hơi thở nam tính và thân thể cường tráng của Lương Tuấn Đào xích lại gần mình, cô liền xê dịch vào bên trong, tỏ rõ ý không muốn hấn áp sát mình như vậy.

“Bà xã à!” Tự hiểu mình đuối lý, người nào đó rất khiêm tốn hạ thấp tư thế, “Đừng giận nữa, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của anh. Không phải ... anh cũng đã bị trừng phạt rồi sao?”

“Đáng đời!” Lâm Tuyết rầu rĩ ném ra hai chữ, vẫn không định tiếp nhận thành ý của hấn.

“Anh đáng đời, anh có tội, được chưa?” Lương Tuấn Đào mặt dày lại tiến sát lên, vươn tay muốn mò mẫm vòng eo nhỏ nhắn trong chăn.

“Pằng!” Một tay bắt lấy móng vuốt không thành thật của hắn, Lâm Tuyết ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên, “Biến đi!”

Lão bà đại nhân tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Người nào đó vò đầu bứt tai, nóng ruột không chịu được. Vừa chủ động nhận lỗi vừa mềm mỏng dụ dỗ : “Vợ à, đừng nóng giận. Để anh nhận lỗi với em không được sao? Sau này anh xin cam đoan sẽ đối đãi với em thật tốt, không tùy tiện nổi giận nữa.”

“Ai thèm!” Lâm Tuyết vẫn tức giận, không để ý gì tới Lương Tuấn Đào.

“Thật sự không thèm à?” Người nào đó như đang đau lòng, lẩm bẩm trong miệng: “Anh cũng biết lỗi rồi... Chủ tịch Mao vĩ đại cũng đã nói, biết sai mà sửa thì vẫn là đồng chí tốt còn gì.”

Thật ra, trong lòng Lâm Tuyết không giận nữa rồi nhưng nhất thời đổi sắc mặt không được, cô cứ như vậy bắt bẻ Lương Tuấn Đào.

“Vợ à.” Dù bị cự tuyệt bị lạnh nhạt hết lần này đến lần khác, cũng may da mặt người nào đó còn dày hơn so với tường thành, hắn liên tục dựa sát vào. Lần này đã có kinh nghiệm, không động tay động chân, mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Tuyết, nhẹ nhàng cầm lấy. “Em xem, anh mới vi phạm lần đầu, lúc này tha thứ cho lão công đi.”

Sau này Lâm Tuyết mới biết vi phạm lần đầu tất có tái phạm, lần đầu tiên dễ dàng tha thứ cho hắn, những lần sau bất kể là tình nguyện không tình nguyện, cô cũng đều bị hắn ăn sạch sẽ. (nhưng đây là chuyện sau này)

Hiện tại, vất vả lắm mới tóm được cơ hội hạ thấp uy phong của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết đương nhiên sẽ không lãng phí. Mặc hắn cố gắng nói những lời hay, thấy lửa cháy không ngớt, Lâm Tuyết mới hơi hơi nghiêng người, khuôn mặt thanh tú cứng ngắc, tra xét hắn: “Hoàng Y Na đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe được giọng điệu đậm mùi ghen tuông của nữ tử kia, đôi mắt thâm thúy nổi lên ý cười, Lương Tuấn Đào từ phía sau ôm lấy Lâm Tuyết, lại bắt đầu kéo kéo rầm rũi : “Em nhìn mà không đoán ra sao? Là anh cố tình đưa tới trước mặt chọc em nổi giận.”

Lời giải thích thẳng thắn như thế dường như khiến Lâm Tuyết chán nản, cô lại đẩy bàn tay to đang mò mẫm trên người mình ra.

“Ai bảo em lén lút hẹn hò với Mạc Sở Hàn , anh cũng muốn cho em nếm thử vị dấm chua xem nó thế nào.” Người nào đó nhỏ giọng thì thầm, đại khái là sợ chọc Lâm Tuyết buồn bực lần nữa, giọng điệu cũng không hùng hồn như trước.

Lâm Tuyết không nói gì, cô không biết nên hình dung thế nào về người đàn ông này mới đúng. Một lúc lâu sau, cô hỏi: “Anh còn yêu Hoàng Y Na không?”

“...” Lương Tuấn Đào không cách nào trả lời được. Cái gì mà yêu hay không yêu? Dù sao hiện tại hắn chỉ muốn cô —— bà xã duy nhất của hắn! Đáng tiếc Nhị đệ đang bị thương không thể tác chiến, nếu không hiện tại đã... Hừ hừ!

“Nói chuyện đi.” Lâm Tuyết nào biết được nam nhân bên cạnh mình lại bắt đầu thói quen tinh trùng lên não, cô còn tưởng trong lòng hắn đang tự kiểm điểm bản thân.

“Nói gì giờ?” Lương Tuấn Đào dày mặt ôm cô, tà tứ cười nói: “Bà xã à, hiện tại anh chỉ yêu mình em!”

56. Q.2 - Chương 3: Lưu Lại Cho Em Chút Kỷ Niệm

Chẳng lẽ... tính tình đàn ông đều như vậy?

Lâm Tuyết không thèm để ý tới Lương Tuấn Đào cứ sáp lại lấy lòng mình nữa, cô xoay lưng rồi trực tiếp quăng ra một câu: “Ngày mai anh đưa cô ta về bệnh viện đi!”

“Rõ, thưa Thủ trưởng phu nhân!” Lương Tuấn Đào nằm trên giường đánh tay chào theo nghi thức quân đội.

“Anh đùa giỡn ít thôi!” rốt cục Lâm Tuyết cũng hết giận, cô mà mỉm cười, còn chủ động quay người lại.

Xem ra nữ nhân này thật sự muốn dụ dỗ mình tiến đến gần, còn phải xem xem có đủ kiên nhẫn không đã. Người nào đó vô cùng kích động, vội vàng kéo Lâm Tuyết vào ngực, gỡ trò sờ mó không ngừng.

“Anh ngừng lại chút đi. Chỗ đó không đau nữa sao?” Lâm Tuyết cố ý chế nhạo Lương Tuấn Đào, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Quả nhiên, hần bớt phóng túng hẳn, vuốt ve Nhị đệ còn đau đớn, cuối cùng Lương Tuấn Đào cũng thành thành thật thật mà ôm cô ngủ.

*

Sáng sớm hôm sau, khi cùng Lâm Tuyết đến nhà ăn dùng bữa, Lương Tuấn Đào tươi cười, tinh thần rất sáng khoái.

Đồ ăn ở nhà ăn chuyên dụng là đồ đạt tiêu chuẩn cao nhất, đương nhiên thập phần phong phú. Lương Tuấn Đào không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Tuyết giúp cô ăn nhiều một chút, “Bà xã à, em gầy quá, ngoại trừ địa phương meo meo kia (1) những chỗ khác đều không có tí thịt nào.”

“Anh im miệng đi!” Lâm Tuyết xấu hổ vô cùng, không ngừng càu vẹo hẳn. Cái tên quân nhân lưu manh này, trước mặt đồng người như vậy hẳn có thể bớt phóng túng chút được không?

“Thủ trưởng, tối hôm qua cùng chị dâu nói chuyện thế nào rồi?” Phùng Trường Nghĩa cười châm biếm hỏi.

Lương Tuấn Đào da mặt thật dày, chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ, hẳn thoải mái mà nói: “Còn phải hỏi sao? Tôi với chị dâu cậu là tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt, cầm sắt hợp minh!”

“Ha ha. Đằm thắm vậy à.” Phùng Trường Nghĩa nháy nháy mắt với Lưu Bắc Thành đứng bên cạnh.

Lưu Bắc Thành chỉ mỉm cười, cũng không sàm ngôn.

Vài vị sĩ quan cấp tá ồn ào đi theo bên cạnh chế nhạo nói: “Thủ trưởng lại bắt đầu thân thiết nồng nàn gọi ‘Bà xã’ rồi, xem ra tối qua đã nói chuyện thật tốt với chị dâu, làm cũng rất được.”

Lâm Tuyết xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, liền ở dưới gầm bàn dùng sức giẫm giẫm mũi chân Lương Tuấn Đào. Lương Tuấn Đào da dày thịt béo, cũng không né tránh, chỉ cần vợ hẳn vui vẻ thì cứ để cô ấy dẫm đi.

Bữa ăn tối qua thật khiêu tâm động phách, mọi người nhớ rõ Lương Tuấn Đào đã một cước đá đổ cái bàn, toàn bộ nhà ăn sợ tới mức không ai dám hé răng nửa lời, cơm ăn chưa no đã mau chóng chuồn mất. Vốn tưởng rằng tối qua nhất định sẽ có một hồi cuồng phong bão táp, ai ngờ ngày hôm sau lại trời quang mây tạnh, cảnh sắc tươi đẹp. Xem ra không chỉ có đàn ông đang yêu hỉ nộ vô thường mà ngay cả đàn ông đã kết hôn cũng mắc chứng này.

“Đi đi, đi đi! Đợi các cậu lấy vợ xong hẵng đến nói chuyện với tôi nhé, hiện giờ chúng ta không cùng đẳng cấp!” Đối mặt với những binh viên “chưa lập gia đình” này, Lương Tuấn Đào bày ra cái mác ưu việt “đã kết hôn rồi” rất là ghê gớm.

Vất vả lắm mới ăn xong bữa sáng, Lâm Tuyết chỉ muốn nhanh nhanh chuồn khỏi nhà ăn, tìm một chỗ để trốn nhưng lại bị Tiểu Cao kéo lại.

“Ha ha, chiêu tôi chỉ cho cô đó có hiệu quả chứ?” Tiểu Cao cười đến là sáng lạn, “Lâm văn thư, cô đến cảm ơn tôi đi!”

“Đáng ghét!” Lâm Tuyết dậm chân với anh ta, xoay người bỏ chạy.

*

Sau khi khai mạc ngắn gọn hội nghị huấn luyện, Lương Tuấn Đào tiếp tục xử lý một ít quân vụ. Lâm Tuyết được thăng quân hàm nhưng vẫn làm văn thư riêng bên cạnh hắn.

Cô thành thạo trình lên các văn kiện quân sự cơ mật, xin chữ kí Thủ trưởng, giúp đóng dấu, sao chép, phân loại và lưu giữ cẩn thận.

Hai người hợp tác thập phần ăn ý, hiệu suất công việc đương nhiên rất cao. Điều này khiến vị Thủ trưởng đại nhân luôn phản đối việc sử dụng nữ văn thư dần dần phải công nhận câu châm ngôn “Nam nữ phối hợp làm việc không phiền lụy” của danh nhân rất đúng.

Đừng thấy Lương lưu manh bình thường không chịu đứng đắn, lúc làm việc, hắn tuyệt đối nói một là một, hai là hai, nghiêm túc đâu ra đấy. Ngồi ở văn phòng, hắn không hề giống lúc đùa giỡn lưu manh, trừ phi có tình huống đặc biệt, ví dụ như ngày nào đó bị tình địch kịch động, vậy cần xem xét lại.

Trong bầu không khí hòa hợp, đang lúc tâm tình của Thủ trưởng đại nhân thoải mái thì phiền toái bắt đầu gõ cửa. Nói cách khác, có người nào đó đã gieo nhân nào thì đến nay phải gặp quả ấy.

Vân Phạm gõ cửa bước vào, trước tiên đánh tay chào, rồi xin chỉ thị của Lương Tuấn Đào: “Thủ trưởng, tôi có chuyện quan trọng muốn thông báo, có thể nói được không?”

Bởi sự kiện xấu hổ tối qua đã bị Vân Phạm nắm trong lòng bàn tay, trước mặt anh ta, Lương Tuấn Đào có chút xấu hổ, hắn dùng giọng điệu khi làm việc nói: “Việc công có thể nói, việc tư nói thầm thôi.”

“Có thể coi như là việc công.” Vân Phạm đáp.

“Nói đi!” Lương Tuấn Đào cúi đầu, tiếp tục làm việc.

“Hoàng Y Na từ chối trở về Bệnh viện Quân khu để an dưỡng, cô ta yêu cầu được ở lại nơi này, chờ thương thế hoàn toàn khỏi hẳn sẽ chính thức gia nhập Sư đoàn 706.”

“Cái gì?” Lương Tuấn Đào ngẩng đầu, trong mắt biến sắc mãnh liệt, hắn trầm giọng hỏi: “Cô ấy nói vậy sao?”

“Đúng vậy!” Vân Phạm gật đầu: “Cô ta còn nói, nếu anh kiên quyết ép buộc cô ta rời đi, Hoàng Y Na sẽ cắt cổ tay lần nữa, quyết chết ở nơi này!”

“...” Được lắm, dám lấy cái chết ra để uy hiếp hắn. Mí mắt Lương Tuấn Đào giật giật, trong nháy mắt chợt thấy không có cách nào nắm chắc được Hoàng Y Na. Mời đến thì dễ, đuổi đi lại khó, sai là ở bản thân mình, hắn không nên vì giận đối với Lâm Tuyết mà đưa Hoàng Y Na tới đây, đã không quyết được vấn đề gì, ngược lại còn khiến mọi chuyện càng phức tạp hơn.

Lâm Tuyết đứng bên cạnh không nói lời nào, lạnh lùng liếc Lương Tuấn Đào một cái, ngụ ý thật rõ ràng: chính mình rước lấy phiền toái thì tự nghĩ cách mà giải quyết đi!

Trầm mặc một hồi, Lương Tuấn Đào lên tiếng: “Để tôi đến nói chuyện với cô ấy.”

“Không cần, em đã đến rồi.” Lời còn chưa dứt đã thấy Hoàng Y Na sắc mặt đau ốm, thở hổn hển đi tới. Cô ta lắc lư như thể bất kì lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Lương Tuấn Đào đành phải qua đó, bước nhanh lại đỡ lấy Hoàng Y Na. “Làm thế nào mà em tới được?”

“Đương nhiên là em đi tới.” Hoàng Y Na vất vả thở hổn hển, hai mắt không có thần khí, cả người mềm nhũn, cô ta nhân cơ hội này mà dựa vào lồng ngực Lương Tuấn Đào, sau lại giả vờ đẩy hắn ra. “Không cần trông coi em, làm vậy phụ nhân anh sẽ hiểu lầm mất.”

Lâm Tuyết cười lạnh, nếu sợ cô hiểu lầm thì sao cô ta còn lấy cái chết và sự thúc ép ra để được ở lại Sư đoàn? Cô lại gặp phải một nữ nhân thích làm bộ làm tịch nữa rồi! Lâm Tuyết rất hận Thư Khả, hận ô cặp ô, cô ghét những nữ nhân hay cố làm ra vẻ.

Khi đã mất hứng, Lâm Tuyết cũng không thích giả vờ vui vẻ làm gì, đang lúc Lương Tuấn Đào không có cách nào đẩy được Hoàng Y Na ra, cô bình thần đi đến cạnh họ, nhìn nữ nhân thoạt trông bệnh đến sắp tắt thở, hỏi: “Bệnh của cô thực sự rất nặng sao?”

Hoàng Y Na dựa sát vào Lương Tuấn Đào giả vờ như không nghe thấy lời Lâm Tuyết nói, cô ta vụng trộm quan sát sắc mặt cô, cảm thấy cô không dễ đối phó cho lắm, trong lòng bắt đầu suy tính cách xử lý.

“Không nghe rõ tôi nói gì sao, xem ra bệnh tình thực sự quá nghiêm trọng rồi.” Lâm Tuyết xoay người nói với Vân Phàm: “Bác sĩ Vân, xin anh đưa cô ấy tới bệnh viện khám chữa ngay. Bằng không, nếu có vấn đề gì xảy ra, cả tôi và anh đều không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

Vân Phàm mỉm cười, núm đồng tiền trên má hiện lên rất động lòng người, anh ta nhìn Lâm Tuyết, lại nhìn nhìn Hoàng Y Na, cuối cùng ánh mắt đặt trên bàn tay đang đỡ lấy Hoàng Y Na nhưng lại như cảm phải con nhím đầy gai nhọn của Lương Tuấn Đào, “khụ” một tiếng, sau đó gật đầu nói: “Được.”

“Không!” Hoàng Y Na nghe hai người kia nói muốn tống tiễn mình đi mà Lương Tuấn Đào không hề phản đối, cô ta vội mở to mắt, đưa cổ tay phải tới trước mắt hấn, nơi đó quần băng gạc màu trắng rất dày, Hoàng Y Na buồn bã nói: “Em nói rồi, cho dù chết em cũng muốn chết bên cạnh anh. Nếu anh ép em, ngay bây giờ anh sẽ thấy em cắt một đao!”

Cô ta giật ra lớp băng gạc quấn trên cổ tay mình, lớp vải rơi xuống, trong nháy mắt lộ ra vết dao cứa chưa lành tròn thật rợn người, trên cổ tay Hoàng Y Na còn khắc rõ vết sẹo, thoáng nhìn qua vết cắt rất sâu.

“Y Na, em bình tĩnh chút đi!” Dù gì lòng dạ của Lương Tuấn Đào cũng không phải sắt đá, lúc trước Hoàng Y Na vì cứu hấn mà thiếu chút nữa đã bỏ mạng, hiện tại lại một thân bệnh tật, bất luận thế nào hấn cũng không thể mở mắt đứng nhìn cô ta vì hấn mà đau lòng tổn hại sức khỏe lần nữa. “Anh không nói sẽ đuổi em đi... Như thế này nhé, tạm thời em ở lại đây điều dưỡng, chờ cơ thể hồi phục rồi hấn quyết định sau.”

Trong đôi mắt đẹp của Hoàng Y Na hiện ra một tia vui sướng, Lương Tuấn Đào rốt cuộc vẫn đối xử với cô ta như vậy. Liếc mắt về phía Lâm Tuyết đang trầm mặc bên cạnh, cô ta đặc ý hơi nhướng môi. Cả người Hoàng Y Na đột nhiên mềm oặt, yếu đuối ôm lấy người đàn ông kia. “Tuấn Đào, đầu em choáng váng quá.”

Lương Tuấn Đào đành phải đỡ lấy cô ta, trong chớp mắt hấn cảm thấy xấu hổ không được tự nhiên. Chờ đến lúc vất vả lắm mới đưa được nữ nhân mềm nhũn không xương trong lòng đến được ghế sofa thì bóng dáng Lâm Tuyết đã biến đâu mất rồi? Lâm Tuyết trốn trong phòng ngủ, ngồi trước gương trang điểm thoa thuốc, vết rách trên môi đã có từ trước, nay lại bị tên cầm thú kia cắn mạnh lần nữa, vết thương thật không nhẹ.

Miệng không ngừng đau, sâu trong cơ thể cũng đau. Đó là nội thương, chỉ cần đi đường hoặc nghiêng người đều có thể tác động tới, Lâm Tuyết nhẫn nại chịu đựng không nói cho ai biết, cô sợ bị người khác nhìn thấy hơn.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra, bóng dáng cao lớn của Lương Tuấn Đào tiến vào. Hấn thấy cô co mình trong góc như có tâm sự nặng nề, trong lòng không khỏi thương xót, nhẹ nhàng đi tới cạnh cô.

“Bà xã à.” Lương Tuấn Đào rất thích cái nick name này, từ miệng hấn kêu lên bằng giọng nói dễ nghe, gọi ra càng thêm phần ý cảnh và thú vị. Hấn cúi đầu đánh giá tiểu nữ nhân đang yên lặng không lên tiếng, nhỏ giọng cười hỏi: “Lại ăn dấm sao?”

Mặc kệ hấn, Lâm Tuyết ôm mình chuyển hướng, tiếp tục bôi thuốc.

“Anh biết lỗi rồi, anh xin kiểm điểm!” Người nào đó mắc phải sai lầm nghiêm trọng, thành khẩn bày tỏ nguyện vọng của mình.

“Em phạt anh đi. Trừ đánh vào mặt ra, tùy em xử trí thế nào cũng được.”

Cầm hộp thuốc ném một phát, Lâm Tuyết tiếp tục đứng dậy lấy tạp chí quân sự từ giá sách, tùy tiện ném vào người Lương Tuấn Đào.

Cả ngày hôm nay cô không ra khỏi cửa, vừa sợ người khác chê cười miệng mình bị thương vừa không muốn đối mặt với những ánh mắt nghi ngờ hay bị đám chiến hữu lén lút bình luận.

Sáng sớm, Lâm Tuyết cùng Lương Tuấn Đào ân ái tới nhà ăn dùng bữa, khi mọi người trêu ghẹo bọn họ, tuy cô rất ngượng ngùng nhưng cũng không dám già mồm cãi láo. Dù sao cô và Lương Tuấn Đào đã lĩnh giấy đăng ký kết hôn, hai người cãi lộn quá mức, đưa ra một ít màn chắn để che lại cũng chưa đủ.

Nhưng hiện tại còn tính toán gì nữa? Hấn đã đưa người yêu đầu tiên của mình đến, còn thả ở đây, không dâm loạn cũng không thuần khiết khiến cả Sư đoàn bàn luận sôi nổi, chuyện này càng làm Lâm Tuyết thấy mất thể diện.

Trong lòng tức giận, cô dứt khoát trốn trong phòng ngủ, xem tv, xem sách giết thời gian.

Người nào đó đuối lý, không dám truy cứu việc Lâm Tuyết chưa xin phép đã tự ý rời khỏi cương vị, bây giờ vừa bận rộn xong công việc không phải hần liền đến tìm Lâm Tuyết giải thích sao?

“Bà xã à, em đại nhân đại lượng đừng so đo với anh. Anh quên mất mình là người đã kết hôn rồi, quên mất mình đã tìm được tổ chức, đã làm việc thì không thể nào lại vô tổ chức vô kỷ luật như thế nữa. Anh xin kiểm điểm nhận lỗi, sau này cam đoan không dám tái phạm!” Thái độ của Thủ trưởng đại nhân rất thành khẩn, ở trước mặt vợ yêu tiến hành kiểm điểm sâu sắc, bộ dáng so với khi tuyên thệ nhập ngũ còn thấy nghiêm túc hơn.

Nhưng Lương Tuấn Đào cũng lén lút lau mồ hôi trong lòng: nếu bị nhóm binh lính sĩ quan, thuộc hạ của hần nhìn thấy, thì hần đâu còn uy tín để lãnh đạo Sư đoàn nữa.

Nhìn thái độ nhận lỗi thành khẩn của hần, Lâm Tuyết cũng chuyển biến tốt hơn. Cô nâng mắt, lạnh lùng liếc Lương Tuấn Đào một cái, thẳng thắn hỏi: “Anh định làm gì?”

Lương Tuấn Đào không giả ngu, hần biết Lâm Tuyết đang muốn hỏi mình sẽ thu xếp cho Hoàng Y Na thế nào, thoáng suy nghĩ, sau đó dứt khoát trả lời: “Trước hết để cô ấy ở lại Sư đoàn dưỡng bệnh, chờ thân thể tốt lên, anh sẽ an bài tiếp. Vợ à, em yên tâm, anh lấy tư cách của quân nhân ra thề: sẽ trông coi thân thể mình thật tốt!”

Hơi hơi hé miệng nhỏ, Lâm Tuyết nhìn hần, cô gái thanh lệ nhưng bộ dáng nhỏ nhắn thật cảm động người ta phạm tội.

Người nào đó thấy trong lòng ngứa ngáy không yên, theo thường lệ liền không chút khách khí lại gần Lâm Tuyết như ác hổ chụp bắt con mồi.

“Anh có thể đừng cầm thú như vậy được không?” Lâm Tuyết đúng là không chịu nổi hần, hai người mà đơn độc ở cùng một chỗ, rất ít khi thấy hần không động tĩnh. “Lương Tuấn Đào, anh còn xằng bậy em sẽ giận đấy!”

Lời này quả nhiên hữu hiệu, người nào đó thật sự kiềm chế được bản thân mình, hướng chi Nhị đệ của hần đang bệnh nhẹ, phải tĩnh dưỡng vài ngày mới có khả năng khai chiến.

Lương Tuấn Đào siêu siêu vẹo vẹo quần quýt lấy cô trong chốc lát, khẳng khái nói: “Ngày mai lão gia được nghỉ, anh sẽ đưa em đi xem xe.”

*

“Mấy thứ này đều phải nhẹ tay đặt xuống. Chú ý đừng làm vỡ.” Thư Khả tự mình chỉ huy công nhân khuôn vác, đưa một số đồ dùng gia đình xa xỉ mới tinh đến bài trí trong phòng ngủ ấm áp rộng lớn.

Căn phòng này được đặc biệt chuẩn bị cho Lâm Tuyết, rất nhiều đồ đạc bên trong đều do Thư Khả tự mình mua về và bày biện, giữa phòng lộ ra xa hoa, ấm áp nhưng không khoa trương, đúng phong cách mà Lâm Tuyết yêu thích.

Cô ta hiểu rõ Lâm Tuyết nên toàn bộ nơi này đều được bài trí phù hợp với con mắt thẩm mỹ và sở thích của cô. Mạc Sở Hàn nhìn qua cảm thấy khá là hài lòng, liền gật đầu khen ngợi: “Vất vả cho em quá.”

“Sở Hàn, anh không nên nói mấy lời khách sáo này với em. Chỉ cần anh vui vẻ, em tình nguyện làm bất cứ chuyện gì.” Thư Khả rộng lượng kéo tay Mạc Sở Hàn, cười ngọt ngào nói: “Anh yên tâm, em sẽ chung sống với Lâm Tuyết thật tốt, tuyệt đối không tranh giành tình cảm cùng cô ấy.”

Mạc Sở Hàn giật mình, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Thật ra, hần định sau khi quay lại với Lâm Tuyết sẽ chia tay Thư Khả trong hòa bình. Hần sẽ bồi thường vật chất gấp bội cho cô ta nhưng thấy Thư Khả hiền lương độ lượng, không so đo tính toán chút nào, Mạc Sở Hàn làm thế nào cũng không nói ra được lời chia tay!

Nếu Lâm Tuyết có được một nửa sự hiền lương rộng lượng của Thư Khả hoặc có thể thâm tình hậu ý bằng nửa cô ta thì đã không khiến hần phải khó xử thống khổ như bây giờ

Đôi khi, Mạc Sở Hàn cũng muốn thỏa hiệp, cùng Thư Khả kết hôn sinh con, nương tựa bên nhau đến lúc đầu bạc, dù sao cô ta cũng yêu hần, mọi thứ đều dành hết cho hần. Nhưng sâu trong nội tâm, Mạc Sở Hàn vẫn chưa chịu cam lòng.

Dù thế nào hần cũng không thể bỏ qua cho Lâm Tuyết, nếu thật sự hết cách cứu vãn, hần tình nguyện dùng một viên đạn bắn chết cô chứ không thể khoan dung chấp nhận việc cô tươi cười hạnh phúc bên cạnh người đàn ông khác.

“Yên tâm đi, cô ta không thể so sánh với em được.” Mạc Sở Hàn đưa cho Thư Khả một viên thuốc giải sầu, dựa vào thực tế thành thật nói: “Mặc kệ ra sao, cô ta vẫn là con gái của Lâm Văn Bác, trong quá khứ còn từng phản bội anh, trong lòng anh, hai việc này đã khiến thân phận cô ta vĩnh viễn thấp kém hơn em. Thư Khả, anh nói rồi, nếu Lâm Tuyết không thức thời, anh sẽ biến cô ta thành nữ nô phục vụ chúng ta.”

Trong lòng Thư Khả vui vẻ, dựa vào sự hiểu biết của mình về người đàn ông này, cô ta tin nhất định mình sẽ trở thành người cuối cùng chiến thắng. Còn Lâm Tuyết, dù thanh khiết thông minh thì đã sao? Thật ra đàn ông cũng không thích nữ nhân cứng cỏi. Lâm Tuyết không thông thạo tình thú, không biết cách điều đình, không biết lấy lui làm tiến... Nữ nhân này sẽ không dùng mách khéo giữ lấy nam nhân, hoặc cô ta sẽ rất khinh thường những thủ đoạn ấy.

Vậy cứ để Lâm Tuyết kiêu ngạo đi! Trong lòng Thư Khả hò hét: Lâm Tuyết, cô vĩnh viễn không thể cướp được Mạc Sở Hàn từ tay tôi đâu!

*

Dựa vào mối quan hệ của mình, Lương Tuấn Đào đã thành công mua được chiếc Ferrari mới tinh số lượng có hạn. Màu vàng kim chói lóa rất xinh đẹp, dưới ánh mặt trời quả thực bức mắt. Hần vốn nhìn trúng chiếc xe màu lửa đỏ, phong cách nổi bật nhưng không hiểu tại sao Lâm Tuyết đặc biệt ghét màu này. Lão bà đã ghét thì Lương Tuấn Đào cũng không thể thích, hần đành bỏ việc yêu cầu, chọn lấy chiếc xe vàng kim này!

Cuối cùng cũng thấy được nụ cười của người đẹp, Lương lão nhị càng hăng say hơn: “Bà xã à, chúng ta thử xe thôi.”

“Được a!” Lâm Tuyết không từ chối, người không cuồng nhiệt sẽ uống phí tuổi trẻ, cứ thả sức một lần, ném thử chút cảm giác được nuông chiều xem sao.

Đáng tiếc, phong cảnh tốt đẹp như vậy lại bị chặn đứt, vừa lên xe, không đợi Lương Tuấn Đào kịp thắt dây an toàn, di động đã đột nhiên vang lên như muốn đòi mạng.

Hần biết đa số cuộc gọi đều là thúc giục mình trở lại quân khu nhưng cũng không thể không nhận điện thoại. Lương Tuấn Đào cầm điện thoại lên, là Vân Phạm gọi. Chính xác, phải nói là Hoàng Y Na gọi mới đúng. Hai ngày nay, hần thật sự bị cô ta quấy nhiễu đến phiền toái, nữ thần trước kia phóng khoáng gọi cảm là vậy, hiện tại sao lại gần giống với oán phụ đến mười phần thế này? Thực khiến hần thấy có chút bệnh thần kinh.

Lương Tuấn Đào bĩu môi nhưng vẫn kiên trì tiếp điện thoại, “Alo, lại có chuyện gì thế?”

“Thủ trưởng, không tốt rồi!” Bên trong di động truyền ra thanh âm hơi lo lắng của Vân Phạm: “Hoàng Y Na lại cắt cổ tay, vết thương rất nghiêm trọng, phải đưa đến bệnh viện. Cô ta không chịu đi, anh hãy trở về làm chút công tác ...”

Lâm Tuyết ở bên cạnh nghe thấy rõ ràng, cô biết kế hoạch thử xe hôm nay đã gặp trở ngại!

Khi Lương Tuấn Đào ngắt điện thoại, không đợi hần kịp mở miệng, Lâm Tuyết thức thời nói: “Anhi mau đi đi!”

Lương Tuấn Đào đành xuống xe, mới đi được một bước, như nghĩ ra gì đó, hần liền quay lại hỏi: “Em không về sao?”

“Không về!” Lâm Tuyết sùng sững nói cho hần biết: “Vừa mua xe mới, em muốn lái xe đi hóng gió.”

“Ô!” Lương Tuấn Đào thấy con quỷ nhỏ này càng ngày càng ỷ được nuông chiều mà kiêu căng, nhưng hắn không cách nào nắm được cô. Ai bảo gần đây ai đó mắc sai lầm chứ, thành ra ở trước mặt Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào như bị thấp đi một cái đầu, không thể tức giận cũng không thể cứng rắn, trong lòng chung quy vẫn thấy xấu hổ.

Hắn muốn cương quyết ra lệnh cho cô phải cùng mình trở về quân khu nhưng cũng sợ chọc giận người đẹp; để cô tùy ý thì lại lo lắng về vấn đề an toàn..

“Mau đi đi! Mối tình đầu của anh đang rất nguy cấp, cắt cổ tay đấy! Máu từ mạch máu bên trong chảy ra đầu giống hệ thống nước máy, cứ chậm chân thì coi chừng không được nhìn mặt lần cuối đâu.” Lâm Tuyết nửa thật nửa giả chê cười hắn.

Không phải cô lạnh lùng vô tình hay cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, mà theo bản năng, Lâm Tuyết rất hoài nghi hành động “cắt cổ tay” của Hoàng Y Na. Bị Thư Khả đâm ô dao quá sâu từ sau lưng, từ đó trở đi cô liền đề phòng ba phần đối với những nữ nhân thích đóng vai yếu đuối, giả bộ đáng thương.

“Em nha, không ngờ sức ghen lại lớn như vậy.” Lương Tuấn Đào vươn bàn tay to véo véo má ngọc, dặn dò tỉ mỉ: “Lái xe chậm một chút. Trước khi trời tối nhất định phải trở lại quân khu.”

“Biết rồi!” Lâm Tuyết xuống xe, sau đó chuyển sang ngồi ở ghế lái, đem Lương Tuấn Đào còn đang do dự vứt sang bên, “Nhanh đi thôi. Người yêu đầu của anh đang chống đỡ tới hơi thở cuối cùng để chờ gặp anh đó.”

“Em...” Lương Tuấn Đào nhéo nhéo tay cô, không biết tại sao, có lẽ hắn đã bị cảm xúc lạnh nhạt của Lâm Tuyết cuốn hút, lần đầu tiên trong lòng Lương Tuấn Đào không nóng như lửa đốt mà gấp gấp chạy đến chỗ Hoàng Y Na, bởi vẻ mặt của Lâm Tuyết dường như nói cho hắn biết —— Hoàng Y Na sẽ không chết, cũng sẽ không có việc gì xảy ra!

*

Một người phóng xe trên đường cao tốc, khả năng tăng tốc của Ferrari vượt trội lạ thường. Lâm Tuyết nhấn chân ga hết mức, chiếc xe chạy như bay như tên bắn khỏi cung.

Nhưng cô cảm thấy nghiện cảm giác này, dứt khoát hạ mui xe xuống, cảm nhận tốc độ cực hạn chao nghiêng đón gió.

Dọc đường đi, Lâm Tuyết vượt qua vô số xe, càng vượt càng nghiện, căn bản đã sớm đem lời dặn dò của Lương lưu manh vứt đến chín tầng mây. Có lẽ tâm tư buồn bực trong thời gian dài cuối cùng cũng tìm được nơi phát tác, Lâm Tuyết đầu đồng ý dừng lại.

Đối mặt với tốc độ điên cuồng của cô, chủ xe bị cô vượt qua có kẻ kéo kính xuống tức giận mắng chửi, lại có kẻ tranh thủ trên choker:

“Móa, vội vàng đi đâu thai sao?”

“Quỷ nhỏ lái xe thật mãnh liệt, ở trên giường có phải em cũng vậy không ...”

...

Tất cả đều không đáng để Lâm Tuyết quan tâm, cô nhanh như chớp vứt lại những âm thanh ồn ã sau lưng, tiếp tục dùng cảm phóng như điên về phía trước.

Quá sung sướng, hôm nay không chạy hết bình xăng, cô thề không ngừng nghỉ.

Nhưng lúc cô định vượt qua một chiếc xe Maybach màu đen thoát nhìn rất kém, ai ngờ đụng tới lại cứng như gốc rễ, lúc này thật giống với câu nói ‘ngoài núi có núi xanh, bên ngoài còn có cao nhân’.

Ferrari vừa mới muốn vượt lên, Maybach kia liền tăng tốc, hơn nữa không nghiêng lệch chút nào còn chắn ngang xe Lâm Tuyết, ngăn cản đường đi của cô, như thể cố tình muốn chọc giận cô.

Tính tình ngang bướng bị khơi lên, Lâm Tuyết khẳng khái không chịu thua, cô nín thở chờ cơ hội, hung hãn nhấn ga.

Lần thứ hai bị vượt lên, Maybach ngược lại không cản trở Ferrari nữa mà cùng chạy song song, mặc kệ Lâm Tuyết ra sức nhấn ga thế nào cũng không thể vượt qua nó được.

Ferrari đã hạ mui xe xuống, Lâm Tuyết ở ngoài sáng bị nhìn không xót cái gì. Có thể thấy trên Ferrari là một cô gái nhưng tất cả kính xe của Maybach đều kéo ột cách kín đáo chặt chẽ, kính thủy tinh chống nhìn trộm, từ góc độ nào cũng không thấy được tình hình trong xe.

Một sáng một tối đối lập khiến Lâm Tuyết cảm thấy có chút thiệt thòi, cô cũng nhận ra điểm ấy, liền động thủ nâng mui xe lên, chiếc Ferrari mới nhất số lượng có hạn trong nháy mắt được đắp nặn tạo dáng hoàn mỹ.

Đợi cô kéo tốt mui xe, cũng nâng kính thủy tinh lên như ban đầu, ngẩng đầu lên liền phát hiện ra chiếc xe kia vẫn chạy song song với mình như cũ.

Có vấn đề, Lâm Tuyết có thể khẳng định như vậy, khi cô giảm tốc độ định nâng mui xe, chiếc Maybach hoàn toàn có thể vượt qua Ferrari nhưng dường như nó cố ý chờ Lâm Tuyết, vẫn duy trì tốc độ đều đều với cô chứ không vội vã vượt lên.

Nhìn đồng hồ đo lường trên xe, bắt giắc đã vượt hơn 300 km, trong lòng Lâm Tuyết có chút sợ hãi, cô muốn rút lui không đi tiếp nữa.

Maybach thấy cô đi sát lề đường muốn ngoặt vào ngã rẽ bên cạnh liền vượt lên chiếm trụ phía trước, giảm tốc độ xe, diễn lại trò cũ chặn ngang xe Lâm Tuyết.

Làm cách nào cũng không vượt được, chiếc xe kia cố tình cản cô, khi tốc độ của nó nhanh chóng giảm xuống chạm mức 40km/giờ, Lâm Tuyết không nhìn được cũng phải giảm tốc độ theo, nếu không, đi phía sau, có khả năng cô sẽ tông phải đuôi xe.

Lâm Tuyết tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, cô hơi hối hận sao lại cùng kẻ biến thái kia hăng hái so đo làm gì? Phía trước gặp trở ngại, cô nhạy bén khẽ động, dứt khoát rằng hảo nữ không đấu với tiểu nhân, quay đầu xe, xoay người chạy trốn.

Không thể đi ngược chiều trên đường cao tốc, Lâm Tuyết đành tiếp tục quay lại đường cũ, tìm kiếm bên ven đường một chỗ có thể giảm tốc độ rẽ ngoặt vào.

Không đợi cô tìm được ngã rẽ, chiếc Maybach chết tiệt đã lại theo kịp rồi.

Nghe nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma, Lâm Tuyết lần đầu tiên thử xe liền gặp ngay một tên âm hồn bất tán. Trong lòng có chút hốt hoảng nhưng cô vẫn cố gắng nhắc nhở bản thân phải vững vàng, không thể rối loạn.

Lần này, không hiểu tại sao, chiếc Maybach luôn bám sát đuôi xe cô không còn cùng chạy song song, không ngăn trở Ferrari nữa, điều này khiến Lâm Tuyết càng đề cao cảnh giác. Dù không thấy rõ người đang cầm lái nhưng Lâm Tuyết có thể khẳng định đối phương nhất định là kẻ quỷ kế đa đoan, so với Lương Tuấn Đào không kém hơn là mấy. Cô mau chóng đánh giá đối thủ, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống,

Làm cách nào để cắt đuôi kẻ kia ? Xem ra hơi khó khăn một chút, có nên cầu viện Lương Tuấn Đào không nhỉ? Không được! Dù mình gây họa cũng không thể để hắn theo sau dọn dẹp.

Hít sâu một hơi, Lâm Tuyết hung hăng nhấn ga, dốc toàn lực hướng về đầu đường có ngã rẽ cách đó 500 mét.

Khi giảm tốc độ, xe đang chạy nhanh xóc nảy mãnh liệt, hai tay Lâm Tuyết siết sao giữ chặt tay lái, không chút nào buông lỏng chân ga..

Nhìn vào kính chiếu hậu không còn thấy bóng dáng chiếc xe màu đen như u linh đầu nữa, cuối cùng cô đã cắt được nó rồi!

Đáng tiếc, Lâm Tuyết cao hứng chưa lâu thì đằng trước bất ngờ xuất hiện song sắt chắn ngang cản đường, bên cạnh còn có người cầm cờ hồng nhỏ, đưa tay vẫy vẫy , ý bảo cô dừng lại.

Giao lộ trên đường cao tốc cũng có trạm thu phí sao? Chuyện này Lâm Tuyết chưa từng nghe qua.

Cô đành giảm tốc độ, chậm rãi phanh xe nhưng chưa dừng hẳn. Xe tiến đến gần lan can phía trước, không tìm ra cách nào khả thi Lâm Tuyết mới hạ kính thủy tinh xuống, lạnh lùng hỏi : “Có chuyện gì vậy?”

Người đàn ông cầm lá cờ nhỏ nhếch miệng cười, nói cho cô biết: “Tam thiếu gia muốn chúng tôi chặn cô lại, về phần lý do, cô tự tìm anh ta hỏi đi.”

“Tam thiếu gia?” Lâm Tuyết cẩn thận dò xét trí nhớ một chút, cái tên này thật sự không có ấn tượng gì với cô, khuôn mặt thanh tú trầm xuống, “Tôi không biết Tam thiếu là ai, giữa ban ngày ban mặt, các người ép buộc chặn xe, nếu Cục Quốc lộ tóm được... tội danh không nhẹ đâu!” Nói xong lời cuối, giọng Lâm Tuyết cũng nhỏ lại.

Nhìn những gã đàn ông trước mặt ai cũng cao lớn vạm vỡ, mắt lộ hung sắc, nói là nhân viên thu phí quốc lộ quả là có chút miễn cưỡng, ngược lại, bảo là thổ phỉ chặn đường cướp bóc thì giống đến tám phần.

Trong chốc lát giằng co, chớp mũi Lâm Tuyết rịn mồ hôi, cô thấy những người này rõ ràng không định để mình rời đi. Không muốn cùng bọn họ tiếp tục lãng phí thời gian, cô đành quay đầu xe lần nữa, trở lại con đường cũ.

Nhưng lần này vận khí kém hơn, đợi Lâm Tuyết quay được một nửa , đúng lúc xe nằm ngang giữa đường thì chiếc Maybach màu đen như âm hồn bất tán kia đã im lặng trườn tới trước mặt, không gây ra bất cứ tiếng động nào, hơn nữa, đầu xe còn kiêu ngạo dí sát vào cửa xe cô.

Ferrari nằm ngang, tiến lên trước hay lui về sau cũng không có đường. Mà cửa xe còn bị đầu xe đối phương chèn trụ, Lâm Tuyết chỉ có thể phanh lại, yên lặng theo dõi tình hình.

Những người này định làm gì? Cô không cẩn thận nên mới chọc phải một đám yêu nhân sao?

Cửa xe Maybach thần bí vẫn không hé ra, Lâm Tuyết ở bên cạnh oán hận nhìn chằm chằm vào kính trước của đối phương, nhưng kính thủy tinh chống nhìn lên chất lượng thực sự quá tốt, dù ở khoảng cách gần như vậy, cô cũng chỉ mơ hồ thấy được bóng dáng đối phương, hình như đó là một nam tử trẻ tuổi dáng người cao lớn.

Lúc này, người đàn ông quần băng ở tay không chút khách khí gõ gõ vào xe Lâm Tuyết , thét lệnh : “Xuống xe!”

Lâm Tuyết nâng mắt nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Cửa xe bị chặn, tôi xuống kiểu gì?”

Vừa dứt lời đã thấy chiếc Maybach từ từ lui về sau, nhường chỗ cho cửa xe Ferrari mở ra.

Bốn phía xung quanh là bầy lang sói, thật sự chấp cánh cũng khó thoát. Chuyện tới bây giờ, liều mạng cũng không phải biện pháp tốt, sau khi cân nhắc lợi hại, Lâm Tuyết dừng cảm quyết định mạnh mẽ xuống xe.

Cô không nhìn mấy người đàn ông như lang như hổ trước mặt mà lập tức nói với người ngồi trên chiếc Maybach kia : “Tài nghệ không bằng người, tôi đã đắc tội rồi, xin tiên sinh đại nhân rộng lượng đừng so đo với tiểu nữ tử được không?”

“Ha ha.” Chỉ thấy từ bên trong vọng ra tiếng cười đàn ông trầm thấp êm tai khiến người nghe tim đập thình thịch. Tiếp đó, một gã vóc người vạm vỡ liền cung kính đi tới trước mở cửa xe.

Lâm Tuyết biết chính chủ sắp xuất hiện, nói không căng thẳng là giả, hai tay cô nắm chặt lại theo bản năng, trong lòng thầm tính toán xem phải làm sao để ứng phó với quan kiếp trước mắt.

Quả nhiên, bước xuống xe là một nam tử dáng người cao lớn, to cao anh tuấn, da ngăm đen, khuôn mặt cuồng ngạo không kém chế được lộ ra khí phách cuồng dã, tiêu sái.

“Phanh!” Một cước đá lên cửa xe, người đàn ông nheo mắt , bộ dáng tức giận cực kì đẹp trai. Hắn có mái tóc nâu vàng rất đẹp , trên tai phải đeo một viên kim cương cực lớn tỏa ra tia quang mang rực rỡ lóa mắt. Không còn gì phải nghi ngờ nữa, nam nhân này và viên kim cương kia đều chói mắt như nhau nhưng cũng có điểm bất đồng, viên kim cương đã qua mài giũa còn hắc làm là viên ngọc chưa qua gia công mao phôi, vẫn mang theo dã tính nguyên thủy góc cạnh.

“Cô nhóc, em thật hoang dã nha!” Hắc nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyết đến nửa ngày, vén môi cười rộ, lộ ra tám cái răng trắng chính tề.

Ánh mặt trời và hắc ám có thể dung hợp thành một thể thống nhất hay không? Tốt đẹp và tà ác có thể cùng nhau tồn tại sao? Gặp Hoắc lão tam rồi mới hiểu được: hai thứ hoàn toàn bất đồng đến cực hạn cũng có thể dung hợp tại một điểm, ngưng kết thành một loại mê hoặc trí mạng, như hoa anh túc gieo trồng ở Tam Giác Vàng, tràn đầy sự quyến rũ tà ác.

Lâm Tuyết quan sát người đàn ông đối diện, đôi mắt trong trẻo hiện lên một tia rung động. Chấn chấn rằng nam tử này rất anh tuấn, nhưng đó không phải điểm khiến cô xúc động nhất. Lần đầu tiên thấy hắn, Lâm Tuyết tựa hồ có cảm giác rất quen thuộc với mình. Đời này họ từng gặp nhau sao? Dám chắc là không thể! Người đàn ông xuất sắc như vậy, chỉ liếc mắt qua một cái là nhớ mãi. Như Lãnh Bân và Vân Phàm, nữ nhân gặp qua bọn họ, dù chỉ là kinh động lướt qua cũng rất khó quên.

Lâm Tuyết chắc chắn từ trước đến nay cô chưa từng thấy hắn, vậy loại cảm giác quen biết thân thuộc kia xuất phát từ đâu?

Hoắc Vân Phi sải bước đi tới, hắn giống động vật ăn thịt nguy hiểm, cả người tràn ngập sát khí và khí phách của kẻ cướp đoạt. Nheo mắt thoáng nhìn qua, tất cả mọi việc đều trong bàn tay hắn.

Dù biết nam nhân này cực kỳ nguy hiểm, tình cảnh của mình hiện giờ cũng cực kỳ không ổn nhưng Lâm Tuyết không lui bước. Vào giờ phút này khiếp đảm lui về phía sau thì sẽ thế nào? Giữa đám lang sói, cô chỉ là một thiếu nữ, có thể trốn đi đâu? Sợ sệt có tác dụng gì? Có khi lại càng kích động thú tính của đám lang sói này thêm.

Hoắc Vân Phi chăm chú nhìn Lâm Tuyết khoảng một phút đồng hồ, cô gái trước mắt không bị dọa khóc cũng không tránh né, không cầu xin tha thứ cũng không giống những nữ nhân háo sắc tầm thường bị vẻ ngoài xuất chúng của hắn mê hoặc. Sắc mặt cô vẫn thanh lãnh bình tĩnh, khí chất tao nhã lịch sự, không rụt rè, không bừa bãi, cô lẳng lặng dùng con ngươi trong trẻo như suối nhìn hắn như muốn hỏi ý đồ của hắn là gì?

“Không tồi, cũng có vài phần can đảm!” Hoắc Vân Phi gật gật đầu, trong con ngươi đen bóng như sơn hiện lên một tia lượng sắc, hắn cúi xuống sát vào Lâm Tuyết, cố ý để hơi thở của mình phẩy nhẹ trên mặt cô, muốn nhìn xem vẻ trấn định kia đến bao giờ sẽ bị phá vỡ.

Lâm Tuyết biết, hiện giờ trong mắt đối phương, cô như con chuột đã rơi vào móng vuốt con mèo, hắn không lập tức động thủ chẳng qua là muốn hưởng thụ sự giãy giụa và sợ hãi của con mồi mà thôi. Cô cố tình không để hắn được như ý nhưng miệng kẻ kia càng sắp càng gần, cơ hồ dán vào trán cô rồi, muốn bình tĩnh trở lại cũng thật khó khăn.

“Đề nghị anh tự trọng một chút.” Cuối cùng, Lâm Tuyết vẫn phải lui ra sau một bước, bởi nếu không lùi lại, Hoắc Vân Phi sẽ hôn cô. Dù nhìn ra được, đám này rõ ràng không phải người lương thiện nhưng cô vẫn muốn cố gắng nói chuyện đạo lý với họ. Đâu còn cách nào khác, yếu không địch được mạnh, có thể giải quyết vấn đề trong sự bình ổn mới là kế sách tốt nhất. “Trên đường chạy xe tôi không phạm luật, cũng không động chạm gì đến anh, sao anh lại huy động nhiều người như vậy để chặn xe của một người đàn bà hả?”

“Đàn bà?” Hoắc Vân Phi bắt được lỗi trong lời nói của Lâm Tuyết, hắn nhướng mày đầy hứng thú, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Hóa ra cô đã thành đàn bà. Không thử thì thật đúng là nhìn mà gào thét.”

Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ lên, trong lòng thầm mắng hắn biến thái. Nhưng cũng chỉ thuận miệng nói trong lòng vậy thôi, người này có thể nghĩ đến phương diện thâm sâu như vậy, xem ra cũng liều mạng như Lương sắc phối!

Những nam tử bưu hãn xung quanh đều cười ha ha sôi nổi, tiếng cười phóng đảng, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Lâm Tuyết tràn ngập dâm tà.

Hai bên thái dương đỏ mỏ hôi, Lâm Tuyết hiểu rõ, nếu trở mặt cãi nhau, kết quả đợi cô là gì.

Từ lúc quẹo vào con đường này đến bây giờ, thời gian thấm thoát trôi qua đã hơn hai mươi phút, nhưng không có chiếc xe nào đi qua đây, như vậy ý tưởng nhờ xe qua đường giúp đỡ cũng thất bại. Cô đoán rằng những người này hẳn đã lập kế hoạch che đi kí hiệu rẽ vào nên không chiếc xe nào trên đường cao tốc ngoặt vào đây.

Lâm Tuyết lần nữa lui về sau một bước, bởi cái móng heo của đối phương đang dò xét trước ngực như thể định sờ mó cô. Khuôn mặt xinh đẹp trầm thấp, khinh thường cười lạnh, nói: “Anh ỷ mạnh hiếp yếu thì thôi, còn muốn cạy đồng bắt nạt ít sao?”

Lâm Tuyết nhận ra người đàn ông khí độ bất phàm này ở phương diện nào đó cũng mơ hồ giống với Lương Tuấn Đào, cô biết phần lớn kiểu đàn ông này đều tự đánh giá mình rất cao, phép khích tướng hẳn là dùng được.

Quả nhiên, Hoắc Vân Phi có chút kinh ngạc nhìn cô. Rõ ràng bột nhão đã nằm trong tay hắn, có thể tùy ý vuốt ve, nhưng gặp kiểu con gái thấy nguy không loạn, can đảm kiên cường, thông dong bình tĩnh, nủi bâng ở trước mắt mà tinh thần không hỗn loạn, riêng sự khí phách và gan dạ sáng suốt này đã hơn hẳn những cô gái tầm thường khác.

Hoắc Vân Phi càng cảm thấy thú vị, hắn tà tứ dương môi, cười nói: “Vậy em nói xem, thế nào được tính là công bằng đây?”

Trên thế giới này, vốn là cá lớn nuốt cá bé, có chuyện gì tuyệt đối công bằng đây? Lâm Tuyết đã tham gia trò chơi này thì phải tuân thủ quy tắc cuộc chơi, mà quy tắc thì chỉ có kẻ mạnh mới đủ tư cách đặt ra.

Cô chỉ chờ đối phương nói ra những lời này, khuôn mặt thanh lệ nở nụ cười, giống hoa mai vàng nở rộ trong gió lạnh, mát rượi động lòng người. “Kỹ thuật lái xe của anh rất tuyệt, tài nghệ tôi không bằng anh, xin cam bái hạ phong (chịu thua)! ”

Lâm Tuyết lời thật nói thật, tuyệt đối không có ý bợ đỡ xu nịnh, thái độ đúng mức, thoát nhìn đương nhiên rất hợp nhãn.

Được nữ nhân khen ngợi luôn là chuyện khiến người ta hớn hở, khoe môi khoe gò của Hoắc Vân Phi hơi biến động, hắn xoa xoa cái cằm hoàn mỹ, mỉm cười tiếp tục chăm chú nhìn cô, chờ câu sau.

“Nhưng ... ” Lâm Tuyết vừa vặn đi vào vấn đề chính: “Sở trường ngắn dài gì thì cũng đều có khuyết điểm, lấy điểm mạnh của anh so với điểm yếu của tôi, đương nhiên anh thắng rồi!”

“Hả?” Hoắc Vân Phi nheo mắt cảm thấy có hứng thú, như nhìn thấu dụng ý của Lâm Tuyết, hắn hé miệng cười nói: “Em nói xem, sở trường của em là gì? Định so tài bằng việc sinh nở sao? Vậy thì anh khẳng định mình không bằng em rồi!”

“Ha ha ha...” Đám cường bạo xung quanh lập tức bùng nổ một trận cười lớn dữ dội, thậm chí còn có kẻ nhân lúc ồn ào nói: “Cô nhóc, cô có muốn so ngực ai lớn hơn không, nhất định là các anh đây không sánh được với em!”

Mặt Lâm Tuyết đỏ bừng, đúng là miệng của cái đám nam nhân lưu manh thổ phỉ này không nói được điều gì hay ho, cô đành giả bộ như không nghe thấy, nhanh nhẹn dứt khoát nói với Hoắc Vân Phi: “Tôi với anh so về kỹ thuật bắn súng đi, anh dám không?”

Tiếng cười nhất thời ngừng lại, mọi người thoáng kinh ngạc nhìn cô. Nữ tử này không hề tầm thường, vừa rồi cũng được chứng kiến kỹ thuật lái xe vượt trội của cô, nếu không có chút tài năng, hẳn cô sẽ không dám nói lung tung.

Hoắc Vân Phi cười lạnh, dám độ súng với hắn, cô nàng này lá gan đúng là lớn!

“Cất, từ trước tới nay thiếu gia của chúng tôi thường đi đường nghịch súng. Cô nhóc, cô kém vậy, không thể so với cậu ấy được đâu!” Một kẻ có vết sẹo lớn do đao chém trên mặt mở miệng trêu chọc.

“Cứ so về kỹ thuật bắn súng đi, một ván định thắng bại! Tôi là một nữ lưu còn dám, chẳng lẽ anh sợ thua sao?” Lâm Tuyết không thêm đáp lại những tên lưu manh âm ỉ kia, thẳng thắn nói chuyện với chính chủ: “Anh có dám so tài hay không?”

Hoắc Vân Phi đương nhiên đâu thể nói không, hơn nữa hắn nắm chắc phần thắng, căn bản cũng không muốn vòng vo nhiều. So kỹ thuật bắn súng sao? Hoắc Vân Phi tin rằng khắp thiên hạ cũng khó tìm được vài người thắng nổi hắn.

“Được, thi thì thi!” Hoắc Vân Phi vui vẻ đồng ý nhưng hẩn quan tâm tới vấn đề khác hơn: “Nếu em thua thì sao đây?”

“Tôi thua thì tùy anh xử trí. Anh thua thì thả tôi đi!” Lâm Tuyết lưu loát nói. Búng tay một cái, hứng thú tăng cao, Hoắc Vân Phi nóng lòng muốn tỉ thí luôn, “Đã tình nguyện đánh cuộc, nếu thua thì khi cùng anh chơi đùa, em cũng phải chủ động chút đừng làm như thể bị cưỡng gian, thế thật mất hứng.” Lời này nói ra như thể hẩn chắc chắn rằng mình sẽ thắng được Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết tức giận đến đỏ mặt, cũng may cô ở cùng Lương Tuấn Đào cũng khá lâu, đối với loại sắc phôi này đã sớm có sức miễn dịch, Lâm Tuyết chỉ bình tĩnh đáp lại hẩn: “Ai nuốt lời chứ?”

“Ai nuốt lời sẽ là đồ cặn bã tìm cứt chó trong thùng rác ăn!” Hoắc Vân Phi một thân cường đạo, lập tức rút ra hai khẩu súng lục, hẩn tháo rời băng đạn, mỗi khẩu súng chỉ lưu lại một viên, sau đó lắp ráp lại như cũ.

Tiện tay quăng cho Lâm Tuyết một khẩu, hẩn nhướng mày hỏi: “Nói đi, so tài kiểu gì?”

Tốt lắm, kẻ kia quả nhiên giống Lương Tuấn Đào, đều thích rầm thúí túm túm, Lâm Tuyết đã luyện được chiêu ứng phó với loại mảnh khóe xấu xa này rồi. Nhìn quanh bốn phía, đôi mắt trong trẻo của cô lướt qua một gã có thân hình vạm vỡ, những gã khác đều thu hồi ánh mắt mê đắm, dường như có chút căng thẳng.

Không phải cô nhóc ấy sẽ bảo bọn họ làm bia ngắm bắn chứ? Nhìn bộ dáng yếu đuối của cô nàng, ngay cả súng cũng không thể cầm chắc, đạn bắn ra thì đâu có mất, ngộ nhỡ... Hoắc tam thiếu có thể cười châm biếm, trên người bọn họ nhiều thêm mấy lỗ cũng đành thôi nhưng chỉ sợ cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được.

Hàng mi dày buông xuống, Lâm Tuyết ngẫm nghĩ trong chốc lát, từ trên người mình lấy ra một cái cặp tóc, cô đi đến trước mặt gã đàn ông có vết đao lớn trên mặt, đưa cho hẩn rồi dặn dò: “Anh cầm nó cho tốt, nâng tay lên, sau đó lui về phía sau năm mươi thước!”

Thật rõ ràng, Lâm Tuyết dự định so tài bắn súng trong cự ly ngắn 50 thước, mục tiêu chính là chiếc kẹp tóc trong tay mặt thẹo. Mục tiêu nhỏ như vậy, bắn trúng quả thực rất khó nhưng càng khó thì càng tăng tính thách thức mà Hoắc lão tam vốn là người rất thích việc có tính thử thách cao!

“Luật lệ ra sao? Em nói đi.” Hoắc Vân Phi kiêu ngạo hò hét, hẩn căn bản không đặt trò trẻ con này vào mắt. Năm mươi thước ngắm bắn ngắn ngủn, quan sát mục tiêu cho tốt, bịt mắt cũng có thể bắn được.

Lâm Tuyết đương nhiên không dám lơ là, cô cười nhạt, thừa dịp đối phương đang ngây người liền giơ tay chỉ chỉ vào chiếc kẹp mặt theo đang cầm, hỏi Hoắc Vân Phi: “Anh thấy đóa hoa gắn trên kẹp tóc kia không?”

“Ừ, có gì nói thẳng ra.” Hoắc lão tam chỉ tập trung quan sát gương mặt thanh lệ bên cạnh, càng nhìn càng có hưng trí, thậm chí nơi nào đó đã muốn hiên ngang đứng thẳng , nóng lòng muốn thử

“Quen biết một hồi, lưu lại cho em ít kỷ niệm. Khi về, nếu người đàn ông của em hỏi, em cứ nói thẳng ra là bị một người tên Hoắc Vân Phi cưỡng hôn, hẩn không phục thì bảo hẩn đến tìm anh luyện tập một chút.” Hoắc Vân Phi buông lỏng cô ra , còn xoay người rất lịch sự mở cửa cho Lâm Tuyết, đưa tay mời cô lên xe.

57. Q.2 - Chương 4: Đêm Nay Phải Dỗ Dành Cô Ấy!

Tiếng huýt sáo của đám lang sói nổi lên từ bốn phía, bọn cường đạo đang giúp chủ tử của mình chiếm tiện nghi, đương nhiên đều trầm trồ khen ngợi ầm ĩ, thậm chí có kẻ vô sỉ còn hỏi Lâm Tuyết thiếu gia nhà mình đã đủ ý vị hay chưa?

Miệng Lâm Tuyết vô cùng đau đớn lại rỉ máu, cô cố gắng không so đo nhiều với đám người này. Tên lưu manh kia đồng ý thả cô đi đã là chuyện đáng mừng rồi, Lâm Tuyết trừng hẩn một cái rồi vội vã bước nhanh lên xe.

“Này ” Hoắc Vân Phi vỗ vỗ cửa xe, cười nói: “Cô nhóc, hương vị của em thật không tệ!”

Lâm Tuyết giả vờ như không nghe thấy, vội vàng xoay cửa xe, mạnh mẽ nhấn ga đào thoát.

*

Trên đường cao tốc, sắc trời sâm sẫm tối. Lâm Tuyết đoán rằng Lương Tuấn Đào sẽ tìm mình, trong lòng đã nghĩ ra được lí do hợp lý để thoái thác, nhưng vết thương mới trên miệng thì không cách nào giải thích được, cô có chút buồn bã.

Lâm Tuyết nhắc di động lên, vừa mở ra đã thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ, nhưng không có bất kì cuộc gọi nào của Lương Tuấn Đào, tất cả đều là số của Vân Thư Hoa.

Trong lòng có chút buồn bực, khuôn mặt thanh lệ không ý thức được trầm xuống, cô bấm số gọi lại cho Vân Thư Hoa.

“Alo, Lâm Tuyết, em đang ở đâu?” giọng nói nho nhã của Vân Thư Hoa mơ hồ lộ ra lo lắng nhưng anh ta không hỏi cô vì sao không điện của mình, điểm này so với Lương Tuấn Đào vĩnh viễn đều rất có phong độ.

“Vừa rồi em có chút việc bận không nghe điện thoại được, anh có chuyện gì sao?” Lâm Tuyết hỏi.

Vân Thư Hoa nghe thấy giọng nói bình tĩnh của cô cũng yên lòng, anh ta dò hỏi: “Chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện không? Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

Lâm Tuyết biết Vân Thư Hoa chủ yếu muốn giải thích nguyên nhân liên quan tới việc Vân mẫu giả chết, vốn định bảo anh ta không cần giải thích với mình bởi cô biết Vân Thư Hoa có nỗi khổ riêng. Nhưng nghĩ đến chuyện Vân Đóa, Lâm Tuyết cảm thấy cứ nên gặp mặt trực tiếp thử xem sao. “Được, anh cho em biết địa chỉ, em lập tức qua đó!”

*

Không nhận được điện thoại của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết giận dữ, ng không thêm chủ động gọi cho hắn. Xem mức độ bận rộn này, thì chắc là Hoàng Y Na bị thương không nhẹ. Lâm Tuyết hoài nghi về phán đoán của mình, có lẽ không phải Hoàng Y Na đang cố ý diễn trò.

Sau khi miệng nhỏ bị thương ba lần liên tiếp, cô mới biết liên tục bị thương ở cùng một chỗ, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng. Nghe nói Hoàng Y Na đã cắt cổ tay mấy lần, mỗi lần đều cắt tại một điểm, sau mấy lần tích tụ, miệng vết thương chắc hẳn khá sâu.

Nhưng chẳng lẽ Lương Tuấn Đào ngay cả thời gian gọi một cuộc điện thoại cũng không có sao? Lâm Tuyết ngẫm nghĩ liền thấy phiền muộn bất bình.

Đến quán cà phê, cô dừng xe, chậm rãi bước lên bậc thang, nhân viên của quán ân cần mở cửa thủy tinh mời cô vào.

Vị trí quán cà phê này có chút khuất nhưng nhờ vậy mà rất yên tĩnh, thích hợp với những người không thích bị quấy nhiễu.

Vân Thư Hoa đã sớm ngồi trong góc phòng an tĩnh chờ Lâm Tuyết, thấy cô đến, anh ta vội vàng đứng dậy lịch sự kéo ghế ra..

Nói xong lời cảm ơn, Lâm Tuyết ngồi xuống, không nói gì thêm, cô đợi Vân Thư Hoa mở miệng trước.

Vân Thư Hoa quan tâm hỏi han: “Em muốn uống gì?”

“Tùy anh.” Lâm Tuyết không ham thích cà phê lắm, uống hay không uống cũng như nhau.

“Một cốc sữa nóng thêm đường, một ly Lam Sơn không đường, ngoài ra có điểm tâm nào đặc sắc thì cứ giới thiệu mấy món, cảm ơn.” Vân Thư Hoa gật gật đầu với bồi bàn.

Trong lòng Lâm Tuyết tràn ra ấm áp, hóa ra Vân Thư Hoa vẫn luôn nhớ rõ cô có bệnh tụt huyết áp nên đồ ăn thức uống gọi cho cô đều thêm một chút đường. Lâm Tuyết mỉm cười, nói cho người đàn ông đối diện biết: “Chứng tụt huyết áp của em đã khỏi hẳn rồi.”

“Thật à?” Vân Thư Hoa vui mừng nhìn trộm cô, “Anh thấy sắc mặt em gần đây cũng hồng hào khỏe mạnh hơn trước, thoát nhìn tinh thần tốt lắm.”

“Các mặt trong quân đội đều tốt, em không phải cùng Lâm Thông và Lâm Á Linh tức giận đến nỗi người nữa, tình trạng cơ thể ngày nào cũng được thoải mái.” Lâm Tuyết lặng thinh không đề cập tới việc Mạc Sở Hàn tấn công và thương tổn mình, cô muốn xóa sạch những chuyện không vui kia. Cái kẻ cô vừa yêu vừa oán hận sâu sắc ấy, cái kẻ đã tổn hại cô bây giờ lại muốn trở lại làm người đàn ông của cô, Mạc Sở Hàn để lại cho Lâm Tuyết quá nhiều rối rắm khiến cô không muốn chạm tới hắn một lần nào nữa.

“Vậy thì được rồi.” Vân Thư Hoa thấy bồi bàn bưng đồ uống nóng hổi và mấy đĩa điểm tâm tươi sốt mới ra lò lên, liền tự tay bưng đến trước mặt Lâm Tuyết. “Đến rồi, em nếm thử xem, anh nghe nói hương vị bánh kem của quán này rất độc đáo!”

Từ trưa chưa bỏ gì vào bụng, hương vị bánh kem xông vào mũi làm Lâm Tuyết cảm thấy hơi hơi đói. Cô lập tức vươn tay lấy một miếng bánh ngọt xốp xốp đưa đến bên miệng - cắn - quả nhiên vừa vào miệng đã tan ra, hương vị thật kì diệu.

Vân Thư Hoa xé gói đường, chậm rãi bỏ vào cốc sữa nóng, rồi dùng thìa bạc khuấy đều, sau đó mới đặt xuống bên tay trái Lâm Tuyết: “Em uống sữa đi.”

Cô vui vẻ tiếp nhận sự săn sóc và quan tâm của người đàn ông này, Lâm Tuyết uống sữa, cắt vào dạ dày co rút đến khô quắt của mình.

Đây chính là ưu điểm của Vân Thư Hoa, dù có chuyện khẩn cấp cũng không thấy anh ta sốt ruột, quan tâm tỉ mỉ, dịu dàng nho nhã, như thể anh ta vĩnh viễn không bao giờ nổi giận.

Ăn đã khá no, Lâm Tuyết uống cạn nửa cốc sữa còn lại, cô cầm khăn tay lau lau khóe miệng, lúc này khóe miệng không nên nổi đau đến đến hút khí, vết thương ở môi thực sự nghiêm trọng.

Thoáng thấy vết thương trên khóe môi cô, đôi mắt Vân Thư Hoa trở nên âm u nhưng anh ta vẫn giữ vững phong độ, không chủ động đề cập tới, chỉ búng tay ra hiệu cho bồi bàn mang cốc sữa mới đến, sau đó mới nói vào việc chính: “Tuyết, anh gọi em tới là có chuyện muốn nói với em.”

“Là chuyện của mẹ nuôi sao?” Ở cạnh nhau đã hai năm, Lâm Tuyết hiểu rõ tính tình Vân Thư Hoa, đôi khi thẳng thắn nói ra càng tiết kiệm được thời gian cho nhau hơn.

Vân Thư Hoa giật mình, có chút xấu hổ. “Đúng vậy! Là chuyện của mẹ anh. Có lẽ em hiểu được... Anh thật sự đã bị Mạc Sở Hàn bức đến đường cùng.”

Những lời này khiến Lâm Tuyết vô cùng thông cảm, bởi cô cũng từng bị Mạc Sở Hàn bức đến tuyệt lộ. Nở nụ cười vui vẻ, cô nói: “Đúng như em đoán, em biết anh có nỗi khổ riêng mà.”

Thấy Lâm Tuyết tỏ ý hiểu mình, Vân Thư Hoa càng kích động hơn, con người đen như mực ngọc lóa ra lộ quang, anh ta nghẹn ngào, nhỏ giọng nói: “Quả nhiên chỉ có em hiểu anh nhất. Có lẽ trong mắt người ngoài anh rất bất hiểu, lại bày ra chuyện để mẹ ruột mình giả chết ... Nhưng bọn họ đâu biết, nếu thật sự có biện pháp khác thì sao anh có thể làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này?”

Lâm Tuyết uống một ngụm sữa nóng, hỏi: “Anh định sắp xếp ẹ nuôi thế nào?”

Cho dù có hàng ngàn hàng vạn lý do cho việc đã làm thì vẫn phải đối mặt với tình hình hiện tại. Vân mẫu đã được đưa vào quan tài và mai táng, nếu chạm mặt người quen, chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn.

“Đó cũng là việc khiến anh phiền não.” Vân Thư Hoa thử cùng Lâm Tuyết bàn bạc: “Anh nghĩ, đưa mẹ anh ra nước ngoài là thỏa đáng nhất.”

Lâm Tuyết lắc đầu, cô không đồng ý với cách làm này, “Mẹ nuôi là người không quên được chốn cũ, sao có thể để bà sinh sống ở nước ngoài, hưởng chi nơi đó tự dưng xa lạ, tuổi tác của mẹ nuôi ngày càng lớn, không có người thân ở bên cạnh chăm lo sinh hoạt hằng ngày thì rất cô đơn, cũng rất khó khăn.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Vân Thư Hoa cẩn thận quan sát sắc mặt Lâm Tuyết, anh ta giận dữ nói: “Trừ khi chúng ta ra nước ngoài, cùng nhau rời khỏi đi nơi đây!”

Chúng ta? Lời nói của Vân Thư Hoa khiến Lâm Tuyết ngây ngẩn cả người. Có lẽ, nếu là hai tháng trước, cô sẽ chấp nhận đề nghị này của Vân Thư Hoa, vừa vặn rời đi, dù sao, cái thành phố thương tâm này cũng không có gì đáng để cô lưu luyến. Nhưng hiện tại... cô kết hôn rồi!

“Anh đã đính hôn với Lý Văn San, nền móng của Lý gia ở thành phố lớn như vậy, sao em có thể cùng anh rời đi?” Rốt cục, Lâm Tuyết vẫn quyết định phải cùng Vân Thư Hoa vạch rõ ranh giới, cô biết rõ tình cảm của anh ta dành mình, nhưng Lâm Tuyết thật sự không có cách nào tiếp nhận. Trước đây không thể, hiện tại càng không!

“Tuyết, ” Vân Thư Hoa khổ sở nhìn cô, nhẹ nhàng vươn tay nắm chặt tay Lâm Tuyết, anh ta dịu dàng nói: “Chẳng lẽ em còn không hiểu trái tim anh sao?”

Tránh né bàn tay to của nam tử đối diện, Lâm Tuyết đưa mắt lướt qua cảnh vật xung quanh, cô chăm chú nhìn vào cốc sữa nóng vừa được rót thêm, nhẹ giọng nói: “Thư Hoa, giữa chúng ta không có khả năng. Em đã kết hôn, anh đã đính hôn, chúng ta không thể phụ lòng nửa kia của mình được.”

Vân Thư Hoa không ngờ chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, thái độ của Lâm Tuyết đã thay đổi đến lớn vậy, chẳng lẽ cô yêu Lương Tuấn Đào? Sao có thể chứ? Không phải Lâm Tuyết vẫn luôn yêu Mạc Sở Hàn sâu sắc sao?

Trong lòng hơi lo lắng nhưng anh ta biết có nói gì cũng vô tác dụng, đành kiên nhẫn nhắc nhở cô: “Mặc dù em muốn trung thành với cuộc hôn nhân của mình nhưng em có thể cam đoan Lương Tuấn Đào cũng làm được vậy không? Tuyết, trên đời này không phải nam nhân nào cũng giống anh...”

“Được rồi, anh không cần nói nữa.” Lâm Tuyết đẩy cốc sữa ra, cô điềm nhiên cười cười với Vân Thư Hoa: “Cám ơn anh đã chiều đãi em, em ăn no cũng uống đủ rồi.”

Đôi mắt đen như mực dịu dàng trở nên âm u, Vân Thư Hoa hiểu một vừa hai phải là thế nào, giữ lại lời muốn nói, anh ta trở lại bình thường như thể đã quên vừa rồi mình vừa cùng Lâm Tuyết tranh chấp, mâu thuẫn, Vân Thư Hoa nho nhã, nhẹ nhàng gạt đầu: “Giữa chúng ta không nên khách khí. Đúng rồi, vết thương trên miệng em...”

Lâm Tuyết theo bản năng đưa tay che lấy khóe môi bị rách, buồn bực lại nổi lên.

Thấy tâm tình Lâm Tuyết không tốt, Vân Thư Hoa cũng không miễn cưỡng tiếp tục giữ cô lại, anh ta đột nhiên nhớ tới chuyện trọng yếu nhất: “Tuyết, có việc này em đã biết chưa? Hiện giờ, trên internet đang xuất hiện clip mới về em và Mạc Sở Hàn...”

Lâm Tuyết trong lòng cả kinh, clip cô và Mạc Sở Hàn ư?

“Vài ngày trước đây, clip em và Lương Tuấn Đào nhảy dù đã đổ trên internet, tỉ suất người xem đã vượt qua con số hàng triệu lượt. Nhưng tối hôm qua, địa chỉ bên dưới lại có thiệp tử, bên trên là một đoạn clip mới, chỉ trong thời gian ngắn mà tỉ suất xem đã vượt qua trăm vạn lượt. Dư luận toàn thành phố đang ầm ĩ ngất trời, tốt nhất em nên có chút chuẩn bị về tâm lý.”

Nhìn bộ dáng Lâm Tuyết, hẳn là cô chưa biết chuyện này, Vân Thư Hoa cảm thấy cần phải nhắc nhở cô một chút. Dù sao, anh ta cũng không muốn thấy người con gái này bị tổn thương lần nữa.

Lời nhắc nhở của Vân Thư Hoa rất hữu dụng, ít nhất nó giúp Lâm Tuyết không đến mức chẳng hay biết gì. Dù sao Quân đội cũng là một nơi đặc biệt, so với bên ngoài, việc nhận được tin tức của cô cũng chậm hơn nhiều.

Nghe thấy tin xấu, phản ứng đầu tiên của Lâm Tuyết chính là muốn gọi điện thoại cho Lương Tuấn Đào, cô tin rằng dù có việc gì xảy ra, chỉ cần hân ra mặt thì nhất định có thể giải quyết hết!

“Cám ơn anh, em biết rồi.” Lâm Tuyết không cùng Vân Thư Hoa nói nhiều nữa nhưng ánh mắt nhìn anh ta thì tràn ngập vui mừng và cảm kích. Cô dùng sức nắm lấy bàn tay to kia, nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

*

Ra khỏi quán cà phê, Lâm Tuyết ngồi vào xe, vừa mới chuẩn bị gọi cho Lương Tuấn Đào, đúng lúc lại nhận được điện thoại của Tiểu Cao.

Giọng nói của Tiểu Cao rất gấp, hơn nữa ép xuống cực nhỏ như sợ bị người khác nghe thấy: “Lâm văn thư, cô đang ở đâu?”

“Tôi ở bên ngoài!” Lâm Tuyết trả lời đúng sự thật.

“Mau trở về đi. Lưu Thái Hậu triệu kiến cô đấy, cô nên về đơn vị gấp!” Tiểu Cao thông báo.

“A?” Cái gì thế này? Sao Lưu Mỹ Quân lại tự mình đến Quân khu tìm cô? Lâm Tuyết có linh cảm không hay, liền nói: “Được, 15 phút nữa tôi sẽ có mặt ở Sư đoàn!” Lâm Tuyết lái xe trở lại Sư đoàn 706, để kịp thời gian nên cô không suy nghĩ được nhiều, khi nhận ra chiếc Ferrari mới tinh màu vàng kim không hợp với màu xanh quân đội, Lâm Tuyết mới biết chính mình đã phạm phải sai lầm.

Cô không nên lái chiếc xe này đến quân khu, quan trọng hơn là Lưu Mỹ Quân đang ở đây.

Mất bò mới lo làm chuồng cũng đã muộn, đang muốn dừng xe vào trong gấp Lưu Mỹ Quân thì đã thấy bà ta dẫn theo cảnh vệ viên và lính cần vụ đi tới.

Thật là khéo, Lâm Tuyết bất chấp khó khăn bước xuống xe, ngênh đón, thăm hỏi ân cần Lưu Thái hậu: “Mẹ, mẹ tìm con có việc sao?”

Lưu Mỹ Quân vốn đầy bụng lời muốn nói nhưng thấy Lâm Tuyết đứng cạnh chiếc xe kia, bà ta đành nhịn xuống, nuốt trở lại. Lưu Mỹ Quân chỉ tay vào chiếc xe, bắt đầu văn vế mãnh liệt: “Tuấn Đào mua cho cô xe mới, cô liền chạy đến Quân khu để khoe khoang à? Cô cũng có tiền đồ quá nhỉ!”

“Hôm nay vốn là ngày nghỉ của con, nghe nói mẹ tới tìm, con vội đi nên mới lái xe đến.” Lâm Tuyết giải thích.

“Ngày nghỉ của cô?” Lưu Mỹ Quân càng nghi ngờ hơn, “Cô nghỉ làm gì?”

“Con... Tuấn Đào đưa con đi mua xe.” Lâm Tuyết biết dù mình làm gì cũng không thể khiến Lưu Mỹ Quân vừa lòng, cô dứt khoát nói đúng sự thật: “Tuấn Đào nói con phải có một chiếc xe để lái ra khỏi cửa, việc này liên quan đến thể diện của anh ấy.”

“Hừ!” Quả nhiên, đối với lời giải thích này, Lưu Mỹ Quân càng bất mãn hơn, bà ta biết không còn cách nào với con trai mình nữa, đành hướng về Lâm Tuyết phát tiết: “Cái thằng Tuấn Đào kia đúng là càng ngày càng không có tiền đồ, nó còn để ý đến sĩ diện của mình sao? Tôi nói cho cô biết, từ khi cưới cô, mặt mũi của nó đã sớm mất hết rồi!”

Nói tới đây, đột nhiên phát hiện ra vết thương trên môi cô, Lưu Mỹ Quân càng tức giận hơn: “Nhìn cô coi, bộ dáng kia giống cái gì hả? Có phải muốn mang dấu hiệu thân mật với đàn ông khác đến đây không? Cô có biết xấu hổ không đấy? Thể diện nhà họ Lương đều bị cô làm phá hết rồi!”

Lâm Tuyết không than một tiếng, cứ để Lưu Mỹ Quân tùy ý quở trách.

Nhờ Vân Thư Hoa đánh tiếng nên cô cũng có dự phòng từ trước, trong lòng biết rõ sự kiện video của mình đã bại lộ, Lưu Mỹ Quân đến đây chính là để khởi binh vấn tội.

“Đúng là Tang Môn thần chuyển thế, sao chổi đầu thai, cô nói một chút xem cô đã gây ra bao nhiêu phiền toái cho Tuấn Đào rồi? Từ khi quen biết cô, nó liền bị các loại phiền toái quấn vào thân!” Lưu Mỹ Quân càng nghĩ càng giận, bà ta liền chỉ vào xe việt dã quân dụng đã đưa mình tới Quân khu, nói: “Lên xe, về nhà nói tiếp!”

*

Bị Lưu Mỹ Quân đặc biệt đưa về Lương gia, Lâm Tuyết vừa vào phòng khách đã thấy Hứa Tĩnh Dao ở đó. Ngoài Hứa Tĩnh Dao còn có Lâm Á Linh, Lâm gia mẹ con ba người đều đủ mặt.

Lưu Mỹ Quân ném máy tính bỏ túi đã mở sẵn lên bàn, tức giận nói: “Ai chưa xem qua đoạn video này?”

Lâm Á Linh ngẩng đầu, muốn lấy lòng Lưu Mỹ Quân: “Mẹ, chuyện đáng xấu hổ này là em gái con làm ra, con với nó không giống nhau.”

Trên cổ tay Lâm Á Linh vẫn bó thạch cao, vết thương còn đó nhưng đã hết đau. Hiện tại, cô ta chỉ muốn nhân cơ hội này mau chóng đuổi Lâm Tuyết khỏi nhà họ Lương, thành công thì cô ta sẽ hành động với Lương Tuấn Đào.

Lâm Á Linh thật sự rất thất vọng về Lương Thiên Dật, một kẻ bị liệt ngồi trên xe lăn, tính tình còn xấu như vậy, chỉ vì con của nhỏ mà bẽ gãy tay cô ta, đi theo hắn có tiền đồ gì đây? Tuy Lương Tuấn Đào bỏ đá xuống giếng, cũng giẫm lên mình nhưng Lâm Á Linh tin rằng do bị Lâm Tuyết mê hoặc giật giây nên hắn mới làm vậy. Chỉ cần Lâm Tuyết rời khỏi Lương gia, cô ta nhất định tóm được trái tim Lương Tuấn Đào khiến hắn sủng ái mình như sủng ái Lâm Tuyết.

“Cô câm miệng ngay!” Lưu Mỹ Quân nhìn Lâm Á Linh càng thêm chán ghét, biết Thiên Dật thực ra không thích cô gái này, trong lòng bà ta cũng thấy cân bằng chút. Lưu Mỹ Quân cho rằng nếu có cơ hội, sớm muộn gì sẽ đuổi được Lâm Á Linh, hiện tại, người bà ta muốn đối phó nhất chính là Lâm Tuyết bởi Tuấn Đào đã bị nữ nhân này mê hoặc đến mức thần hồn điên đảo. “Nơi này nói chuyện không có phần cô. Nếu không muốn bị Thiên Dật đánh lần nữa, hãy biết vâng lời chút đi!”

Ở bên nhà mẹ đẻ cũng là trưởng bối Lâm gia, Hứa Tĩnh Dao không truy cứu chuyện Lâm Á Linh bị gãy cổ tay, bà chỉ một mực nhường nhịn: “Bà thông gia, xin bà bớt giận, bọn trẻ không hiểu chuyện, bà có thể từ từ dạy dỗ chúng.”

“Hai đứa dở hơi nhà họ Lâm các người chúng tôi không dạy nổi.” Lưu Mỹ Quân hừ lạnh khinh thường, cũng không vì Hứa Tĩnh Dao là chủ mẫu Lâm gia mà kiêng nể, bà ta chưa ngoa nói tiếp: “Hôm nay gọi bà đến, không phải để nhận thông gia gì cả, nói thật cho bà biết, Lâm gia các người không xứng!”

Hứa Tĩnh Dao không giận, bốn lượng đỡ ngàn vàng nói: “Ồ, hai đứa đã đăng ký kết hôn, pháp luật cũng thừa nhận quan hệ, bà thông gia lại nói cái gì xứng với không xứng, chẳng phải quá muộn rồi sao?”

Trong lời Hứa Tĩnh Dao có ngụ ý mỉa mai Lưu Mỹ Quân không quản được con trai mình, lại ra oai với ba mẹ con Lâm gia nhà bà.

Đây là tâm bệnh lớn nhất của Lưu Mỹ Quân, con trai nhỏ mình cưng chiều nhất lại cố tình không nghe lời bà, Lương Tuấn Đào cùng tam tiểu thư Lâm gia đăng kí kết hôn, thế nhưng bà lại là người cuối cùng biết chuyện! Lần này gọi Hứa Tĩnh Dao tới là muốn cho bà ta biết khó mà lui, đem hai đứa con gái này về cả đi, nhưng xem ra Lưu Mỹ Quân đã nghĩ đơn giản quá.

Vất vả lắm mới vào được nhà họ Lương, bọn họ đâu dễ dàng từ bỏ như vậy!

Đương nhiên, Lưu Mỹ Quân chưa phải đèn đã cạn dầu, bà ta biết rõ khát vọng và e sợ lớn nhất của nữ nhân là gì.

Bên ngoài, họ chỉ cần được gả cho các thiếu gia nhà họ Lương, vào được Lương gia là có thể đạt được mọi thứ nhưng bên trong lại sợ mình không được thừa nhận, không có danh phận, đương nhiên nỗi sợ lớn nhất chính là được lão công sủng ái.

Chỉ vào đoạn cổ tay bó thạch cao của Lâm Á Linh, Lưu Mỹ Quân hơi đắc ý nói với Hứa Tĩnh Dao: “Thấy rõ không? Đừng tưởng rằng vào được cửa Lương gia chúng tôi thì sẽ bình chân như vại. Con gái bà ngang ngược gây phiền cho con tôi, nó liền bẽ gãy xương cô ta. Tôi thấy rõ, Thiên Dật thực sự ghét nó, bà kiên quyết muốn để Lâm Á Linh ở đây cũng được, chỉ sợ lần sau bà tới, chỗ gãy không phải chỉ có cổ tay cô ta đâu!”

Tuy Lâm Á Linh không phải do Hứa Tĩnh Dao sinh ra nhưng dù gì cũng là nhị tiểu thư Lâm gia, cô ta bị đánh đập tàn nhẫn đương nhiên sẽ khiến Lâm gia mất thể diện, cũng làm Hứa Tĩnh Dao mất mặt.

Quả nhiên Hứa Tĩnh Dao cụt hứng, bà phần nộ cười lạnh, nói: “Cứ coi như Lương gia là quân môn quyền quý, không ngờ lại cậy thế ức hiếp một cô gái, còn đánh tới gãy xương. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, người mất mặt e rằng không phải chỉ mình Lâm gia chúng tôi!”

“Bà có thể truyền bá ra ngoài. Cứ việc làm thế đi, tôi không sợ!” Lưu Mỹ Quân bắt chéo tay, dáng vẻ nhỏ nhen: “Đưa đến tận cửa để người ta đánh còn giả bộ càn ngang lá ngọc cái gì? Cao quý thực sự thì đã không chủ động tiến vào, vội vã muốn làm ấm giường cho các con tôi. Đã đề tiện thì chỉ nên dùng đánh chửi để đối đãi!”

“Lão bà tử, mẹ gọi em gái con tới chẳng lẽ chỉ để nói những lời này thôi sao? Đừng quên, chuyện của nó mới là trọng yếu nhất đấy!” Lâm Á Linh biết, có nói thêm gì cũng sẽ bất lợi với mình, cô ta dứt khoát chuyển hỏa lực sang người Lâm Tuyết, còn đi theo đập thêm một cước. “Trên Internet đã lan truyền dữ dội như vậy,

rốt cuộc muốn kết thúc thế nào đây? Mẹ xem, phải để Lâm Tuyết đi thôi. Đây là biện pháp duy nhất có thể giải quyết được vấn đề!”

Được Lâm Á Linh nhắc nhở, Lưu Mỹ Quân mới phát hiện ra mình đang đi lạc đề. Đúng vậy, bà ta cố tình mời Hứa Tĩnh Dao đến, ngoài việc đối phó với Lâm Á Linh, việc đuổi Lâm Tuyết đi còn quan trọng hơn.

“Lương gia chúng tôi không dung nạp nổi loại người đồi phong bại tục như Lâm Tuyết, đã theo Tuấn Đào còn thông đồng với vị hôn phu cũ, thật không biết xấu hổ! Các người nhìn xem, miệng của cô ta ... Trời ạ! Cả mặt tôi đều bốc hỏa lên rồi, sao lại có người bình chân vó sãi đến vậy chứ?” Việc Lưu Mỹ Quân hận nhất chính là con trai mình chẳng chịu thua kém ai, sao lại bị Lâm Tuyết mê hoặc đến nỗi không nhìn ra được sự thật thế này.

Lâm Tuyết tìm một chỗ ngồi xuống xem Lưu Mỹ Quân trình diễn. Bà ta muốn đuổi cô đi sao? Cũng được, vậy cứ xem xem bà ấy tiến hành thế nào vậy.

Khuôn mặt Hứa Tĩnh Dao vẫn không biến sắc, bình tĩnh tương chận, nước đến đất chảy: “Lâm Tuyết đã hai lần bị vứt bỏ, chuyện này Nhị thiếu gia cũng biết. Không phải cậu ấy hiểu và vẫn chấp nhận sao, như vậy cho thấy cậu ấy không thêm để ý đến việc này. Về chuyện con bé và Mạc Sở Hàn, có lẽ còn ẩn tình khác.”

Lần này, Lưu Mỹ Quân quyết tâm muốn đuổi Lâm Tuyết đi, bà ta đã chuẩn bị đầy đủ, lập tức cười lạnh: “Được, nữ nhân Lâm gia các người kẻ nào cũng không đơn giản, không nói với các người làm gì nữa. Tôi đã báo tin cho Tuấn Đào, nó lập tức quay về. Chuyện này nhất định phải chấm dứt!”

Nói thì nói vậy, nhưng mỗi lần Lưu Mỹ Quân gọi điện thúc giục, vì Lương Tuấn Đào đang cùng Hoàng Y Na ở trong phòng cấp cứu nên hần đầu có thời gian nhận điện.

Lâm Tuyết vẫn thản nhiên nhưng trong mắt đã ẩn ẩn một chút thất vọng. Hóa ra hẳn vì Hoàng Y Na mà vội vã đến nông nổi này, ngay cả chuyện trong nhà cũng mặc kệ hết. Biết Lưu Mỹ Quân đưa cô về nhà, khẳng định không phải chuyện tốt, vậy mà hẳn không thấy lo lắng sao? Hoặc gọi điện an ủi cô cũng được nhưng cũng không thấy. Có lẽ giờ phút này, trong mắt Lương Tuấn Đào, bất cứ chuyện gì trên đời đều không sánh được với địa vị của Hoàng Y Na trong lòng hắn.

Nhớ tới đêm “Động phòng” hôm đó, Lâm Tuyết hỏi Lương Tuấn Đào còn yêu Hoàng Y Na không? Hắn cộc nhủ nói cái gì yêu hay không yêu, hiện tại hắn chỉ yêu cô! Lúc ấy trừ việc cảm thấy buồn cười cô còn có một tia rung động. Bây giờ nghĩ lại, Lương Tuấn Đào yêu cô ở điểm nào chứ? Chẳng qua khi tình trùng lên não, hắn chỉ muốn “Yêu” thân thể cô thôi! Lời hắn nói ở trên giường căn bản không đáng tin, thật đáng buồn cười, cô lại đặt câu nói kia trong lòng.

Buông mi, từ đầu đến cuối Lâm Tuyết không nói gì cả. Để mặc Lưu Mỹ Quân tiếp tục tự biên tự diễn.

Lưu Mỹ Quân chỉ vào vị đạo sĩ phải dùng số tiền lớn mới mời về được, rụt rè nói: “Vị tiên sinh này là đạo sĩ nổi danh nhất thành phố, rất nhiều lãnh đạo trung ương đã tìm ông ấy để xem số mệnh, linh nghiệm vô cùng. Vì hôn sự của Tuấn Đào, tôi đặc biệt mời ông ấy về, nghe những điều đạo sĩ nói, cảm thấy rất chuẩn xác. Sợ các người không tin, tôi đã cố ý đưa đạo sĩ đến đây, để đích thân ông ấy nói cho các người nghe!”

Quả nhiên đạo sĩ có tiên phong đạo cốt, dáng vẻ không tầm thường. Nghe Lưu Mỹ Quân bảo mình mở miệng, ngón tay hắn nhếch lên, rung đùi đắc ý, trịnh trọng nói: “Dựa vào sự tín nhiệm của Lưu phu nhân, xin nói thẳng. Tôi đã xem qua, nhà trai thuộc Dần, nhà gái thuộc Mùi, hai người cầm tinh xung khắc, khó có thể cùng nhau đến đầu bạc!”

Vừa nghe đạo sĩ nói vậy, Hứa Tĩnh Dao biến sắc, lúc này liền phản bác: “A, đã là thời đại nào rồi còn tin vào mấy chuyện này?”

Lưu Mỹ Quân không chút khách khí trách móc: “Bà có thể không tin, tôi không thể không tin! Lâm gia có thể không quan tâm chuyện này, Lương gia chúng tôi không thể không quan tâm! Bà ngẫm lại xem, từ khi Lâm Tuyết vào cửa, Tuấn Đào lần lượt xảy ra bao nhiêu chuyện? Tuy mỗi lần đều biến nguy thành an, sợ hãi mà không nguy hiểm, nhưng trái tim tôi chán cái việc phải hoảng sợ rồi. Ngộ nhớ một ngày nào đó, Tuấn Đào bị đứ con gái sao chổi này khắc đến, xảy ra chuyện gì ... tôi tìm ai tính sổ đây? Lâm gia các người ai có thể đứng ra chịu trách nhiệm hả?”

Nhìn vẻ uất ức khó nén của Lưu Mỹ Quân, Lâm Á Linh vội đứng ra hưởng ứng: “Mẹ nói quá đúng! Em gái con đúng là Tang Môn thần chuyển thể, sao chổi trọng sinh. Khi còn nhỏ, con và đại ca cũng không ít lần bị cô ta khắc, tai nạn liên tiếp, đều do Lâm Tuyết khắc mà gây trở ngại trong nhà, gà chó không yên. Sau này gia cảnh suy tàn, việc làm ăn của ba ba càng lúc càng khó khăn, suýt nữa thì phá sản, do cô ta xung khắc, cả nhà con đều bị hại chết! Con đồng ý với quan điểm của đạo sĩ tiên sinh, Lâm Tuyết ở cùng ai cũng không phải chuyện tốt. Nhị thiếu gia ở cạnh cô ta lâu chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn! Con nên nói điều này, dao sắc chặt đay rồi, phải nhanh chóng thanh lý Lâm Tuyết, đẩy ra khỏi cửa chính!”

Không ngờ Lâm Á Linh sẽ bênh vực mình, Lưu Mỹ Quân giật nảy, thân thiết đứng lên. Bà ta hạ mình vu quý, nhìn Lâm Á Linh, vuốt cằm khen ngợi: “Nhìn không ra đôi khi cô rất hiểu chuyện, điểm này so với mẹ cô ưu việt hơn rồi. Uống công sống lâu nhiều tuổi lại không thấu tình đạt lý, quả thực không thể khơi thông cho bà ta!”

Thấy khẩu khí Lưu Mỹ Quân đã dịu đi không ít, đối với mình cũng thân thiết hơn nhiều, Lâm Á Linh nhanh nhẹn hẳn lên, vội sáp lại gần một bước, giữ chặt tay Lưu Mỹ Quân như cùng chung kẻ địch, nói: “Mẹ, mẹ không cần quản bọn họ. Hai mẹ con Lâm Tuyết cũng không phải thứ gì tốt, khi còn ở Lâm gia, con đã thấy bọn họ phiền phức rồi, hận một nỗi không thể đuổi đi ngay lập tức! Nhưng hai mẹ con họ đều am hiểu thuật dụ dỗ, mê hoặc ba con quá sâu ... a, con hiểu tâm tư của mẹ bởi ba con và Nhị thiếu gia giống nhau, đều bị một nữ nhân mê hoặc.”

Hai người phụ nữ vốn là cừu địch nước lửa không tan, nay vì cùng chung mục tiêu mà trong nháy mắt chuyển thù thành bạn, kết thành chiến tuyến thống nhất.

Lưu Mỹ Quân biết rõ địa vị của Lâm Tuyết trong lòng Lương Tuấn Đào, bà ta định bụng: trước cứ nghĩ cách đuổi Lâm Tuyết khỏi cửa, về phần Lâm Á Linh, vì Thiên Dật không thích cô ta, ngược lại cũng dễ đối phó. Chờ giải quyết xong Lâm Tuyết, quay lại đối phó Lâm Á Linh hẳn là dễ hơn nhiều. Nói đã không sai biệt lắm, cuối cùng Lưu Mỹ Quân tổng kết: “Nhìn đi, ngay cả Nhị tiểu thư nhà các người cũng nói vậy, đủ thấy mẹ con các bà kém cỏi cỡ nào rồi.”

Vị đạo sĩ kia cũng rất biết phối hợp, ông ta đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Tuyết, cẩn thận quan sát một hồi, sắc mặt cứng lại, nói: “Nam thuộc dương (mùi), xuất môn không cần mang theo lương thực; nữ thuộc dương, trong nhà không thể trữ lương. Nam thuộc dương, vàng bạc chất đồng xà nhà; nữ thuộc dương, vận mệnh miễn cưỡng, khắc chồng khắc cha lại khắc mẹ. Trong ba người nói trên, cô đã khắc chết một người, đúng không?”

Lâm Tuyết ngược mắt, khuôn mặt thanh lệ yên tĩnh, cô không nói gì.

Lâm Á Linh vội vàng chứng thực: “Đúng thế! Mẹ ruột Lâm Tuyết đã chết, bà ấy chính là bị cô ta khắc chết!”

Lưu Mỹ Quân nghe vậy càng sợ hãi, “Hóa ra là thật. Mẹ ruột cô ta đã bị cô ta khắc chết!”

“Đúng vậy, đều do Lâm Tuyết cả. Chẳng những khắc chết mẹ mình, còn khắc đến nhà con, gia thế suy tàn. Nếu không vì cô ta, sao Mạc Sở Hàn lại đối phó Lâm gia chứ, đã sớm bị...” Lâm Á Linh muốn nói, nếu không phải do Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn đã sớm bị ba ba và đại ca mình chính chết, nhưng đây không phải nơi thích hợp để nói mấy vấn đề riêng tư trong nhà nên cô ta đành dừng lại không nói tiếp.

Bên này có đạo sĩ giở mảnh khố, bên kia có Lâm Á Linh chứng thực những lời đạo sĩ nói đều là sự thật, hoàn toàn ăn khớp, càng cổ vũ tên đạo sĩ kia gia tăng lo lắng về gian nan cực khổ trong lòng Lưu Mỹ Quân.

Đạo sĩ nhìn chằm chằm vào tả hữu hai bên Lâm Tuyết, chắc chắn thở dài: “Cô ta khắc chết mẹ ruột, khắc đến vàng bạc trong nhà đều tiêu tan, chỉ sợ tương lai...”

“Tương lai làm sao?” Lưu Mỹ Quân càng nghe trong lòng càng lạnh, cảm giác như thể đại họa sắp giáng xuống trước mắt.

“Nam tử thuộc dương tiền đồ rộng mở, nữ tử thuộc dương thủ phòng trống (coi giữ phòng trống), lời này, Lương phu nhân hẳn đã nghe qua.” Đạo sĩ ngừng lại hỏi han.

“...” Thủ phòng trống? Trời ạ, những lời này khiến Lưu Mỹ Quân sợ hãi hơn nữa! Chẳng lẽ ý nói, sao chổi Lâm Tuyết này trong tương lai sẽ khắc chết Tuấn Đào sao?

Lâm Tuyết lạnh nhạt nhìn ba người kia biểu diễn, khoe miệng lộ ra một tia chê cười.

Cuối cùng, Hứa Tĩnh Dao không nhịn được, nói: “Lâm Tuyết là dê, nhưng Nhị thiếu gia là hổ, cậu ấy cầm tinh vàng vừng như vậy sao có thể bị Lâm Tuyết khắc chứ? Tôi chưa từng nghe nói lão hổ nào lại sợ một con dê!”

Không kiềm nổi, Lâm Tuyết nhìn Hứa Tĩnh Dao một cái, cô thừa nhận những lời này của bà rất đúng! Con dê như mình thật sự có thể đe dọa đến an toàn tính mạng của con cạp Lương Tuấn Đào kia sao? Bản thân cô cũng thấy buồn cười, nhưng vị đạo sĩ và hai nữ nhân trước mặt phô trương thanh thế hết mức, không có chuyện cũng giả họa xuống đầu cô!

“Mẹ, con và Tuấn Đào ở chung một chỗ là ứng với câu ‘dê vào miệng hổ’ trong truyền thuyết. Chẳng lẽ khi lão hổ ăn con dê sẽ bị nghẹn chết sao? Nếu thật vậy, con đồng ý rời khỏi Tuấn Đào, không liên lụy anh ấy nữa!” Giờ phút này, Lâm Tuyết quyết định, nếu Lương Tuấn Đào còn khó rời khó bỏ được Hoàng Y Na kia, cô sẽ tách khỏi hắn!

Trước đây, Lâm Tuyết cho rằng chỉ cần bảo vệ được trái tim mình, những thứ khác không cần quan tâm. Chuyện đến nước này cô mới phát hiện : hóa ra mình không thể nào cảm thấy thoải mái được. Khi Lương Tuấn Đào bỏ lại cô đuổi theo một nữ nhân khác; khi hắn đi nửa ngày cũng keo kiệt không gọi điện hỏi han cô được một lần; trong lúc cô bị mẹ hắn tra vấn gọi là sao chổi, cũng không thấy bóng dáng đâu, đối với đoạn khế ước hôn nhân này, trong tim Lâm Tuyết đã nảy sinh chán ghét.

Nghe nói, Lương Ngọc Đồng từng theo Lãnh Trí Thần kết làm vợ chồng mười năm khế ước, đoạn thanh xuân tươi đẹp nhất của cô ấy đều lãng phí trong khoảng trời duy nhất. Kết quả , Lãnh Trí Thần tìm được mối tình đầu của mình, sau đó không chút do dự dễ dàng ly hôn.

Mười năm thanh xuân đổi lấy công dã tràng chờ đợi, cuối cùng, chỉ còn lại duy nhất A Tiêu trung thành ở lại bên Lương Ngọc Đồng.

Nam nhân đều là động vật lưu luyến tình cũ, có lẽ những lời này rất đúng!

Lưu Mỹ Quân thấy giọng điệu của Lâm Tuyết đã có phần buông lỏng, trong mắt không khỏi sáng ngời, vội vàng bắt lấy lời cô, nói: “Đây là do cô nói ra. Chỉ sợ đến cuối, cô lại cố sống cố chết giữ chặt Tuấn Đào không buông!”

“Con sẽ không thế. ” Lâm Tuyết thản nhiên quan sát bà ta, nói: “Mẹ yên tâm, con sẽ không dựa dẫm vào gia đình này!”

Đang nói chuyện, một cô giúp việc tên Tiểu Hương chạy đến, nói với Lưu Mỹ Quân: “Phu nhân, Nhị thiếu gia đã về!” “Cuối cùng cũng về rồi à.” Lưu Mỹ Quân đứng dậy, thấy Lương Tuấn Đào mạnh mẽ nện bước tới, liền vội nghênh đón, trách cứ hỏi han: “Gọi cho con sao luôn không thấy nghe điện?”

“Y Na chưa thoát khỏi nguy hiểm, nên...” Lương Tuấn Đào không nói tới chuyện khi cấp cứu, Hoàng Y Na luôn cầm tay hắn không buông, sợ ảnh hưởng đến tâm tình cô ta nên hắn mới không nghe điện thoại của bất kì ai. Ngắc đầu nhìn quanh phòng khách rộng lớn, thấy Hứa Tĩnh Dao, Lương Tuấn Đào thuận miệng hỏi: “Trong nhà có khách à?”

Lâm Tuyết chán nản quét mắt nhìn hắn một cái, khuôn mặt xinh đẹp lạnh tanh.

Hứa Tĩnh Dao vội vàng đứng dậy, đi về phía trước, ân cần gọi: “Nhị thiếu gia đã về rồi sao?”

“Ừ ” Lương Tuấn Đào thuận miệng đáp lại, thấy sắc mặt Lâm Tuyết trông không được tốt lắm, đột nhiên hắn nhớ ra vị này là Hứa Tĩnh Dao, dì ruột Lâm Tuyết, thái độ vừa rồi của mình có phải rất không cung kính hay không, Lương Tuấn Đào vội cười cười, nói: “Sao lúc mẹ tới lại không gọi điện cho con, để con phải người qua đón!”

Hứa Tĩnh Dao bị một tiếng “mẹ” của hắn làm cho xương cốt mềm nhũn, quả thực không tin được vào tai mình nữa. Bà vừa mừng vừa sợ, rất có cảm giác “Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (1). Hứa Tĩnh Dao cuống quýt bước tiếp hai bước, thụ sủng nhược kinh (2) nói: “Nhị thiếu gia khách khí rồi, tự tôi có thể tới được, đâu phải không thấy xấu hổ phiền phức chứ.”

Khi đang trò chuyện, Lương Tuấn Đào đã tới gần ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyết, nhìn cô một cái, hần không biết tìm đề tài gì để nói, bèn hỏi han: “Em trở về khi nào?”

Lâm Tuyết ngoảnh mặt sang chỗ khác, không thèm nhìn hần. Nhưng không biết tại sao, mũi cô có chút ê ẩm, trong lòng cũng ê ẩm theo.

Mỗi lần đều là như vậy, rõ ràng đã quyết định, đã nói muốn giữ khoảng cách với Lương Tuấn Đào, đã muốn bảo vệ trái tim mình, nhưng khi thực sự đối diện với hần, những quyết tâm ấy cứ như băng tuyết gặp ánh mặt trời, trong nháy mắt đều tan chảy hết.

Đối với Lương Tuấn Đào mà nói, Lâm Tuyết giống như một khối nam châm có lực từ rất mạnh, hút hần sát lại gần không kiềm chế được. Nghiêng người cúi xuống cạnh cô, hần vươn tay nắm chặt bàn tay mềm mại kia, cẩn thận nhìn trộm Lâm Tuyết yêu kiều, nhỏ giọng hỏi: “Lại ghen à?”

Lần nào Lương Tuấn Đào cũng có thể đọc thấu tâm tư cô một cách chuẩn xác, Lâm Tuyết hận nhất điều này. Biết rõ vì sao cô tức giận, hần còn cố tình làm vậy. Rút tay về, Lâm Tuyết lạnh lùng nói: “Mẹ tìm một vị đạo sĩ tới nhà, nói tuổi chúng ta tương khắc, anh thấy sao?”

“Tuổi tương khắc?” Lương Tuấn Đào hơi kinh ngạc, trầm ngâm trong chốc lát, hần cười nói: “Là anh khắc em rồi !”

“Mẹ nói em khắc anh!” Sống lưng Lâm Tuyết thẳng tắp, cô nhìn về phía Lưu Mỹ Quân.

Lưu Mỹ Quân thấy con trai và Lâm Tuyết thân thiết như vậy, thật là tức đến mức không đánh không được. Đâu còn cách nào khác, ai bảo mình lại sinh ra một đứa con thiếu tác phong thế chứ. Lưu Mỹ Quân lặp lại những lời đạo sĩ đã nói lần nữa, cuối cùng mới tận tình khuyên bảo cộng khuyên nhủ con trai: “Tuấn Đào, con có thể không tin việc này nhưng mẹ không thể không tin. Ngộ nhờ con xảy ra chuyện gì không hay...”

“Không phải mẹ còn một đứa con trai khác sao?” Lương Tuấn Đào không đợi Lưu Mỹ Quân nói hết, hần đứng dậy, tiện thể kéo tay Lâm Tuyết. Sau đó mặt không biến sắc nói: “Từ hôm nay trở đi, mẹ cứ coi như đứa con trai này đã chết đi!”

“Con...” Lưu Mỹ Quân không ngờ Lương Tuấn Đào lại quá khích như thế, hần dùng phương thức cực đoan để cho bà ta thấy mình kiên trì cố chấp với Lâm Tuyết đến đâu. “Chẳng lẽ con muốn mẹ tức chết sao?”

“Chính mẹ rảnh rỗi quá nên tìm việc, oán được ai chứ?” Trong mắt Lương Tuấn Đào lộ ra tia không vui, hần liếc xéo đạo sĩ bên cạnh, chỉ nói một câu: “Ông mau rút đi, còn dám nói hươu nói vượn, cẩn thận không tôi đánh cho vĩnh viễn không mở miệng được nữa!”

Trên thái dương vị đạo sĩ đỏ đầy mồ hôi, ông ta không dám khoác lác mấy câu tuổi tác tương khắc hoang đường, chỉ cung cúc khom người với Lưu Mỹ Quân, lập tức tháo chạy gấp.

Kỳ thật, tất cả những lời đạo sĩ nói ra đều là dựa theo ý tứ của Lưu Mỹ Quân, chỉ cần dùng đầu óc suy nghĩ một chút là có thể thấy làm sao dễ khắc được hổ chứ?

Đuổi đạo sĩ đi rồi, Lương Tuấn Đào tiếp tục nói với Lưu Mỹ Quân: “Con và Lâm Tuyết cùng về quê, sau này không có việc gì mẹ đừng gọi cô ấy về nhà! Về phần đứa con trai này, mẹ cứ coi như không nuôi dưỡng. Cũng may vẫn có đại ca ở bên mẹ báo hiếu, hơn nữa còn có một con dâu cực phẩm ân cần làm bạn bên cạnh, tin rằng không có hai người chúng con, ngày qua ngày mẹ càng thoải mái hơn. Mắt không thấy thì tim không phiền, chúng con cũng vậy!”

Lưu Mỹ Quân tức giận đến bật khóc, bà ta ngồi trong sofa lặng lẽ rơi lệ, đau lòng tột đỉnh. Mỗi lần mình và Lâm Tuyết tranh chấp, con trai đều không chút do dự hướng về vợ nó, chưa bao giờ để người mẹ này vào mắt, hại bà ta bị người khác chê cười mỉa mai.

“Mẹ, mẹ đừng khó chịu nữa. Không phải còn có con và Thiên Dật sao? Chúng con nhất định sẽ hiếu kính với lão nhân gia ngài gấp bội!” Lâm Á Linh như mở cờ trong bụng, nếu Lương Tuấn Đào thật sự cùng Lương gia đoạn tuyệt quan hệ, không nghi ngờ gì nữa, địa vị của cô ta và Lương Thiên Dật sẽ bay thẳng lên. Hơn nữa thái độ của Lưu Mỹ Quân với cô ta cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, sớm muộn gì trong tương lai Lâm Á Linh này cũng trở thành nữ chủ nhân đích thực.

Cho dù không đoạt được Lương Tuấn Đào, đi theo Lương Thiên Dật cũng thắng chắc!

Nhìn vẻ mặt a dua của Lâm Á Linh, trong nháy mắt, Lưu Mỹ Quân thấy chán ghét cực điểm, nhưng trong tình hình này, nếu trở mặt âm ỉ với cô ta thì càng thêm mất mặt. Bà ta đành dựa thế thở dài: “Không phải mẹ vì muốn chia rẽ các con. Mà là... vì thể diện của Lương gia! Được rồi, cho dù lời đạo sĩ nói các con không tin, còn oán giận bà mẹ này mê tín phong kiến, mẹ cũng không trách. Có lẽ suy nghĩ của mẹ thật sự lạc hậu. Nhưng, chuyện video thì phải giải quyết thế nào? Trên internet lưu truyền nhanh như vậy, mặt mũi Lương gia chúng ta đều mất cả rồi!”

Khuôn mặt Lương Tuấn Đào trở nên âm trầm, hần không hé răng nửa lời.

“Tuấn Đào!” Lưu Mỹ Quân thấy con trai trầm mặc, biết hẳn vẫn để bụng, liền nhân cơ hội khuyên nhủ: “Đứa con gái không biết tự trọng kia, con có biết nó đã vứt sạch thể diện của con đi không? Còn nữa, nó dám giải thích ngông cuồng như vậy chính là bởi được sủng mà kiêu, nếu con giống Thiên Dật thì xem nó có dám tái phạm hay không?”

Lâm Á Linh ở bên cạnh thiếu chút nữa tức nổ phổi, vừa muốn mắng lão yêu bà lắm chuyện, nhưng nghĩ đến quan hệ mẹ chồng nàng dâu của mình vất vả lắm mới dịu đi, đành nhịn xuống. Cô ta trợn mắt tức giận, trong lòng âm thầm nguyện rửa Lưu Mỹ Quân sớm quy thiên để mình trở thành chủ mẫu Lương gia.

Hứa Tĩnh Dao không ngờ Lưu Mỹ Quân ở trước mặt ba mẹ con bà lại đi xúi giục Lương Tuấn Đào hung bạo Lâm Tuyết, bà thật sự nhịn không được, phẫn nộ nói: “Bà thông gia, bà quá phận rồi đấy! Chẳng qua Lâm Tuyết chỉ nhất thời hồ đồ, hơn nữa, nó đã sớm chia tay Mạc Sở Hàn, nói không chừng do Mạc Sở Hàn ghi hận trong lòng nên mới cố ý hãm hại con bé. Đánh vợ không phải thói quen tốt. Sao bà lại có thể để Nhị thiếu gia và Đại thiếu gia học chuyện đó?”

“Ruồi bọ không bầu trứng không nứt, cho dù Mạc Sở Hàn muốn hãm hại cô ta, cũng phải do cô ta tình nguyện mắc câu mới được chứ! Trong hoa viên nhà người ta cùng họ ôm ôm ấp ấp rồi cắn miếng nhau...” Nói tới đây Lưu Mỹ Quân đột nhiên nhớ tới gì đó, liền nhắc nhở con trai mình: “Con nhìn miệng cô ta xem, sao bị cắn nghiêm trọng vậy? Là con... Là con cắn sao? Hay cô ta lại đi chung chạ với gã đàn ông lỗ mãng nào đấy rồi lưu lại ký hiệu?”

Lời này nói ra, Lương Tuấn Đào mới để ý đến vết thương trên miệng Lâm Tuyết, quả nhiên rất nghiêm trọng. Hần giật mình, vươn bàn tay to chế trụ cằm cô, kéo đến trước mặt mình cẩn thận quan sát.

“Buông ra!” Lâm Tuyết thầm kêu gay to rồi, cô biết vết thương này là vết thương mới, không thể gạt được con quỷ tinh ranh Lương Tuấn Đào này, nhưng cô phải giải thích sao đây?

Quả nhiên, ánh mắt của Lương Tuấn Đào nhất thời trở nên thật đáng sợ, hần dường như không muốn tin, hỏi cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Mỹ Quân vốn chỉ thuận miệng nói thôi, đâu nghĩ đến chuyện vết thương trên môi Lâm Tuyết thực không phải do con mình gây ra. Lúc này bắt được lẽ phải, bà ta không hề có ý muốn tha, liền kinh ngạc kêu lên: “Trời ạ! Cái con dâm phụ này có biết xấu hổ hay không? Con tôi đại diện hách đứng ở chỗ này mà cô dám cùng đàn ông khác yêu đương vụng trộm còn cắn rách môi! Tuấn Đào, con là người chết sao? Nó bừa bãi vậy con không định dạy dỗ một chút à? Con không thấy buồn nôn sao? Còn cần nó làm gì nữa? Để mẹ nói thẳng, cứ đánh cho nó một trận rồi lập tức ném ra khỏi cửa đi!”

Sự tình đột nhiên chuyển biến khiến Hứa Tĩnh Dao trở tay không kịp, bà chỉ tiếc đã rèn sắt không thành thép, liên tục nhìn nhìn Lâm Tuyết nói: “Mau nhận lỗi với Nhị thiếu gia, mau nhận lỗi đi!”

Lâm Tuyết chỉ muốn thoát khỏi bàn tay to đang nắm của Lương Tuấn Đào, quai hàm cô đã muốn trật khớp.

“Đúng là tiện nhân chẳng biết xấu hổ!” Lâm Á Linh vui mừng khi người khác gặp họa, không ngờ lá gan Lâm Tuyết lớn đến vậy, dám trắng trợn vụng trộm với người khác. Bị gian phu phá môi, ngay cả Lương Tuấn Đào cũng không thể tha thứ cho việc này được. “Nhị thiếu gia, anh nhất định phải trừng phạt cô ta nghiêm khắc, cô ta dám cắn sừng cho anh, nghĩ rằng anh giống đại ca anh, đều là phế nhân sao?”

Lâm Á Linh nói xong, nhận ra ánh mắt uất giận của Lưu Mỹ Quân, vội vàng che miệng lại, hối hận vì mình đã nói trắng ra như vậy.

Lương Tuấn Đào phảng phất như không nghe thấy tiếng huyên náo chung quanh, ánh mắt sắc bén dò xét chặt chẽ trên khuôn mặt tái nhợt của Lâm Tuyết, giọng nói lạnh lẽo như huyền thiết: “Lại đi gặp Mạc Sở

Hàn à?”

Hắn chỉ mới xa cô nửa ngày thôi, nhưng cô bệnh cũ tái phát! Vì yêu mến, hắn còn cố tình mua xe cho cô, hóa ra lại càng giúp cô thuận tiện đi hò hẹn với Mạc Sở Hàn hơn.

“Em không có!” Cuối cùng Lâm Tuyết cũng mở miệng phủ nhận, “Không phải Mạc Sở Hàn!”

“Không phải Mạc Sở Hàn? Trời ạ, chẳng lẽ còn có người khác sao?” Lưu Mỹ Quân phần nộ kêu tiếp, “Tuấn Đào, con phải xét hỏi cho kĩ, rốt cuộc cô ta thông đồng với bao nhiêu người đàn ông?”

“Lâm Tuyết, con có nỗi khổ riêng thì mau nói ra đi!” Hứa Tĩnh Dao tim đã vọt lên tận cổ, nếu Lâm Tuyết lại bị Lương Tuấn Đào chán ghét mà vứt bỏ thì Lâm gia bọn họ coi như xong.

Lâm Á Linh chỉ lo thiên hạ chưa đủ loạn, lúc này trong đầu cô ta linh quang chợt lóe, liền nhảy bèn nói ra suy đoán của mình: “Tôi đoán là Vân Thư Hoa, trước kia Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa có hôn ước với nhau, sau này hai người vẫn luôn vương vấn chưa dứt được. Nếu không phải Mạc Sở Hàn làm, thì nhất định là Vân Thư Hoa!”

Đúng lúc này, Lương Tuấn Đào nhận được điện thoại, nghe xong nội dung, khuôn mặt nhất thời còn đen hơn đáy nồi.

Hắn nghiêng răng đứng dậy, kéo theo Lâm Tuyết, ở trước mặt mọi người lôi cô ra ngoài.

“Tuấn Đào, đừng tức giận hại đến thân thể! Loại tiện nhân này giao cho người khác dạy dỗ là được, không cần con phải bận tay!” Lưu Mỹ Quân sợ con trai mình trong lúc nóng giận mà giết chết Lâm Tuyết, vội vàng nhắc nhở hắn.

Không thèm đáp lại bà ta, Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết ra khỏi phòng khách, đi xuống cầu thang bên ngoài.

Lâm Tuyết bị động, chân nam đá chân chiêu theo sau hắn, nhưng cô không giãy giụa cũng không nói gì, cứ để Lương Tuấn Đào tùy ý kéo mình đi.

Màn đêm buông xuống, đèn đóm rực rỡ, mùi đồ ăn từ nhà bếp tỏa ra. Đó là một buổi tối ấm áp, nhưng từ nay trở đi, cuộc sống của cô không còn quan hệ gì với sự ấm áp ấy nữa.

Đẩy Lâm Tuyết lên xe, Lương Tuấn Đào cài dây an toàn cho cô rồi khóa cứng cửa xe.

Hắn muốn làm gì đây? Muốn đưa cô đi thử xe sao? Đợi Lương Tuấn Đào lên xe, Lâm Tuyết chủ động nói với hắn một câu: “Em không làm gì trái với khế ước cả.”

Lại là khế ước, chẳng lẽ trong mắt cô, giữa bọn họ không có bất cứ tình cảm nào sao? Lương Tuấn Đào tức giận khởi động xe, không nhìn Lâm Tuyết.

“Em biết có giải thích gì anh cũng không tin em! Nếu anh thấy em không hợp với anh nữa, cứ vứt bỏ em.” Lâm Tuyết cũng không nhìn hắn, quay đầu nhìn mấy ngọn đèn huy hoàng bên ngoài trong đêm.

“Anh cho em biết, Lâm Tuyết, ” Lương Tuấn Đào nói một câu lại khiến trái tim cô lạnh thấu: “Anh không bảo lỵ hôn, đời này em đừng nghĩ chuyện thoát khỏi anh!”

Thoát khỏi hắn? Có làm hay không, là mẹ hắn cảm thấy cô cản trở tiền đồ rực rỡ và an toàn sinh mệnh của hắn, còn ảnh hưởng đến danh dự nhà bọn họ, coi Lâm Tuyết như thú dữ và nước lũ, hận không thể lập tức trừ bỏ. Cô vì muốn tốt cho Lương Tuấn Đào nên mới chủ động đề xuất giải trừ hôn nhân. Nhưng hắn lại phản công, đúng là tú tài gặp quan binh, có lý mà nói không được. “Tùy anh, chỉ cần anh không thấy em phiền toái và trói buộc anh là được, em cũng không hề gì.”

“Nói đi!” Lương Tuấn Đào ngưng mắt nhìn về phía trước, giọng điệu lạnh lẽo đến mức đóng băng: “Em muốn thế nào?”

Cô muốn thế nào? Lâm Tuyết cười khỏ: “Anh muốn thế nào?”

Lương Tuấn Đào đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt trở nên sắc bén mà lạnh lùng dữ tợn, tràn ngập huyền hàn lãnh ý. “Anh muốn thế nào à?” Hắn mỉm cười thị huyết: “Anh muốn ăn tươi em!”

*

Sương mù mờ mịt phảng phất trong căn phòng xa hoa, Mạc Sở Hàn và Hoắc Vân Phi cùng tắm hơi, bên cạnh còn có 8 mỹ nữ mặc nội y ba mảnh tuyệt sắc, đang cẩn thận hầu hạ bọn họ.

“Đây là loại hàng tốt anh đã chuẩn bị sao?” Hoắc Vân Phi quan sát người đẹp ngực bự đang dốc sức mát xa mình, có chút thiếu hứng thú: “Nhìn thế nào cũng không thấy thích!”

Mạc Sở Hàn thần nhiên câu môi: “Có phải gần đây thận cậu bị hư, cần phải bồi bổ không?”

“Đừng nói kiểu đáng ghét thế, tôi mạnh lắm đấy!” Hoắc Vân Phi không nhịn được nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ với đôi mắt trong như suối kia, bàn tay to xoa nắn ngực mỹ nữ, cô gái phía sau đau đến mức há miệng nhưng không dám kêu thành tiếng, còn liều mạng nở nụ cười quyến rũ muốn lấy lòng hắn. Mạc Sở Hàn đã nói, nếu bọn họ không thể khiến vị thiếu gia tới từ Thailand này vừa lòng, hậu quả sẽ rất thảm.

“Tam thiếu. ” người đẹp nhân cơ hội đem toàn bộ đường cong lả lướt trên thân thể mình dán vào người Hoắc Vân Phi, sau đó cúi đầu liếm môi hướng về phía hắn. “Miệng của em rất tuyệt, ngài có muốn em hầu hạ ngài không?” Kỳ thật hỏi quá dư thừa, bởi thực tế, cô ta đã bắt đầu hành động.

“Thế nào? Không tệ lắm chứ?” Mạc Sở Hàn cầm khăn mặt lau lau mồ hôi bên thái dương.

“A ” Hoắc Vân Phi nhắm mắt hưởng thụ, kỹ thuật của người đẹp ngực bự kia quả thật không tồi. Nhưng không hiểu tại sao, trong đầu hắn lại hiện lên gương mặt diễm tĩnh thanh lệ, lúc ẩn lúc hiện khiến tâm tư hắn ngứa ngáy.

“Á!” Cô gái ngực lớn bị ép dưới thân hình to lớn, đôi mắt đẹp hiện lên tia vui sướng, cuối cùng cô ta đã trên chọc kích khởi thành công ham muốn của Hoắc Vân Phi.

Mạc Sở Hàn ở bên cạnh châm điều thuốc, giữa sương mù mờ mịt nhìn hai bóng dáng đang giao triền cùng một chỗ, thực hành những động tác nguyên thủy nhất, nhưng trong mắt hắn lộ ra một tia trống vắng nhàm chán.

Hoắc Vân Phi có thể trầm luân trong nhục dục, có thể làm với người mình không yêu nhưng hắn thì không có thể. Gần đây, ngay cả Thư Khả hắn cũng ít chạm vào.

Mạc Sở Hàn buồn tẻ hút thuốc, yên lặng suy nghĩ. Được nửa thời gian, cửa phòng chợt mở ra, Thôi Liệt bước vào.

Thôi Liệt là tâm phúc của Mạc Sở Hàn, bất kể lúc nào anh ta cũng có thể tùy ý xuất nhập vào khu vực cấm.

Thấy Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn biết nhất định có chuyện quan trọng, nếu không anh ta sẽ không tùy tiện đến chỗ này.

Không thèm nhìn đến những đường cong hoàn mỹ trong bộ đồ thiếu vải của các người đẹp, Thôi Liệt chăm chú đi đến bên cạnh Mạc Sở Hàn, cúi xuống tai hắn nói nhỏ vài câu.

Đôi mắt u ám thất thần của Mạc Sở Hàn trong nháy mắt hiện lên quang thải, hắn bóp tắt điều thuốc, hưng phấn ngồi dậy, hỏi: “Thật thế à?”

“Đúng vậy! Đây là tin tức đáng tin cậy từ Lương gia!” Thôi Liệt thấy khuôn mặt tuần tú đã lâu không hiện lên tươi sáng của Mạc Sở Hàn, cũng nở nụ cười, “Nhà họ Lương sắp đuổi Lâm Tuyết ra khỏi cửa, Lương Tuấn Đào cũng nổi giận, cho dù chưa đuổi Lâm Tuyết ngay lập tức nhưng đoán chừng cả hai sẽ cãi nhau to. Thiếu gia, cơ hội của ngài đã tới!”

Vươn tay vỗ vỗ bả vai Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn vui vẻ nói: “Không tồi, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết tin tốt này!”

“Thiếu gia thấy vui là được rồi!” Đối với Thôi Liệt mà nói, có thể được thấy Mạc Sở Hàn tươi cười thì đã là sự vui vẻ và hạnh phúc nhất đối với anh ta. Về phần Mạc Sở Hàn thích cô gái nào, với anh ta mà nói đều như nhau. Dù sao thiếu gia cũng không có khả năng thích nam nhân!

Bên này nói chuyện phiếm, bên kia Hoắc Vân Phi dĩ nhiên cũng bị ảnh hưởng, hần mơ hồ nghe được hai chữ Lâm Tuyết, liền lại nghĩ tới cô bé tên “Tiểu Tuyết” kia. Nhìn lại người đẹp dưới thân cả người đang bị dục tình nhiễm đỏ, trong nháy mắt hần không còn thấy hứng thú nữa.

Nhặt như nước ốc, làm qua loa cho xong, Hoắc Vân Phi đứng dậy đi đến buồng tắm.

“Lão Tam, để Thôi Liệt ở trong này với cậu, tôi có việc gấp phải ra ngoài một chuyến!” Mạc Sở Hàn cũng đi qua, lập tức có cô gái mở vò tắm hoa sen, rồi nhặt lấy khăn tắm hần đã vứt xuống.

Hai mỹ nam mỗi người một vẻ sóng vai tắm dưới vò sen. Hiển nhiên cảnh tượng này đều lọt vào mắt các mỹ nữ xung quanh, rất có phúc a, đáng người bọn họ quả thực so với nam người mẫu còn gọi cảm hơn. Nếu có vinh hạnh được hầu hạ hai người đàn ông này, cho dù phải ngã xuống các nàng cũng tình nguyện!

Người đẹp ngực bự bị lạnh nhạt có chút bất mãn, hừ nhẹ, dùng giọng nói chỉ có mình nghe được, lẩm bẩm: “Trông thế mà không dùng được!”

Nam nhân nhìn rõ là cao lớn hùng tráng, thế nào mà trong chốc lát đã hết bản lĩnh? Cô ta còn chưa có hưởng thụ đủ a.

Nhưng các nữ tử bên cạnh đều dùng ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ nhìn cô ta, cảm thấy cô ta thật sự rất có điểm phúc. Nếu bọn họ có cơ hội hầu hạ Hoắc tam thiếu thì may mắn cỡ nào đây, nghĩ thôi mà cả người đã mềm nhũn.

“Anh thật giỏi nha, thỉnh thoảng tôi mới đến mà thiết đãi tôi vậy à?” Hoắc Vân Phi lau lau bọt nước trên mặt, nhìn Mạc Sở Hàn rất không sáng khoái.

“Thật có lỗi quá.” Mạc Sở Hàn hơi áy náy giải thích: “Còn nhớ tôi từng nói với cậu về Tiểu Tuyết không? Đêm nay... tôi sẽ cùng cô ấy ước hẹn!”

Hoắc Vân Phi giật mình, Tiểu Tuyết? Đúng vậy, mối tình đầu của Mạc Sở Hàn hình như cũng tên Tiểu Tuyết! Nhưng... “Tôi nhớ là các người đã chia tay, không phải sao?”

“Đó là hiểu lầm, hiện tại lại hợp cùng một chỗ rồi.” Mạc Sở Hàn cảm thấy việc mình và Lâm Tuyết ghép lại chỉ là chuyện sớm hay muộn, hần ung dung nói cho bạn tốt nghe: “Cô ấy làm mình làm mẩy với tôi, đêm nay sẽ phải dễ dàng, chờ mọi chuyện ổn thỏa, tôi sẽ đưa cô ấy tới gặp cậu!”

58. Q.2 - Chương 5: Diên Cuồng Xâm Chiếm

Trong phòng vẽ rộng rãi bài trí tao nhã ấm áp, dưới ngọn đèn sáng ngời, Lương Thiên Dật ngồi đang vẽ tranh.

Hần ngồi trên xe lăn, trong tay cầm họa bút, tỉ mỉ đưa từng nét, thỉnh thoảng lại gọt giũa. Phòng vẽ cực kì yên ắng, chỉ có một cô hầu nhỏ đứng phía xa xa, khi Đại thiếu gia thấy bất tiện sẽ phân phó việc cho cô.

Lúc vẽ tranh, Lương Thiên Dật đòi hỏi phải an tĩnh cực độ, hần vẽ tranh như ngựa thần lướt gió tung mây, hoàn toàn theo ý mình. Hần có gia thế hiển hách, không cần vì cuộc sống và tiền bạc mà phải dăng tặc nghênh đón những thứ thế tục tầm thường, có thể vẽ những thứ mình thích, đây cũng là một loại may mắn!

Lương Thiên Dật có thể tận hưởng quá trình vẽ tranh, tận hưởng cảm hứng sáng tác mãnh liệt, tận hưởng cảm giác thỏa mãn sau khi tác phẩm hoàn thành.

Nhưng...

“Thiên Dật!” Cái giọng nói khiến hần đau đầu lại xuất hiện, tiếp đó liền thấy Lâm Á Linh lắc lắc thân mình như rần nước phong tình vạn chủng trườn tới. Ngoài việc một mình vào đây, cô ta còn dẫn theo hai người hầu, tay bưng đĩa tối phong phú. “Mẹ nói chắc anh không thể xuống lầu ăn cơm nên bảo em đưa bữa tối lên cho anh.”

Cho ăn ư? Chẳng lẽ ngay cả việc ăn cơm hán cũng không thể tự làm sao? Lương Thiên Dật lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, quét mắt một cái, kiêu lờ ra lệnh: “Bỏ xuống, ra ngoài!”

“A, em vừa đến sao anh đã đuổi em đi?” Lâm Á Linh đâu chịu bị đuổi đi như vậy, cô ta không lùi bước mà tiến tới, dáng vẻ mỉa mai hoặc xinh đẹp dựa sát vào hán, dùng tay trái không bị thương mở nắp, mạnh mẽ chia đồ ăn..

“Cút ngay!” Lương Thiên Dật gặp Lâm Á Linh đã thấy buồn nôn, còn ăn được vào đâu. “Cô có thể cách xa tôi một chút không?”

Đây sự khác biệt giữa yêu và ghét! Lương Tuấn Đào rất hy vọng Lâm Tuyết có thể gần kề mình hơn, còn Lương Thiên Dật thì hận không thể buộc Lâm Á Linh vào tên lửa phóng lên vũ trụ, vĩnh viễn đừng để hán gặp lại cô ta!

Nhưng, hán vẫn làm trái với lương tâm giữ cô ta lại, tiếp tục tra tấn chính mình... tra tấn Vân Đóa!

“Thiên Dật, xin anh đừng đối xử với em như vậy được không? Em là nữ nhân của anh! Em yêu anh, mặc dù anh tàn nhẫn bẻ gãy tay em...” Nói đến đây, Lâm Á Linh không nhịn được, liền vuốt vuốt cổ tay phải vẫn bó thạch cao, rút kinh nghiệm xương máu: “Anh có biết em đau khổ đến đâu không? Nhưng em vẫn chọn ở lại bên anh, chăm sóc cho anh, bất kể anh thành dạng gì em cũng một lòng một dạ với anh!”

Buông bút xuống, Lương Thiên Dật xoay người, không nói gì nữa, bắt đầu dùng bữa tối.

Lâm Á Linh nói đúng, nếu đã lựa chọn, thì phải trả giá rất lớn. Hán muốn giữ nữ nhân này lại bên người thì sẽ phải thích ứng với sự tồn tại của cô ta.

Thấy Lương Thiên Dật bắt đầu dùng bữa, trên khuôn mặt đẹp của Lâm Á Linh lộ ra vui mừng. Vợ ân cần giúp hán gấp đồ ăn, ở bên cạnh ỏn ẻn nói: “Đây là dưa sạch, em chưa dùng qua.”

Cuối cùng cô ta cũng không ngốc, biết Lương Thiên Dật ghét mình, nếu dùng dưa của chính mình gấp cho hán, chắc hán sẽ không ăn.

Nhưng vì dùng tay trái nên rất không thuận thực, gấp đến nửa đường đã rớt.

Người giúp việc vội chạy lại giúp đỡ, lau dọn sạch sẽ rồi đổi chén đĩa mới.

“Cô có thể...” Lương Thiên Dật không nhịn được nữa, hán muốn nói cô có thể cách xa tôi một chút không?

Nhưng cuối cùng vẫn nhẫn xuống, cứ để nữ nhân ghê tởm này tra tấn mình đi, nếu không hán khó chịu, sau đó có khả năng lại tự mình hại mình.

“Thiên Dật, anh bảo em làm gì?” Lần đầu tiên Lâm Á Linh thấy Lương Thiên Dật chủ động nói chuyện với mình, không khỏi thụ sủng nhược kinh, vội vàng chớp chớp mắt đẹp liều mạng nịnh nọt, dùng giọng nói mềm nhũn như nước nhỏ giọt ỏn ẻn: “Anh nói đi, đừng ngại.”

“Đưa tôi bát canh dưa chua!” Lương Thiên Dật quay đầu, khôi phục sắc mặt băng sơn. ikienthuc.org

“Được!” Lâm Á Linh vui vẻ rạo rức, vội vàng làm việc được giao cho, nhưng cô ta chưa từng hầu hạ ai, hơn nữa tay phải gãy xương làm gì cũng bất tiện, thiếu chút đổ cả cái chén đang cầm.

Cuối cùng, sau một hồi tay chân luống cuống, dưới sự trợ giúp của mấy người giúp việc, Lâm Á Linh đã thành công múc được một chén canh dưa chua, đưa đến trước mặt Lương Thiên Dật. Bụng cũng đã đói, cô ta dầy mặt hỏi: “Thiên Dật, em có thể cùng dùng bữa với anh không?”

Lương Thiên Dật buông bát, nói: “Cô bưng ra bên ngoài ăn đi!”

“Được, được!” Lâm Á Linh vội vứt bỏ mong muốn, cười làm lành: “Hiện tại em không đói bụng nữa, chờ anh ăn no, em sẽ mang ra ngoài ăn!”

Ngắm Lương Thiên Dật yên lặng ăn cơm, tuy hán ngồi trên xe lăn nhưng dáng vẻ của nam tử này vẫn cực kỳ đẹp trai. Hán có một hình dáng tốt lắm, nếu không phải bị liệt, nhất định là anh tuấn cao lớn, dù so ra kém với Lương Tuấn Đào nhưng cũng là suất cao trăm dặm mới tìm được.

Lâm Á Linh càng nhìn càng mê muội, cô ta nhin không được lại kẻ sát, biết Lương Thiên Dật ghét mình chạm vào hắn nên vẫn bảo trì khoảng cách một chút, cô ta không biết nói gì nên cố tìm đề tài để nói: “Thiên Dật, anh biết không? Lâm Tuyết bị đuổi khỏi nhà chúng ta rồi đó!”

Lương Thiên Dật ngừng nhai nuốt, mắt hơi liếc xéo.

Thấy mình đã khiến hắn chú ý, Lâm Á Linh càng hoạt bát hơn, lập tức thêm mắm dặm muối thuật lại câu chuyện lần nữa, nhất là chuyện Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn dây dưa không rõ, đến đoạn bị cắn rách miệng, cô ta còn thêm chút tình tiết nho nhỏ.

“Đúng là không biết xấu hổ! Nhị thiếu gia yêu thương Lâm Tuyết như vậy, cô ta chưa thấy đủ, còn chạy đi lêu lổng, bị dâ nam nhân cắn rách môi ... Chắc chắc, mẹ rất tức giận, muốn đuổi Lâm Tuyết đi, cuối cùng Nhị thiếu gia nổi nóng kéo cô ta ra ngoài, không biết anh ấy muốn xử lý thế nào đây?” Lâm Á Linh vui mừng khi thấy người khác gặp họa, nói xong lại ước gì Lương Tuấn Đào cứ vậy mà chán ghét vứt bỏ Lâm Tuyết để mình có cơ hội tới gần hắn.

Lương Thiên Dật này tuy anh tuấn mê người nhưng cũng chỉ là kẻ tàn phế, cả ngày ngồi trên xe lăn, nói không chừng còn không thể giao hợp, thế chẳng phải cả đời này cô ta đều phải sống như quả phụ sao? Nếu có thể đuổi được Lâm Tuyết, cô ta sẽ sáp vô Lương Tuấn Đào... Nghĩ tới thân thể cường tráng cao lớn và khuôn mặt tuấn mỹ như vẽ của hắn, Lâm Á Linh liền chảy nước miếng.

Cũng may Lương Thiên Dật đang nghĩ đến chuyện của mình, không để ý tới vẻ mặt háo sắc của cô gái bên cạnh.

Khi Lâm Á Linh lấy lại tinh thần, đã thấy Lương Thiên Dật buông bát đĩa xuống, chuyển động xe lăn, tiếp tục đến bàn vẽ tranh.

Biết hắn ăn cũng no, cô ta mới cho người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ, sau đó ân cần đi đến bên cạnh, muốn khen ngợi tranh hắn vẽ mấy câu. Nhưng vừa chạm tới bức họa, nhin không nổi, mặt mày Lâm Á Linh liền biến sắc.

Vốn Lương Thiên Dật vẽ một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo khéo léo, mặc váy công chúa đáng yêu, tóc nâu tóc gợn sóng màu nâu đứng cạnh cửa sổ, nở nụ cười ngọt ngào. Cô bé này Lâm Á Linh biết — chính là Vân Đóa!

Hóa ra hắn vẫn còn nhớ nhung Vân Đóa! Trong lòng Lâm Á Linh tức giận, tính khí ngang ngược lại nổi lên, đột nhiên cô ta đứng dậy, tay trái chống nạnh, dùng tay phải bó thạch cao chỉ vào ót Lương Thiên Dật, mắng: “Đồ nam nhân thói tha thay đổi thất thường, anh vẫn muốn xúi nhủ đầu nhà họ Vân kia! Còn ở trước mặt tôi vẽ hình cô ta, anh có còn để tôi vào mắt không hả?”

Không ngờ bị mình dạy dỗ như vậy mà Lâm Á Linh còn dám ngang ngược, Lương Thiên Dật thấy nao nao.

“Cái gì mà thường thức nghệ thuật chứ!” Lâm Á Linh từ nhỏ đến lớn đã là diêm vương không sợ chủ nhân, tính nết diên lên thì không thể nào khống chế nổi. Cô ta lập tức nhắc bảng pha màu lên đập vào bức tranh kia.

“Bùm!” Trong chốc lát, thuốc màu trong bảng pha đều bắn tung tóe, vấy bẩn lên khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của cô gái trong tranh.

Con mắt Lương Thiên Dật nhất thời vẩn đỏ, hắn túm lấy quả trượng bên cạnh cách đó không xa, giơ lên hung hăng đập vào Lâm Á Linh.

Nhìn đôi mắt đỏ quạch của người đàn ông trước mặt, Lâm Á Linh mới nhận ra mình đã gây ra họa gì. Cô ta thu lại tính khí ngang ngược, bắt đầu trốn đông trốn tây.

Trời ạ, sao lại quên mất nam nhân thần bí này một khi giận lên thì đáng sợ cỡ nào cơ chứ! “Thiên Dật, ý em là... Anh vẽ em cũng được mà. Đáng vẽ em đầu kém xúi nhủ đầu nhà họ Vân kia... A!” Lời còn chưa dứt đã bị hắn ném quả trượng tới, đánh đến đầu rơi máu chảy.

Những người giúp việc bên cạnh thấy đầu Lâm Á Linh bị đánh vỡ cũng sợ hãi đứng ngăn người tại chỗ, có người thì chạy đi tìm Trương quản gia, tóm lại là hỗn loạn một mảng.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Mỹ Quân đã mang theo Trương quản gia chạy lên. Thấy tình cảnh này, bà ta không nhìn được lấp bắp kinh hãi, giận dữ trách móc Lâm Á Linh: “Cô có chuyện gì thế? Lại khiến Đại thiếu gia tức lên rồi!”

“Mẹ, ” Lâm Á Linh ôm đầu bị đánh, đáng thương vô cùng nhưng không dám tùy tiện khóc lóc om sòm, “Thiên Dật ở trước mặt con còn vẽ xú nha đầu nhà họ Vân kia, con ... con ... đang ghen!”

Hóa ra là vì một bức tranh, Lưu Mỹ Quân rất muốn đuổi Lâm Á Linh ra ngoài, nhưng nghĩ đến chuyện Lâm Tuyết còn chưa có thông tin chính xác, tạm thời bà ta đành nhìn xuống, lạnh lùng phê bình giáo dục: “Muốn làm nữ nhân Lương gia, cần phải khoan dung độ lượng một chút. Thiên Dật vẽ nữ nhân khác thì sao? Dù nó đi tìm cô gái khác cô cũng phải thông cảm chút, nếu nhẫn chịu không nổi thì rút đi!” Xe quân dụng Land Rover đỗ lại trong bãi đậu xe vip của trung tâm giải trí Hạo Thiên, Lương Tuấn Đào bước xuống, mở cửa cho Lâm Tuyết, sau đó hắt ra lệnh: “Xuống xe!”

Lương Tuấn Đào đưa cô tới đây làm gì? Tâm tư của người đàn ông này càng ngày càng khó đoán, Lâm Tuyết từ từ tháo dây an toàn, dưới ánh mắt chăm chú của hắn, cô chậm rãi bước ra.

Thành phố về đêm rực rỡ đầy màu sắc, hội sở giải trí Hạo Thiên nổi tiếng là viên minh châu chói mắt trong thành phố này. Hội sở này thuộc kiểu Tập đoàn quốc tế, cũng là sản nghiệp của Lưu gia. Lưu Mỹ Quân đảm nhiệm chức vụ đồng sự, bà ta có bốn mươi phần trăm cổ phần trong công ty, không nghi ngờ gì nữa, tài sản sở hữu chắc hẳn là một con số trên mây. Vậy mới nói, cuộc hôn nhân giữa Lương gia và Lưu gia là một đám cưới quân - thương thành công đạt chuẩn.

Nhưng Lương Tuấn Đào đột nhiên đưa Lâm Tuyết đến, chẳng lẽ hắn muốn giúp cô giải sầu sao?

Không để cô kịp nghĩ gì, bàn tay to đã nắm lại, dắt tay Lâm Tuyết đi vào bên trong.

Nhân viên phục vụ mặc áo vest vội vàng đi trước dẫn đường, Lương Tuấn Đào bước nhanh như bay, Lâm Tuyết thất tha thất thểu bị hắn kéo phía sau, trái lại, cô không hề mở miệng yêu cầu hắn đi chậm lại một chút.

Âm thầm chịu đựng, bên trong Lâm Tuyết rất cứng cỏi quật cường, cô không dễ dàng kêu đau (trừ khi bị Lương sắc phôi cấn), dù từng bị Lâm Thông đánh đến hấp hối, Lâm Tuyết vẫn không kêu đau chút đừng nói đến chuyện xin tha.

Sao đột nhiên cô lại nhớ về những chuyện không vui trước đây? Có phải giờ phút này, Lương Tuấn Đào tàn bạo khiến cô cảm thấy run sợ hay không? Từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường bạo lực, đối với sự bạo ngược, Lâm Tuyết đã dưỡng thành bản năng sợ hãi và kháng cự.

Cô có thể giả vờ không quan tâm nhưng thật ra sâu trong nội tâm, Lâm Tuyết căm thù, oán hận bạo ngược đến tận xương tủy.

“Lương nhị thiếu, người đã đến đông đủ, chỉ chờ ngài thôi!” Một nam quản lý đi ra nghênh tiếp bọn họ, anh ta khom người chấp tay, cung kính nói với Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào kiểm chế tâm tình uất ức của mình, lạnh lùng phân phó: “Để bọn họ chờ thêm một lát, tôi lập tức qua ngay!”

“Được.” Quản lý gật gật đầu, anh ta liếc mắt nhìn trộm Lâm Tuyết một cái, không nói gì thêm, liền rời đi.

Cuối cùng Lâm Tuyết vẫn rút tay về, khi cô mở miệng, giọng nói đã trở nên khàn đặc: “Bây giờ em không muốn gặp ai hết.”

Chẳng lẽ Lương Tuấn Đào lại tụ tập đám hồ bằng cầu hữu tổ chức liên hoan sao? Lâm Tuyết thật sự cảm thấy rất mệt mỏi với những bữa tiệc xã giao này. Trong lòng đã mệt mỏi, bây giờ cô chỉ muốn tìm một góc yên tĩnh, từ từ điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

“Chuyện này không do em quyết định!” Hiển nhiên tâm tư của Lương Tuấn Đào cũng không tốt chút nào, so với bình thường, giọng điệu của hắn đã ít đi vài phần nhẫn nại, thêm vào không ít nóng nảy. Hắn không nói cho Lâm Tuyết biết tại sao đêm nay lại tới nơi này, bởi trong lòng hắn đang oán giận cô.

Lui về phía sau một bước, đối mặt với con sư tử giận dữ, Lâm Tuyết mở miệng, dùng giọng điệu không mang theo chút tình cảm nào : “Em biết mình đã gây ra chuyện gì, nếu anh sợ em tiếp tục làm Lương gia nhà anh mất mặt, anh có thể ép buộc em.”

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, dù bị ép gặp khách, cô cũng sẽ không có thái độ tốt.

“Em...” Lương Tuấn Đào vừa tức vừa giận lại cảm thấy bất đắc dĩ, bàn tay nắm chặt từ từ buông lỏng, cuối cùng hắn quyết định tiến lên kéo cô đi tiếp.

Lần này Lâm Tuyết cũng không giãy dụa, cô để mặc hắn lôi mình vào thang máy chuyên dụng dành cho khách quý.

Trong thang máy có mấy thương nhân thành đạt mặc tây trang, đi giày da, khi thấy Lương Tuấn Đào, bọn họ đều bước lên trước, tiếp đó còn bắt tay, chào hỏi xã giao với hắn, cũng không ai có phản ứng gì khi thấy cô gái nhỏ có thái độ không tình nguyện bên cạnh hắn.

Lâm Tuyết vùi sâu trong lồng ngực Lương Tuấn Đào, nghe những lời khách sáo nịnh bợ của mấy người xung quanh, không biết tại sao cô lại có cảm giác mệt mỏi. Cô vốn nghĩ hắn là bên đỡ của mình, giờ mới biết hóa ra lại không đúng

Không phải Lương Tuấn Đào không tốt, mà do vận mệnh của cô quá bi thảm, không xứng để kết duyên với người đàn ông xuất sắc như vậy!

Ra khỏi thang máy, Lương Tuấn Đào dứt khoát chặn ngang ôm lấy eo cô, một nam phục vụ đã sớm chờ tại đó, cung kính nói: “Lương thiếu, mời đi bên này!”

“Không cần.” Thấy tâm trạng Lâm Tuyết lúc này thật sự không hợp cùng mình tham gia sự kiện kia, Lương Tuấn Đào đột nhiên đổi ý, hắn nghĩ ngơi một chút rồi dặn dò phục vụ: “Tìm cho tôi một ghế lô, không cần quá lớn, trước mắt, tôi muốn nghỉ ngơi một lát.”

“Vâng, thưa ngài!” Phục vụ viên lập tức thông báo cho tổng đài lễ tân, đương nhiên tổng đài không dám chậm trễ với Nhị công tử của Lưu đồng, bọn họ tức thì chiều ý hắn, sắp xếp một phòng ktv nhỏ rất xa hoa.

Người phục vụ mở cửa ghế lô, Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết tiến vào, bên trong đã sớm bày biện các loại rượu, đồ uống và ít hoa quả khô, hoa quả tươi đa dạng theo phong cách điểm tâm Tây Âu.

“Ra ngoài đi, đừng vào quấy rầy tôi.” Lương Tuấn Đào ra lệnh ngắn gọn.

“Vâng, mời Lương thiếu từ từ hưởng dụng.” Phục vụ như đã sớm thấy những loại chuyện này ở quán, anh ta không nói thêm gì. Hai chữ “hưởng dụng” ý tứ rất rõ ràng, nam phục vụ này nhìn ra Lương nhị thiếu đến đây không phải để ca hát mà muốn dùng chỗ này để hưởng dụng nữ nhân trong ngực hắn.

Cửa phòng nhẹ nhàng được đóng lại , “Ken ken” khóa trái, không còn động tĩnh.

Ghế lô này quả thật không tính là lớn nhưng bài trí đẹp đẽ, ngăn nắp rực rỡ, ánh đèn mập mờ như đôi mắt quyến rũ của tình nhân, cả căn phòng tràn ngập hương vị xa hoa lãng phí.

Đặt Lâm Tuyết lên ghế sofa mềm mại, Lương Tuấn Đào ngồi xuống, hắn rút ra một điều thuốc, chậm rãi nhả từng vòng khói.

Lâm Tuyết biết hắn đang bình tĩnh suy nghĩ nên cũng sáng suốt không lại gần trêu chọc lão hổ cái kính kia, cô chỉ len lén cuộn tròn mình lại.

“Nhẹ nhàng nắm tay em, không muốn để em đi mất. Giữa lúc vô tình , tình yêu đã đi đến điểm dừng. Từng nói không buông tay nhau, vì sao còn muốn ra đi? Giữa anh và em, tình yêu đã không cách nào dừng lại nữa ...”

Trong phòng đang truyền tới giọng nam hát ca khúc “Lưu lại sự dịu dàng của em” , giờ phút này, không ngờ bài hát lại phù hợp với tâm trạng bọn họ.

“Có thể lưu lại chút dịu dàng không? Để an ủi vết thương trong anh, em xoay người bước đi không quay đầu lại, im lặng chính là lý do. Đã quen với sự dịu dàng, không thể nào tiếp nhận được sự lạnh lùng của em...”

Hai người đều không nói gì, nhưng một loại khoảng cách vô hình đã xuất hiện giữa bọn họ.

Hút xong điều thuốc, Lương Tuấn Đào xoay người, hần lấy tốc độ như bay kéo Lâm Tuyết vào ngực, phủ lên khoe môi bị thương trên miệng cô.

Lần này, hần không cần nữa, chỉ mềm mỏng liếm liếm đầy thương xót, thì thầm hỏi han: “Vì sao còn muốn cùng Mạc Sở Hàn dây dưa không dứt?”

“Không đúng. ” Lâm Tuyết nhìn người đàn ông đã trở thành chồng mình, ngửa đầu dò xét khuôn mặt tuấn mỹ của hần, nhẹ giọng đáp lại: “Em không làm vậy.”

“Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?” Lương Tuấn Đào giữ lấy thân cô, hơi hơi dùng sức.

Lâm Tuyết đau đến nhú mào nhưng không giải thích nổi. Muốn cô nói thế nào đây? Nói mình vừa mua xe mới, đặc chỉ nên chạy đến đường cao tốc thử xe, kết quả đụng phải cực phẩm bị cột nhả thiếu chút nữa không về được ư? Vậy hần có nổi giận hay không?

Thấy sắc mặt của Lương Tuấn Đào càng ngày càng dọa người, Lâm Tuyết nghĩ cứ nói hết sự thật đi! Nhưng cô vừa hé miệng, đầu lưỡi đã bị hần kẹp chặt, ép xuống ghế sofa.

Hần hôn đến nghiêng trời lệch đất khiến người ta hít thở không thông, cô phản kháng không được cũng không muốn phản kháng nữa.

Lương Tuấn Đào vỗ về cô, thậm chí còn không kịp cởi quần áo, hần đã vội vàng xâm nhập.

Đau, xé rách rất đau! Lâm Tuyết cố nén không kêu lên thành tiếng, thái dương rịn mồ hôi lạnh. Ký ức lần trước trải qua vẫn còn mới mẻ, đối với việc ** (** là nguyên văn txt nha – ám chỉ việc xxx) , trong lòng cô tràn ngập sợ hãi không yên.

“Em thả lỏng chút, cứ thế này anh sẽ lộ thương em mất!” Lương Tuấn Đào sớm đã đề phòng chuyện Lâm Tuyết vì đau đớn dữ dội mà nhảy dựng lên, lần này hần sáng suốt ngăn cản cô thật chặt chẽ. Nhưng tính nhẫn nại của hần rõ ràng không đủ, chưa để Lâm Tuyết kịp thích ứng đã xâm chiếm cô rồi.

Thân thể của Lâm Tuyết quả thực khiến hần điên cuồng, khiến hần mất đi lý trí, không cách nào dừng lại được. Bất chấp cô mới biết mùi đời, bất chấp khoe mắt cô đau đến chảy nước mắt, bất chấp sự thất vọng trong đôi mắt kia, Lương Tuấn Đào điên cuồng đoạt lấy cô, chiếm hữu cô, như thể hận mình không thể nhai nát xé vụn nuốt cô vào bụng.

Lâm Tuyết cười chua xót, nhắm mắt lại, hai giọt lệ trào ra.

*

“Thiếu gia, chúng tôi đã sắp xếp tốt rồi, chỉ chờ ngài ra lệnh một tiếng!” Một đại hán vẻ mặt dữ tợn báo cáo với Mạc Sở Hàn.

“Lương Tuấn Đào dẫn theo bao nhiêu người?” Mạc Sở Hàn hỏi.

“Hần không dẫn người theo, chỉ có mấy cảnh vệ thân cận đang âm thầm đi theo hần!”

“Tốt lắm, đã bố trí mai phục rồi, các anh chờ chỉ thị của tôi!” Giọng Mạc Sở Hàn yên ổn, tựa hồ không nhận ra được cảm xúc nào trong đó, nhưng bàn tay hần lại nắm rất chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi đầy lên lộ ra hần đang rất khẩn trương.

*

Sau khi phóng thích trong cơ thể Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào thỏa mãn nằm bất động thật lâu trên thân thể mềm mại kia. Hai mươi bảy năm qua thực sự đã uống phỉ, biết được vị của Lâm Tuyết, hần liền lập lời thề: sau này nhất định sẽ không bỏ lỡ đêm tuyệt vời nào với cô.

Muốn hần đuổi cô đi ư? Mơ tưởng! Dù cô muốn chạy cũng không thể chạy! Đời này kiếp này hần sẽ nhốt Lâm Tuyết bên mình, vĩnh viễn không thả cô đi!

Thân thể được thỏa mãn, đầu óc cũng trở nên thanh tỉnh hơn, bây giờ Lương Tuấn Đào mới phát hiện ra, cô gái dưới thân không chịu nổi thú tính của hần nên đã ngắt xiếu.

Vấn đề này... có chút nghiêm trọng. Hắn vội vàng vươn tay sờ sờ trán cô, tạm ổn, nhiệt độ bình thường, mạch đập cũng bình thường, xem ra hắn đã khiến Lâm Tuyết mệt muốn chết rồi.

Lương Tuấn Đào xoay người ngồi dậy, hắn nhấn chuông yêu cầu nhân viên phục vụ mang chăn tơ đến, cẩn thận phủ lên người cô.

“Lương thiếu, phóng viên đã chờ đến sốt ruột, cũng thúc dục vài lần rồi, họ nói nếu ngài không xuất hiện, bọn họ sẽ rời đi!” Người phục vụ mang chăn tới cẩn thận nhắc nhở hắn.

Cách nơi này không xa có một ghế lô ktv xa hoa siêu lớn, rất nhiều phóng viên nổi tiếng trong thành phố đang đợi ở đó, bọn họ đều nể mặt Lương Tuấn Đào nên tới. Nếu không kiêng nể hắn, đám người nổi danh ấy đã không ngồi đợi mấy giờ liền vô vị trong ghế lô này.

Trong lòng họ có lẽ đang lẩm bẩm oán hận rằng Lương Tuấn Đào sẽ phải trả giá lớn, chẳng qua là lời tới miệng lại không dám nói ra, chỉ có thể nói công việc quá bận rộn, không có thời gian chờ đợi.

Nếu đám phóng viên này biết khi mình ở nơi đó chờ Lương Tuấn Đào thì hắn lại đang cùng bà xã mình bơi lội **, chỉ sợ bọn họ tuyệt đối không thành thật ngồi gốc nứa mà đã chạy thẳng tới quay phim, tin tức đã nóng lại càng nóng hơn. (quay đc thì đảm bảo ngày mai clip xxx của anh chị sẽ đc tung lên)

“Tôi biết rồi. Anh ra nói với họ, năm phút nữa tôi lập tức có mặt!” Lương Tuấn Đào ung dung phân phó.

“Dạ.” Phục vụ viên biết rõ, cô gái đang đắp chăn trên sofa vừa trải qua chuyện gì, nhưng anh ta không dám nhiều lời, chỉ tuân thủ nghiêm ngặt nhiệm vụ của mình: phục vụ và làm vừa lòng khách nhân, những thứ khác không quan hệ gì tới mình hết.

Chờ phục vụ viên đi rồi, Lương Tuấn Đào sửa sang lại quần áo cho tốt, hắn nhìn Lâm Tuyết đang mê man, trong lòng có chút khó xử.

Tối nay, hắn định triệu tập đám kí giả nổi danh trong thành phố, muốn vì Lâm Tuyết sửa lại tin tức mấy ngày nay. Lương Tuấn Đào muốn cùng Lâm Tuyết ân ân ái ái trước mặt ống kính để những lời đồn đãi và scandal tự sụp đổ, nhưng trên đường lại xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn. Đầu tiên là vết thương trên môi Lâm Tuyết khiến hắn phần nộ không khống chế nổi bản thân, sau đó hắn đưa cô tới ghế lô này định bụng hạ nhiệt, không ngờ lại phát sinh chuyện đó, còn khiến cô ngất xỉu. Hiện tại, hắn đành tự mình giải quyết vậy!

Cẩn thận kéo góc chăn cho Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên thái dương cô, dịu dàng nói nhỏ: “Ngoan, anh đi rồi lập tức về ngay.”

Lâm Tuyết vẫn say ngủ, đương nhiên không nghe thấy lời hắn nói, hai người cũng không biết rằng, lần từ biệt này, thiếu chút nữa bọn họ đã xa rời nhau vĩnh viễn.

*

Bên ngoài ghế lô có bốn cảnh vệ thân cận đang đứng đợi, thấy Lương Tuấn Đào đi ra, bọn họ vội vàng chắn chính đội ngũ cúi chào: “Thủ trưởng!”

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, vừa cất bước, thấy bốn người kia muốn lại gần mình, hắn liền dặn dò: “Các cậu ở lại đây đi.”

Những cảnh vệ này đưa mắt nhìn nhau, sau đó một người lên tiếng: “Báo cáo thủ trưởng, Lương Bộ trưởng có lệnh, muốn chúng tôi bảo vệ ngài, một tắc không rời!”

“Tôi không cần các cậu bảo vệ!” Lương Tuấn Đào nhíu nhíu anh mi, liếc mắt về cửa ghế lô đang đóng chặt, nói: “Chị dâu của các cậu đang ngủ trong kia, biết chưa hả?”

“Ồ!” Anh cảnh vệ kia không nhiều lời, thành thành thật thật nâng súng tiểu liên hạng nhẹ lên, tiếp tục canh giữ cửa ghế lô, nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ Thủ trưởng giao cho.

Đợi Lương Tuấn Đào đi rồi, Mạc Sở Hàn từ sau lưng theo đến. Hắn thấy trước cửa ghế lô chỉ có bốn cảnh vệ mang súng, không thấy thêm ai nữa, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Nhưng vì chuyện lớn, hắn đâu dám lơ là chút nào, liền tự mình dẫn người chuẩn bị hành động.

Để tránh phiền toái sau khi xong việc, lần này Mạc Sở Hàn không chọn người từ Bộ đội Đặc chủng mà từ tổ chức của mình chọn ra mười mấy kẻ tinh nhuệ, tay nghề lão luyện cùng tham gia bắt cóc.

“Tay chân nhanh nhẹn một chút, chỉ cho phép thành công không được phép thất bại!” Ngự khí của Mạc Sở Hàn lạnh như băng không mang theo chút sắc thái tình cảm nào, khi thủ hạ của hắn làm việc, thất bại cũng đồng nghĩa với tử vong, hắn tuyệt đối không cho kẻ thất bại ấy một cơ hội khác!

“Rõ!” Mười mấy gã đàn ông tay cầm súng tiểu liên loại nhẹ, mặt đeo mặt nạ ba lỗ, thân hình vạm vỡ dũng mãnh, thân thủ nhanh nhẹn, động tác linh hoạt như mèo, lặng lẽ dịch chuyển không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Bốn chiến sĩ cảnh vệ kia đều là binh vương ngàn dặm khó thấy, là những người được Lương Trọng Toàn cố ý chọn ra từ bộ đội tinh nhuệ, đặt ở bên cạnh con trai mình làm tai mắt, những năm gần đây bọn họ lập được không ít công trạng, là những phụ tá đắc lực không thể thiếu mỗi khi Lương Tuấn Đào hành động.

Nhưng đêm nay, Lương Tuấn Đào lại để bốn binh vương này ở lại làm lính gác ngoài cửa ghé lô, bởi Lâm Tuyết - bà xã của hắn đang ngủ bên trong. Bất kể khi nào cũng không được để Lâm Tuyết gặp sơ xuất gì, Lương Tuấn Đào tuyệt đối không cho phép phát sinh những chuyện ngoài ý muốn.

“Bốn gã lính gác là cảnh vệ bên người Lương Tuấn Đào, bọn họ thân thủ hạng nhất, phản ứng hạng nhất, không có cách nào dùng súng bắn chết được, xin ngài ra chỉ thị.” Đầu lĩnh nhỏ giọng nói qua bộ đàm.

Mạc Sở Hàn trầm ngâm trong chốc lát rồi hạ lệnh : “Dùng thuốc mê đi!”

*

Lương Tuấn Đào bước vào ghé lô, ánh đèn huỳnh quang từ máy ảnh liên lóe ra liên tục. Ngoài phóng viên của các tạp chí nổi tiếng, còn có Hà Hiếu Mạn - vợ của Lãnh Bản.

“Đào Tử, tôi tự mình đến cổ vũ cho anh đấy, sao hả? Đúng nghĩa bạn tâm giao chứ?” Hà Hiếu Mạn tinh nghịch thè lưỡi với hắn.

“Đa tạ bà chị!” Lương Tuấn Đào bắt tay cô, sau đó quay đầu về phía phóng viên nói: “Bắt đầu đi!”

“Bắt đầu?” Hà Hiếu Mạn quan sát bốn phía một hồi cũng không thấy Lâm Tuyết, cô lại hỏi: “Lâm Tuyết đâu rồi?”

“Hiện giờ cô ấy cảm thấy hơi khó chịu, tôi muốn để cô ấy nghỉ ngơi một lát.” Lương Tuấn Đào biết Lâm Tuyết không đến cùng mình thì sức thuyết phục sẽ giảm đi, nhưng tạm thời chỉ có thể làm vậy. “Tôi tới một mình cũng như nhau thôi!”

Nhất thời, toàn bộ ghé lô trở nên yên tĩnh, có người mở máy ghi âm, có người lấy ra tóc kí bản, có người mở microphone, mọi sự chuẩn bị trước khi bắt đầu phỏng vấn đều đã làm tốt.

“Để mọi người chờ lâu, thật có lỗi quá. Trước khi tới đây, phu nhân tôi đột nhiên mắc bệnh nhẹ, sau khi khám xong, bác sĩ yêu cầu cô ấy phải nghỉ ngơi. Đêm nay tôi tới để trả lời phỏng vấn về việc gần đây trên internet đang lưu truyền một video” Lâm Tuyết mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhẹ cử động , cô phát hiện ra mình đang ngủ trên sofa trong ghé lô, trên người còn phủ một chiếc chăn tơ tằm.

Chính tại nơi đây, dù bị Lương Tuấn Đào cầm thú kia ăn sạch sành sanh nhưng cô chưa chịu thừa nhận rằng trong lúc ấy mình lại mất đi tri giác.

Lâm Tuyết chậm rãi xoa xoa huyết thái dương và ổn định lại thân thể mệt mỏi, vừa động một cái đã ảnh hưởng đến nơi bị xé rách sâu trong cơ thể, đau đớn khiến cô phải than thành tiếng.

Lần đầu hoan ái, đối với nam nhân mà nói quả thực là sự tận hưởng, còn với nữ nhân, nó chỉ là sự thống khổ. Lâm Tuyết kim hãm từng cơn đau bén nhọn bên trong, chợt cô phát hiện ra: dưới lớp chăn, mình hoàn toàn trần như nhộng!

Vốn cũng không cởi quần áo nhưng khi hoạt động diễn ra kịch liệt nhất, Lương lưu manh đại phát thú tính, liền xé y phục của cô xé thành từng mảnh, còn thuận tay ném đầy trên thảm.

Hạ mắt quan sát xung quanh vẫn không thấy bóng dáng quần áo mình đâu, cuối cùng, Lâm Tuyết cũng thấy chúng bị xé vụn vứt trong thùng rác.

Làm gì bây giờ? Cô sao có thể ra gặp mọi người đây? Lương lưu manh đâu? Hắn làm xong chuyện tốt liền mất tăm mất dạng, bỏ cô lại trong này, ngộ nhờ phục vụ viên đến ... nghĩ thôi đã thấy xấu hổ muốn chết rồi.

Vất vả lắm mới tìm được di động bị vứt trong góc, Lâm Tuyết đang muốn gọi điện cho Lương Tuấn Đào bảo hắn đưa quần áo lại ình thì đột nhiên cô nghe thấy tiếng “ken két” vang lên, cửa phòng bị đẩy ra.

Vội vàng quần chặt chần, Lâm Tuyết căng thẳng xoay người lại, ánh mắt cảnh giác hướng về phía trước chợt ngẩn ra.

Người bước vào không phải là nhân viên phục vụ, cũng không phải Lương Tuấn Đào, mà là —— Mạc Sở Hàn!

Giật mình quá mức, Lâm Tuyết theo bản năng lui về sau từng bước, cô quát hỏi: “Anh vào đây bằng cách nào?”

Tình huống gì thế này? Lương Tuấn Đào đâu? Trong lòng biết có chuyện không ổn, cô liền giữ chần thật cẩn thận.

Mạc Sở Hàn không trả lời, đôi mắt đẹp ẩn chứa nịnh sắc, hần lạnh lùng nhìn vào nữ tử đang quần chần kia. Sau một hồi ban nãy, sắc đỏ trên mặt Lâm Tuyết chưa phai đi, đôi mắt trong veo quen thuộc tràn ngập cảnh giác và phòng bị đang dò xét hắn.

Lâm Tuyết nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két đầy khủng bố, rõ ràng Mạc Sở Hàn đang tức giận.

Hắn dựa vào cái gì mà nổi giận? Hắn có tư cách sao? Đúng thế, cô vừa cùng Lương Tuấn Đào hoan ái nhưng hai người bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận.

Lâm Tuyết dừng bước, không thể lui được nữa, phía sau đã chạm đến vách tường rồi, cô cố gắng giữ vững bình tĩnh, khuôn mặt thanh lệ trầm xuống, lạnh giọng quát lên: “Đứng lại! Anh đừng có qua đây!”

Cước bộ Mạc Sở Hàn không chút tạm ngưng, chẳng mấy chốc hắn đã đến gần Lâm Tuyết, đôi mắt sa sầm, hần vươn tay tóm lấy cô .

Kĩ thuật bắn súng và võ thuật của Lâm Tuyết đều do Mạc Sở Hàn truyền thụ, hơn ai hết hắn biết rõ hết thấy động tác phản công và tốc độ phản ứng của cô, khi Lâm Tuyết tung cước đá hắn, Mạc Sở Hàn khéo léo vọt người ra sau, thuận thế còn kéo * thon dài. “Phanh!” Đá văng ra cửa phòng tắm, cuối cùng Mạc Sở Hàn cũng buông Lâm Tuyết ra, hần gi ật chần tơ quanh thân cô, vứt sang một bên.

Lâm Tuyết dùng hai tay che chần thân thể của mình, lui về sau từng bước, trong mắt tràn ngập hồi hộp và sợ hãi.

Cô rất hy vọng đây chỉ là cơn ác mộng, khi tỉnh dậy, mọi cảm giác vừa rồi đều là quá khứ! Nhưng người đàn ông từng chút một ép sát kia lại rất chân thực, hần giống như la sát lấy mạng, ngày càng tiến đến gần cô hơn.

“Đừng tới đây!” Sau lưng là vách tường lạnh như băng, cô khàn giọng nói: “Mạc Sở Hàn, nếu anh dám động vào tôi, tôi sẽ giết anh!”

“Cô giết đi!” Mạc Sở Hàn nổi giận, ngược lại còn cười cợt gấp gáp l ại g ần, hần vươn tay tóm lấy nữ nhân đang trần truồng kinh hoảng lúng túng trước mặt, nghiêng răng nói: “Cô giết tôi đi! Giết đi!”

Phía sau là tường cứng rắn, Lâm Tuyết như con thú bị dồn vào khốn cảnh. Cô thuận tay cầm lấy đồ vật duy nhất có thể bắt được —— một cái vôi hoa sen bằng kim loại r ồi liều mạng ném về phía Mạc Sở Hàn.

Như thể sự điên loạn bị kìm nén được phá bỏ, không biết Lâm Tuyết lấy đâu ra sức lực nhưng trong nháy mắt cũng khiến Mạc Sở Hàn không lại gần c ô được. Vôi hoa sen được mở ra, nước nóng bắn tung tóe, Lâm Tuyết vội hướng vôi nước xối xả về phía trước.

Mạc Sở Hàn không tránh né mà dứt khoát nghênh đón, hấn đoạt lấy vôi sen trong tay Lâm Tuyết, cô không có chết cũng không chịu buông tay, giữa lúc giây giụa, chẳng những cơ thể Lâm Tuyết bị ướt đầm mà ngay cả Mạc Sở Hàn cũng ướt nhẹp như ướt nước nóng như cô.

Cuối cùng cũng kéo được cô gái kia vào ngực, Mạc Sở Hàn ép cô lên vách tường, nhe răng cười nói: “Em lại đắc sắt (1) à!”

Lâm Tuyết vươn tay dò xét hông hấn liền rút ra được con dao Thụy Sĩ giấu bên trong. Quả nhiên, cô nhớ rõ Mạc Sở Hàn vẫn có thói quen giấu dao bên hông.

Mí mắt Mạc Sở Hàn giương lên, hấn vừa muốn vươn tay đoạt lại con dao thì đã thấy Lâm Tuyết kề nó vào cổ mình, cô mở miệng cất tiếng nói khàn khàn không rõ tiếng: “Đừng ép tôi, nếu không tôi sẽ chết trước mắt anh!”

“Cô chết đi, đồ tiện nhân, định lấy cái mạng hèn mọn của cô để uy hiếp tôi sao, đầu óc cô bị nước vào rồi à?” Mạc Sở Hàn không thèm để ý chỉ cười lạnh, nhưng sâu trong đôi mắt đã hiện ra một tia bối rối căng thẳng.

Lâm Tuyết dùng sức một chút khiến con dao sắc bén trên tay dễ dàng chĩa vào da thịt mình, trong nháy mắt, máu tươi đã trào ra.

“Tiện nhân!” Mạc Sở Hàn theo bản năng bỏ nhào tới ngăn lại, “Cô muốn chết sao?”

“Đừng lại gần đây, tôi nói rồi dù có chết tôi cũng không muốn anh chạm vào tôi!” Lâm Tuyết đem lưỡi dao sắc nhọn đặt ngay trên động mạch chủ, quyết tâm nói: “Anh đi về trước một bước thì tôi cắt động mạch ngay lập tức!”

Cước bộ vừa tiến của Mạc Sở Hàn vội ngừng lại, cuối cùng hấn vẫn không thể nào trở mắt nhìn cô đi tìm cái chết, cho dù hấn thật sự muốn kết thúc mọi chuyện.

“Bỏ dao xuống, anh sẽ không chạm vào em.” giọng Mạc Sở Hàn yếu đi, hiện tại, trong mắt hấn ngoài sự phẫn nộ còn có rất nhiều đau thương và bất lực.

“Anh giữ lời chứ?” Lâm Tuyết không thể tin tưởng hấn được nữa, người đàn ông có tố chất thần kinh này luôn một đằng làm một nẻo.

“Chắc chắn!” Mạc Sở Hàn trầm mặc hồi lâu mới cắn răng phun ra hai chữ. Kìm nén lửa giận trong lòng, hấn lạnh nhạt nói: “Em tắm qua một chút, trong tủ quần áo có áo choàng mới, sau khi tắm xong, bên ngoài sẽ có bác sĩ giúp em xử lý vết thương.”

Nói xong, hấn không nhìn Lâm Tuyết nữa, xoay người rời khỏi phòng tắm không chút do dự.

“Rầm!” Tiếng sập cửa đẩy phẫn nộ lộ ra việc Mạc Sở Hàn rốt cuộc đang giận dữ ngập trời đến đâu, nhưng phẫn nộ thì sao? Khi Lâm Tuyết lấy cái chết ra uy hiếp, kẻ thỏa hiệp vẫn là hấn!

“Đinh!” Con dao trong tay rơi xuống mặt đất, tơ máu trên lưỡi dao nhanh chóng bị nước ấm rửa trôi, sau khi Mạc Sở Hàn rời đi, đôi mắt sáng như tuyết liền lóe lên hàn quang u lạnh.

Lâm Tuyết ôm mặt, khóc ròng thất thanh.

*

“Một người đang sống sờ sờ như vậy mà lại biến mất một cách vô lý sao? Tôi không tin! Mặc kệ các anh sử dụng biện pháp gì, nhất định phải đưa được cô ấy về đây!”

Lương Tuấn Đào một đêm không ngủ, hai mắt đầy tia máu đỏ tươi. Việc Lâm Tuyết mất tích khiến lòng hấn nóng như lửa đốt, đôi môi tróc cả lớp da.

Mọi quan hệ quen biết đều được vận dụng, có thể triệu tập binh lực đã triệu tập rồi, chỉ còn thiếu nước lật tung cả thành phố này lên nhưng vẫn không tìm được chút tung tích nào của Lâm Tuyết.

Tình trạng của Hoàng Y Na càng nghiêm trọng hơn, khi tỉnh khi mê. Lúc tỉnh táo, cô ta khóc đòi tìm Lương Tuấn Đào, chờ hấn đến lại sống chết bám lấy không chịu nhả ra.

“Tuấn Đào, anh đi đâu vậy? Em sợ lắm, anh đừng rời xa em!” Hoàng Y Na khóc lóc đáng thương, thân thể khô héo xem Lương Tuấn Đào như sự dựa dẫm cuối cùng, nắm chắc không buông.

“Đừng sợ!” Lương Tuấn Đào không yên lòng vỗ vỗ cô ta hai cái, nhớ tới việc không biết Lâm Tuyết đang ở nơi nao, hắn đầu còn tâm trạng ở lại đây nữa, liền nói với Hoàng Y Na: “Anh có chút chuyện quan trọng phải ra ngoài làm, em nhắm mắt lại ngủ đi, tỉnh dậy sẽ thấy anh trở lại.”

“Không!” Hoàng Y Na nghe thấy vậy càng giữ hắn chặt hơn như sợ hắn bay mất. “Em không cho anh đi! Tuấn Đào, có phải anh chán em hoa tàn ít bướm không bằng những cô gái trẻ trung tươi ngon mọng nước hay không? Vì sao cứ không thích ở lại đây với em hả?” Đôi mắt Hoàng Y Na ầng ậng nước, cô ta chỉ lã chã trực khóc, bộ dáng đang đau lòng muốn chết.

Lương Tuấn Đào vội vàng nói: “Không phải, sao anh ghét bỏ em được chứ!” Nói xong, thấy khuôn mặt cô ta lộ ra tia vui mừng, đột nhiên hần tỉnh ngộ, “Không đúng, ý anh muốn nói, chúng ta là bằng hữu, em có khó khăn gì anh sẽ giúp đỡ, sẽ không bỏ mặc em!”

“Bằng hữu?” Hoàng Y Na không hài lòng, cô ta xụ mặt cực kì ủy khuất: “Tuấn Đào, anh đã thay lòng đổi dạ rồi! Trước kia anh từng nói yêu em, đời đời kiếp kiếp chỉ yêu mình em!”

(1) đặc sắc: ý mỉa mai giễu cợt

59. Q.2 - Chương 6: Loài Ngụy Hiếm

Lương Tuấn Đào im lặng. Trước đây hắn từng nói vậy ư? Sao hắn không nhớ chút nào nhỉ? Thật ra, từ lúc quen biết Hoàng Y Na cho tới lúc chia tay, hai người không hề công khai quan hệ yêu đương, Lương Tuấn Đào cũng không nhớ nổi mình đã hứa hẹn gì với cô ta nữa. Trước kia hắn khá ăn chơi, chỉ coi chuyện nam nữ như một cuộc phiêu lưu, bên cạnh hắn từng có không ít đàn bà, Hoàng Y Na là một trong số đó. Trong chiến dịch khốc liệt với Hoắc gia lần đó, Hoàng Y Na vì cứu Lương Tuấn Đào sau đó bị mất tích nên hắn luôn ghi nhớ trong lòng.

“Tuấn Đào, lần đầu tiên em trao anh, thân thể này anh đã chơi đùa qua, nếu anh không cần em nữa, em nên làm gì bây giờ?” Khi tình yêu không còn tồn tại, nữ nhân đáng thương bắt đầu túm lấy sự đồng tình của đối phương.

“Nhưng...” Lương Tuấn Đào khó xử nói với cô ta: “Anh đã kết hôn! Anh không thể cùng em phát sinh quan hệ nam nữ được nữa...” Thấy đáng vẻ thương tâm của người đối diện, không đành lòng thấy cô ta bị kích động, hắn đành nói: “Đừng lo, anh sẽ không đá em đi! Anh sẽ chăm sóc cho đến khi em bình phục hẳn, sau đó sắp xếp công việc cho em, mua nhà mua xe, cuối cùng sẽ trông coi cho tới khi em tìm thấy hạnh phúc của mình!”

Hoàng Y Na tức giận thiếu chút nữa thì hộc máu, chẳng lẽ khi đàn ông có mới nói cũ đều trở nên đáng sợ vậy sao? Tình cảm triền miên trước kia không thấy đâu nữa, hiện Lương Tuấn Đào chỉ còn lại trách nhiệm đối với cô ta. Như thể dù hắn không thích bà mẹ cao tuổi của mình, hắn cũng muốn nuôi bà đến già, chuyện này không liên quan gì đến tình cảm chỉ là vấn đề đạo nghĩa mà thôi.

“Ngoan nào, ngủ một giấc đi. Anh phải đi rồi.” Trong lòng Lương Tuấn Đào nóng như lửa đốt, nếu không phải đang ôm Hoàng Y Na trước ngực, nếu cô ta không liều chết cứu mạng hắn, hắn đã sớm bỏ cô ta lại một bên, nhanh chóng đi tìm Lâm Tuyết.

“Em không cho anh đi!” Hoàng Y Na kiên quyết nói, làm gì cũng không chịu buông hắn ra. Cô ta tuyệt vọng càng khóc lóc la hét: “Tuấn Đào, bệnh của em nặng đến mức sắp chết rồi, anh không thể ở lại giúp em ư? Em hận anh!”

Không còn cách nào khác, Lương Tuấn Đào đành ở lại bên cạnh Hoàng Y Na. Chốc chốc cô ta bảo khát nước, chốc chốc kêu đói rồi lại bị tê chân, tóm lại không lúc nào được yên tĩnh cả. Lương Tuấn Đào xoay quanh cô ta như con quay lại vừa phải để ý xem có tin tức gì của Lâm Tuyết chưa.

Lần này hắn đã có kinh nghiệm xương máu, di động luôn mở 24/24 tiếng, đồng thời hạ lệnh khắp nơi, một khi có dấu vết của Lâm Tuyết thì phải hỏa tốc thông báo cho hắn.

Qua nửa đêm đến gần sáng, Hoàng Y Na vẫn chưa chịu ngủ say, hai con mắt sáng lên như kẻ trộm, quan sát Lương Tuấn Đào không chớp mắt, đề phòng hắn thừa dịp cô ta không chú ý mà chạy mất. Ngay cả lúc Lương Tuấn Đào đi toilet, Hoàng Y Na cũng muốn đi theo, còn dặn đi dặn lại hắn: “Tuấn Đào, em không cho phép anh nhân cơ hội này chạy trốn, nếu anh chạy đi em sẽ cắt cổ tay cho anh xem!”

Đúng là Lương Tuấn Đào đã bị cô gái này chế trụ rồi, không còn cách nào khác, ai bảo hắn nợ cô ta chứ? Ngẫm lại, bọn họ cũng từng có năm tháng ngọt ngào lãng mạn bên nhau, đáng tiếc vật đổi sao dời, hiện tại trong tâm khảm hắn đã có người khác! Hắn không biết mình có phải kẻ có mối nói cũ hay không nhưng Lương Tuấn Đào hôm nay thật sự khó có thể thấy Hoàng Y Na sánh được với Lâm Tuyết .

Do thấy áy náy với Hoàng Y Na nên dù nóng nảy nhưng hắn vẫn tha thứ cho đủ loại chuyện gây khó dễ và tùy hứng của cô ta, chỉ yên lặng ở bên cạnh bù đắp.

Tầm rạng sáng hơn ba giờ một chút, Lương Tuấn Đào thoáng chớp mắt trong chốc lát, đột nhiên nhận được điện thoại Phùng Trường Nghĩa gọi tới.

Vì đây là phòng bệnh vip chuyên dụng dành cho Lãnh đạo, không cho phép người ngoài tùy tiện ra vào nên nếu muốn tìm Lương Tuấn Đào chỉ có thể dùng điện thoại liên hệ.

Mới nhắc một tay lên nghe điện thoại đã khiến Hoàng Y Na nhanh nhẩu túm lấy tay hắn, không ngừng hỏi han: “Tuấn Đào, anh phải đi rồi đúng không?”

“Không!” Lương Tuấn Đào hơi hơi mất kiên nhẫn trả lời cô ta, sau đó tiếp tục nói chuyện qua điện thoại: “Có manh mối rồi sao?”

“Thủ trưởng, vừa rồi anh tôi gọi điện tới nói rằng ở khu vực biên giới có người đã phát hiện ra tung tích của Hoắc Văn Phi!” Phùng Trường Nghĩa báo cáo.

“Ừ, ” tâm tư Lương Tuấn Đào lập tức chìm xuống, hóa ra dự cảm của hắn khá chính xác, việc Lâm Tuyết mất tích đích thị có liên quan tới Hoắc gia. “Anh cậu bây giờ đang ở đâu?”

“Anh ấy vẫn ở thành phố A.”

“Được, bảo cậu ta đừng chạy lung tung, tôi sẽ đến thành phố A gặp cậu ta ngay!” Lương Tuấn Đào cúp điện thoại, thấy Hoàng Y Na sắp sửa khóc nháo, hắn vội vàng nói: “Đừng sợ, anh sẽ không bỏ em lại, anh sẽ đưa em lên trực thăng cùng anh tới thành phố A, được không?”

Thấy Lương Tuấn Đào đồng ý mang mình theo, lúc này Hoàng Y Na mới không tranh cãi ầm ĩ nữa. Ở trong bệnh viện nằm chán vài ngày rồi, cô ta cũng muốn ra ngoài hít thở không khí, liền vui vẻ nói: “Tuấn Đào, anh tốt quá! Rốt cuộc em cũng không nhìn lầm anh, anh là một người đàn ông đích thực, cho dù em phải chết lần nữa vì anh cũng đáng!”

“ ... ”

*

Lâm Tuyết mặc áo choàng tắm bước ra ngoài, quả nhiên đã thấy bác sĩ đứng trong phòng khách nhỏ đợi mình.

Miệng vết thương trên cổ vẫn chưa ngừng rỉ máu, chiếc khăn trắng cô quấn quanh để cầm máu đã loang lổ vết máu, mới nhìn qua thực sự rất dọa người.

“Lâm tiểu thư, ” bác sĩ cung kính khom mình trước cô, nói: “Mặc thiếu bảo tôi tới giúp cô xử lý vết thương.”

Lâm Tuyết không hề cự tuyệt, cô nghe lời ngồi xuống.

Bác sĩ gỡ khăn mặt trắng trên cổ cô xuống rồi ném nó vào thùng rác, sau đó nhanh chóng khử trùng cầm máu.

Đao kia cửa rất sâu, vị bác sĩ sau khi cầm máu xong liền nói với Lâm Tuyết: “Nếu khâu hai mũi thì vết thương sẽ mau lành hơn.”

“Được!” Cô lễ phép nhẹ nhàng vén môi.

Sau khi tiêm thuốc tê, miệng vết thương trên cổ đã được khâu lại, vị bác sĩ trước mặt còn khen ngợi Lâm Tuyết: “Lâm tiểu thư, cô rất dũng cảm!”

Những cô gái khác nếu trên cổ bị cắt sâu như vậy nhất định sẽ kinh hoàng lúng túng, nhưng cô gái này vẫn bình tĩnh như không, còn phối hợp chữa trị cùng bác sĩ, không khóc lóc ì xèo, thật sự khiến các bác sĩ yêu mến không thôi.

Xử lý xong xuôi, ông ta bắt đầu thu thập dụng cụ chữa trị của mình.

Lâm Tuyết nói lời cảm ơn rồi chậm rãi đứng dậy thì đã thấy Mạc Sở Hàn trở lại. Cô như gặp phải đại địch, vội vã lui về sau một bước, đôi mắt trong treo trần đầy cảnh giác.

“Mạc thiếu, tôi đã băng bó vết thương rồi, khâu bằng chỉ tự tiêu, sẽ không gặp vấn đề gì lớn nữa.”

Vị bác sĩ kia xách cặp đồ nghề khom người cung kính báo cáo mọi việc cho Mạc Sở Hàn biết.

“Ừ, vất vả cho ông rồi. Xuống lầu nhận tiền chữa trị đi.” Mạc Sở Hàn không nhìn ông ta, ánh mắt hần vẫn luôn đặt trên bóng dáng xinh đẹp lạnh lùng kia, đồng thời cũng thấy được sự kháng cự và phòng bị của cô đối với mình.

Bác sĩ đi rồi, trong phòng khách nhỏ chỉ còn lại hai người bọn họ, nhất thời cả hai đều nhìn nhau không ai lên tiếng.

“Mệt chưa? Anh đưa em lên lầu nghỉ ngơi!” Mạc Sở Hàn đi tới, cước bộ rất chậm rãi như sợ mình lại khiến Lâm Tuyết khiếp hãi.

“Đừng qua đây!” Quả nhiên, sợ hãi và căm hận hần đã thành bản năng của cô. “Anh đứng xa tôi một chút đi!”

Mạc Sở Hàn dừng bước, lạnh lùng nói: “Anh đã nói rồi, anh sẽ không đụng vào em. Thử phóng tầm mắt nhìn khắp thành phố này xem, đàn bà muốn làm ấm giường cho anh xếp thành hàng dài, em cho rằng anh rất thèm muốn em sao?”

“Không thèm là tốt nhất!” Lâm Tuyết rầu rĩ đáp lại. Cô yếu ớt dò xét hần, hỏi: “Một khi đã như vậy rồi, vì sao anh còn muốn bắt cóc đem tôi đến đây?”

Hần cũng biết hôn ước lúc trước giữa cô và Vân Thư Hoa là vì hần, vậy vì lý do gì mà Mạc Sở Hàn cứ tiếp tục đuổi tận giết tuyệt đây? Chẳng lẽ bởi vì cô là con gái Lâm gia sao? Hần định như âm hồn bắt tán dấy đưa không dứt đến bao giờ nữa?

“Anh muốn...” Mạc Sở Hàn nói tới đây đột nhiên đổi đề tài, hần chuyển hướng nhìn bốn phía xung quanh, đồng thời hỏi: “Em cảm thấy ngôi nhà này thế nào?”

Lâm Tuyết đã sớm chú ý tới ngôi nhà hoa lệ đến mức lộng lẫy này, chẳng những có diện tích rộng rãi, hơn nữa mỗi ngõ ngách đều được bố trí tinh mỹ, những vật bài trí trong này đều rất xa xỉ, quả thực là tòa cung điện hiện đại!

“Ngôi nhà này thế nào liên quan gì tới tôi chứ?” Lâm Tuyết khê cần cánh môi, cô dứt khoát đánh gãy hi vọng xa vời của hần: “Mạc Sở Hàn, chúng ta vĩnh viễn vượt mất nhau rồi. Gương vỡ lại lành cũng sẽ có vết nứt, chúng ta không cách nào quay về với nhau được đâu!”

Rốt cuộc vẫn là không quay lại được! Sau khi trải qua những tổn thương nặng nề và tàn khốc, trái tim cô đã tan vỡ, cô không thể yêu hần lần nữa.

Trong đôi mắt đẹp hiện lên tia thất vọng sâu sắc, lát sau, Mạc Sở Hàn buồn bực trợn mắt nhìn Lâm Tuyết, hần cười lạnh chế nhạo: “Em quá đề ỉnh rồi đấy. Yên tâm đi, anh không muốn cùng em nối lại tình xưa, Lâm Tuyết —— em không xứng!”

“Rốt cuộc anh muốn gì hả?” Lâm Tuyết hận hần lật lọng trở mặt vô tình. Cô cũng tức tối buồn bực không kém gì Mạc Sở Hàn. “Đồ biến thái! Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Đột nhiên Mạc Sở Hàn lẩn người qua, chỉ bằng một đòn cầm nã thủ (1), hắn đã đoạt được con dao trong tay cô một cách chuẩn xác không phạm phải bất cứ sai lầm nào. Không thể để Lâm Tuyết tự mình hại mình lần nữa, con ngựa nhỏ mạnh mẽ này chuyện gì cũng có khả năng làm ra được.

“Khốn kiếp!” Lâm Tuyết không ngờ Mạc Sở Hàn lại hèn hạ đánh lên mình như vậy, nhưng thân thể cô đã bị hắn khống chế chặt chẽ, không nhúc nhích nổi. Lâm Tuyết đành chất vấn hắn: “Anh đã nói sẽ không động vào tôi! Chẳng lẽ lời anh nói đều là nói xạo sao?”

“Anh không động vào em!” Mạc Sở Hàn ngấm ngầm phát cú, thấy cô nhìn mình như nhìn dã thú nước dữ, hắn chỉ hận không thể bóp chết Lâm Tuyết ngay lập tức. “Lâm Tuyết, anh nói cho em biết, hãy thức thời một chút mà làm nô lệ cho anh. Nếu không, anh sẽ cho em cầu sống không được muốn chết không xong!”

*

Sau một giờ ngồi trực thăng quân dụng đã tới được thành phố A. Lâu lắm rồi Lương Tuấn Đào không tới đây, tất cả giống như không thay hề đổi, mà là thay đổi rất lớn!

Vài vị sĩ quan cấp tá là bộ đội đóng tại địa phương đã tới sân bay chuyên dụng tiếp đón Lương Tuấn Đào, xe quân đội cũng được chuẩn bị tốt nhưng Lương Tuấn Đào không định lên xe.

Ít lâu sau, Phùng Châu Long rất nhanh đã tự mình lái xe đến, xe của anh ta gắn biển hiệu quân đội có thể tùy ý ra vào sân bay chuyên dụng.

“Đào Tử!”

“Kẻ diếc!”

Hai vị chiến hữu bắt tay nhau, hai cái đầu đồng thời đụng tới, răng rắc vang lên.

“Nếu không phải vì tin tức của Hoắc Vân Phi, chắc là cậu cũng không tự giác đến thành phố A này gặp tôi nhỉ!” Phùng Châu Long đâm vào ngực Lương Tuấn Đào một cú, quan sát quân phục của hắn, anh ta cười nói: “Tiểu tử này, lại lên chức đại tá rồi!”

“Cậu cũng không tồi chút nào! Nghe nói bang Ngân Lang phát triển như mặt trời ban trưa, tiểu tử cậu đã tâm bưng bưng, có phải muốn thống lĩnh toàn bộ hắc đạo hay không?” Lương Tuấn Đào cùng chiến hữu tùy ý nói chuyện lảm nhảm linh tinh, hai người bá vai bá cổ, anh em thân thiết như thể tay chân.

“Tuấn Đào, đừng bỏ em lại! Em sợ!” Hoàng Y Na vốn vẫn ngồi trên xe lăn đã được lính cần vụ giúp đưa xuống mặt đất. Lúc này thấy Lương Tuấn Đào chỉ lo cùng chiến hữu trò chuyện lạnh nhạt với mình, cô ta vội vàng lớn tiếng nhắc nhở hắn.

Lúc này Lương Tuấn Đào mới tỉnh ra, đúng là mình còn mang theo một người tên Hoàng Y Na nữa! Hắn không còn cách nào khác, đành đi đến bên cạnh an ủi cô ta theo thói quen: “Đừng sợ, anh sẽ không bỏ em lại!”

Phùng Châu Long rất kinh ngạc, anh ta liếc mắt đánh giá Hoàng Y Na, lúc này mới nhỏ giọng hỏi chiến hữu: “Đây là vợ cậu à?”

Nghe em họ Phùng Trường Nghĩa nói Lương Tuấn Đào đã lấy vợ, hơn nữa hắn còn vô cùng cưng chiều cô vợ kia, chỉ hận không thể ở cạnh cô ấy suốt 24 tiếng đồng hồ, chẳng qua hai người vẫn chưa cử hành hôn lễ chính thức thôi. Nhưng ... anh ta mang máng nghe nói hình như vợ Lương Tuấn Đào bị bắt cóc rồi mà.

“Không phải!” Lương Tuấn Đào nhất thời thấy rối rắm, hắn nhìn Phùng Châu Long ý bảo đừng có hỏi nhiều.

Đã là chiến hữu lâu năm, đương nhiên Phùng Châu Long hiểu ý hắn. Anh ta nhún nhún vai, cũng lười hỏi việc riêng của hắn. Tiểu tử này khá chơi đời, nhiều thêm vài đường bút phong lưu cũng là chuyện bình thường.

“Đúng rồi, Kẻ Diếc đã sớm đánh tiếng, cậu ta nói khi nào cậu đến nhất định phải gọi cậu ta, nếu không sẽ tuyệt giao với chúng ta!”

“Kẻ điên hai năm nay sống thế nào?” Nhắc tới Đoạn Dật Phong, Lương Tuấn Đào không nhịn được thốn thức, có lẽ cậu ta là nam nhân si tình nhất thế kỉ cũng là nam nhân bị thương nhất!

Lúc trước vì giúp Đoạn Dật Phong theo đuổi Hà Hiểu Mạn lần nữa, Lương Tuấn Đào thiếu chút nữa trở mặt thành kẻ thù với Lãnh Bân. Cho tới khi vợ chồng Lãnh Bân định cư ở thành phố, cuộc sống an nhàn hạnh phúc, bọn họ mới từ từ quên đi chuyện không vui trong quá khứ, lại trở thành bạn tốt của nhau.

“Miễn bàn ...” Phùng Châu Long nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhỏ giọng nói với hắn: “Tôi nghi ngờ không biết có phải phương diện kia của cậu ta có vấn đề hay không nữa?”

Lương Tuấn Đào giật mình không nhỏ: “Thật hay giả thế?”

“Hơn hai năm qua, cậu ta chưa bao giờ đi tìm đàn bà. Tôi có lòng tốt chuẩn bị chút thuốc đại bổ đưa cho cậu ta uống, cậu ta trả lại còn ném tôi ra ngoài!”

“Không thể nào! Thất tình thì thôi, còn mắc phải bệnh liệt dương nữa à!” Lương Tuấn Đào trầm mặc một hồi, nói: “Mau gọi Kẻ điên đến đây, chúng ta tụ họp!”

Đoạn Dật Phong và Phùng Châu Long, một người là cá sấu lớn trong thương giới, một kẻ là đại hường hắc đạo, có được tin tức và tai mắt của bọn họ, việc tìm kiếm Lâm Tuyết sẽ tốn ít công sức nhưng đạt nhiều hiệu quả hơn

(1) cầm nã thủ: Cầm nã thủ là phép đánh bằng mười ngón tay. Khác với chỉ công khi đánh phải giương thẳng ngón tay ra, trong phép đánh cầm nã thủ, ngón tay phải khum lại Trời đã sáng nhưng Lâm Tuyết vẫn chưa chấp nhận nỗi thân phận mới của mình. Sau một đêm, cô từ một nữ sĩ quan quân đội lại biến thành nô lệ của Mạc Sở Hàn!

Mọi sự kháng nghị, phản đối đều không có hiệu quả! Mạc Sở Hàn nói: trước mặt cô chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là làm nô lệ tình dục cho hắn, để hắn phát tiết trên người cô; hai là làm người giúp việc cho hắn, để hắn sai bảo nô dịch.

Mạc Sở Hàn cho Lâm Tuyết quyền lựa chọn tựa như việc một gã đao phủ tàn nhẫn để phạm nhân lãnh án tử hình được chọn bị chặt đầu hay bị treo cổ. Dù là cách nào cũng khó thoát khỏi cái chết, vậy mà hắn còn giả vờ khoe khoang sự dân chủ, nhân từ của bản thân.

Lâm Tuyết căm hận Mạc Sở Hàn nhưng khi đã nằm trong tay hắn, cô không có cách nào phản kháng lại.

Đây là tòa cung điện xa hoa, còn Mạc Sở Hàn chính là quốc vương trong tòa cung điện ấy. Giang sơn của hắn được ngăn cách bên trong biệt thự, được canh phòng nghiêm ngặt và nuôi đến mấy chục con chó thuần chủng của Đức, đừng nói tới việc chạy đi, chỉ mới bước chân ra khỏi bậc thang một bước đã khiến bọn chó sủa vang lên.

Thêm nữa còn có những tay bảo vệ cao lớn vạm vỡ, bọn họ đều mang súng thật đạn thật thay phiên đối tốp, chưa bao giờ lơ lỏng chút nào.

Tóm lại, Lâm Tuyết chấp cánh cũng khó thoát!

Sau khi đổi sang trang phục dành cho người giúp việc, cô phải đứng cạnh bàn ăn hầu hạ Mạc Sở Hàn dùng bữa sáng.

Người đàn ông này ăn uống cực kì tao nhã, cái miệng nhỏ nhai nhai, thỉnh thoảng cắn cắn môi hồng. Lâm Tuyết đứng ở một bên, nếu hắn không mở miệng, cô cũng lười động đây.

Tối hôm qua cô căn bản không ngủ được mấy, vừa mệt vừa đói, bụng kêu vang khiến Lâm Tuyết rất muốn ngồi xuống ăn một bữa no nê, sau đó lên giường đi ngủ. Nhưng hiện tại ... cô là nữ nô của Mạc Sở Hàn, bị tước đoạt tất cả quyền lợi và tự do, chỉ có thể tùy ý hắn sai bảo và chi phối.

Nâng mắt liếc cô một cái, hắn hỏi: “Đói không?”

Lâm Tuyết cố ý xoay mặt đi, giả bộ không hề nghe thấy.

“Ngồi xuống cùng ăn đi!” Mạc Sở Hàn khai ân nói.

Cô vẫn không nhúc nhích, căn bản cô không thèm đồ ăn hắn ban cho.

“Lấy thêm một bộ đồ ăn nữa!” Hấn lắc lắc chuông bạc bên cạnh.

Mạc Sở Hàn nói người giúp việc không cần có tên, hấn cũng lười nhớ tên gọi của cô nên khi cần sai bảo, hấn sẽ lắc chuông bạc cho cô biết. Việc nhọc nhằn như vậy sao Lâm Tuyết đồng ý cho được, cô cơ hồ muốn cắn nát răng ngọc, tiếp tục giả vờ không nghe thấy gì.

“Không nghe lời phải không?” Mạc Sở Hàn tất nhiên có sẵn biện pháp đối phó với cô, chẳng qua là hấn muốn dùng hay không thôi. “Được rồi, anh không ép em nữa! Anh nói rồi, không muốn làm nữ nô cũng được, hiện tại, em tự lột hết quần áo rồi đi đến giường cho anh, như vậy, ăn xong bữa sáng này anh có thể tiếp tục hưởng dụng em.”

Lâm Tuyết căm ghét hấn nhưng vẫn nhẫn nhịn đi lấy thêm một bộ đồ ăn khác, nhưng bàn tay bê đồ ăn của cô run rẩy, chưa kịp đặt lên bàn ăn đã rơi hết xuống mặt đất. Muốn bắt cô làm việc đúng không? Vậy thì cô liền làm cho hấn xem!

Bộ đồ ăn bằng bạc sáng choang chạm xuống sàn nhà bằng gỗ tẻch lập tức phát ra âm thanh “đình đình đang đang” thanh thúy dễ nghe. Đợi mọi thứ nằm im bên dưới, bên cạnh đã có người giúp việc cúi xuống nhặt lên.

Lâm Tuyết khoanh tay rũ mắt, cô không nhìn sắc mặt Mạc Sở Hàn nhưng cũng đoán được hấn là hấn đang rất khó coi.

Cũng may Mạc Sở Hàn không truy cứu việc cô sẩy tay phạm lỗi, người giúp việc khác cũng mau chóng lấy thêm bộ đồ ăn mới, sau đó Mạc Sở Hàn bèn lên tiếng : “Ngồi xuống ăn cơm đi!”

Lâm Tuyết nâng mắt, lạnh lùng liếc hấn: “Tôi là nữ nô, có tư cách cùng anh ăn cơm sao?”

“Anh bảo có thể là có thể!” Cuối cùng Mạc Sở Hàn cũng đợi được đến lúc cô chịu nhìn mình, hấn hơi giương môi, dùng ánh mắt ôn hòa nhìn cô, dịu dàng nói: “Đói bụng rồi à? Ngồi xuống cùng ăn đi.”

Hấn thực sự mong Lâm Tuyết có thể inh một lối thoát, chỉ cần cô đồng ý tiến lên trước một bước, hấn sẽ kéo cô vào lòng, dù phải tự mình giúp cô ăn hấn cũng có thể làm được!

Đáng tiếc, vì sự xuất hiện của một người, ý nghĩ của hấn nhanh chóng tan thành bọt nước.

“Sở Hàn, anh đang dùng điểm tâm à? Sao anh không gọi em tới cùng ăn?” Một giọng nói hờn dỗi vang lên, tiếp đó liền thấy Thư Khả trong sáng đi tới.

Cô ta chu cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng lên, đáng vẻ làm nũng cực kì đáng yêu. Đến khi tới trước bàn, Thư Khả mới phát hiện ra Lâm Tuyết đang ngồi bên cạnh liền kinh ngạc che miệng hỏi: “Lâm Tuyết... Trời ạ, cậu tới từ lúc nào vậy?”

Cô tới từ lúc nào ư? Lâm Tuyết nhin không nổi cười rộ lên, cô ngó ngó nữ nhân thích giả vờ kia, chế nhạo nói: “Vấn đề này cô nên hỏi Mạc Sở Hàn mới đúng, so với tôi anh ta còn rõ ràng hơn hấn.”

Thư Khả vội chạy lại chỗ Mạc Sở Hàn, vươn tay vịn vai hấn, ôn nhu nhỏ giọng hỏi: “Sở Hàn, anh có thể nói cho em biết đang có chuyện gì không? Lâm Tuyết tới đây, sao em không được biết?”

Mạc Sở Hàn Mờ hết sức khó xử, hấn nâng mắt nhìn Lâm Tuyết, trong lòng vừa đấu tranh vừa cân nhắc.

Ánh sáng buổi sớm rực rỡ tỏa sáng càng khiến phòng ăn thêm sáng sủa. Lúc này đây, Lâm Tuyết đứng cạnh hấn, cô cách hấn rất gần, đưa tay ra là chạm đến được, chỉ cần cô nguyện ý, bất cứ lúc nào Mạc Sở Hàn đều có thể ôm cô vào lòng.

Ảo tưởng của hấn trong nhiều đêm không ngủ đã trở thành sự thật, bảo sao hấn không kích động cơ chứ?

Nhưng quan hệ giữa hai người đang ở thời điểm băng lạnh, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp hay, chẳng lẽ Lâm Tuyết thật lòng muốn làm nữ nô cả đời cho hấn ư?

Sau này phải làm sao để xác định được quan hệ của hai người đây? Tương lai sẽ thế nào? Bản thân Mạc Sở Hàn đang rất rối rắm, hấn nên trả lời Thư Khả ra sao?

Trong lòng buồn bực, sự xuất hiện của Thư Khả đặc biệt khiến hấn cảm thấy khó khăn thêm, khuôn mặt tuần tú hạ xuống, Mạc Sở Hàn không đáp lời cô ta.

“Anh ăn no rồi!” Mạc Sở Hàn cầm khăn ăn lau lau khóe miệng, sau đó đứng dậy nói với Lâm Tuyết: “Theo anh ra ngoài tản bộ!”

“Sở Hàn!” Trái tim Thư Khả từ từ nguội lạnh, cô ta kinh hãi phát hiện ra Mạc Sở Hàn đang ra sức xa lánh mình, hơn nữa còn thể hiện ngay trước mặt Lâm Tuyết, hẳn bắt đầu vạch rõ ranh giới với cô ta, không muốn tiếp tục duy trì quan hệ thân mật ái muội trước kia nữa.

“Em ăn đi.” Mạc Sở Hàn quay đầu nhìn lại, miễn cưỡng nở nụ cười, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ “Anh có lời muốn nói cùng Lâm Tuyết, nói xong lập tức quay lại ngay!”

“Ừ ” Thư Khả quyết tâm kìm nén sự khùng hoảng bên trong, mạnh mẽ giả bộ tươi cười, ngọt ngào nói: “Đi đi. Anh hãy cùng cô ấy nói chuyện cho tốt nha. Lâm Tuyết rất khó lay chuyển, anh đừng âm ỉ với cô ấy nữa. Sở Hàn, anh biết không, em tình nguyện chấp nhận Lâm Tuyết, hy vọng cô ấy có thể cùng em hầu hạ anh, như vậy mới khiến anh cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc thực sự.”

Trong nháy mắt, Mạc Sở Hàn liền cảm thấy áy náy. Nữ tử thâm tình với mình như Thư Khả thực sự không có từ ngữ nào có thể miêu tả được, nhưng hẳn cứ nhớ mãi không quên Lâm Tuyết ngoan cố không chịu thay đổi kia, đúng là có lỗi với Thư Khả quá. Vì áy náy nên khi bắt gặp ánh mắt của cô ta, Mạc Sở Hàn hết sức nhu hòa, mập mờ nói: “Anh biết rồi, em yên tâm đi.”

Thư Khả vẫn tươi cười ngọt ngào, còn thúc giục hẳn: “Hai người mau đi đi. Nói chuyện cho tốt rồi nhanh nhanh trở lại nha.”

*

Trong sân chật kín mấy chục con chó Đức lớn nhỏ thuần chủng, con nào con nấy đều cao như con bê con, nhe răng trợn mắt, không ngừng sủa vang khiến ai nhìn thấy cũng run rẩy không thôi.

Nữ tử trời sinh đã sợ chó, Lâm Tuyết không phải một ngoại lệ. Cô không ngờ tản bộ theo lời Mạc Sở Hàn nói lại là đưa mình tới quan sát mấy chục con béc giê Đức thế này. Mấy con chó đều bị buộc bằng dây xích sắt thô ráp, có con bị nhốt trong lồng, bưư hăn uy phong, tràn ngập tính công kích và nguy hiểm.

“Đừng sợ!” Mạc Sở Hàn cố gắng duy trì ngữ điệu sung sướng và thoải mái, hẳn nói cho cô biết: “Những con chó này mới nhìn qua thì thấy hung dữ nhưng thật ra chúng nó rất trung thành, chưa bao giờ phản bội chủ nhân của mình.”

Lâm Tuyết lạnh lùng quay mặt đi, tỏ vẻ khinh thường lời hẳn nói.

Kẻ biến thái đứng cạnh cô không biết đã bị bao nhiêu người phản bội mà bắt luận là với người nào hay vật gì hẳn cũng không quên cường điệu hóa yêu cầu phải trung thành với mình! Vậy thì quá đơn giản, Mạc Sở Hàn chỉ cần cùng loài chó kết giao bạn bè, cùng chúng giao lưu, cùng sống bên nhau cả đời là được.

“Lâm Tuyết, nơi này ngoài chó ra không có ai nữa, anh muốn thẳng thắn nói nói chuyện với em.” Rốt cuộc Mạc Sở Hàn đã đi vào chủ đề chính, hẳn xoay người, ngừng mắt nhìn cô, thành thực nói: “Chúng ta làm hòa đi!”

Những lời này hẳn sớm nói qua, Lâm Tuyết cũng sớm cự tuyệt từ lâu. Khi đó, Mạc Sở Hàn đồng ý không cưỡng bách cô nữa, đáng tiếc, kẻ ti bỉ lật lọng này căn bản không hiểu bản chất của chữ “tín” là gì.

Mạc Sở Hàn hoàn toàn không nhận ra Lâm Tuyết bên cạnh đang phẫn nộ và khinh thường mình, đôi mắt đẹp ôn nhuận lại dạt dào thâm tình chân thành như trong dĩ vãng, hẳn thành khẩn nói tiếp: “Thật ra gút mắc giữa chúng ta không phải là quá lớn. Em... từng bỏ rơi anh, anh từng làm tổn thương em. Anh có thể không để ý chuyện em là con gái của Lâm Văn Bác, em cũng không nên so đo chuyện anh và Thư Khả nữa! Nhưng anh đồng ý với em, chỉ cần sau khi hai người chúng ta hòa hảo, anh lập tức chia tay Thư Khả! Em thấy có được không?”

Lo lắng hồi lâu, Lâm Tuyết mới ngẩng đầu hỏi hẳn: “Nếu tôi không đồng ý?”

“Hả?” Mạc Sở Hàn nhíu nhíu mày, hẳn lo lắng trong chốc lát rồi nói: “Anh —— có thể đợi đến khi em đồng ý mới thôi!”

Thần sắc của hắn từ đầu đến cuối luôn bình thản, không chút ngấm ngấm tàn ác bạo ngược, thậm chí còn thấy khéo môi Mạc Sở Hàn cong lên một tia cười cười vô thức.

Hắn như vậy thật giống với trí nhớ Lâm Tuyết, ôn nhu đa tình, người từng cất chứa những khổ cực quanh què của tuổi thơ cô.

Trong thoáng chốc Lâm Tuyết thất thần, Mạc Sở Hàn đã đến bên cạnh, cầm bàn tay mềm mại, đề nghị cô: “Trước hết em cứ suy nghĩ xem sao, anh không thôi thúc em phải có câu trả lời ngay.”

Vốn tưởng hắn sẽ dùng đủ loại biện pháp tra tấn tàn khốc, nhục nhã nhưng cô không ngờ hắn lại bắt đầu dùng chính sách dụ dỗ với mình, điều này khiến Lâm Tuyết trở tay không kịp.

“Đi thôi! Chúng ta cùng đi nào.” Mạc Sở Hàn kéo cô, sóng vai cùng bước về phía trước.

Lâm Tuyết tránh khỏi bàn tay to của hắn, hồ nước phẳng lặng trong tim cô không ngừng gợn sóng. Dù sao đây cũng là người đàn ông cô đã ái mộ và yêu sâu sắc suốt mười năm nay, nếu nói không rung động chút nào thì là nói dối! Nhưng ... khoảng cách giữa bọn họ bây giờ như trời và biển, sao có thể kề cận lẫn nữa? “Tôi không quen đi ngang hàng với anh.”

Liếc mắt nhìn Lâm Tuyết một cái, Mạc Sở Hàn không cố ép cô nữa.

Chậm rãi rời khỏi tiền viện nuôi đàn chó đông đúc, hắn đưa cô đi dọc con đường nhỏ rải đá vụn hướng về hoa viên trong sân sau. Ngôi biệt thự này chiếm mấy công khuynh, diện tích rộng rãi, phong cảnh tuyệt đẹp, bố cục độc đáo, mỗi góc đều lộ ra sự chuyên tâm cân nhắc.

” Nơi này gọi là Thu Cẩm Viên. Em còn nhớ rõ không? Em thích nhất mùa thu, hơn nữa còn thường hát cho anh nghe rất nhiều ca khúc liên quan đến mùa thu. Đôi khi chỉ có một mình, anh cũng ngâm nga vài câu, giống như em vẫn ở cạnh anh.” Mặc kệ Lâm Tuyết luôn trầm mặc, Mạc Sở Hàn không biết mệt mỏi lẩm bẩm liên tục. Nhớ lại những chuyện đã qua, khuôn mặt tuấn dật tràn ngập nụ cười, quả thực so với vườn hoa nở rộ muôn màu còn mê hoặc hơn.

Cân nhắc một chút, hắn đột nhiên nhẹ nhàng hát lên ca khúc Lâm Tuyết từng yêu thích nhất:

“Vẫn còn nhớ ánh đèn của buổi diễn nhạc hôm đó

Vẫn còn nhớ những ngày cuối thu se se lạnh....

Có một lần ghi trong nhật ký những hoang mang ngốc nghếch

Bởi vì nụ cười của anh như hóa thành cơn gió...

Anh to lớn dũng cảm bảo vệ em

Em bé nhỏ quan tâm anh không dứt

Cám ơn vì chúng ta đã bên nhau được lâu

Lại trở về những ngày cuối thu se se lạnh

Đưa tay anh cho em

Giống như con thú nhẹ nhàng

Chúng ta nắm tay nhau

Cùng nhau du ngoạn ...

Anh là giấc mơ của em

Giống như cơn gió phương Bắc ...

Nhưng lại có thể giúp em quét đi nỗi buồn

Chúng ta nắm tay nhau

Hôm nay cố gắng vẫy tay chào hôm qua.”

Giai điệu quen thuộc vang lên khiến Lâm Tuyết xúc động, cô không nhin được quay đầu nhìn về phía Mạc Sở Hàn, bọn họ như xuyên thời gian trở lại những năm tháng yêu đương cuồng nhiệt tr ư ớc kia, l ại hạnh phúc lẫn nữa, thật ấm áp lãng mạn, quần quýt t ới tận xương tủy!

“Ngày đó nói lời tạm biệt với anh dưới trời chiều, ven đường nở rộ một đ óa hoa cúc dại, anh hái một bông đặt vào tay em, nói đây là bông hoa đồng quê đẹp nhất mùa thu ...”

Tiếng ca véo von ngừng lại, Mạc Sở Hàn kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt tràn ngập si mê và lệ quang.

Mỗi lần nghĩ đến những hoài niệm đã qua đều khiến hấn đau khổ khó quên, Lâm Tuyết từng là thần thoại đẹp nhất trong lòng hấn! Tạo hóa trêu ngươi, vận mệnh làm bọn họ chia lìa, làm bọn họ trở mặt thành thù!

Hiện tại, hấn muốn cứu vãn tất cả, tình nguyện vứt bỏ mọi ân oán, cùng cô bắt đầu lại từ đầu, nguyện vọng đẹp đẽ này liệu có thể thực hiện hay không?

“Tuyết, ” Giọng nói của Mạc Sở Hàn thoảng khàn khàn, hấn ôn nhu thấp thỏm hỏi cô: “Có thể quên đi những chuyện vui đã qua không? Chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa!”

Lâm Tuyết trầm mặc hồi lâu rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt thanh lãnh như hai đầm nước mùa xuân ấm áp chợt lạnh. Cô không đáp lời hấn chỉ ngậm nót mấy câu trong bài “Hoa cúc cuối thu” còn dang dở kia:

”Gió thu lạnh lùng lay động tóc em.

Tình yêu sâu đến nỗi rất sợ bị đau lòng

Chia tay anh trái tim như gió thổi hoa rơi”

Đọc xong câu này, Lâm Tuyết nói xa xôi: “Tóc đã bị cắt đi, người ta nói đoạn phát như đoạn tình, tôi cũng đau lòng không còn sức để yêu anh nữa. Nếu anh thật sự còn vài phần chân tình, xin hãy buông tha cho tôi, được không?”

Mạc Sở Hàn mím chặt đôi môi mỏng, mắt từ từ ánh lên tia lạnh lẽo, sự ngoan nịnh và bạo ngược bắt đầu không chế tâm tư hấn. Hiển nhiên, lời nói của Lâm Tuyết đã chọc giận người đàn ông này.

Sớm không còn hi vọng xa vời với Mạc Sở Hàn nên Lâm Tuyết ngược lại rất bình tĩnh. Người đàn ông trước mặt cô nhất định có bệnh, bệnh về tâm lý, hấn bạo ngược không kiềm chế nổi, còn hay nghi ngờ người khác phản bội mình, những điều này đều có chút liên quan đến tổ chất thần kinh.

Lâm Tuyết lui về sau một bước, vừa cảnh giác theo dõi hấn vừa lạnh lùng nói: “Nếu anh tiếp tục giam giữ tôi thì đừng nghĩ tới việc tôi sẽ thuận theo anh. Còn ...” Cô do dự không biết có nên nói tiếp hay không.

“Còn cái gì?” Mạc Sở Hàn lạnh giọng hỏi, giọng điệu ủ sẵn một trận mưa rền gió dữ đáng sợ.

Nữ nhân bên cạnh hiển nhiên không sợ bão táp của hấn. Bị hấn làm nhục trong bữa tiệc đính hôn hôm nào, bị hấn đánh đập trong quân đội, bị hấn làm nhục mạ trước mặt bao người... chịu đủ mọi tổn thương, bản thân cô đã luyện thành kim cương bất hoại! Từ khi không còn yêu Mạc Sở Hàn, thứ hấn có thể gây tổn thương cho cô chỉ còn là thể xác, cũng như Lâm Thông trước đây, dù ra đòn hiểm khiến cô hấp hối, Lâm Tuyết vẫn có khả năng phục hồi trở lại rất nhanh.

“Còn ... ” Lâm Tuyết nâng cái cằm xinh đẹp tuyệt trần lên, kiêu ngạo nhìn hấn, gần từng tiếng một: “Lương Tuấn Đào sẽ đi tìm tôi. Nếu anh ta biết anh đang giam giữ tôi, cho dù tôi sống hay chết, anh đều gặp phải phiền phức lớn!”

Tuy chưa xác định được vấn đề tình cảm của Lương Tuấn Đào nhưng cô tin: với cá tính của hấn hay nói giảm đi một chút, dù là vì thể diện của mình, hấn cũng sẽ quan tâm đến việc cô mất tích. Hiện tại, nhất định Lương Tuấn Đào đang tìm kiếm cô trong thành phố, Lâm Tuyết tin rằng chắc chắn hấn đang rất gấp gáp.

Mạc Sở Hàn oán hận nhìn chằm chằm cô, ánh mắt càng lúc càng đáng sợ. Lâm Tuyết giả vờ không quan tâm, vẫn ngẩng đầu kiêu ngạo, không e ngại chút nào.

“Ha ha ha...” Mạc Sở Hàn đột nhiên ngửa mặt cười lớn, tiếng cười thảm thiết như con cú đang khóc.

Lâm Tuyết suýt nữa bị tai lại nhưng cô vẫn chịu được, cô muốn xem người đàn ông biến thái kia sắp giở thủ đoạn gì.

Đến khi cười đủ, Mạc Sở Hàn thành linh giận tái mặt, tức giận nói: “Hóa ra cô không sợ vì ỷ có Lương Tuấn Đào làm chỗ dựa! Cô thấy so với tôi, hấn mạnh hơn sao? Hả?”

Lâm Tuyết lại lui về sau một bước, trước tình hình này, cô sáng suốt không muốn chọc giận hấn nữa, cũng không phủ nhận điều hấn vừa nói!

“Được lắm!” Mạc Sở Hàn cảm tức cực độ, hấn nghiêng răng ken két, ánh mắt nhìn cô lại ngấm ngấm chứa đựng xót xa oán hận. “Tiện nhân, đồ lằng lờ thay đổi thất thường, tôi đúng là không nên ôm ảo tưởng với cô!”

Lại nữa rồi, những lời này hấn cứ lặp đi lặp lại rất nhiều lần, quả thực cô nghe đã thấy nhàm tai, có thể sáng ý chút không?

Nhìn Lâm Tuyết du diêm bất tiến (1) Mạc Sở Hàn hận không thể nhét cô vào lồng chó để cô làm bạn với những con chó dững mãnh kia ngay lập tức, lúc đó xem xem cô còn bình tĩnh được nữa không? Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ, tạm thời hấn chưa muốn thay đổi kế hoạch đặt ra.

“Cô mất tích một đêm rồi, chồng cô đang bận bịu chuyện gì nhỉ? Mạc Sở Hàn nghiêng đầu, bày ra bộ dáng khó hiểu.” Có phải đang chạy khắp nơi tìm cô không? Hay hấn ... đang cùng tình nhân cũ của mình du sơn ngoạn thủy?”

Cái gì? Lâm Tuyết không tin! Cô không tin Lương Tuấn Đào sẽ vứt bỏ, sẽ không để ý gì đến mình nữa. Cô lạnh lùng nhìn Mạc Sở Hàn, dùng thần sắc đậm lạnh nói cho hấn biết cô căn bản không tin những lời gây xích mích từ miệng hấn.

Nhận ra sự giễu cợt lạnh nhạt của Lâm Tuyết, đôi mắt Mạc Sở Hàn trầm xuống nhưng không hề phát giận, hấn dùng giọng nói mềm nhẹ khó tin nói với cô: “Theo anh lại đây xem thứ này một chút.”

Lâm Tuyết hiểu rất rõ về Mạc Sở Hàn. Mỗi khi hấn dùng loại giọng điệu này nói chuyện cùng người khác, hấn là muốn khiến người kia sụp đổ! Cô còn nhớ, trong bữa tiệc đính hôn hồi ấy, hấn cũng dùng khẩu khí kia để nói với mình: “Đêm nay anh có một chuyện kinh hỉ muốn tặng cho em!” Kết quả, điều cô gặp phải chính là sự nhục nhã và tra tấn đau đớn nhất trong cuộc đời đen tối hắc ám này.

Bây giờ, hấn lại dùng loại khẩu khí này với cô, Lâm Tuyết vô cùng lo lắng, không biết còn có chuyện đáng sợ đang chờ cô đây!

Lâm Tuyết trở lại biệt thự nhưng lần này vào bằng cửa hông. Mạc Sở Hàn dẫn cô men theo con đường nhỏ hẹp dài đi thẳng tới một gian phòng khách xa hoa.

“Ngồi đi!” Mạc Sở Hàn đã mất đi sự nóng nảy ban nãy, khôi phục lại bộ dáng vốn có của mình.

Lâm Tuyết không ngồi xuống, chỉ lạnh lùng nói: “Có ám chiêu gì anh cứ việc bày ra, nhưng chớ quên câu ác giả ác báo! Mạc Sở Hàn, tốt nhất anh nên kiềm chế một chút, đừng có quá đáng!”

Trong lòng cô dậy lên dự cảm xấu, cô không biết người đàn ông kia sẽ dùng phương pháp gì để tra tấn mình đây.

Mạc Sở Hàn không đáp lại, hấn đi đến trước tủ sắt rồi nhấn ngón trỏ, khoảng hai giây sau, tủ sắt sập vang nhẹ một tiếng “Đing”, khóa bảo vệ bằng vân tay mở ra. Mạc Sở Hàn lấy máy tính xách tay bên trong, khởi động xong liền giao cho Lâm Tuyết, còn dặn dò cô: “Bên trong chiếc laptop này chứa rất nhiều thứ quan trọng, em xem xong dù có tức giận đến mấy cũng không được làm rơi nó.”

Lâm Tuyết nhận lấy máy tính, trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ lại là video sao? Cô bị sự kiện video kia hại đến mức khổ sở đều do lỗi của Mạc Sở Hàn, ngấm lại, Lâm Tuyết chợt nảy sinh một cổ oán ý với hấn.

Quả nhiên, xuất hiện trên laptop đúng là một đoạn video nhưng nhân vật chính lần này đã đổi thành Lương Tuấn Đào. Có thể nhận ra góc quay này là góc quay trộm, bởi hình ảnh bị rung và không được ổn định cho lắm.

“Tuấn Đào, em mệt, anh ôm em đi.” Cái giọng nói kiều mỵ kia là của Hoàng Y Na, Lâm Tuyết nghe thấy lập tức đoán ra ngay.

Màn ảnh rung rung 2 cái đã thấy Lương Tuấn Đào đang ôm Hoàng Y Na vào lòng, bên cạnh còn có rất nhiều sĩ quan và binh lính đi cùng, bọn họ nhanh chóng bước về phía một chiếc trực thăng quân dụng.

Chuyện gì đây? Trên góc màn hình hiển thị thời gian quay đoạn phim này là lúc 3 giờ rạng sáng hôm nay, vào lúc này mà Lương Tuấn Đào còn ôm Hoàng Y Na lên trực thăng, chẳng lẽ... bệnh tình cô ta nặng thêm, cần phải chuyển viện ư?

Không đúng! Bệnh viện Quân khu là nơi chữa trị tốt nhất, vậy hẳn còn có thể đem cô ta đi đâu? Hơn nữa, nhìn thế nào cũng không thấy Hoàng Y Na có vẻ ốm hơn, cô ta thân mật rúc vào ngực Lương Tuấn Đào, thảnh thơi còn làm nũng với hắn.

“Tuấn Đào, em đau đầu, anh bóp trán cho em đi.” Giọng nữ ông ọ vang lên.

Tiếp đó liền thấy ngón tay thon dài của Lương Tuấn Đào ấn ấn hai bên thái dương cô ta, nhẹ nhàng nhuần, sự nhẫn nại này thật sự là hiếm khi thấy được.

Hoàng Y Na nhắm mắt hưởng thụ, vui vẻ nói: “Tuấn Đào, cảm ơn anh đã đưa em đến nơi này du ngoạn.”

Thân thể mềm mại của Lâm Tuyết run lên, cô không tin đây là sự thật! Chẳng lẽ sau khi cô mất tích, Lương Tuấn Đào vẫn còn tâm tình đưa Hoàng Y Na ra ngoài chơi bằng phi cơ trực thăng sao? Nhưng ... hình ảnh chân thực thế này không thể nghi ngờ gì được, chuyện này hẳn là đúng rồi!

Hơn nữa, Lương Tuấn Đào trong đoạn video cũng không phủ nhận lời nói của Hoàng Y Na, còn quan tâm hỏi han: “Đỡ đau chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi! Tuấn Đào, anh tốt với em quá.” Hoàng Y Na cười ngọt ngào, thần thanh khí爽, giống kẻ bệnh nặng ở chỗ nào chứ? Cô ta sít sao ôm lấy thắt lưng rắn chắc mạnh mẽ của người đàn ông bên cạnh, tiếp tục làm nũng: “Nghe nói núi Thanh Sơn ở thành phố A rất nổi tiếng, đợi thân thể em khỏe lên anh dẫn em đi leo núi được không?”

“Ừ.” Mơ hồ nghe được tiếng đàn ông trả lời ậm ờ bên cạnh.

“Anh đồng ý rồi hả?” Hoàng Y Na đứng dậy reo hò, “Tuấn Đào, em có cảm giác bệnh mình đỡ lắm rồi. Xem ra tình thần đúng là có vai trò quan trọng, anh tốt với em như vậy, em rất vui ...”

Những câu kể tiếp Lâm Tuyết nghe không vào, đầu óc cô ong ong, cũng không biết sau đó Lương Tuấn Đào còn nói gì nữa, tóm lại, đây là một đôi tình lữ đang đắc ý ngồi trực thăng quân dụng ra ngoài du sơn ngoạn thủy, đồng thời bọn họ còn liếc mắt đưa tình nhiều lần với nhau!

Thực sự lạnh thấu tim! Lâm Tuyết không biết mình làm sao ngồi được vào ghế sofa, cũng không biết Mạc Sở Hàn ngồi xuống cạnh mình lúc nào, cô đã hoàn toàn chết lặng!

Video rất dài, có thể xem được toàn bộ nhật ký hành trình. Mạc Sở Hàn thấy sắc mặt chết lặng của Lâm Tuyết liền quyết định đẩy nhanh tiến độ. Hắn mau chóng nhìn vào chiếc trực thăng đáp xuống sân bay thành phố A, ngoài bộ đội địa phương tới nghênh đón, còn có một người đàn ông thoạt trông rất giống bạn bè của Lương Tuấn Đào, hai người bắt tay cười lớn, đầu chạm đầu, vừa nhìn đã biết bạn thân xa cách lâu ngày.

Sau đó hình ảnh bị cắt, thoáng chốc liền thấy bọn họ ngồi bên bàn rượu, hơn nữa trên bàn còn có một gương mặt mới, hẳn là chiến hữu của Lương Tuấn Đào, bọn họ ba người cùng uống rượu nói chuyện phiếm, Hoàng Y Na vẫn luôn theo cạnh hắn, thảnh thơi muốn hắn gấp đồ ăn ỉnh, còn muốn hắn ôm mình, quả thực rất giống đứa nhỏ bị chiều sinh hư.

“Muốn xem tiếp không?” Mạc Sở Hàn ở bên cạnh hỏi.

Lâm Tuyết quay đầu, cô không đủ dũng khí để xem tiếp nữa.

Đúng vậy, Lương Tuấn Đào đã mang theo Hoàng Y Na đến thành phố A, hắn dẫn cô ta đi chơi, bởi Hoàng Y Na - mối tình đầu của hắn khi ở trong bệnh viện luôn cảm thấy buồn chán, muốn được ra ngoài giải sầu!

Hắn có thể làm thế, cô không ý kiến gì! Lâm Tuyết oán hận thầm nghĩ: vì sao lại chọn thời điểm này? Cô mất tích không lí do, chẳng lẽ hắn cũng không biết ư? Hay Lương Tuấn Đào căn bản không quan tâm cô mất tích hay chưa? Hoặc là ...Lâm Tuyết nghĩ tới đáp án bí hiểm sát với hiện thực nhất —— hắn căn bản không biết rằng cô đã mất tích!

Đúng vậy! Dựa vào hiểu biết của mình về Lương Tuấn Đào, nếu biết cô mất tích, không lý nào hắn lại mặc kệ. Nhưng Lương Tuấn Đào vẫn như cũ, còn có tâm trạng đưa Hoàng Y Na đi du ngoạn giải sầu, như vậy chứng tỏ hắn không hề biết cô đã biến mất!

Nhớ khi ở ghế lô trong Hội sở giải trí Hạo Thiên, Lương Tuấn Đào như bị đói khát, hắn gấp gáp, hắn lỗ mãng càn rỡ... Hóa ra chỉ vì hắn là đàn ông! So với lúc bình thường, khi Lương Tuấn Đào phát tiết, hắn đều ôm cô rất chặt, đợi phát tiết xong, hắn liền rời đi, thậm chí còn quên mất cô!

Cái tên khốn kiếp chết tiết ấy còn không phát hiện ra cô đã bị Mạc Sở Hàn cướp mất.

Ngay cả đôi môi cũng run rẩy, lần này Lâm Tuyết thực sự bị Lương Tuấn Đào chọc giận! Cô thề rằng : sau này sẽ không bao giờ thêm để ý đến người đàn ông kia nữa!

Từ đôi mắt trong trẻo tuôn ra những giọt nước mắt thất vọng, rõ ràng Lâm Tuyết đang đau lòng.

Mạc Sở Hàn càng giật mình hơn, thậm chí còn cảm thấy tức giận! Hắn ngàn vạn lần đều không nghĩ đến việc Lâm Tuyết sẽ rơi lệ, trong ấn tượng của hắn, dù mềm dẻo hay cứng rắn với cô cũng chưa từng thấy cô rơi lệ, vậy mà Lâm Tuyết lại có thể khóc vì Lương Tuấn Đào!

“Pằng!” Nếu không phải chiếc máy tính này chứa nhiều thứ quan trọng thì Mạc Sở Hàn đã muốn quăng nó xuống đất để hạ hỏa trong lòng. Tuy ban đầu hắn cảnh cáo Lâm Tuyết không được nổi nóng làm rơi máy tính nhưng hiện tại, kẻ muốn ném vỡ nó lại là hắn.“Khóc cái gì? Lâm Tuyết, cô đừng có ở trước mặt tôi rồi rơi lệ vì người đàn ông khác... Con mẹ nó chứ, đúng là nên để cô làm nữ nô sai bảo thôi!”

Lâm Tuyết như không hề nghe thấy sự phẫn nộ và tiếng gào thét của hắn, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất: cô muốn đi tìm Lương Tuấn Đào, muốn trực tiếp hỏi cho rõ rốt cuộc vì lý do gì hắn lại đối xử với cô như vậy? Dựa vào hiểu biết của mình về hắn, Lương Tuấn Đào không nên làm thế với cô!

Nhưng ... nghĩ tới sự hung dữ trước đó của hắn, Lâm Tuyết không khỏi rét run từng đợt, chỉ vì không rõ nguyên nhân làm sao môi cô bị thương mà hắn phát hỏa với Lâm Tuyết, thậm chí cũng lười nghe cô giải thích. Ngay trong ghế lô Lương Tuấn Đào không thêm để ý tới việc cô đang phản kháng, đụng chạm thân mật đã trở thành phương thức trừng phạt của hắn dành cho Lâm Tuyết.

Nhất định là thế, trong lòng hắn giận dữ nên làm xong liền bỏ đi, không bao giờ để ý đến cô nữa!

Tên khốn kiếp này mỗi lần làm mình làm mẩy với cô đều thích kéo Hoàng Y Na vào quấy nhiễu. Không phải, nói đúng ra: rõ ràng tình cũ giữa hắn và Hoàng Y Na vẫn luôn tồn tại chưa dứt hẳn, vậy mà hắn còn ngấm ngấm khích Lâm Tuyết kí vào bản hợp đồng khế ước chết tiết kia, sau đó cường bức dụ dỗ cô cùng mình đăng kí kết hôn!

Cũng không đúng! Khi hắn cùng cô ký hợp đồng, lĩnh giấy hôn thú thì vẫn chưa biết Hoàng Y Na còn sống. Hiện tại mới tình đầu của Lương Tuấn Đào đã trở lại, hắn liền biến đổi phương pháp, chuyển sang chà đạp Lâm Tuyết!

Lâm Tuyết càng nghĩ càng thấy thương tâm, nghẹn ngào khóc nức lên, trong lòng âm thầm thề: sau này không bao giờ thêm để ý tới Lương Tuấn Đào nữa! Dù hắn mặt dày mày dạn đến cỡ nào cũng không thể lấy lòng cô, cô tuyệt đối tuyệt đối —— không quan tâm tới hắn!

Mạc Sở Hàn không ngờ mình lại gào thét đến nửa ngày, cô gái bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ, Lâm Tuyết không thể kiềm chế, cô cứ đắm chìm trong nỗi bi thương của mình, nước mắt liên tục tuôn rơi. Đáng tiếc, cô khóc không phải vì Mạc Sở Hàn, nếu thời gian nghịch chuyển, dù phải trả giá thể nào hắn cũng muốn đổi được một giọt nước mắt của cô.

Khổ sở hồi lâu cho tới khi cảm thấy có người đang giúp mình lau nước mắt, Lâm Tuyết mới nhớ ra bên cạnh mình còn có Mạc Sở Hàn nhưng cô vẫn muốn bùng ra cảm xúc trong lòng! Sau khi cùng Lương Tuấn

Đào nháo một hồi, cô đã rơi vào tay hắn, bây giờ cô là nữ nhân bị Lương Tuấn Đào vứt bỏ, đồng thời còn trở thành nữ nô của Mạc Sở Hàn!

Ý thức được nơi này không phải là chỗ để mình thể hiện sự đau khổ, Lâm Tuyết ngừng khóc, cô ngược đôi mắt trong trẻo đầy nước lên hỏi Mạc Sở Hàn: “Hiện tại anh tính sao?”

Nếu biết trong lòng Lương Tuấn Đào cô không tí trọng lượng nào, hẳn là Mạc Sở Hàn sẽ không dùng cô để uy hiếp Lương Tuấn Đào nữa.

Mạc Sở Hàn vất vả lắm mới đoạt lại được cái nhìn và sự chú ý của Lâm Tuyết nhưng ánh mắt cô thật lạnh lẽo u lãnh, tuyệt nhiên không có chút dịu dàng ấm áp nào như trong trí nhớ, việc này khiến Mạc Sở Hàn có cảm giác lạnh đến tận tận xương, rét buốt thấu tim.

Không lộ ra sự thất vọng và chua xót của mình, hắn cố gắng duy trì biểu cảm và giọng điệu thờ ơ, thần nhiên nói: “Anh chỉ muốn để em hiểu rõ trong lòng Lương Tuấn Đào em thực sự không là gì hết.”

“...” Lâm Tuyết vốn đã bực mình tích tụ đầy người người, chẳng lẽ chuyện này cũng cần hắn nhắc cô nhớ sao?

“Cho nên, ” Mạc Sở Hàn tung cánh ô-liu, muốn thuyết phục cô lần nữa: “Em vẫn nên trở về bên cạnh anh, như vậy đáng tin hơn một chút, đàn ông đều là động vật lưu luyến tình xưa, mối tình đầu là thứ vĩnh viễn khó quên nhất!”

“...” Lâm Tuyết không nói gì, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm. Đây là Mạc Sở Hàn sao? Từ khi nào hắn lại trở thành một kẻ hủ lậu bám dính khác người như vậy? Thà rằng hắn cứ tiếp tục duy trì dáng vẻ hung thần ác sát như trước còn khiến cô thấy quen hơn.

Hiện tại, Mạc Sở Hàn chỉ đem lại cho cô cảm giác hắn không khác gì sói đội lột cừu, sự ôn nhu kia đều giả dối, nói không chừng chắc chắn vào một ngày nào đó, hắn sẽ bỏ vẻ dịu dàng thắm thiết kia xuống rồi lộ ra bộ mặt có răng nanh dài đáng sợ! Như trong bữa tiệc đính hôn lần đó, một giây đồng hồ trước, hắn nâng cô lên tới tận thiên đường, một giây sau đó hắn lại giam cô xuống mười tám tầng địa ngục, Lâm Tuyết không hiểu nổi rốt cục người đàn ông trước mặt cô được cấu tạo từ loại vật liệu đặc biệt nào nữa.

Mạc Sở Hàn thấy cho dù mình nói gì Lâm Tuyết cũng cứ trầm mặc từ đầu đến cuối nên hơi thiếu kiên nhẫn. Hắn không hiểu, cho tới bây giờ những việc nên làm đều làm cả rồi, vì sao cô vẫn cố chấp mê mang không chịu tỉnh ngộ? Chẳng lẽ cô vẫn chưa chết tâm với Lương Tuấn Đào sao? Nghĩ thế Mạc Sở Hàn chợt tức giận, thậm chí còn có chút ủy khuất. Vì sao Lâm Tuyết luôn nhớ kỹ tổn thương hắn đã gây ra cho cô, còn Lương Tuấn Đào cũng phản bội tổn thương cô thì cô cứ không chịu từ bỏ hi vọng?

Ngoại trừ phần nộ, trong lòng Mạc Sở Hàn càng nhiều oán hận, buồn bực và thương tâm, nhưng hắn vẫn cố khắc chế cảm xúc của mình, dùng giọng điệu ôn hòa hỏi: “Em đói không? Đã muốn ăn cơm chưa?”

Tối hôm qua chưa kịp ăn gì, còn giăng co đến hơn nửa đêm, sáng sớm hôm nay cũng không được ăn đã phải cùng Mạc Sở Hàn đối đáp trong phòng tắm, cổ còn bị thương, sau khi bụng rỗng tắm rửa Lâm Tuyết liền đi bách bộ với hắn cả nửa ngày trời, xem xong đoạn video kia càng thấy đau lòng tức giận hơn, tinh thần cô đã cạn kiệt một cách nghiêm trọng. Cứ bị gây sức ép như vậy, căn bệnh tụt huyết áp vất vả lắm cô mới trị dứt được nay dường như muốn tái phát trở lại.

Nâng mắt quan sát sắc mặt Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết đoán hắn đang định dùng chính sách dụ dỗ mình, cô hợp thời liền quyết định tiếp nhận.

“Ừ.” Lâm Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy cô đã đồng ý ăn cơm, Mạc Sở Hàn bắt đầu cao hứng, tâm tư u ám nhất thời bừng sáng, hắn thấy thoải mái, thoải mái đến mức nói không nên lời.

Mạc Sở Hàn cố ý gọi người hầu đem bữa sáng tới phòng khách này, còn dặn họ dùng bộ đồ ăn bằng bạc mà Lý Ngạn Thành mang từ Anh quốc về. Hắn tự tay gấp đồ ăn, múc cháo cho Lâm Tuyết, ân cần hầu hạ cô, nếu có người thứ ba ở đây, nhất định người đó sẽ nghĩ Mạc Sở Hàn là nô lệ của Lâm Tuyết chứ tuyệt đối không cho rằng cô là nô lệ của hắn.

Cũng may, hắc sớm có sự chuẩn bị, đề phòng trường hợp lâm vào tình trạng lúng túng khi bị dòm ngó nên Mạc Sở Hàn đã cho đám người giúp việc lui hết, phòng ăn to như vậy chỉ có hai người bọn họ.

Cháo gà tía ngon miệng nồng đậm, vào miệng là tan ra ngay; môi răng đều lưu lại mùi hương thơm ngon của bánh bao nhỏ trong lồng hấp. Hiếm khi thấy cảnh Mạc Sở Hàn nhớ rõ khẩu vị của Lâm Tuyết, tất cả bữa sáng tất đều là đồ cô thích ăn nhất.

Bữa cơm này, cô ăn gần như không biết chán, người đàn ông bên cạnh phục vụ hết sức tận tình, lúc thì lấy khăn ăn, khi thì đổi đĩa, thêm cháo cho Lâm Tuyết ... Hắc sẵn sóc tử mĩ như nam tử dụ dằng đa tình trong quá khứ.

Khi ăn đã no, Lâm Tuyết súc miệng, sau đó dùng khăn tay lau lau khóe miệng.

Lúc này Mạc Sở Hàn mới bấm chuông gọi người giúp việc thu dọn đồ ăn và bát đĩa, hắc lại tự tay vì cô mà pha búp trà Minh Tiền, Long Tĩnh cực phẩm.

Nhấp ngụm nước trà xanh biếc thơm ngát, Lâm Tuyết cảm thấy thể lực và trí lực đã khôi phục trở lại. Bưng ly trà tinh tế có nắp đậy bằng sứ thời Tống Nguyên, cái miệng nhỏ của Lâm Tuyết thổi thổi trà nóng, trong lòng đoán xem nên làm thế nào để thoát được khốn cảnh này đây.

“... Anh có thể cho em thời gian suy nghĩ, đợi em cân nhắc kĩ càng rồi hẵng trả lời anh!”

Lâm Tuyết chỉ nghe thấy rõ câu nói cuối của Mạc Sở Hàn, cô không biết chuyện cần cân nhắc kĩ càng trong lời hắc nói là gì, nhưng cũng đoán được phần lớn là nội dung linh tinh muốn cùng cô nổi lại tình xưa.

Loại chuyện này thật sự không khơi dậy nổi nửa phần hứng thú, tuy nhiên Lâm Tuyết rất sáng suốt không muốn tiếp tục trêu chọc Mạc Sở Hàn nữa. Người đàn ông có tố chất thần kinh này cũng giống mấy chục con chó lớn nhỏ hắc đang nuôi dưỡng, đều thuộc loài nguy hiểm, không có việc gì thì tốt nhất bớt trêu vào hắc vẫn hơn.

60. Q.2 - Chương 7: Tôi Muốn Cho Cô Xuống Địa Ngục!

“Đi thôi, anh và em đi tản bộ!” Tuy Mạc Sở Hàn không đợi Lâm Tuyết trả lời nhưng ít nhất cô đã không tiếp tục cự tuyệt hắc nữa. Mạc Sở Hàn nhìn cô gái kề cận bên mình, trong lòng ngứa ngáy.

“Tôi thấy hơi mệt.” Lâm Tuyết đề xuất yêu cầu của mình: cô muốn nghỉ ngơi. Thực sự rất mệt, giảng co rờng rã một đêm, sau đó lại hoảng sợ, tức giận kèm cả thương tâm, cả người cô mệt mỏi đến vô lực.

Ánh mắt Mạc Sở Hàn sáng lên, con ngươi đen nhánh động lại trên thân Lâm Tuyết, hắc nhẹ nhàng dương môi nói: “Anh đưa em đi nghỉ ngơi.”

Lâm Tuyết đứng dậy, lạnh nhạt nhắc nhở hắc: “Đừng quên lời hứa của anh.”

Không thèm chú ý đến đôi mắt rực lửa thiêu đốt của Mạc Sở Hàn, ý tứ trong lời cô đã quá rõ.

“Anh hiểu.” Mạc Sở Hàn ậm ờ đáp lại, hắc có chút hối hận, sao lúc nào đầu óc Lâm Tuyết cũng tỉnh táo đến thế?

*

Bước vào phòng ngủ được chuẩn bị riêng ỳnh, nơi này được chính tay Thư Khả đích thân giám sát trang hoàng, có thể nói mọi mặt đều hợp với mắt thẩm mỹ của Lâm Tuyết.

Thấy Mạc Sở Hàn theo vào, cô như gặp phải đại địch, lớn tiếng trách mắng hắc: “Anh ra ngoài đi!”

“Gào cái gì hả?” Mạc Sở Hàn không cho là đúng, hắc lạnh lùng nhướn mày nói rõ: “Anh chưa chạm vào em!”

“Đi ra ngoài mau!” Lâm Tuyết thấy cực kì phản cảm khi hắn đụng chạm vào mình, cô kiên quyết không chịu thỏa hiệp: “Nếu anh bức tôi, tôi sẽ chết cho anh xem!” Nói xong, cô liền lấy thanh mã tấu ra, đặt trên cổ mình lần nữa.

Thấy Lâm Tuyết phản kháng kịch liệt như vậy, Mạc Sở Hàn biết cứ tiếp tục kiên trì sẽ lại tổn thương đến cô, hắn đành oán hận trừng cô một cái rồi xoay người rời đi.

“Rầm!” hần sập mạnh cửa như muốn phát tiết sự phẫn nộ trong lòng, trừ cách đó ra, Mạc Sở Hàn còn có biện pháp nào nữa đâu?

Đợi hắn đi rồi, Lâm Tuyết mới hướng về phía cửa, khóa trái cửa phòng còn để nguyên chìa khóa trên ổ, tới khi khẳng định được trong lúc mình ngủ say, Mạc Sở Hàn không thể dùng chìa khóa mở cửa, trái tim cô mới buông lỏng xuống.

Sau khi đầu óc dần ra, Lâm Tuyết gần như rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Mộng du đi đến gần giường lớn, cô kéo ra chiếc chăn tơ trang trí hoa đồng nội bên trên. Trong phút chốc nhắm mắt lại, cô dường như thấy một đôi nam nữ đang ôm hôn thắm thiết, nam chính là Mạc Sở Hàn, còn nữ chính là cô!

Dư âm trời chiều trải trên mặt cỏ xanh biếc, đôi nam nữ chìm vào bể tình khó có thể nói tạm biệt nhau, ánh nắng chiều màu kim sắc đọng trên khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp, tinh thần phấn chấn bông bột tràn ngập hy vọng và sức sống.

“Tuyết, anh không muốn em rời đi!”

“Sở Hàn, em phải đi, trời sắp tối rồi!”

“Tuyết, trên bãi cỏ này anh muốn em, em cho anh được không?”

“Không được.” cô quả quyết cự tuyệt, nhìn đôi mắt đẹp của hắn ảm đạm thất sắc, cô lại an ủi: “Đợi sau khi chúng ta kết hôn, đêm động phòng hoa chúc, em sẽ để anh được như mong muốn!”

...

*

Cảm giác ngọt ngào đen tối, đã lâu rồi Lâm Tuyết không được ngủ một giấc ngon lành và sâu đến thế, trong lúc mơ ngủ, những chuyện xưa sắp quên lại hiện lên trong đầu cô. Đã từng ... cô đã từng yêu Mạc Sở Hàn sâu sắc!

Lâm Tuyết mở to mắt liền thấy sắc trời chiều chiếu qua thân cây ngô đồng nước Pháp, bắn vào cửa sổ sắt đất sáng ngời lầu hai, tấm thảm trên sàn nhà điểm điểm những chấm nhỏ vàng kim.

Bóng cây lắc lư đẹp kinh động lòng người, cô từ từ vén chăn ngồi dậy, hơi hoảng hốt quan sát xem mình đang ở chỗ nào. Vách tường trên đỉnh đầu treo một tấm ảnh màu được phóng lớn, đôi nam nữ tình cảm nồng nàn ôm hôn nhau dưới trời chiều trên thảm cỏ chính là cô và Mạc Sở Hàn. ikienthuc.org

Tất cả như trở lại năm năm về trước!

Khi đó, Lâm Tuyết cùng Mạc Sở Hàn yêu đương cuồng nhiệt; khi đó, Mạc gia chưa bị suy tàn; khi đó, bọn họ trong mắt chỉ tồn tại nhau!

Kinh ngạc ngồi yên trong chốc lát, cô đứng dậy bước xuống giường, đôi chân trần bước trên thảm mềm mại êm ái như mây, Lâm Tuyết lập tức đến trước cửa sổ sắt đất.

Trời chiều thật sự rất đẹp, cây ngô đồng nước Pháp trước cửa sổ càng đẹp hơn, nụ hoa hồng nhạt đợi được nở bung, hàm chứa sức sống bừng bừng khiến người ta chờ mong và hi vọng.

Tiếng gõ cửa phòng nhẹ nhàng vang lên ba tiếng đầy quy củ: “Lâm tiểu thư, thiếu gia đang đợi cô cùng dùng bữa tối!”

Hồi lâu sau, Lâm Tuyết mới từ quá khứ của năm năm trước trở về với hiện thực. Hiện tại không phải cô là nữ nô của Mạc Sở Hàn ư? Sao lại biến thành “Lâm tiểu thư”?

“Lâm tiểu thư, thiếu gia lo cô ngủ cả ngày nhất định đói bụng, ngài ấy đã bảo phòng bếp chế biến những món cô thích ăn. Ngài ấy đang đợi cô trong phòng ăn đấy, xin cô mở cửa theo tôi xuống lầu.” Giọng nữ lễ phép nghiêm túc lại vang lên lần nữa một cách cung kính, thúc giục cô mở cửa.

Do dự một chút, Lâm Tuyết chân trần bước qua mở cửa, cô bắt gặp một người phụ nữ trung niên sắc mặt đoan trang, thân vận y phục làm việc chuyên nghiệp.

Đầu tiên, bà mỉm cười chào hỏi Lâm Tuyết rồi tự giới thiệu về mình: “Chào Lâm tiểu thư, tôi tên Nhã Phương, là quản gia ở đây, cô có thể gọi tôi là Hà quản gia.”

Lâm Tuyết gật gật đầu, trước sự ân cần của Hà quản gia, cô cũng không thấy xúc động cho lắm, chỉ hỏi về vấn đề mình đang quan tâm: “Tôi có thể dùng bữa trong phòng không?”

Trong lòng kháng cự lại việc phải đối mặt với Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết hy vọng mình không bao giờ phải nhìn thấy hắn nữa! Tất cả ân oán giữa cô và hắn đúng cũng được mà sai cũng được, đều đã theo gió bay đi, cô vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

Đáng tiếc, Mạc Sở Hàn không để Lâm Tuyết được như nguyện! Hắn liều mạng tiếp tục cứu vãn những chuyện mà cô đang cố sức muốn quên đi!

“Ở trên này dùng cơm cũng được, nhưng...” Hà quản gia cười cười, giải thích rất có tình người: “Nhưng đồ ăn đã bày trên bàn, thiếu gia đặc biệt ngồi bên dưới đợi cô, nếu cô không đi... chẳng phải sẽ rất không hợp lý sao?”

Đúng vậy, chộc giận Mạc Sở Hàn chỉ khiến cô ném nhiều đau khổ hơn thôi.

Ngay khi Lâm Tuyết còn do dự rồi rầm, Hà quản gia đã bước về phía tủ quần áo chạm khắc hoa văn cổ, bà lấy ra một bộ trang phục kết hợp tương xứng giao cho cô: “”Cô thay y phục đi.”

Lâm Tuyết nhìn chăm chú, cô thấy những trang phục này đều mới tinh vẫn chưa tháo mác, kì quái thật, Mạc Sở Hàn đã chuẩn bị quần áo ỉnh từ lúc nào vậy?

Lâm Tuyết không cự tuyệt, nhận lấy bộ quần áo, cô lập tức đi về phía tủ, liếc mắt quan sát một cái, quả nhiên, trong tủ gỗ lớn treo đủ loại quần áo mùa hè, tất cả đều là kiểu dáng và màu sắc cô yêu thích.

Cô mặc quần áo size M, đáng người Thư Khả nhỏ nhắn vì vậy cô ta thường mặc size S, cho nên có thể ngoại trừ khả năng Mạc Sở Hàn qua quét tủa lấy quần áo Thư Khả cho cô mặc. Chỉ có thể nói, chuyện này thực sự do hắn cố tình chuẩn bị cho cô!

Đôi mắt trong trẻo thoáng hiện lên vài tia kinh ngạc, cô có chút không hiểu về động cơ của Mạc Sở Hàn. Rốt cuộc hắn muốn làm gì đây? Lâm Tuyết không tin hắn đơn giản chỉ muốn lay chuyển lòng cô như lời hắn nói.

Lòng cô sớm đã khoét ra cho Mạc Sở Hàn nhưng hắn hoàn toàn không cần nó! Chuyện làm hắn vui vẻ nhất chính là giày xéo chân tình của cô, chẳng lẽ việc khiến cô tan nát cõi lòng đã làm hắn mê thích, hắn muốn diễn lại trò cũ hay sao?

*

Lâm Tuyết xuống lầu theo sự hướng dẫn của Hà quản gia, xuyên qua phòng khách rộng lớn mới tới phòng ăn. Dĩ nhiên nơi này khác với phòng ăn sáng nay, hắn là ở khu vực khác.

Hệ thống biệt thự độc lập này rất lớn, bố cục phức tạp, nhìn theo góc độ ánh nắng chiếu xuống vào buổi chiều thì nơi Lâm Tuyết đang ở là khu phía Tây. Như vậy, phòng ăn buổi sáng có lẽ ở khu phía Đông.

Mạc Sở Hàn muốn dùng chính sách dụ dỗ với cô, đương nhiên sẽ không để Thư Khả đi theo làm xáo trộn nên hắn sắp xếp cho Thư Khả ở “Đông Cung”, còn cô an bài tại “Tây cung”, hai khu tiếp giáp nhau nhưng nước giếng không phạm nước sông.

Khóe miệng Lâm Tuyết giương lên một tia châm chọc, cô hơi dừng bước rồi vẫn hướng về phía Mạc Sở Hàn đi tiếp.

Quả nhiên, bữa tối được bày trên bàn ăn rất phong phú, hơn nữa đều là món cô yêu thích.

Đến trước bàn, Lâm Tuyết nhìn Mạc Sở Hàn một cái, lấy bát biến ứng vạn biến (1).

“Em ngồi xuống cùng ăn đi!” Mạc Sở Hàn đặt đũa xuống, ánh mắt như ngầm chứa tia cười nhạt: “Ngủ ngon không?”

“Không tồi.” Lâm Tuyết chọn chỗ ngồi cách xa hắn nhất rồi chậm rãi cầm đôi đũa lên.

“Ăn đi!” Mạc Sở Hàn không gây gổ như tưởng tượng, ngược lại hiếm khi tính tình hắn tốt như vậy, còn chủ động đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Tuyết, sau đó người giúp việc giúp hắn chuyển đồ ăn lại đây. Mạc Sở Hàn tự tay gấp đồ ăn cho cô, vẻ mặt ôn hoà: “Em thích ăn gì? Có muốn uống nước trước không?”

Lâm Tuyết nhận chén thủy tinh hắn đưa tới, bên trong là nước suối trong suốt từ trên núi, uống cạn một hơi, ngọt ngào mát lạnh thấu tận dạ dày, cô thần nhiên nói: “Nếu anh có thể cách xa tôi một chút, tôi ăn sẽ ngon miệng hơn.”

Đôi gỗ mun đang gấp một miếng thịt hươu ngừng lại giữa chừng, Mạc Sở Hàn hậm hực, khuôn mặt tuấn tú lúc xanh lúc trắng.

Thật sự không biết vì sao hắn cứ nhân nhượng Lâm Tuyết như vậy, người đàn bà không biết điều này cũng không biết nói một tiếng cảm ơn. Chẳng lẽ cô không biết giả vờ khiêm tốn ư? Dù là lừa gạt hắn thì cuộc sống của cô cũng trở nên dễ chịu hơn. Chọc giận hắn ... hừ, hắn sẽ cho cô thấy khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục gần nhau cỡ nào!

Thấy sắc mặt Mạc Sở Hàn từ từ trở nên dọa người, Lâm Tuyết biết sự thô bạo và độc ác của hắn đang nổi lên, kết quả dành cho cô dĩ nhiên không tốt chút nào. Lâm Tuyết thở dài bất đắc dĩ, cô chủ động cầm lấy thìa bạc nhận lấy miếng thịt người đàn ông bên cạnh gấp cho.

Thấy cô tỏ ra yếu thế đúng lúc, sự tức giận trong lòng Mạc Sở Hàn cũng giảm đi phân nửa. Nhưng thái độ sơ suất và lạnh nhạt của Lâm Tuyết đã khiến nhu tình hắn vắt vả lắm mới tìm về được rốt xuống thâm. Thời gian dùng cơm kế tiếp, hắn cũng không thèm gấp đồ ăn cho cô nữa mà tự lo ithub hơn.

Thật ra, Lâm Tuyết tình nguyện được thế này.

Bữa tối không có ai tới quấy rầy, ăn uống khá thoải mái. Buông đũa xuống, Lâm Tuyết cảm thấy tinh thần phấn chấn, cầm khăn ướt lau lau khóe môi, cô hỏi: “Anh định nhốt tôi ở đây bao lâu?”

“Cả đời!” Có lẽ do cơn giận còn sót lại chưa tan, giọng điệu của Mạc Sở Hàn có chút lạnh lùng cứng rắn.

“Không được!” Lâm Tuyết thần nhiên không giận dữ không nơn nóng, chỉ nói ra sự thật: “Dù sao tôi cũng không phải chó Đức anh nuôi, lâu ngày sẽ có người đi tìm tôi.”

Mạc Sở Hàn cười lạnh, sắc mặt giận dữ, đôi mắt đẹp ánh lên tia ngạo nịnh: “Nếu em còn băn khoăn về Lương Tuấn Đào thì anh khuyên em sớm từ bỏ hi vọng đi. Hiện giờ hắn đang cùng mối tình đầu của mình như hình với bóng, hạnh phúc ung dung vui đến quên cả trời đất, căn bản không nhớ tới em đâu.”

Trái tim kìm lại đau đớn, Lâm Tuyết vẫn bất động thanh sắc như đang chăm chú nghĩ ngợi, chốc lát sau cô mới lên tiếng: “Nếu thực sự như vậy... tôi tình nguyện rời khỏi thành phố này.”

Cô rõ ràng muốn rời đi! Mạc Sở Hàn ngẩn ra, trong lòng lại dấy lên vài phần hi vọng, hắn yên lặng quan sát cô, dò xét nói: “Em muốn đi đâu?”

“Cũng du sơn ngoạn thủy giải khuây!” Lâm Tuyết nâng mắt đón lấy cái nhìn của hắn, con ngươi bình tĩnh như nước, không gợn chút sóng.

Đôi đồng tử trong suốt ấy không yêu cũng không hận khiến đầu óc Mạc Sở Hàn trống rỗng. Bỗng dưng hắn đặc biệt nhớ những ngày tháng trước kia, Lâm Tuyết nhìn hắn thâm tình lưu luyến hoặc tràn ngập oán hận cũng được, nhưng cô không cần phải đậm nhạt đến mức gần như lãnh khốc thế này.

“Tôi thật sự muốn ra ngoài một chút, nếu anh đồng ý dẫn tôi đi, tôi thấy rất vui.” Nhàn nhạt nói xong, Lâm Tuyết hơi giương khóe môi, đôi mắt trong suốt sáng lên lộ ra tia chờ đợi.

Phải nghĩ biện pháp ra khỏi nhà giam này, chỉ ra khỏi đây mới có thể nghĩ cách chạy trốn.

Mạc Sở Hàn cũng chăm chú nhìn vào mắt cô, dường như hẳn muốn tìm ra được mùi vị âm mưu trong đôi mắt ấy, đáng tiếc, ánh mắt cô thực sự trong vắt không ngấm ngấm có bóng dáng gì. Một lúc lâu sau hẳn mới nói: “Xem biểu hiện của em thế nào đã.”

Nếu Lâm Tuyết thật sự nghĩ thông suốt rồi, Mạc Sở Hàn tình nguyện đưa cô rời khỏi thành phố này, nhưng nếu cô muốn trêu chọc giở trò, hẳn tuyệt đối không khách khí nữa. Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn đoạn tuyệt với nhân thế sống tại Thu Cẩm viên tròn 1 tuần lễ. Ngoại trừ thời gian ngủ, bọn họ gần như luôn ở cạnh nhau.

Nếu không có chuyện gì khác để làm, chuyện duy nhất khiến Mạc Sở Hàn thích thú là lượn lờ xung quanh cô. Dù không làm gì, không nói gì nhưng chỉ cần có thể được lảng lạng trông thấy Lâm Tuyết thì hẳn đã cảm thấy vui rồi.

Thô bạo, tàn nhẫn, hung ác, nham hiểm... toàn bộ những cảm xúc vương vãi trong lòng Mạc Sở Hàn mấy năm nay đều tan thành mây khói. Lâm Tuyết tựa như ánh mặt trời sáng lạn có thể xóa tan sự u ám và lo lắng trong trái tim, trong đầu óc hẳn.

Nếu có thể tiếp tục ở gần cô như vậy thì quá hạnh phúc. Để không phiền nhiễu đến quan hệ vất vả lắm mới hòa hợp được giữa mình và Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn đã cố ý dặn Thư Khả không có việc gì thì đừng tới quấy rầy mình.

Thư Khả ngàn y trăm thuận, đương nhiên sẽ không làm trái khiến hẳn mất hứng. Mấy ngày nay, Mạc Sở Hàn và Lâm Tuyết chung sống hạnh phúc suôn sẻ, không có bất kì kẻ nào tới gây rối.

Vết thương trên cổ Lâm Tuyết dần khỏi hẳn, chỉ khâu cũng tự tan nhưng vẫn để lại vết sẹo mờ mờ. Bác sĩ nói vết sẹo này khá nhạt, sau quá trình trị liệu hậu kì chắc chắn sẽ biến mất.

Nếu muốn bắt đầu lại với Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn không muốn lưu lại bất cứ thất bại nào, hẳn dặn dò bác sĩ nhất định phải dùng loại thuốc tốt nhất, hôm nay hẳn còn tự tay thoa thuốc cho cô, để giúp vết sẹo kia chóng lành và không lưu lại dấu vết.

Một tuần này đối Mạc Sở Hàn phải nói là ngắn ngủi, mỗi ngày hẳn đều thấy vui vẻ ấm áp nhưng đối với Lâm Tuyết thì lại rất dài, mỗi ngày cứ như bằng một năm.

Có một số thứ khi đã chán ghét mà vứt bỏ thì sẽ không thấy được cảm giác như trước kia. Ở bên Mạc Sở Hàn, cô chỉ thấy áp lực, sợ hãi và vô cùng gò bó, như chú chim đơn độc gãy cánh, đau xót chứ không thú vị chút nào.

Lâm Tuyết chỉ nghĩ cách chạy trốn khỏi hẳn mà không để lại dấu vết, để tránh rút dây động rừng.

*

Hôm nay, thừa dịp tâm tình Mạc Sở Hàn tâm tình khá tốt, Lâm Tuyết nói: “Dù sao bị nhốt ở đây cũng rất buồn, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Mạc Sở Hàn ngược lại không từ chối cô, còn vui vẻ đồng ý: “Được.”

Lâm Tuyết không ngờ hẳn có thể ứng thuật một cách thoải mái như vậy, trong lòng có chút ngoài ý muốn, cô hỏi lại như chưa thể tin: “Anh giữ lời chứ?”

Xem ra cô đặc biệt không tin tưởng vào hẳn. Mạc Sở Hàn nắm bàn tay mềm mại kia, hẳn cười chua xót nghiêm túc nói: “Trừ việc rời khỏi anh, bất cứ việc gì em yêu cầu anh cũng sẽ cố gắng khiến em hài lòng.”

“...” Kỳ thật, ngoài việc rời khỏi hẳn ra, cô không có yêu cầu gì khác.

*

Hà quân gia vội vàng xuyên qua hành lang đến trước cửa một gian phòng nghỉ liền nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi!” Thư Khả để chuyên gia làm đẹp sửa sang móng tay ỳnh, cô ta quan sát tỉ mỉ mười đầu ngón tay thon nhỏ đang vươn ra, xem xem móng tay mình đã được cắt sửa thế nào. Vì Mạc Sở Hàn thích nữ nhân mặc mạc thanh nhã nên cô ta cũng không trang điểm đậm, không tô vẽ móng tay lộng lẫy, chỉ chỉnh sửa đẹp một chút, sơn ít sơn bóng để tăng độ sáng mà thôi.

Thật ra Thư Khả rất thích trang điểm đậm đà, càng thích ăn diện quần áo đẹp để hợp với sở thích của Mạc Sở Hàn, cô ta đành phải hy sinh bản tính vốn có, giả bộ làm người đẹp thanh thuần.

Chỉ có thể oán giận Lâm Tuyết! Nếu không phải Lâm Tuyết thích để tự nhiên thì đã không đường ra khẩu vị kén chọn của Mạc Sở Hàn, hẳn không thích con gái trang điểm, còn cho rằng nữ nhân trên thế giới đều nên giống Lâm Tuyết – phải thanh lệ mới đẹp!

Tiêu chuẩn thẩm mỹ của Mạc Sở Hàn đối với nữ giới hoàn toàn chiếu theo Lâm Tuyết, hại Thư Khả chỉ còn cách cố gắng bắt chước cô nhưng dù cố gắng đến đâu thì vĩnh viễn đều không thể vượt qua cô được.

“Thư Khả tiểu thư!” Hà quản gia cung kính cất tiếng gọi, đồng thời đưa mắt ra hiệu.

Thư Khả hiểu ý liền bảo chuyên viên làm đẹp rời đi, đợi Hà quản gia đóng kín cửa phòng mới chậm rãi hỏi: “Có chuyện gì?”

“Thư Khả tiểu thư, là cô bảo tôi để ý mọi việc.” Hà quản gia bước nhanh tới, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia đồng ý dẫn Lâm Tuyết tiểu thư ra ngoài chơi, thời gian là vào đêm nay, hình như là có hẹn với Hoắc tam thiếu.”

“Cái gì?” Thư Khả kinh ngạc, cô ta không ngờ thái độ của Mạc Sở Hàn đối với Lâm Tuyết lại thay đổi nhanh như vậy. Không phải hẳn luôn miệng nói muốn để Lâm Tuyết làm nữ nô cho bọn họ sao? Hẳn còn nói với cô ta: để thuận phục Lâm Tuyết, trong thời gian một tuần không cho cô ta đến quấy rầy hẳn.

Sau này từ miệng Hà quản gia Thư Khả mới biết hóa ra Mạc Sở Hàn không hề ngược đãi Lâm Tuyết, mà còn tìm mọi cách lấy lòng cô, điều này khiến Thư Khả ghen tị, trái tim như bị rần độc cắn phá khó chịu. Nhưng để duy trì ấn tượng hiền lương rộng lượng trong mắt hẳn, cô ta vẫn cắn răng nhẫn nại, Thư Khả tin rằng không bao lâu nữa Mạc Sở Hàn sẽ chán ghét mà vứt bỏ Lâm Tuyết.

Không đoán được mọi chuyện càng ngày càng hồng бет, tình cảm Mạc Sở Hàn dành cho Lâm Tuyết nhanh chóng được hâm nóng trở lại, hẳn dùng mọi cách lấy lòng cô, rõ ràng còn đồng ý đưa Lâm Tuyết ra ngoài chơi!

Quả nhiên, tin vào miệng lưỡi đàn ông không bằng tin rằng trên đời này có ma quỷ!

“Đó là sự thật. Một tuần nay, thiếu gia đối xử với Lâm Tuyết tiểu thư rất tốt, như thể chỉ cần cô ấy vui chuyện gì cậu ấy cũng sẵn lòng ưng thuận.”

“Lâm Tuyết đúng là hồ ly tinh!” Cuối cùng Thư Khả không ngồi yên được nữa, cô ta có cảm giác tình hình vô cùng xấu , có lẽ cô ta đã đánh giá thấp Lâm Tuyết rồi, Lâm Tuyết không hề bú đống bình như Thư Khả tưởng tượng. “Cô ta, có phải cô ta chủ động quyến rũ Sở Hàn không?”

“Việc này ...” Hà quản gia có chút khó xử, bà ta cân nhắc một chút liền nói đúng sự thực: “Tôi cũng khó nói rõ được, nhưng nhìn bọn họ ở chung có vẻ rất hòa hợp. Chỉ cần Lâm Tuyết tiểu thư mỉm cười với Thiếu gia, tâm tình của cậu ấy sẽ đặc biệt tốt lên, dù cô ấy muốn sao trên trời, Thiếu gia cũng sẽ nghĩ ra cách hái xuống cho cô ấy.”

Thư Khả nắm chặt tay, bộ móng đẹp để mà chuyên viên mất nửa giờ chỉnh sửa trong nháy mắt hồng hết. Cô ta không quan tâm đến những thứ này, trong lòng đang thập phần tức giận lại không thể nghĩ ra cách gì đối phó, đành bực dọc ngoắc ngoắc tay với Hà quản gia, nói: “Được, tôi biết rồi, bà đi xuống trước đi!”

Hà quản gia nghe lời truyền đến bên tai cũng không nói thêm gì mà lập tức cúi xuống chào Thư Khả rồi xoay người rời đi.

Còn lại một mình trong phòng nghĩ đi tới đi lui nhưng Thư Khả vẫn không nghĩ được gì. Nếu bây giờ cô ta chạy tới ngăn cản hoặc lôi kéo Mạc Sở Hàn, tranh sủng cùng Lâm Tuyết thì chắc chắn sẽ khiến hẳn không vui. Có lẽ hẳn sẽ không làm gì nhưng hẳn sẽ dần dần xa lánh, lạnh nhạt với cô ta, đây là chuyện Thư Khả không muốn nhìn thấy nhất!

Phải nghĩ ra cách bóp chết tình cảm đang được hâm nóng giữa Mạc Sở Hàn và Lâm Tuyết ngay khi nó mới nảy sinh, không thể để bọn họ xây đắp tình cảm với nhau lần nữa! Mạc Sở Hàn vẫn luôn yêu Lâm Tuyết, chỉ sợ Lâm Tuyết chưa hoàn toàn dứt tình với hẳn, dù sao bọn họ cũng yêu nhau ròng rã mười năm rồi.

Trên đời không có ai từng quen thuộc và biết hai người bọn họ bằng Thư Khả, cũng không có ai hiểu được tính cách bọn họ rõ hơn cô ta, cho nên cô ta chắc chắn có khả năng ly gián được đôi tình nhân này và đoạt lại Mạc Sở Hàn từ tay Lâm Tuyết.

“Thư Khả, mày không còn là nữ sinh nghèo hèn nấp sau lưng Lâm Tuyết ngày xưa nữa, bây giờ mày là người trong lòng của Mạc Sở Hàn, là người đàn bà thượng lưu cao quý ở thành phố. Chỉ cần Mạc Sở Hàn yêu mày ngày nào, mày còn là kẻ đứng trên người khác ngày ấy! Hiện tại, anh ta vẫn yêu mày. Chỉ cần mày nghĩ cách diệt trừ con tiện nhân Lâm Tuyết kia, anh ta sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn yêu mày!” Thư Khả thì thảo tự nói để tìm được lòng tin và dũng khí inh, cô ta không cam lòng bị Lâm Tuyết đoạt mất thành trì lần nữa, nhất định phải bảo vệ trái tim của Mạc Sở Hàn, bảo vệ thành quả cô ta phải phấn đấu không dễ dàng mới có được.

Đúng thế, lo lắng sẽ bị rối loạn. Bây giờ, trong lòng Thư Khả thật sự đang đại loạn, không nghĩ ra biện pháp hữu dụng nào. Thư Khả đi đi lại lại vài vòng, đột nhiên nhớ tới một người, so với mình hẳn nhất định sẽ có cách.

Thư Khả dùng di động bấm một dãy số chưa bao giờ lưu trong danh bạ nhưng luôn quen thuộc trong lòng, điện thoại vang lên vài tiếng, rất nhanh từ đầu dây bên kia truyền ra giọng đàn ông trong trẻo dễ nghe: “Alo, có chuyện gì à?”

“Đúng vậy.” Thư Khả biết hẳn luôn có cách, người đàn ông kia thông minh hơn cô ta nhiều. Một mình mình ở đây sốt đầu mẻ trán không bằng đem mọi vấn đề cho hắn giải quyết. Cô ta nhỏ giọng nói vào điện thoại: “Lâm Tuyết đã làm hòa với Mạc Sở Hàn, đêm nay hai người bọn họ muốn ra ngoài với Hoắc Văn Phi, anh nói xem nên nên làm thế nào? Có muốn thông báo với Lương Tuấn Đào không?”

Hiện tại, cô ta sẵn lòng giúp Lâm Tuyết trở về bên cạnh Lương Tuấn Đào, như vậy ít nhất cũng không cần lo lắng chuyện Mạc Sở Hàn bị Lâm Tuyết mê hoặc.

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi mới nghe thấy giọng hồi đáp: “Nửa giờ nữa, cô nghe theo sắp xếp của tôi.”

Giọng nói chắc chắn tự tin như vậy khiến tâm tình Thư Khả đang hỗn loạn cũng bình tĩnh trở lại, cô ta biết chắc chắn người đàn ông này có cách, cho tới giờ hắn chưa từng làm cô ta thất vọng.

*

Từ tủ quần áo phong phú đẹp đẽ của các nhãn hiệu nổi tiếng, Mạc Sở Hàn tự tay chọn ra một chiếc sườn xám màu đỏ thẫm.

Màu sắc khoa trương như vậy, kiểu dáng phối hợp kinh điển, thật sự bức mắt người xem. Lâm Tuyết biết người đàn ông này là điển hình của loại nhân vật điên cuồng không kiềm chế được, tất cả tâm nguyện của cô ở trước mặt hắn đều bị xem nhẹ, cô chỉ cần nghe theo mệnh lệnh mà hắn đưa ra, không có quyền phát biểu nguyện vọng của mình.

Do đó, Lâm Tuyết ngoan ngoãn nhận lấy bộ sườn xám, cô chậm rãi đến sau bình phong thay y phục.

Cũng tạm ổn, Mạc Sở Hàn đồng ý đặt một tấm bình phong trong phòng để cô dùng khi thay quần áo. Lâm Tuyết đâu biết, thật ra hắn không hề bận tâm đến cảm nhận của cô, hắn chỉ không muốn chuyên viên tạo hình thấy thân thể cô thôi, bởi chuyên viên tạo hình được mời về từ nước ngoài là một người đàn ông tên Alan.

Sau khi thay áo, Lâm Tuyết bước ra, mọi người trong phòng nhất thời đều kinh hãi há mồm! Quá đẹp, da cô trắng nõn, dáng người cao gầy cân xứng, bộ sườn xám này phác họa ra những đường cong động lòng người, tôn thêm sự thanh lịch, lộng lẫy cực kỳ có vị của phụ nữ trưởng thành.

“Không tồi!” Mạc Sở Hàn xoa cằm nói: “Màu này thật vui vẻ.”

“ . . .” Lâm Tuyết không nói gì.

Cô không hề biết, từ sau tiệc đính hôn, Mạc Sở Hàn liền căm ghét áo cưới màu trắng, hắn cảm thấy vật ấy rõ là xui xẻo! Sau này thấy cô mặc lễ phục dạ hội thấp ngực màu trắng cùng Lương Tuấn Đào tham dự tiệc rượu, hắn càng hận không thể tiến lên xé rách y phục của Lâm Tuyết ngay lúc ấy nên Mạc Sở Hàn thề rằng

chỉ cần Lâm Tuyết ở cạnh hắn, đời này hắn sẽ không cho cô động đến loại trang phục màu trắng xúi quẩy ấy nữa. Chuyên viên tạo hình là một chàng trai anh tuấn trẻ tuổi, tên anh ta là Alan, cả người đầy hương vị “ướt át” rất có dáng vẻ của người làm nghệ thuật. Anh ta kinh diễm nhìn Lâm Tuyết, không hề keo kiệt mà ca ngợi cô: “Hóa ra vẻ đẹp cổ điển cũng có thể kinh động lòng người như vậy, đẹp quá! Xin Lâm tiểu thư yên tâm, tôi nhất định sẽ phục vụ cô như đối với đồ sứ tinh xảo triều Thanh, để cô có tạo hình hoàn mỹ nhất!”

Lâm Tuyết liếc mắt nhìn Alan một cái, thấy trang phục anh ta vàng như lông chó sói khiến người ta phải hoa mắt, trong lòng liền có chút nghi ngờ nhưng vì lễ phép nên cô không nói gì.

Ngồi xuống trước gương trang điểm, trợ lý đi theo Alan vội vàng điều chỉnh ánh sáng đèn, trong gương là khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Lâm Tuyết.

“Đúng là khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn khiến tôi không khỏi nhớ tới Lâm muội muội!” Alan vui vẻ vừa làm việc vừa phát biểu đánh giá của mình đối với “Tác phẩm”, như vậy sẽ càng giúp tình cảm mãnh liệt phun trào khi sáng tác: “Lâm tiểu thư và Lâm muội muội gần giống nhau nhưng thần khí không giống! Ánh mắt của cô thanh lãnh đậm mạc lộ ra một loại cứng cỏi, như thanh kiếm mềm mại trong truyền thuyết, mềm mỏng quán trên tay còn lưỡi kiếm như thép tinh luyện.”

Trong lòng Lâm Tuyết khê động, người đàn ông thoát nhìn qua có dáng vẻ thập phần “ướt át” này thế nhưng lại nhìn thấu nội tâm cô, Lâm Tuyết nhin không được liền nâng mắt nhìn anh ta qua gương.

“Cô là một viên ngọc thô vô giá chưa được gọt giũa, sau khi mài sơ qua, tôi sẽ khiến cô nở rộ rực rỡ, khuynh quốc khuynh thành!” Alan rung đùi đắc ý, đôi tay so tay phụ nữ còn linh hoạt hơn, một khắc cũng không ngưng nghỉ. Anh ta thành thạo chải chải mái tóc dài ngang vai của Lâm Tuyết, chắc chắn thở dài: “Tiếc quá, nếu là tóc dài, cô sẽ càng thích hợp với kiểu tạo hình này hơn. Nhưng chuyện này không làm khó được tôi, yên tâm, hiệu quả sẽ không kém!”

Mái tóc ngắn được Alan uốn lại thành kiểu tóc xưa, rất có phong cách và hương vị của thập niên 30.

Alan vì Lâm Tuyết mà chọn một chiếc thoa cài tương xứng màu vàng nạm đá huyết kê, vòng tay kim loại vàng óng, còn có giày cao gót màu đỏ thẫm, cuối cùng là sơn móng tay.

Toàn bộ hình tượng thiết kế đều lấy chiếc sườn xám trên người Lâm Tuyết làm cơ sở, Alan làm rất sát với tâm ý của Mạc Sở Hàn, biến Lâm Tuyết thành một tân nương tử phục trang đẹp đẽ!

“Đẹp quá đi!” Nhóm trợ lý đều kinh diễm, lần nữa tỏ ra sùng bái Alan: “Alan, anh đúng là chuyên viên tạo hình giỏi nhất!”

Nghe những lời tôn thờ của bọn họ, Alan rất hài lòng với “Tác phẩm” mới của mình, sau đó anh ta quay đầu lại nói với Mạc Sở Hàn: “Anh tìm được trân bảo hiếm thấy này ở đâu vậy?”

Mạc Sở Hàn môi mỏng hàm chứa ý cười, hắn chậm rãi bước thong thả đến trước mặt Lâm Tuyết, nắm bàn tay mềm mại sơn màu đỏ thẫm kia, lúc này mới không nhanh không chậm trả lời Alan: “Cô ấy vốn là tôi, không cần đi tìm, sẽ đến bên cạnh!”

“Ồ!” Alan cười to nói: “Danh châu nhận chủ, nếu vưu vật này mà thần phục Mạc thiếu thì ngài thật là có diễm phúc!”

Anh ta ngụ ý không thừa nhận lời nói của Mạc Sở Hàn, vì trong mắt Lâm Tuyết, Alan không hề thấy bóng dáng hai chữ “thần phục”, cô như chim hoàng yến bị tạm giam trong lồng sắt, chỉ muốn phá cửa giương cánh bay lượn.

“Hừ!” Đương nhiên Mạc Sở Hàn hiểu ý tứ trong lời Alan nói, hắn không thèm nhìn anh ta mà ôn nhu hỏi Lâm Tuyết: “Em lạnh không? Có muốn khoác thêm áo choàng không?”

Tay cô lạnh lại hơi hơi run rẩy, hắn biết tình huống này khiến cô nhớ đến đêm tiệc đính hôn ấy ... Đó là ác mộng khó tỉnh cả đời của Lâm Tuyết, đâu phải hắn chưa ném qua.

Trong giấc mộng lúc nửa đêm, cô kinh hãi, không ngừng toát mồ hôi lạnh, Mạc Sở Hàn cũng vậy!

Đôi khi hắn không nhận được mà nghĩ: nếu thời gian quay trở lại, mình có lựa chọn giống vậy hay không? Nếu không quyết định dồn ép cô đến ranh giới của sụp đổ, hiện giờ có phải hắn sẽ cảm thấy vui vẻ hài lòng hơn?

Đáng tiếc, thời gian vĩnh viễn không quay trở lại, bỏ lỡ rồi thì vĩnh viễn không thể làm lại.

“Được!” Lâm Tuyết thật sự thấy hơi lạnh, cô cảm giác tứ chi và toàn thân đều lạnh đến đông cứng nhưng vẫn cố áp chế cảm giác sợ hãi kia, trong lòng không ngừng tự nói với mình: không cần sợ, ác mộng như vậy đã trải qua một lần, mình có thể hoàn toàn thoát khỏi bóng ma ấy. Giống như Lương Tuấn Đào lấy độc trị độc, để cô từ độ cao năm nghìn mét nhảy xuống, trên đời này từ nay về sau không còn độ cao nào khiến cô e sợ nữa.

Lâm Tuyết nhu thuận khiến Mạc Sở Hàn thấy vui vẻ, hắn tự mình đến tủ quần áo chọn ra một chiếc áo choàng bằng len đan khoác lên vai cô. Sườn xám quanh thân màu đỏ thẫm, trên vai là áo choàng trắng, thoạt nhìn càng thấy đẹp mắt.

“Rất đẹp, vương hậu của anh!” Mạc Sở Hàn nhận không được ôm cô vào ngực, hôn lên khuôn mặt thanh lệ kia. Lâm Tuyết khéo léo nghiêng mặt tránh đi, cô thần nhiên nhắc nhở hắn: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!”

“Ừừừ!” Mạc Sở Hàn nhớ ra gì đó, đôi mắt đẹp ập xuống tia sáng khác thường, hắn nói với cô: “Chờ một lát, anh muốn đưa em vật này.”

Đối với vật hắn nói Lâm Tuyết cũng không có nhiều hứng thú lắm, nhưng nhìn dáng vẻ hắn thực giống đứa trẻ đợi chờ được yêu chiều, Mạc Sở Hàn thấp thỏm nhìn cô đầy mong đợi, cuối cùng như đã hạ xong quyết tâm mới xoay người rời đi.

Đợi hắn đi rồi, Lâm Tuyết liền ngồi xuống ghế dựa bằng mây định nghỉ ngơi một chút, một hồi trang điểm ăn mặc vừa rồi khiến cô mệt quá sức.

Alan đi tới, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đặt trên người Lâm Tuyết không ngừng bắn khoản, anh ta gương mặt cười cười đến gần cô. “Có thể thấy Mạc thiếu rất thích cô.”

Lâm Tuyết từ chối cho ý kiến, chỉ cười u lạnh.

“Đúng là người đẹp! Sao lại lạnh lùng như vậy? Ngay cả mỉm cười cũng lạnh đến kẻ xương!” Alan chặc chặc thở dài, nhưng trong đôi mắt hoa đào không có đến nửa phần tiếc hận, đột nhiên anh ta cúi xuống gần Lâm Tuyết, dùng ngữ điệu ái muội trêu đùa cô: “Có phải Mạc thiếu không thể nào hâm nóng được cô không?”

Cái tên đáng đồ tử này! Lâm Tuyết trầm mặt, vừa muốn nói gì đó lại rút trở về, đột nhiên nghe thấy giọng nói không vui của Mạc Sở Hàn truyền tới: “Alan, tiểu tử cậu lại dám ăn cỏ gần hang!”

Thấy Mạc Sở Hàn đi tới, Alan liền biết điều lui sang một bên, anh ta có phần cực kỳ hâm mộ khi thấy Mạc Sở Hàn có thể gần gũi với mỹ nữ.

Đi nhanh đến gần Lâm Tuyết, Mạc Sở Hàn lấy một vật đeo lên cổ ngọc của cô, còn dặn dò thêm: “Cất cho kĩ, đừng có ném đi lần nữa hoặc làm vỡ đấy.” Khi nhìn vào món đồ trang sức trước ngực, đôi mắt thanh lãnh của Lâm Tuyết không nhận được mà mở lớn, thứ Mạc Sở Hàn đeo trên cổ cô không phải vàng bạc châu ngọc gì mà là —— “Thiết huyết lòng son” đã bị Lương Tuấn Đào bóp nát vút vào thùng rác!

Vật này từng được Lâm Tuyết coi như trân bảo; từng bầu bạn, cùng cô trải qua nhiều đêm dài cô tịch; từng cho cô giấc mộng và hồi ức ngọt ngào nhất.

Mất rồi còn tìm thấy lại khiến Lâm Tuyết luống cuống lo sợ không yên, cô không biết nên dùng thái độ gì đối đãi với nó đây?

Mạc Sở Hàn ôm cô gái trước mặt vào ngực, giọng hắn tràn đầy tình cảm: “Anh tự tay sửa lại trái tim này để tặng cho em.”

Trong lồng ngực như có gì đó chua xót tràn vào lại như có gì đó muốn tuôn ra, trướng trướng; cô hơi hé mở cánh môi, khi nhìn trộm người đàn ông kia, đôi mắt Lâm Tuyết không còn lạnh lẽo mà nhiễm vài phần rung động ngỡ ngàng.

Vì sao? Khi nước đổ khó hốt rồi vì sao hấn còn muốn làm mấy chuyện này?

“Bây giờ, chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa.” Mạc Sở Hàn đột nhiên cao hứng, hấn hăng hái nói với Alan đang “xem trò vui” bên cạnh: “Alan, cậu hãy làm chứng cho chúng tôi!”

Alan nhú nhú nhú tuấn mi, hỏi lại một cách khó hiểu: “Làm chứng gì cơ?”

“Là thế này.” Mạc Sở Hàn lịch sự cầm tay Lâm Tuyết giải thích cùng Alan: “Hôm nay tôi và tiểu thư Lâm Tuyết mới quen nhau, chúng tôi cảm giác như mình là người yêu từ kiếp trước! Nhưng chuyện của kiếp trước chúng tôi đều không nhớ rõ, bất kể trước kia đã xảy ra chuyện gì cũng không nghĩ nhiều nữa, đời này kiếp này chúng tôi chỉ muốn ân ái bên nhau!”

“Ồ!” Alan gật đầu bưng bình tỉnh đại ngộ: “Tôi hiểu rồi!”

Cậu hiểu cái rắm ấy! Những lời này Mạc Sở Hàn mắng thầm trong lòng còn ngoài mặt vẫn vẫn giữ phong thái lịch sự, ôn nhuận nho nhã, hấn muốn thể hiện mặt tốt nhất của mình cho Lâm Tuyết xem. Nếu không phải cần dùng đến thằng tây con giả dối Alan kia làm công cụ biểu diễn thì hấn đã sớm dùng một cước đá bay cậu ta khỏi cửa.

Mặc dù đang cùng Alan nói chuyện nhưng Mạc Sở Hàn vẫn nhìn Lâm Tuyết say đắm, hấn nỉ non mềm mỏng: “Từ giờ phút này, hai ta bắt đầu lại, sẽ trung thành với đối phương, toàn tâm toàn ý yêu đối phương, bất kể là ân oán tình thù, bất kể là danh lợi thế tục, tất cả đều không thể thay đổi nguyện vọng bên nhau của hai ta! Mọi chuyện trước kia hãy quên hết đi. Chúng ta chỉ nhớ đến lúc này bên nhau, hiện tại bên nhau, tương lai bên nhau!”

“Bóp bóp bóp!” Alan vỗ tay khen ngợi, đôi mắt hoa đào tràn đầy tán thưởng: “Rất kích động, tôi thích nha!”

Lâm Tuyết luống cuống nhìn Mạc Sở Hàn, cô không biết nên trả lời hấn ra sao.

“Tuyết, ” Mạc Sở Hàn ôm chầm lấy cô một cách nồng nàn, khi hấn hôn cô còn dặn dò: “Đừng phản bội anh lần nữa. Được không?”

Trước ngực Lâm Tuyết phập phồng, cô không đáp lời hấn.

“Tuyết. ” Mạc Sở Hàn càng ôm chặt hơn, hấn thì thảo thề nguyện: “Chỉ cần em đồng ý từ nay về sau trung thành với anh, anh sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với em! Mọi thứ của anh đều là của em, anh có thể cưng chiều em đến tận mây xanh!”

Lâm Tuyết trầm mặc hồi lâu, cô nâng mắt liếc hấn, lẳng lặng trả lời: “Mạc Sở Hàn, tôi không phải chó Đức anh nuôi!”

Còn bảo cô trung thành với hấn, hấn cho rằng mình là ai chứ? Huống hồ cô đâu thích được hấn cưng chiều! Lâm Tuyết từng ném qua tư vị được Mạc Sở Hàn chiều chuộng đến tận mây xanh, tiếp đó lại rơi xuống địa ngục thống khổ, cô không cho rằng mình còn đủ dũng khí để đón nhận loại tình cảm có sự chênh lệch khác xa như thế lần nữa.

“...” Mạc Sở Hàn phát cáu một hồi, muốn phát tác lại sợ mình phá mất không khí hòa hợp vất vả lắm mới gây dựng được, hấn đành kiềm nén lửa giận, miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, anh có thể cho em thời gian. Nhưng ..” Nói tới đây Mạc Sở Hàn bỗng dừng lại, ngón trỏ thon dài chạm vào chóp mũi Lâm Tuyết, khóe miệng hở ra tia âm nịnh nhàn nhạt: “Đừng có ra vẻ với anh, hơn nữa anh không cho phép em tiếp tục muốn chạy trốn khỏi anh. Tuyết, thật ra anh rất muốn cưng chiều em, em ngàn vạn lần đừng mắc lỗi - mà - chuốc lấy - tai vạ!”

*

Thư Khả đang ngồi trên sofa phòng khách chờ đợi, thấy hai người đi xuống, cô ta vội vàng đứng dậy bước nhanh tới nghênh đón. “Sở Hàn, nghe nói Lâm Tuyết đồng ý làm hòa với anh rồi, em có lòng đến xem một chút.”

Mạc Sở Hàn có chút khó xử, hấn lạnh nhạt mở miệng: “Không có gì đâu, chỉ là ra khỏi cửa thôi.”

Gì chứ, rõ ràng hắn đã bảo cô ta ngoan ngoãn ở trong Đông viện đừng tới đây quấy rầy mình và Lâm Tuyết nữa, thế mà cô ta không nhìn hoàn cảnh đã chạy đến rồi.

“Sở Hàn, anh muốn đưa Lâm Tuyết đi cùng à?” Đôi mắt Thư Khả đảo đảo một vòng, nhận ra Mạc Sở Hàn dường như có chút không vui, cô ta vội cười tươi như hoa nói những lời hay: “Thấy hai người hòa hợp em vui lẫn! Còn nữa, Lâm Tuyết, mình thấy đêm nay cậu rất đẹp!” Nói xong, không đợi Lâm Tuyết lên tiếng, cô ta đã đi qua muốn ôm chầm lấy cô.

Lâm Tuyết chán ghét tức thì lui ra ba thước, lạnh lùng nói: “Cô tránh xa tôi một chút!”

Bị ghét bỏ, Thư Khả nhất thời ủy khuất: “Lâm Tuyết, mình biết cậu hiểu lầm mình, thật ra thấy cậu và Sở Hàn hòa thuận, mình thật lòng mừng cho hai người. Mình đã nói qua với Sở Hàn, chỉ cần cậu hồi tâm chuyển ý, từ nay về sau toàn tâm toàn ý yêu anh ấy thì mình sẽ chủ động rời đi, tác thành cho hai người!” Nói tới đây, cô ta quay đầu hỏi Mạc Sở Hàn: “Sở Hàn, em nói đúng không?”

Dù lời nói của Thư Khả so với thực tế không hề nhất quán nhưng giờ phút này không thể không thừa nhận cô ta khá sáng suốt. Mạc Sở Hàn tiện thể gật gật đầu, ánh mắt nhìn cô ta có chút ray rứt. Thư Khả vĩnh viễn đều nhu thuận động lòng người khiến hắn yêu mến không nỡ chối từ.

Đúng vậy, dù Thư Khả cố gắng đối tốt với hắn đến đâu thì người có thể dễ dàng khiêu khích tâm tư hắn vẫn là Lâm Tuyết! Mạc Sở Hàn thật sự không còn cách nào nữa. Hắn muốn mở miệng an ủi cô ta vài câu, bảo cô ta không cần lo lắng về việc mình sẽ đuổi cô ta đi nhưng lại sợ đã kích tâm tình vất vả lắm mới tốt lên được của Lâm Tuyết nên đành làm trái lương tâm, không nói gì cả.

Bất được sự do dự và áy náy chợt lóe lên trong mắt Mạc Sở Hàn, đáy lòng Thư Khả dấy lên một trận oán hận buồn bực, cô ta tiếp tục nhẫn nhịn, tỏ vẻ rộng lượng: “Thấy anh có thể tìm được hạnh phúc, bản thân em còn thấy vui vẻ hơn, em lo là tính tình Lâm Tuyết khó lay chuyển, sau này giữa hai người sẽ có mâu thuẫn... Sở Hàn, em có thể cùng Lâm Tuyết nói vài câu được không?”

Yêu cầu này không hề quá đáng, trong lòng đã sẵn áy náy với Thư Khả nên Mạc Sở Hàn đương nhiên không suy nghĩ nhiều mà đồng ý ngay: “Vẫn còn sớm, Lâm Tuyết, em cùng Thư Khả qua phòng nghỉ bên kia nói chuyện một lát đi.”

Dĩ nhiên Lâm Tuyết biết cô ta chắc chắn lại muốn gỡ mối khóe với mình, cô liền quả quyết từ chối: “Tôi không có gì cần nói với cô ta hết!”

“Sở Hàn...” Thư Khả biết mình và Lâm Tuyết nói không thông nên mới bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, ngược mắt nhìn Mạc Sở Hàn.

“Không bàn cãi nữa, nghe cô ấy nói đi. Nhanh lên một chút.” Mạc Sở Hàn nhớ tới đoạn thời gian thấp hèn tại Thailand Thư Khả đã cùng mình vượt qua, nay hắn vì Lâm Tuyết mà định rời xa cô ta, sự áy náy trong lòng hắn đã áp đảo mọi thứ, giọng điệu lại bắt đầu trở nên hung ác.

Đối với Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết luôn quá nhạy cảm và có cảm giác buồn nôn, thấy tính tình hắn như vậy cô cũng lười khăng khăng giữ ý kiến của mình, bèn xoay người đi về phòng nghỉ.

“Cám ơn anh, Sở Hàn, em nhất định sẽ nói chuyện thật tốt với cô ấy, để cô ấy ... giống như em, dịu dàng với anh, toàn tâm toàn ý yêu thương, lưu luyến anh.” Thư Khả nhìn gương mặt tuấn tú của Mạc Sở Hàn đầy si mê, nước mắt tuôn rơi.

Mạc Sở Hàn nhẫn tâm quay mặt đi, không lau nước mắt cho cô ta.

Xin lỗi Thư Khả, đợi sau khi anh và Lâm Tuyết rời khỏi thành phố, mọi tài sản ở đây đều thuộc về em, bao gồm cả xí nghiệp Lâm thị! Ở trước mặt Lâm Tuyết, anh sẽ không động đến người nhà Lâm gia, cũng không tịch thu nơi ở của bọn họ nhưng anh sẽ không để họ sống thoải mái. Tiền của Lâm gia đều sẽ cho em, đây coi như chút bù đắp của anh và Lâm Tuyết.

*

Vào phòng nghỉ, Thư Khả vội đóng cửa lại. Cô ta khẽ lấy hơi rồi đi về phía Lâm Tuyết.

“Có chuyện nói mau, tôi còn muốn ra ngoài!” Lâm Tuyết cự tuyệt từ ngàn dặm xa xôi, cô đang nâng cao cảnh giác với bất cứ trò bịp bợm nào.

Thư Khả cười lạnh, thu lại bộ dáng đáng thương trước mặt Mạc Sở Hàn, đôi mắt lộ ra vẻ dữ tợn: “Chớ vội đắc ý, số phận cô sẽ nhanh chóng thể thảm thôi!”

“Cô lại muốn làm gì?” Lâm Tuyết ngằm nắm chặt tay, nếu người đàn bà kia gây rối hoặc tập kích cô, cô sẽ đánh trả không thêm khách khí.

“Tôi rất hận cô!” Thư Khả ngược mắt nhìn Lâm Tuyết, trong mắt cô ta tràn đầy oán độc, cô ta nghiến răng, oán hận hỏi: “Dựa vào cái gì mà cô dám cùng anh ấy sống vai đứng chung một chỗ? Cô xứng sao?”

“Tôi không thêm !” Lâm Tuyết sớm bí mật đề cao cảnh giác, ngoài mặt cô vẫn lạnh lùng như cũ: “Tiếc rằng người đàn ông đề tiện kia lại kiên quyết muốn chung chỗ với tôi, tôi còn cách nào khác sao?”

Những lời này thành công khơi dậy được sự xúc động căm phẫn trong lòng Thư Khả, cô ta ghen ngào hét ầm lên: “Đồ hồ ly tinh! Cô đã mê hoặc anh ấy đến nỗi thần hồn điên đảo, chỉ đi làm những chuyện điên rồ. Ý vào sự si mê của anh ấy đối với mình nên cô đắc ý sao? Khi anh ấy cần cô nhất, cô ở đâu? Là tôi đã cùng Sở Hàn vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất, bây giờ người đàn bà duy nhất xứng đáng sống vai với anh ấy cùng hưởng giang sơn này phải là Thư Khả tôi!”

“Được thôi!” Lâm Tuyết nhìn bộ dáng điên cuồng của người đàn bà trước mặt, cô cũng lười tranh cãi với cô ta, chỉ lạnh lùng nói: “Nhưng những lời này nói với tôi có ích lợi gì đâu? Sao cô không đi nói với anh ta đi? Nếu là người đàn ông có lương tâm, sao bây giờ anh ta lại muốn vứt bỏ cô?”

Thư Khả tức giận đến nỗi khuôn mặt vặn vẹo biến hình, cô ta xò ra bộ móng tay nhọn hoắt như hận không thể xông lên cào nát mặt Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết không có e sợ chút nào, cô rất tự tin vào thân thủ của mình. Nếu Thư Khả dám xông lên đánh nhau, cô tuyệt đối sẽ khiến cô ta chịu không nổi!

Lâm Tuyết cười lạnh tiếp tục nói: “Thật ra tôi thấy cô và anh ta ở bên nhau ngược lại rất xứng. Điều âm hiểm tàn nhẫn như nhau, lại có tố chất thần kinh như nhau, đồng tà tây độc, đúng là trời sinh một cặp!”

Những lời này đều là thật lòng, hiện giờ đối với Mạc Sở Hàn cô khó có thể sinh ra bất cứ tình cảm nào. Bây giờ, những tình cảm nồng đậm lưu luyến trước kia càng ngày càng vô tình nguội lạnh. Yêu thương đã sớm theo gió bay đi, không còn tồn tại nữa.

“Tiện nhân!” Cuối cùng Thư Khả cũng bạo phát, cô ta giả vờ hiền lương rộng lượng, đáng thương trước Mạc Sở Hàn nhưng thật ra trong lòng đã sớm ghen muốn chết. Hiện tại cô ta dùng bộ mặt dữ tợn, ánh mắt hung ác nhất để nhìn Lâm Tuyết, sau đó giống như chó điên xông lên cắn xé.

Lâm Tuyết tóm lấy người đàn bà đang tới tấp đánh mình một cách chuẩn xác không chút sai lầm, cô hung hãn đẩy mạnh, thân thể Thư Khả mất thăng bằng liền ngã vào bàn gỗ lim sau lưng.

Lâm Tuyết giật mình, cô cảm thấy lực độ mình sử dụng không đủ lớn để làm Thư Khả ngã xa đến thế, hơn nữa góc bị đánh đau lớn như vậy.

“A!” Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thái dương Thư Khả rỉ ra máu tươi, hai mắt cô ta trắng dã, sau đó ngất đi.

Người ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh đương nhiên lập tức chạy tới, Hà quản gia đột nhiên gõ cửa phòng, hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

Hóa ra cửa phòng đã bị Thư Khả khóa trái, Lâm Tuyết biết có thể cô ta mưu tính định vu oan ỉnh, tuy vậy cô vẫn bước qua mở cửa không chút bối rối.

Hà quản gia nhìn nhìn Lâm Tuyết bằng ánh mắt khó hiểu rồi vội vàng bước vào trong, thấy Thư Khả chảy máu ngã xuống đất đang ngất lịm trên thảm, bà ta hô lên kinh hãi rồi bước nhanh tới đỡ cô ta dậy, luôn miệng gọi nhỏ: “Thư Khả tiểu thư, Thư Khả tiểu thư, cô tỉnh lại đi!”

Lúc này, Mạc Sở Hàn cũng sang đến nơi, thấy Thư Khả bị thương mê man, hấn không nén được hoảng sợ, hấn đẩy Lâm Tuyết ra rồi bước nhanh qua, đón lấy Thư Khả từ tay Hà quản gia, nhiều lần cất giọng: “Gọi bác sĩ!”

Tất cả mọi người đều bận rộn vây quanh Thư Khả, Lâm Tuyết nhất thời bị lạnh nhạt ở bên cạnh, không ai chú ý tới cô.

Mạc Sở Hàn không trừng phạt Lâm Tuyết, thậm chí hấn không hỏi chuyện gì đã xảy ra. Bởi vì mọi thứ quá rõ ràng, hai người đàn bà vốn là tình địch ở chung một chỗ sẽ dễ nảy sinh mâu thuẫn, nói chuyện không hợp thì động thủ đánh nhau. Dĩ nhiên Thư Khả yếu đuối không phải là đối thủ của Lâm Tuyết từng được huấn luyện trong quân đội. Người yếu thế hơn tất sẽ bị thương nhưng ngất đi hôn mê đến mức này thì có chút nghiêm trọng.

Lâm Tuyết không giải thích gì, cô cảm thấy việc ấy không cần thiết. Không nghi ngờ gì nữa, chiêu này của Thư Khả là để tranh thủ sự đồng tình của Mạc Sở Hàn. Cô bằng lòng để Thư Khả được như nguyện chứ không muốn chạy theo giải thích với Mạc Sở Hàn, nói với hấn cái gì mà không phải mình cố ý, là Thư Khả đang cố tình bày ra khổ nhục kế ... mấy cái đó thực sự quá ngây thơ!

Huống chi Lâm Tuyết thật muốn ra sức đánh cho Thư Khả một trận, người đàn bà này tự mình đụng vào tử cũng phần nào gỡ được mối hận trong lòng cô, đáng đời, cô hi vọng cô ta bị đụng khiến não chấn động, chữa lợn lành thành lợn què luôn đi!

Sau khi bác sĩ xem bệnh cho Thư Khả xong, cô ta cũng nhanh chóng tỉnh lại. Mở mắt ra thấy mình nằm trong ngực Mạc Sở Hàn, cô ta liền oa lên khóc lớn.

Mạc Sở Hàn không hỏi gì chỉ giúp Thư Khả lau nước mắt.

“Em xin lỗi, ” Thư Khả khóc thút thít nghẹn ngào nói: “Em, em không nên ... ngăn hai người lại, không nên yêu nói chuyện với Lâm Tuyết một mình, xảy ra chuyện như vậy đã làm trễ thời gian của hai người rồi.”

Giờ phút này, Thư Khả rất hy vọng Mạc Sở Hàn có thể vì mình mà thay đổi lịch trình đêm nay, rất hi vọng hấn có thể ôm lấy mình, an ủi mình như trước kia, được thế thì cô ta bằng lòng thấy kế hoạch bị đình lại, nhưng trong lòng vẫn thấy hạnh phúc vô cùng.

Đáng tiếc, Mạc Sở Hàn không nói câu nào. Thấy Thư Khả tỉnh lại, hấn thậm chí còn không hỏi Lâm Tuyết vì sao đánh cô ta đã giao cô ta cho Hà quản gia: “Hà quản gia, thay tôi chăm sóc cô ấy.”

“Được, thưa thiếu gia!” Hà quản gia cung kính đáp lời.

Thư Khả ngẩn ra như không tin nổi Mạc Sở Hàn sẽ vô tình đến thế. Cô ta đã tính toán sẽ nhận hết trách nhiệm về mình nhưng thái dương cô ta chảy máu rõ ràng như vậy, còn ngất đi, lẽ nào hấn không muốn biết nguyên nhân sao? Không trách cứ Lâm Tuyết câu nào sao?

Mạc Sở Hàn đã đứng dậy, hấn chậm rãi đi đến bên cạnh, vươn tay ra với Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết cũng từ sofa đứng lên, cô vốn không muốn đáp lại bàn tay đang đưa ra kia nhưng thấy ánh mắt oán độc của Thư Khả phóng qua đây, khóe môi hơi giương lên, cô liền vui vẻ đón nhận lời mời lịch sự của hấn: “Cám ơn.”

Thư Khả suýt thì ngất xỉu lần nữa, cô ta nhìn đôi nam nữ tay nắm tay, vai kề vai đang thân thân mật mật đi về hướng cửa, mắt như trào máu. Thư Khả nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng quát lớn: “Lâm Tuyết, tôi sẽ trả thù! Cô chờ đấy mà xem người đàn ông kia đáng sợ đến cỡ nào, tôi muốn cho cô xuống địa ngục!”

*

Không hiểu sao tâm tình của Mạc Sở Hàn đặc biệt tốt. Dù thấy Thư Khả bị thương không nhẹ, dù biết rõ người làm cô ta bị thương là Lâm Tuyết nhưng hấn không hề nổi giận với cô.

Vì hấn cô mới đã thương Thư Khả. Vì hấn mà cô tranh giành người yêu, hấn thích điều này!

Môi mỏng ản ản nụ cười, lúc xuống bậc tam cấp Mạc Sở Hàn còn cố ý dặn dò cô: “Cẩn thận!”

Lâm Tuyết đi giày cao gót 7 phân, đôi giày đẹp dễ này khiến cô hết sức phong tao nhưng cũng làm cô đau nhức, Lâm Tuyết vốn không quen đi giày cao gót.

Thấy cô xuống thêm có chút vất vả, Mạc Sở Hàn dứt khoát bế bổng cô lên.

“Thả tôi xuống!” Lâm Tuyết đương nhiên không chịu, bàn tay nhỏ đánh vào ngực hắn, miệng không ngừng nói: “Tôi có thể tự đi!”

“Ngoan ngoãn đi, nếu không...” Hắn hạ mắt liếc cô cười cười, dùng giọng nói thân mật chỉ 2 người nghe được: “Nếu không anh sẽ hôn em.”

Lâm Tuyết lập tức bất động, cô im lặng vùi vào ngực hắn. Cô thấy tâm tình người đàn ông này khá bình thản, hắn hoàn toàn không tàn bạo, cũng không vì Thư Khả mà giận chó đánh mèo với mình, điều này khiến Lâm Tuyết hơi hơi ngạc nhiên.

Mạc Sở Hàn thậm chí không hỏi cô vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Khoan dung như vậy khiến cô không quen.

Ôm Lâm Tuyết lên xe, đã có tài xế chờ sẵn, dọc đường đi, hắn trước sau nắm chặt tay cô, không chịu buông ra.

“Người lát nữa gặp là bạn tốt anh quen ở Thái Lan. Hai người bọn anh là bạn sinh tử, giao tình không thân thiết như bình thường. Anh đã sớm đồng ý giới thiệu em với cậu ta ... nhưng cứ kéo dài mãi cho tới bây giờ.” Nhắc tới chuyện cũ, Mạc Sở Hàn không nén nổi thổn thức trong lòng. Năm đó ở Thailand hắn đã cứu mạng Hoắc Vân Phi, chẳng những trở thành bạn bè, anh em tốt với Hoắc Vân Phi, còn được Hoắc Gia Tường coi trọng nên mới có tiền vốn và cơ hội Đông Sơn tái khởi như ngày hôm nay.

Lâm Tuyết không có chút hứng thú nào với người bạn kia của hắn, trong đầu cô chỉ có suy nghĩ: nếu đến được hội sở khách sạn kia thì tốt rồi, thuận lợi cho cô tìm cách chạy trốn.

“... Anh nói với cậu ta, lúc anh khó khăn xui xẻo nhất em đã bỏ anh, anh hỏi cậu ta có nên giết em hay không? Em có đoán được cậu ta nói gì hay không?” Mạc Sở Hàn nắn nắn bàn tay mềm, nghiêm túc hỏi han kéo sự tập trung của cô trở lại.

61. Q.2 - Chương 8: Trở Về Sẽ Xử Lý Cô!

Lâm Tuyết liếc Mạc Sở Hàn một cái để tỏ ra mình vẫn nghe hắn nói.

Mạc Sở Hàn chỉ cần thấy cô đang nghe là đã cảm thấy hài lòng rồi, hắn cười cười nói tiếp: “Tiểu tử ấy nói rằng thắng làm vua thua làm giặc, đã thất bại thảm hại còn muốn người đàn bà bên mình lưu vong ra nước ngoài cùng nhau uống không khí sao? Ha ha, cậu ta nói chỉ cần có bản lĩnh Đông Sơn tái khởi thì hãy đánh lại trọng chấn giang sơn! Đừng lè mề buồn xuân thương thu, thờ dài cái gì mà lòng người dễ đổi! Thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, chỉ cường giả mới có tư cách ngồi trên tất cả, bao gồm cả sự ngưỡng mộ trong lòng đàn bà!”

Lâm Tuyết hơi mở lớn mắt, có lẽ chỉ có kẻ cực đoan như Mạc Sở Hàn mới có thể làm bạn với hắn, đúng là ngu tử ngu tử ngu tử ngu tử.

*

Sau nửa giờ đi đường, giữa lúc Mạc Sở Hàn tự nói tự tạo ra bầu không khí “hòa hợp” thì xe cũng tới nơi, đây là một hội sở giải trí rất lớn có tên “Hoàng Cung ngầm”, nơi đây áp dụng chế độ hội viên, mỗi hội viên nhất định phải đạt mức tiêu phí 5 ngàn vạn đồng mới đủ tư cách trở thành Hội viên vip thẻ vàng, Mạc Sở Hàn là một trong những Hội viên Vip đó.

Xe dừng trước khu đỗ xe dành cho Khách quý, theo sau xe Mạc Sở Hàn còn có 4 chiếc xe khác. Khi hắn xuống xe, mười mấy người đàn ông thân thủ tráng kiện lập tức nhảy xuống từ 4 chiếc xe phía sau, tất cả đều mặc trang phục bó sát màu đen, trong đó có một người còn rất trẻ tầm trên dưới hai mươi tuổi, người

thanh niên theo sát Mạc Sở Hàn có khuôn mặt thanh tú , thần sắc trong mắt anh ta khiến Lâm Tuyết nhớ tới một người.

Người đó là Vân Phàm - chàng trai tuấn mỹ phong hoa tuyết đại, ánh mắt của anh ta và thiếu niên này có chút giống nhau. Rõ ràng là hai người khác nhau, sao cô lại có cảm giác giống nhau? Ngay cả Lâm Tuyết cũng thấy khó tin.

“Thôi Liệt, không cần theo sát tôi nữa!” Mạc Sở Hàn không thích kẻ nào xen vào giữa mình và Lâm Tuyết, từ giờ trở đi, giờ giờ phút phút hẳn đều muốn cùng cô như hình với bóng.

“Dạ, thiếu gia!” Thôi Liệt buồn bã lui về sau, thoáng kéo dài khoảng cách với hắn.

Mạc Sở Hàn ôm eo Lâm Tuyết một cách hài lòng, trong sự vây kín chặt chẽ xung quanh hai người cùng tiến vào “Hoàng Cung ngầm”.

Hoàng cung ngầm nằm ở vùng ngoại thành hẻo lánh, thoát nhìn bề ngoài chẳng khác gì tòa lô cốt không đáng chú ý, nhưng hai phần ba diện tích của nó nằm dưới lòng đất. Giống như tên gọi, bên dưới hiển nhiên xa hoa như cung điện, hơn nữa bên trong người đẹp nhiều như mây, quả đúng là chốn thiên đường của cánh đàn ông.

Nhưng hội sở giải trí khổng lồ này không đơn giản như vẻ ngoài của nó, trên thực tế đây là sòng bài lớn nhất thành phố, tám, chín phần mười người đến đây đều là nhân vật quyền quý, giàu có, hiển hách nổi tiếng, khách chơi tình cờ thuận đường ghé vào cũng phải do Hội viên vip thẻ vàng giới thiệu, nếu không dù có ra tay rộng rãi, nơi đây cũng không tiếp đãi người không rõ lai lịch.

Nơi này có thể so sánh với sòng bạc cấp cao Las Vegas Macao, phục vụ tuyệt đối đạt tiêu chuẩn sòng bài thế giới. Khỏi phải nói, toàn bộ đồng các trong sòng bạc đều được đúc bằng vàng, điểm này đã đủ để nhìn Las Vegas thế giới bằng nửa còn mất.

Trên bàn đánh bạc, một vụn vàng được tung vào, thắng thì dĩ nhiên tinh thần sẽ bay cao, thua thì nhà cái đưa mỹ nữ tuyệt sắc đến bù đắp không để khách chơi phải cụt hứng ra về!

Có rất nhiều đàn ông nhắm vào mỹ nữ tuyệt sắc nên tới chơi, một vụn vàng đánh cuộc hào phóng, bất kể thắng thua, cuối cùng vẫn có được niềm vui lớn.

Trong ghế lô xa hoa rộng rãi sớm có đầy người ngồi, lúc Mạc Sở Hàn dẫn Lâm Tuyết bước vào đã thấy Hoắc Vân Phi và mấy lão đại khác đang chơi vui vẻ.

Vì toàn bộ các đặt cược đều đúc từ vàng nên dù đẩy đi hay vợ về đều có cảm giác nặng trĩu như nhau. Đèn thủy tinh xinh đẹp tỏa ra muôn màu sắc, cảnh sắc như dưới long cung, nơi đây chất đầy núi vàng núi bạc, trước mắt là các người đẹp oanh oanh yến yến đạt tiêu chuẩn sắc nước hương trời quốc tế, tiền tài và mỹ nữ là hai thứ đàn ông thích nhất, ở nơi này có thể tìm được cả hai thứ trên, có thể nói rằng Hoàng Cung ngầm chính là chốn vui chơi cực hạn.

Lần đầu tiên thấy xu đánh bạc bằng vàng, Lâm Tuyết đã biết sòng bạc này có quy mô và tài lực hùng hậu đến đâu, quả thực khiến người ta lú lẫm. Con người sắc bén đảo qua bốn phía quan sát mọi thứ xung quanh, trong lòng cô ngầm đoán định vị trí cụ thể của Hoàng Cung ngầm.

Trên đường đi, Mạc Sở Hàn không bịt mắt cô, dựa vào trí nhớ của mình, Lâm Tuyết có thể nhớ được vị trí đại khái. Đợi trốn thoát rồi, cô nhất định phải bảo Lương Tuấn Đào dọn sạch cái ổ bạc này.

Nghĩ đến Lương Tuấn Đào, con người sắc bén của Lâm Tuyết bỗng ảm đạm, rầu rĩ rồi rậm, dường như cả đời này cô cũng không nghĩ ... sẽ gặp được người đàn ông ấy nữa!

“Sao giờ mới đến, mau ngồi xuống đi, chúng tôi đợi anh lâu rồi!” Bên cạnh Hoắc Vân Phi sớm có hai người đẹp hầu hạ, hắn trái ôm phải ấp, vội vàng đánh bài, lúc thấy Mạc Sở Hàn qua mới vội ngừng đầu lên tiếng chào hỏi.

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Sở Hàn như tắm trong gió xuân, hắn đắc ý khoe khoang với Hoắc Vân Phi đang vui đùa trong chiếu bạc: “Cô ấy chính là Tiểu Tuyết tôi nhắc tới với cậu. Sao hả? Rất đẹp đúng không?”

Hoắc Vân Phi vốn không thèm nhìn đến đàn bà bên cạnh Mạc Sở Hàn, kể cả Thư Khả mềm mại không xương kia, bởi người đẹp cạnh hắn thật sự nhiều đến nỗi khiến ắt thẩm mỹ trở nên mệt mỏi. Nhưng nghe đến hai chữ “Tiểu Tuyết”, trong lòng hắn xẹt qua một cảm giác khác thường, Hoắc Vân Phi theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tuyết đang đứng.

Dường như đúng lúc đó Lâm Tuyết cũng nâng mắt nhìn người bạn thân Hoắc Vân Phi từ Thái Lan sang mà Mạc Sở đã nhiều lần nói đến.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi bốn mắt nhìn nhau, trời sụp đất nứt!

Người đàn ông trước mặt có làn da ngăm đen, ngũ quan tuần tú sâu sắc, vóc người cao ngất, cả người tựa như con ngựa hoang kiệt ngạo bất tuân, đặc biệt tai phải hắn còn đeo một viên kim cương thô cực lớn càng khắc sâu ấn tượng về hắn.

Đúng vậy, kẻ kia chính là tên lưu manh đã cùng Lâm Tuyết thử xe trên đường cao tốc ngày ấy. Không ai tưởng tượng được bọn họ sẽ gặp lại nhau trong hoàn cảnh này, cái gì gọi là “không phải oan gia không đụng đầu” chứ? Hai người bọn họ là ví dụ cho câu nói kinh điển này.

“Sao hả?” Mạc Sở Hàn thấy Hoắc Vân Phi ngậy ngẩn nhìn chằm chằm Lâm Tuyết không chớp mắt đến mức quên cả nói chuyện, hắn không nén nổi có chút đắc ý: “Loại sơn phấn tầm thường đã gặp nhiều rồi, cô ấy thập phần tươi mát mê người đúng không?”

Hoắc Vân Phi lúng túng vài giây đồng hồ liền lấy lại tinh thần, hắn cười ha ha, không hề keo kiệt khen ngợi: “Quả thật phi phàm, trách sao được anh cứ nhớ mãi không quên!”

“Đó là nguyên nhân tôi liều mạng làm lại từ đầu, đoạt lấy cô ấy lần nữa!” Mạc Sở Hàn cuối cùng cũng phát hiện ra chỉ Lâm Tuyết mới có khả năng khiến hắn có cảm giác đạt được thành tựu cao nhất. Đoạt lại cô so với việc trọng chấn Mạc thị càng thêm ý nghĩa, cũng làm hắn hưng phấn hơn.

“Đáng giá, cực kì đáng giá!” Hoắc Vân Phi bước nhanh tới một bước, hắn nhìn kĩ Lâm Tuyết, tà mị giương môi nói sâu xa: “Tiểu mỹ nhân, gọi anh cái coi.”

Lâm Tuyết lui về sau một bước, cười lạnh.

“Khụ. ” Mạc Sở Hàn vội ngăn lại, bĩu môi nói: “Vân Phi, không được trêu chọc chị dâu cậu!”

“Ặc.” Trong lòng Hoắc Vân Phi ngứa ngáy, nghe Mạc Sở Hàn nghiêm nghị nói cái gì mà “chị dâu”, Hoắc Vân Phi biết hắn đang cảnh cáo mình không được nhúng chàm Lâm Tuyết. Được rồi, không thể ức hiếp vợ bạn nhưng thỉnh thoảng cọ cọ chấm mút một chút thì có thể được a!

Hoắc Vân Phi nhú nhú anh mi, rất lịch sự vươn bàn tay lớn ra khiến Lâm Tuyết không thể từ chối: “Rất vui được gặp em!”

Lâm Tuyết vốn không định bắt tay hắn, thấy hắn đưa tay ra không có ý tốt, cô lui lại theo bản năng, cũng may Mạc Sở Hàn đã kịp thời thay cô ngăn hắn lại.

Mạc Sở Hàn đầu đồng ý để cho kẻ háo sắc từ trong xương cốt Hoắc Vân Phi kia chạm vào Lâm Tuyết, hắn vội vàng chặn đứng bàn tay đang giơ ra, dùng sức nắm lấy, một lời hai ý: “Không cần khách khí! Nhớ rõ cô ấy là chị dâu cậu là được rồi!”

“Cắt! ” Hoắc Vân Phi trở mặt xem thường, phần nộ buông tay rồi quay lại bàn đánh bạc. Chỉ có hắn biết vừa rồi Mạc Sở Hàn vì cảnh cáo mình đã dùng sức lớn đến đâu.

Không phải chỉ là đàn bà ư, lại có thể nhỏ mọn như vậy! Hoắc lão tam rất khó chịu!

Mạc Sở Hàn đến thì xem như khách chơi trên chiếu bạc đã đông đủ, canh bạc lập tức được mở ra, chính thức khai chiến.

Bên cạnh mỗi người đàn ông đều có người đẹp làm bạn, sắc đẹp của mỹ nữ thể hiện thân phận của người đàn ông, diện mạo khí chất càng xuất chúng thì càng tỏ rõ người đàn ông ấy có thân phận và địa vị cao. Trong ranh giới sinh tồn, chỉ có giống đực cực mạnh mới có tư cách hưởng thụ giống cái đẹp nhất.

Mỹ nữ mỗi người xinh đẹp một vẻ, đẹp thì có đẹp, tiếc rằng hơi thở phong trần quá mãnh liệt. Một thân sườn xám đỏ thắm thêu hoa, đoan trang thanh tao, lịch sự như Lâm Tuyết ngược lại áp đảo hết hoa thơm cỏ lạ, trở thành tiên hoa chói lòa nhất.

“Chắc chắc!” Đã có gã không nén nổi hâm mộ, thèm nhỏ dãi nói: “Mạc thiếu, nữ nhân của anh thật đẹp a! Từ đâu mà tìm được vưu vật như vậy? Giá bán nhất định không thấp!”

Mạc Sở Hàn cười đắc ý, một tay nghịch nghịch xu vàng, một tay ôm Lâm Tuyết, mỹ nhân trong ngực, hẳn thấy vô cùng thoải mái: “Chỉ có thể tùy duyên mà gặp, không thể cưỡng cầu!”

Tất cả mọi người đều đợi nghe hắc thuật lại quá trình săn đuổi tình yêu, không ngờ lại nghe được một câu như vậy, giật mình, lập tức hiểu ý liền phát ra tràng cười lớn: “Hay cho câu Chỉ có thể tùy duyên mà gặp, không thể cưỡng cầu! Thượng hạng nha!”

Đàn bà trong mắt bọn họ chỉ là hàng hóa hoặc đồ vật, giá tiền nhiều ít sẽ quyết định giá trị và địa vị của người đàn bà ấy. Bỏ ra số tiền lớn mua về đương nhiên không so sánh được với việc tìm được trên đường.

Lâm Tuyết mang lại thể diện cho Mạc Sở Hàn khiến hắc rất vui vẻ, đồng thời cũng ngấm ngấm có chút hối hận, lúc trước vì sao phải cắt đứt như vậy? Khi vừa về thành phố, Lâm Tuyết thấy hắc thì mừng rỡ như điên, khi đó cô luôn nghe theo hắc (trừ chuyện động phòng ra), nhu tình như nước, đáng ra hắc nên tận hưởng một chút mới phải.

Phụ lòng và phung phí của trời như vậy, nghĩ lại Mạc Sở Hàn hối hận không thôi. Cũng may hắc đã đoạt lại được Lâm Tuyết, sau đêm nay, ngày mai hắc sẽ cùng Hoắc lão tam quay về Thái Lan, xem xem Lương Tuấn Đào có thể chạy đến Thái lan cướp người nữa không!

Tâm tình tốt, vận may cũng tốt! Ngay cả sờ bài cũng không tệ, Mạc Sở Hàn khi thắng thường cúi đầu hôn Lâm Tuyết một chút. Cô ở ngay trong ngực rất chân thật, hứng thú của hắc chưa từng lớn đến thế. Cho dù mọi thứ trước kia không còn nữa, cho dù tình cảm chân thành của cô không tồn tại, chỉ cần cô vẫn ở bên hắc, hắc đã cảm thấy hài lòng rồi.

Trước đây Mạc Sở Hàn không biết Lâm Tuyết quan trọng với mình như vậy, cũng may bây giờ nhận ra cũng chưa muộn!

“Đã thắng hơn hai trăm vạn rồi, đêm nay về nhà sẽ giao hết cho em!” Mạc Sở Hàn nịnh nọt, ở bên tai cô nói lời thân mật. Người ta nói so với việc để phụ nữ đếm cánh hoa thì cho cô ta đếm tiền còn khiến cô ta thấy vui vẻ hơn, vậy hắc sẽ để Lâm Tuyết được vui vẻ một phen!

Lâm Tuyết miễn cưỡng giương môi, không đưa ra ý kiến.

Tình cảnh này khiến cô thấy áp lực, những người đàn ông mặt mày bóng loáng đeo trang sức bằng vàng thô ráp, một tay vừa đánh bài, bàn tay to lông lá còn lại thì thần nhiên thăm dò bộ ngực trần trong nội y của các mỹ nữ, vuốt ve không kiêng dè khiến bọn họ không kim lòng nổi mà rên rỉ hoặc cầu xin tha thứ.

Ở đây, đàn bà chính là đồ chơi, hơn nữa còn là đồ chơi thấp hèn nhất. Giống như điều thuốc lá trong miệng đàn ông, sau khi kích thích qua đi, hắc sẽ ném vào đồng rác không chút lưu luyến, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Hiện tại, Lâm Tuyết thế nhưng lại lưu lạc tới đây, trở thành một thành viên trong số bọn họ, rúc vào ngực người đàn ông tên Mạc Sở Hàn, để mặc hắc khinh nhờn, cô có thể không giận dữ sao?

Nhưng cô phải nhẫn nại, cô cần đợi cơ hội chạy trốn tốt nhất. Trước mắt chưa có nên Lâm Tuyết đành yên lặng quan sát tình hình.

Hoắc Văn Phi có vẻ không yên lòng, mắt hắc không thể nào tập trung được vào bài trên tay, càng không để ý tới hai người đẹp hờ hạng bên cạnh, thỉnh thoảng hắc mắt hờn hờn vĩa liếc về phía Lâm Tuyết.

Càng nhìn càng thấy cô xinh đẹp, đúng là câu hồn đoạt phách. Cho tới bây giờ Hoắc Văn Phi vẫn không thể tưởng nổi màu đỏ thắm bình thường kia khoắc lên người Lâm Tuyết lại xuất ra được vẻ cổ điển mê người đến vậy, một ngọn lửa nguy hiểm mơ hồ lừng lờ bùng lên trong hắc.

Hắn thêm muốn điểm phúc của Mạc Sở Hàn, chắc chắn đôi môi gợi cảm kia có hương vị rất ngọt ngào, nước bọt của cô nhất định rất thơm, hắn đã từng nếm qua ... Nghĩ lại, lần trước trên đường cao tốc, hắn giảm tốc độ chặn Lâm Tuyết lại, hắn cưỡng hôn còn cần cô bị thương. Thật ra lúc đó hắn không nên phô trương nhất thời thả cô đi, mặc kệ cô là người đàn bà của ai, dù gì không biết cũng không có tội tội, khi đó Hoắc Vân Phi hắn nên nhân cơ hội mà chiếm hữu cô mới phải!

Do không tập trung tinh thần, Hoắc Vân Phi thua bài liên tục, hăng hái giảm đi, rõ ràng đã mất hứng.

Người đàn ông trung niên cao lớn, thô kệch có khuôn mặt dữ tợn bên cạnh cười ha ha - dâm dăng: “Thua thêm 100 vạn nữa, nhà cái sẽ đưa 3 người đẹp tới cho Hoắc tam thiếu chọn.”

Quy định của sòng bạc là thế, chỉ cần khách hàng thua hơn ba trăm vạn, nhà cái sẽ đưa 3 mỹ nữ tuyệt sắc để khách chơi chọn ra một người hầu hạ mình, rất nhiều đàn ông có tiền đều nhắm vào điểm này mà tới đây chơi!

Nhưng bây giờ Hoắc Vân Phi không có hứng thú với bất cứ mỹ nữ nào, dư quang trong mắt hắn vẫn luôn đặt trên người Lâm Tuyết. Vất vả lắm mới thấy cô đứng dậy, tinh thần hắn không nhịn được rung lên.

Lâm Tuyết muốn ra ngoài hít thở không khí, Mạc Sở Hàn nói: “Ghế lô này rất lớn, bên trong có cửa sổ ngắm cảnh đêm, để Thôi Liệt đi cùng em!”

Lâm Tuyết vốn muốn tìm cơ rời khỏi ghế lô nhưng đúng là thất sách. Las Vegas xa hoa này có thể sánh với khách sạn đẳng cấp quốc tế, trong sòng bài có đầy đủ mọi thứ: phòng nghỉ, phòng hút thuốc, phòng đánh bài, ghế lô ktv. . . Chỉ cần khách chơi muốn, sòng bài đều có thể thêm vào, khách chơi tuyệt nhiên không cần đi kiếm.

Thấy Thôi Liệt dẫn Lâm Tuyết đi về phía hành lang hẹp dài, Mạc Sở Hàn cảm thấy rất yên tâm, hắn tiếp tục ngồi đó thắng bài. Vận may đêm nay không tệ, xem ra Lâm Tuyết đúng là phúc tinh của hắn.

Chờ Lâm Tuyết và Thôi Liệt cùng biến mất trong hành lang, Hoắc Vân Phi cũng đứng dậy, lười biếng vịn vịn thắt lưng, nói: “Vận may không thuận, tôi đi hút thuốc!”

Ngược lại không có ai chú ý tới hắn, dù gì hắn luôn thua, ngừng chiến giữa đường cũng không khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn.

Mạc Sở Hàn càng không ngờ được, người anh em tri kỷ thân thiết kia đã sớm ngấp nghé được ở trên người nữ nhân của mình. Đầu mùa hạ, gió đêm nhẹ thổi lướt qua khuôn mặt, treu đùa tóc mỏng trước trán như bàn tay dịu dàng chăm sóc của người yêu.

Lâm Tuyết đứng trước cửa sổ chăm chú ngắm nhìn cảnh đêm, cuối cùng cô cũng khẳng định: tòa thành dưới lòng đất này thật sự quá thần bí. Hiệu quả hóng gió rất tốt, “Cảnh đêm” đập vào mắt Lâm Tuyết đều là cảnh nhân tạo, dùng đèn chiếu tạo ra ảo ảnh, như mộng như ảo đẹp không tả xiết khiến người ta vừa có cảm giác như mình đang đứng giữa cánh đồng bát ngát, hít thở hương cỏ thơm tươi mát, lại như đặt mình vào ngân hà phồn hoa, cùng gió nhảy múa.

Công trình lớn như vậy quả thật không phải người tầm thường khó làm ra được, bảo sao nơi này có thể thu hút được nhiều cá sấu lớn từ khắp nơi cùng tụ về đánh cược. Nếu có cơ hội, cô nhất định phải nói cho Lương Tuấn Đào biết, để hắn nghĩ cách diệt trừ khối u ác tính này.

Sao cô lại nghĩ tới hắn? Chẳng lẽ ngoài hắn ra, người chính nghĩa trên đời chết cả rồi ư? Mỗi khi nhớ tới trên video hắn cưng chiều Hoàng Y Na thế nào, Lâm Tuyết lại sinh ra một chút u oán!

Không liên quan! Dù gì cô cũng không yêu hắn! Hắn thích ai yêu ai cứ kệ hắn đi, không can hệ gì tới cô!

Xoay người lại, Lâm Tuyết nhìn Thôi Liệt luôn phụng mệnh đứng sau lưng, cô nhận ra anh ta chính là kẻ lần trước đã bắt mình rồi đưa tới cho Mạc Sở Hàn!

—— Thiếu gia, đây là người phụ nữ của ngài!

Giọng nói lạnh lùng bẩm sinh lại nói được lời dễ nghe đến vậy, Lâm Tuyết nghe qua một lần liền nhớ mãi.

Cô nhẹ nhàng giương môi, hỏi: “Anh và Vân Phàm có quan hệ gì?”

Ban đầu, Thôi Liệt đối xử với Lâm Tuyết tựa như với một vật phẩm quý giá nhất, Mạc Sở Hàn dặn anh ta phải bảo quản cô thật tốt, không được để người khác cướp đi, trộm mất hoặc đụng chạm, sờ soạng vào, anh ta chỉ cần làm theo như vậy, nhưng không ngờ “vật phẩm” này còn nói chuyện với mình, hơn nữa vừa mở miệng ra đã hỏi về quan hệ giữa mình và Vân Phàm!

Không lên tiếng thì thôi, lên tiếng rồi thật khiến người ta kinh ngạc! Thôi Liệt rất ngạc nhiên, anh ta muốn tiếp tục khinh thường, coi cô như bình hoa cũng khó.

“Sao cô biết... quan hệ giữa tôi và Vân Phàm hả?” Thôi Liệt cố gắng dùng từ một cách cẩn thận, anh ta không biết rốt cục cô gái này biết được bao nhiêu chuyện.

“Sao lại không biết chứ?” Lâm Tuyết vẫn thản nhiên mỉm cười như trước, trong lời nói lại ngầm lộ ra một tia bém nhọc: “Anh và Vân Phàm... hẳn là có quan hệ huyết thống.”

Đó là loại khí phách tự nhiên rất giống nhau, hoặc có thể nói là khí chất hay đặc tính nào đó, tóm lại, quan hệ giữa hai chàng trai này tuyệt đối không tầm thường.

Thôi Liệt đóng chặt miệng mình, lấy sự từ chối làm câu trả lời cho vấn đề của cô.

Lâm Tuyết cũng không truy hỏi, cô vừa chậm rãi đi về phía toilet vừa nói: “Cùng phụ nữ đi toilet không phải việc đàn ông nên làm đâu.”

Thôi Liệt vừa muốn cất bước đành phải dừng lại, nhìn cô đi vào toilet.

Hoắc Vân Phi rất nhanh đã chạy qua bên này, ban đầu, hắn nhìn đông nhìn tây trong chốc lát, sau đó hướng về Thôi Liệt đi tới.

“Người đâu?” Hoắc Vân Phi hỏi.

Thôi Liệt thấy hắn cũng không dám chậm trễ liền đáp đúng sự thực: “Đi toilet!”

“...”

*

“Tôi đã chuẩn bị tốt rồi, mọi chuyện cứ tiến hành theo kế hoạch!”

“Được, chỉ cần cô làm tốt chuyện của mình, những thứ khác đã có tôi làm!”

“Hừ, lần này nhất định phải chính chết con tiện nhân Lâm Tuyết kia!”

“Lâm Tuyết không thể chết!” Giọng nói trong trẻo đột nhiên trầm xuống: “Nếu cô ấy chết, tôi sẽ kể những chuyện cô từng làm cho Mạc Sở Hàn nghe, nên cô cứ chờ bị chôn cùng Lâm Tuyết đi!”

“Hừ!” Thư Khả nghiêng răng nghiêng lợi, cả gương mặt xinh đẹp đều trở nên vằn vẹo: “Các anh đều là loại đàn ông hèn mọn, sao cứ giống mấy con chó vây quanh cô ta quẩn tới quẩn lui? Chẳng lẽ đàn bà trên thế giới này chết hết rồi à? Hay là miệng không ăn được mới là mỹ vị hiếm thấy?”

“Cô vĩnh viễn sẽ không hiểu được đâu!” Ngữ khí của người đàn ông kia lạnh lùng khó hiểu, hắn dừng lại một chút rồi ngấm ngấm cảnh cáo: “Nhớ cho kỹ, chúng ta có nhu cầu riêng, nếu cô muốn phá hủy điều tôi muốn có, tôi sẽ cho cô cùng xuống địa ngục!”

*

Ra khỏi toilet, khi Lâm Tuyết xoay người rửa tay, cô cảm thấy bên cạnh mình có nhiều thêm một người. Nâng mắt lên nhìn qua gương soi, quả nhiên bắt gặp Hoắc Vân Phi hai tay đang đặt trong túi quần, mắt tà tứ nhìn chằm chằm vào cô.

Lâm Tuyết thản nhiên xé giấy vệ sinh, lau tay xong vo lại thành viên ném vào thùng rác, sau đó mắt nhìn thẳng rời đi.

“Này!” Hoắc Vân Phi không ngờ cô lại xem nhẹ mình đến thế, hắn vội chạy theo sau, trơ mặt cười nói: “Cô bé, thấy anh sao không lên tiếng gọi hả?”

Lâm Tuyết trầm mặt xuống, cô liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Xin lỗi, tôi không quen anh!”

“Không quen?” Hoắc Vân Phi mặt dày mày dạn áp sát vào, khuôn mặt tuấn tú tà mị, cười đầy lưu manh: “Người đàn ông của em không hỏi xem vết thương trên miệng em bị ai cắn ư?”

Lâm Tuyết dứt khoát đáp lại hần một cách thẳng thắn: “Tôi nói thật là bị chó cắn.”

“Khụ!” Hoắc Vân Phi bị làm cho ghen hòng đến mức mặt mày trắng dã.

Lâm Tuyết chẳng buồn phản ứng lại, nhắc chân tiếp tục rời đi.

“Từ từ đã!” Hoắc Vân Phi vươn tay giữ chặt tay ngọc, cảm giác ôn hương noãn ngọc đúng là tuyệt vời không tả được. Người đẹp thơm ngát mềm mại như vậy, khi đặt dưới thân, thật là ... nghĩ thôi mà đã mất hồn không dứt. “Cô bé, dù sao chúng ta coi như quen biết cũng đã lâu, đừng vội đi vậy chứ.”

Lâm Tuyết dừng bước, cô nhân thể ngoái đầu nhìn lại, cười nhẹ: “Anh giữ tôi lại làm gì?”

Mỹ nhân thế mà lại nở nụ cười! Trong nháy mắt, xương cốt của Hoắc Vân Phi mềm xuống vài phần, bàn tay to dùng thêm khí lực, người đẹp liền ồm ồm ngã vào ngực hần.

“Em thật là thơm a!” Hần nhanh nhẹn cúi đầu tìm kiếm môi cô, gấp gáp hôn lên.

Vốn muốn cho bản mặt vô sỉ của hần một cái tát nhưng chuyện trước mắt khiến Lâm Tuyết đột nhiên thay đổi chủ ý. Cô đưa tay ra ngăn môi hần lại, nhẹ giọng nói: “Đừng có gấp, chúng ta đổi chỗ đã.”

Đang khốn khổ vì không tìm được kế hay để thoát thân, người đàn ông này tìm tới quả là đúng lúc.

Vì một câu hờn mát của cô, Hoắc Vân Phi lập tức bị dục hỏa đốt người, hận không thể hành quyết cô ngay tại chỗ. Hần thở hổn hển, giọng nói khàn khàn: “Được! Chúng ta đổi chỗ!”

Ghế lô đánh bài rất lớn, đương nhiên không chỉ có một cửa ra vào. Hoắc Vân Phi khá quen thuộc với nơi này, hần biết cửa sau ở gần đây, dùng lối đó sẽ không kinh động tới Mạc Sở Hàn đang chơi đằng trước, nghĩ vậy, hần liền mang Lâm Tuyết đi thẳng.

Hoắc Vân Phi kéo Lâm Tuyết chạy trốn tưởng thần không biết quỷ không hay nhưng lại bị Thôi Liệt ngăn lại.

“Tam thiếu, xin dừng bước!” Đương nhiên Thôi Liệt hiểu tính tình Hoắc Vân Phi, anh ta dùng lời lẽ cung kính như cũ nhưng kiên quyết nói: “Đây là người phụ nữ của Mạc thiếu, ngài không thể đưa đi!”

Hoắc Vân Phi vén môi nói: “Tôi chỉ muốn dẫn cô ấy ra ngoài nói chuyện tâm tình.”

“Có lời gì ở trong này cũng có thể nói được.” Thôi Liệt thể hiện rõ sự lo lắng. “Ngài không thể đưa cô ấy ra khỏi tầm mắt của tôi. Cho dù có rời khỏi đây, cũng phải ra từ phòng đánh bài phía trước, không thể đi cửa sau được!”

Không ngờ Mạc Sở Hàn lại đề phòng với Lâm Tuyết chặt chẽ đến vậy, ngay cả bạn thân của hần cũng không thể đưa cô đi. Trong lòng Lâm Tuyết cười lạnh, còn nói cái gì mà từ hôm nay trở đi sẽ cùng cô quên hết những chuyện đã qua, bắt đầu lại lần nữa. Nói sovới hát nghe còn hay hơn, trên thực tế thì trong mắt hần, cô chính là vật phẩm sở hữu và bị chiếm làm của riêng.

Lâm Tuyết hạ quyết tâm, cô cúi xuống gần bên tai Hoắc Vân Phi, động viên hần: “Dẫn tôi đi đi, rời khỏi anh ta tôi sẽ theo anh.”

Hoắc Vân Phi này dù sao cũng dễ đối phó hơn Mạc Sở Hàn, chỉ cần hần có thể đưa cô đi, cô liền có cách thoát khỏi hần.

“Muốn trốn người đàn ông của em sao?” Hoắc Vân Phi nhin không được quan sát Lâm Tuyết lần nữa, hần cảm thấy cô quả thực là người đàn bà mình không thể nhìn thấu.

“Sao hả? Anh thích tôi ở lại bên cạnh anh ta à?” Lâm Tuyết nghiêng đầu cười khê.

Đúng là trúng tà rồi, nếu không thì vì sao chỉ một nụ cười của cô đã khiến lòng hần loạn lên rồi? Hoắc Vân Phi cười ha ha, kéo cô vào ngực, nói: “Đi, ở trước mặt Mạc Sở Hàn anh sẽ yêu cầu anh ta trao em cho anh. Anh ta và anh đã có nhiều năm giao tình, nhất định sẽ không keo kiệt một người đàn bà!”

Lâm Tuyết kinh hãi, vội vàng cự tuyệt: “Không được! Bây giờ anh dẫn tôi đi đi!”

“Cô bé, vội vã vậy à.” Hoắc Vân Phi càng nhìn càng thấy thích, ôm cô liền động tay động chân.

Đồ háo sắc! Lâm Tuyết hung hăng đẩy móng heo của hắn ra, nói cho hắn biết: “Mạc Sở Hàn sẽ không tặng tôi cho anh!”

Đang lúc tranh chấp, đột nhiên có một nữ bồi bàn từ phòng rửa tay bước ra, cô ta bước nhanh đến trước, giơ cái di động lên hỏi: “Tiểu thư, đây là đồ cô bỏ quên trong phòng rửa tay.”

Lâm Tuyết liếc nhìn điện thoại, tâm hơi xao động cũng hơi nghi ngờ. Xao động vì bắt được điện thoại thì cô sẽ có cơ hội cầu viện cho bên ngoài, nghi ngờ vì chuyện tốt như thế sao đột nhiên lại xuất hiện với cô, thật là trùng hợp.

“Trả lại cho cô này.” Nữ bồi bàn kia tốt bụng đưa di động cho Lâm Tuyết.

“Chờ đã.” Thôi Liệt đi tới, mặt không biến sắc nói: “Không phải của cô ấy.” Mạc Sở Hàn đã ngăn cách Lâm Tuyết với mọi phương tiện liên lạc, hắn cho gì thì cho cũng sẽ không đưa điện thoại cho cô.

“Là của cô ấy.” Nữ bồi bàn nghiêm túc nói: “Tôi đã tận mắt thấy cô ấy dùng chiếc di động kia gọi điện.”

Cái này ngay cả Lâm Tuyết cũng không nói nổi. Cô dùng di động gọi điện lúc nào nhỉ? Sao cô lại có cảm giác như đang có một âm mưu gì đó. Lâm Tuyết không hề do dự, lạnh lùng mở miệng nói: “Tôi không gọi điện, chiếc di động kia cũng không phải của tôi!”

Nữ bồi bàn như gặp phải rắc rối liền hoảng sợ, cô ta vứt lại điện thoại cho Thôi Liệt rồi nói: “Đồ trả lại ấy người, tôi không biết gì hết!” Nói xong, liền vội vàng đi mất.

Lúc này, bên trong điện thoại đột nhiên truyền ra đoạn đối thoại của một đôi nam nữ:

“... Mạc Sở Hàn bây giờ rất tin tưởng em, hắn cho rằng em thật sự muốn cùng hắn nối lại tình xưa. Anh yên tâm, em sẽ làm theo những lời anh dặn. Tuấn Đào, anh hãy mau tới cứu em đi!”

“Được! Bà xã đừng sợ, anh lập tức dẫn người đuổi tới! Em nói xem, bắt được Mạc Sở Hàn rồi, anh nên đối xử với hắn thế nào đây?”

“Giết hắn! Tuấn Đào, anh nhất định phải ở trước mặt em chém ngàn đao lên người hắn. Em rất hận hắn! Bây giờ em chỉ yêu anh, vì anh em nguyện làm mọi chuyện. Mạc Sở Hàn thật buồn cười, hắn vẫn tưởng rằng em còn tình cũ khó quên với mình, vậy cứ để hắn mơ giấc mộng đẹp của mình đi. Đồ ngốc! ...”

Đoạn ghi âm kia thật rõ ràng, bất cứ ai cũng có thể nhận ra giọng nói trong đó là của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào. Nữ bồi bàn vừa rời đi thật trùng hợp lại ẩn vào nút phát của đoạn ghi âm, đem cuộc nói chuyện hoàn chỉnh giữa cô và Lương Tuấn Đào mở ra lần nữa.

Lâm Tuyết khiếp sợ đến tột đỉnh, cô chưa bao giờ cùng Lương Tuấn Đào nói chuyện bằng chiếc điện thoại này, cũng chưa từng nói những lời như vậy, sao lại ... Nhưng mà nghe qua ... đây đúng là giọng của cô và hắn, ngay bản thân cô cũng thấy hoảng hốt!

Hoắc Vân Phi ngẩn ra, vẻ lưu manh trên khuôn mặt tuấn tú nhất thời biến mất không thấy đâu nữa. Hắn xoay người, chậm rãi liếc Lâm Tuyết bằng ánh mắt đầy sát ý và lạnh lẽo, dùng giọng điệu nguy hiểm, hắn gần từng tiếng hỏi: “Cô và Lương Tuấn Đào có quan hệ gì?”

... Lâm Tuyết không cần hiểu cũng nhận ra được: chắc chắn người đàn ông đứng trước mặt cô có thù oán với Lương Tuấn Đào, hơn nữa còn sâu đến mức không đội trời chung. Sự việc bất ngờ thay đổi, mọi chuyện nhanh chóng phát triển theo hướng bất lợi, do không khống chế được cục diện nên cô có chút trở tay không kịp.

Thôi Liệt đã sớm cầm chiếc điện thoại kia đi tìm Mạc Sở Hàn, anh ta để vài gã vệ sĩ ở lại trông coi Lâm Tuyết để phòng không cho cô chạy mất.

Vất vả lắm mới chờ được cơ hội này, nếu cứ bị Mạc Sở Hàn mang đi như vậy, không nói đến việc đoạn ghi âm trong điện thoại có thể chọc hắn nổi giận, khó bảo đảm được hắn sẽ không có hành động cực đoan gì với cô, sau này nếu hắn giam giữ trong biệt thự, không bao giờ thả ra nữa thì cô rất có thể sẽ phát khùng lên mất!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Lâm Tuyết nghĩ tới biện pháp duy nhất. Cô khẽ cắn môi, đôi mắt tràn ngập một tầng sương mù, cô dịu dàng nói với Hoắc Vân Phi: “Anh muốn biết, tôi sẽ cho anh biết.”

Hai người vốn đứng cách nhau rất gần, khi nói chuyện, cước bộ của Lâm Tuyết nhẹ nhàng di chuyển, thân thể mềm mại dựa sát vào hắn.

Dáng người xinh xắn đột nhiên chạm vào mình, dù trong lòng đã sinh cảnh giác nhưng trái tim Hoắc Vân Phi vẫn đập mạnh và loạn nhịp một chút. Thừa dịp hắn bị phân tâm, từ bên hông, Lâm Tuyết thành công rút được khẩu súng lục giắt sau thắt lưng hắn, cô lạnh giọng cảnh cáo: “Đừng nhúc nhích!”

Lại trúng kế! Hoắc Vân Phi thầm hối hận vì bản thân mình quá khinh suất, đã trải qua vô số mưa bom bão đạn, vậy mà hắn lại bị người đàn bà này cho vào bẫy.

“Bỏ súng xuống, cô dám động vào một sợi tóc của Tam thiếu, chúng tôi lập tức bắn cô thành tổ ong vò vẽ!”

Không biết từ đâu nhảy ra mấy gã cầm súng, thân thủ nhanh nhẹn giữ chắc súng trong tay đứng vây quanh Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết không hề hoảng sợ, vì súng của cô đang hướng thẳng vào Hoắc Vân Phi!

“Con mẹ nó chứ, cô thực sự là nhân tình của Lương Tuấn Đào sao?” Hoắc Vân Phi hung tợn hỏi.

Lâm Tuyết lạnh lùng sửa lại cho đúng: “Tôi là vợ hợp pháp của anh ấy!”

“Vợ?” Trong tiếng cười của Hoắc Vân Phi tràn ngập châm chọc và hận ý: “Tên khốn kiếp ấy lại đưa vợ mình đến để làm ấm giường cho Mạc Sở Hàn ư?”

“Không phải anh ấy đưa mà là Mạc Sở Hàn cướp đoạt!” Vì cái gì mà Lâm Tuyết không muốn Lương Tuấn Đào bị người khác hiểu lầm. Dù trong lòng cô oán hận nhưng ở trước mặt người khác, cô luôn không tự chủ được đứng ra bảo vệ hắn, giúp hắn nói rõ.

Dường như cùng lúc đó, Mạc Sở Hàn biết tin cũng nhanh chóng chạy tới. Khuôn mặt tuấn tú như hầm băng, đôi mắt lạnh lẽo bắn về phía cô gái đang dùng súng không chế Hoắc Vân Phi, giọng hắn khàn khàn như muốn vỡ ra: “Tiện nhân, bỏ súng xuống!”

Lại gọi cô là tiện nhân! Khóe miệng Lâm Tuyết tràn ra một tia châm chọc, cô đùa cợt nói: “Không phải anh bảo từ từ hôm nay trở đi tôi đã thành vương hậu của anh ư? Chớp mắt một cái đã hiện nguyên hình rồi à?”

“Phi! Đề tiện như cô mà xứng với tôi sao?” Mạc Sở Hàn phẫn nộ đến mức cả người run rẩy, hắn tức tối khiển trách: “Lâm Tuyết, nếu cô dám đối nghịch với tôi, tôi sẽ cho cô cầu sống không được muốn chết không xong!”

Bàn tay cầm súng của Lâm Tuyết không chút rời lỏng, bàn tay kia thì di chuyển về phía eo của Hoắc Vân Phi, cô đang tìm huyết tề liệt.

“Cô sờ chỗ nào thế?” Đúng là mất mặt, bị thua dưới tay một người đàn bà, là do hắn quá khinh suất hay bản lĩnh của Lâm Tuyết quá lớn? Quả thật, Hoắc Vân Phi không ngờ thân thủ cô lại tốt đến vậy.

Lâm Tuyết đột nhiên nhớ tới lời của Lương Tuấn Đào với mình trước đây: “Nhớ kỹ, đừng có sờ loạn thắt lưng đàn ông!” Đó là câu hắn nói với cô trong lần đầu gặp mặt, khi bọn họ đi trên đường bị lọt vào ổ tập kích của Mạc Sở Hàn.

Đôi mắt âm trầm bi thương, cô mạnh mẽ ấn vào huyết tề liệt bên hông Hoắc Vân Phi!

“Con mẹ nó chứ!” Hoắc Vân Phi bị cô điểm trúng huyết, nhất thời nổi trận lôi đình quát tháo: “Cô cứ cầu nguyện thượng đế ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay tôi thật tốt đi!”

Khống chế được huyết vị của Hoắc Vân Phi, xác định hắn sẽ không quấy phá nữa, lúc này khẩu súng trong tay Lâm Tuyết mới chuyển qua huyết thái dương bên phải trán, đối diện với sắc mặt xanh mét của Mạc Sở Hàn, cô nói: “Tránh ra! Nếu không tôi sẽ cùng chết với anh ta!”

Ánh mắt Mạc Sở Hàn âm trầm đến dọa người, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười cổ quái, hắn cười nói: “Đồ đề tiện, quả nhiên chưa lần nào cô khiến tôi thất vọng!”

“Anh mới là kẻ dê tiện! Đồ đàn ông dê tiện!” Lâm Tuyết hận Mạc Sở Hàn vô cùng, cô biết muốn chạy đi là rất khó liền dứt khoát chĩa họng súng về phía hắn, muốn cho hắn một phát đạn.

Bắn không chết - coi như hắn mạng lớn, có bắn chết thì cô cũng không thoát khỏi việc bị chôn cùng hắn. Tóm lại, Lâm Tuyết không bao giờ muốn bị kẻ biến thái kia tra tấn nữa.

“Pằng!” Một tiếng súng mỏng manh vang lên, là bắn vào trần nhà. Bàn tay lớn của Hoắc Vân Phi đã vững vàng không chế được tay cầm súng của Lâm Tuyết, mắt hắn lộ ra ý cười khó hiểu: “Cô cho rằng chỉ bằng cô là có thể không chế được tôi sao?”

Gã đàn ông này ... Không phải hắn đã bị cô điểm huyết tê liệt sao?

“Chưa nghe qua, huyết vị có thể đổi vị trí à?” Hoắc Vân Phi vỗ nhẹ lên khuôn mặt Lâm Tuyết, cảm giác mịn màng ấy khiến hắn không nỡ dùng sức.

Lâm Tuyết khẽ cắn môi, hung hăng trừng hắn.

Quả thực cô từng nghe qua việc huyết vị có thể đổi vị trí, nhưng đó là cảnh giới mà đại sư khí công mới đạt được, cô không ngờ người đàn ông trước mặt mình lại có bản lĩnh này.

“Vân Phi, giao tiện nhân đó cho tôi!” Mạc Sở Hàn lấy tốc độ nhanh nhất chạy qua, khi nói chuyện, tay hắn đã đặt trên vai Lâm Tuyết.

Chuyện này, dù Hoắc Vân Phi không muốn buông tay cũng không còn cách nào khác, dù gì Lâm Tuyết cũng là đàn bà của Mạc Sở Hàn! Hắn hơi phần nộ tránh ra, không mẫn không nhạt nói: “Nghe nói người đàn bà to gan lớn mật này là vợ của Lương Tuấn Đào, anh cũng biết tôi và hắn là kẻ thù một mất một còn ...” Câu này ngụ ý, hắn muốn dùng Lâm Tuyết để đối phó với Lương Tuấn Đào.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta!” Mạc Sở Hàn chế trụ Lâm Tuyết, hắn như đang hận không thể xé thịt uống máu cô ngay lập tức.

Thôi Liệt vội vã chạy lại nhắc nhở: “Thiếu gia, chúng ta phải lập tức đi thôi, Lâm Tuyết đã dùng điện thoại thông báo cho Lương Tuấn Đào rồi!”

Mạc Sở Hàn quét mắt qua chiếc di động trên tay Thôi Liệt, đôi mắt hung ác nham hiểm thêm đến vài phần máu tanh, một tay hắn kéo tóc Lâm Tuyết, ép cô ngẩng đầu đối mặt với mình, từng chữ lạnh như băng được phun ra từ kẽ răng: “Đồ dê tiện, sao cô có di động hả?”

Lâm Tuyết cảm thấy như mình đang rơi vào một chiếc bẫy rập được bện tỉ mỉ, ai lại nhọc công hãm hại cô như vậy, dĩ nhiên không phải Mạc Sở Hàn rồi! Thế thì là ai? Thư Khả ư?

Quả nhiên, di động của Mạc Sở Hàn rung lên, cơn giận còn sót lại chưa bị dập tắt khiến hắn lấy điện thoại ra, chỉ liếc mắt một cái rồi không thèm nghe.

Rất nhanh sau đó, điện thoại Thôi Liệt cũng vang lên. Đương nhiên người nào đó thấy Mạc Sở Hàn không chịu nhận máy liền tùy thời mà gọi cho Thôi Liệt luôn theo cạnh hắn.

Thôi Liệt nhìn màn hình rồi tiếp điện thoại: “Alo, Thư Khả tiểu thư, cô có chuyện gì thế? ... Sao cơ?” Anh ta vừa nghe vừa mở to mắt nhìn về hướng Lâm Tuyết.

Cô lập tức hiểu ra: là do Thư Khả làm! Lâm Tuyết cười lạnh: “Người đàn bà của anh lại bắt đầu giở móng khoe mới, anh tin không?”

“Đồ dê tiện, vẫn còn cái cốt!” Mạc Sở Hàn nhả nài không cho cô một cái tát, vất vả lắm mới áp chế được cảm xúc thô bạo, hắn thở dốc nói: “Trở về tôi sẽ tính sổ với cô!”

“Thiếu gia!” Thôi Liệt đi tới, nhỏ giọng nói: “Thư Khả tiểu thư kể, khi Lâm Tuyết đánh cô ấy ngã xỉu, điện thoại di động của cô ấy đã bị Lâm Tuyết trộm mất ...”

“Bốp!” Cuối cùng Mạc Sở Hàn vẫn giáng lên mặt Lâm Tuyết một cái tát, hắn oán giận tâm cơ của cô sao lại sâu đến vậy. Để có thể thoát khỏi hắn, để có thể trở về trong vòng tay của Lương Tuấn Đào mà cô có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Lợi dụng sự dụng túng và cứng chiều của hắn, còn đùa giỡn, coi hắn như kẻ ngốc!

Đáng trách hẳn lại bị ma quỷ ám vào người, rõ ràng thấy Lâm Tuyết khinh thường Thư Khả còn để mặc cho cô càn quấy ... nghĩ tới đúng là muốn đánh cô lần nữa.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên, người Hoắc Vân Phi dẫn theo chạy nhanh tới, giọng nói gấp gáp: “Tam thiếu, Lương Tuấn Đào dẫn người đến rồi, chúng ta mau đi thôi!”

Sao lại trùng hợp đến thế? Lâm Tuyết nghe thấy tên của Lương Tuấn Đào, trước mắt liền sáng ngời, ánh sáng trong mắt cô không giấu được Mạc Sở Hàn, đôi mắt hắn lập tức đỏ lên.

“Tiện nhân!” Hắn thô bạo nắm chặt tóc cô, phá hủy triệt để kiểu tóc Alan đã mất nửa giờ tỉ mẩn mới tạo hình xong. Sao hắn lại đối xử với cô ta tốt như vậy, người đàn bà này hoàn toàn không đáng để hắn đối tốt với cô ta!

Mạc Sở Hàn nghiêng răng nghiêng lợi ken kết, phần nộ găm giữ: “Tôi sẽ cho cô xuống địa ngục! Đừng nói đến Lương Tuấn Đào, cho dù thần tiên xuất hiện cũng không cứu nổi cô!”

Rống xong, hắn lôi Lâm Tuyết đi thẳng vào phòng đặt cược. Tóc cô bị hắn túm chặt thô bạo, cô chỉ có thể lảo đảo bước theo hắn. Rất nhanh sau đó, bọn họ đã tới bàn chơi bài, tại đây không thấy bóng dáng dân chơi cờ bạc đâu nữa, không biết do thấy tình thế không ổn nên tất cả đều chạy tháo thân hay bị người của Mạc Sở Hàn lừa đi rồi, tóm lại, phòng đánh bạc lớn như vậy chỉ thấy người của Mạc Sở Hàn và Hoắc Vân Phi.

“Sao cô lại đề tiện thể hả?” Có lẽ càng nghĩ càng thấy tức giận nên Mạc Sở Hàn hung bạo với đôi mắt đỏ quạch đã quăng Lâm Tuyết vào thẳng bàn đặt cược một cách tàn nhẫn.

“Oành!”

“A!”

Lâm Tuyết bị đập mạnh vào lề bàn, lề bàn bằng gỗ lim rắn chắc suýt nữa khiến cô thổ huyết. Quân bài và xu đánh bạc từ trên bàn rơi xuống. Cô vịn chân bàn bên cạnh từ từ khuỵu ngã chạm đất, ho khan dữ dội.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Tuyết chớp cơ hội, dùng tư thế cúi người để che dấu, cô nhanh tay giật đứt sợi dây truyền có gắn “thiết huyết lòng son” trước ngực mình ra, đặt nó bên dưới đồng xu đánh bạc kia. Động tác của Lâm Tuyết rất nhanh, không hề bị kẻ nào phát hiện.

“Tiện nhân!” cơn giận dữ và tính tàn bạo của Mạc Sở Hàn bộc phát, hắn đá cô một cước từ sau lưng, không chút thương tiếc đá xoay người cô lại. Mắng: “Trở về tôi sẽ xử lý cô thật tốt!”

*

Không phải Lương Tuấn Đào chưa từng nghi ngờ Mạc Sở Hàn, nhưng cần điều tra thì đều điều tra rồi, vẫn không tìm được bất cứ dấu vết nào. Bất động sản đứng tên hắn và Lý gia đều đã kiểm tra qua, đều không có dấu hiệu giấu Lâm Tuyết bên trong. Có lẽ Lương Tuấn Đào tuyệt đối không ngờ rằng giữa vùng núi hoang vắng ở ngoại ô thành phố, Mạc Sở Hàn đã dùng tên Lâm Tuyết để kiến tạo một ngôi biệt thự.

Sơ suất ấy gần như là điểm chí mạng, suýt nữa khiến hắn và cô bỏ lỡ nhau trong kiếp này. Cũng may mọi thứ hình như đều được định trước, nên trở lại cuối cùng sẽ trở lại thôi.

62. Q.2 - Chương 9: Thủ Trưởng Giá Lâm

Lương Tuấn Đào đợi rông rã ở thị trấn A một tuần liền, thiếu mỗi việc quật ba thước đất lên, dưới sự đồng lòng hợp lực trợ giúp của Phùng Châu Long và Đoạn Dật Phong, cuối cùng khi biết được tung tích Hoắc Vân Phi thì hắn đã trở lại thủ đô rồi!

Tiểu tử này quả nhiên xuất quỷ nhập thần, ở mỗi nơi chỉ lộ diện chớp nhoáng rồi nhanh chóng biến mất không thấy đâu, quả thực còn trợn hơn chạch. Biết Hoắc Vân Phi xuất hiện tại thủ đô, Lương Tuấn Đào lại nhanh chóng mang theo Hoàng Y Na dùng phi cơ trực thăng bay về.

Toàn thủ đô đang chuẩn bị giới nghiêm, dốc sức lòng bắt không để cá lớn lọt lưới lại bất ngờ nhận được tin báo lúc này Hoắc Vân Phi đang đánh bạc dưới Hoàng Cung ngầm!

Không biết tin tức đáng tin cậy hay không nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, Lương Tuấn Đào sẽ không từ bỏ! Hắn gióng trống khua chiêng triệu tập quân lực, một đường chạy thẳng tới nơi, chỉ trong nháy mắt đã bao vây chặt chẽ Hoàng Cung khổng lồ này, ngay đến con ruồi cũng không bay qua được.

Nhưng Lương Tuấn Đào biết rõ, Las Vegas bí mật này 4 phương 8 hướng đều ra được nhánh núi, liên thông với các đường cao tốc, trong thời gian ngắn hoàn toàn không có cách nào chặn được các ngã.

Lòng nóng như lửa đốt, hân hận không thể lập tức dẫn người xông vào xóc cả Las Vegas bí mật lên để tra xét kĩ càng cẩn thận.

Tòa sòng bạc ngầm này là sản nghiệp của Thiệu gia, việc nể mặt và giao tình giữa Lương Tuấn Đào cùng Thiệu Kiệt không phải sơ sơ, hắn đành gọi điện cho anh ta hoá tốc qua đây giúp mình lòng bắt Hoắc Vân Phi.

“Hoắc lão tam ở trong sòng bạc của cậu! Đêm nay tôi muốn tóm hắn! Hãy phối hợp một chút, nếu không đồ của cậu có bị đập phá cũng đừng trách tôi!” Khi gọi cho Thiệu Kiệt, khẩu khí của Lương Tuấn Đào không chút khách khí, không tìm ra biện pháp thì hắn sẽ phát điên lên mất, không thềm giữ thể diện cho ai hết!

Thiệu Kiệt vừa nghe đã biết là chuyện không nhỏ, anh ta đâu dám khinh thường, vội vàng nói: “Đừng, giờ tôi lập tức đến ngay, cậu bảo quân của cậu có văn hóa chút đi! Chỗ này của tôi từ lúc khai trương vẫn chưa có ai dám đến đập phá, Đào tử, tiểu tử này đừng có không nể mặt tôi nhé!”

Xe Thiệu Kiệt rất mau đã tới. Sòng bạc khổng lồ bí mật của anh ta bị Lương Tuấn Đào dẫn quân đội đến bao vây tầng tầng lớp lớp, súng tự động và pháo cối đều chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn đợi Thủ trưởng đại nhân ra lệnh một tiếng.

*

Nhờ sự giúp đỡ của Thiệu Kiệt, công việc thuận lợi hơn nhiều. Toàn bộ video ở các ghế lô và phòng đánh bài được tập hợp lại, lần lượt sắp xếp tra xét nhưng không phát hiện ra bóng dáng Hoắc Vân Phi.

“Có phải hắn nghe thấy tin gì nên chạy rồi không?” Lương Tuấn Đào nghi ngờ suy nghĩ trong chốc lát, sau đó quyết đoán bảo mọi người đem những cuộn video tư liệu về để tiến hành tìm kiếm sau.

Ước chừng nửa giờ kế tiếp đã phát hiện ra Hoắc Vân Phi trên video tư liệu! Nếu Lương Tuấn Đào tua về trước vài phút đồng hồ thì cũng có thể thấy được Lâm Tuyết, đáng tiếc trong lòng nóng vội như lửa khiến hắn sau khi xác định xong hành tung Hoắc Vân Phi liền gấp rút hành động, bỏ lỡ tin tức liên quan tới Lâm Tuyết một cách vô ích.

“Tiểu tử này, lặn thật nhanh!” Khuôn mặt Lương Tuấn Đào trầm xuống, hắn nói với Thiệu Kiệt: “Người anh em, góp một tay đi!”

*

“Cái gì? Vợ của cậu bị Hoắc Vân Phi bắt đi rồi?” Thiệu Kiệt và Lương Tuấn Đào là chiến hữu, năm đó đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng, hai người cùng ở thủ đô nên giao tình khá tốt.

“Gã đó cầm tù cô ấy, nếu tóm được, tôi sẽ nình sống!” Lương Tuấn Đào nói ra một câu tàn nhẫn rồi nhỏ giọng dặn dò Thiệu Kiệt: “Khi bắt người cậu chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng đánh gục Hoắc Vân Phi, tôi phải moi được tung tích của vợ tôi từ miệng hắn!”

Hoắc Vân Phi là trùm buôn lậu thuốc phiện quốc tế cuối cùng, cũng là tội phạm bị truy nã cấp A, gặp hắn có thể không cần cảnh cáo mà trực tiếp hạ gục. Hai năm trước, Lương Tuấn Đào từng tự tay bắn chết lão nhị của Hoắc gia - Hoắc Vân Hải, lập được công đầu. Lần này, hắn không thể lại ra tay hạ sát Hoắc lão tam, vì trước tiên, hắn muốn xác định được tung tích và an nguy của Lâm Tuyết đã.

Lưới yên lặng được tung ra. Nhưng khi thu lưới lại không thấy mục tiêu mong đợi. Từng góc ghế lô đều được lục soát kĩ, nhưng không thấy bóng dáng Hoắc Vân Phi đâu, hắn đã chuồn mất.

Qua phân tích và phán đoán, Thiệu Kiệt khẳng định: “Nhất định là Hoắc Vân Phi đã nhận được tin báo! Khi người của anh bao vây nơi này, hắn đã chạy đi từ trước rồi.”

“Mẹ nó chứ, tiểu tử này đúng là gian xảo!” Lương Tuấn Đào tức giận đến mức dấm một quả vào bàn đánh bạc, bên dưới bị rung động mạnh, chỉ nghe thấy “Ầm! Rầm!” Xu đánh bạc bằng vàng trên bàn nảy lên cùng với mặt bàn gỗ lim tạo ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe.

Dám dùng vàng để đúc xu, toàn thủ đô cũng chỉ có Thiệu Kiệt bạo tay như vậy! Xu đặt cược và phí tổn của Las Vegas bí mật này phải lên đến hơn vạn cân vàng, không nghi ngờ gì nữa, đó đúng là con số khiến người ta phải chếp miệng.

Nhưng giữa ánh vàng rực rỡ lại có một màu sắc không hài hòa xen vào, Lương Tuấn Đào rất miễn cảm với màu sắc kia, bởi đó là màu vỏ đạn!

Đôi mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt trên vật khả nghi, hắn hơi nheo mắt, đúng vậy, đầu chính xác là vỏ đạn! Thân thể cao lớn của Lương Tuấn Đào từ từ khom mình cúi xuống, hắn đẩy những đồng xu ra liền thấy được rõ ràng mặt dây chuyền hình trái tim làm từ vỏ đạn.

Sợi dây xuyên qua nó cũng bằng vàng nên nằm giữa đồng xu đặt cược không thể nào nhận ra được, may mắn thay, mặt dây chuyền là vỏ đạn dính vào, đối với đạn được Lương Tuấn Đào rất nhạy cảm, liếc mắt một cái hắn nhận ra ngay.

Trái tim hắn đột ngột nhảy dựng lên, tạo hình của mặt dây này trông khá quen mắt, cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt hắn vội vàng thay đổi. Trước đây, trên cổ Lâm Tuyết không phải cũng đeo món đồ giống vậy ư? Hình như là Mạc Sở Hàn để lại cho cô, lúc ấy hắn dùng mảnh khố bóp nát, sau đó còn tiện tay ném vào thùng rác.

Lương Tuấn Đào quan sát sợi dây chuyền một cách cẩn thận, kỹ càng, càng nhìn càng thấy không bình thường. Hắn nhớ rõ đầu nhọn của vỏ đạn lúc ấy có vết mài hơi đỏ, bên trong vật này lại giống như đúc! Không thể là trùng hợp! Cũng không có khả năng được bán sỉ với số lượng lớn bởi thứ này là đồ chế tác thủ công!

Sao nó lại ở đây? Nắm mặt dây chuyền trong lòng bàn tay, Lương Tuấn Đào mím chặt môi mỏng, đột nhiên ánh sáng hiện ra, hắn nghĩ đến một giả thiết mình đã coi nhẹ mà loại trừ ra.

Hắn xoay người, nói với Thiệu Kiệt ở bên cạnh: “Điều tra lại video trong phòng đặt cược lần nữa đi!”

*

Thu Cẩm Viên có vị trí khá hẻo lánh và tuyệt mật, ngoài Mạc Sở Hàn cùng Thư Khả, dường như không ai biết đến sự tồn tại của ngôi biệt thự này. Hơn nữa, khi xây dựng Mạc Sở Hàn đã dùng tên Lâm Tuyết vào tên chủ hộ, việc đó càng khiến Lương Tuấn Đào khi điều tra gặp khó khăn hơn.

Có lẽ Lương Tuấn Đào vĩnh viễn không lường được, Mạc Sở Hàn lại dùng tên Lâm Tuyết để xây dựng khu đất trên nên dù lục soát gần như khắp cả thủ đô, cũng sắp xếp tra xét toàn bộ bất động sản trên danh nghĩa của Lý gia và Mạc Sở Hàn thì riêng Thu Cẩm Viên hắn không hề lục soát đến.

Dựa vào đoạn video kia, Lương Tuấn Đào đi gặp Lý Ngạn Thành, hắn gầm lên giận dữ, nếu thật sự vợ hắn không còn nữa, hắn mà thấy Mạc Sở Hàn thì dứt khoát sẽ bắn cho Mạc Sở Hàn một phát.

Lý Ngạn Thành biết Lương Tuấn Đào là người nói được làm được, vẻ giận dữ của tiểu tử này thật là đáng sợ, ông ta chỉ có thể cố gắng dùng lời hay để trấn an hắn, sau đó tìm kiếm Mạc Sở Hàn trên khắp thế giới.

Nhưng không hiểu vì sao, Mạc Sở Hàn đột nhiên như đã biến mất khỏi thế giới. Điện thoại không có tín hiệu, dù dùng mọi phương thức có thể liên lạc, cũng chưa ai tìm được hắn!

*

Lâm Tuyết lại bị mang về Thu Cẩm Viên, da đầu cô suýt nữa bị xé rách. Khuôn mặt cô sưng đỏ, không nhớ nổi đã ăn bao nhiêu cái tát.

Người đàn ông bên cạnh hoàn toàn trở nên điên cuồng, trong lòng hắn thấy vui khi thân thể Lâm Tuyết tăng thêm vết thương, bộ sườn xám lộng lẫy bị hắn xé rách tả tơi, kiểu tóc Alan tỉ mỉ thiết kế cũng sớm rời bởi, may mà tóc cô chỉ dài đến vai, nếu không thì bộ dạng Lâm Tuyết sẽ càng thêm chật vật.

“Con mẹ nó chứ, đêm nay tôi sẽ đánh chết cô!” Mạc Sở Hàn tháo thắt lưng, ở trong sân đuổi theo quát vào người Lâm Tuyết.

Tình cảnh hỗn loạn như vậy đương nhiên kinh động đến cả nhà cả cửa. Thư Khả rời khỏi giường, cô ta và Hà quân gia cùng nhau đi tới, thấy Mạc Sở Hàn đang dùng dây lưng đuổi đánh Lâm Tuyết trong sân, Thư Khả liền kêu lên một cách khoa trương: “Sở Hàn, có phải Lâm Tuyết dùng điện thoại của em gọi cho Lương Tuấn Đào không? Trời ơi! Em thật đáng chết, phát hiện quá chậm để cô ấy thừa cơ hội, phải làm sao bây giờ? Chúng ta có chạy trốn không, ngộ nhờ Lương Tuấn Đào tìm tới...”

Mạc Sở Hàn ngừng tay, đứng ở đó thở hổn hển, ánh mắt oán hận vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Tuyết, hắn trả lời cô ta: “Hắn tìm đến thì sao? Tưởng anh sợ hắn chắc? Mẹ kiếp, dám xông vào địa bàn của ông đây, ông một sủng phế hắn!”

Lâm Tuyết bị đánh đến mức cả người nóng rát đau nhức, vất vả lắm mới đợi được hắn dừng tay, cô cũng chỉ có thể nằm rạp xuống thở không ra hơi.

“Đồ dê tiện, qua đây quỳ xuống!” Đánh đủ rồi, tức giận bộc phát cũng đủ, Mạc Sở Hàn bắt cô quỳ xuống nhận lỗi.

Lâm Tuyết đầu chịu quỳ, cô trợn mắt nhìn lại hắn, không thềm nói lời nào. Người và súc sinh thì không có cách nào giao lưu câu thông được với nhau, đành nghĩ cách khác vậy.

Nghe nói Lương Tuấn Đào đến sòng bạc, dưới tình thế cấp bách, Lâm Tuyết đã giựt đứt sợi dây chuyền để lại ở phòng đánh bạc, không biết hắn có thấy không.

Nếu Lương Tuấn Đào không phát hiện vật cô để lại thì tất cả đúng là ý trời! Cô sẵn lòng chết chứ không muốn nhận sự tra tấn của Mạc Sở Hàn biến thái điên cuồng kia.

Thư Khả vừa lúc sắp lại gần, Lâm Tuyết thở dốc trong chốc lát, thấy cô ta ở đây ồn ào ngạc nhiên, cô thoáng khôi phục lại chút sức lực, sau đó liền bước như bay qua đó, tóm ngay được kẻ đổ dầu vào lửa — Thư Khả.

“Cho tôi một con dao, không thì tôi bóp chết cô ta!” Bàn tay mảnh khảnh của cô đặt trên cổ Thư Khả, đôi mắt lóe lên ý lạnh. Nếu giết Thư Khả, có phải Mạc Sở Hàn sẽ dùng một viên đạn bắn chết cô không? Hiện giờ Lâm Tuyết chỉ muốn chết cho thoải mái, như vậy khỏi bị tên cầm thú này gây đau khổ nữa.

Mạc Sở Hàn không ngờ trở lại Thu Cẩm Viên mà cô vẫn có gan bắt Thư Khả làm con tin, hắn lập tức nhe răng cười lạnh: “Gan cô đúng là không phải lớn bình thường! Mau thả cô ấy ra, tổn thương đến một sợi tóc của cô ấy, tôi sẽ cho cô hối hận suốt đời!”

Dù đã sớm từ bỏ tình cảm với hắn, dù đã có sức miễn dịch với sự tàn nhẫn lãnh khốc của hắn nhưng lúc này, nghe những lời Mạc Sở Hàn nói, trái tim Lâm Tuyết không nhin được mà ngưng đọng như cũ. Hắn nói nếu cô động đến một sợi tóc của Thư Khả, hắn sẽ không bỏ qua cho cô, có thể thấy được ở trong lòng hắn cô còn kém xa một sợi tóc của Thư Khả! Thế gian con người bạc bẽo, Mạc Sở Hàn chính là “nhân tài xuất chúng” trước mắt!

Cái gì mà muốn cùng cô bắt đầu lại lần nữa, cái gì mà muốn để cô làm Hoàng hậu của mình, những điều này là chuyện ma quỷ! Lời hắn nói không kém gì nói xạo.

“Được! Tôi liền cùng cô ta quy tiên, xem anh làm gì tôi nào!” Lâm Tuyết không còn hy vọng, giờ phút này cô chỉ mong được chết!

Ngón tay siết chặt, trước tiên cô định bóp chết Thư Khả, sau đó tự sát. Trước khi chết kéo người đàn bà âm độc này xuống làm đệm lưng cũng không có gì lỗ vốn!

Thư Khả mất hồn mất vía - hồn vía cô ta đều lên mây cả, không ngờ Lâm Tuyết lại nảy sinh sát ý với mình. Vất vả lắm mới hạ được cô, thay thế vị trí của cô trong lòng Mạc Sở Hàn, Thư Khả đâu cam tâm chết như vậy, chẳng phải rất oan uổng ư?

Cô ta muốn hô cứu mạng nhưng yết hầu đã bị Lâm Tuyết giữ chặt, hơn nữa càng bóp càng chặt, không phát ra được âm thanh gì, cô ta đành liều mạng hướng về phía Mạc Sở Hàn vùng vung cánh tay, ý bảo hẳn nhất định phải cứu mình!

Mạc Sở Hàn vẫn lãnh khốc đứng đó, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm, đôi mắt giăng đầy tơ máu lạnh lùng chăm chú nhìn Lâm Tuyết.

“Bùm!” Một tiếng súng mỏng manh vang lên, thân thể mềm mại của Lâm Tuyết dao động, phía sau vai phải đã bị trúng đạn, ngón tay không chế Thư Khả không tự chủ được mà buông ra.

Tiếp đó, Mạc Sở Hàn liền xông lên với tốc độ nhanh chóng khó tin, hấn dùng một cước đá văng Lâm Tuyết, cứu thoát Thư Khả.

“Rầm!” Cô té ngã trên mặt đất, vết thương trên vai đau rát, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Là Thôi Liệt nổ súng, anh ta đứng sau lưng cô ngắm bắn từ lâu. Ban đầu, anh ta muốn dứt khoát bắn chết một mạng nhưng thấy Mạc Sở Hàn có ý định muốn lấy mạng Lâm Tuyết nên Thôi Liệt mới chọn bắn vào vai cô, trước cứu Thư Khả rồi nói sau.

“Sở Hàn!” Thư Khả vừa ở quỷ môn quan sờ mũi Diêm Vương, bây giờ cô ta sợ tới mức cả người rã rời, đôi mắt đăm lẹ, nước mắt lưng tròng ôm lấy Mạc Sở Hàn, khóc lóc tố khổ: “Em rất sợ! Sao Lâm Tuyết lại đáng sợ như vậy? Cô ấy trở nên thật độc ác, em sợ quá!”

“Đừng sợ!” Tim Mạc Sở Hàn như bị ném vào trong chảo dầu vò, lại như bị ngàn vạn mũi kim đâm lên. Lâm Tuyết còn ngã trên mặt đất, không biết bị thương ra sao nhưng hiện tại, hấn chỉ có thể an ủi Thư Khả. “Anh sẽ trừng phạt cô ta, tuyệt đối không nhẹ!”

“Ô ô...” Thư Khả núp trong ngực hấn khóc lớn, nghẹn ngào nói: “Sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ giết chúng ta, Sở Hàn, em có cảm giác cô ấy điên rồi!”

Ai điên chứ? Lâm Tuyết im lặng cười như mỉa, cô ngẩng đầu lên, không nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ở chỗ kia mà nói với Thôi Liệt: “Tôi là bạn của Vân Phạm, nể chút tình mọn với anh ta, cho tôi một phát đạn đi!”

Thôi Liệt biết Mạc Sở Hàn nhất định không tha cho Lâm Tuyết, cô sẽ phải đối mặt với hình phạt và sự tra tấn tàn khốc đến cỡ nào. Hiện tại một phát đạn ... ngược lại đối với cô là nhân từ, nhưng ...

“Nếu cậu dám giết cô ta, tôi sẽ giết cậu!” Dù đang an ủi Thư Khả nhưng đôi tai Mạc Sở Hàn không lúc nào không để ý đến Lâm Tuyết, nghe thấy cô nói với Thôi Liệt là muốn chết, hấn không kiềm nổi chấn động, vội vã lên tiếng ngăn cản.

Thôi Liệt cúi chào Mạc Sở Hàn ở xa xa, nói: “Thiếu gia, tôi lui xuống trước.”

Nếu Mạc Sở Hàn với hai người phụ nữ kia có gút mắt, anh ta tham gia vào hiển nhiên không phải điều sáng suốt. Muốn xử trí Lâm Tuyết ra sao, cứ để thiếu gia nhà mình quyết định đi!

Hai gã vệ sĩ cao lớn vạm vỡ không chế Lâm Tuyết chặt chẽ đợi Mạc Sở Hàn qua xử lý, đề phòng cô lại có hành động gì khác.

Vắt vả lừa cho Thư Khả không khóc nữa, lúc này Mạc Sở Hàn mới dắt tay cô ta từ từ đi đến trước mặt Lâm Tuyết.

Khuôn mặt thanh tú sưng đỏ không tả được, mái tóc ngang vai rối tung, chỉ có đôi mắt vẫn lạnh lùng như trước. Cô rất bình tĩnh, không khóc lóc, chửi bới cũng không giãy dụa, chỉ dùng ánh mắt lạnh tận xương tủy nhìn đôi nam nữ phía trước.

“Sở Hàn, em sợ!” Thư Khả rúc vào ngực Mạc Sở Hàn lần nữa, lại nghẹn ngào: “Gặp cô ấy em liền thấy sợ!”

Nhất định phải khiến Mạc Sở Hàn giết chết Lâm Tuyết, bằng không, giữ lại cô hậu họa khôn cùng!

Mạc Sở Hàn cảm thấy tình cảnh mình so với Lâm Tuyết không tốt hơn bao nhiêu, lòng hấn đã sớm tan thành nhiều mảnh nhỏ. Hấn không biết tại sao lại biến thành như vậy, buổi tối lúc đưa Lâm Tuyết ra cửa, hấn còn cảm thấy cuộc sống của mình lại có hy vọng mới nhưng giây lát sau, mọi thứ đều hồng hết.

Cuộc đời hần vĩnh viễn bị thương lãnh khốc, cho tới bây giờ ông trời luôn keo kiệt với hần, ban cho hần chút ít dịu dàng, cho hần hy vọng đổi lại để khiến hần cảm thấy tuyệt vọng hơn.

“Thiết huyết lòng son” đáng thương do tự tay hần sửa lại, Lâm Tuyết có biết hần phải cố gắng lấy bao nhiêu dũng khí mới đeo được trên cổ cô lần nữa hay không? Cô có biết trong lòng hần thành kính cỡ nào khi lần nữa lấy trái tim mình cho cô

Ánh mắt Mạc Sở Hàn chạm đến cổ Lâm Tuyết, hần như bị sét đánh, sợi dây chuyền kia đâu? “Thiết huyết lòng son” hần đưa cho cô đâu?

Mạc Sở Hàn đẩy Thư Khả đang khóc thút thít nghẹn ngào, không ngừng ghé vào tai hần thầm thì sợ hãi ra, hần như con báo nổi giận phóng qua, hai tay gắt gao bóp cái cổ mảnh khảnh của Lâm Tuyết, khàn giọng gầm gừ: “Trái tim tôi đưa cho cô đâu rồi?”

Lâm Tuyết gần như bị hần cắt đứt hơi thở nhưng khuôn mặt thanh tú không có nửa phần e sợ. Tốt lắm, cứ như vậy chết đi! Không bị tên cầm thú này tra tấn nữa.

Mạc Sở Hàn đương nhiên không để cô chết, trước sau hần đều giữ lại cho cô một hơi thở, cổ họng khàn khàn: “Đồ dê tiện, cô lại ném đi! Vứt ở chỗ nào hả? Nói mau!”

Khi lồng ngực Lâm Tuyết bị đè nén đến mức sắp nổ mạnh, cuối cùng hần cũng nới lỏng tay. Cô thở hổn hển hít từng ngụm khí, đợi hô hấp vững vàng mới cười lạnh nói: “Bị tôi vứt rồi!” Dù sao khó thoát khỏi cái chết, việc gì cô phải gở hư chiêu với hần.

“Cô cố ý vứt đi?” Mạc Sở Hàn hận không thể xé cô ra, bàn tay lớn thô bạo túm tóc cô, quát: “Vứt ở đâu? Mau tìm về cho tôi! Không thì tôi lấy mạng chó của cô!”

“Tôi ném vào cống thối rồi, tự anh đi mà tìm!” Lâm Tuyết phỉ nhổ hần một cái mang theo máu lẫn nước bọt, cô cất tiếng cười rạn nứt: “Tôi cũng rất muốn ném anh vào cống thối, đồ ma quỷ mất trí!”

Nhìn bộ dáng cô, Mạc Sở Hàn biết biết không còn có hy vọng tìm về được nữa, hần đau lòng tới cực điểm, thất vọng tới cực điểm, đồng thời cũng phần nộ tới cực điểm. Các loại cảm xúc trái ngược tập hợp đã đánh tan lý trí còn sót lại của hần, kế tiếp, hần làm ra việc càng điên cuồng hơn.

“Tôi là ma quỷ mất trí ư?” Mạc Sở Hàn cười như điên, tiếng cười như quỷ hú: “Được, để không phụ lời khen ngợi của cô, tôi sẽ làm một việc điên rồ đích thực cho cô xem!”

Tay Lâm Tuyết bị hần tay hần giữ chặt, kéo về phía trước.

Ở sân trước nuôi mấy chục con chó Đức, có con bị xích, có con bị nhốt trong chuồng, lúc này thấy chủ nhân mang đến người đẹp da thịt non mềm, mắt chúng không khỏi sáng ngời, răng nanh lộ ra, cất vang tiếng sủa.

Bình thường Mạc Sở Hàn thường dùng loài vật nhỏ còn sống để nuôi đàn chó này, thậm chí dùng cả thuộc hạ làm việc thất bại để nuôi chúng! Nếu thất bại còn dám sống trở về, kẻ cục chính là bị cho chó ăn.

Người thấy mùi thịt người, đàn chó chuyển động sủa to, nhảy lên nhảy xuống, tiếng chó “Gâu, gâu.” dẫn đến xích sắt leng xeng, tiếng đầu chó đâm vào lồng sắt thùng thùng vang lên.

Lâm Tuyết sợ hãi, cả người lạnh như băng, cô biết với sự tàn nhẫn của Mạc Sở Hàn, chuyện gì hần cũng có thể làm ra được, hần đang định đem cô cho chó ăn! “Anh sẽ không được chết tử tế đâu!” Giọng Lâm Tuyết khàn khàn không chịu nổi, đó là di chứng để lại sau tiệc đính hôn, mỗi khi tâm tình buồn bực uất ức, thanh quản sẽ bị tổn hại. Việc xấu lần này cường độ dĩ nhiên tăng thêm, đợi chờ cô là việc bị đàn chó phân thây khi vẫn còn sống. .

Mạc Sở Hàn như không nghe thấy giọng mắng khàn khàn của Lâm Tuyết, hần tiếp tục kéo cô đi về phía đàn chó.

Thư Khả phấn khởi đến mức hai mắt lóe sáng, ngay cả trong mờ cô ta cũng mong Lâm Tuyết chết nhưng trăm vạn lần đều không ngờ tới Mạc Sở Hàn sẽ tàn nhẫn để Lâm Tuyết chết như vậy, đúng là khiến cô ta vui vẻ quá.

Thư Khả giả vờ như bị dọa sắp ngã xỉu, cô ta không nói gì, cũng không có giả mù sa mưa sắm vai thiện lương. Thư Khả sợ bỏ lỡ mất cơn thịnh nộ này, cơn giận của Mạc Sở Hàn mà qua đi, sát tâm của hắn sẽ giảm xuống!

Mạc Sở Hàn lập tức kéo Lâm Tuyết tới một lồng sắt trống không ở phía trước, hắn mở cửa, dùng sức đẩy cô vào trong. “Cút vào đi!”

Lâm Tuyết bị đẩy mạnh, thân thể ngoài ý muốn ngã vào lồng. “Ầm!” Cánh cửa đóng lại, người đàn ông bên ngoài còn bấm khóa sắt.

Loài chó Đức có thân mình lớn nên diện tích lồng sắt này cũng rất to, mỗi chiếc đều khoảng 5m2, con người bị giam bên trong cũng không thấy chật hẹp. Nhưng việc này khiến Lâm Tuyết phẫn nộ vô cùng, hóa ra hắn muốn giam cô trong lồng chó này để làm nhục cô!

“Nghe đây, đồ dê tiện như cô chỉ xứng ở trong chuồng chó giúp tôi giữ nhà trông sân! Ngồi trong đó suy nghĩ cho tốt! Nghe rõ đây, nghĩ lại cho kĩ đi!” Mạc Sở Hàn dựa vào lồng sắt, có lẽ hắn đã mệt mỏi. Thái dương nổi gân xanh, đầu hắn đầy mồ hôi. “Suy nghĩ cho kĩ! Bao giờ hiểu ra, biết mình sai ở đâu thì nói cho tôi biết!”

Bàn tay trái giữ chân song của Lâm Tuyết từ từ buông thõng xuống mặt đất, vết đạn bắn trên vai phải rất nghiêm trọng, ngay cả cánh tay cũng không nâng lên được, cô cực kì mệt mỏi, Lâm Tuyết hít một ngụm khí, cô cần nghỉ ngơi.

“Sở Hàn!” Thư Khả chạy xuyên qua đàn chó tới đây, cô ta đi đến bên cạnh Mạc Sở Hàn. Vì hắn đã cho đàn chó ngửi qua mùi cô ta nên bọn chúng nhớ mùi, không tấn công Thư Khả. Cô ta ôm lấy thân thể Mạc Sở Hàn, cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần hắn đều đang run rẩy, không nén được lo lắng, cô ta hỏi hắn: “Anh sao rồi?”

“Không có việc gì đâu.” Mạc Sở Hàn chỉ cảm thấy từng cơn chóng mặt, đầu nóng đến mức đầy mồ hôi. Thời tiết ẩm ướt lại oi bức, có lẽ sắp có giông. Hắn lau mồ hôi trên thái dương, nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Sở Hàn, ” Thư Khả không ngờ Mạc Sở Hàn chỉ nhốt Lâm Tuyết vào lồng sắt chứ không vứt cô cho chó ăn, cô ta cực kì thất vọng, liền hỏi người đàn ông bên cạnh: “Anh định nhốt Lâm Tuyết ở trong này luôn sao?”

“Đừng thay cô ta cầu tình nữa!” Mạc Sở Hàn cau kinh khoát khoát tay. “Chúng ta đi thôi!”

Thư Khả đau khổ không nói nên lời, cô ta xin tha cho Lâm Tuyết chỗ nào chứ, thật ra cô ta muốn kích động lửa giận của hắn. Nhưng Mạc Sở Hàn nói vậy, Thư Khả đành lựa theo ý hắn nói tiếp: “Sở Hàn, anh nổi nóng với cô ấy như vậy có phải hơi ... dù sao trước kia hai người cũng từng tốt đẹp bên nhau!”

“Em hỏi cô ta một chút, xem cô ta còn nhớ đến đoạn tình cảm giữa anh và cô ta hay không?” Mạc Sở Hàn đau lòng cực độ, hắn chỉ vào cô gái đang cuộn mình trong góc lồng sắt, nói: “Cô ta sớm quên rồi!”

“Sở Hàn!” Thư Khả càng nhìn càng thấy kinh hãi, rõ ràng cô ta thấy trong mắt Mạc Sở Hàn hiện lên lệ quang. “Đừng đau lòng như vậy! Em sẽ đối tốt với anh, sẽ yêu thương anh!” Nói xong, cô ta liền sắp lại, hôn lên môi hắn.

“Đừng đụng vào anh!” Mạc Sở Hàn theo bản năng tránh đi nụ hôn của Thư Khả, hắn lão đảo lui về phía sau hai bước, lên tiếng: “Đừng đụng vào anh!”

“Sở Hàn, anh thế nào rồi?” Thư Khả vội vàng đi qua, cô ta muốn ôm lấy hắn.

“Tránh ra!” Một trận gió đêm thổi tới, Mạc Sở Hàn chỉ cảm thấy toàn thân sồn gai ốc, như người say rượu đột nhiên tỉnh táo, hắn không tự chủ được ôm chặt lấy cánh tay, đi về phía lồng sắt đang giam giữ Lâm Tuyết.

Thư Khả hiểu hắn nhất, thấy dáng vẻ hốt hoảng ấy, cô ta biết Mạc Sở Hàn muốn làm gì liền vội vã hô to: “Sở Hàn, đừng để cô ta tổn thương anh nữa! Ngàn vạn lần đừng tới gần cô ta, vừa rồi suýt nữa Lâm Tuyết còn muốn mạng em, chẳng lẽ anh quên rồi ư?”

Mạc Sở Hàn dừng bước, hắn cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. Hắn muốn làm gì nhỉ? Ngay cả bản thân hắn cũng không biết mình muốn làm gì nữa.

“Sở Hàn, sắc mặt anh đáng sợ quá!” Thư Khả lại chạy đến, thấy mắt Mạc Sở Hàn đỏ thẫm, khuôn mặt ửng đỏ không bình thường, cô ta hỏi: “Anh thấy không thoải mái sao? Có phải bị cảm lạnh rồi không?”

Trời tháng năm biến đổi rất nhanh, vừa rồi còn oi bức ẩm ướt đột nhiên đã nổi gió, gió mạnh thổi cát bay bừa bãi, bầu trời u ám dần xuống thấp như đã chạm đến đỉnh đầu, có thể thấy sắp có một cơn bão táp.

Mạc Sở Hàn chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, đến khớp xương cũng bốc lên khí lạnh, hẳn biết bệnh của mình cũ tái phát, hẳn muốn liều mạng dùng tia ý thức thanh tỉnh cuối cùng để nói vài lời với Lâm Tuyết.

Hai tay xoay xở nắm lấy khóa sắt nhưng dù làm thế nào Mạc Sở Hàn cũng không mở được, cơn sốt cao đang tấn công hẳn, tầm nhìn trước mắt rất mơ hồ, thân thể hẳn đã chống đỡ đến cực hạn.

“Anh đang làm gì vậy?” Thư Khả vội vàng bắt lấy bàn tay to của hẳn, cô ta la hoảng lên: “Trời ạ, anh phát sốt rồi!”

Mạc Sở Hàn bắt lực buông khóa sắt ra, hẳn xoay người, đồng tử rã rời, hẳn thì thào nói: “Gọi bác sĩ qua đây...” Lời chưa dứt, thân thể cao lớn đổ ả xuống đất!

“Sở Hàn!” Thư Khả hét rầm lên, cô ta khóc lóc gọi người: “Người đâu mau tới đây! Thiếu gia ngất xỉu, mau đưa đi bệnh viện!”

Nhưng khi đám Thôi Liệt chuẩn bị đưa Mạc Sở Hàn đến bệnh viện, hẳn lại liều mạng, mạnh mẽ mở to mắt, khàn giọng quát: “Tôi không đi bệnh viện, gọi bác sĩ đến đây!”

Ở nơi này, lời Mạc Sở Hàn nói chính là thánh chỉ cao nhất, đám thuộc hạ đều không chút do dự chấp hành theo, về phần Thư Khả, ý tưởng muốn mượn tay Mạc Sở Hàn của cô ta đã thất bại.

Hẳn bị người ta khiêng đi, thấy hẳn hôn mê nhưng cô ta không chạy theo chăm sóc mà đi về phía lồng sắt nhốt Lâm Tuyết bên trong.

Vừa rồi Mạc Sở Hàn phát bệnh, liều mạng muốn mở chiếc khóa kia, đáng tiếc hẳn hoàn toàn không thấy rõ ổ cắm, chìa khóa bị hẳn đánh rơi trên mặt đất.

Thư Khả ngồi xổm xuống nhặt chìa khóa rồi ngược mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời trở nên dữ tợn đáng sợ, cô ta nói với Lâm Tuyết đang cuộn mình trong góc: “Đêm nay —— là thời điểm chết của cô!”

Lâm Tuyết vẫn im lặng từ đầu đến cuối, cô lấy bất biến ứng vạn biến, chuẩn bị nghênh đón mọi việc Thư Khả sắp làm.

“Ha ha, đừng si tâm vọng tưởng, tôi sẽ không ngóc ngách mà lại gần cô đâu!” Thư Khả giảo hoạt cười lớn: “Tôi muốn để chó bảo bối của Sở Hàn ăn cô! Xem ngày mai anh ấy có giết những con chó này chôn cùng cô hay không?!”

Lâm Tuyết hiểu ra mưu đồ độc ác của Thư Khả, cô ta muốn cho đàn chó tấn công cô.

Thư Khả dắt một con chó Đức lớn đến gần, chuẩn bị mở cửa lồng thả nó vào cắn chết Lâm Tuyết. “Van xin tôi đi! Van xin tôi tha chết cho cô đi! Quý xuống dập đầu cầu xin tôi đi! Ha ha ha...” Cô ta đắc ý cười điên cuồng, muốn hưởng thụ toàn bộ sự sợ hãi của Lâm Tuyết trước khi chết.

Là người đâu có ai không sợ chết, nếu Lâm Tuyết quỳ xuống cầu xin cô ta tha mạng, cô ta sẽ có cảm giác thành công. . “Cô đâu không lại tôi đâu! Người Sở Hàn yêu trước giờ chính là tôi, cô thật đáng thương, chỉ có thể bị anh ấy nhốt trong chuồng chó, cuộc sống còn không bằng chó lợn! Cô nói xem đàn ông sao lại ác vậy chứ? Lúc trước anh ấy yêu cô, đối xử với cô dịu dàng thấm thiết, tôi thấy mà không khỏi ghen tị! Ha ha, bây giờ anh ấy lại chà đạp cô, yêu chiều tôi, Lâm Tuyết, chẳng lẽ cô không biết là mình thất bại rồi sao?”

Trái tim Lâm Tuyết đã sớm tê dại, đương nhiên càng không biết đau đớn là gì, cô yên lặng nằm sấp, đợi cơ hội tốt nhất.

Thư Khả càng nói càng đắc ý, cô ta có cảm giác mình là nữ vương thắng lợi, liếc nhìn Lâm Tuyết, cô ta cảm thấy cô đã nằm rạp dưới chân mình, để mặc mình giày xéo.

Thư Khả dùng chìa mở khóa ra, đôi mắt lóe lên tia sáng độc ác, cô ta cười một tiếng quái dị: “Cái cơ thể ti tiện này của cô chỉ có tác dụng duy nhất là cho chó ăn thôi!”

“Rầm!” Cô ta giật cửa lồng, định bỏ con chó Đức to như con nghé nhỏ vào.

Nhưng Lâm Tuyết đã sớm vận sức chờ dịp triển khai hành động, đợi cửa lồng mở ra, cô gái vốn nằm đó im lặng ngủ đông đột nhiên vọt người nhảy lên như giao long. Cô nhào qua né được con chó becgie, lại dựa vào thân thể linh hoạt, không đợi Thư Khả đóng cửa lần nữa, thân mèo đã chui ra ngoài.

Thư Khả kinh hãi, cô ta không ngờ Lâm Tuyết phản ứng nhanh đến vậy, đành phải liều mạng muốn đẩy cô về chỗ cũ. Dưới tình thế cấp bách, cô ta quên mất một điều: mình hoàn toàn không phải đối thủ của Lâm Tuyết.

“Đừng!” Lâm Tuyết trở tay cài lại cửa lồng, đồng thời nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy khóa sắt trong tay Thư Khả khóa cửa lồng lại. Con chó becgie kia dùng móng vuốt cào cửa sữa vang, đầu lưỡi hồng vươn ra, nước dãi chảy ròng ròng.

Nghĩ đến cảnh mình suýt nữa thành bữa ăn ngon cho nó, trong dạ dày Lâm Tuyết có chút buồn nôn. Cô lui về sau một bước, rồi quay đầu nhìn Thư Khả đang chuẩn bị chạy trốn chết kia.

“Đừng, đừng qua đây!” Thư Khả không ngờ hại người thành ra hại mình, cô ta muốn thừa dịp Mạc Sở Hàn mê man mà giải quyết Lâm Tuyết một cách dứt điểm, kết quả người bị hạ đo ván lại là cô ta. “Sở ... nếu Sở Hàn phát hiện ra cô giết tôi, anh ấy ... anh ấy sẽ băm xác cô ra thành vụn mảnh!”

Không nghi ngờ gì nữa, những lời này càng đổ thêm dầu vào lửa, đối với Thư Khả, Lâm Tuyết đã chất chứa oán hận quá sâu, hơn nữa đối với sự thống hận Mạc Sở Hàn đến tận xương tủy, điều này khiến cô hoàn toàn phần nộ. Cô không thềm nói gì vô nghĩa với cô ta mà trực tiếp dùng động tác nhanh nhẹn nhào qua.

Tuy vai phải bị súng bắn tổn thương, cánh tay phải gần như không gờ lên được nhưng dùng tay trái để đối phó với người đàn bà này cũng dư dả chán. Chỉ với mấy chiêu cầm nã thủ tuyệt đẹp, Lâm Tuyết đã nhanh chóng khống chế được đối phương.

“A! Đừng giết tôi!” Thư Khả sợ tới mức oa oa kêu lớn, cô ta biến đổi từ bộ dáng kẻ gây sự ban nãy sang đáng vẻ điềm đạm đáng yêu: “Lâm Tuyết, cậu tha ỉnh đi. Chúng ta dù gì cũng từng là bạn tốt.”

Dưới tình thế cấp bách, Thư Khả liền xin tha thứ, không ngờ Lâm Tuyết thật sự buông cô ta ra. Cô ta có chút ngoài ý muốn và hơi hơi may mắn, hóa ra Lâm Tuyết vẫn dễ bị gạt như vậy! Không đợi Thư Khả kịp thở một hơi, Lâm Tuyết đã xông lên lần nữa, cô vung mạnh tay trái, lấy khí thế nhanh như chớp hướng về cái mặt tròn của cô ta “Bốp! Bốp! Bốp!” — bốn cái tát mạnh mẽ vang lên liên tục.

Hóa ra cô thả Thư Khả, lui về sau hai bước là để khi phản kích khí lực sẽ mạnh hơn!

Bốn cái tát này đánh xuống khiến ngũ quan Thư Khả lệch vị trí, hồn bay phách tán, nhất thời ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được rõ ràng.

“Bạn bè ư? Ha ha!” Lâm Tuyết cười rộ lên châm chọc, “Cô chỉ là bạch nhãn lang ăn thịt người! Trái tim còn độc ác hơn ong bắp cày! Xem tôi như kẻ mà đùa giỡn!”

Thư Khả hoàn toàn không đánh lại được Lâm Tuyết nhưng cũng không muốn khoan tay chịu chết, cô ta chợt nhớ đến trên người mình còn mang theo một khẩu súng do Mạc Sở Hàn đưa cho dùng để phòng thân. Lúc này Thư Khả muốn móc súng ra bắn chết Lâm Tuyết nhưng do hoảng hốt lúng túng, động tác của cô ta không hề trôi chảy. Đợi đến khi bà tay run rẩy đưa được đến chỗ để súng thì đã thấy trống không rồi, bởi Lâm Tuyết hành động nhanh chóng, lưu loát, cô đã rút được súng ra rồi.

Lâm Tuyết đang lo không có vũ khí thuận tiện trong tay, giờ có súng rồi lòng tin của cô càng tăng thêm. Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn! (1), người đàn bà độc ác này muốn lấy mạng cô, cũng không muốn cho cô còn đường sống.

“Rầm rầm oanh!” Bầu trời đêm u ám cuối cùng bắt đầu vang lên tiếng sấm sét vang dội, khi hạt mưa lớn rơi xuống, mưa cũng bắn tung tóe trên mặt đất tạo ra bọt nước.

Lâm Tuyết không nổ súng bắn Thư Khả, bởi một phát đạn thì quá hời cho cô ta. Cô học theo bộ dạng chà đạp của Mạc Sở Hàn liền túm tóc Thư Khả, mạnh mẽ kéo cô ta đâm đầu về phía lồng sắt.

“Ầm! Ầm! Ầm!” Đâm vào ba phát, đầu Thư Khả chảy máu, chỉ có tiếng thét chói tai và tiếng khóc truyền đến.

Người thấy mùi máu tươi, những con chó Đức trong lồng hưng phấn đến mức con mắt xanh lên, chúng chạy tán loạn, không ngừng sủa vang. Đồ ăn chủ nhân tạo ra cho chúng đều là loại cả thân dính máu, nửa sống nửa chết, kế tiếp chủ nhân sẽ mở cửa quảng vào cho chúng ăn.

“Thư Khả, tôi có lỗi với cô ở chỗ nào hả? Vì sao cô năm lần bảy lượt hãm hại tôi? Không đẩy tôi vào chỗ chết thì thế không bỏ qua! Âm mưu quỷ kế nham hiểm, thủ đoạn thiếu đạo đức nào cô cũng có thể làm, bây giờ lại dở trò tiếp! Lại xấu xa! Cô lại xấu xa!” Lâm Tuyết oán hận người đàn bà độc ác này vô cùng, cô mở cửa lồng sắt, nhét Thư Khả vào trong! “Cô cũng ném thử chút tư vị bên trong đi!”

Nếu Thư Khả không tuyệt tình như vậy, Lâm Tuyết đâu quá khích đến thế, tâm địa lạnh lùng cứng rắn của cô là do đôi cực phẩm Mạc Sở Hàn và Thư Khả này kích động mà thành! Nếu bọn họ chuyện gì cũng làm ra được với cô thì Lâm Tuyết cần gì phải nhân từ, thiện lương với hai kẻ này nữa. Lại nói tiếp, con chó becgie là tự tay Thư Khả dắt tới, nó hẳn nhận ra cô ta, về phần vật nuôi có cần chủ hay không thì phải xem vận may của Thư Khả lớn hay nhỏ?

Chó do Thư Khả mở cửa lồng nhét vào, nếu cô ta không tuyệt tình đến mức này thì Lâm Tuyết cũng chỉ định nhốt cô ta vào lồng sắt không, để cô ta ném thử thủ đoạn tàn nhẫn lãnh khốc của Mạc Sở Hàn mà thôi. Về phần con chó kia —— là do Thư Khả gieo nhân nào gặp quả ấy!

Lâm Tuyết thấy đôi cậu nam nữ Mạc Sở Hàn và Thư Khả này căn bản không thuộc chủng loại giống mình, để bọn họ chung sống với chó ngược lại đúng là ngu tằm ngu, mã tằm mã.

“A! Thả tôi ra! Thả tôi ra!” Thư Khả ở trong lồng thét chói tai kêu cứu, đáng tiếc, không ai để ý đến. Trước đó, cô ta đã dặn dò hộ vệ, dù nghe thấy động tĩnh lớn đến đâu cũng không được quan tâm. Tất cả mọi người cho rằng người đang kêu cứu là Lâm Tuyết, đâu ai ngờ đêm hôm khuya khoắt, Thư Khả lại đem mình bỏ vào lồng sắt, càng không tưởng tượng ra trong lồng sắt còn vô duyên vô cớ nhiều thêm một con chó!

Cơn mưa lớn ngưng lại, tiếp đến là một trận cuồng phong, bầu trời u ám đến dọa người, từ đầu đến cuối, mưa to trút xuống không ngớt, mặt đất bốc lên hơi nóng, khẩn cấp cần mưa lớn tưới mát!

Thư Khả ở trong lồng sắt không ngừng thét chói tai, không ngừng dùng lời lẽ ác độc nguyên rửa Lâm Tuyết. Ngược lại, con chó Đức kia nhận ra cô ta, chỉ vây quanh không ngừng hít ngửi như đang xác nhận rốt cuộc cô ta cũng không phải đồ ăn ông chủ thưởng inh.

“Đừng cần tao, tao là bà chủ của mày!” Thư Khả sợ tới mức suýt nữa không khống chế nổi tiểu tiện, thay vì mắng mỏ Lâm Tuyết, cô ta quay sang khiển trách con chó lớn bên cạnh: “Tao là bà chủ của mày, không được cần tao!”

Con chó ngửi tới ngửi lui, cũng không nhận được lệnh dùng cơm của ông chủ, nó chỉ có thể thèm chảy nước miếng không ngừng đảo quanh Thư Khả.

Cả người Thư Khả run rẩy lẩy bẩy, đứng lên không nổi. Giờ phút này, nếu hoán đổi vị trí với Lâm Tuyết, cô ta ở ngoài, Lâm Tuyết ở trong thì đương nhiên Thư Khả có thể can rờ không ai bì nổi. Đáng tiếc, bây giờ cô ta giống như thịt cá, cùng chung chỗ với một động vật ăn thịt, có thể tưởng tượng ra trong lòng kinh hoàng ,sợ hãi đến bao nhiêu.

Theo Mạc Sở Hàn lâu như vậy, Thư Khả từng thấy cảnh mấy con chó cắn nuốt người sống rất khủng bố, phải gọi là một màn máu tanh ghê tởm. Chó và sói không khác nhau lắm, đều thích máu tươi, tàn nhẫn trở mặt vô tình. Lúc này có lẽ nó còn nhớ tới mệnh lệnh Mạc Sở Hàn ban ra, biết cô ta là người một nhà không thể ăn được, nhưng thời gian trôi lâu, khó giữ nổi thú tính. Thư Khả biết tình cảnh của mình cực kỳ nguy hiểm, cô ta liền giật ra tiếng nói, lớn tiếng la lên: “Người đâu mau tới cứu tôi! Tôi là Thư Khả, tôi là Thư Khả!”

Đáng tiếc, bất kể cô ta là ai, cũng không có kẻ nào dám qua đây chõ mõm vào. Trước khi Mạc Sở Hàn ngắt xủ, hẳn liền mạng ra lệnh: “Không ai được đụng vào người đàn bà bị nhốt trong lồng kia!”

Chủ nhân biệt thự muốn tự mình xử lý người bị nhốt trong lồng kia, thuộc hạ của Mạc Sở Hàn đều hiểu rõ việc chấp hành chính xác mệnh lệnh hẳn ban ra quan trọng hơn bất cứ việc gì.

Thả lỏng cơ thể, Lâm Tuyết cảm thấy nửa người nhanh chóng tê dại. Vết thương bị đạn bắn trên vai phải rất nghiêm trọng, vừa rồi uất ức và động tác quyết liệt đã khiến miệng vết thương nứt ra, máu tuôn xối xả.

Tay trái nắm chặt súng, cô mạnh mẽ chống đỡ cơ thể đang trọng thương, giữ vững tinh thần chuẩn bị tìm đường ra.

Cần có một chiếc xe, nếu không, với tình trạng thân thể hiện giờ, dù chạy thoát khỏi ngôi biệt thự này thì cũng bị mất máu quá nhiều dẫn đến ngất xỉu trên đường đi.

“Đùng đoàng!” Lại là một trận sấm sét vang dội, bão táp trong đêm thế tới rào rạt, ngay lập tức mưa như trút nước, quét sạch toàn bộ thế giới.

Tầm mắt trước mặt trở nên mơ hồ, Lâm Tuyết nghiêng ngả, đi lảo đảo về phía trước, muốn tìm chỗ tránh mưa. Đột nhiên sau lưng cô truyền đến từng trận kêu thét thê thảm, Lâm Tuyết quay đầu liền bắt gặp một màn kinh hãi.

Mưa to rửa trôi hết mùi, con chó beagle không nghĩ thấy mùi “Người một nhà” trong trí nhớ, cuồng tính bắt đầu phát tác, nó nhe hàm răng trắng nhớn ra với Thư Khả. Nhưng nó dường như vẫn nhớ rõ người đàn bà này hình như là sủng vật của ông chủ, không thể ăn, nhưng bản tính thích máu tươi khiến nó không khống chế được sự thèm ăn, nó liền gặm cắn vài miếng không nguy hiểm đến tính mạng trên người Thư Khả.

Ăn vài miếng, chỉ cần không cắn chết, ông chủ sẽ không trách tội đâu. Con chó Đức dùng móng vuốt dè Thư Khả đang thét chói tai, quan sát một lượt liền nhắm vào miệng cô ta.

“A!” Thư Khả dường như đau đớn sắp ngất đi, tai bên trái và phần thịt trên má hợp với quai hàm đã bị xé xuống “Cứu mạng! Cứu tôi... A! Cứu tôi!”

Lâm Tuyết không ngờ chuyện sẽ chuyển biến như vậy, con chó nhận Thư Khả là bà chủ lại bắt đầu cắn cô ta, quả nhiên, súc vật chỉ là súc vật, gần gũi đến mấy cũng uống công vô ích. Nếu cô không tìm cách trốn ra, tấm gương Thư Khả hiện tại chính là kết cục của cô!

Lâm Tuyết không muốn đi cứu, cũng không còn sức lực đi cứu, thân cô bây giờ còn khó bảo toàn. Miệng vết thương không ngừng chảy máu, gân cốt mệt mỏi kiệt quệ, không còn sức bước về trước một bước.

Không thể ngã xuống, Lâm Tuyết nhắc nhở chính mình, nhất định không thể ngã xuống, nếu không sáng sớm mai, cô sẽ trở thành xác chết cứng đờ trong mưa.

Tầm mắt phía trước mờ nhạt, thân thể mềm mại lảo đảo thật sự đã chống đỡ không nổi từ lâu, ngay lúc thể lực của cô đạt đến cực hạn, giữa màn mưa lớn bàng bạc, cứu tinh của cô xuất hiện rất đúng lúc.

“Lâm Tuyết!” Tiếng thở nhẹ quen thuộc vang lên, xuyên thấu qua gió rít mưa gào, lúc này giọng nói trong tai Lâm Tuyết không kém gì âm thanh tự nhiên.

Tinh thần cô không khỏi chấn động, nâng mắt lau lau nước mưa trên mặt, cuối cùng cô cũng thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc đang xuyên qua màn mưa chạy như bay tới đây.

Là Vân Thư Hoa!

Không chỉ có một mình Vân Thư Hoa, anh ta còn dẫn vài người thân thủ cường tráng đi theo giúp đỡ, đương nhiên là anh ta định tới cứu cô !

Lâm Tuyết giống như gặp được người thân, cả người thả lỏng, trước mắt liền biến thành màu đen, súng trong tay cô rơi xuống.

“Tuyệt!” Vân Thư Hoa kinh hãi xông lên trước, anh ta kịp thời đỡ được thân thể mềm mại của Lâm Tuyết trước khi cô ngã trên mặt đất. Tay phải Vân Thư Hoa vừa lúc chạm đến vai phải của cô — ướt sũng sền sịch — đầy máu tươi. “Em bị thương rồi!”

Chết tiệt, chẳng lẽ Mạc Sở Hàn muốn giết Lâm Tuyết sao? Vân Thư Hoa đau lòng tội độ, anh ta liều mạng xoa xoa hai má cô, miệng gào lên: “Chịu đựng một chút, anh đưa em tới bệnh viện!”

Lâm Tuyết miễn cưỡng mở mắt, thấy khuôn mặt dịu dàng tuấn tú quen thuộc của Vân Thư Hoa, cô chưa xót nói: “Em không sao!”

Vân Thư Hoa biết vết thương của cô không nhẹ, anh ta đâu dám chậm trễ thêm, vội ôm lấy cô, dặn dò mấy thuộc hạ: “Chúng ta mau rời khỏi đây!”

“Vân Thư Hoa!” Thư Khả bị nhốt trong lồng sắt đang chịu hình phạt tàn khốc nhất thế gian : bị chó cắn xé tươi sống, cô ta cũng mong gặp được cứu tinh nên dùng hết sức lực bò dậy, kêu thảm thê lương: “Cứu tôi! Vân Thư Hoa, cứu cứu tôi! A a...”

Vân Thư Hoa quay đầu lại, thoáng nhìn người đàn bà đang bị chó Đức cắn xé, tóc tai cô ta bù xù, máu thịt trên mặt bê bết. Một tia chớp xẹt qua, đúng lúc chiếu sáng bộ dáng dữ tợn, cái mũi và má trái đã bị cắn mất, quả thực giống như ác quỷ đòi mạng.

Tuy mấy người đàn ông đều có gan lớn nhưng nhìn thấy cảnh này cũng sợ tới mức lùi lại ba bước.

“Vân Thư Hoa, cứu tôi! Cứu tôi! A a...” Thư Khả không ngừng kêu thảm thiết, liều lĩnh gọi Vân Thư Hoa: “Anh mau cứu tôi! Cứu tôi!”

Hơn nửa ngày mới nhận ra khối máu thịt mờ nhạt kia là Thư Khả, Vân Thư Hoa giật mình không ít, anh ta dường như không chút do dự hướng về đám thuộc hạ đang kinh ngạc giống mình, đánh mắt ra hiệu —— lập tức xử lý sạch sẽ!

Mấy tên thuộc hạ hiểu ý tức thì, họ rút súng vọt tới cạnh người đàn bà đang kêu thảm thiết không ngừng.

Nói cũng khéo, tia chớp loáng qua khiến thị lực hơi bị ảnh hưởng, có chút kích thích mạnh mẽ, hơn nữa Thư Khả vì tránh né con chó trong lồng, thỉnh thoảng cô ta lại đổi vị trí, viên đạn bắn ra trúng ngay vào bụng con chó.

“Ngao ngao ngao...” Con becgie bị trọng thương, thay vì tiếp tục cắn Thư Khả, nó run rẩy cuộn thành một khối, đứng dậy tru lên.

Vân Thư Hoa thầm kêu không xong rồi, anh ta biết bảo vệ sẽ lập tức tới đây nên vội ôm Lâm Tuyết bước nhanh rời đi. Xe của anh ta đỗ ở cửa hông phía tây, mà bảo vệ bên đó đều bị người của anh ta xử lý rồi.

Nhưng vừa mới chuyển động bọn họ liền phát hiện ra mình đã bị bộ đội bao vây. Trước mắt có vô số đèn pin chiếu đến, chỉ thấy hòng súng tiểu liên đen ngòm từ bốn phương tám hướng nhắm vào bọn họ, các chiến sĩ đã chiến quân mặc áo mưa quân dụng mau lẹ, lưu loát mở rộng vòng vây.

“Không được nhúc nhích, tất cả các người đã bị bao vây, mau nộp vũ khí đầu hàng đi, nếu không sẽ bị bắn ngay tại chỗ!” Một sĩ quan trẻ tuổi bước ra, khuôn mặt tuấn tú tuấn lạnh lùng ra lệnh cho Vân Thư Hoa.

Đèn pha trên cao chiếu sáng khiến sân trước sáng như ban ngày, sự thực là binh lính vác súng đã đứng đen một mảng, dường như toàn bộ biệt thự đều bị vây chặt như nêm cối. Đừng nói con người, ngay cả ruồi bọ cũng đừng mơ bay ra được.

Mưa càng lúc càng lớn! Trong lòng Vân Thư Hoa cân nhắc, đột nhiên anh ta ho một tiếng, chủ động hướng về vị sĩ quan trẻ tuổi, nói: “Là Lưu đội trưởng sao? Tôi tên Vân Thư Hoa, Lâm Tuyết bị Mạc Sở Hàn giam giữ, tôi vừa liều chết cứu cô ấy ra!”

Vất vả lao đến tranh thủ dịp tốt làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng lại bị Lương Tuấn Đào đoạt mất, Vân Thư Hoa thực sự xúc động muốn giết người. Nhưng công lao cứu Lâm Tuyết cũng không thể để Lương Tuấn Đào hưởng hết, anh ta muốn nhấn mạnh một lần để đề phòng Lâm Tuyết quên mất.

Tên của sĩ quan kia là Lưu Bắc Thành, anh ta lạnh lùng cảnh cáo Vân Thư Hoa: “Anh mau buông người trong ngục ra, Thủ trưởng chúng tôi tới ngay bây giờ!”

Lâm Tuyết rơi vào trạng thái nửa ngất nửa mê nhưng lại mở mắt, hình như do tâm linh cảm ứng, cô thì thào nói nhỏ: “Lương Tuấn Đào đến đây!”

“Sao cơ?” Vân Thư Hoa cúi đầu hỏi cô : “Em nói cái gì?”

Đột nhiên, Vân Thư Hoa bị một quả đấm thép nặng nề đẩy ra, tiếp đó, Lâm Tuyết trong ngực anh ta liền bị người nào đó đoạt mất, đợi thân thể đứng vững trở lại, anh ta mới nhìn rõ Lương Tuấn Đào thực sự đã đến!

Lương Tuấn Đào không mặc áo mưa quân dụng, quả thực khi một thân quân phục đoạt lấy Lâm Tuyết, so với dã thú đối bụng ngàn năm hắc còn có vẻ tham lam hơn! Hắc gấu gao ôm lấy cô, khóa chặt thân thể mềm mại mảnh mai trước ngực mình, hắc chỉ cảm thấy toàn thân cô cứng ngắc lạnh như băng, không khác gì cái xác mất đi sinh mệnh. “Lâm Tuyết!” Vòng tay ôm cô dịch chuyển, dưới ánh đèn pha trong màn mưa đêm, Lương Tuấn Đào thấy máu tươi đầm đìa đến ghê người, cô bị thương rồi! Trong nháy mắt, tim hắc tràn đầy đau buốt, hắc khàn giọng quát: “Em cố chịu đựng! Nghe rõ không hả? Cố chịu đựng một chút!”

Lâm Tuyết bị thương rất nặng, hơn nữa còn mất máu nghiêm trọng, người đàn ông bên cạnh dùng bàn tay lớn của mình chặn trên miệng vết thương nhưng không ngăn được máu ồ ạt tuôn ra.

Quả thực muốn điên lên mất! Sao lại thành ra thế này? May mà để phòng Lâm Tuyết bị thương, Lương Tuấn Đào đã dẫn theo bác sĩ quân y nhưng hắc không ngờ cô lại bị thương nặng đến vậy!

Cả biệt thự hoàn toàn bị mấy vạn dã chiến quân khống chế, để đảm bảo an toàn; để thắng chắc không thua; để không xảy ra việc ngoài ý muốn, Lương Tuấn Đào còn triệu tập bộ đội tinh nhuệ của Sư đoàn 706 và mượn một đám binh vương tinh nhuệ do chính tay hắc đào tạo từ Phi Ứng đoàn.

Biệt thự này được canh phòng nghiêm ngặt, bảo vệ mười mấy người, hộ vệ khác có ba mươi người, có cả người giúp việc và quản gia, thậm chí còn có mấy chục con chó beagle Đức, toàn bộ lực lượng vũ trang trong nháy mắt đã bị đánh tan rã.

Sự thật chứng minh, binh lính Lương Tuấn Đào đem theo đều là những người ưu tú nhất, đối mặt với bất cứ phần tử vũ trang nào, cuối cùng cũng có thể sử dụng thời gian ngắn nhất, phương thức hữu hiệu nhất để giải quyết dứt điểm.

Mưa to tiếp tục trút xuống, các chiến sĩ đều im lặng bưng súng đứng thẳng, ngoài tiếng gió ra không nghe thấy âm thanh ồn ào nào khác. Bởi vì không có mệnh lệnh của Thủ trưởng, bọn họ tuyệt đối không dám tùy tiện phát ra âm thanh.

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết chạy băng băng trong mưa như con báo đơn độc mau lẹ! Xe cứu thương quân dụng đã đỗ ở đây, cửa sau mở ra, giữa màn mưa, bác sĩ và y tá đứng xếp thành hàng nghênh đón

Lương Tuấn Đào trực tiếp lướt qua cánh, hắc ôm Lâm Tuyết nhảy vọt vào xe cứu thương, sốt ruột quát lên: “Mau truyền máu cho cô ấy! Mau kiểm tra khẩn cấp! Mau tới bệnh viện!”

Các bác sĩ và y tá đều bị hắc hét sợ run, chưa ai trong bọn họ gặp qua bộ dáng kinh hoàng lúng túng của vị Thủ trưởng Chiến thần tôn quý này, so với ngày tận thế còn có vẻ nghiêm trọng hơn.

(1) Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn : Đến chỗ sơn cùng thủy tận cứ ngỡ như không còn lối nữa, thì lại thấy thấp thoáng có một thôn xóm trong những rừng liễu mờ và những cảnh hoa sáng

— END —

63. Q.2 - Chương 10: Lại Cẩn Tôi! (ấm Áp)

Mọi người lập tức ào ào lên xe, lấy tốc độ và hiệu suất nhanh nhất chấp hành mệnh lệnh của Thủ trưởng đại nhân.

Nhóm máu mang theo trên xe phù hợp với nhóm máu của Lâm Tuyết, bác sĩ nhanh tay truyền cho cô từng chút một, họ cẩn thận nhìn túi máu đỏ sẫm dần đi vào cơ thể cô, sau đó bác sĩ dùng kéo tách quần áo ướt dính đầy nước mưa và máu sau lưng Lâm Tuyết ra rồi nhanh chóng cầm máu lại. Y tá lấy băng gạc trắng, quần từng vòng buộc chặt miệng vết thương, tạm thời ngăn máu chảy tiếp.

Sau khi bận rộn hoàn thành xong mọi việc, vị bác sĩ trên xe không dám lơ là chút nào, anh ta cầm ống nghe kiểm tra tim phổi Lâm Tuyết, đồng thời y tá cũng cầm kim để truyền đường glu-cô, protein cung cấp dưỡng chất cho cơ thể và thuốc cầm máu tiêu viêm lên tay còn lại. (Nhiều năm sau, mỗi khi hồi tưởng về quãng thời gian này, trong lòng người họ Lương nào đó vẫn chưa hết sợ hãi, hẳn thường răn dạy bản sao thu nhỏ của mình: “Nhớ rõ, khi lấy vợ, nhất định phải nhớ được nhóm máu của vợ mình. Nếu không bây giờ cũng không có sự tồn tại của con đâu!”)

Cùng lúc đó, những người còn lại đều không chậm trễ chút nào, họ nghiêm chỉnh đóng kín cửa xe, tài xế khởi động xe cứu thương, đèn trước bật sáng mạnh mẽ xuyên qua màn mưa dày đặc, tốp binh lính đen như quạ tức thì giống thủy triều rút sang 2 bên, trong nháy mắt mở ra một con đường ăn thông với bên ngoài.

Đây là chiếc xe duy nhất có thể ra ngoài, trừ nó ... chung quanh biệt thự này, ngay cả con ruồi cũng đừng mong thoát nổi!

*

Trong phòng cấp cứu, các bác sĩ đang bận rộn vây quanh chạy chữa cho người nằm trên giường bệnh. Máy đo huyết áp, máy trợ tim, máy hô hấp ... bất cứ thiết bị nào chỉ cần giúp được thì đều dùng tới.

“Gan bị biến chứng nặng, ngực ứ nước, suy tim độ trung, sốt cao, hôn mê bất tỉnh ...” Từng chuỗi thuật ngữ y học chuyên môn được phun ra từ miệng bác sĩ thật khiến lòng người run sợ.

Lý Ngạn Thành không kiên nhẫn nổi liền gào lên: “Mau cấp cứu đi!”

“Lý Tướng quân, chúng tôi đang dốc toàn lực cứu chữa đây!” Vị bác sĩ quắc thước cẩn thận giải thích, “Nhưng hiện giờ tình trạng thân thể của bệnh nhân không cho phép tiến hành phẫu thuật lồng ngực rút nước ra, vẫn phải chờ cậu ấy hạ sốt, thể lực hồi phục một chút thì mức độ nguy hiểm khi phẫu thuật mới giảm xuống một ít.”

“Ồ, ” Lý Ngạn Thành sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, lúc này không thấy bóng dáng vị Tướng quân oai phong một cõi đầu nữa, chỉ còn lại ông lão sáu mươi tuổi lo lắng cho đứa con độc nhất của mình. “Sao lại như vậy? Tại sao đột nhiên trở nên nghiêm trọng thế này? Không phải lần trước ông nói ...”

“Lần trước tôi đã nói gan cậu ấy bị cắt mất 1/3, hệ thống miễn dịch giảm sút. Lần đó nôn ra máu nằm viện, gan có triệu chứng nhiễm trùng, cũng may lần đó bị nhẹ, sau khi điều trị dần dần sẽ khỏi hẳn. Không ngờ nhanh như vậy đã tái phát ...”

Lý Ngạn Thành oán hận trừng Thôi Liệt bên cạnh một cái nhưng không thể trách cứ anh ta.

Đúng vậy, nếu không có Thôi Liệt, hiện giờ Mạc Sở Hàn vẫn ở Thu Cẩm Viên bị sốt cao xâm nhập, đến lúc hừng đông có khi đã biến thành một khối tử thi rồi.

Là Thôi Liệt liều chết bất chấp mệnh lệnh của Mạc Sở Hàn, vừa ôm hẳn vừa dùng súng bắn phá ra một con đường, bức lui những hộ vệ còn lại, đi suốt đêm mới đưa được Mạc Sở Hàn tới bệnh viện quân khu, đồng thời cấp tốc thông báo cho Lý Ngạn Thành biết.

Bệnh tới như núi sập, khi Mạc Sở Hàn được đẩy vào phòng cấp cứu, bệnh tình đã đến mức nguy kịch. Đúng lúc Lý Ngạn Thành chạy tới thì nhận được thông báo từ bác sĩ, lúc ấy, lão tướng quân này suýt nữa đứng không vững.

“Việc tìm kiếm gan đang được tiến hành nhưng vì nhóm máu của Mạc thiếu tương đối hiếm nên gan phù hợp dùng để ghép có tỉ lệ thành công quá thấp!” Bác sĩ nhỏ giọng tiếp tục giải thích với ông ta: “Trước cứu chữa, chỉ cần trái tim khôi phục, có thể đập như bình thường tức là cậu ấy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Nước ứ trong lồng ngực không phải vấn đề nghiêm trọng, bây giờ sợ nhất là ... trụy tim.”

Lý Ngạn Thành đứng trước mặt Mạc Sở Hàn, nhìn khuôn mặt tuần tú trắng bệch như giấy không có dấu vết nào của sự sống, quả thực trong lòng ông ta khó chịu như trong chảo rán.

Máy trợ tim không ngừng làm việc giúp trái tim sắp ngừng đập của Mạc Sở Hàn gắng gượng, duy trì nhịp đập đều đều.

“Lần trước nó vì Lâm Tuyết mà tức giận thổ huyết, bệnh cũ mới tái phát, lần này rốt cuộc là vì gì hả?” Lý Ngạn Thành thở hổn hển, ông ta quay đầu chất vấn Thôi Liệt vẫn đứng bên cạnh im lặng không lên tiếng.

Thôi Liệt lui về sau nửa bước, cúi đầu nói đúng sự thật: “Lần này... vẫn là vì cô ta!”

“Cái gì? ” Lý Ngạn Thành suýt nữa nổi trận lôi đình, chỉ tiếc rên rỉ không thành thét: “Đồ không có tiền đồ, vì đàn bà mà biến thành bộ dáng này! Lại nôn ra máu sao?”

“Ói ra!” Thôi Liệt không dám giấu diếm cũng không muốn giấu diếm, anh ta không đành lòng nhìn Mạc Sở Hàn cố chấp chôn sâu mọi thứ trong lòng. Rõ ràng có tình cảm sâu nặng với Lâm Tuyết nhưng lại cố tình giả vờ không quan tâm, sau đó một mình nhận lấy dày vò thống khổ. “Từ sông bạc trở về, Thiếu gia luôn đánh đập Lâm Tuyết, khi đó anh ấy tức giận không ít, mặt mũi biến sắc. Không ai dám đứng ra khuyên nhủ, Thiếu gia nhốt Lâm Tuyết lại rồi bắt đầu phát sốt. Tôi dìu anh ấy về phòng nghỉ ngơi nhưng Thiếu gia không cho tôi động vào người. Đi tới cửa phòng ngủ, anh ấy vịn vào cửa phòng, sau đó nôn ra mấy bùm máu.”

“Thằng khốn kiếp này! Nó... muốn làm tôi tức chết đây mà!” Lý Ngạn Thành vừa đau lòng vừa không biết phải làm sao, ông ta than thở: “Sao nó cứ không chịu giảm bớt chuyện phiền phức đi? Bác sĩ luôn khuyên nó nếu lại nôn ra máu thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nó vẫn kiên quyết không chịu đến bệnh viện!”

“Lúc ấy sắc mặt Thiếu gia quá kém nhưng cứ kiên quyết không cho phép ai đưa đến bệnh viện, khẳng khái đòi bác sĩ tới Thu Cầm Viên xem bệnh ỉn, bác sĩ tới đều nói là phải đưa vào bệnh viện chữa trị.” Thôi Liệt ngừng một chút rồi nói tiếp: “Do tôi ép buộc, đưa Thiếu gia tới đây! Đợi Thiếu gia tỉnh lại ... hy vọng Tướng quân có thể xin tha tội giúp tôi!”

Thuộc hạ của Mạc Sở Hàn đều hiểu rõ: trái lệnh hần sẽ có kết quả như thế nào nên Thôi Liệt đã sớm chuẩn bị tư tưởng. Nhưng dù dù bị trừng phạt thế nào đến đâu anh ta cũng không thể mở mắt đứng nhìn Mạc Sở Hàn chết đi như vậy, anh ta là thuộc hạ duy nhất dám cãi lại tử lệnh của hần!

“Tôi biết rồi!” Lý Ngạn Thành vỗ vỗ vai Thôi Liệt, “Cậu yên tâm, nó sẽ không cam lòng giết cậu đâu!”

“Ầm ầm!” Ngoài cửa sổ vang lên sấm sét, mưa to tầm tã, đây là cơn bão đầu tiên từ lúc trời vào hạ.

Không ai ngờ nổi, giữa tiếng sấm ầm ầm, Mạc Sở Hàn chỉ dựa vào máy trợ tim để giữ được mạng sống lại mở to đôi mắt, hần xoay người ngồi dậy, con người đỏ thắm rồi rạc như không hiểu rốt cuộc mình đang ở đâu?

“A! Mạc thiếu đã tỉnh!” Bác sĩ vui mừng quá đỗi, ông ta báo cáo với Lý Ngạn Thành: “Tốt rồi! Cậu ấy đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm đến tính mạng!”

Thay đổi diễn ra quá nhanh, Lý Ngạn Thành vừa rồi còn buồn bã như ngày tận thế, trong nháy mắt đã hết sức vui mừng, ông ta vội đi qua muốn đề Mạc Sở Hàn xuống: “Mau nằm xuống, sốt cao chưa hết, cẩn thận kéo bị choáng đầu.”

“Trời đang mưa! Mưa to!” Mạc Sở Hàn phảng phất như không nghe thấy gì, hần đưa tay đẩy Lý Ngạn Thành đang chắn trước giường ra, sau đó liền nhảy khỏi giường cấp cứu, cảm thấy mấy ống kim truyền dịch trên mu bàn tay có chút vướng bận, hần liền rút hết.

“Này, con làm gì thế?” Không chỉ Lý Ngạn Thành mà tất cả mọi người đều thất kinh. “Mạc thiếu, cậu còn sốt, không thể nhổ dịch truyền!”

“Cút ngay!” Mạc Sở Hàn như con thú dạo quanh vòng vây hãm, hần thuận tay tóm được một y tá trẻ, khàn giọng thét lệnh: “Áo mưa đâu? Đưa tôi áo mưa!”

Y tá kia sắp bị hần bóp cho nghẹt thở, cô ta sợ tới mức nói không nên lời, may mà bên cạnh có vị nam bác sĩ thông minh, anh ta nhanh chóng mang áo mưa tới, lúc này mới giải cứu được y tá trẻ kia.

Bắt được áo mưa, Mạc Sở Hàn không chút do dự liền chạy khỏi phòng bệnh.

Kể náo nhiệt này, mọi người trong phòng cấp cứu đuổi theo cũng không biết hần đang chuẩn bị làm gì!

Hành lang bệnh viện sâu hút như thể vĩnh viễn không có điểm cuối, Mạc Sở Hàn liều mạng chạy băng băng vẫn không tìm thấy lối ra. Hắn giống con dế nhũi nện nóng, trên đường gặp người nào cũng vỗ lấy hỏi: “Sao tôi không ra được? Làm cách nào để ra ngoài hả? Ra ngoài kiểu gì?”

Lý Ngạn Thành sợ hãi, ông ta hỏi bác sĩ chủ trị: “Nó như thế là sao? Điên rồi ư? Hay tinh thần vượt khỏi kiểm soát?”

Bác sĩ đâu biết chuyện gì đang diễn ra, lại không dám bảo không biết (ông ta sợ dưới cơn tức giận, Lý Tướng quân sẽ đuổi mình khỏi bệnh viện), đành vừa đuổi theo vừa phân tích, nói: ” Sốt cao dẫn đến tinh thần hoảng loạn, hơi giống mộng du, đợi sau khi hạ sốt, tinh thần tỉnh táo là ổn thôi.”

Quả nhiên, thần sắc Mạc Sở Hàn quả thực có chút giống người mộng du, tỉnh tỉnh mê mê, không phân biệt được phương hướng. Lý Ngạn Thành lo lắng không ngớt, cũng không dám cứng rắn cản hắn, liền quay sang hỏi Thôi Liệt: “Cậu xem nó định làm gì?” Thôi Liệt là người theo Mạc Sở Hàn lâu nhất, đối với hắn cũng hiểu rõ nhất, nếu có thể biết hắn muốn làm gì thì sẽ có biện pháp giải quyết.

Thôi Liệt không rõ Mạc Sở Hàn muốn làm gì, nhưng anh ta biết tính cách nói một là một, hai là hai của hắn, nên mở miệng nói: “Để anh ấy ra ngoài đi! Không thì trong lòng anh ấy gấp gáp giận dữ càng không có lợi cho thân thể!”

Cái lý do giận dữ trong lòng này khiến Lý Ngạn Thành cảm thấy có đạo lý, ông ta vội hạ lệnh: “Các người mau dẫn Mạc thiếu ra ngoài!”

Mạc Sở Hàn suýt nữa suy tim mà chết, không thể để trái tim vừa phục hồi của hắn phải nhận bất cứ đả kích hay quá tải gì nữa. Hiện tại không thể kích thích hắn, hắn muốn làm gì thì liền nhanh nhanh phối hợp giúp hắn hoàn thành đi.

Nhận được chỉ dẫn, cuối cùng Mạc Sở Hàn cũng thoát khỏi hành lang sâu hun hút, chạy ra bên ngoài.

Đêm tối đen một mảnh, chỉ đợi cầu vồng lóe lên tia sáng lạnh lẽo trong màn mưa như ánh mắt đùa cợt của ma quỷ dưới địa ngục.

Mưa nghiêng trời lệch đất, tiếng sấm cuộn cuộn, gió lớn quét qua, hung hãn cọ rửa thế giới này như định tẩy rửa sạch sẽ không còn thứ gì dơ bẩn.

Sau khi hơi do dự, Mạc Sở Hàn vẫn dũng cảm vọt vào giữa cơn mưa tầm tã, hắn nhìn ngó, tìm kiếm chung quanh. Hắn mang theo áo mưa, trái tim đập mạnh và loạn nhịp, đáng vẻ mờ mịt bộ giống kẻ không thấy đường về nhà.

Lý Ngạn Thành mặc áo mưa quân dụng cùng chạy theo sau, nước mắt ngang dọc, ông ta kéo Mạc Sở Hàn, hỏi: “Con đang tìm gì hả?”

“Tránh ra” ! Mạc Sở Hàn mất kiên nhẫn đẩy ông ta ra, hắn quát: “Đừng động vào tôi!”

“Con còn sốt cao đấy!” Đáng thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Lý Ngạn Thành uy phong một đời, giết người quyết đoán, hiện tại chỉ giống bà già dồng dãi nói tận đâu đâu: “Ba mặc kệ ai trông nom con. Nghe lời, mau cùng ba về đi!”

“Cút ngay!” Mạc Sở Hàn ghét ông ta cản trở tầm nhìn của mình, liền hung hăng đẩy ra.

Thôi Liệt vừa lúc đi tới, anh ta cung kính như lúc bình thường, lạnh lùng hỏi: “Thiếu gia, anh đang tìm Lâm Tuyết ư?”

Cả người Mạc Sở Hàn run lên, hắn chuyển mắt nhìn Thôi Liệt đang đứng trong mưa giống như bây giờ mới nhận ra anh ta, đôi mắt đẹp toát ra tia vui mừng, hắn vội vàng đáp lại: “Đúng vậy, mau đưa tôi đi tìm cô ấy!”

“Được!” Thôi Liệt chăm chú nhìn hắn thật sâu, thở dài nói: “Theo tôi!”

Hắn đưa Mạc Sở Hàn tới trước một chiếc xe jeep quân dụng vuông vức. “Cô ấy ở bên trong.”

Mạc Sở Hàn vội vã đi qua, quan sát chiếc xe một hồi rồi làm động tác khiến tất cả mọi người kinh ngạc không hiểu nổi —— đem áo mưa kia phủ lên nóc xe jeep!

Sau đó hắn liền vịn vào xe từ từ ngã xuống đất.

“Sở Hàn!” Lý Ngạn Thành chạy lên, ông ta đẩy hắn, kính hải phát hiện ra hắn đã ngừng thở.

Lâm Tuyết nằm sấp trên giường phẫu thuật, hai mắt nhắm lại. Bên vai phải dù đã gây tê nhưng vẫn có thể cảm nhận được lưỡi dao giải phẫu sắc bén đang cắt vào da thịt tìm kiếm viên đạn găm trong đó.

“Đau không?” Lương Tuấn Đào sát lại gần cô, hắn muốn hôn lên khuôn mặt tái nhợt của Lâm Tuyết nhưng nghĩ đến việc miệng mình bịt khẩu trang không tiện, đành đổi cách, xoa xoa mặt cô, nói: “Đừng sợ, sẽ xong nhanh thôi!”

“Đình!” Viên đạn dính máu bị y tá ném vào đĩa, bác sĩ vừa thành thạo khâu vết thương lại vừa an ủi Lương Tuấn Đào: “Thủ trưởng yên tâm, cô ấy không nguy hiểm gì đến tính mạng đâu!”

Nghe giọng bác sĩ, Lương Tuấn Đào ngẩn người, giờ hắn mới phát hiện: hóa ra bác sĩ mổ chính – là Vân Phàm. Đuôi mắt hắn nhướng lên, Lương Tuấn Đào liếc kẻ toàn thân được bao phủ trong đồng phục phẫu thuật xanh lam chỉ hở ra đôi mắt hoa đào xinh đẹp, hắn có chút kinh ngạc: “Cậu mổ chính à? Được chưa?”

“Tay của Chủ nhiệm Từ bị thương, tôi sợ những người khác bị anh gào thét mà không thấy rõ tình hình nên cuối cùng quyết định tự mình ra trận!” Vân Phàm trêu chọc Lương Tuấn Đào, đồng thời động tác trên tay không phút nào chậm trễ, y thuật tinh xảo như vậy thật khiến người khác không tin rằng anh ta từng là sát thủ chuyên nghiệp.

Lương Tuấn Đào nhin không được cất tiếng hỏi: “Nghe nói... cậu còn thông thạo thú y?”

“Đúng vậy! Bất kể là người hay thú, kỹ thuật của tôi tuyệt đối không thua kém bác sĩ ”hải quy” bậc trên tiến sĩ!”(theo mình nghĩ thì là bác sĩ cấp bậc trên tiến sĩ tốt nghiệp ở nước ngoài về nước) Khâu xong, Vân Phàm còn cho thêm ít thuốc vào bình truyền dịch.

Tay trái Lâm Tuyết cầm kim truyền, tay phải treo huyết tương, tuy nói vừa phẫu thuật xong cô vẫn rất yếu nhưng thần trí đã thanh tỉnh rồi.

Thấy Lương Tuấn Đào căng thẳng và quan tâm đến mình nhưng Lâm Tuyết không muốn mở mắt nhìn hắn, cũng không muốn nói gì với hắn.

Cô không giận hắn, cô giận chính mình, giận bản thân vì sao lại kì quái như vậy!

Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào không nợ nần mảy gì hết! Có thể tìm được người hợp tác như anh ta, nằm mơ cũng nên mỉm cười, mảy còn hy vọng xa vời gì nữa? Nếu không có anh ta, mảy đã sớm thành thịt cá trên thớt của Mạc Sở Hàn, để mặc đôi cầu nam nữ kia chặt chém, nếu không có Lương Tuấn Đào, mảy có thể có được thân phận như bây giờ sao, nếu không có anh ta, hiện tại mảy cũng chết rồi!

“Sao sắc mặt cô ấy xấu thế, mạch đập yếu ớt, thật sự không có chuyện gì chứ?” Đương nhiên Lương Tuấn Đào có chút không yên tâm, hắn liền truy hỏi Vân Phàm.

Vân Phàm bình tĩnh an ủi: “Không có việc gì đâu. Chủ yếu cô ấy bị mất máu nhiều quá, may là trên đường đi anh đã bảo người tiếp máu cho Lâm Tuyết, nếu không bây giờ tôi cũng không dám khẳng định như vậy!”

Trong lòng Lâm Tuyết chua xót, cô biết máu của mình rất hiếm, có lúc kho máu cũng thiếu hụt nhóm máu phù hợp với cô, không ngờ Lương Tuấn Đào đã sớm nhớ rõ, lần này đi cứu người hắn còn cẩn thận mang máu lên xe.

Đúng vậy, nếu không nhờ anh ta mang theo bác sĩ quân y tùy thân và huyết tương đầy đủ thì cô đã tử vong vì mất máu quá nhiều.

Lâm Tuyết, mảy nên biết ơn anh ta! Không nên giận dữ với anh ta, không được giống mấy cô gái nhỏ tranh giành tình yêu! Anh ta có mối tình đầu thì sao? Anh ta yêu mối tình đầu của mình thì sao? Chuyện này mắc mớ gì tới mảy hả? Hãy coi Lương Tuấn Đào như bạn bè, coi anh ta như bạn bè! Mang lòng biết ơn mà đối đãi với anh ta, anh ta đã làm tất cả vì mảy rồi.

Phẫu thuật hoàn tất, Lâm Tuyết được đẩy vào phòng bệnh Vip chăm sóc đặc biệt, từ đầu đến cuối, Lương Tuấn Đào luôn nắm tay cô không buông.

Dù đầu óc tỉnh táo, Lâm Tuyết vẫn không muốn mở mắt. Cô không biết mình có thể điều chỉnh tốt cảm xúc hay không, có thể lấy sự bình tĩnh để đối mặt với hấn hay không.

“Tuyết, mở mắt ra đi!” Vào phòng săn sóc đặc biệt, cuối cùng Lương Tuấn Đào cũng có thể gỡ khẩu trang xuống, hấn hôn lên gò má cô. Khuôn mặt cô lạnh lạnh, tái nhợt khiến hấn nhìn thấy mà đau lòng không dứt. “Ngoan nào, mở mắt ra, anh biết em đã tỉnh!”

Ra khỏi phòng phẫu thuật, Vân Phàm len lén ra hiệu cho Lương Tuấn Đào thì hấn mới biết: hóa ra trong quá trình phẫu thuật Lâm Tuyết vốn tỉnh lại rồi, chẳng qua cô không muốn để ý đến hấn mà thôi.

Do hồ then, giọng hấn đặc biệt mềm mỏng, thậm chí còn lo mình giải thích chưa đủ: “Anh biết em giận anh, đều do anh không tốt!”

Trong lòng Lâm Tuyết đau xót, cô dứt khoát né tránh bàn tay to của hấn, xoay mặt phớt lờ hấn đi. Thật muốn lấy mạng cô, căn bản cái tính hẹp hòi này một khi đã bộc phát thì cô cũng không khống chế nổi. Cái gì mà cư xử với hấn bằng tình cảm biết ơn, cái gì mà người hợp tác tốt nhất ... những thứ Lâm Tuyết tự mình dùng để an ủi đều không sử dụng được a!

Cô giận Lương Tuấn Đào! Hấn hấn! Cáu hấn! Phải làm sao đây? Cô không khống chế nổi tâm tình của mình, còn thấy tủi thân sâu sắc, không thể nào biết ơn hấn được!

Thấy biểu tình oán hận của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào càng luống cuống hơn, quả thực, hấn hận không thể tự giết chết mình: “Anh vô dụng quá! Để em rơi vào tay Mạc Sở Hàn lâu như vậy, lại còn làm tưởng em bị Hoắc gia bắt cóc! . . . Ôi, anh thật đáng chết! Càng sống IQ càng giảm.” Hấn nói xong còn buồn bực dầm vào đầu mình hai cái.

Lâm Tuyết mở mắt trong veo, cô càng không nói gì thêm, hóa ra vì không kịp thời cứu cô nên Lương Tuấn Đào mới thấy áy náy a! Hàng vạn câu nói đồng loạt vọt tới cổ họng Lâm Tuyết nhưng cuối cùng đều bị cô nuốt trở lại, cô chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Anh không cần áy náy, khi tôi mất tích anh cũng không biết. . .” Khi đó hấn còn vội đưa Hoàng Y Na đến thành phố A du sơn ngoạn thủy, nào biết tin cô bị bắt cóc đâu.

“Sao lại không biết?” Lương Tuấn Đào cảm thấy đề tài mình và Lâm Tuyết đang nói có chút không hợp, hấn liền nghiêm mặt sửa lại cho đúng: “Đêm em mất tích anh đã sốt ruột điên lên!”

“Không thể nào!” Lâm Tuyết thề, nếu cô có thể khống chế tâm tư của mình thì sẽ không nói chuyện với Lương Thủ trưởng bằng giọng điệu chua xót thế này: “Thủ trưởng đại nhân còn có nhã hứng cùng mối tình đầu của mình du sơn ngoạn thủy, có chỗ nào liên quan đến 4 chữ ‘sốt ruột điên lên’ chứ? Anh yên tâm, tôi không trách anh, còn muốn cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã kịp thời cứu tôi, nếu không có anh ... tôi đã được Vân Thư Hoa cứu đi rồi!”

Phải để Lương Tuấn Đào hiểu được quan tâm đến sự sống chết của cô không chỉ có mình hấn! Trên thế gian này còn có một Vân Thư Hoa nữa, anh ta mạo hiểm bắt chạt mưa to và nguy hiểm tính mạng đến chỗ Mạc Sở Hàn cứu cô, thật khiến Lâm Tuyết cảm động.

“Anh đưa mối tình đầu đi du sơn ngoạn thủy ư?” Lương Tuấn Đào rất oan ức, hấn ồn ào vùng lên: “Em nghe ai nói...” Không đúng, quả thực hấn đến thành phố A cũng đưa theo Hoàng Y Na, nhưng không phải đưa cô ta du sơn ngoạn thủy: “Anh đến thành phố A để nhờ Kê Diệc và Kê Diên giúp anh tìm kiếm tin tức của Hoắc Vân Phi, anh nghĩ em rơi vào tay Hoắc gia. Vì bệnh tình của Y Na rất nghiêm trọng, anh đành đưa cô ấy đi cùng... Từ từ đã, sao em lại biết?”

Lâm Tuyết nhìn dáng vẻ của Lương Tuấn Đào, biết hấn không nói dối, trong lòng khê động nhưng cô không nói gì.

Lương Tuấn Đào hận không thể dầm ngực dậm chân để nói rõ sự vô tội của mình: “Có trời đất chứng giám, từ đêm em mất tích, anh hoàn toàn không ngủ yên được, cả ngày chạy đông chạy tây truy đuổi thẳng nhóc Hoắc Vân Phi kia, thật không ngờ em lại rơi vào tay Mạc Sở Hàn!”

Lâm Tuyết ngắt lời hấn, cô lạnh lùng hỏi: “Thư Hoa đâu?”

“...” Lương Tuấn Đào liếc cô một cái đầy cảnh giác, có chút chột dạ: “Em tìm anh ta làm gì? Anh cho em biết, so với anh, anh ta chỉ đến trước 1 bước thôi! Vân Thư Hoa cũng không chuẩn bị máu và xe cứu thương,

dù cứu được em ra, nửa đường nói không chừng...” Lương Tuấn Đào vốn muốn nói nửa đường có lẽ ‘đứt rồi’ nhưng cảm thấy có chút điềm xấu, hần liền dừng lại không nói tiếp nữa. Có điều: khi nên tranh công thì phải tranh công, không thể để Lâm Tuyết nghĩ rằng Vân Thư Hoa rất quan trọng, còn Lương Tuấn Đào hần là kẻ có cũng được mà không cũng được! Nhất định phải để cô hiểu rõ: hần rất quan trọng với cô.

Đúng lúc này Triệu Bắc Thành gọi điện tới, Lương Tuấn Đào biết anh ta muốn báo cáo kết quả giải quyết công việc ở Thu Cẩm Viên nên đành

tạm dừng đề tài đang nói, sau khi nhận điện thoại nghe được vài câu, hần không nén nổi tức giận, nói: “Sao có thể để Mạc Sở Hàn chạy mất? Hần chui xuống đất rồi à?”

“Thủ trưởng, anh đừng kích động, trước nghe tôi nói đã!” Từ điện thoại truyền ra giọng nói bình tĩnh của Triệu Bắc Thành: “Sự việc rất trùng hợp! Tối qua Mạc Sở Hàn đột nhiên phát bệnh nôn ra máu, bệnh đến mức mơ mơ màng màng nên bị Thôi Liệt đưa tới bệnh viện quân khu bộ đội đặc chủng rồi!”

“ . . .” Tại sao có thể trùng hợp như thế chứ! Lương Tuấn Đào quả thực cũng muốn thổ huyết! Vốn tưởng tóm được Mạc Sở Hàn sẽ cho hần trầy gân tróc da, cuối cùng đốt đèn trời. Kết quả lại để hần chạy thoát! ” Triệu Bắc Thành. Tôi cho cậu biết, mặc kệ cậu dùng phương pháp gì cũng mau tóm Mạc Sở Hàn về đây cho tôi! Nếu không, sau này khỏi cần theo tôi lẫn lộn nữa!” Lương Tuấn Đào nói xong liền thở phì phì mà cúp điện thoại!

Lâm Tuyết ngược lại không hề để ý tới việc Mạc Sở Hàn có bị bắt hay không, cô chỉ quan tâm tới một người: “Vân Thư Hoa đâu?”

“Móa!” Lương Tuấn Đào không nén được lửa giận, “Em có thể mở miệng ngậm miệng đừng ở trước mặt anh nói về hần được không? Anh là chồng em, ở trước mặt anh mà em nói về người đàn ông khác, anh sẽ ghen đấy!”

Lâm Tuyết ngẩn người ba giây, không phải cô bị lời nói của Lương Tuấn Đào gây rung động mà bị nhân phẩm vô biên của hần gây kinh hãi! Trời ạ! Trên thế giới sao lại có cực phẩm vô liêm sỉ đến vậy chứ? Hơn nữa nghe nói còn là lão công của cô! Không đúng, rõ ràng hần dám tự mình là chồng cô!

“Lương Tuấn Đào, anh và mối tình đầu chơi trò mập mờ dư tình chưa dứt, tôi không thêm so đo với anh thì thôi, anh dựa vào cái gì mà tính toán việc tôi gọi tên Vân Thư Hoa hả? Tôi gọi tên anh ấy thì sao? Anh ấy là bạn tôi, khi tôi gặp nạn Thư Hoa không màng nguy hiểm tính mạng đến cứu tôi, vì sao tôi không thể nói về anh ấy hả?” Lâm Tuyết phẫn nộ liền vứt hết mấy thứ gọi là “5 nguyên tắc chung sống hoà bình” ra khỏi đầu, cô gào lên với Lương Tuấn Đào cực kì tức giận.

Đại khái là Lương Tuấn Đào cũng chưa từng thấy Lâm Tuyết phẫn nộ thế này (kể cả khi hần ăn sạch cô cũng không thấy cô bị phẫn muốn chết như bây giờ), khí thế của hần liền yếu đi, Lương Tuấn Đào nhỏ giọng nói: “Anh đâu có cùng Hoàng Y Na dư tình chưa dứt!”

“Tôi mặc kệ chuyện giữa anh và cô ta, cũng không có hứng thú trông coi! Tôi chỉ hỏi anh —— Vân Thư Hoa đâu?” Thế lực Lâm Tuyết vốn chống đỡ không được nữa rồi, lại vừa trải qua phẫu thuật, thái dương cô tứa mồ hôi.

Lương Tuấn Đào thấy sắc mặt cô không tốt, liền nhân nhượng thỏa hiệp: “Anh ta không sao, em ngủ đi, anh sẽ cho người thả Vân Thư Hoa ra.”

*

Lâm Tuyết luôn ngủ mê man, thỉnh thoảng cô mở mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên hoảng loạn và lo sợ không yên. Đôi khi thấy Lương Tuấn Đào vẫn ở cạnh mình, cô mới yên giấc trở lại, bình thần nhắm mắt ngủ tiếp.

Từ nhỏ đến lớn, môi trường lãnh khốc vô tình đã luyện cho Lâm Tuyết tính cách cứng cỏi và năng lực tiếp nhận dị thường. Nhưng sự ngược đãi nhục nhã của Mạc Sở Hàn chắc chắn đã tạo thành bóng ma ám ảnh cô.

Trong lúc ngủ mơ, cô thường mơ thấy mình bị giam vào lồng sắt, hơn nữa bên trong có rất nhiều chó, bọn chúng nhe răng nhếch miệng nhìn cô, hung ác bổ nhào về phía cô cắn xé.

Tiếng kêu thê thảm kéo dài liên tục nhưng Lâm Tuyết có cảm giác đây không phải âm thanh của mình, giống như có kẻ nào đó đang đau đớn mà thét chói tai.

Mồ hôi lạnh trên thái dương được khăn ẩm lau đi cẩn thận, sau đó có một đôi môi ẩm áp khê hôn lên miệng và má cô, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, anh ở đây rồi.”

Là Lương Tuấn Đào! Lâm Tuyết theo bản năng nắm chặt bàn tay lớn ẩm áp, mạnh mẽ của hắn, cô cảm thấy hắn truyền ình bình yên và tin tưởng, cô lại ngủ say lần nữa..

Lương Tuấn Đào ở cùng cô một ngày liền, dường như hắn không lúc nào rời khỏi cô gái bên cạnh. Một mỗi – hắn liền cùng cô ôm nhau ngủ. Tỉnh dậy, hắn lại cẩn thận chăm chú ngắm nhìn gương mặt tiêu tụy của cô, hắn hơi ngạc nhiên: tại sao một cô gái lại có tính cách cứng cỏi và năng lực tiếp nhận như thế này nhỉ?

Tuy không bước chân ra khỏi phòng bệnh nhưng tin tức trên các phương diện ùn ùn không ngừng truyền đến báo cho Lương Tuấn Đào biết nguyên nhân và kết quả một cách kỹ càng tỉ mỉ, hắn biết rõ khi Lâm Tuyết bị Mạc Sở Hàn nhốt ở Thu Cẩm Viên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Cô bị giam trong lồng sắt, thậm chí suýt bị Thư Khả thả chó cắn chết, sau đó Lâm Tuyết còn tận mắt chứng kiến kết cục “giao nhân nào gặp quả nấy” bi thảm của Thư Khả. Những cô gái bình thường khi trải qua những chuyện kinh hãi như vậy đều khóc thét chói tai, nói năng lộn xộn. Nhưng khi Lâm Tuyết tỉnh lại cũng không có biểu hiện đáng chú ý nào, ngay cả trong lúc ngủ mơ cô cũng chỉ run rẩy đổ mồ hôi lạnh, không khóc cũng không kêu.

Rốt cuộc thần kinh của cô gái này được luyện từ gì đây? Lương Tuấn Đào không thể không bội phục sức nhẫn nại và tiếp nhận siêu phàm của cô.

Khi còn trong Bộ đội đặc chủng, hắn được huấn luyện chuyên nghiệp rất nghiêm khắc, tàn bạo, hắn biết muốn có được tố chất tâm lý siêu mạnh đâu phải chuyện dễ. Không biết Lâm Tuyết đã trải qua bao nhiêu gian khổ mới luyện được thành quả hôm nay —— mềm như cuộn chỉ, dẻo như thép tinh!

Lương Tuấn Đào dịu dàng nhẹ vuốt tóc cô, hắn không nén được yêu mến cùng thương xót. Thỉnh thoảng hắn hôn môi cô, hắn có cảm giác nụ hôn của mình có thể khiến Lâm Tuyết an ổn, khiến cô không gặp ác mộng, không run rẩy nữa.

Dần dần, hô hấp của Lâm Tuyết cũng ổn định, cô nằm trong lồng ngực rắn chắc ngủ thật say. Một tuần liền Lâm Tuyết ăn không ngon ngủ không yên, Lương Tuấn Đào cũng vậy. Vì tìm kiếm cô, suýt nữa hắn đã lật cả Thủ đô lên. Bây giờ cô đã ở trong vòng tay hắn, cuối cùng hắn đã có thể ôm cô ngủ ngon.

Lâm Tuyết ngủ thẳng tới khi mặt trời lặn mới tỉnh dậy trong chốc lát, Lương Tuấn Đào liền bảo người đưa bữa tối đã chuẩn bị từ sớm tới, cô rất thích cháo gà xé sợi, bánh bao hấp và rau xào nhạt.

Lâm Tuyết ăn không nhiều nhưng cô rất cố gắng ăn, để khôi phục thể lực cần phải hấp thụ đồ ăn.

Dù cả ngày chưa ăn cơm nhưng Lương Tuấn Đào vẫn tự tay cho Lâm Tuyết ăn trước, thoạt nhìn cô có vẻ rất yếu. Lâm Tuyết cũng không từ chối ý tứ ân cần hòa hảo của hắn, cô thấy lương tâm hắn áy náy, liền chấp nhận sự tạ lỗi này —— nằm trên giường bệnh để hắn bón cơm ình!

Ăn tối xong, Lâm Tuyết tiếp tục mê man như muốn ngủ bù ấy ngày trước. Có điều, trước khi sắp ngủ, cô không tự chủ được nâng mắt nhìn Lương Tuấn Đào. Tuy không nói gì nhưng cô vẫn hy vọng hắn sẽ không rời đi.

Lương Tuấn Đào vội súc miệng, bảo y tá dọn dẹp đồ ăn rồi nằm xuống bên cạnh Lâm Tuyết, hắn ôm cô vào lòng, vừa như vỗ về trẻ nhỏ, vừa như dỗ dành cô: “Ngủ đi! Anh không đi đâu hết.”

Có hắn những lời này, Lâm Tuyết an tâm nhắm mắt, tiếp tục ngủ bù.

Thấy cô đã ngủ, Lương Tuấn Đào lặng lẽ sờ sờ điện thoại trên đầu giường, bấm xong dãy số, hắn lo lắng hỏi: “Y Na sao rồi? Vẫn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm ... A, không được tiếc bất cứ giá nào mà chữa trị cho cô ấy, nếu Y Na có gì ngoài ý muốn, toàn bộ bác sĩ các người sẽ bị cách chức!”

Đôi mi thanh tú khẽ động, Lâm Tuyết làm tổ trong ngực Lương Tuấn Đào phần nhiều đoán được Hoàng Y Na kia đang tái phát bệnh cũ, không thì lại cắt cổ tay. Nhưng nhìn miệng vết thương sâu hoắm trên tay cô

ta, nếu cắt cổ tay nữa thì có khi cái tay kia sẽ bị phế đi, vậy có lẽ là bệnh cũ tái phát rồi.

Đoán xong, Lâm Tuyết liền chìm vào mộng đẹp lần nữa.

Lâm Tuyết ngủ mê mết một ngày một đêm, mở mắt lần nữa đã là buổi sáng dễ chịu. Lần này Lương Tuấn Đào không hề làm cô thất vọng, khi vươn tay sờ sờ bên cạnh, cô như mong đợi liền chạm trúng cánh tay mạnh mẽ của hắn.

“Bà xã à!” Với tư cách là một người đàn ông bình thường, Lương lưu manh cũng không phải ngoại lệ, so với người khác sức sống dồi dào của hắn còn mãnh liệt hơn nhiều. Hắn sắp lại gần Lâm Tuyết, cười khổ nói: “Làm thế nào bây giờ? Căng chật đau quá!”

Lâm Tuyết vừa tỉnh ngủ, nhất thời chưa ý thức được kẻ lưu manh này lại dở thói tình tròng lên não, cô tưởng hắn có chỗ nào không thoải mái, vội nghiêng nửa người, quan tâm hỏi han: “Anh đau ở đâu?”

“Đây này!” Lương sắc phôi (1) bày ra khuôn mặt đứng đắn vô tội, mang theo vẻ ủy khuất đáng yêu, rõ ràng hắn đã thành công, lừa gạt được sự thông cảm của bạn nhỏ Lâm Tuyết.

“Đau ở đâu? Anh mau nói đi!” Lâm Tuyết sốt ruột thúc giục.

Lương Tuấn Đào liền kéo bàn tay mềm mại sờ xuống dưới, khuôn mặt tuấn tú như họa trần đầy thống khổ không biết làm sao: “Làm sao bây giờ, thật là khó chịu!”

Nóng rực phồng tay, cứng rắn tựa sắt, không khác gì con rồng giận dữ ngấp tràn tính nguy hiểm đầy uy hiếp. Lâm Tuyết cảm thấy như vừa đụng phải một khối sắt thép, cô cuống quýt buông tay ra.

Kẻ lưu manh này lại quen thói tình tròng lên não đây mà! Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên hai răng mây hồng, cô phì phui một câu: “Đáng ghét!” rồi xoay người chuẩn bị rời giường.

“Vợ à!” Lương Tuấn Đào đâu chịu để cô đứng lên, hắn dứt khoát đè Lâm Tuyết xuống, trơ mặt giở trò: “Anh cùng em ngủ lâu như vậy, vất vả đợi chờ em tỉnh dậy, em lại không thể đền anh trong chốc lát.”

Yêu cầu này cũng không quá mức, vấn đề ở chỗ: hắn có thể ôm cô một cách đàng hoàng ư? Lâm Tuyết trầm mặt, nghiêm nghị nói: “Thả em ra!”

Trong lòng Lương Thủ trưởng luôn cảm thấy rất áy náy về việc cô bị Mạc Sở Hàn bắt đi, còn bị ngược đãi, thấy sắc mặt Lâm Tuyết thay đổi, hắn cũng không dám cường bách thêm, đành phần nộ nói lỏng tay.

Lâm Tuyết mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình nhưng khó giấu nổi dáng người mảnh mai yếu đuối, người nào đó nhìn thấy trong lòng liền ngứa ngáy khó chịu nhưng không dám lộ mồm, hắn giống như con dã thú đói khát tội nghiệp bị nhốt trong lồng có mỹ vị ở ngay trước mắt, vút cái là tới lại không ăn được.

Tuy không nhìn Lương Tuấn Đào, nhưng Lâm Tuyết biết hiện tại hắn đang thèm chảy nước miếng. Cô xuống giường, khi đi rửa mặt còn ngoái đầu nhìn lại Lương thủ trưởng, thản nhiên nở nụ cười, nói: “Anh mau đi đi đừng ngăn ra nữa! Vẫn còn việc chính đang cần hoàn thành đấy!”

Mỹ nhân cười một tiếng khuynh thành, Thủ trưởng đại nhân nhất thời choáng váng, hắn nhanh chóng cười tủm tỉm đáp lại: “Đương nhiên! Có rất nhiều việc quan trọng cần làm!” Lương Tuấn Đào làm ồ bên Lâm Tuyết trong phòng bệnh cũng đã một ngày hai đêm, hắn nóng ruột không đành lòng để cô phòng đơn gối chiếc một mình, không còn cách nào nữa, trên trời dưới đất bà xã vẫn là lớn nhất!

Người đẹp không tiếp tục cười mà lạnh nhạt nói: “Chăm sóc ối tình đầu của anh là việc quan trọng nhất, còn không mau đi đi!” Nói xong, Lâm Tuyết xoay người bước vào phòng tắm.

“...” Giống nhau chỗ nào chứ? Vô duyên vô cớ cũng ăn được dấm chua! Phụ nữ quả là sinh vật kỳ quái.

Lương Tuấn Đào cũng vào phòng tắm, thấy Lâm Tuyết đang đánh răng, hắn đi đến bên cạnh, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn hôn tóc rối bên thái dương, nhìn trộm qua gương, hắn nhu mì cười nói: “Bộ dạng ghen tuông của em thật đáng yêu!”

Lâm Tuyết lườm hắn một cái rồi súc miệng, chuẩn bị đi tắm.

“Không thể để nước dính vào miệng vết thương!” Lương Tuấn Đào vội nghiêm nghị ngăn cản, đồng thời thanh minh: “Trừ phi em để anh giúp em tắm rửa, nếu không không được vào phòng tắm!”

Lâm Tuyết rút khăn tắm, thản nhiên nói: “Vây làm phiền Thủ trưởng.”

“...” Cô ấy ... đây là ân chuẩn rồi sao? Bên dưới hơi giật mình, Lương Thủ trưởng hết sức vui mừng, hân cũng nhanh chóng lấy khăn theo vào!

(Lời tác giả: vợ chồng tắm chung, người đẹp trong ngực, ngọc thể bày ra trước mắt, Thủ trưởng đại nhân lại không phải Liễu Hạ Huệ, đương nhiên không thể thiếu mấy chuyện gây rối vô lý, do biên tập kiểm tra rất chặt chẽ, những tình tiết ái muội này mời mọi người tự mình tưởng tượng bổ sung, chúng ta cứ tóm lược ha !)

*

9 giờ sáng, ánh nắng chiếu xuống Thu Cẩm Viên quả thực đẹp say long người.

Dựa vào địa thế cạnh sông mà kiến tạo nên ngôi biệt thự vừa có kiểu dáng Tây Âu lại có khu lâm viên cổ vận khí khái kiểu Trung Quốc, màu xanh biếc vờn quanh, tập trung hoa thơm cỏ lạ, có thể thấy người thiết kế ra nơi này đã phải dốc bao nhiêu sức lực suy nghĩ và tâm lực hoàn thành.

Nhưng hiện tại Thu Cẩm Viên đã bị hơn 1.000 chiến sĩ của Sư đoàn dã chiến quân 706 bao vây, khu vực canh gác được thiết lập, bất luận kẻ nào cũng đều bị cấm xuất nhập.

Lương Tuấn Đào đã phái Triệu Bắc Thành và Phùng Trường Nghĩa đi đối phó với Mạc Sở Hàn nên nơi đây do Thiếu úy Lê Văn Chính - sĩ quan vừa được thăng lên lục cấp trông coi.

Lúc này, các chiến sĩ võ trang đầy đủ xếp hàng ngay ngắn, đứng thẳng như thương lẳng lẳng đợi Chiến thần của bọn —— Lương Sư trưởng đã tới!

6 chiếc xe tải quân dụng và 4 chiếc xe jeep quân dụng phía trước, phía sau tạo thành đoàn xe, kẹp chiếc Land Rover ở giữa duy trì tốc độ đều đặn uốn lượn men theo đường quốc lộ sát núi.

Lâm Tuyết mở cửa kính xe, ngắm nhìn cảnh đẹp núi non trong sáng sớm đầu mùa hạ, đôi mắt lạnh lùng như suối quét qua một tia sương mù hoảng hốt.

Cô từng mong mỗi mình có một ngôi nhà ở cạnh núi, mỗi buổi sáng mở cửa sổ ra đều có thể ngửi thấy hương hoa và cỏ xanh thơm ngát, còn có thể nghe được tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu vang, trước mắt sẽ là màu xanh biếc rậm rạp.

Không thể phủ nhận một điều: Thu Cẩm Viên hoàn toàn phù hợp với giấc mộng trong lòng cô. Đáng tiếc, cảnh còn người mất, cuối cùng cô và Mạc Sở Hàn cũng không thể tìm lại được những rung động và hoài niệm đã qua.

“Nghĩ đến ai thế?” từ bên cạnh chợt vang lên giọng nói đánh gãy suy nghĩ của Lâm Tuyết, theo bản năng, cô quay đầu lại liền bắt gặp khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào đang phóng đại gần ngay trước mắt.

“Không nghĩ đến ai cả!” Lâm Tuyết giận dữ liếc hắt hán một cái, định đẩy hán ra theo thói quen.

Ai ngờ hán lại giữ lấy tay cô, bá đạo kéo cô vào ngực, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp, Lương Tuấn Đào nghi ngờ hỏi: “Em đang nghĩ đến người đàn ông khác phải không?”

“...” Sao lại vậy chứ! Lâm Tuyết không nói gì.

Lương Thủ trưởng trầm mặt, xem ra có chút không vui. Hán chậm rãi cúi xuống gần cái cằm xinh đẹp tuyệt trần, hình như muốn hôn cô.

“Đừng làm rộn!” Lâm Tuyết lại đẩy hán lần nữa, cô chỉ vào lái xe Tiểu Cao ngồi phía trước, nhỏ giọng nói: “Bị người ta chê cười đó!”

“Ai dám cười? Em là vợ anh!” Lương Tuấn cây ngay không sợ chết đứng ôm chặt lấy cô, miệng cắn lên cổ ngọc.

“A!” Lâm Tuyết la lên, hận không thể ném người đàn ông xấu xa này ra khỏi xe. “Sao anh lại cắn em!”

“Để nhắc nhở em, ở cạnh anh thì tập trung chút, không được nghĩ đến người đàn ông khác! Cũng không được nhớ những chuyện trước đây!” Lương Tuấn Đào dứt khoát nói thẳng ra: “Giữa anh và Hoàng Y Na

không có chuyện gì hết. Bây giờ anh cứ xử với cô ấy dựa trên chủ nghĩa nhân đạo, bạn bè trợ giúp lẫn nhau, anh thề với mặt trời ngoài cửa xe, suy nghĩ của anh đối với cô ấy còn thuần khiết hơn cả thánh mẫu Mary Sue! Thề xác và tinh thần anh dốc lòng như vậy, em cũng phải làm được như thế!”

“Ai bảo em không dốc lòng!” Lâm Tuyết thực sự không chịu nổi tính cách này của hắn, đành bất đắc dĩ nói: “Mạc Sở Hàn ngược đãi, làm nhục em như vậy, trừ phi em không có lòng tự trọng, nếu không em nghĩ tới hắn làm gì?”

“Bịch!” Lương Tuấn Đào đập vào lòng bàn tay cô một vật, hắn nhìn cô tra vấn: “Chuyện gì đã xảy ra với vật này? Em lại đi nhặt nó về từ thùng rác sao?”

Lâm Tuyết hạ mắt tập trung nhìn vào vật kia, dĩ nhiên đó là “Thiết huyết lòng son”. Trong lòng cô không rõ là tư vị gì nữa, cô hơi hơi không tin liền hỏi Lương Tuấn Đào: “Anh thực sự phát hiện ra nó ư?” Lúc ấy, sợi dây chuyền này đã được chính cô đặt vào giữa đám xu đánh bạc, Lương Tuấn Đào đã nhận ra nó, đây chính là tâm ý tương thông trong truyền thuyết sao?

“Hừ!” Người đàn ông bên cạnh đầu bị lung lay bởi biểu hiện vui mừng của cô, hắn kiêu căng hếch hếch cái cằm kiên nghị lên, phun ra hai chữ: “Giải thích!”

Đúng là muốn lấy mạng người ta! Lương Tuấn Đào bảo cô thích ghen tuông nhưng hắn mới là bình dấm chua chính cống! Lâm Tuyết mở tay ra, bất đắc dĩ nói: “Em sao biết được. Là Mạc Sở Hàn kiên quyết đeo lên. Anh cũng thấy đấy, đừng nói là hắn bảo em đeo vật này lên, dù hắn muốn nhốt em vào chuồng chó, không phải em cũng giống kẻ không cách nào phản kháng hay sao?”

Tốt lắm, đã gọi lên được sự áy náy trong lòng hắn, trong nháy mắt, người đàn ông khí thế ngất trời không ai bì nổi vừa nãy liền yếu đi một nửa, hắn nhỏ giọng nói: “Để em bị oan ức rồi. Đều do anh sai lầm!”

Cũng may Lâm Tuyết rất độ lượng, không chấp nhặt với Lương Tuấn Đào. Cô nhét sợi dây chuyền vào tay hắn rồi quay đầu muốn tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài.

“Em định tiếp tục giữ lại vật này sao?” Lương Tuấn Đào giơ dây chuyền lên, nghiêng đầu nhìn cô hỏi.

Lâm Tuyết liếc hắn một cái, chậm rãi nói: “Dù sao em cũng không muốn, anh xem xét rồi xử trí đi!”

“Ừ!” Coi như vừa lòng với câu trả lời này, Lương Tuấn Đào kéo tay cô, đưa lại vật kia cho Lâm Tuyết, hắn chua xót hỏi han: “Mạc Sở Hàn tự tay đeo lên cho em hả?”

Lâm Tuyết bị hắn làm phiền không còn cách nào nữa, đành phải hỏi: “Anh muốn thế nào, nói thẳng ra đi!”

“Không muốn gì cả, chỉ muốn em tự tay vứt nó đi!” Hắn khoanh tay trước ngực, bày ra bộ dáng hài lòng đợi xem kịch vui.

Đúng là món hàng khó chơi! Lâm Tuyết đã thất bại dưới tay hắn!

Cô cầm lấy “Thiết huyết lòng son” Mạc Sở Hàn mới sửa lại, thuận tay ném ra ngoài cửa sổ, mặt dây chuyền màu đồng được làm thủ công trong chớp mắt bị gió cuốn đi không thấy bóng dáng đâu nữa.

(1) sắc phơi: hao sắc từ lúc mới sinh

64. Q.2 - Chương 11: Bà Xã Định Đoạt!

Đoàn xe rẽ vào Thu Cẩm Viên đông người canh gác, Tiểu Cao bấm nút khởi động, trong khoảnh khắc xe quân dụng Land Rover liền biến thân thành xe thể thao mui trần.

Từng cơn gió mát thổi tới, mặt trời buổi sớm sáng lạn, sau cơn mưa, không khí tràn đầy hương hoa cỏ và bùn đất thơm dịu nhưng tiếng chim hót và tiếng côn trùng dày đặc thường ngày hay gặp nay do bộ đội đóng quân quá nhiều đều biến mất cả.

Đoàn xe đi chậm lại, các chiến sĩ bên ven đường dưới sự hướng dẫn của sĩ quan chỉ huy đồng loạt đánh tay chào chiến thần theo quân lễ: “Cúi chào!”

Lương Tuấn Đào im ắng nghiêm túc, hắn cũng đáp lại theo quân lễ.

“Cúi chào!” Ánh mắt nhìn chiến thần của các chiến sĩ vĩnh viễn đều chứa sự sùng kính, bọn họ tự hào vì mình có thể hoàn thành nhiệm vụ được giao một cách trọn vẹn.

Ròng rã một ngày hai đêm, những người chiến sĩ này đã luân phiên canh gác Thu Cẩm Viên, không cho bất cứ kẻ nào xuất nhập!

Cuối cùng đoàn xe cũng đến sân trước biệt thự - là nơi nuôi chó becgie Đức của Mạc Sở Hàn. Lê Văn Chính đã sớm dẫn người tới đứng xếp thành hàng nghênh đón, thấy đoàn xe đi qua, đội xe Lương Tuấn Đào trườn tới trước mặt, mọi người nhanh chóng giữ vững tư thế, đánh tay chào theo tiêu chuẩn quân lễ: “Cúi chào! Báo cáo thủ trưởng, thiếu úy Lê Văn Chính chỉ huy chiến sĩ tinh nhuệ đại đội 117 Sư đoàn 706 đã vinh dự hoàn thành nhiệm vụ Thủ trưởng giao cho!”

Xe dừng lại, một binh nhì mở cửa xe cho Lương Tuấn Đào, đồng thời cúi chào hắn: “Chào Thủ trưởng!”

Lương Tuấn Đào bước xuống, hắn đánh giá tân binh kia một lượt từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Cậu ở quân ngũ đã quen chưa?”

“Báo cáo Thủ trưởng, tôi cảm thấy được trở thành một thành viên của Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc là điều vinh quang nhất.” Chiến sĩ mới nhiệt tình hô vang.

“Tốt!” Lương Tuấn Đào hài lòng vỗ vai anh ta, hắn còn khích lệ: “Tiểu tử không tồi, cố gắng cho tốt sẽ rất có tiền đồ!”

“Cám ơn Thủ trưởng!”

Lâm Tuyết đi tới cạnh hắn, Lương Tuấn Đào cười cười hỏi cô: “Em còn nhớ anh chàng này không?”

Nhìn tân binh kia một cái, Lâm Tuyết tựa hồ có chút ấn tượng, cô chần chừ hỏi lại: “Anh ta là ...”

“Báo cáo Thủ trưởng, tôi tên Trần Kiến An, trước kia nhận nhiệm vụ tại chi đội cảnh sát giao thông, nhờ sự ưu ái của Lương Sư trưởng mà được đến Bộ đội đã chiến quân, trở thành Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc vinh quang!”

Cuối cùng Lâm Tuyết cũng nhớ ra tân binh trước mặt chính là vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi đã dùng cảm ngăn xe chuyên dụng của Lương Thủ trưởng lại.

Khó trách lúc ấy Lương Tuấn Đào lại ghi nhớ số hiệu và cái tên Trần Kiến An của anh ta, khi đó cô còn tưởng hắn bụng dạ hẹp hòi muốn trả thù người ta chứ! Không ngờ chứng nghiệm binh phát tác, hắn lại đào tường chung quanh, đưa cảnh sát giao thông trẻ tuổi Trần Kiến An cốt khí có vài phần cứng rắn nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ đến đây.

Trần Kiến An dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lương Tuấn Đào, trong lòng không khỏi khâm phục, kính yêu! Khó trách được toàn bộ Sư đoàn 706, thậm chí cả chiến sĩ bộ đội đã chiến quân cũng sùng kính Lương Thủ trưởng như vậy, Lương Tuấn Đào thực sự là một tướng lĩnh có mị lực và nhân cách thượng đẳng.

Ở lại nhận nhiệm vụ bên cạnh hắn, so với vị trí tại chi đội cảnh sát giao thông thì có tiền đồ hơn hắn, bởi có thể thưởng thức Bá Nhạc (1) của anh ta gần ngay trước mắt. Chỉ cần bản thân anh ta chịu cố gắng liền có cơ hội kiến công lập nghiệp!

Lâm Tuyết sóng vai đi cùng Lương Tuấn, lúc này cô mới chậm rãi hỏi han: “Anh dẫn em đến nơi này làm gì?”

“Anh muốn để em xem xem nên xử trí nơi này thế nào!” Lương Tuấn Đào nheo mắt liếc cô một cái, khuôn mặt tuấn tú trước sau hàm chứa vui vẻ.

Người đàn ông mặt mày tuấn lãng này cười rộ lên thập phần mạnh mẽ, thật sự rất anh tuấn.

Lâm Tuyết nhẹ nhàng giương môi, nói: “Nghe anh nói cứ như thể em là Thủ trưởng vậy.”

“Em là Thủ trưởng bà xã, đương nhiên so với Thủ trưởng còn lớn hơn rồi!” Lương Tuấn Đào nhú nhú anh mi, nghiêm mặt bảo: “Nói thật, anh muốn nổ tung nơi này!”

“ . . .” Lâm Tuyết thông minh mà im thin thít. Hắn muốn phá liền phá được, đối với quyết định của Thủ trưởng cô cũng không có ý kiến gì nữa.

Khi đến gần những con beccie Đức, Lâm Tuyết phát hiện ra đa số bọn chúng đều nằm phủ phục, tinh thần có chút uể oải không chút phấn chấn, chắc do đã bị đói bụng một ngày hai đêm. Không có lệnh của Lương Tuấn Đào, chẳng người nào dám cho chúng ăn. Nhưng nhìn thấy người lạ từ phía trước lại gần, chúng vẫn nhe răng nhếch miệng sủa không ngừng, thậm chí có con còn cào cào, tiếng xích sắt leng xeng vang lên.

Lâm Tuyết lui về sau một bước, đối với những con chó hung hãn này cô đã hình thành sự sợ hãi theo bản năng.

“Đừng sợ!” Lương Tuấn Đào kịp thời choàng tay qua vòng eo nhỏ nhắn, hắn an ủi cô: “Chờ anh bảo người đem mấy con chó này đi xử lý, đến trưa mọi người sẽ có một mẻ thịt chó để ăn rồi.”

“Phi!” Lâm Tuyết không nhịn được mà cười rộ lên, đôi khi kẻ kia thập phần cường đạo. “A, đồng chí Thủ trưởng, những con chó này cần phải sung công.”

“Đúng vậy! Vừa sung đến nhà ăn quân khu vừa sung tới phòng bếp cá nhân của anh!” Lương Tuấn Đào phản đối.

Thủ trưởng đại nhân ra lệnh một tiếng, đương nhiên cần phải hỏa tốc chấp hành. Một tiểu đội chiến sĩ đi tới, tay bưng súng tiểu liên, họ ngồi xổm xuống bắt đầu bắn đám chó kia, nửa tiếng đồng hồ sau đã giải quyết xong toàn bộ.

Thấy cảnh máu chó đầm đìa, Lâm Tuyết hơi hơi buồn nôn, cô vươn tay che miệng lại.

“Giết chó thôi mà em đã thế sao?” Lương Tuấn Đào có chút bất ngờ, hắn chậm rãi khuyên nhủ: “Tương lai khi giết địch cũng sẽ máu chảy đầy đất, em không thể lại giống mấy người đàn bà như lúc này được!”

“...” Cái gì chứ? Chẳng qua cô chỉ thấy buồn nôn thôi mà!

Dọn dẹp xong vật cản uy hiếp, Lương Tuấn Đào tiếp tục dắt tay cô đi về phía trước.

Đến trước lồng sắt Mạc Sở Hàn từng giam giữ mình, Lâm Tuyết dừng bước, cô kinh ngạc nhận ra Thư Khả vẫn bị nhốt trong đó.

Không thấy con chó kia đâu nữa, có lẽ nó đã chết rồi được binh lính kéo ra, nhưng Thư Khả thì vẫn bị nhốt như cũ.

Một ngày hai đêm rồi, Lâm Tuyết biết cô ta chắc chắn không ổn.

Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, Thư Khả liều mạng ngẩng đầu lên, hai bàn tay bẩn thỉu giữ lấy chấn song, cô ta khóc lóc cầu xin: “Thả tôi ra ngoài đi! Xin các người đấy! ...”

Khi Lâm Tuyết nhìn rõ diện mạo cô ta, trong lòng thầm giật mình, đồng thời dạ dày lại dâng lên từng trận buồn nôn. Người đàn bà trước mặt trông vô cùng đáng sợ, tai trái và thịt bên má trái đều biến mất, lộ ra xương cốt trắng hếu, cái mũi cũng không thấy đâu chỉ lộ ra hai lỗ đen xì, huyết nhục mơ hồ, máu me đầy mặt. Nếu bây giờ không phải ban ngày, thật sự khiến người ta lầm tưởng đây là lệ quỷ trong địa ngục.

Thư Khả ô ô khóc lớn, nước mắt và máu đen dơ bẩn không thể tả. Cô ta cầu xin Lâm Tuyết lần nữa: “Xin cậu! Hoặc là inh được thoải mái, hoặc là thả mình ra! Nhìn bộ dạng hiện tại của mình đáng thương đến cỡ nào rồi. Cho dù trước đây mình làm sai, nay bị trừng phạt cũng đủ. Lâm Tuyết, mình biết cậu rất lương thiện, cậu sẽ không cố tình tra tấn mình! Xin cậu, tha inh đi! Ô ô...”

“Trừng trị người đàn bà này thế nào đây?” Lương Tuấn Đào xin chỉ thị của lão bà đại nhân.

Hóa ra việc luôn để Thư Khả ở đây là để đợi cô đến trừng phạt! Nếu vết thương của Lâm Tuyết nghiêm trọng hơn chút, nằm viện thêm vài ngày nữa thì...chẳng phải Thư Khả thương tích nặng như vậy vẫn tiếp tục bị giam ở bên trong sao? Trong lòng Lâm Tuyết không nói rõ được là tư vị gì, đồng thời cô có chút lo

láng mơ mơ hồ hồ – hình như quyền lực của Lương Thủ trưởng rất lớn! Nói hẳn “có thể dùng tay che trời” cũng không có gì gọi là quá đáng.

“Trước cứ đưa cô ta tới bệnh viện đi! Sau đó giao cho toà án quân sự xét xử, anh và em có quyền quyết định sự sống chết của cô ta sao?” Lâm Tuyết nhàn nhạt liếc nhìn người đàn ông trước mắt, đôi mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Từ khi Lâm Á Linh bị Lương Thiên Dật bẻ gãy tay mà không có bất cứ ý kiến gì, cô phát hiện ra những nhà quân môn quyền quý này thế lực lớn đến bao xa, ở trước mặt Lương gia hiển hách, cái gì không hợp lý cũng có thể biến thành hợp lý, không có kẻ nào có thể đến chủ trì công đạo.

Mà mà Lương gia cũng được coi là gia đình chính nghĩa không gây ra việc quá quắt, nếu không chẳng phải đã gây hại rồi ư?

“Người đàn bà này thật đáng giận, cô ta đã nhiều lần hãm hại em! Nếu không kiên quyết trừng phạt lại khiến cô ta cho rằng có thể dễ dàng ăn hiếp bà xã của Lương Tuấn Đào này hay sao?” Đuôi mắt bén nhọn của Lương Tuấn Đào nhướng lên. “Anh thấy bộ dạng cô ta quá ghê tởm, đừng thả ra dọa người nữa, dứt khoát bắn chết ngay tại chỗ đi!”

Bắn chết Thư Khả ngay tại chỗ rồi nói cô ta tấn công binh sĩ hoặc có ý đồ bỏ trốn, tóm lại tùy tiện thêm tội danh cho cô ta là được! Chết người giữa lúc hỗn loạn căn bản không đáng nói.

Lâm Tuyết trầm mặc.

“Đừng! Xin các người, đừng bắn chết tôi!” Thư Khả sợ tới mức gần như tê liệt, cô ta khổ sở cầu xin Lâm Tuyết: “Mình sai rồi! Mình biết mình sai rồi! Lâm Tuyết xin cậu tha mình một mạng! Bộ dạng này của mình chắc chắn không uy hiếp tới cậu được nữa, cậu tạm tha mình một mạng đi. Tốt xấu gì chúng ta cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ ...”

“Đừng nói chuyện cũ với tôi!” Lâm Tuyết lạnh lùng cắt ngang, “Tôi chỉ thấy càng ghê tởm hơn!”

“Không đề cập tới nữa, mình không đề cập tới nữa!” Trên mặt Thư Khả máu thịt lẫn lộn, nước mắt trộn lẫn máu đen, đúng là dọa chết người sống, khuôn mặt bị hủy, cô ta khóc ròng: “Nhìn bộ dáng này của mình, cứ coi như cậu phóng sinh một con chó đi, được không?”

“Con mẹ nó chứ!” Lương Tuấn Đào nhìn không được thâm thì, “Người đàn bà này quá mắc ói! Khẩu vị của Mạc Sở Hàn thật kỳ lạ, còn biến cô ta thành bảo vật mang theo bên người cả ngày!”

Nhắc tới Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết cười lạnh nói: “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

“Ừ!” Lương Thủ trưởng không kiềm chế nổi liền giơ ngón tay cái lên với vợ mình: “Bà xã à, câu này em dùng thật thích hợp!”

Mắt thấy đôi vợ chồng “phụ xướng phu hòa” (2) hoàn toàn không nhìn đến người đàn bà bị nhốt trong lồng. Thư Khả khổ không thể tả, cô ta đành giả vờ như không hiểu bọn họ đang châm biếm mình, dày mặt tiếp tục cầu xin tha mạng: “Lâm Tuyết, mình biết cậu sẽ không đuổi tận giết tuyệt, cậu từng nói: giữ lại cho cậu con đường chẳng khác nào ình đường sống, mình biết trái tim cậu rất thiện lương, trước kia Sở Hàn bắt con chim nhỏ tặng cậu, cậu đều thả đi hết...”

“Yên tâm, tôi sẽ không giết cô!” Lâm Tuyết lạnh lùng cắt ngang lời lải nhải của Thư Khả, đôi mắt thanh lãnh không chút tình cảm: “Không giết là vì cô đã liều mạng thổi phồng tôi lương thiện, thật ra sự thiện lương của tôi đã sớm bị các người bóp chết!”

“Ách!” Thư Khả chớp chớp mắt một mẻ, cuối cùng vẫn ánh lên một tia hy vọng: “Cậu, cậu đồng ý tha ình ư?”

Lâm Tuyết lạnh nhạt liếc người đàn bà đang hấp hối kia, cô nói: “Không ai có quyền quyết định chuyện sống chết của người khác, tôi giao cô cho toà án quân sự trừng trị!”

“Được! Mình tình nguyện tới toà án quân sự chấp nhận trừng phạt, trừng phạt thế nào cũng được!” Hiện tại Thư Khả chỉ mong được mau chóng rời khỏi lồng sắt này một chút, 1 ngày 2 đêm vừa qua, trừ ít cơn chó và chút nước mưa, cô ta căn bản không ăn gì cả.

Giờ phút này, rốt cuộc cô ta mới hiểu câu “cấp cho người khác đường sống chính là ình đường lui” của Lâm Tuyết là có ý gì. Nếu cô ta không đuổi tận giết tuyệt Lâm Tuyết, hiện tại đã không rơi vào tình cảnh thế thảm thế này.

Hai mắt đầm lệ rưng rưng, Thư Khả khóc không thành tiếng: “Cám ơn cậu! Lâm Tuyết, cậu thực tốt bụng! Nếu là mình, mình không thể có lòng khoan dung như vậy, chắc chắn mình sẽ bỏ đá xuống giếng xúi giục Sở Hàn giết cậu! Cậu nhân từ hơn mình, người tốt tất được báo đáp! Đời này mình sẽ nhớ kỹ ân tình của cậu...”

Lương Tuấn Đào bấu môi không cho là đúng, hắn nói với Lâm Tuyết: “Theo anh cứ trực tiếp đập chết cô ta chặt đứt hậu họa, đỡ phải thả ra lại cắn bậy người ta!”

Thư Khả vừa nghe xong suýt nữa bị dọa ngất xỉu, cô ta vội nằm tại chỗ liên tục đập đầu trước Lương Tuấn Đào, miệng không ngớt cầu xin tha thứ: “Thủ trưởng tha mạng! Tôi sẽ không cắn bậy! Sau này nhất định làm người đàng hoàng không làm chuyện xấu!”

Lâm Tuyết chẳng muốn tranh cãi, cô nhàn nhạt nói: “Tùy anh!” Ngụ ý: tuy không tán thành quyết định của Lương Tuấn Đào nhưng hắn cứ khăng khăng làm vậy thì cô sẽ không ngăn cản. Ngừng một chút, Lâm Tuyết nhin không được liền hỏi: “Thư Hoa đâu? Anh thả anh ấy chưa?”

“Cắt!” Lương Tuấn Đào bắt mãn tròng cô: “Tới khi lòng anh nghĩ em có thể ngừng hỏi về hắn hay không, quả nhiên em có tiền đồ không khiến anh thất vọng!”

“Em hỏi một chút anh ấy sao rồi? Anh ấy cũng là bạn em!” Lâm Tuyết cảm thấy không thể nói lý với người này, cô hừ một tiếng khó chịu, xoay người muốn rời đi.

“Lâm Tuyết, mình nói thật cho cậu biết, Vân Thư Hoa không phải người tốt!” Thư Khả đột nhiên kêu lên, cô ta như bất được sợi rơm cứu mạng cuối cùng, vội vàng nói: “Sở dĩ Sở Hàn hận cậu như vậy cũng do hắn ta, Hắn cố ý tung tin ra ngoài, nói cậu chưa kịp đợi Sở Hàn trở về đã xoay người ngã vào lòng Vân Thư Hoa, còn nói cậu chê nghèo thích giàu, rất hâm mộ tiền tài quyền thế Vân gia! Hắn còn nghĩ cách chụp rất nhiều ảnh, đều là hình hắn và cậu dạo phố mua quần áo, châu báu khiến Sở Hàn lầm tưởng cậu hư vinh ái tài...”

Lâm Tuyết kinh ngạc dừng bước, cô vểnh tai xoay người, nhìn về phía Thư Khả có chút không tin, một lúc lâu sau mới nói: “Cố lại đang nói bậy!”

“Không có!” Thư Khả giơ bàn tay lên thề độc: “Mình mà nói bậy một câu liền đoạn tử tuyệt tôn! Đó là sự thật, Vân Thư Hoa nghĩ mọi cách để ly gián cậu và Mạc Sở Hàn nên anh ấy mới thống hận cậu như vậy!” Thư Khả không nói đến việc Mạc Sở Hàn hận Lâm Tuyết, thật ra là do cô ta và Vân Thư Hoa cùng nhau cố gắng mà thành.

Lương Tuấn Đào nghe thấy bên trong có nhiều bí ẩn, mi mắt nhướng lên, hắn hứng thú nói với Thư Khả: “Đã xảy ra chuyện gì? Cô nói rõ chút đi! Nếu nói tốt, tôi có thể tha chết cho cô!”

Thư Khả biết người nắm giữ quyền sinh tử của mình vẫn là Lương Tuấn Đào, cô ta vội vã nịnh nọt theo ý hắn, liều mạng hủy hoại Vân Thư Hoa: “Là thật! Vân Thư Hoa chủ động tới tìm tôi, bảo tôi giúp hắn ly gián tình cảm giữa Sở Hàn và Lâm Tuyết, việc tôi làm đều là do hắn ở sau lưng giúp đỡ đưa ra chủ ý. Ngoài mặt hắn giống khiêm khiêm quân tử (3), thực tế lại ý xấu đầy bụng! Khi Thủ trưởng đại nhân và Lâm Tuyết có đôi có cặp tham dự tiệc rượu, Sở Hàn rất giận, anh ấy không khai đao với Lâm gia mà xuống tay với Vân gia. Vân Thư Hoa liền bắt lấy cơ hội này để mẹ mình giả chết nhằm giá họa cho Sở Hàn, như vậy chẳng khác nào khiến Lâm Tuyết và Sở Hàn kết mối tử thù, không còn khả năng tái hợp nữa! Nhưng hắn không ngờ, sau khi Lâm Tuyết bất hòa với Sở Hàn lại cùng Thủ trưởng đại nhân đùa mà thành thật...”

Làm sao có thể thế? Lâm Tuyết ngạc nhiên! Thư Hoa là người như vậy ư?

“A, hóa ra kẻ âm hiểm nhất chính là tiểu tử họ Vân!” Lương Tuấn Đào để ý không tha, hắn quay đầu đặc ý nói với Lâm Tuyết: “Anh nhìn đã thấy hắn không giống người tốt rồi! Hàng ngày em còn coi hắn là người thân nữa chứ!”

“Lần này dùng điện thoại hãm hại Lâm Tuyết bị Sở Hàn hiểu lầm cũng là quỷ kế mà hắn giúp tôi nghĩ ra, không thì sao tôi có thể trừ tính không chê vào đâu được như vậy. Tôi chỉ diễn một tuồng kịch, chuẩn bị làm tốt việc giá họa cho Lâm Tuyết, những thứ khác đều do Vân Thư Hoa làm. Hắn phái người tiết lộ tin

tức của Hoắc Vân Phi cho Phùng Châu Long, sau đó dẫn Thủ trưởng đại nhân tới sông bạc bắt Hoắc Vân Phi làm Sở Hàn lâm tướng Lâm Tuyết đã trộm điện thoại di động của tôi thông báo cho anh tới cứu cô ấy. . .”

Mặc dù Lâm Tuyết không chịu tin nhưng lại sắc bén phát hiện ra Thư Khả không hoàn toàn nói dối. Lời cô ta nói có lý, có căn cứ, khớp với sự thật. Nếu nói kế hoạch vu oan hãm hại kia do mình Thư Khả bày ra thì cô cảm thấy không có khả năng. Bởi trong đó đề cập đến mọi vấn đề, thậm chí tới các nhân vật trong chính phủ và hắc đạo, Thư Khả không thể có bản lĩnh lớn như vậy, chắc chắn có người đứng sau bày mưu tính kế, nhưng người này là Thư Hoa sao? Làm thế nào cô cũng cảm thấy khó tin.

“Kế hoạch lần này thực sự thành công, cậu và Sở Hàn đời này không có khả năng hòa hợp nữa. Sau đó hẳn liền chọn thời điểm hợp lý dẫn người đến Thu Cẩm Viên cứu cậu đi, như vậy cậu sẽ mang ơn hẳn! Sau khi gặp thương tổn và bị đả kích, nhất định cậu sẽ nản lòng thoái chí, Vân Thư Hoa định nhân cơ hội đó mà xúi giục cậu ra nước ngoài cùng hẳn. . .” Thư Khả hận chết Vân Thư Hoa, nếu không phải vì hẳn qua sông chặt cầu, thấy chết không cứu, cô ta đã không bị giam trong lồng sắt một ngày hai đêm. Nếu đã rơi vào tình cảnh này, muốn xúi quẩy thì cùng xúi quẩy đi! Cô ta sẽ không để cho hẳn được yên ổn!

“Nghe đi! Tiểu tử họ Vân rốt cuộc âm hiểm cỡ nào!” Lương Tuấn Đào xoa xoa mu bàn tay Lâm Tuyết, hẳn thấy Thư Khả là nhân chứng quan trọng có thể vạch trần nhiều việc dơ bẩn xấu xa của Vân Thư Hoa, liền dứt khoát phân phó thuộc hạ: “Đưa người đàn bà này tới bệnh viện chữa trị, trông coi cho tôi không được để cô ta chạy thoát!”

Lâm Tuyết đột nhiên tiến lên rút súng lục ra chìa vào đầu Thư Khả, cô lớn tiếng trách mắng: “Cô cho rằng hãm hại Thư Hoa như vậy là có thể khiến Lương Tuấn Đào tha mạng cho cô sao? Tôi cho cô biết, tôi cũng có thể lấy mạng cô!”

Thư Khả hừ hừ yếu ớt: “. . . Minh vui mừng không được! Thật sự đâu cần nói dối, nếu cậu không tin, có thể đi tra xét!”

Sao lại có thể như vậy chứ? Trong lòng Lâm Tuyết rất loạn. Lần thứ 2 tới hội sở giải trí Hạo Thiên , khi xuống xe Lâm Tuyết vẫn ngồi im tại chỗ không nhúc nhích.

Lương Tuấn Đào tự mình mở cửa rồi dùng động tác tay ra hiệu mời cô: “Bà xã, xuống xe thôi!”

Lâm Tuyết bắt chéo tay, liếc hẳn một cách đề phòng, cô hỏi: “Anh đưa em tới đây làm gì?”

Ngã một lần khôn hơn một chút, theo kinh nghiệm từng có, Lâm Tuyết cảm thấy nơi này thuộc khu vực không an toàn , dễ khơi gợi thói quen tình trùng lên nào của người nào đó, ít lui đến là tốt nhất.

Biết cô vẫn còn nhớ chuyện lần trước bị mình ăn sạch sành sanh, Lương Tuấn Đào cười nhẹ haha, vuốt ve cái cằm xinh đẹp tuyệt trần, hẳn nói: “Yên tâm đi, giờ là ban ngày, anh sẽ không ăn em!”

Tin hẳn mới là lạ! Lâm Tuyết không có động tĩnh gì: “Nếu anh không nói rõ tới đây để làm gì, em sẽ không vào đâu!”

Cô nàng này ... túi mặt càng ngày càng lớn, hơi một tí đã dám cứng rắn với hẳn! Lương thủ trưởng tốt tính đáp: “Đi rồi em sẽ biết!”

“Không đi!” Lâm Tuyết quay đầu, hờ hững với người đàn ông bên cạnh.

“Móa, con quỷ nhỏ này!” Lương Tuấn Đào dứt khoát động thủ, hẳn trực tiếp ôm cô từ trên xe xuống.

“Anh thật quá đáng!” Lâm Tuyết không nhịn được nữa liền đấm hẳn một quả: “Rốt cuộc muốn mang em đi làm gì?”

“Đi thôi! Vừa đi vừa nói chuyện!” Lương Tuấn Đào thân mật nắm tay cô, hai người được vệ binh hộ tống đi từ cửa hông vào trong đại sảnh, rồi dùng thang máy Vip lên tầng gác lần trước.

“. . . Yên tâm đi! Lần này anh đã chuẩn bị chu toàn, đừng ai mơ tưởng sẽ cướp được em!”

Lương Tuấn Đào thỉnh thoảng hôn lên mặt cô, đối xử như với trân bảo yêu quý mất đi nay tìm về được.

Lâm Tuyết bắt đắc dĩ lặp lại lần nữa: “Em hỏi anh, anh đưa em tới đây làm gì?”

Nhìn dáng vẻ hần như có chuyện quan trọng nhưng thật sự cô không nghĩ ra nổi hần đưa mình tới chỗ này thì có chuyện nghiêm chỉnh gì đây? Hơn nữa hai người đều mặc quân trang, xuất hiện ở hội sở giải trí có vẻ không thích hợp lắm.

“Đợi rồi em sẽ biết!” Lương thủ trưởng vẫn giữ kín như trước.

Khi cửa thang máy mở ra họ liền bắt gặp Hà Hiểu Mạn dẫn theo vài kí giả của tạp chí Danh lưu đang đứng chờ.

Thấy Lâm Tuyết, Hà Hiểu Mạn xông lên trước ôm chầm lấy cô thật mạnh! “Cô làm tôi sợ muốn chết! Cô mất tích nhiều ngày như vậy có biết Đào tử suất nữa đã lật cả thủ đô lên không?!”

Lâm Tuyết cười cười nắm tay Hiểu Mạn, hai người giống bạn cũ lâu ngày chưa gặp, quen thuộc mà ăn ý: “Cám ơn sự nhớ mong của mọi người, tôi không sao.”

Lương Tuấn Đào hỏi: “Chuẩn bị tốt cả rồi chứ?”

“Yên tâm đi, có tôi ở đây, cam đoan có thể đối phó với hơn nửa đám kí giả tại Thủ đô.” Hà Hiểu Mạn cười nhẹ, chớp chớp mắt nhìn Lương Tuấn Đào.

“Ôi, bà xã của tôi còn ở ngay đây, cô đừng quảng mị nhãn với tôi như thế.” Lương Thủ trưởng nghiêm mặt nói.

“Anh cút xuống địa ngục đi!” Hà Hiểu Mạn đánh hần một cái, cười đến run rẩy cả người: “Trước đây khi theo đuổi tôi anh cũng đâu giả vờ đứng đắn thế này!”

“...” Lâm Tuyết trở mặt, hóa ra kẻ này còn theo đuổi cả Hà Hiểu Mạn nữa.

Lương Tuấn Đào vội làm sáng tỏ: “Gì chứ? Là tôi giúp Đoàn Dật Phong theo đuổi cô, được chưa? Cô nói chuyện không hoàn chỉnh sẽ làm vợ tôi hiểu nhầm, buổi tối cô ấy mà phạt không cho tôi lên giường thì tôi sẽ tìm Lãnh Bân tính sổ!”

Thôi, càng tán gẫu càng xa! Hà Hiểu Mạn biết Lương Tuấn Đào thập phần lưu manh, đấu võ mồm với hần cô không chiếm được thế thượng phong đành ngừng công kích, lờ hần một cái rồi quay đầu nghiêm mặt nói với Lâm Tuyết: “Lần trước Đào tử bảo tôi hẹn rất nhiều phóng viên nổi tiếng ở thủ đô tới, mời họ dự Hội chiêu đãi kí giả tại đây. Vì video của cô và Mạc Sở Hàn lần đó, phong ba ồ ồ hơi lớn. Nhưng loại scandal này đều như cơn gió, chỉ cần Đào tử của chúng ta ủng hộ cô là có thể đè xuống rất nhanh!”

Bây giờ Lâm Tuyết mới hiểu: hóa ra đêm đó Lương Tuấn Đào đưa mình tới đây không phải chỉ vì muốn chiếm đoạt cô, mà để ... tham gia Hội chiêu đãi kí giả. Lúc ấy, cô hiểu lầm hần rất lớn, hơn nữa thái độ của cả hai đều cứng rắn, cô không cách nào ngờ nổi dưới hoàn cảnh như vậy, Lương Tuấn Đào vẫn không quên, vẫn muốn cứu vãn danh dự ỳnh.

Trong lòng Lâm Tuyết có chút cảm động nho nhỏ, cô ngoái đầu nhìn lại, liếc hần một cái trách móc: sao anh không nói sớm chứ? Hại em hiểu lầm anh!

Lương Thủ trưởng gương cao chiếc cằm hoàn mỹ cương nghị: Anh đây không nói. Chờ em áy náy đấy!

...

*

Hà Hiểu Mạn là phóng viên lâu năm nổi tiếng, đồng thời cũng là Tổng biên tập của tạp chí Danh lưu tại thủ đô. Chắc chắn Hội chiêu đãi kí giả do cô sắp xếp cũng thập phần long trọng và thành công.

Sự kiện video bị phơi bày lần trước khiến cuộc hôn nhân của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào báo động đèn đỏ. Lương Tuấn Đào ngăn cơn sóng dữ, hần tích cực mời phóng viên dự họp để thông báo lại, nhưng do tình huống bất ngờ xảy ra, lần tuyên bố đó đã không thành công còn khiến các loại suy đoán, tin vệt bay đầy trời. Trong đó tin kỳ quái nhất đoán rằng Lâm Tuyết bỏ trốn theo Mạc Sở Hàn!

Đêm nay, Lương Tuấn Đào nắm tay Lâm Tuyết, hai người xuất hiện có đôi có cặp trước mặt giới truyền thông, không nghĩ ngờ gì nữa, toàn bộ tin đồn nhắm đều tự sụp đổ.

Ánh đèn flash không ngừng lóe sáng, hai người thoải mái âu yếm nhau trước mặt công chúng, Lương Tuấn Đào dùng hành động thực tế tuyên cáo ọi người trong khắp thiên hạ biết: hần yêu cô gái đứng cạnh mình! Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu hần cũng sẽ không theo nguyên tắc mà bao dung, sủng ái, bảo hộ cho cô!

“Thưa các vị khách quý, hoan nghênh các vị đã tới tham dự Hội chiêu đãi ký giả của Lương thiếu và tiểu thư Lâm Tuyết. Mọi người coi coi, vợ chồng bọn họ thập phần ân ái, những tin đồn nhảm bên ngoài đều không đáng tin, hy vọng mọi người sau khi trở về có thể giúp làm sáng tỏ lời đồn đại một chút!” Hà Hiểu Mạn lên sân khấu rất đúng lúc, cô cười rạng rỡ phát biểu.

“Hà tỷ yên tâm, chúng tôi biết nên viết thế nào mà.” Những ký giả danh tiếng này có ai không nể mặt Hà Hiểu Mạn chứ? Đừng nói tới việc cô là Tổng biên tập và phóng viên lâu năm, nhìn vào Lân gia cũng đâu ai dám không nể phục.

Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào dựa sát vào nhau, dưới ánh đèn máy ảnh, khuôn mặt thanh lệ nở nụ cười đầm ấm thông dong như trước. Nhưng khi bàn tay to của người đàn ông kia đặt trên hông cô, cô vẫn có chút phản kích nho nhỏ: “Mối tình đầu của anh gần đây không tiếp tục cắt cổ tay, cô ta phát bệnh hay buồn bực gì à? Sao lại an tĩnh như vậy?”

Lương Tuấn Đào ngẩn ra, hần không nghĩ cô sẽ nói ra những lời này nên có chút dở khóc dở cười. “Bình dấm nhỏ này, ghen tuông cũng không phân biệt hoàn cảnh!”

“Em không ghen!” Lâm Tuyết cảm thấy lời cần nói vẫn phải nói cho rõ: “Anh đừng quên chúng ta là vợ chồng trên hợp đồng, em không có tư cách ghen tuông, anh cũng không đáng để em ăn dấm!”

Tâm tư phụ nữ như kim dưới đáy biển! Câu ngạn ngữ cổ kia thật sự chính xác! Hần vĩnh viễn không hiểu được rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ cái gì!

Lương Thủ trưởng vươn tay xoa xoa khuôn mặt xinh đẹp, mũi cười nói: “Anh không đáng sao?”

Lâm Tuyết cười cười không nói gì như ngầm thừa nhận.

“Vậy người đó đáng à?” Người đàn ông bên cạnh nở nụ cười sáng lạn như cũ, khóe môi xinh đẹp ngấm ngấm lộ ra một tia lãnh ý.

“Thủ trưởng, đừng quên giao ước của chúng ta, chỉ kết hôn không nói chuyện yêu đương!” Lâm Tuyết luôn nhắc nhở bản thân không được chìm đắm, cô có thể đánh mất trái tim, không thể thất thân! Người đàn ông như Lương Tuấn Đào không phải kẻ cô có thể nắm chắc, việc duy nhất Lâm Tuyết có thể làm khi cảm kích sự ưu ái của hần chính là bảo vệ trái tim mình.

Lương Tuấn Đào hận đến mức trong lòng ngứa ngáy, con quỷ nhỏ này thường khiến hần ngọt ngào, có phải cô không muốn thấy hần được thư thái hay không. Dù cô đứng đây mỉm cười nhưng đôi mắt lại thanh lãnh như trước đây, hần không tìm được tức giận, liền ở trước mặt đông người hung hăng ôm hôn cô.

A! Nếu không vì ngại đám phóng viên tại đây, Lâm Tuyết đau nhức muốn hô thành tiếng. Tên bại hoại, hần lại cắn cô bị thương rồi!

*

Sau khi Hội chiêu đãi ký giả kết thúc, tiếp đó tiệc rượu long trọng do trợ lý tổ chức đã diễn ra.

Hà Hiểu Mạn vì công việc quá bận nên khi Hội chiêu đãi ký giả chấm dứt, cô vội vàng tạm biệt Lâm Tuyết rồi rời đi.

Lâm Tuyết không thèm để ý đến Lương Tuấn Đào mà một mình bưng chén đĩa về phía bàn ăn chọn những món mình thích. Miệng vết thương lâm lâm đau khiến cô tức giận vô cùng. Tên lính lưu manh kia càng ngày càng tệ! Ở trước mặt nhiều người như vậy lại nồng nàn ôm hôn, đâu ai biết hần sẽ nhận cơ hội cắn bị thương phía trong môi cô. Đau buốt chỉ có mình mình biết, hơn nữa cũng không thể nói với người ngoài.

Vừa vặn lúc này Triệu Bắc Thành chạy đến, hơn nữa đáng vẻ vội vã như có việc gì gấp. Anh ta lập tức đi đến bên cạnh Lương Tuấn Đào, nghiêng người sát gần tai nói câu gì đó, nghe xong mặt mày hần liền biến sắc.

Lâm Tuyết liếc mắt một cái rồi thu hồi lại ngay, cô tiếp tục gấp đồ ăn như không có việc gì, thật ra đĩa trên tay cô đã chật không còn chỗ.

Trong lòng dâng lên cảm giác đáng chết không thoải mái, buồn bực khó chịu nói không nên lời.

Lâm Tuyết nhớ rõ tại tiệc rượu lần trước, sau tai nạn nhảy dù, Lương Tuấn Đào đáng ghét không chịu rời khỏi cô một chút, hắn chỉ tâm tâm niệm niệm muốn cùng cô động phòng. Kết quả là Triệu Bắc Thành chạy qua nói cho hắn biết Hoàng Y Na sinh bệnh, hắn liền rời đi không chút do dự.

Lần này. . . đoán chừng tiết mục đó đang bắt đầu trình diễn lại rồi! Lâm Tuyết thấy hơi buồn bực, Hoàng Y Na dùng chiêu này mãi không thấy chán sao? Hay nên nói rằng Lương Tuấn Đào không thấy phiền nhỉ?

Chưa đợi cô nghĩ xong đã thấy người đàn ông kia vội vàng đi tới, hắn qua quýt giao lại cho cô một câu: “Trước em cứ ở nơi này ăn đi! Anh có việc gấp phải ra ngoài một chuyến, xong việc sẽ trở về!”

Hắn không kịp cùng cô nói rõ nguyên nhân cứ vội vàng rời đi, để lại Lâm Tuyết một mình ghen hờn đứng nhìn trần trời!

Được rồi! Cô thừa nhận, dù lặp đi lặp lại một vạn lần thì người đàn ông này vẫn không thấy chán Hoàng Y Na!

“Bịch!” Lâm Tuyết đặt chiếc đĩa đầy ắp lên một bàn ăn yên tĩnh trong góc phòng, cô ngồi xuống, một mình im lặng dùng cơm. Ăn được chút chợt có cảm giác mắc nghẹn, đúng lúc này lại có người đưa một ly nước trái cây đến trước mặt cô.

Lâm Tuyết đưa đồ uống tới miệng rồi mới hướng về người nọ nói lời cảm ơn: “Cảm ơn. . .” Còn chưa dứt lời, cô đã ngơ ngẩn, bởi người đưa nước trái cây cho cô chính là Vân Thư Hoa.

“Anh có thể ngồi đây không?” Vân Thư Hoa vẫn ôn nhuận nho nhã, lịch sự.

Hắn trầm ngâm trong chốc lát, Lâm Tuyết nhường nhường khéo môi, nói: “Không cần khách khí.”

Vân Thư Hoa ngồi xuống, cẩn thận quan sát sắc mặt cô, cân nhắc lựa chọn từ ngữ cho thích hợp: “Em có tâm sự à?”

“Em giống như đang có tâm sự sao?” Lâm Tuyết muốn cười với hắn nhưng thực sự thất bại, làm cách nào cũng không thể nặn ra được một nụ cười tròn vẹn.

“Tuyệt, ” Thư Hoa nhìn trộm cô, hắn chậm rãi nói: “Em như đang ... xa lánh anh!”

Lâm Tuyết lắc đầu rồi tiếp tục vùi đầu dùng bữa.

“Có lẽ em hiểu lầm anh, không biết Thư Khả nói những gì với em nhưng em nhất định phải tin anh!” Vân Thư Hoa giữ chặt tay cô, hắn giải thích có chút vội vàng: “Quả thực đêm đó anh nhận được điện thoại của Thư Khả nên mới đến cứu em bởi Thư Khả nói muốn để anh cứu em, không thể để Mạc Sở Hàn tiếp tục giam cầm em nữa!”

“...” Lâm Tuyết né khỏi bàn tay lớn của hắn, bàn tay rút về nắm chặt thành quyền.

“Thật đấy!” Cuối cùng Vân Thư Hoa cũng thấy hối hận về việc lúc ấy không dùng một viên đạn giải quyết luôn Thư Khả, quả thực hắn hận không thể lẳng trì xử tử tên thuộc hạ làm việc thất bại kia. “Em nghĩ lại đi, nếu anh cầu kết với cô ta, vì sao lúc đó anh không cứu giúp hoặc giết chết cô ta? Hơn nữa, hai nhà Vân - Lâm chúng ta bị Mạc Sở Hàn chinh thắm như vậy, em thấy hết mà, nếu anh và Thư Khả âm thầm qua lại, vì sao ở trước mặt Mạc Sở Hàn, cô ta lại không cầu tình giúp anh ?”

Lâm Tuyết sẵn lòng tin tưởng Vân Thư Hoa vì trong lòng cô hắn luôn tràn đầy hương vị ôn nhuận nho nhã lịch sự, cô không tin hắn bí mật cầu kết cùng Thư Khả làm việc xấu hãm hại, chia rẽ tình cảm giữa mình và Mạc Sở Hàn.

Nhưng bản năng nói với cô, Thư Khả không tùy tiện nói bậy, mọi dấu hiệu đều cho thấy giữa Thư Khả và Vân Thư Hoa có chút không minh bạch!

“Tuyệt, việc của hai chúng ta cho tới hôm nay không hề dễ dàng, anh hy vọng em sẽ không trùng gian kế của Thư Khả mà bất hòa với anh! Em nhìn xem, trên cái thế giới này ngoài anh ra, người đàn ông nào có

thể một lòng một dạ với em như anh đây?” Vân Thư Hoa cầm đôi tay thon dài trắng nõn áp vào lồng ngực của mình, kiên trì nói: “Anh có thể lấy lương tâm của mình ra thể với em, từ trước đến giờ nơi này chỉ chứa mình em!”

Bất luận Vân Thư Hoa nói gì, Lâm Tuyết trước sau vẫn im lặng không lên tiếng.

“Tuyết!” Hần không đợi được câu trả lời, liền thử kéo tay cô thăm dò lần nữa.

Lâm Tuyết rút tay về, nghiêm mặt nói: “Xin anh để ý đến hoàn cảnh một chút! Dù sao em là người đã kết hôn, anh cũng có vị hôn thê rồi!”

“A, ” Vân Thư Hoa tính tình hiền lành, thấy Lâm Tuyết không vui ngừng nài ép. Hần đặt tay trên bàn, đôi mắt rũ xuống, nhẹ giọng nói: “Anh nghĩ giữa em và Lương Tuấn Đào không có tình cảm, anh ta chưa từng đặt em trong lòng, dù đêm nay... không phải anh ta lại vứt bỏ em một mình ở nơi này giống như trước kia... không biết bây giờ đang đi cùng cô gái khác hay là bận bịu công việc nữa! Nếu đổi lại là anh, anh sẽ không như vậy! Anh sẵn lòng bỏ hết mọi chuyện, chỉ ở cạnh em!”

Những lời này hữu dụng hơn so với những lời hần nói cả tối nay, Lâm Tuyết nhất thời uể oải đứng dậy. Cô quay mặt đi không muốn để Vân Thư Hoa thấy sự khổ sở trong mắt mình.

“Tuyết!” Trong lòng Vân Thư Hoa hơi hơi hốt hoảng, Lâm Tuyết bắt đầu che dấu cảm xúc của cô với hần, trước kia khi cô yếu ớt cũng không che dấu như vậy. Nhưng hiện tại, cô quay mặt đi không để hần nhìn vào mắt mình. “Em không nên khó chịu, dù toàn bộ mọi người trên thế giới vứt bỏ em, phản bội em, anh sẽ không làm thế! Em hãy tin anh!”

Lâm Tuyết đẩy món ăn ra, cô lạnh nhạt hơi dương môi nói: “Cám ơn anh đã nói những lời này với em, bất kể là chân tình hay giả dối, em cũng cảm ơn anh đã đặt tấm lòng lên em!” Nói xong, cô xoay người không ngoảnh đầu lại bước thật nhanh khỏi tiệc rượu náo nhiệt ấm ỉ.

*

Bóng đêm bên ngoài đậm đặc, đèn đuốc huy hoàng, phóng tầm mắt quan sát sẽ thấy một biển sao, kinh đô phồn hoa là nơi xứng với cái tên Thành phố không đêm.

Nhưng đứng giữa nơi đô thị phồn hoa, Lâm Tuyết cảm thấy cực kì cô độc và hiu quạnh.

Phóng tầm mắt nhìn quanh lại là thành phố trống rỗng, không có một ai, không có vòng tay nào có thể nương tựa! Đêm khuya, đèn trên thế giới đều tắt, chỉ có một linh hồn ảm đạm xuất hiện. Sáng sớm hôm sau sẽ quên mất đêm qua có bao nhiêu lạnh lẽo.

Một giọng hát khê loáng thoáng truyền tới, cảnh sắc lạnh lẽo phù hợp với tâm tình hoang vắng lúc này của cô.

Kinh đô phồn hoa trong mắt Lâm Tuyết chẳng khác nào tòa thành trống rỗng hoang lạnh. Đứng ở đây càng khiến lòng cô thê lương.

“Này, người đẹp!” Một bàn tay lớn đặt lên vai chặt đứt sự hồi hận của cô. “Kể nào lại phung phí của trời như vậy, để mỹ nữ một thân một mình ở đây nén chịu cô đơn!”

Lâm Tuyết sợ hãi theo bản năng nhưng giọng nói lạnh canh cất lên thật quen tai khiến cô không nhịn được phải quay đầu lại muốn giáng cho kẻ háo sắc kia một cái tát xúc động. Từ từ xoay người, cô thấy kẻ đùa cợt mình đúng là Lưu Dương.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng trầm xuống, cô đẩy tay hần ra, lui về sau một bước, “Anh từ đâu xuất hiện thế?”

Lưu Dương vẫn mang bộ dạng bất cần đời, hai tay bắt chéo trước ngực, đôi mắt đẹp nheo lại, cợt nhả không hề đứng đắn: “Tôi trùng hợp đi ngang qua đây, phát hiện ra có vị mỹ nữ bị bỏ rơi một mình cô đơn lạnh lẽo liền động lòng thương hương tiếc ngọc muốn tới an ủi chút, không ngờ lại là cô! Đào tử đâu rồi? Này nha, càng ngày càng quá đáng, bỏ mặc bà xã như hoa như ngọc không hảo hảo gần gũi lại chạy đi lêu lổng ở đâu rồi?”

Rõ là đem bình không nói ra bình có! Trong mắt Lâm Tuyết hiện lên tức giận, cô lạnh lùng đáp: “Không biết!”

“A, ” Lưu Dương nháy nháy mắt với cô, nở nụ cười xấu xa: “Xem ra người đàn bà cô quanh tính tình lớn a!”

“...” Lâm Tuyết chẳng muốn đấu võ mồm với người đàn ông này, cô dứt khoát xoay người bước đi.

“Ôi!” Lưu Dương vội vàng ngăn cô, anh ta thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Đùa với cô một chút, không cần nổi giận thế!”

“Không giận!” Lâm Tuyết xê dịch một bước như tránh chướng ngại vật, cô nhàn nhạt đáp: “Tôi phải về!”

“Về đâu?” Lưu Dương hỏi.

“...” Vấn đề này Lâm Tuyết không trả lời được. Đúng vậy, cô có thể về đâu bây giờ? Mấy ngày nay Lâm Tuyết đều ở trong bệnh viện, đành trở về bệnh viện thôi!

“Dù sao về cũng chỉ có một mình, chi bằng chúng ta uống rượu đi! Sao hả?” Lưu Dương vui vẻ đề nghị.

Uống rượu? Chủ ý không tồi! Đêm dài đằng đẵng, dùng cồn giết thời gian, hơn nữa hầu rượu còn là một người đàn ông diện mạo anh tuấn không làm cô chán ghét, quyền lợi miễn phí vẹt chết!

Cô thản nhiên cười, về cầm nói: “Được!”

*

Bọn họ không tới nơi lớn như quán bar do ngại ồn ã, Lưu Dương dứt khoát lấy vài lon bia, lái xe cùng Lâm Tuyết đi tới quảng trường yên tĩnh, họ ngồi cạnh bồn suối phun cùng nhau đối ẩm.

Quảng trường lớn rất tĩnh lặng, chỉ có cầu vồng lóe ra tia sáng thắm kín yên ổn, ngẫu nhiên có ông lão dắt chó tản bộ đi qua, thơm lừng và tĩnh mịch.

Bồn suối phun thả nhiều loại cá vàng, hơn nữa đáy bồn còn gắn đèn tỏa sáng, một chùm cột sáng từ bồn nước bắn ra, trông rất đẹp mắt. Bầy cá đủ màu sắc bơi qua bơi lại, cảnh đẹp ý vui.

“Loài người thật đáng giận! Để thỏa mãn hứng thú thưởng thức của chính mình mà khiến cho bọn cá cả đêm không được nghỉ ngơi, quá ích kỷ!” Uống hết mấy chai bia, Lâm Tuyết đã ngà ngà say, gò má đỏ bừng như son, xinh đẹp không nói nên lời.

Lưu Dương vừa uống bia vừa thỉnh thoảng liếc nhìn cô, mị hoặc mà căng môi: “Nhân chi sơ, tính bản ác!”

Đúng không? Tính tình con người vốn ác độc? Khắp nơi đều hiện rõ! Lâm Tuyết cười chua xót, cô ngửa mặt uống một ngụm bia.

“Nghe nói mối tình đầu của Đào tử đến đây, phần lớn thời gian anh ấy đều ở bên cô ta, cô không ghen sao?” Lưu Dương biết rõ còn hỏi, đâu có cách nào khác, nhân chi sơ tính bản ác mà!

65. Q.2 - Chương 12: Bà Xã Anh Chạy Kìa!

Ghen ư? Đó là việc giữa những kẻ yêu nhau mới có! Lâm Tuyết khẽ lắc tay, nhợt nhạt cười nói: “Tôi không xứng!”

“Vì sao?” Lưu Dương ngăn ngor, anh ta không đoán cô sẽ trả lời như vậy.

“Vì tôi ... nợ anh ấy.” Lâm Tuyết chậm rãi mở rộng nụ cười, cô cười ha hả: “Không có anh ấy, Lâm Tuyết này đã sớm chết vài lần! Lương Tuấn Đào là đại ân nhân của tôi, tôi có tư cách gì mà ăn dấm chua với anh ấy chứ?”

“...” Hóa ra là như vậy!” Lưu Dương giật mình, anh ta không để lại chút dấu vết ghé gần vào cô, nhìn hai má đỏ bừng liền muốn chạm vào.

“Anh định làm gì?” Lâm Tuyết thấy gương mặt tuần tú của người đàn ông bên cạnh phóng đại gần trong gang tấc, cô theo bản năng đẩy anh ta ra, “Cách xa tôi một chút!”

“Tôi thấy cô không uống rượu!” Lưu Dương chẳng hổ là anh em bà con của Lương Tuấn Đào, da mặt dày y nhau, lại có thể điềm nhiên như không: “Cô không say!”

“Hừ!” Lâm Tuyết cũng không nhỏ mọn, cười nhạo nói: “Bộ dạng mê đắm, tưởng tôi không biết anh đang nghĩ gì à?”

Không thể nào! Sắc tâm của bản thân lại rõ vậy a! Lưu Dương cười lưu manh không thêm giả vờ: “Này, đi theo tôi thì sao? Dù gì cũng là tìm đàn ông nuôi cô, bảo vệ cô không để người khác ăn hiếp, tôi cũng có thể làm được! Hơn nữa tôi ra tay hào phóng hơn Lương Tuấn Đào, cũng quan tâm cô hơn, cam đoan rằng khi ở bên cô tôi sẽ không thêm nghĩ đến người đàn bà khác!”

“Với anh ư?” Lâm Tuyết quan sát anh ta, lắc đầu nói: “Không được!”

“Sao lại không được?” Lưu Dương hơi nóng nảy, mình như vậy khiến cô ấy thấy chướng mắt ư?

Lâm Tuyết từ chối trả lời vấn đề này, cô tiếp tục uống rượu.

Trong lòng Lưu Dương ngứa ngáy khó nhịn, anh ta ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, giọng nói vì dục tính mà trở nên khàn khàn: “Bảo bối, em thật là thơm!”

“Tránh ra đi, tôi là chị dâu anh!” Lâm Tuyết rất đau đầu! Ban đầu cô muốn tìm ai đó cùng uống rượu giải buồn giết thời gian, đâu ngờ tính tính đàn ông đều như nhau!

“Tôi thấy Đào tử đã chán cô, cô với anh ấy ly hôn được rồi! Bằng không ngày ngày cứ một mình một bóng như vậy, cô không cô đơn sao?” Lưu Dương thật sự không nỡ buông Lâm Tuyết ra, cô rõ ràng cô quạnh, anh ta rất muốn vỗ về lấp đầy chỗ trống cho cô.

“Tôi không cô đơn!” Lâm Tuyết lão đạo đứng dậy, cô chỉ vào ngực mình nói: “Có trái tim của mình làm bạn, tôi vĩnh viễn không thấy cô đơn!”

Cô xoay người liền đụng phải vòng tay rộng lớn rắn chắc. Một giây tiếp theo, chưa đợi Lâm Tuyết kịp phản ứng, người đàn ông kia đã ôm chặt cô. Cô hé miệng vừa định quát to, anh ta liền phủ lên môi cô, đồng thời hút lấy cái lưỡi thơm tho cùng dây dưa kích hôn.

Đúng lúc nuốt vào tiếng thét chói tai, người đàn ông đang “nhắm nháp” cô lại là Lương Tuấn Đào! Cô dùng sức đâm vào mạnh vào lưng hấn phát ra âm thanh “ư”, ý bảo hấn buông mình ra.

Hôn đã nghiền, Lương Tuấn Đào mới buông lỏng Lâm Tuyết, lúc này hấn ngẩng đầu quát Lưu Dương đang muốn chuồn đi: “Dương tử!”

Lưu Dương có tật giật mình, anh ta sợ tới mức cả người run bắn, đành xoay người cười ha ha: “Anh trở lại rồi à?”

“Cậu muốn chết thì nói với tôi một tiếng, tôi sẽ tiễn cậu một đoạn miễn phí!” Lương Tuấn Đào kéo Lâm Tuyết bước qua, thấy Lưu Dương muốn chạy, hấn dứt khoát buông cô ra rồi mạnh mẽ đuổi theo, một con ác hổ bổ nhào tóm được Lưu Dương liền đè anh ta xuống cổ dưới chân.

“Oa... Móa!” Lưu Dương bỗng bị đánh tới bởi, do bản thân đuối lý nên cũng không dám đánh trả. “Đánh đủ chưa? Đủ chưa? Móa, đừng đánh vào mặt em ...”

Lâm Tuyết đứng xem trong chốc lát, cảm thấy hai hai người đàn ông đánh nhau, chớ cần chớ đẩy miệng lông cũng không có gì hay ho liền xoay người định rời đi.

Lưu Dương đang bị đánh vẫn để tâm đến hành động của Lâm Tuyết, anh ta mau chóng nói với anh họ đã inh ăn hai quả dấm: “Bà xã anh chạy kìa, mau đuổi theo đi!”

Lương Tuấn Đào vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Lâm Tuyết thực sự đi rồi, hắn đắm vào cảm Lưu Dương một cú, lúc này mới buông anh ta ra, cảnh cáo một câu: “Lần sau còn để tôi thấy cậu dụ dỗ cô ấy, tôi sẽ thẳng tay phế tiểu tử nhà cậu!”

Hắn nói xong liền vội vã đuổi theo Lâm Tuyết.

Lưu Dương xoa xoa cái cảm đau nhức, miệng hít khí lạnh, tay giờ giờ nắm đấm về phía Lương Tuấn Đào đã rời đi, nhỏ giọng mắng mủ: “Tính tình như vậy thì sớm muộn gì vợ anh cũng muốn ly hôn với anh thôi!”

*

Lâm Tuyết chưa đi xa đã bị Lương Tuấn Đào đuổi kịp, hắn kéo tay cô, kéo cô vào ngực mình, hai tay dùng sức ôm chặt.

“Buông ra!” Lâm Tuyết không giãy dụa mà dùng ánh mắt u lãnh nhìn hắn.

Một tay Lương Tuấn Đào giữ lấy chiếc cảm xinh đẹp tuyệt trần, đáy mắt nheo lại đầy nguy hiểm đánh giá một hồi, khẳng định cô chưa bị sắc lang Lưu Dương kia cưỡng hôn, lúc này hắn mới dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Tuyết, ôn nhu hỏi: “Em còn nhớ vết thương trên vai em chưa cắt chỉ không?”

Rất nhớ, chẳng qua cô không quan tâm!

Nhưng cô không quan tâm lại có người để ý! Lương Tuấn Đào nghiêng rằng, hắn ôm cô, vỗ vào mông hai cái rồi khiển trách: “Thương tích chưa khỏi mà đã dám uống rượu, còn dám uống rượu với sắc lang Lưu Dương kia, có phải em muốn cùng nó uống say làm loạn không? Nếu không nghe lời, anh sẽ đánh vào mông em!”

Lại đánh vào mông cô! Lâm Tuyết vừa thẹn vừa giận liền đá đập lung tung định tránh khỏi ngực hắn, nhưng cánh tay sắt của người đàn ông trước mặt đâu để cô động đậy. Trong lòng oán than buồn bực, cô hung hăng đánh lên ngực Lương Tuấn Đào, “Buông ra! Anh có tư cách gì mà quẫn em? Em không quẫn anh! Anh thích hẹn hò với ai, đi theo ai em đều không quẫn cũng không thêm hồi!”

“Anh hẹn hò với ai hả?” Lương lão nhị giận quá mức, hắn ôm Lâm Tuyết đi về phía xe Land Rover đỗ cách đó không xa, Tiểu Cao đứng cạnh đó nhanh nhẹn mở cửa sau ra.

Lương Tuấn Đào ôm Lâm Tuyết ngồi vào trong xe, Tiểu Cao theo sát tới.

Anh ta đóng cửa, đứng im chờ ở ngoài. Thấy thủ trưởng rất vội vàng nên Tiểu Cao đâu dám quấy rầy, cứ chờ hắn bận bịu xong rồi hỏi xem sẽ lái xe đi đâu vậy.

Trong xe chỉ có Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết, không gian chật hẹp tràn ngập hơi thở mạnh mẽ của đàn ông khiến cô không nén được căng thẳng.

Mấy ngày vừa rồi ở bệnh viện, tuy mỗi đêm bọn họ đều ngủ chung giường, thậm chí còn cùng tắm chung nhưng thật sự hắn vẫn chưa xâm phạm cô, chủ yếu do để ý tới vết thương trên vai. Hiện tại, Lâm Tuyết tình tường nhận ra nơi đáy mắt thâm thúy của Lương Tuấn Đào đang bốc lên ngọn lửa, cô liền đẩy hắn ra theo bản năng: “Không được chạm vào em!”

Những lời này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, hắn cứ dùng tay hướng vào bên trong, nắm chặt lấy cô, đồng thời tà tứ hỏi han: “Không thể đụng vào chỗ nào? Ở đây à? Hay ở đây?”

Lâm Tuyết không phản kháng được bèn quay mặt đi không nhìn hắn nữa, mặc hắn muốn làm gì thì làm. Chẳng qua là da thịt, hắn thích thì cho hắn thưởng thức đủ.

Cảm nhận được sự lạnh lùng cứng ngắc của cô, Lương Tuấn Đào chán nản, hắn ngừng vuốt ve, xoay mặt cô lại liền thấy trong mắt cô tràn ra lệ quang.

Lâm Tuyết khóc! Lương Tuấn Đào nhất thời đại loạn, hắn vội thả cô ra rồi ôm vào lòng, miệng liên tục xoa dịu: “Bà xã à, sao lại khóc? Anh chỉ đùa với em chút thôi! Xem em kìa ... anh còn chưa to tiếng. Ngoan, đừng khóc.” Hắn hôn hôn những giọt lệ trên khóe mắt cô, thề thốt khúm núm nói lời hay.

Lâm Tuyết xoay người không thèm nhìn hắn, nước mắt hăng hái tuôn rơi, quả thực so với cảm máu còn thấy khó hơn!

“Bà xã!” Lương thủ trưởng thấy mình đã chọc bà xã khóc, dù đồ thể nào cũng không được bèn mau chóng tự kiểm điểm bản thân: “Anh sai rồi! Anh không nên để em ở lại tiệc rượu một mình. Anh bảo người trông coi em, không ngờ lại ném em cho”

Hóa ra là vậy! Hần tùy tiện ra lệnh cho cấp dưới trông coi cô không khác gì giao hàng hóa. Trong lòng Lâm Tuyết càng thêm buồn bực, cô dứt khoát dùng sự lạnh lùng đáp trả lại hần.

Lương thủ trưởng gấp gấp đến độ vò đầu bứt tai, hần ho hai tiếng, tiếp tục tro mặt nói: “Không phải anh có chính sự sao? Triệu Bắc Thành có tin tức của Mạc Sở Hàn, anh qua đó tra xét xem có thật hay không...”

Cái gì? Hần đi tra xét tin tức của Mạc Sở Hàn ư? Chứ không phải vội vã đi theo Hoàng Y Na à? Cuối cùng Lâm Tuyết cũng khai ân mà quay người lại, lạnh lùng nhìn hần.

Trong lòng Lương Tuấn Đào có chút khác thường, hần nói lời hay nửa ngày mà cô không để ý, vừa nói đến Mạc Sở Hàn cô liền quay đầu chịu nhìn đến hần! Lương Tuấn Đào bĩu môi, nói: “Nghe nói hần còn nằm ở phòng theo dõi đặc biệt đấy! Nếu thật sự không tỉnh sẽ biến thành người thực vật! Anh muốn giúp hần một phen, khiến hần cả đời này đều không tỉnh lại, nhưng Lý tướng quân trông coi nghiêm ngặt quá, không chen tay vào được!”

Lâm Tuyết lẳng lẳng trầm mặc, không nhìn ra được rốt cuộc trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì. Sau hồi lâu, cô mới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em nói trước đi. ” Lương Tuấn Đào vươn cánh tay ôm lấy cô, nửa thân thể cường tráng ép về phía Lâm Tuyết, cố định cô trong ngực mình, lúc này hần mới quan sát khuôn mặt xinh đẹp, gần từng tiếng hỏi han: “Em quan tâm đến việc hần sống hay hần chết hả?”

“Hần ta sống hay chết em đều không để trong lòng! Nhưng không hiểu, sao hần lại khiến bản thân mình thêm thảm như vậy?” Tuy tin lời Lương Tuấn Đào nhưng Lâm Tuyết còn hơi không hiểu, sao đột nhiên bệnh của Mạc Sở Hàn lại trở nên nghiêm trọng đến thế .

“Cất, cái này gọi là ác giả ác báo! Lão thiên gia đều nhìn thấy, sắp thay trời hành đạo!” Lương Tuấn Đào thấy cô thực sự không để ý tới việc sinh tử của Mạc Sở Hàn nữa, lúc này mới từ từ yên lòng. Hần kéo tay cô, sửa lại tư thế ôm, giọng nói chậm lại: “Anh sợ hần tỉnh sẽ lại tổn thương em nên mới tìm cách để đoạn tuyệt hậu họa, nhưng Lý tướng quân, lão già xương cốt cứng rắn này thật sự không gặm được, trễ chút thời gian cũng không nghĩ ra cách hay! Anh thực sự không cố tình lạnh nhạt với em! Xem xem em đã làm những chuyện gì? Anh đi làm chính sự, ngược lại em còn cùng Lưu Dương sắc phôi uống rượu...” Lời cuối cùng nói ra vừa nhỏ còn mang theo ủy khuất bất mãn.

Hiểu rõ những việc vừa qua, Lâm Tuyết buồn bực cả đêm cuối cùng thấy thoải mái chút. Cô như hữu ý vô tình liếc Lương Tuấn Đào một cái, nửa đùa nửa thật nói: “Em nghĩ anh cùng đi với mối tình đầu của anh. Nghe nói gần đây bệnh cô ta rất nặng, sao anh không đi theo cô ta đi? Vậy sẽ không sợ cô ta cắt cổ tay tự sát hoặc dẫn đến bệnh cũ tái phát gì gì đó ư?”

Bị cô hỏi không nói được gì, Lương Tuấn Đào nhìn cô một lúc lâu mới nói: “Thân thể Y Na thực sự đã hỏng. Vì anh cô ấy mới thành như vậy ... Chuyện qua rồi anh không muốn nhắc lại, nhưng anh nợ cô ấy.”

Đề tài này nói tiếp có thể gặp khó khăn, Lâm Tuyết nở nụ cười: “Ai cũng có dự tính của mình, em hiểu.”

Thấy cô rộng rãi Lương Tuấn Đào lại không thoải mái. Con mẹ nó hần rất rối rắm, hần vừa sợ cô vì Hoàng Y Na mà ghen tuông lại sợ cô cần bản không hề ghen, bản thân hần từ khi nào mà trở nên kỳ quái như vậy?

Trong xe yên tĩnh, hai người nhất thời đều không nói chuyện. Thân thể của bọn họ vẫn kề sát cùng một chỗ nhưng trái tim lại giống như cách nhau một khoảng xa xôi.

Lương Tuấn Đào cúi xuống nhìn , cô gái trong ngực hần vĩnh viễn đều thanh lãnh đạm mạc, thánh khiết không thể xâm phạm được. Đáy mắt cô vĩnh viễn trong suốt như suối, trong vắt mà lãnh ngạo. Hần không cách nào chạm tới được ... không phải, hần có thể chạm tới thân thể cô nhưng không cách nào chạm tới lòng cô.

Dù đã chiếm đoạt Lâm Tuyết , cũng không ngần ngại làm lại lần nữa, nhưng thấy thần sắc lạnh nhạt của cô, nhiệt tình của hần không nhận được mà tiêu đi.

Hóa ra, ngay cả cường bạo cô cũng cần dùng khí. Ngày ấy, khi bị video của cô và Mạc Sở Hàn kích thích, lại đúng lúc vết thương trên môi cô trở thành mồi dẫn lửa, một tiếng trống làm tinh thần hần hăng hái mà ăn luôn cô.

Hiện tại, thiếu điều kiện khách quan tất yếu. Lương Tuấn Đào dẫn đo, cân nhắc lợi hại một chút vẫn quyết định không nên mắc sai lầm, hần từ từ buông Lâm Tuyết ra. “Bà xã, chúng ta cần kết hôn, nói một chút xem, em muốn sinh lễ gì?”

“...” Vấn đề này quá đột ngột! Lâm Tuyết thật sự khó có thể tiếp nhận tư duy của Thủ trưởng đại nhân.

“Xe đã mua rồi, anh nghĩ...” Lương Tuấn Đào thân mật nắm tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ (dù hần muốn hôn môi cô hơn), nói: “Không thì chúng ta mua biệt thự làm tân phòng đi!”

Thấy Lâm Tuyết và Lưu phu nhân ở chung không hòa hợp, xem ra sau khi kết hôn ra ở riêng vẫn thích hợp hơn. Dù hai người ở trong quân khu dài hạn nhưng tóm lại vẫn cần có tổ ấm của riêng bọn họ! Chuẩn bị ầm ập chút, thỉnh thoảng cả hai còn trở về nghỉ ngơi.

Lâm Tuyết để hần nắm tay mình không hề tránh né chỉ nói: “Tiền ở đâu ra?”

Vừa xe vừa biệt thự, cô không tin tiền trợ cấp sĩ quan của hần lại có thể xa xỉ như vậy. Kẻ này sẽ không mưu mô dùng quyền hành đứng ở giữa kiếm lời cho túi tiền riêng chứ?

Nhìn biểu hiện nghi ngờ của cô, Lương Tuấn Đào không nhịn được mà cười rộ lên, khuôn mặt tuấn lãng khiến nghe hồng xung quanh ảm đạm thất sắc: “Cướp bóc, tham ô, nhận hối lộ!”

“...” Tên cực phẩm này quả nhiên rất thẳng thắn! Lâm Tuyết lườm hần một cái, không muốn quan tâm nữa.

“Cắt!” Lương Tuấn Đào ôm eo cô, cái cầm cương nghị hoàn mỹ đặt trên hõm vai Lâm Tuyết, lưỡi biếng giải thích: “Đùa em thôi! Mẹ anh là Thành viên ban quản trị tòa nhà Hạo Thiên, có 40% cổ phần trong công ty, hiện tại 30% cổ phần trên danh nghĩa của bà đã chuyển sang cho anh và đại ca. Nói một cách đơn giản, hàng năm anh và đại ca đều nhận được vài triệu tiền lãi.”

Tòa nhà Hạo Thiên là công trình quốc gia, ở Đông Nam Á có địa vị hết sức quan trọng, liên quan đến sự tăng giảm của thị trường chứng khoán, thậm chí đến toàn bộ sự lên xuống của tài chính.

Ba mươi năm trước, giới điền sản đều ngạc nhiên lớn khi Lưu gia kết thông gia với Lương gia thuộc quân giới quyền quý tạo thành đám hỏi thương nghiệp - chính trị, cá giúp nước, nước hỗ trợ cá, sự nghiệp càng phát phát triển không ngừng. Cạnh tranh trong chính trị đòi hỏi nguồn tài chính lớn làm hậu thuẫn, thương nghiệp muốn phát triển cần bồi đắp cảnh chính trị hùng hậu duy trì, cho nên, hai nhà Lưu Lương hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, là đám hỏi mẫu mực hoàn mỹ nhất, thành công nhất.

Trưởng nữ Lương gia - Lương Bội Văn gả cho con trai trưởng Lưu gia - Lưu Vận Ngô làm vợ, nhị tiểu thư Lưu gia - Lưu Mỹ Quân gả cho Lương Trọng Toàn, hai nhà thân càng thêm thân, kết thành sợi dây thừng chặt chẽ không thể tách rời.

Mẹ Lương Tuấn Đào - Lưu Mỹ Quân là cô ruột Lưu Dương, mà mẹ Lưu Dương - Lương Bội Văn lại là bác của Lương Tuấn Đào, hai người chỉ kém nhau nửa tuổi, từ nhỏ lớn lên bên nhau, lại xuất thân từ bộ đội đặc chủng, giao tình vững chắc gần như mật thiết. Nhưng giao tình vững chắc so ra cũng kém bà xã là lớn nhất, đêm nay Lưu Dương thực sự chộc giận hần, đau nhức một hồi xem như cảnh cáo anh ta, sau này còn dám tơ tưởng đến vợ hần, hần sẽ đánh đến mức không thành hình người mới thôi!

Đêm nay Lương Tuấn Đào đã cố tình đắm vào cảm Lưu Dương, một quyền rất nặng định khiến tiểu tử kia trở về không cách nào qua mặt được Lương Bội Văn. Đợi đến mai, hần lại gọi điện cho bà cáo trạng, cam đoan rằng đời này tiểu tử Lưu Dương sẽ nhớ kỹ —— không thể động vào bà xã của Lương Tuấn Đào này!

Lâm Tuyết cười cười, hơi cảm khái nói: “Trên thế giới này có một loại người ngậm thìa vàng từ lúc mới sinh, quyền cao chức trọng, vàng bạc như núi, mỹ nữ xung quanh nhiều vô kể, bọn họ cần thì cứ lấy. Em không hiểu vì sao anh chỉ chọn em? Có phải vì em luôn không thèm nhìn đến nên anh mới thấy thú vị hay không?”

Đàn ông đều thích chinh phục và cướp đoạt, càng khó đến tay, hứng thú càng mãnh liệt. Có lẽ điều hần thích chính là việc cô như gần như xa. Trừ điều đó ra, Lâm Tuyết thật sự không có cách nào tìm được gì

có thể khiến hần mê luyến!

Dù bên ngoài luôn duy trì vẻ đăm đăm thanh lãnh với hần, thật ra cô biết lòng mình đang lặng lẽ thất thủ. Đây là một việc rất nguy hiểm, một khi hoàn toàn trượt chân rơi vào hố sâu tình cảm, thể hiện ra sự hồi hộp quan tâm tới Lương Tuấn Đào hay giống Thẩm Doanh Doanh không ngừng quấy rầy hần, chỉ sợ hần sẽ bắt đầu thối lui.

Khi Lương Tuấn Đào muốn cùng cô kết hôn đã không cho cô lựa chọn đường sống; chờ hần muốn ly hôn cô cũng không có quyền lựa chọn!

“Rất cục trong cái đầu nhỏ của em đang nghĩ gì thế?” Lương Tuấn Đào bật cười đem cô ôm vào lòng, xoa xoa hai má mịn màng, hần bắt đầu hôn cô.

Vuốt ve an ủi vừa bắt đầu nhưng Lâm Tuyết đã có chút lực bất tòng tâm, cô kháng cự hần theo bản năng. “Em mệt! Cũng buồn ngủ!”

Cũng phải, đêm đã khuya, cô còn uống nhiều rượu! Dù thân thể đang kêu gào kháng nghị nghiêm trọng, Lương Tuấn Đào vẫn cưỡng chế dục hỏa, không cưỡng bức cô trong xe.

Vai phải cô còn chưa cắt chỉ nha! Cô bé này lại có thể cùng Lưu Dương uống nhiều rượu như vậy! Nhớ lại cảnh cô cùng Lưu Dương uống rượu, dưới chân còn một đồng vỏ chai, trong lòng hần liền xuất hiện từng trận ảo não.

Tính toán, thấy thân thể Lâm Tuyết còn mắc bệnh nhẹ nên tạm thời bỏ qua cho cô. Đợi miệng vết thương cắt chỉ xong, hần muốn được bồi thường gấp bội!

*

Trên cằm Lưu Dương lưu lại vết bị đâm, hơn nửa ngày hôm sau Lương Tuấn Đào còn đặc biệt gọi điện tới cho bác Lương Bội Văn của hần, đem chuyện Lưu Dương đùa giỡn dụ dỗ chị dâu ra kể, rồi thêm mắm thêm muối tố cáo tội trạng, việc này khiến Lưu Dương không được sống yên ổn trong vài ngày kế tiếp.

Lưu gia tuy là gia đình thương nhân nhưng gia pháp rất nghiêm khắc. Mặc kệ Lưu Dương ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm thế nào, Lưu Vận Ngô cũng chưa tức giận. Lần này nghe vợ mình nói Lưu Dương lại hồ đồ định nhúng chàm chị dâu, thật hồng mắt. Tiếp tục thì không biết sẽ có hành vi cầm thú trái với luân lý đến cỡ nào. Cho nên Lưu Vận Ngô tàn nhẫn tự mình cầm cây mây đánh con trai một trận, kể tiếp Lương Bội Văn nhốt anh ta trong nhà vài ngày để Lưu Dương suy nghĩ lỗi lầm, đích thân bà còn mở một khóa giáo dục chính trị. Đồng thời xuất ra tác phong quản lý cấp dưới tại bộ đội, giao trách nhiệm viết kiểm điểm cho anh ta.

Như vậy, đợi đến lúc Lưu Dương thấy được ánh mặt trời, các loại kiểm điểm khác nhau viết ra cũng được hơn 10 tờ.

Rút kinh nghiệm xương máu, Lưu Dương sau khi tự do, việc thứ nhất cần làm là tìm Lương Tuấn Đào tính sổ. Gọi điện thoại ầm ĩ một hồi nhưng từ đó về sau anh ta thật sự không chủ động xuất hiện trước mặt Lâm Tuyết nữa.

Chuyện đêm đó Lâm Tuyết vốn không để ý, Lưu Dương là hoa hoa công tử hay trêu hoa ghẹo cỏ, lần này đụng tới gốc rễ cũng Lương Tuấn Đào, đột nhiên bị giáo huấn tàn nhẫn, đoán chừng anh ta sẽ hiền lành được khoảng nửa tháng 20 ngày.

Nhưng Mã Đồng Đồng đâu?

Sau lần thoát hiểm vừa rồi, Lâm Tuyết có gọi điện báo bình an cho cô, hai người hàn huyên chút ít tình hình gần đây, đang lúc hỏi đến quan hệ giữa Mã Đồng Đồng và Lưu Dương, Mã Đồng Đồng liền lấy cớ có việc rồi vội vàng cúp máy. Từ đó về sau, hai người không liên lạc lại nữa. Mấy ngày này ... Lâm Tuyết cũng không biết Đồng Đồng đã trải qua thế nào.

Hôm nay, trong lúc rảnh rỗi, cô bấm điện thoại gọi cho Mã Đồng Đồng.

Giọng nói của Mã Đồng Đồng vẫn giòn tan và tràn đầy sức sống bắn ra bốn phía, cô ấy như thể vĩnh viễn đều không có ưu sầu phiền não.

“Lâm Tuyết! Tìm mình có việc gì sao?” Mã Đồng Đồng hỏi.

Những lời này rõ ràng là xa cách, chẳng khác gì không có chuyện thì không thể gọi điện cho cô. Lâm Tuyết nhạy cảm nhận ra đối phương đang cố gắng xa lánh hoặc tránh né mình.

“Đồng Đồng, ” Lâm Tuyết không giả vờ ngớ ngẩn cùng cô, cũng không nói vòng vo vô nghĩa mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Có phải vì việc của Lưu Dương mà cậu tránh mặt mình không ?”

Đại khái Mã Đồng Đồng không đoán được Lâm Tuyết sẽ hỏi vậy nên bị giật mình, cô tự giấu cười nói: “Cậu là con giun trong bụng mình à?”

Đừng quên, bọn họ lớn lên bên nhau từ nhỏ! Lâm Tuyết nghiêm mặt: “Cậu nha, đừng trợn sắc khinh bạn!”

“Lâm Tuyết!” Mã Đồng Đồng hít hít mũi như muốn khóc: “Cậu nên biết, không phải mình trách cậu mà là trách anh ta!”

Đương nhiên Mã Đồng Đồng đã biết việc của Lưu Dương ! Hơn nữa, cô thực sự bị đả kích, hiện tại cũng bị uồn mềm.

Lâm Tuyết day day mi tâm, bất đắc dĩ nói: “Đến hôm nay cậu mới biết Lưu Dương là hoa hoa đại thiếu gia ư?”

“Mình biết từ sớm rồi! Nhưng... mình không ngờ anh ta lại chú ý tới cậu!” Giọng nói của Mã Đồng Đồng hơi nghẹn ngào, cô thực sự đã bị tổn thương: “Tên chết tiệt, cậu nói xem, sao anh ta lại dè dặt thế?”

“Đừng bảo sao nghe vậy có được không?” Lâm Tuyết định khuyên nhủ cô: “Đêm đó giữa mình và Lưu Dương thực sự không có gì! Anh ta thấy mình buồn bực một mình, liền bồi mình uống mấy chai rượu, đứng lúc đó thì đụng độ với Lương Tuấn Đào! Cậu còn không rõ cái kẻ tên Lương Tuấn Đào kia ư? Anh ta rất có tài làm âm lên, không có việc cũng có thể sửa thành có. Thật ra, cậu ngẫm lại xem, chẳng qua mình và Lưu Dương chỉ cùng nhau uống rượu thôi, còn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Lương Tuấn Đào chuyện bé xé ra to, thật là không chịu nổi !”

Dù lúc ấy Lưu Dương dùng từ ngữ ái muội khiêu khích mình nhưng Lâm Tuyết vẫn giấu không nói! Thật sự không cần kể lại chuyện, cô tin rằng Lưu Dương càng không muốn nói lại chuyện này! Hoa hoa công tử mà, chẳng qua gặp dịp thì chơi, sáng hôm sau có lẽ còn quên nhanh hơn cô. Nhưng vừa vắn vắn khí không tốt liền đụng phải Lương Tuấn Đào nên mới khiến chuyện âm ỉ lớn.

“Không đúng!” Mã Đồng Đồng thì thào nói nhỏ, giống như lẩm bẩm lầu bầu: “Anh ấy mê muội cậu đâu chỉ mới một ngày, do cậu không biết thôi!”

“ . . .” Lâm Tuyết giật mình, đột nhiên không biết nên nói gì nữa.

“Cậu không cần an ủi mình, trong lòng mình rất rõ.” Mã Đồng Đồng mạnh mẽ giữ vững tinh thần, giọng nói nhẹ nhàng đi nhiều: “Yên tâm, mình sẽ không để trong lòng! Chỉ là. . . mình cần chút thời gian để điều chỉnh tâm tình. Lâm Tuyết, mình thật sự không trách cậu, mình biết đều do Lưu Dương tình nguyện!”

Lâm Tuyết trầm mặc một hồi mới mở miệng, hợp thời nói sang chuyện khác: “Nghe nói trong danh sách được cử đi du học bên Anh có tên cậu, cậu cũng phải cố gắng tranh thủ thật tốt!”

Mã Đồng Đồng do dự rất lâu mới nói cho cô biết: “Mình ... mình quyết định từ bỏ việc du học bên Anh rồi!”

“Vì sao?” Lâm Tuyết hơi giật mình, “Đây là thành quả cậu chuẩn bị nhiều năm, sao có thể dễ dàng từ bỏ như thế? Vì Lưu Dương sao?”

Đó là đáp án chắc chắn! Thứ có thể khiến phụ nữ từ bỏ sự nghiệp chỉ có thể là tình yêu! Nói cách khác, cũng chỉ có thể là người đàn ông cô ta yêu!

“Cậu không thể ngốc như vậy!” Lâm Tuyết rất sốt ruột, cô coi Mã Đồng Đồng là bạn thân nên mới thật lòng bảo vệ: “Đồng Đồng, cậu không thể vờ ngớ ngẩn! Lưu Dương không đáng tin, anh ta không đem lại hạnh phúc cho cậu. Đừng vì anh ta mà từ bỏ giấc mộng cậu đã tranh đấu nhiều năm! Du học ở Anh là giấc mơ của cậu, chẳng lẽ cậu quên rằng : để tranh giành chỉ tiêu, cậu đã phải mất bao nhiêu tâm huyết ư? Bên ngoài có bầu trời rộng lớn chờ cậu bay lượn, vừa vặn có thể nhân cơ hội này mà rời bỏ anh ta!”

Bất luận Lâm Tuyết nói gì, Mã Đồng Đồng cũng không đáp lại, đột nhiên, cô nhẹ nhàng cúp máy, ngay cả câu “hẹn gặp lại” cũng không nói qua.

Cầm điện thoại trên tay, nghe thấy bên trong truyền ra tín hiệu ngắt máy, Lâm Tuyết lấy làm kinh ngạc

*

Do bận rộn công vụ, Lương Tuấn Đào không thể cả ngày ở trong bệnh viện cùng Lâm Tuyết, nhưng rời khỏi bệnh viện thì hẳn lại lo cô bị kẻ bắt lương nào đó bắt đi hoặc làm cô hiểu lầm mình đi cùng bạn gái cũ, sau khi cân nhắc lợi hại, hẳn liền bảo người làm thủ tục xuất viện cho Lâm Tueyets, đưa cô về quân khu điều dưỡng.

Bộ đội có quân y, còn có bác sĩ ngoại khoa tài giỏi là Vân Phàm, Lương Tuấn Đào cảm thấy rất yên tâm. Đặt Lâm Tuyết bên cạnh như vậy, nâng mắt là có thể thấy, hẳn làm việc cũng ổn định hơn.

Miệng vết thương của Lâm Tuyết khôi phục rất nhanh, cắt chỉ xong không cần uống thuốc nữa. Nhưng Lương Tuấn Đào bỗng nhiên tự mình giám sát việc cô uống thuốc, mỗi đêm trước lúc ngủ cũng đích thân giúp cô thoa thuốc mỡ không để lại sẹo.

“Để lại sẹo thật không hấp dẫn ! Lúc yêu thỉnh thoảng đổi kiểu, thấy vết thương trên vai em khó tránh khỏi việc hứng thú bị ảnh hưởng !” Lương Tuấn Đào vừa thoa thuốc vừa nghiêm túc nói.

Lời nói như vậy rõ ràng là lời của kẻ lưu manh, khi nói còn cố tình bày ra bộ dạng nghiêm trang chừng chặc đúng là khiến Lâm Tuyết không thốt nên lời.

Hắn tinh tế ẩn ẩn xoa xoa thuốc mỡ để da cô hấp thụ đầy đủ, đạt tới hiệu quả tốt nhất. Làm xong Lương Tuấn Đào mới hài lòng thu dọn đồng thuốc men.

Khi nằm xuống, Lâm Tuyết thuận tay với chiếc gương soi loại nhỏ rồi chiếu vào cổ mình theo bản năng.

Vết sẹo bị dao chém kia đã phai đi, chỉ còn chút màu hồng nhàn nhạt, không nhìn kĩ sẽ không thể thấy.

Sau khi cổ cô bị thương, mỗi tối Mạc Sở Hàn đều tự tay thoa thuốc nhưng lời hắn nói so với Lương lưu manh còn hàm súc hơn nhiều, cái này có lẽ do tính cách quyết định.

“Kiên trì bôi thuốc mỗi tối sẽ không để lại sẹo. Tuyết, chúng ta tựa như vết sẹo này, dù bị thương rất sâu, rất nghiêm trọng, máu chảy đầm đìa, chỉ cần dùng yêu thương bù đắp, cuối cùng sẽ bù đắp được! Anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào để khiến em yêu anh lần nữa. ”

Môi hồng dẫn ra tia cười lạnh nhàn nhạt, hẳn dùng cách thức này để đền bù, điên cuồng xót thương cô, đem cô nhốt vào lồng sắt...

“A” ! Trên mu bàn tay truyền đến một trận đau đớn bén nhọn kéo suy nghĩ đang đi vào cõi thần tiên của Lâm Tuyết trở lại. Cô đau đến mức phải hắt hắt tay, bấy giờ mới phát hiện: hóa ra Lương Tuấn Đào bại hoại vừa cắn mình.“Anh có bệnh à!” Cô nhìn hắn giận dữ.

“Em lại nghĩ đến ai hả?” Trong giọng nói của Lương thủ trưởng tràn đầy ý ghen, hắn sáp lại gần, ngưng mắt nhìn cô, rất không vui nói : “Ồ cạnh anh mà bất động như đi vào cõi thần tiên tứ hải, mị lực của anh kém vậy sao?”

Việc này và mị lực của hắn kém hay không có liên quan với nhau à? Lâm Tuyết chẳng muốn giải thích khua môi múa mép làm gì, cô liền xoay người muốn ngủ.

Lương thủ trưởng đâu dễ bị đẩy đi chỗ khác, hắn hòa mình vào thân thể cô, dùng chính cơ thể to lớn phủ lên cô gái trước mặt.

“Anh nặng như vậy, muốn đè chết em à!” Lâm Tuyết dùng sức đâm đâm vào hắn, “Xuống đi!”

“Không xuống!” Lương mỡ đáng ghét rất có tư thế chơi xấu - đùa cợt lưu manh, hắn gỡ bỏ áo ngủ của cô rồi ... hôn hôn.

“A!” Lâm Tuyết không chịu nổi loại kích thích này, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vì xấu hổ.“Đồ bại hoại, anh muốn làm gì hả?”

“Em ấy ...” Lương Tuấn Đào dùng ngón tay thon dài điểm điểm lên chóp mũi nhỏ, còn chế nhạo một câu: “Thật ngốc!”

Kế tiếp, hắn nhanh nhẹn lột sạch cô, ngay cả sợi bông cũng không chừa lại.

“Á, ” Lâm Tuyết không có cách nào cự tuyệt, có lẽ loại chuyện như vậy có lần đầu sẽ có lần hai, đối với Lương Tuấn Đào, đây là thứ duy nhất cô có thể cho hắn.

Hắn không có vội vã xâm chiếm cô mà tràn đầy kiên nhẫn vuốt ve để Lâm Tuyết thả lỏng thân thể, từ từ làm cô thích ứng, tiếp nhận dự định của mình. “Bà xã, có muốn anh không?”

Lần đầu tiên của cô là trong trạng thái bị cưỡng ép cướp đi, đối với chuyện này, cô thấy rất thống khổ và đau đớn, thực sự không có hứng thú, thậm chí còn hơi sợ. Nếu có thể, Lâm Tuyết muốn từ chối nhưng đương nhiên, cô không thể từ chối. Vì Lương sắc phôi có vô số lý do khiến cô á khẩu không trả lời được, cô cũng lười đấu võ mồm với hắn.

“Ngoan nào, anh muốn em!” Hắn dịu dàng chiếm hữu cô, lúc bắt đầu hết sức uyển chuyển, gắng làm cho cô cảm nhận được khoái hoạt và quên đi lần đầu tiên bị xé rách đau đớn.

Nhưng lần này vẫn rất đau! Lâm Tuyết hít một hơi, cô gắt gao giữ lấy cánh tay chắc nịch của hắn, hỏi: “Sao vẫn đau?”

Lương Tuấn Đào nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát rồi cho cô đáp án: “Vì em rất không chuyên tâm!”

Thấy cô cắn môi nhẩn nại, hắn cúi đầu cạy mở răng ngọc, khiêu khích thật sâu. Đợi thân thể căng thẳng của cô buông lỏng dần nữa, hắn mới cười tà : “Muốn sau này không đau chỉ có một cách!”

Biết rằng miệng chó không mọc được ngà voi, Lâm Tuyết vẫn nhịn không được liền hỏi: “Cách nào?” Cho dù hiến thân cô cũng muốn hiến một cách không đau đớn, loại chuyện này với hắn mà nói là sự hưởng thụ nhưng quả thực với cô lại là tra tấn.

Lương Tuấn Đào cười lưu manh rồi hôn cô, tà mị nói nhỏ bên tai: “Sau này muốn anh nhiều hơn, nhớ những điều tốt anh dành cho em, em sẽ thả lỏng ra. Đến đây, ngoan nào, cam tâm tình nguyện giao cho anh, anh sẽ dịu dàng.”

*

Từ trước lần bị bắt cóc, Lâm Tuyết mới trở về Lương gia một lần. Lần này, Lương Tuấn Đào đưa cô về nhà ăn cơm, Lâm Tuyết có phần do dự, cô không biết nên đối mặt với những người họ Lương thế nào, hơn nữa cô còn gây ra nhiều việc náo loạn như vậy.

Cũng may Lương Tuấn Đào cố gắng xoay chuyển tình thế, trước đó đã mở lời tuyên bố ở Hội chiêu đãi kí giả, lại được Hà Hiểu Mạn dốc sức tương trợ, thành công bày tỏ tình yêu của bọn họ trước mặt truyền thông, áp chế tần suất phong ba bão táp.

Thế giới này vốn không có chuyện gì đáng ngại, chỉ cần sinh mệnh còn, mọi thứ đều là mây bay. Lúc trước Trương Bách Chi không che giấu thị phi đầy trời, cô ấy vẫn kiên cường cố gắng, tiếp tục oai phong một cõi, nếu tìm đến cái chết, chẳng phải sẽ khiến thế nhân càng cười cợt châm chọc mình ư?

Huống chi Lâm Tuyết và Mạc Sở Hàn chỉ có một đoạn hôn môi gần gũi, dưới sự khoan dung và sủng ái của Lương Tuấn Đào, tiết mục xen giữa này chưa đủ gây họa.

Mọi chuyện đều dựa vào thái độ của hắn, Lâm Tuyết biết rõ: nếu không có hắn, hiện tại cô đã bị khinh rẻ như cọng cỏ. Nợ hắn càng nhiều càng thấy thấp thỏm, cô không biết mình nên hoàn lại thế nào đây.

Cứ thuận theo tự nhiên cho tới ngày hắn chán ghét cô vậy, có lẽ không còn lâu nữa.

*

“Ba, mẹ, đại ca!” Mặc kệ người trong nhà này dùng ánh mắt và thái độ gì với mình, Lâm Tuyết vẫn cố gắng giữ vững lễ tiết.

“Ừ!” Lương Trọng Toàn là người tiên phong đáp lại, đồng thời còn thân thiết hỏi han: “Nghe nói con bị thương, hiện tại thế nào rồi?”

“Đã tốt rồi ạ, phiền ba lo lắng.” Lâm Tuyết rũ mắt, lảng tránh ánh mắt mỉm cười yêu quý của ông.

“Biết là phiền, sau này hãy chú ý một chút” ! Lưu Mỹ Quân nhìn Lâm Tuyết, bà tức giận vì không đánh được cô, cô gái này rất có khả năng gây chuyện, đúng là yêu tinh rắc rối chính cống. Vì Lương Tuấn Đào mà lần trước bà tìm đại tiên về nhà rồi dẫn tới chuyện không vui, Lưu Mỹ Quân không dám lấy chuyện năm sinh, cầm tinh ra nói, chỉ bảo: “Nhiều lần ồn ã như vậy, cô có thấy mệt không?”

Lâm Tuyết không hé răng mà để mặc Lưu Mỹ Quân quở trách.

Lương Thiên Dật ngồi trên xe lăn vẫn duy trì sự trầm mặc như thường lệ như thể mọi việc trên thế giới đều không liên quan tới anh ta.

Lâm Á Linh thấy Lâm Tuyết có thể trở lại, hơn nữa còn được sủng ái yêu liên nhìn cô đỏ mắt. Tại sao Lâm Tuyết gây họa, còn cùng người đàn ông khác không minh bạch mà Lương Tuấn Đào vẫn dung túng cho cô như vậy? Cô ta an phận thủ mình ở cạnh Lương Thiên Dật bại liệt lại không gặp được gì tốt ?

Trời ạ! Đúng là khổ không nói nên lời! Lưu Mỹ Quân ám chỉ nếu Lâm Á Linh mang thai, Lương gia có thể cho cô ta danh phận! Cô ta cũng muốn thế! Vấn đề là Lương Thiên Dật hoàn toàn không cho phép cô ta tới gần, thanh tâm quả dục như vậy, cô ta đâu phải thần dân của nữ nhi quốc, hoài thai được mới là lạ.

Lúc này, thấy Lưu Mỹ Quân quở trách Lâm Tuyết, cô ta vội sấp lên phụ họa: “Lâm Tuyết, em thật không hiểu chuyện! Nhiều lần chọc mẹ tức giận, có biết vì gia đình này mẹ đã mất bao nhiêu tâm sức hay không? Sao em không biết thông cảm cho bà ? Thật là! Vì em chị thấy mất mặt quá!”

Tuy không thích Lâm Á Linh nhưng may mà da mặt cô ta đủ dày, có thể chịu đựng sự lạnh lùng và xa lánh của con trai mình, đây là phương diện mà các cô gái danh môn khác không thể đạt được, bởi Lương Thiên Dật hoàn toàn không cho bất cứ cô gái nào tới gần mình! Hiện tại Lưu Mỹ Quân chỉ mong có ai đó làm ấm giường cho anh ta, chẳng sợ thân phận kém một chút, có thể mang thai thì xem như đã giải quyết xong nỗi lòng của bà và chồng bà rồi.

Nên Lưu Mỹ Quân mới chấp nhận sự tồn tại của Lâm Á Linh, cũng hài lòng thấy cô ta xuôi theo chiều gió. Đúng vậy, Lương Tuấn Đào đã dung túng đủ cho Lâm Tuyết, trong cái nhà này ngoài bà ta ra, không ai áp chế được Lâm Tuyết huênh hoang, cứ tiếp tục thế liệu có được không? Chẳng qua chỉ có mình mình đơn độc cũng không hứng thú, giờ thêm Lâm Á Linh phụ họa, đương nhiên là chuyện tốt.

Lưu Mỹ Quân hừ lạnh một tiếng, nói với Lâm Tuyết: “Nghe chưa, ngay đến chị hai cô cũng nhìn không quen!”

“Được rồi! Một vừa hai phải thôi!” Lương Tuấn Đào đâu thể nhẫn nhịn để 2 người đàn bà kia ăn hiếp bà xã mình, hần liền trừng mắt không vui quát tháo ngừng lại.

“Đồ bất hiếu, cô ta gây tai họa, mẹ dạy bảo một hai câu cũng không được à.” Lưu Mỹ Quân thấy con trai nói giúp Lâm Tuyết, khí thế không khỏi yếu đi một chút, thâm thì nói: “Cẩn thận làm hư cô ta!”

“Con thích cưng chiều cô ấy đấy!” Lương Tuấn Đào ôm eo Lâm Tuyết, vừa đi về phía phòng trà vừa an ủi cô: “Bà xã, đừng vì quạ đen kêu to mà hỏng tâm tình. Yên tâm đi, chỉ cần anh còn sống, không ai dám không nể mặt em! Anh mà chết, em cứ tái hôn đi.”

“Phi, phi, phi! Đồ xú tiểu tử!” Lưu Mỹ Quân tức giận đến mức chạy tới che miệng hần lại. “Cái miệng lại nói bậy, lại nói bậy rồi!”

Lương Tuấn Đào chụp lấy tay Lưu Mỹ Quân, nghiêm mặt nói: “Lưu phu nhân, con đưa vợ mình về nhà là nể mặt mẹ. Nếu mẹ tiếp tục không muốn thế diện, sau này chúng con không về nữa! Để mẹ bây giờ nhớ con, mai kia nhớ cháu mẹ, nghĩ đến mà đau lòng, xem xem mẹ còn không nể mặt Lâm Tuyết nữa không?”

“Mẹ nào dám không nể mặt cô ta! Ôi! Ôi!” Lưu Mỹ Quân thở dài, ôm ngực cau mày: “Bị con chọc tức đến mức đau dạ dày rồi!”

Có thể thấy Lương Tuấn Đào đã mạnh mẽ hạ được đúng bệnh, từ giờ phút này, Lưu Mỹ Quân nói chuyện cũng không chia mũi nhọn vào Lâm Tuyết nữa, đâu còn cách nào khác, đối với con trai bà, Lâm Tuyết là bảo bối cực kì quý hiếm, người làm mẹ như bà cứ tiếp tục làm cô tổn hại cụt hứng, sợ rằng số lần nhiều lên sẽ khiến con trai lạnh nhạt xa lánh mình, như vậy mất nhiều hơn được.

Thấy Lưu Mỹ Quân không nhắm vào Lâm Tuyết, Lâm Á Linh càng không có phần nói. Cô ta chỉ có thể dùng ánh mắt ghen tị nhìn Lâm Tuyết được cả nhà bọn họ coi trọng, cưng chiều như sao vậy quanh trăng.

Sao có thể như vậy? Đều là con gái Lâm gia, đều bị đưa tới làm ảm giường cho thiếu gia nhà họ Lương, dựa vào cái gì Lâm Tuyết lại có được mọi thứ mà phụ nữ mong ước, còn cô ta không có bất cứ cái gì?

Thiếu mỗi việc không bị đuổi đi ngoài, trong cái nhà này cô ta không có địa vị, bây giờ chỉ cùng cấp với người giúp việc. Hy vọng duy nhất là có thể sinh con cho Lương Thiên Dật, nhưng hẳn căn bản không chạm vào cô ta, thế thì sinh bằng cách nào?

Trải qua vài lần dạy dỗ, Lâm Á Linh cũng không dám khóc lóc om sòm, cô ta biết đối với mình mà nói, khóc lóc không chiếm được gì tốt nên đành cố nén tính tình hung hãn mà sắm vai vợ bé bầm bụng nuốt giận.

Lâm Tuyết, tôi không tin mình lại bại dưới tay cô! Chờ xem, sớm muộn gì tôi cũng đuổi cô khỏi Lương gia! Huynh đệ Lương gia đều là của tôi, sớm muộn gì tôi cũng khiến tất cả bọn họ yêu thương tôi!

*

Bấm điện thoại một lần, không bắt máy, lại gọi tiếp!

Dù sao đang nhàn rỗi không có việc gì, Lâm Á Linh liền hăng hái so đo cùng điện thoại. Bỏ công sức không phụ lòng người, cuối cùng cũng thông.

“Alo!” Từ đầu bên kia truyền ra một giọng nói, không phải tiếng của Mạc Sở Hàn.

Lâm Á Linh vội nhìn khắp nơi một lượt, khi xác định không có người nghe lén, cô ta mới hạ giọng hỏi: “Mạc thiếu đâu? Tôi muốn tìm Mạc thiếu!”

Trong điện thoại trầm mặc một hồi mới đáp lại: “Mạc thiếu không ở đây, có chuyện gì cô nói với tôi cũng được!”

“Hả, ” Lâm Á Linh có chút khó hiểu: “Anh ta đi đâu rồi? Sao lâu như vậy mà không liên lạc được? Tôi phải đích thân nói với anh ta!”

“Nói cho cô biết, Mạc thiếu không ở đây. Trong thời gian này anh ấy không thể nghe điện thoại của cô, có chuyện mau nói, không có việc gì thì tôi cúp máy!” Nghe qua rõ ràng người này thiếu tính nhẫn nại.

“Được rồi, được rồi!” Lâm Á Linh vốn là chủ nhân không dễ chọc, ở Lương gia chờ đợi qua ngày mà bị mài mòn, tính tình nóng nảy cũng phai mờ. “Tôi muốn nói với Mạc thiếu, con tiện nhân Lâm Tuyết kia lại đã trở lại!”

“Cô nói chuyện này ư?” Đầu bên kia có vẻ không hứng thú với tin tình báo của cô ta: “Đã sớm biết rồi! Nếu không có chuyện gì khác, đừng gọi điện thoại tới quấy rầy nữa!”

—— end ——

66. Q.2 - Chương 13: Nổi Giận

“Từ từ đã!” Lâm Á Linh thấy đối phương sắp ngắt điện thoại liền vội vã kêu lên: “Còn có chuyện quan trọng!”

“Có gì mau nói, tôi rất bận, không rảnh để nghe cô làm nhảm!”

Lâm Á Linh lưỡng lự hỏi: “Số tiền Mạc thiếu đồng ý cho tôi đâu? Anh ta nói chỉ cần tôi tiếp tục báo cáo việc của Lâm Tuyết, anh ta sẽ cho tôi 100 vạn!”

Sau khi Lâm thị phá sản, Lâm gia cơ bản đặt trong tình trạng số vào chẳng bằng số ra. Từ bé Lâm Á Linh đã có cuộc sống của thiên kim đại tiểu thư tiêu tiền như nước, cô ta đâu chịu nổi những ngày quần bách

túng quần này. Để cầm được tiền, ngay cả cha ruột cô ta cũng có thể bán, huống chi là đứa em gái không vừa mắt Lâm Tuyết kia.

Ai ngờ đối phương lại lạnh lùng trả lời: “Cứ cung cấp mấy tin tình báo không có dinh dưỡng như thế còn muốn đòi tiền à? Đợi Mạc thiếu trở về, cô hãy tự nói với anh ấy đi!”

“Này, sao có thể vậy chứ? Mạc thiếu nói khi nào sẽ về hả?” Lâm Á Linh kêu một tiếng, đối phương đã cúp điện thoại. “Cái gì mà có chừng mực! Đồ cáo mượn oai hùm!”

Ném điện thoại đi, cô ta hờn dỗi ngồi xuống sô pha, càng thấy buồn phiền hơn. Đúng là muốn lấy mạng người ta, cuộc sống không có tiền thật sự khó khăn. Cô ta hằng hái tới Lương gia cũng vì tiền - Lâm gia bây giờ chỉ còn là cái xác không có bất cứ thứ gì! Hơn nữa tòa nhà kia có thể ở bao lâu lại phải xem tâm tình Mạc Sở Hàn thế nào đã, nếu Mạc đại thiếu gia khó chịu thì bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi Lâm gia ra đường.

Lâm Văn Bác lần lượt đưa con gái mình đến Lương gia làm ấm giường cho các thiếu gia để mong tìm được đường lui, nếu không thì có chết đói ở đầu đường cũng không người cứu tế, ai bảo trước đây ở trên thương trường ông ta quá độc ác, bây giờ xui xẻo nghèo túng bị người thừa cơ hãm hại.

“Phải nghĩ cách lấy được ít tiền mới được!” Lâm Á Linh nhìn quanh Lương gia rộng lớn một lần rồi tự nhủ: “Tôi không tin ngồi trong núi vàng còn có thể chết vì nghèo túng.”

*

Ăn cơm xong, nghỉ trưa chốc lát. Trên giường lớn trong phòng ngủ, Lương Tuấn Đào không đứng đắn dính vào Lâm Tuyết muốn sinh chuyện, Lâm Tuyết lại không có tâm tình, cô đẩy hắn ra: “Toàn thân em mệt mỏi.”

“Mệt chỗ nào?” Lương nhị thiếu rất vui vẻ cố gắng sức lực phục vụ bà xã, hắn ngồi dậy chủ động mát-xa, vuốt ve hết sức ân cần, hơn nữa còn cố gắng hạ thủ ở những điểm mê người.

Lâm Tuyết đẩy tay hắn, khẽ hé miệng nhỏ: “Lại nhân cơ hội ăn đậu hũ à. Anh có phiền không? Em muốn ngủ!”

“Ôi, bà xã!” Thấy tâm tình cô vẫn chưa tốt, Lương Tuấn Đào dán lên, hắn cẩn thận quan sát sắc mặt cô, thương lượng: “Lâu rồi anh không đi gặp Y Na, không biết cô ấy thế nào rồi?”

“Anh cứ đi đi, em không xen vào làm gì.” Lâm Tuyết trầm mặt xoay người để lại cho hắn cái bóng lạnh lùng. Cô đang không hiểu: sao hắn bỗng nhiên thân thiết như vậy, hóa ra thật đúng với câu nói xưa: không chuyện mà xum xoe không phải phản tặc cũng là trộm cướp.

Lại ghen rồi! Lương Tuấn Đào không biết phải làm sao, đành dựa vào vai cô kiên nhẫn giải thích: “Cô ấy có ơn với anh. Đầu thế phớt lờ, không quan tâm được. Không thì em theo anh tới bệnh viện gặp cô ấy. Sau này anh tuyệt đối không một mình gặp cô ấy nữa, cô ấy là trách nhiệm của hai chúng ta, muốn gặp thì cả hai cùng gặp.”

Đặt Hoàng Y Na ở một bên không quan tâm tới thì có chút không đành lòng nhưng cũng không thể làm Lâm Tuyết ở bên này hiểu lầm mình được, cân nhắc lợi hại thì để cô cùng đi gặp Hoàng Y Na là biện pháp thích hợp nhất!

Lâm Tuyết lẳng lặng suy nghĩ như không nghe thấy lời Lương Tuấn Đào nói.

“Này, bà xã, rốt cuộc em có nghe anh nói không?” Lương Tuấn Đào không biết làm thế nào, nếu cô thật sự gai mắt với Hoàng Y Na, hắn sẽ không tới gặp cô ta nữa. Ôi, hết cách, trời đất bao la, bà xã là lớn nhất, để Lương Tuấn Đào hắn làm tình lang bạc bẽo vong ân phụ nghĩa một lần vậy!

Lâm Tuyết chậm rãi xoay người, khuôn mặt thanh lệ rất bình thản - không có chút biểu tình không vui nào, cô thản nhiên nói: “Buổi chiều em còn chuyện quan trọng phải làm, đợi làm xong em sẽ đi với anh!”

*

Lương Tuấn Đào vốn muốn cho nổ tung Thu Cẩm Viên nhưng Lâm Tuyết nói cô muốn lấy một chiếc laptop giấu trong két sắt vì ở đó có rất nhiều tin tức quan trọng.

Dù bị Mạc Sở Hàn tổn hại thương tích đầy mình nhưng cô không hận hấn đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cứ coi như bị chó điên cắn một miếng đi, cố gắng lau sạch máu, xử lý xong miệng vết thương rồi thì kệ nó.

Hiện tại đối với cô mà nói, Mạc Sở Hàn đã hoàn toàn trở thành người xa lạ, nhưng lại là kẻ điên mặc bệnh tâm thần. Người bị bệnh tâm thần không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, hấn có thể cắn người không cần lý do, đối với nhân vật giống chó điên ấy nên kính nhi viễn chi, không lui tới, không giao lưu. Lùi lại từng bước, trời cao biển rộng, tin rằng điên cuồng cũng là một loại phẩm chất, dù không đáng tôn trọng nhưng đều tồn tại đạo lý, sinh vật không thể thiếu khâu này.

Dù thế, đối với con chó điên cứ nhìn chăm chăm vào mình và muốn cắn không tha lại là chuyện khác. Để bảo đảm an toàn cho bản thân, để giữ gìn an toàn chung cho xã hội, Lâm Tuyết quyết định trước cứ rời khỏi thành phố lớn, nhốt con chó điên cắn bậy người khác vào ngục cái đã!

Cô gái vẫn yên lặng, không ai nhìn ra được trong nội tâm cô đang suy nghĩ điều gì, ngay cả Lương Tuấn Đào cũng không thể hiểu nổi. Khi Lâm Tuyết cố ý muốn lấy chiếc laptop kia, hấn chỉ theo thói quen thực hiện thuận theo cô, không nghĩ quá sâu, cũng không ngờ rằng: vật gì chỉ cần bị Lâm Tuyết chú ý, sớm muộn cũng khó thoát khỏi lưới.

Lương Tuấn Đào cầm điện thoại bấm số của Sư đoàn, hỏi: “Chuyên gia phá khóa bằng vân tay mời từ Indonesia đã tới chưa?” Vì là chuyện bà xã cố tình giao cho nên Thủ trưởng đại nhân đương nhiên phá lệ rất dễ tâm, hấn dặn dò thuộc hạ của mình: “Nhất định không được tiếc bất cứ giá nào phải nhanh chóng đưa bậc thầy mở khóa quốc tế kia về đây, đoán rằng trong két an toàn kia chứa laptop rất quan trọng!”

Có trời mới biết bên trong ghi lại cái gì, đợi đến ngày Lương Tuấn Đào biết được, phỏng chừng sẽ muốn hộc máu ra.

Dưới nỗ lực thu xếp của Lương thủ trưởng, chuyên gia phá khóa vân tay đã theo chuyên cơ quân dụng từ Indonesia bay tới thủ đô. Hơn 4 giờ chiều bắt đầu phá khóa,, sau 5 - 6 giờ kiên trì cố gắng không ngừng, rốt cục tới hơn 10h đêm cũng mở được két sắt bảo hiểm đặc biệt kia.

Lúc ấy vì quân khu tạm thời họp hội nghị khẩn, Lương Tuấn Đào liền quay về Sư đoàn 706, hấn lo Lâm Tuyết phải một mình lái xe đến Thu Cầm Viên nên đã phái Lê Văn Chính và Trần Kiến An- anh cảnh sát mới được điều từ chi đội cảnh sát giao thông cùng theo hộ tống cô.

Trần Kiến An lái xe cho Lâm Tuyết, trên đường nhàn nhã đến vô sự, Lâm Tuyết cũng hàn huyên vài ba câu.

“Khi ngăn xe của Lương Thủ trưởng lại, trong lòng anh không thấy lo lắng chút nào sao? Ví dụ như sợ dắc tội với lãnh đạo quan trọng hoặc chọc phải người không nên dây vào sẽ gặp phiền toái ... vv..vv ?” Lâm Tuyết ngồi ở ghế phụ hé miệng cười hỏi. Vốn tưởng Lương Tuấn Đào nhớ số hiệu của Trần Kiến An là định dạy dỗ anh ta một trận, không ngờ hấn động lòng trước tài năng nên mới lưu tâm.

Xã hội bây giờ rất bợ đỡ, đã quen với vẻ mặt nịnh nọt a dua muôn hình muôn vẻ, thỉnh thoảng bắt gặp một người kiên cường trọng nguyên tắc thì cực kì quý báu. Lương Tuấn Đào là kẻ nghiện binh, thấy hạt giống tốt là muốn kéo về. Bất luận thuộc hạ của hấn xuất thân thế nào, chỉ cần có thực lực, chịu đốc sức cố gắng, hấn sẽ giao phó trọng dụng.

Trần Kiến An cười thô lỗ, kể đúng sự thực: “Nói thật, đương nhiên tôi có kiêng dè! Vừa gia nhập chi đội, các tiền bối liền nói với tôi: Biển số xe quân đội có chữ A ở đầu đều rất có địa vị, không thể chặn lại! Nhưng. Thủ trưởng thật khiến người ta chú ý, anh ấy vừa lái xe vừa cùng cô. quả thực sẽ ảnh hưởng đến an toàn khi lái xe trên đường. Lúc đó tôi không nghĩ nhiều, chỉ sợ anh ấy điều khiển xe như vậy sẽ xảy ra chuyện. Đến lúc đó ai bị thương cũng không tốt!”

Khuôn mặt Lâm Tuyết đỏ bừng, may mà bóng tối mờ mịt giấu được sự xấu hổ ngượng ngùng cho cô, trong lòng cô trách móc cái tên Lương Tuấn Đào quen thói tinh trùng lên não hại cả hai bị mất mặt xấu hổ kia!

Thấy Lâm Tuyết ngượng ngùng, Trần Kiến An không phải không biết xấu hổ, anh ta gãi gãi đầu, an ủi: “Bây giờ tôi đã biết dựa vào bản lĩnh của thủ trưởng, đừng nói là vừa lái xe vừa hôn cô, dù vừa lái xe vừa. khụ, cũng khá vững vàng, sẽ không xảy ra tai nạn!” Nói xong lời cuối, chính Trần Kiến An cũng hiểu mình càng tô càng đen, giải thích còn không bằng đừng giải thích, khuôn mặt anh ta càng sung huyết đỏ bừng.

“” Trời ạ! Có để người ta sống nữa không đây? Lâm Tuyết vô cùng khó xử, cô dứt khoát quay mặt sang chỗ khác giả vờ như ... ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, kỳ thật xe đang chạy trên đường núi ở vùng ngoại thành, chung quanh trừ đèn đường ra chỉ có cánh đồng bát ngát đen sẫm, sao có thể ngắm cảnh chứ?

*

Rất nhanh xe đã tới Thu Cẩm Viên, giữa lúc Lâm Tuyết cùng đám người Trần Kiến An và Lê Văn Chính bước vào phòng khách đèn đuốc huy hoàng, trên mặt bàn thủy tinh đã bày những đồ vật được lấy ra từ két bảo hiểm.

Lâm Tuyết đi theo vị chuyên gia phá khóa kia, cô đặc biệt bắt tay nói lời cảm tạ, hơn nữa theo quy định quân đội còn trao huy hiệu vinh dự cấp chuyên gia, vv...vv. Chuyên gia phá khóa là người nổi tiếng quốc tế hoàn toàn không thiếu tiền lại càng coi trọng vinh dự. Đương nhiên anh ta ngàn dặm xa xôi bay tới đây phần lớn là vì nể mặt Lương Tuấn Đào. Lương Tuấn Đào là chiến thần tên tuổi lẫy lừng, danh tiếng vang xa cả trong và ngoài nước, vị chuyên gia kia cảm thấy rất tự hào vì bản thân mình có thể nhận được sự ưu ái coi trọng này.

Xét đến cùng, vấn đề khó khăn có thể giải quyết thuận lợi vẫn là nhờ sự trợ giúp của Lương Tuấn Đào, dù hẳn hoàn toàn không biết chiếc laptop kia có ý nghĩa gì đối với Lâm Tuyết.

Hàn huyền khách sáo một hồi, biết chuyên gia bận rộn, đến giờ vẫn chưa dùng bữa, Lâm Tuyết bảo Lê Văn Chính đưa vị chuyên gia tới nhà hàng tốt nhất thành phố dùng bữa tối, sau đó sắp xếp việc nghỉ chân ở nhà khách quân khu, còn cô ở lại nghiên cứu máy tính xách tay vừa lấy được.

Cất bước tiễn người xong, Lâm Tuyết trở về phòng khách. Nơi này đèn điện sáng lạn huy hoàng như hoàng cung bảo điện, đồ trang trí xa hoa được bày biện ẩn chứa sự công phu và lịch sự tao nhã, nơi chốn đều đón ý hòa theo gu thẩm mỹ của cô.

Lâm Tuyết sống ở đây một tuần, làm bạn sớm tối với Mạc Sở Hàn giống như trở lại những năm tháng tình đầu. Đáng tiếc, đó chỉ là cảm giác sai lầm, bọn họ vĩnh viễn không thể trở lại quá khứ. Tất cả ân ái ảm áp đều là giả dối, chỉ tăng thêm sự phản bội và tàn nhẫn lãnh khốc của hắn.

Bất kể Mạc Sở Hàn đã làm gì với cô, Lâm Tuyết chưa bao giờ nói chữ hận với hắn, lại rõ ràng không có ý đồ trả thù nên bất cứ ai cũng không hiểu được tâm tình cô lúc này.

Đôi mắt sắc bén hướng về các đồ vật trên bàn trà, ngoại trừ chiếc laptop còn có một quyển nhật ký và ít đồ vụn vặt lộn xộn. Tỷ như một con châu chấu bằng mây, chiếc khăn tay xếp hình con chuột hay gang tay len tự đan.

Mấy thứ này Lâm Tuyết đều rất quen thuộc, chúng là những món quà trước kia cô đã tặng cho Mạc Sở Hàn!

Hắn giữ lại để chứng minh điều gì đây? Hắn lưu luyến quá khứ đã mất của bọn họ hay hoài niệm sự ảm áp ngọt ngào từng có sao?

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy một cổ chất lỏng nóng ran trong mũi khiến cô không mở mắt ra được. Lâu rồi cô chưa chảy giọt nước mắt nào vì Mạc Sở Hàn, nhưng nhìn những đồ vật nhỏ, cô nhận không được .

Hóa ra đâu phải chỉ mình cô tình nguyện! Người đàn ông lãnh khốc tàn nhẫn kia cũng giống cô - cũng quyến luyến quá khứ từng có giữa hai người.

Đã nói không hận, đã nói không rơi lệ vì hắn, tại sao trong nháy mắt đủ loại cảm xúc vọt tới lại khiến cô chống đỡ không kịp?

“Thủ trưởng!” Trần Kiến An lộ đầu thăm dò, anh ta quan sát hốc mắt hồng hồng , cẩn thận hỏi: “Cô không sao chứ?”

Lâm Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, cô áp chế xúc động, hít sâu một hơi ép mọi cảm xúc không nên có xuống dưới. Cô nhắc nhở bản thân, nhất định phải có sự lãnh khốc gần như tàn nhẫn mới có thể bảo vệ bản thân khỏi bị tổn thương! Kiên quyết không vì gã đàn ông ma quỷ kia mà động lòng rơi lệ, dứt khoát không được phép!

Lâm Tuyết đi đến cạnh bàn trà, cô run rẩy vươn tay nâng laptop lên, còn những thứ khác giống như chúng có độc chỉ sợ tránh không kịp, ngay cả một ngón tay cô cũng không đụng vào.

“Kiến An. ” Khi Lâm Tuyết mở miệng liền phát hiện ra thanh quản mình lại khàn khàn. Thì ra Mạc Sở Hàn đã làm cô tổn thương vĩnh viễn, ngay cả đồ vật cũng có thể chạm đến những chuyện đau lòng muốn chết. Đời này, Lâm Tuyết chỉ có thể tự chuộc lỗi - tự cứu mình mới có thể thoát khỏi ác mộng.

“Thủ trưởng có gì phân phó?” Trần Kiến An cũng gọi Lâm Tuyết là thủ trưởng vì anh ta thấy phu nhân của Lương thủ trưởng cũng tôn quý, hơn nữa còn đáng để mình kính trọng.

“Anh cứ gọi tôi là Lâm Tuyết.” Lâm Tuyết cố gắng nở nụ cười với Trần Kiến An, cố gắng muốn giả vờ như không có việc gì.“Tôi không phải thủ trưởng! Mấy tháng trước, tôi cũng là binh nhì mới nhập ngũ giống anh thôi.”

Trần Kiến An gãi gãi đầu , cười hai tiếng cộc lốc: “Được! Lâm Tuyết, cô có gì phân phó?”

“Anh gọi điện xin chỉ thị của Lương Thủ trưởng, đã lấy được những thứ kia rồi, có thể cho nổ tung nơi này không?” Giọng nói của Lâm Tuyết có chút u lãnh khắc nghiệt khiến Trần Kiến An không khỏi ngần người.“Nếu thủ trưởng cho phép, đêm nay chúng ta sẽ san phẳng nơi đây!”

*

Lâm Tuyết lấy được thứ mình cần liền bảo Trần Kiến An hỏi Lương Tuấn Đào xem có thể cho nổ tung Thu Cẩm Viên hay không?

Lương Tuấn Đào vừa tới quân khu chuẩn bị họp lại bất ngờ cảm thấy vui sướng, Lâm Tuyết không cần hấn thúc giục đã chủ động yêu cầu cho nổ biệt thự Mạc Sở Hàn xây dựng cho cô, không tồi, tư tưởng giác ngộ của bà xã hẳn càng ngày càng cao!

Trong phòng Hội nghị lớn như vậy chỉ nghe thấy giọng nói vui vẻ của Lương Tuấn Đào: “Nghe lời bà xã tôi, san phẳng toàn bộ Thu Cẩm Viên đi!”

*

Trần Kiến An phụ trách bố trí thuốc nổ, dù Lâm Tuyết nói những thứ kia không cần giữ lại, dù Lương Tuấn Đào bảo san phẳng nơi này nhưng trước đó, anh ta vẫn lặng lẽ giấu đi quyển nhật kí mà võ ngoài thoát nhìn có vẻ lâu năm kia.

Thời đại này mà vẫn còn người kiên trì dùng bút viết nhật kí thật sự không nhiều lắm, sự nhạy bén trong nghề nghiệp nói cho anh ta biết quyển sổ này quan trọng không kém so với chiếc laptop Lâm Tuyết đã cầm đi. Nhưng thật kì quái, Lâm Tuyết ngay cả một đầu ngón tay cũng không đụng vào nó giống như mấy thứ trên bàn đều có độc khiến cô né không kịp.

Những thứ này vốn không liên quan đến Trần Kiến An, cấp trên bảo anh ta cho nổ tòa biệt thự, anh ta chỉ quan tâm chấp hành mệnh lệnh, việc khác không can hệ gì. Nhưng trước đây, Lương Tuấn Đào nhìn trúng sự nghiêm túc có trách nhiệm của Trần Kiến An, hơn nữa còn nhiệt tình sắp xếp công việc mới rồi đưa anh ta từ chi đội cảnh sát giao thông về đây, sự thật đã chứng minh Lương thủ trưởng dùng người không sai, không hề uống phí tâm cơ và khí lực của hân.

Vì thế, chẳng cần ai giao phó, Trần Kiến An lặng lẽ cất quyển nhật kí kia đi, sau đó mới chỉ huy đầu vào đây các chiến sĩ rút khỏi Thu Cẩm Viên.

Tất cả được chuẩn bị sẵn sàng, khi mọi người lui tới khoảng cách an toàn Trần Kiến An tự tay bấm nút phát nổ.

*

Trên đường trở về, Lâm Tuyết ôm chiếc máy tính xách tay, cô lẳng lặng ngồi ngay ngắn trong ghế nhìn đèn đường bên ngoài vụt sáng.

Lái xe đã đổi người khác, không phải người cô quen biết nên cả hai không trò chuyện, trong xe càng yên tĩnh hơn.

“Ầm! Ầm! Ầm!” 3 tiếng nổ vang lên liên tục, làn sóng khí rất lớn quét qua khiến xe đang chạy giữa chừng cũng rung động theo.

Lâm Tuyết khẽ mở lớn mắt giống như có gì đó run rẩy trong lòng, nhưng cô nhịn xuống không quay đầu lại! Mọi thứ trước đây đều theo tiếng nổ tan thành mây khói, từ nay về sau cô chỉ vì bản thân mình mà sống!

Yêu cũng vậy, hận cũng thế, mọi thứ đã đi qua đã theo Thu Cẩm Viên bùng nổ, tan thành mây khói!

Kẻ luôn bóp chặt cổ họng cô, uy hiếp tính mạng cô, tên ma quỷ quấy nhiễu sự yên bình của cô, cô muốn hủy diệt hắn hoàn toàn.

*

Mạc Sở Hàn hôn mê nhiều ngày đột nhiên mở mắt như gặp ác mộng. Hắn hoảng sợ xoay người ngồi dậy đưa tay lau lau mồ hôi lạnh bên thái dương, tim đập mạnh và loạn nhịp, bộ dáng giống như không rõ mình đang ở đâu.

“Mạc thiếu tỉnh rồi!” Hộ lý đặc biệt được cắt cử trông coi bên giường bệnh kinh ngạc hô lên, sau đó liều mạng ấn cái nút trước giường bệnh.

Giữa đêm khuya yên tĩnh, giọng nói vang lên vô cùng chói tai, trong chốc lát, gần như toàn bộ Bệnh viện quân khu bộ đội đặc chủng đều biết tin Mạc Sở Hàn đã tỉnh.

Cái này không khác gì động đất cấp 9 dẫn đến phản ứng dây chuyền. Phân nửa bác sĩ hết giờ làm đang ngủ ở nhà cũng nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề, lấy tốc độ vô cùng khẩn trương chạy trên mặt đất quay lại bệnh viện, tham gia khám chữa cho Mạc Sở Hàn.

Lý Ngạn Thành rời giường giữa lúc nửa tỉnh nửa mê. Trên đường đi, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ đen như mực ông ta còn cho rằng mình vẫn nằm mơ chưa tỉnh! Cho tới khi bước vào phòng bệnh, thấy Mạc Sở Hàn nằm ở đó được bác sĩ khám bệnh hỏi han, lúc này ông ta mới tin rằng cuối cùng ông trời cũng có mắt.

“Sở Hàn, con tỉnh rồi!” Lý Ngạn Thành kích động bước qua, ông ta quan sát Mạc Sở Hàn mà không dám tin.

“Mạc thiếu, hiện tại cậu cảm thấy thế nào?” Bác sĩ chủ trị cẩn thận hỏi hắn, đồng thời quan sát kỹ lưỡng thần sắc biến đổi của Mạc Sở Hàn.

Mạc Sở Hàn thoát nhìn không khác biệt gì so với bình thường, khuôn mặt tuấn tú trầm lạnh, môi mỏng nhếch lên, hình như đang suy nghĩ việc gì đó.

“Sở Hàn!” Lý Ngạn Thành sợ hắn hôn mê nhiều ngày đầu óc bị tổn hại hư hao liền đi đến bên cạnh, vươn tay chạm vào trán hắn. “Bác sĩ hỏi con đấy, bây giờ con cảm thấy thế nào?”

Mạc Sở Hàn lạnh lùng đẩy tay Lý Ngạn Thành ra, hắn quay đầu, đôi mắt đẹp đảo khắp phòng, hắn mở miệng hỏi không có bất cứ lời nào vô nghĩa: “Ai đưa tôi đến bệnh viện?”

Hắn nhớ rõ trước khi mất đi tri giác, rõ ràng mình đã phân phó thuộc hạ, không ai được đưa hắn đến bệnh viện, chỉ cho phép bác sĩ tới Thu Cẩm Viên khám bệnh. Là tên nào to gan lớn mật dám cãi lại tử lệnh của hắn? Còn nữa... Điều khiến hắn lo lắng hơn chính là Lâm Tuyết, dưới cơn thịnh nộ hắn đã nhốt cô vào lồng sắt, hắn mơ hồ nhớ rõ đêm có cơn dông ...

Vài đoạn ngắt quãng vụn vặt thoáng hiện lên trong đầu Mạc Sở Hàn giống thước phim khiếm khuyết không được đầy đủ, như thể cố gắng thế nào cũng không thể tập hợp hết mọi tình tiết! Hắn ra sức lắc đầu, cố gắng làm mình tỉnh táo để nhớ ra chuyện quan trọng.

“Con có biết mình suýt chút nữa đã mất mạng hay không!” Từ ánh mắt của bác sĩ chủ trị, Lý Ngạn Thành biết hiện tại Mạc Sở Hàn đã thoát khỏi nguy hiểm, ông ta nhẹ nhàng thở ra nhưng vẫn muốn đốc thúc giáo huấn hắn một hồi để hắn biết hậu quả của việc tùy hứng làm bậy nghiêm trọng đến cỡ nào. Hơn nữa ông ta còn muốn nói tốt giúp Thôi Liệt, dù sao hậu quả của việc cãi lại lệnh Mạc Sở Hàn cũng rất nghiêm trọng. “Nếu không phải Thôi Liệt liều mạng đưa con đến bệnh viện thì bây giờ ba đã không nói chuyện cùng con mà nói với hũ tro cốt của con rồi!”

Lý Ngạn Thành nói xong lại cảm thấy xui xẻo liền vội vàng nhổ nước miếng.

Quả nhiên là Thôi Liệt! Hắn biết trừ anh ta ra, không ai dám trái lệnh mình. “Ừ!” Mắt Mạc Sở Hàn bắn ra sát khí u lạnh, hắn lạnh lùng nói: “Trở về tôi sẽ xử lý anh ta!”

“Tiểu tử, đừng chẳng biết phân biệt tốt xấu như thế! Thôi Liệt mới là người trung thành bảo vệ chủ nhân thực sự, những thuộc hạ kia của con tất cả cộng lại cũng không trung thành với con như cậu ta đâu! Đây ... con muốn làm gì?” Lý Ngạn Thành kinh hãi, vội ngăn Mạc Sở Hàn đang rút kim chủy ra: “Con vừa mới tỉnh, cần an tâm tĩnh dưỡng, không được phép đi đâu!”

“Tôi về Thu Cẩm Viên!” Mạc Sở Hàn một tay bịt vết kim, động tác rời giường có chút khấn cấp, đầu óc choáng váng khiến hắn suýt nữa ngã quỵ trước giường.

“Cẩn thận!”

“Thiếu gia!”

...

Hai đôi tay gần như đồng thời đỡ lấy Mạc Sở Hàn, một là của Lý Ngạn Thành, đôi tay khác chính là của Thôi Liệt!

“Thiếu gia, anh tỉnh rồi!” Thôi Liệt mấy ngày rồi không ngủ không nghỉ mà bảo hộ trước giường bệnh, anh ta vừa rời đi trong chốc lát liền nhận được tin vui Mạc Sở Hàn đã tỉnh, điều này khiến Thôi Liệt không ngừng xúc động. “Tốt quá, cuối cùng anh cũng tỉnh lại!”

Thấy Thôi Liệt, Mạc Sở Hàn tỉnh tâm rất nhiều. Hắn không lập tức trách tội Thôi Liệt tự tiện làm trái mệnh lệnh đưa mình tới bệnh viện, giờ phút này chuyện hắn quan tâm nhất là một việc khác. “Tôi hôn mê mấy ngày rồi?”

“Thiếu gia, anh mê man bảy ngày rồi!” Thôi Liệt cúi xuống, không biết kế tiếp Mạc Sở Hàn sẽ có phản ứng gì.

Quả nhiên, Mạc Sở Hàn liền khiếp sợ đến tột đỉnh, hắn khàn giọng hỏi: “Cậu nói gì? Tôi hôn mê bảy ngày rồi sao?”

“Tiểu tử!” Lý Ngạn Thành mạnh mẽ vỗ vỗ lên tay hắn, mắng: “Suýt nữa con không tỉnh lại! Nếu không phải Thôi Liệt liều chết muốn đưa con vào bệnh viện, hiện tại con đang nằm trong ở nghĩa địa dưới đất Trường An rồi! Hôn mê 7 ngày là may mắn rồi, con còn gào gì nữa? Mau trở về trên giường nằm xuống, đừng hoang đường bệnh cho ba, có chuyện cứ phân phó người khác đi làm, không cho con đi đâu hết!”

Mạc Sở Hàn đầu nằm được nữa, hắn như không nghe thấy lời của Lý Ngạn Thành, chỉ nói với Thôi Liệt: “Đi, mau giúp tôi trở về Thu Cẩm Viên!”

Lòng nóng như lửa đốt, hắn không biết trong 7 ngày này rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Nhưng việc hắn quan tâm nhất vẫn là Lâm Tuyết bị nhốt ở lồng sắt, cô bây giờ thế nào? Ngấm lại quả thực muốn điên lên mất!

“Thiếu gia!” Thôi Liệt đứng im không nhúc nhích, anh ta ngắc đầu, giữ vững giọng nói bình tĩnh thông báo một tin tức càng khiến người ta khiếp sợ hơn: “Thu Cẩm Viên đã bị cho nổ tung!”

“Cái gì?” Mạc Sở Hàn vừa tỉnh, chuyện đả kích nối đuôi nhau kéo đến liên tục, quả thực làm hắn tiếp nhận không xuể. “Nổ? Chuyện xảy ra khi nào? Ai làm?”

Trong lòng hắn đầy dự cảm xấu như đại nạn sắp xảy ra trước mắt. Lâm Tuyết đâu? Cô có gặp gì phát sinh ngoài ý muốn hay không? Bảy ngày... Mạc Sở Hàn không thể tin được mình có thể hôn mê tới 7 ngày. Thời gian ấy đủ để thay đổi rất nhiều chuyện, bất luận là việc gì cũng khiến hắn muôn đời không trở lại được.

“Vừa mới xảy ra! Là Lương Tuấn Đào sai người san phẳng nơi đó!” Thôi Liệt nhìn chăm chú vào chủ nhân của mình, anh ta biết hắn lo lắng điều gì, liền nói tiếp: “Lâm Tuyết đã được cứu thoát, cô ta bình an vô sự!”

“Ừ!” Biết tin Lâm Tuyết bình an vô sự, cuối cùng Mạc Sở Hàn không trụ được nữa, thân thể cao lớn lắc lư, tùy ý ngã xuống.

Thôi Liệt và Lý Ngạn Thành vội hợp lực ôm hấn về giường bệnh, mạnh mẽ ấn ngược, ép hấn nằm xuống, rồi để y tá giúp hấn cắm kim truyền.

“Con có thể có tiền đồ chút không? Vì đàn bà mà ... bừa bãi!” Lý Ngạn Thành thở phì phì nhưng vẫn cố gắng trấn an Mạc Sở Hàn, ông ta muốn hấn phối hợp trị liệu.” Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt! Thích cô ta à, đợi con bình phục, ba sẽ nghĩ cách giúp con lấy về!”

Sự cưng chiều của Lý Ngạn Thành đối với Mạc Sở Hàn quả thực đã đạt tới cảnh giới thượng thừa như thế bất kể con trai thích gì, ông ta đều chẳng ngại trộm cắp, chém giết cũng muốn thỏa mãn yêu cầu của hấn.

Thôi Liệt bưng một chén cháo loãng tới, dùng thìa bạc chậm rãi bón cho Mạc Sở Hàn.

Uống được nửa bát, Mạc Sở Hàn khôi phục lại chút khí lực, lúc này hấn mới nhớ tới việc quan trọng khác: “Thư Khả đâu?”

Khóe mắt Thôi Liệt hơi run rẩy, đại khái là kinh ngạc vì lúc này Mạc Sở Hàn mới nhớ tới Thư Khả. Trầm ngâm trong chốc lát, anh ta đáp: “Thư Khả tiểu thư bị thương, đang điều trị tại Bệnh viện quân khu.”

“Bị thương thế nào? Có phải do Lương Tuấn Đào làm không?” Mạc Sở Hàn trước giờ luôn bao che khuyết điểm, hấn đâu dễ dàng tha thứ cho việc người đàn bà của mình bị người ta ức hiếp? Nhất là ở trước mặt Lương Tuấn Đào, hấn tuyệt đối không thể yếu thế. “Cậu nói rõ cho tôi, thừa lúc tôi sinh bệnh, rốt cuộc hấn đã làm bao nhiêu chuyện tốt rồi?” Trở lại Lương gia, Lâm Tuyết mang theo máy tính xách tay vào phòng ngủ, sau đó cô ra ngoài ban công, ngồi lên chiếc ghế mây rồi đặt máy tính lên bàn khởi động. Quả nhiên không ngoài dự đoán, máy tính này được cài mật mã.

Ngẫm nghĩ trong chốc lát, Lâm Tuyết gõ ngày sinh của Mạc Sở Hàn vào, kết quả là sai pass, cơ hội còn có 2 lần. Cô biết laptop tuyệt mật thường bố trí chương trình dẫn nổ, nếu mật mã nhập vào sai quá 3 lần, chiếc máy sẽ nổ tung.

Lâm Tuyết tiếp tục suy nghĩ trong chốc lát, lần thứ 2 cô nhập sinh nhật Thư Khả vào nhưng vẫn không đúng. Màn hình biến thành màu đỏ như máu, thoát nhìn rất ghê người.

Có nên thử lần cuối không? Hay cứ đưa cho Lương Tuấn Đào giải quyết? Kết an toàn tiên tiến sử dụng dấu vân tay cũng bị chuyên gia dọn dẹp, tìm chuyên gia máy tính đến giải mã sẽ an toàn hơn.

Nhưng Lâm Tuyết có chút nóng lòng, cô không thể chờ đến lúc đó. Sau khi đoán thật lâu, cô cầm chuột không dây và bàn phím lên rồi đứng cách máy tính ước chừng 4- 5 thước(1). Ngồi xổm xuống sau chiếc ghế, khi đã khẳng định chắc chắn dù máy tính phát nổ cũng không làm mình bị thương, Lâm Tuyết mới từ từ đưa mật mã cuối cùng vào máy.

Dù biết cách làm này rất mạo hiểm nhưng cô vội vã muốn xem trong máy tính kia có bao nhiêu bí mật không muốn để người ngoài biết được? Nội tình của Mạc Sở Hàn chắc chắn đều chứa trong đó, càng nhiều đáp án càng có thể dùng làm chứng cứ đưa hấn vào nhà giam quân sự.

Vì khoảng cách 4 - 5 thước, mỗi con số nhỏ cô đều gõ cẩn thận. Đợi nhập xong, Lâm Tuyết nín thở chờ kết quả.

Là “Ầm” một tiếng nổ mạnh hay “Đinh” - khởi động thành công đây?

Thời gian như ngừng trôi, sau đó cô đột nhiên nghe thấy tiếng “Đinh” êm tai, máy tính đã khởi động thành công!

Lâm Tuyết thấy có chút bất ngờ, vì mật mã cô đưa vào chính là sinh nhật của mình, Mạc Sở Hàn thế mà lại dùng sinh nhật cô làm mật mã khởi động máy tính.

*

Khi Lương Tuấn Đào trở về đã là đêm hôm khuya khoắt, kết thúc hội nghị khẩn cấp tại quân khu, tâm tình hấn trở nên rất phức tạp.

Nhớ lại thời điểm vừa bước chân vào phòng họp, thấy Lâm Tuyết chủ động yêu cầu cho nổ tung Thu Cẩm Viên, hấn còn đắc ý vui vẻ một hồi, không ngờ nội dung hội nghị lại khiến hấn chấn động.

Căn cứ theo tin tình báo đã được xác thực lấy từ nội bộ Hoắc gia thì bên cạnh Lương Tuấn Đào có người của Hoắc gia nằm vùng. Nhóm lãnh đạo cao cấp rất coi trọng tình tiết này, họ lập tức hạ lệnh yêu cầu Lương Tuấn Đào bằng bất cứ giá nào cũng phải mau chóng bắt được nội gián, tránh để tin tức quan trọng của dã chiến quân tiếp tục bị tiết lộ ra ngoài.

Sao lại có người của Hoắc gia nằm vùng chứ? Lương Tuấn Đào giật mình rất lớn, hắn không dám tin vào thông tin này. Trừ Trần Kiến An mới đề cử gần đây, bên cạnh hắn hầu như đều là cấp dưới lâu năm, hắn cũng đâu để tân binh kia gần gũi mình quá. Nhưng bộ phận tình báo trong Quân ủy đã đưa ra cảnh báo nghiêm trọng, nói rằng tin tức quanh hắn và tin tức quân đội không ngừng được chuyển tới Hoắc gia.

Hiển nhiên thân phận của tên nội gián này không tầm thường, địa vị hắn bên cạnh Lương Tuấn Đào cũng không tầm thường, không giống kẻ có quan hệ tầm thường với hắn, nếu không thì sao có thể thuận buồm xuôi gió đánh cắp được tin tức quan trọng như vậy?

Trái tim như bị đặt trong nồi chảo, làm thế nào? Lương Tuấn Đào cũng không chịu tin, hắn không tin Lâm Tuyết chính là tên nội gián kia!

Không đâu! Hắn kiên quyết không tin!

Nhưng... bàn tay hắn nắm chặt phong bì bọc bằng giấy gói, bên trong chứa thứ khiến hắn suýt nữa muốn giết người. Lương Tuấn Đào hít sâu liên tục, hắn liều mạng nghĩ ngợi để chính mình tỉnh táo lại. Trước khi gặp Lâm Tuyết, hắn muốn không chế tốt tâm tình của mình, bằng không hắn không biết bản thân mình có vì xúc động mà tổn thương đến cô không?

Tiểu Cao dừng xe, anh ta thấy Lương Tuấn Đào bước xuống liền đi theo, sau đó khóa xe chuẩn bị lái một chiếc xe khác về quân khu.

“Đợi đã!” Lương Tuấn Đào gọi Tiểu Cao lại dặn dò: “Cậu đừng về quân khu vội, chờ một lát... có thể tôi và Lâm Tuyết sẽ về cùng!”

Nếu Lâm Tuyết không thể cho hắn một lời giải thích hợp lý, hắn phải dẫn cô về quân khu.

Trong lòng Lương Tuấn Đào muốn đại loạn, đồng ảnh chụp kia đã hoàn toàn phá hủy đầu óc kiêu ngạo lạnh lùng của hắn, hiện tại hắn không khác bất cứ người đàn ông đang yêu cuồng nhiệt nào, suy hơn tính thiệt, chỉ số thông minh cơ hồ chỉ bằng 0.

Có muốn đưa Lâm Tuyết về quân khu để điều tra hay không đây? Vì cái gì mà nghĩ tới việc cô bị giam giữ thẩm tra, trái tim hắn lại đau buốt từng đợt? Không được, dù Lâm Tuyết thật sự là nội gián, Lương Tuấn Đào cũng không có ý định giao cô ra! Hắn muốn đích thân xử lý cô, về phần trừng phạt thế nào, hắn vẫn chưa nghĩ ra vì trong lòng đang rất loạn.

“Nhị thiếu gia đã về rồi ư?” Trương quản gia cung kính chào đón: “Cậu có muốn người giúp việc chuẩn bị nước nóng để ngâm mình không?”

“Không cần!” Lương Tuấn Đào đâu còn tâm tư làm những chuyện ấy, hắn khoát tay nói: “Tôi còn có việc!”

Lương Tuấn Đào sốt ruột đi lên phòng ngủ gặp Lâm Tuyết nhưng hết lần này tới lần khác luôn có người không hiểu chuyện cứ chạy tới trước mặt hắn ngăn trở. Trương quản gia đã đành, tuy lái nhái chút cũng là có ý tốt nhưng không nghĩ ngờ gì nữa, sự xuất hiện kế tiếp của Lâm Á Linh đã khiến lửa giận trong hắn lên tới cực điểm.

“Nhị thiếu gia!” Lâm Á Linh chờ cơ hội này lâu rồi, cô ta biết đêm nay Lương Tuấn Đào hợp hành trở về rất muộn nên đã sớm tắm rửa xông hơi thơm ngát, ăn mặc mát mẻ đứng chờ hắn. Thấy động tĩnh, Lâm Á Linh liền phong tình vạn chủng đi từ trên cầu thang xuống, làm bộ như “tình cờ” gặp mặt, bày ra tư thế trêu chọc, giọng nói quyến rũ: “Anh vừa về ư?”

Lương Tuấn Đào đang buồn bực, đầy một bụng tức giận, hắn liếc nhìn cô ta bằng nửa con mắt coi như đáp lời còn bước chân không hề ngừng lại.

Da mặt Lâm Á Linh dày hơn cả tường thành, hướng chỉ phản ứng của Lương Tuấn Đào vốn đã lường trước được, hoàn toàn không cho là ngang ngược. Cô ta dùng cảm nghênh đón, giả vờ đau chân, kêu “ôi” một tiếng rồi nhào vào ngực hắn.

Dựa vào thân thủ của Lương Tuấn Đào, để cô ta bỏ nhào vào mình mới là chuyện lạ, hẳn chuyển động thân thể theo bản năng, Lâm Á Linh liền ngã vào khoảng không, đương nhiên tốc độ phản ứng của cô ta không bằng Lương Tuấn Đào, tác dụng lực hướng về phía trước khiến cô ta ngã úp mặt xuống đất, tiếp đó liền lăn xuống cầu thang.

“Ôi chao, mẹ ơi!” May mà trên cầu thang trải thảm rất dày, Lâm Á Linh không bị sứt da nhưng chân lại trượt, cô ta không chịu được đau đớn liền oa oa khóc lớn.

Đêm khuya yên tĩnh, tiếng kêu thê thảm trở nên cực kì chói tai, người trong Lương gia đã ngủ say đều bị đánh thức.

Lưu Mỹ Quân chạy đến trước, thấy Lâm Á Linh mặc áo ngực và váy ngắn chỉ có thể che vừa cái mông ngồi dưới chân cầu thang kêu to còn Lương Tuấn Đào thì nghiêng nửa người đứng ở giữa cầu thang, đáy mắt quuyền rũ liếc nhìn Lâm Á Linh.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt gào cái quỷ gì?” Đương nhiên Lưu Mỹ Quân mở miệng là bênh vực cho con trai mình, bà khiển trách Lâm Á Linh: “Không hiểu chút quy củ nào cả, Lâm gia các người dạy dỗ con gái như vậy à? Chả trách không có tí xấu hổ nào, hai chị em đều mặt dày dựa dẫm nhà chúng ta không chịu đi, cả ngày không được yên tĩnh!”

Bị mất vào mặt một hồi, tiếng kêu của Lâm Á Linh tức thì yếu xuống, đôi mắt dầm lệ biện bạch: “Con không cẩn thận ngã xuống cầu thang!” Thấy tình thế không ổn, cô ta đâu dám nhắc đến Lương Tuấn Đào.

“Trời ơi, hai mắt cô dùng làm gì hả? Lớn như vậy rồi mà ngay cả xuống lầu cũng có chuyện, thật không biết ngoài việc lãng phí lương thực ra cô còn có thể làm được gì nữa?” Lưu Mỹ Quân hung hăng trừng mắt nhìn cô ta một cái, khiển trách: “Không bị liệt chứ? Không liệt thì mau đứng dậy, đừng ngồi ở đó!”

Lâm Á Linh đau đến nhe răng há miệng, cô ta vịn vào lan can từ từ đứng dậy, chân phải không dám chạm vào mặt đất, rõ ràng trượt chân không nhẹ.

Lưu Mỹ Quân thấy y phục cô ta lộ lố giống như nữ diễn viên thoát y trong bộ phim buổi tối, lại nhìn Lương Tuấn Đào khuôn mặt âm u không nói lời nào đang đứng giữa cầu thang, đột nhiên tỉnh ngộ, bà ta chỉ vào mặt Lâm Á Linh, mắng: “Đồ không biết xấu hổ có phải cô đặc biệt chạy đến để câu dẫn Tuấn Đào không? Bị nó đẩy xuống hả?”

Sự thật mà Lưu Mỹ Quân suy đoán có chút chênh lệch nhưng không kém là mấy. Bởi đúng là Lâm Á Linh tự mình vồ hụt rồi ngã chứ không phải do Lương Tuấn Đào đẩy.

“Không phải!” Lâm Á Linh trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo, cô ta đâu chịu thừa nhận liền vội vã thanh minh: “Con ... con không ngủ được muốn ra sân hít thở không khí. Đúng lúc gặp Nhị thiếu gia trở về...”

“Hừ! Đồ vô liêm sỉ!” Lưu Mỹ Quân vừa nhìn đã biết mình đoán đúng rồi, bà ta càng khinh bỉ Lâm Á Linh hơn, lớn tiếng trách mắng: “Mau cút đi! Thiên Dật mà thấy bộ dạng này của cô thì càng không thấy hứng thú!”

Lâm Á Linh đau chân cũng đâu được chữa trị cẩn thận, nghe Lưu Mỹ Quân bảo mình biến đi cũng không dám nói gì thêm, cô ta bám vào tay vịn muốn từ từ đi về phòng ngủ trên lầu hai.

Lương Tuấn Đào vẫn ở đó so đo cùng cô ta, rõ ràng hẳn không chịu nhường đường.

“Nhị, Nhị thiếu gia... phiền anh chút, tôi, tôi lên lầu.” Lâm Á Linh chờ hẳn suốt cả buổi tối, hiện tại mặt đối mặt nhưng tim gan run sợ. Sắc mặt của người đàn ông này rất dọa người, quả thực còn đen hơn cả đáy nồi.

“Con mẹ nó chứ, cô cút đi cho tôi!” Lương Tuấn Đào đột nhiên phát tác, hẳn chỉ vào mặt Lâm Á Linh ra lệnh: “Lập tức biến khỏi mắt tôi, không được xuất hiện ở nhà tôi nữa.”

“A?” Lâm Á Linh sợ hãi, cô ta muốn dùng sắc đẹp mê hoặc, muốn cám dỗ Lương Tuấn Đào nhưng không ngờ chính mình lại chọc nhệ thể tổ nổi giận, trong lòng lo lắng và hối hận, cô ta lắp bắp nói: “Cái này, nửa đêm canh ba... tôi, tôi đi kiêu gì?!”

“Trương quản gia!” Lương Tuấn Đào cứ một mực tính toán rõ ràng cùng cô ta, lúc này hẳn gọi Trương quản gia tới dặn dò: “Đuổi người đàn bà này về Lâm gia! Ngay bây giờ, ngay lập tức!”

Trương quản gia vừa thấy tư thái kia thì có chút mơ hồ, nếu là Lương Thiên Dật hạ lệnh, đương nhiên ông ta sẽ chấp hành không do dự nhưng... người đuổi Lâm Á Linh là Lương Tuấn Đào thì ông ta hơi hơi do dự. Ông ta đưa mắt chuyển hướng sang Lưu Mỹ Quân, xin chỉ thị bà ta.

Lưu Mỹ Quân vốn không thích Lâm Á Linh, lại nghe người giúp việc kể Lương Thiên Dật hoàn toàn không gần gũi với cô ta, như vậy hi vọng vào việc mang thai đã thất bại. Lúc này, thấy cô ta chọc giận con trai thứ hai của mình, Lưu Mỹ Quân cũng chẳng muốn nói tốt, liền phụ họa theo: “Chiều theo lời Nhị thiếu gia nói mà làm. Mau đuổi đồ không biết xấu hổ này về Lâm gia đi!”

“Đừng!” Lâm Á Linh rất sợ hãi, cô ta không thể tưởng được Lương Tuấn Đào vô tình đến thế, tức thì không dám tranh cãi, chỉ liên tục xin hãn tha thứ: “Nhị thiếu gia, xin anh thứ lỗi! Tôi nhất thời bị quỷ ám mới làm ra chuyện hồ đồ, nể tình Lâm Tuyết, anh bỏ qua cho tôi lần này đi! Tôi với nó là chị em, đuổi tôi rồi, nó cũng không thấy về vang gì!”

Không đề cập tới Lâm Tuyết còn được, nhắc tới cô, lửa giận trong lòng Lương Tuấn Đào càng lớn hơn. Nắm chặt phong bì trong tay, quả thực hẳn muốn giết người trút giận! Hít sâu một hơi, hẳn không nhìn Lâm Á Linh, mà thét lệnh với Trương quản gia: “Trương quản gia, ông không nghe thấy lời tôi nói sao?”

Nhị thiếu gia tức giận lời đình nên không ai dám chậm trễ, hai bảo vệ cao lớn vạm vỡ nhanh chóng đi lên lôi lôi kéo kéo Lâm Á Linh xuống lầu muốn ném thẳng cô ta ra ngoài.

Chân phải Lâm Á Linh bị thương, chạm đất là toàn tâm đau buốt, cô ta kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết. “Ôi má ơi! Đau muốn chết, đừng kéo tôi. Tôi không đi! Lâm Tuyết, mau ra đây cứu chị, chị không muốn đi!”

Mắt thấy cô ta sẽ bị lôi ra ngoài, không ai ngờ lại có người ra mặt quát hai bảo vệ kia: “Buông ra, ai cho phép các người đuổi cô ấy đi?”

(1) 1 thước = 33,33cm => 4-5 thước = 1m33 - 1m66

67. Q.2 - Chương 14: Nhớ Cho Kĩ Ai Mới Là Người Đàn Ông Của Em!

Mắt thấy Lâm Á Linh sắp bị người ta kéo ra ngoài, không ai ngờ Lương Thiên Dật sẽ xuất hiện, hơn nữa còn quát hai người bảo vệ kia: “Các người buông cô ấy ra!”

“Thiên Dật!” Có lẽ Lâm Á Linh không tưởng tượng nổi Lương Thiên Dật sẽ ra mặt vì mình nên cô ta kích động nói năng lộn xộn. “Mau cứu ... cứu em! Em sai rồi. Ô ô, sau này em không dám ... nữa, em nhất định sẽ tuân theo anh...” Cô ta nói tới đây đột nhiên tỉnh ngộ, nhận ra chẳng phải chính mình đang làm trò trước mặt Lương Thiên Dật, thừa nhận bản thân không tuân thủ bổn phận, nửa đêm nửa hôm đi câu dẫn Lương nhị thiếu ư? “Không đúng, ý em là sau này sẽ không bao giờ ... chọc Nhị thiếu gia tức giận nữa. Anh ngàn lần đừng để người ta đuổi em đi! Em không xa anh được! Ô ô.”

Lương Thiên Dật hoàn toàn không muốn nghe cô ta giải thích, anh ta chuyển ánh mắt u lãnh về hướng em trai đang đứng ở góc cầu thang, khóe môi mím chặt, sau một lúc lâu mới nói: “Người đàn bà này đi hay ở do tôi quyết định!” Lời nói rất rõ ràng: ngoại trừ Lương Thiên Dật, bất cứ ai cũng không có quyền đuổi Lâm Á Linh đi.

Lương Tuấn Đào nắm chặt quả đấm rồi chậm rãi buông ra. Từ lúc gặp chuyện không may, đại ca cứ ủ rũ không phấn chấn, hơn nữa tâm tính hẳn cảm yếu ớt. Trong cơn thịnh nộ hẳn đuổi Lâm Á Linh đi thành ra xem nhẹ cảm giác của Lương Thiên Dật rồi.

Hắn cường thế như vậy, nhất định đã khiến Lương Thiên Dật cảm thấy áp lực, cho rằng đứa em trai kia không để mình vào mắt.

Lương Tuấn Đào nén giận, lạnh lùng nói một câu: “Được rồi! Tự đại ca quyết định đi, em về phòng đây!” Nói xong, hắn xoay người, không quay đầu mà đi nhanh lên lầu.

*

Hành lang lầu hai cũng trải thảm dày, mặc dù đêm khuya yên tĩnh nhưng không hề nghe thấy tiếng bước chân qua lại.

Lương Tuấn Đào đẩy cửa phòng, bên trong sáng lên ánh đèn nhỏ, hắn thay dép trong nhà ở ngoài cửa rồi mới bước vào phòng ngủ.

Không thấy Lâm Tuyết ở đó, Lương Tuấn Đào nhìn khắp một lượt, ánh mắt ngưng lại tại chỗ rèm cửa thấp thoáng ban công.

Hắn đẩy rèm ra, ngoài ban công kê một cái bàn mây thủ công của nước Pháp, lúc này Lâm Tuyết ngồi dựa vào ghế, trên chiếc bàn tinh xảo đặt máy tính xách tay đã khởi động, cô đang chuyên chú quan sát nội dung bên trong.

Tiện tay gõ gõ lên thủy tinh, đôi mắt thâm thúy của người đàn ông hiện lên một tia phức tạp, nó xuất hiện nhanh chóng như mây ở chân trời, không thể nắm chắc.

Nghe thấy động tĩnh, Lâm Tuyết đang chuyên chú liền ngẩng đầu lên, thấy Lương Tuấn Đào trở về, cô đứng lên hỏi: “Quân khu có chuyện khẩn cấp ư? Sao đột nhiên muộn vậy còn triệu tập hội nghị?”

“Ừ!” Lương Tuấn Đào gật gật đầu, cũng không nói gì thêm. Hắn bước nhanh về bên này, tùy tiện ngồi vào một chiếc ghế, dựa hẳn nửa người vào trong rồi thuận tay ném “păng” phong bì trên tay lên mặt bàn.

Lâm Tuyết giật mình, cô nhạy cảm nhận ra lửa giận và sự buồn bực từ động tác ném phong bì vừa rồi của hắn. Mi mắt cô khẽ nhướng, đáy mắt trong veo liếc về tuần nhan như họa, cô nghiêm túc quan sát người đàn ông bên cạnh trong chớp lát giống như đang đoán nguyên nhân giận dữ của hắn.

Lương Tuấn Đào có vẻ hơi mệt, hắn nhắm mắt, có thể to lớn lười biếng dựa nửa người vào ghế, bất động không câu nào một lúc lâu.

Trong không khí mơ hồ tràn ngập hỏa dược, nguy hiểm, căng thẳng lại không thiếu sự ưu thương khó hiểu..

Bàn tay mềm mại từ từ chạm vào phong bì trên bàn, bên trong căng phồng, khi cầm lấy có cảm giác nặng trĩu. Phong bì không được dán kín, Lâm Tuyết vươn tay lấy vật bên trong ra là một sắp ảnh.

Ánh mắt vừa chạm đến ảnh chụp, nhất thời cô trợn tròn mắt, bởi trên ảnh đều là hình cô và Hoắc Vân Phi đây đưa cùng một chỗ.

Chính là hôm cô thử xe trên đường cao tốc cùng Hoắc Vân Phi rồi bị vây hãm phải giảm tốc độ, để mặc tên lưu manh kia ỨC HIẾP. Chính là lúc cô đấu súng với hắn, sau khi khéo léo thắng được lại bị cưỡng hôn....

Ảnh chụp hơi mờ, hình như là cắt từ phim chụp trong nháy mắt nhưng chân thực đáng tin, những tấm ảnh này đều là thật!

Cô sánh vai đứng cùng Hoắc Vân Phi, hắn tới gần khuôn mặt thanh lệ, vẻ mặt ái muội và ánh mắt mê đắm không chút che giấu dục vọng trần trụi với cô.

Một tấm khác là cảnh Lâm Tuyết sóng vai thi bắn với hắn, cô cầm súng lục ngắm mục tiêu, Hoắc Vân Phi lại nhân cơ hội tựa sát vào mặt cô, ngửi ngửi tóc mai bị gió thổi bay.

Ảnh chụp tiếp đó càng nóng bỏng hơn, có cảnh Lâm Tuyết chủ động hôn Hoắc Vân Phi, có cảnh Hoắc Vân Phi đặt cô trên cửa xe, cùng cô hôn môi, những tấm ảnh kiểu này là nhiều nhất, dường như có thể nối liền thành một loạt động tác.

Khoảng hơn hai mươi tấm ảnh, mỗi tấm đều thể hiện rõ quan hệ không thể phủ bỏ giữa Lâm Tuyết và Hoắc Vân Phi.

Bàn tay mềm mại run lên nhè nhẹ, Lâm Tuyết không ngờ chuyện của mình cùng Hoắc Vân Phi đến ngày đó lại bị người ta chụp trộm. Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, hắn không phải do cố sức sắp đặt, mà những ảnh chụp này cũng không quá rõ nét. Ngẫm nghĩ một lát, cô khẳng định hắn là thuộc hạ của Hoắc Vân Phi chụp ảnh

bọn họ, có lẽ lúc ấy cảm thấy kích thích chơi thật vui hoặc muốn sau này đưa cho Hoắc Vân Phi làm hân vui vẻ, tóm lại lúc đó chưa xác định được mục đích nhưng sau này phát hiện ra thân phận của cô nên từ đoạn video, mới lấy hình ở nhiều góc độ ái muội gửi cho Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết cũng vừa mới biết được thân phận của Hoắc Vân Phi, hóa ra hắn là Tam công tử Hoắc gia, trùm buôn lậu thuốc phiện chiếm cứ Tam Giác Vàng!.

Mạc Sở Hàn biết điều này, có thể thấy bản thân hắn không trong sạch gì nên cô mới quyết định điều tra hắn. Nếu phát hiện Mạc Sở Hàn dính líu đến thuốc phiện, cô nhất định sẽ thừa dịp này mà đưa hắn vào nhà giam.

Nhưng ảnh chụp trước mắt mới là vấn đề nghiêm trọng, Lâm Tuyết chưa từng chủ động nói thẳng với Lương Tuấn Đào việc mình đã trải qua một hồi nguy hiểm ái muội như vậy cùng Hoắc Vân Phi.

Lương Tuấn Đào vẫn nhắm mắt như đang tựa vào ghế ngủ say, Lâm Tuyết biết hắn đang cố gắng áp chế lửa giận, đợi mình thắng thần giải thích.

Giờ khắc này ngay cả bản thân cô cũng thấy áy náy bởi cô cứ liên tục gây scandal, đầu tiên là Mạc Sở Hàn, giờ đến Hoắc Vân Phi, mà lần nào Lương Tuấn Đào cũng bao dung, tin tưởng cô vô điều kiện, còn triệu tập phóng viên giúp cô nói chuyện, thay cô làm sáng tỏ tin đồn, nâng niu cô... Nghĩ đến hắn từng vì mình mà làm mọi chuyện, tên “Đồng bọn hợp tác” này thật sự đã làm việc quá với chức vụ!

“Rất xin lỗi, ” bởi đuối lý nên giọng nói của Lâm Tuyết rất nhỏ, “Sợ anh hiểu lầm nên em không kể chuyện này với anh, lúc đó sự việc phát sinh đột ngột, em hoàn toàn không thể khống chế được!”

Đột nhiên mở to mắt, khuôn mặt Lương Tuấn Đào chẳng khác gì lồng băng, khóe môi khêu gợi nhướng lên một tia hình cung lạnh lạnh, hắn quan sát cô một lúc lâu rồi hỏi: “Em biết hắn khi nào?”

“Em không biết hắn!” Lâm Tuyết cảm thấy vẻ mặt Lương Tuấn Đào có chút cổ quái, ánh mắt nhìn cô ngoài uất giận còn có một loại suy nghĩ phức tạp giống như đang nghiên cứu xem cô còn bao nhiêu ẩn tình chưa bị hắn phát hiện.

Sau khi hơi hơi do dự, cô kể lại tỉ mỉ kỹ càng chuyện ngày ấy trên đường cao tốc thử xe với Hoắc Vân Phi cho Lương Tuấn Đào nghe, cô không muốn vì việc này mà hắn sinh ra hiểu lầm không cần thiết. “Sự việc cơ bản là vậy! Lúc ấy em cũng không còn cách nào khác, hắn dẫn theo nhiều người vây hãm em, em không muốn hôn hắn... hắn sẽ không để em đi!”

Lương Tuấn Đào không ngờ Lâm Tuyết sẽ giải thích như vậy, tim hắn đập mạnh và loạn nhịp nửa ngày, do dự có nên tin cô hay không?

Cũng bởi những tấm ảnh này, quân bộ đã hạ lệnh chuẩn bị dẫn độ Lâm Tuyết, giao cho bên tra vấn quân sự xử lý, do Lương Tuấn Đào cứng rắn áp chế mệnh lệnh, kiên trì muốn đích thân thẩm vấn cô.

Nói là thẩm vấn, thật ra là cùng Lâm Tuyết nói chuyện phiếm, nhưng thái độ của hắn so với bình thường lạnh nhạt cứng rắn hơn chút. Trong lòng hắn rất loạn, “nội quỷ” ẩn núp bên cạnh hắn là ám chỉ Lâm Tuyết sao? Lương Tuấn Đào có nên tin cô không? Nhưng bất luận thế nào, hắn cũng không thể giao cô cho bên thẩm vấn quân sự, đừng nói là làm, ngay cả nghĩ đến cũng khiến trái tim hắn co rút đau đớn.

Không tồi, Lâm Tuyết đã đưa ra lời giải thích hợp lý, dù ngoài dự liệu khiến Lương Tuấn Đào giận dữ không thôi (cô dám lên lút cùng người đàn ông xa lạ thử xe), nhưng dù gì, so với kết quả cô là nội gián Hoắc Vân Phi phải đến cạnh hắn cũng tốt hơn chút.

Lương Tuấn Đào tình nguyện tin tưởng Lâm Tuyết, tin rằng cô không dối trá. Không cần cái gì mà thiết bị phát hiện nói dối hay chuyên gia phát hiện nói dối, dựa vào hiểu biết của hắn về cô, dựa vào đôi mắt trong veo kia, hắn tin tưởng cô vô điều kiện.

Ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Tuyết dần dần nhu hòa, Lương Tuấn Đào trầm ngâm hồi lâu rồi vươn ra một cánh tay rắn chắc, vẫy tay với cô, nói: “Lại đây!”

Nhìn bộ dáng hắn, Lâm Tuyết vốn không muốn phản ứng nhưng xấp ảnh đặt trên bàn khiến cô có chút lo lắng. Tuy chân chừ nhưng cô vẫn từ từ bước qua, ước chừng cách hắn 3 thước thì dừng lại.

Đáy mắt Lương Tuấn Đào nheo lại nguy hiểm, hần mím chặt môi, thật lâu sau, lặp lại lời nói lần nữa: “Lại đây, vào trong lòng anh!”

Thủ trưởng đại nhân ra lệnh không thể cãi được, nhưng xà vào ngực hần...chẳng phải giống như chui đầu vô lưới sao? Lâm Tuyết hơi hơi do dự.Nguyên tắc của Lương nhị thiếu là: Lâm Tuyết không tới thì hần sẽ qua! Sau khi mất hết kiên nhẫn, hần dứt khoát vỗ bàn đứng dậy, giống như liệt báo nhanh nhẹn nhào về phía trước, thành công bắt được cô.“Quý nhỏ, anh bảo em xà vào lòng anh, em không nghe thấy sao? Hả ? Dám không để ý tới anh à? Muốn bị đánh đúng không?”

Lương Tuấn Đào vỗ 2 cái vào hông Lâm Tuyết, hần ôm lấy cô, sau đó bước đến trước tay vịn ban công tinh xảo rồi đặt cô lên lan can, dùng hai cánh tay rắn chắc nhốt chặt cô lại.

Mặc dù là lần hai nhưng tư thế bị đặt trên lan can này thoát nhìn rất nguy hiểm, Lâm Tuyết theo bản năng ôm chặt eo Lương Tuấn Đào, nhúu mày quở trách: “Anh nổi điên làm gì? Mau thả em xuống!”

“Để em ở đây hóng gió chút cho đầu óc thanh tỉnh.” Lương Tuấn Đào cúi xuống ngắm nhìn khuôn mặt thanh lệ, lòng hần có vô số suy nghĩ, trong đó ý nghĩ đầu tiên không chịu đi nhất chính là: nếu tra ra cô là nội gián Hoắc Vân Phi phái tới, hần nên xử lý cô thế nào đây?

“Anh bị bệnh à? Tự anh nằm ở đây thối đi!” Lâm Tuyết cho rằng bình dấm chua này lại bốc lên chứ đâu biết đằng sau còn có một vụ án phức tạp khác.“Mau thả em ra!”

“Cô nhóc.” hần xoa nhẹ hai má nhẵn nhụi của cô, giọng nói âm mị: “Sợ anh không?”

Sợ hần làm gì chứ? Lâm Tuyết giận dữ liếc Lương Tuấn Đào một cái, nói: “Không sợ.”

“...” Câu trả lời chắc chắn như vậy khiến hần không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng ngũ vị pha trộn.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Có thể đừng đùa nguy hiểm thế này không?” Lâm Tuyết nằm nghiêng trên lan can, động cũng không dám động, cô chỉ có thể ôm lấy hần, cẩn thận tránh né không để mình ngã xuống dưới. “Bây em ở chỗ này thú vị lắm sao? Anh có phải người bị biến thái không?”

Lương Tuấn Đào vốn định thăm vấn cô mấy chuyện nhưng thấy cô căng thẳng sợ hãi, trái tim hần trở nên mềm nhũn. Hần ôm Lâm Tuyết xuống lan can cũng chưa thả cô ra. Hần đặt cô ở đó, dùng cánh tay sắt khóa lại rồi mở miệng, giọng nói hơi hơi cứng rắn: ” Hỏi em vài chuyện, trả lời cho đàng hoàng!”

“Biết rồi!” Lâm Tuyết phối hợp ôm lấy thắt lưng Lương Tuấn Đào,khuôn mặt dán vào lồng ngực rộng lớn rắn chắc. Lương lưu manh muốn chơi trò giả giọng đứng đắn với cô ư? Cô cứ thích đi ngược lại đấy! Lâm Tuyết dùng chính thân thể mềm mại nhẹ nhàng cọ cọ thân thể hần, rất nhanh đã cảm thấy nơi nào đó trên thân thể người đàn ông kia thay đổi.

Tên sắc phơi này, quả nhiên không làm cô thất vọng.

Lương Tuấn Đào hít một hơi, cô gái nhỏ này muốn làm gì chứ? Thi triển mỹ nhân kế với hần ư? Hần cúi đầu hung hăng hôn xuống cái miệng nhỏ mê người kia, vừa thở hổn hển vừa nói: “Thành thật chút đi! Kia... Anh có chính sự muốn nói với em!”

Được lắm, vẫn có thể không quên việc chính! Lâm Tuyết âm thầm bật cười, nghiêng đầu dí dỏm, hỏi hần: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Em và Hoắc Vân Phi... thật sự không có quan hệ đặc biệt gì chứ?” Lương Tuấn Đào vừa chờ đợi lại vừa sợ hãi đáp án của cô. Nếu cô lừa hần ... hần không biết mình có thể chịu nổi hay không?

“Cuối cùng anh muốn nói gì?” Lâm Tuyết sắc bén cảm nhận được sự rối rắm và khác thường của hần, cô nghi ngờ hỏi: “Anh nói thẳng ra đi, em sẽ dễ hiểu được có chuyện gì đang xảy ra!”

Lương Tuấn Đào cắn răng, kiên quyết buông thân thể mềm mại kia ra, hần sợ chính mình lại không khống chế nổi bèn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cô, thở dốc trong chốc lát để cơn khô nóng qua đi rồi mới dùng giọng điệu lãnh đạm nói: “Ồ trước mặt anh, tốt nhất em không nên giấu diếm chuyện gì, cần nói gì thì nói. Bất kể lai lịch thân phận của em ra sao, chỉ cần thẳng thắn, thành khẩn, anh có thể bảo vệ em!”

Điều này đã đủ khoan dung rồi! Cho dù Lâm Tuyết là người của Hoắc Vân Phi, chỉ cần cô thành thật rõ ràng, hẳn có thể bảo hộ cô. Chỉ cần Lương Tuấn Đào này muốn bảo vệ người nào thì không ai đụng vào được!

“Đồ thần kinh!” Lâm Tuyết chẳng muốn tiếp tục nói mấy lời quái lạ với kẻ khó hiểu này, cô vòng qua hẳn đến trước bàn cầm máy tính lên.

Nhìn bộ dáng điềm nhiên như không ấy, Lương Tuấn Đào thậm chí còn cảm thấy chính mình đang chuyện bé xé ra to. Chẳng lẽ, cô và Hoắc Vân Phi thực sự là tình cờ gặp gỡ sao?

Trong đáy mắt hiện lên tia nhọn lạnh lẽo, hẳn như thuận miệng hỏi: “Kia là máy tính lấy từ Thu Cẩm Viên à?”

Đó là vật quan trọng Mạc Sở Hàn để lại ở Thu Cẩm Viên, bên trong hẳn là lưu giữ rất nhiều thông tin trọng yếu, thấy Lâm Tuyết có hứng thú với vật này, hẳn nói: “Nhất định máy tính được cài đặt mật mã khởi động nhỉ? Cứ giao cho anh, ngày mai anh sẽ bảo chuyên gia máy tính phá mật khẩu!”

“Không cần, em đã giải được rồi!” Lâm Tuyết đưa màn hình máy tính ra trước mặt hẳn triển lãm một chút, quả nhiên webpage đã mở ra.

Lương Tuấn Đào không khỏi trở mắt, hẳn đi qua, vươn tay kéo lại, nhanh chóng xem một lần, hỏi: “Có tra được thông tin gì hữu dụng không?”

“Có chứ! Rất nhiều!” Lâm Tuyết thấy cuối cùng hẳn cũng hỏi đến chính sự, liền ngồi xuống, nói: “Đây là máy tính của Mạc Sở Hàn, bên trong giữ ít thông tin. Em đã giải được một số văn kiện có mật khẩu, còn một ít chưa phá xong, đợi ngày mai giao cho chuyên gia máy tính trong quân khu đến phá mật mã, nhất định sẽ có phát hiện mới!”

Lương Tuấn Đào cố tình để ý tới sự biến đổi trên khuôn mặt cô, so với bình thường vẫn giống nhau, giữa sự thanh lãnh lộ ra vẻ điềm tĩnh hoàn toàn không có mùi vị mưu mô! Hẳn hít sâu một hơi, ngấm ngấm cảnh báo bản thân: nhất định phải giữ đầu óc tỉnh táo, dù Lâm Tuyết có phải nội gián hay không cũng phải đề cao cảnh giác, không thể lộ ra bất cứ chuyện cơ mật quân sự gì với cô.

Nói nửa ngày vẫn không nghe thấy lời đáp lại, Lâm Tuyết ngẩng đầu nhìn thần sắc Lương Tuấn Đào, cảm thấy hẳn hơi hơi mất tập trung, cô bèn dừng lại, hỏi ngược hẳn: “Có phải anh mệt không?”

So với việc đứng đây miên man suy nghĩ rồi rầm rẫn đề của cô, không bằng cùng cô đến bên giường giao lưu đi! Về phần những chuyện khác, ngày mai nói sau.

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, hẳn trực tiếp dùng hành động nói chuyện. Tắt máy tính xong, hẳn ôm Lâm Tuyết về phòng ngủ.

Đêm nay, động tác của hẳn rất cuồng dã, mang theo phát tiết phần kích, điên cuồng chiếm hữu cô. “Lâm Tuyết, nhớ cho rõ ai mới là người đàn ông của em!”

Cô thừa nhận mình không chịu nổi sự lỗ mãng của hẳn, khung xương toàn thân đều bị tháo tung, vài lần kêu ngừng nhưng Lương Tuấn Đào hoàn toàn làm ngơ.

“Lương Tuấn Đào, đồ sắc lang!” Lâm Tuyết tức giận mắng hẳn, “Anh muốn hủy hoại em sao?” Xương cốt của cô bị hẳn va chạm rồi rạc, đêm nay mức độ động dục của tên cầm thú này so với bất cứ thời điểm nào trước kia đều kịch liệt hơn, thật sự khiến cô không chịu nổi.

“Tiểu yêu tinh, anh muốn ăn em!” Lương Tuấn Đào cười tà mị, không kiêng nể gì.

Lâm Tuyết cắn chặt môi, không biết tại sao trong lòng có chút ủy khuất. Hẳn đối xử với cô như vậy giống như biến cô thành công cụ tiết dục khiến cô rất buồn bực đau lòng.

“Anh là người đàn ông đầu tiên cũng là người đàn ông cuối cùng của em! Lâm Tuyết, bất kể trước kia em là hạng người nào, sau này em chỉ là người đàn bà của Lương Tuấn Đào anh, nếu dám nay Tần mai Sở, em hãy nghĩ xem can đảm của mình có đủ lớn không!” Hẳn tới cực đỉnh phóng thích trên người cô, bá đạo áp chế cô, không chịu thả cô ra.

Vắt vả đợi Lương Tuấn Đào phát tiết xong, Lâm Tuyết đưa cánh tay mảnh khảnh lên lau lau mồ hôi trên thái dương và nước mắt chảy ra từ khóe mắt, sau đó lấy tay che mắt giống như đang ngủ.

Sau khi rời khỏi thân thể cô, hắn ôm cô ngủ như thường ngày nhưng không nói mấy lời tâm tình dịu dàng thấm thiết khiến cô vui vẻ nữa.

Đàn ông thật sự là động vật bụng dạ hẹp hòi, cũng là động vật có dục vọng chiếm hữu rất lớn. Bọn họ không chấp nhận được việc người phụ nữ bên mình có bất cứ tư tưởng hoặc hành vi nào quá giới hạn, vì những tấm ảnh chụp của cô và Hoắc Văn Phi, hắn mới chà đạp cô như vậy.

Ngẫm lại, xoang mũi Lâm Tuyết dậy lên từng trận chua xót, hốc mắt cũng sinh đau. Không thể khóc, không cho phép rơi lệ. Cô cần môi tự trừng phạt, không cho phép bản thân mình rơi lệ vì hắn.

Không có gì đáng ngại hết! Cô dùng thân thể của chính mình để trả cho sự ưu ái của hắn, việc này không liên quan gì đến tình cảm hết! Đợi đưa được Mạc Sở Hàn vào ngục, khi đó cô sẽ rời khỏi thủ đô, rời khỏi những người quen biết cô, đến một đất nước xa xôi, đến một thành thị xa lạ bắt đầu cuộc sống mới!

*

Ngày hôm sau, bầu không khí trên bàn ăn rõ ràng xuống thấp, mỗi người giống như đều mang tâm sự, đều lặng lẽ dùng bữa sáng.

Lương Thiên Dật vốn cực kì trầm mặc ít lời, sau tối hôm trước Lương Tuấn Đào chưa được anh ta cho phép đã muốn đuổi Lâm Á Linh đi, tâm tình anh ta càng kém hơn, khi thấy em trai, ngay cả liếc nhìn cũng dùng ánh mắt lạnh lùng.

Biết đại ca bất mãn với mình, Lương Tuấn Đào cũng lười giải thích. Hắn ôm một bụng buồn phiền, đâu có tâm tư suy nghĩ mấy việc nhỏ nhặt này! Lại nói Lâm Á Linh thật sự đáng ghét, hắn dựa trên nguyên tắc tình lộc không khí chung quanh mà đuổi cô ta đi, điều này cũng đâu quá phận!

Không rõ vì sao đại ca cố tình muốn giữ người đàn bà mắc ói này bên người, mỗi ngày tự làm bản thân chán ghét, chẳng lẽ sinh lý tàn tật sẽ dẫn đến tâm lý biến đổi kỳ quái ư?

Lâm Á Linh vì chuyện tối qua mà chột dạ, đương nhiên không dám nhiều lời, tránh làm ầm ĩ đến mức ngay cả Lương Thiên Dật cũng không giữ nổi mình. Cô ta hiểu rõ trong cái nhà này phân lượng của Lương Tuấn Đào vẫn quan trọng hơn một chút, nếu chọc hắn tức giận, hậu quả không thể lường được.

Lương Trọng Toàn bảo người giúp việc bưng một đĩa gà xào sặc hương đủ cả đến trước mặt Lâm Tuyết, nói: “Đây là do đầu bếp mới tới đặc biệt chế biến, con nếm thử chút đi!”

Lâm Tuyết đang vui đầu ăn cơm có chút kinh ngạc, Lương Trọng Toàn sao lại để ý tới việc cô thích ăn gà xào nhỉ? Trong lòng hơi hơi ấm áp, cô cung kính, cẩn thận đáp lại: “Cám ơn ba.”

Lưu Mỹ Quân bĩu môi không hài lòng, buồn bực tích góp từng tí một trong nhiều ngày cuối cùng cũng bộc phát, ngữ điệu ngấm chữ chê cười: “Xem ra vẻ ngoài đúng là được người ta ưu tiên nhất rồi (chỗ này mình edit theo ý hiểu của mình @@), tuy Á Linh cũng xinh đẹp, nhưng bề ngoài không giống mẹ Lâm Tuyết nên không nhận được đãi ngộ tốt như vậy!” Lời nói này ám chỉ Lương Trọng Toàn đối với mẹ đẻ của Lâm Tuyết là Hứa Tĩnh Sơ vẫn tình cũ khó quên.

Sau khi Lưu Mỹ Quân thốt ra lời này, không khí trên bàn ăn càng cứng ngắc, đám người giúp việc chung quanh ngay cả thở cũng cẩn thận hơn.

Lương Trọng Toàn giống như hoàn toàn không hiểu vợ mình đang ném đá giấu tay, vẫn hiền từ giải thích cho Lâm Tuyết: “Chuyện tối qua ba hiểu, Tuấn Đào không liên quan gì đến chuyện này! Nó rất xứng đáng với cương vị người chồng. Không phải ba ca ngợi con trai mình đâu, từ lúc Tuấn Đào đăng kí kết hôn cùng con, nó đã hoàn toàn kiểm chế tính phóng đãng, không còn ầm ĩ gây ra việc tình ái nữa. Ba biết đây đều là công lao của con, con có thể kéo được trái tim nó về, trời được con ngựa tính tình ngang tang này, cảm ơn con đã khiến Tuấn Đào thay đổi theo chiều hướng tốt như vậy. Nhưng vợ chồng ở chung, thỉnh thoảng xung đột là chuyện không tránh được, hy vọng các con có thể bao dung, thông cảm cho nhau một chút, con ngoan, mọi chuyện ba đều thấy cả.”

Không khí bữa sáng hôm nay cứng ngắt, hơn nữa Lương Tuấn Đào cũng không thân mật thì thầm nói nhỏ cùng Lâm Tuyết giống thường ngày, càng không gấp đồ ăn cho cô, Lương Trọng Toàn liền nhận ra vợ chồng son đang giận đối nhau! Vốn tưởng chuyện Lâm Á Linh dụ dỗ Lương Tuấn Đào tối qua bị Lâm Tuyết biết được, Lâm Tuyết ghen tuông tức giận nên hai người mới giận nhau nhưng ông đâu biết bên trong còn ẩn tình khác.

Lâm Tuyết cũng cảm thấy không phù hợp, nhất là bộ dạng thấp thỏm không yên của Lâm Á Linh giống như cô ta hận không thể chui xuống gầm bàn để không làm ai chú ý nữa, hành vi này không phù hợp với tác phong cường hãn mạnh mẽ của cô ta.

Còn Lương Thiên Dật, dù ngày thường cũng trầm mặc kiệm lời nhưng hôm nay anh ta lạnh lùng hơn, quanh vị trí ngồi đều bốc lên hơi lạnh khiến người khác muốn coi nhẹ cũng khó.

Mà Lương Tuấn Đào lại càng khó phải nói, khoảng cách như quãng xa đến hai vạn dặm, khuôn mặt băng sơn, không để ý đến ai bao gồm cả cô.

Lâm Tuyết có cảm giác nhất định tối qua đã xảy ra chuyện gì đó mà mình chưa biết. Lấy bất biến ứng vạn biến, cô nhẹ nhàng giương môi, bất động thanh sắc nói: “Con hiểu rồi, ba cứ yên tâm.”

Có những lời này, Lương Trọng Toàn liền thấy yên tâm. Ông ta mỉm cười lộ ra vui mừng, ánh mắt nhìn Lâm Tuyết càng thêm hài lòng.

“Pằng” ! Lương Thiên Dật vút đôi đũa lên bàn, không nói gì mà tự mình lặn xe chuẩn bị rời đi.

“Thiên Dật, ” Lâm Á Linh thấy anh ta đi rồi cũng không dám tiếp tục dùng bữa, vội vàng đứng lên đuổi theo giúp anh ta đẩy xe.

“Cút!” Lương Thiên Dật kìm nén một bụng tức giận, lúc này quay đầu áp sát vào Lâm Á Linh gầm gừ: “Ở đâu mát mẻ thì ở đó đợi đi, đừng khiến tôi thấy ghê tởm!”

Lâm Á Linh sợ tới mức cả người run rẩy, cũng không dám đụng vào xe lăn của người đàn ông này, chân tay cô ta co rút lui sang một bên.

“Làm sao thế! Tiểu tử tông của tôi ơi, trong lòng con tức giận thì nói ra, lửa giận lớn như vậy sẽ làm thân thể bị thương mất!” Lưu Mỹ Quân đau lòng muốn chết, bà ta tiến lên khuyên giải an ủi. “Đừng giận, con cũng biết tính tình Tuấn Đào mà, trong mắt nó không được hạt cát, nó thật sự không hướng về phía con. Muốn trách chỉ trách gia phong nhà họ Lâm không tốt, sinh ra con gái vô liêm sỉ, làm liên lụy ô uế gia phong nhà chúng ta. Ôi! Không phải là em trai con muốn thanh lý môn hộ sao, tiểu tử tông à, con cũng quá tùy hứng, sao cứ nhất định muốn giữ Lâm Á Linh lại...”

“Chê cô ta chương mắt à?” Ngay cả con mắt của Lương Thiên Dật cũng trở nên đỏ bừng, anh ta gào thét: “Vậy các người có chê kẻ bị liệt này chương mắt hay không? Sao không đuổi tôi đi luôn đi!”

“Trời ơi, con xem con càng xả càng thái quá kìa!” Lưu Mỹ Quân vội vàng an ủi con trai, dàn xếp ổn thỏa, nói: “Được được, tùy con! Con thích giữ cô ta bên cạnh thì cứ theo ý con, coi như nuôi sủng vật chơi, chỉ cần con vui vẻ, thế nào cũng được, Tuấn Đào cũng không ý kiến!”

Lương Thiên Dật vẫn o o thở hổn hển, đỏ mặt tía tai, hiển nhiên lửa giận chưa tiêu.

Rõ ràng tối qua Lâm Á Linh đã bỏ nhào vào tai họa không nhỏ, suýt nữa bị Lương Tuấn Đào đuổi đi, hơn nữa hai anh em họ vì chuyện đuổi hay không đuổi cô ta đi mà xảy ra tranh chấp! Trong lòng Lâm Tuyết nhanh chóng xác nhận được suy đoán và phán đoán của mình, khó trách sáng sớm đã thấy Lâm Á Linh thành thật như vậy, giống như không dám thở mạnh, hẳn là có tật giật mình rồi.

Lương Tuấn Đào đặt đũa xuống, từ từ dùng khăn ăn lau lau khóe miệng. Người giúp việc vội đưa trà súc miệng, hẩn khoát tay không nhận. “Bịch!” Để lại khăn ăn trên mặt bàn, thân thể cao lớn vĩ ngạn từ từ đứng dậy, không chào hỏi ai đã xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng ăn.

Khi bước qua chỗ xe lăn của Lương Thiên Dật, hẩn hơi ngưng bước, nhìn anh trai một cái, muốn nói gì đó nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt trở vào, kết quả không nói gì mà bước nhanh ra ngoài.

Lâm Tuyết cũng ăn thật no, cô đặt đĩa xuống, nhận lấy trà, súc miệng rồi đứng dậy nói với Lương Trọng Toàn: “Ba, con muốn cùng Tuấn Đào đến quân khu!”

“Ừ!” Lương Trọng Toàn vuốt cằm, dặn dò: “Tuấn Đào đôi khi giống đứa trẻ, con. . . kiên nhẫn với nó chút, nó có thể mau chóng thay đổi tâm tính.”

Lâm Tuyết nhịn không được hơi hơi hé miệng, cô nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cũng xoay người rời khỏi phòng ăn.

68. Q.2 - Chương 15: Khi Thân Mật Với Bà Xã, Đừng Ai Đến Làm Tôi Mất Hứng

Thẩm Doanh Doanh thực sự phẫn nộ, Lương Tuấn Đào dùng Lâm Tuyết làm lá chắn cũng được coi như đúng lý hợp tình, suy cho cùng nếu hắn và Lâm Tuyết lĩnh giấy ly hôn thì người đàn bà trước mặt toan tính chuyện gì chứ? Điều bị thương nằm viện, tại sao Lương ca ca mà cô ta ngưỡng mộ ngay đến một bó hoa tặng cô ta cũng keo kiệt, ngược lại còn tặng cho kẻ xa lạ trước mắt kia! Thẩm Doanh Doanh tức giận rồi đó!

“Giải thích cái gì?” Lương Tuấn Đào đang đau đầu việc quan hệ giữa hắn với Hoàng Y Na và Lâm Tuyết đã thêm phiền toái, hiện tại lại thêm Thẩm Doanh Doanh làm xáo trộn, hắn càng trở nên thiếu kiên nhẫn hơn: “Cô mau tới nơi nào mát mẻ mà đợi đi, ở đây không có chuyện của cô!”

Thẩm Doanh Doanh ủy khuất bĩu môi, dường như muốn khóc nhưng sợ Lương Tuấn Đào đuổi đi, đành chỉ biết câm miệng lại.

Lâm Tuyết ngồi trên sofa nâng chén trà nhấp một ngụm, dùng chén dẩu đi khước môi gương lên châm biếm, Lương Tuấn Đào thật sự rất có tài năng, hai người đàn bà trước mặt đều dùng mọi thủ đoạn chỉ để thu hút sự chú ý của hắn.

“Y Na, nghe nói gần đây thân thể em không tốt, anh bận chăm sóc Lâm Tuyết nên không có thời gian đến thăm em, hy vọng em có thể thông cảm một chút!” Lương Tuấn Đào biết nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ càng loạn, hôm nay hắn cùng Lâm Tuyết tới đây chính là để tháo gỡ nút thắt này.

Hoàng Y Na giống như thở không ra hơi, bàn tay đặt trên ngực nửa ngày không động đậy.

Lương Tuấn Đào đến gần cô ta, liếc mắt một cái, rốt cuộc vẫn không vươn tay chạm vào, hắn quay đầu nói với Lâm Tuyết đang ngồi ở sofa đối diện thưởng trà: “Bà xã, qua đây xem Y Na đi!”

Lâm Tuyết biết mình nên lên sân khấu, cô chậm rãi buông chén trà xuống, từ từ đứng dậy, thông thả bước lại gần. Khi qua chỗ Thẩm Doanh Doanh, cô dừng bước, tỏ ra đối phương đang ngăn cản đường đi của mình.

Thẩm Doanh Doanh không nghĩ tới Lâm Tuyết có vẻ tốt tính lại khó giải quyết như vậy, rõ ràng là đang phân cao thấp cùng cô ta!

Lương Tuấn Đào thấy có người chặn đường vợ mình thì đương nhiên bất chấp nguyên tắc, hắn dứt khoát bảo vệ bà xã, trừng mắt với Thẩm Doanh Doanh bên cạnh: “Cô tránh ra, vợ tôi muốn qua đây!”

Thẩm Doanh Doanh suýt nữa cắn nát răng ngọc, người đàn ông trước mặt đã ra tay bảo vệ Lâm Tuyết nên cô ta đâu còn cách nào khác! Thẩm Doanh Doanh không dám tranh cãi âm ỉ, cô ta biết tranh cãi âm ỉ thì chắc chắn Lương Tuấn Đào sẽ đuổi mình ra ngoài, vậy thì ngay đến mặt hắn cũng đâu được thấy nữa, như lần trước chọc giận Lương nhị thiếu ở Lương gia, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Chẳng những bị phụ thân Thẩm Gấm Xương nghiêm khắc giáo huấn một hồi, còn nhiều ngày không sao lại gần được người đàn ông mà mình ngưỡng mộ, ngay cả nhìn một cái cũng trở thành hy vọng xa vời..

Nghĩ đến hậu quả, cô ta đành nén giận mà lui sang một bên, nhường lại vị trí bên cạnh Lương Tuấn Đào.

Lâm Tuyết đứng ở chỗ Thẩm Doanh Doanh vừa đứng, đáy mắt thanh lãnh nhìn về Hoàng Y Na lúc nào cũng có thể sắp chết trên giường bệnh. Cô không hỏi thăm, không an ủi, không giả bộ thân thiết cũng không hề che dấu sự lạnh nhạt và phòng bị của mình.

Hoàng Y Na ra sức thở hổn hển cả buổi, phỏng chừng dù phổi có vỡ ra, Lương Tuấn Đào vô lương tâm kia vẫn không tiến lên vỗ về gì! Cô ta nhắm mắt, từ khe hở quan sát tình hình trước mặt, thấy hai người sánh vai đứng cạnh giường bệnh, xem ra họ đã chuẩn bị từ trước khi đến đây, cô ta biết tình hình không ổn.

Quả nhiên, Lương Tuấn Đào chờ Hoàng Y Na trở lại bình thường, giọng hần nhẹ nhàng nhưng giọng điệu rất kiên quyết: “Y Na, hôm nay anh và Lâm Tuyết cùng qua đây chủ yếu vì hai chuyện. Một là xem thân thể em khôi phục ra sao. Hai là. . . muốn nói với em một việc.”

Trong lòng Hoàng Y Na oán giận, cô ta biết Lương Tuấn Đào định hy sinh mình để khiến Lâm Tuyết vui vẻ. Lòng dạ đàn ông độc ác như vậy đấy, khi đã quyết định thì bất cứ tình cảm nào cũng không thể thay đổi suy nghĩ của hắn.

Nhưng ngoài mặt cô ta vẫn cứ điềm đạm đáng yêu, không đợi Lương Tuấn Đào nói rõ đã nhanh nhẹn cướp quyền chủ động. Giả vờ như vừa tỉnh lại, đôi mắt đẹp lim dim mở ra, hữu khí vô lực mà nói: “Tuấn Đào, em không trách anh! Thật ra khi thấy anh và vợ đầm thắm như vậy, em thật sự ... thật sự vui mừng! Anh không cần phải trông coi em nữa, càng không nên vì em mà ảnh hưởng tới quan hệ và vết thương tình cảm giữa hai người! Em sẽ từ từ khá lên, anh không cần lo lắng đâu!”

Những lời chuẩn bị từ trước của Lương Tuấn Đào đã bị Hoàng Y Na chặn trở về, hần hơi ngượng ngùng, trong lòng càng thêm áy náy. Bước lên một bước, hắn muốn vươn tay đỡ lấy thân thể lão đạo sắp đổ kia.

Lâm Tuyết đoạt trước một bước ngăn giữa hai người, cô liếc nhìn người đàn bà yếu đuối yêu kiều, khoe miệng nhếch lên, nói: “Trong video của Mạc Sở Hàn, khi cô và Tuấn Đào ngồi trực thăng đến thành phố A chơi, rõ ràng trông khá hơn mà, sao mấy ngày nay lại biến thành dáng vẻ này nhỉ?”

Hoàng Y Na đang thở hổn hển bỗng thất kinh, cô ta không thể tưởng được từng câu từng chữ của Lâm Tuyết sẽ đánh trúng yếu điểm của mình, cô ta tiếp tục giả vờ mù tịt không biết gì cả: “Tôi và Tuấn Đào đi du ngoạn ở thành phố A ư? Sao cô biết?”

“Có video đấy. Ghi lại tỉ mỉ toàn bộ hành trình đó!” Giọng Lâm Tuyết nhàn nhạt nhưng từng chữ lọt vào tai Hoàng Y Na lại không khác gì sét đánh kinh hoàng, “Tuấn Đào mời thợ khóa nổi danh thế giới đến, mở ra két bảo hiểm của Mạc Sở Hàn, tôi lấy được laptop của hắn, bên trong có cả đoạn video hắn đã cho tôi xem trước đó, tôi tin rằng nhất định cô cũng không xa lạ gì với chuyến đi tới thành phố A của cô cùng Tuấn Đào.”

Trong lúc nói chuyện, Lâm Tuyết lấy chiếc máy tính xách tay từ túi vải buồm màu lục mang bên người ra, sau khi nhập xong mật mã khởi động, cô liền mở đoạn video kia.

Lương Tuấn Đào ngẩn ngơ, hắn nghe Trần Kiến An nói Lâm Tuyết đặc biệt quan tâm tới chiếc laptop này, đầu gối bên trong lại chứa Hắn sắp lại gần nhìn kỹ, suýt nữa thì tức giận đến lệch mũi, trên màn hình đang phát đoạn phim hắn cùng Hoàng Y Na ngồi máy bay trực thăng bay từ thủ đô tới thành phố A.

Nhìn hình ảnh rung động đã biết không phải được quay theo cách bình thường nhưng ghi lại vô cùng đầy đủ, dường như không bỏ sót một giây đồng hồ nào. Đương nhiên người quay chắc chắn là kẻ đi theo bên cạnh hắn và Hoàng Y Na!

Kẻ nào có gan lớn như vậy? Dám ở trước mặt hắn đùa giỡn chụp ảnh! Quả là to gan lớn mật!

Hoàng Y Na như kì tích ngừng thở hổn hển, cô ta khiếp sợ đến mức quên cả thở gấp. Trời ạ! Thứ này sao lại rơi vào tay Lâm Tuyết chứ? Hoắc lão Tam à, đúng là cậu hại chết tôi rồi!

Lâm Tuyết thấy Lương Tuấn Đào nhướng mi, Hoàng Y Na trợn mắt há mồm, cô biết dự đoán của mình đã có kết quả, cô vừa muốn nói chuyện thì Thẩm Doanh Doanh ở phía sau đã kêu lên kinh ngạc.

“Trời ơi! Người đàn bà này sao lại không biết xấu hổ thế chứ! Lại quần quít cùng Lương ca ca đi du sơn ngoạn thủy, cô cho rằng cô là ai hả?” Thẩm Doanh Doanh thật sự rất tức giận, Hoàng Y Na này vô duyên

vô có xuất hiện dựa vào đâu lại được Lương Tuấn Đào ưu ái đến thế? “Lương ca ca, không phải trong quân đội anh luôn công tư rõ ràng ư? Tại sao lại dùng phi cơ quân dụng đưa cô ta ra ngoài chơi hả?”

“Câm miệng!” Lương Tuấn Đào đang rất giận dữ, hần đầu còn kiên nhẫn nghe Thẩm Doanh Doanh dông dài vô nghĩa. Hần vốn là người đàn ông cực kì nhanh trí, sau khi sự ngạc nhiên ban đầu qua đi, rất nhanh đã nhận ra điểm khác thường. Đôi mắt sắc bén nhìn về hướng Hoàng Y Na, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Y Na, đoạn video này do ai quay?”

Toàn bộ hình ảnh chuyển đi, đương nhiên do người ở ngay cạnh hần ghi lại, hơn nữa cách hần rất gần, gần trong gang tấc! Lúc ấy đi theo Lương Tuấn Đào đều là thuộc hạ lâu năm đáng tin cậy, không có khả năng bán đứng hần. Duy nhất có Hoàng Y Na không nắm rõ được ở gần hần nhất, cũng là người có góc độ quay phim khớp với đoạn video.

Hần không khỏi âm thầm kinh hãi, từ khi gặp lại đến giờ, hần chưa từng nghi ngờ cô ta, nhưng đâu ai có thể nghĩ tới việc Hoàng Y Na lại quay phim, hơn nữa đoạn video còn rơi vào tay Mạc Sở Hàn.

Rốt cuộc người đàn bà này có quan hệ gì với Mạc Sở Hàn đây?

Quân bộ hạ lệnh “Bắt quỷ”, con “Quỷ” ẩn núp bên cạnh hần chẳng lẽ có liên quan đến Hoàng Y Na sao? Hoặc phải nói rằng —— đó vốn là Hoàng Y Na!

Một câu bình tĩnh khỏi giấc mộng, Lương Tuấn Đào giờ mới phát giác ra kể từ lúc gặp lại Hoàng Y Na, hần chưa từng điều tra kỹ càng tỉ mỉ về cô ta, cũng không nghiêm túc truy vấn xem mấy năm nay cô ta đã sống thế nào. Thấy bộ dạng bệnh tật đầy người đáng thương kia, trong lòng hần liền tràn đầy áy náy, hơn nữa khi hần cùng Lâm Tuyết linh giằng hờn thù cũng không có cách nào đối mặt được với sự chờ đợi thâm tình của cô ta, những thứ vi diệu phức tạp này ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình, còn quấy nhiễu phán đoán và khả năng nhìn thấu của hần.

Lương Tuấn Đào chưa từng hoài nghi Hoàng Y Na, cũng chưa bao giờ sai người điều tra cô ta! Lúc này bị Lâm Tuyết đưa ra video chứng cứ, hần đổ mồ hôi lạnh đầy mình, giờ mới phát hiện có rất nhiều vấn đề đã bị hần xem nhẹ.

Chẳng lẽ chỉ số thông minh của hần thoái hóa rồi sao? Cũng vì rối rắm trong quan hệ tình cảm tay ba mà hần quên mất quân nhân cần phải thường xuyên duy trì sự cảnh giác và tỉnh táo, suýt nữa đã mắc sai lầm lớn.

Nhìn về hướng Lâm Tuyết lần nữa, người phía sau vẫn lạnh nhạt điềm tĩnh, không có dáng vẻ không tha kẻ gây sự, cũng không như thánh mẫu bao dung nhường nhịn, chẳng qua cô chỉ trình bày sự thật, về phần muốn xử lý thế nào thì không liên quan tới cô, đó là trách nhiệm của Lương thủ trưởng.

Trong lòng ngũ vị pha trộn, không nói rõ được tư vị gì nhưng Lương Tuấn Đào có thể khẳng định : trong lòng hần thấy thoải mái hơn là tức giận, bởi hần đã không nhìn lầm Lâm Tuyết!

Hoàng Y Na muốn chống chế nhưng người đàn ông tên Lương Tuấn Đào kia rất thông minh, hoàn toàn không dễ gạt. Hơn nữa chứng cứ bày ngay trước mắt, cô ta cũng không thể tranh cãi. Đôi môi vốn tái nhợt càng không có huyết sắc run nhè nhẹ, khuôn mặt cô ta xám như tro tàn.

Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm! Những lời này, vĩnh viễn đúng!

Lâm Tuyết thu hồi máu tính, cất trở lại vào túi màu lục mang theo, sau đó đối mặt với Hoàng Y Na đang tái mét, cô cười nhạt nhạt, chân thành khuyên nhủ: “Cô cứ nghĩ cho thông suốt rồi nói sau. Tránh cho lời mở đầu so với lời sau trăm ngàn sơ hở, Tuấn Đào không phải kẻ ngốc, anh ấy xuất thân từ bộ đội đặc chủng tinh nhuệ lâu năm lại quen với phương pháp phát hiện nói dối, cũng là người có tài suy luận logic rất mạnh, mọi lời nói dối trước mặt anh ấy đều sẽ tự động sụp đổ!”

Lâm Tuyết đang nhắc nhở Lương Tuấn Đào, hần có thể tiến hành biện pháp phát hiện nói dối với Hoàng Y Na bởi hiện giờ, tình huống phát sinh đột ngột khiến cô ta trở tay không kịp, trong lòng cô ta đang đại loạn, nếu tiến hành phát hiện nói dối sẽ mất ít sức mà được lợi nhiều.

Rốt cuộc Hoàng Y Na bất chấp việc giả vờ thờ hờn hển, khi kịp phản ứng thì chỉ có thể đem ánh mắt cầu cứu đặt lên người Lương Tuấn Đào lần nữa. “Tuấn Đào, anh phải tin em! Ô ô. . .”

Tin tưởng cô ta ư? Lương Tuấn Đào cũng muốn tin tưởng nhưng sự tình hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của hắn, Lâm Tuyết chẳng những khiến Hoàng Y Na trở tay không kịp cũng khiến hắn trở tay không kịp.

Sao có thể thế? Hoàng Y Na ngẫm cầu kết với Mạc Sở Hàn ư? Nghĩ lại hắn liền đổ mồ hôi lạnh! Thời gian hai năm lại thay đổi nhiều đến vậy, cô gái từng cam lòng hy sinh mạng sống vì hắn, giờ lại cùng ngoại tặc cầu kết bán đứng hắn!

“Trời ạ!” Thẩm Doanh Doanh ở bên cạnh chỉ vào Hoàng Y Na kêu lên: “Đồ đàn bà xấu xa, dám bán đứng Lương ca ca, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!” trong giọng nói trách mắng khó nén được sự vui mừng khi thấy người khác gặp họa nhưng về mặt cô ta quả thực cảm phẫn, giống như hận không thể thay Lương Tuấn Đào tiến lên cho Hoàng Y Na mấy cái bạt tai.

Tốt quá rồi, người đàn bà cướp đi tình cảm của Lương ca ca hóa ra chỉ là con hồ ly tinh bất lương! Vậy thì cô ta không cần lo lắng về việc sau khi loại bỏ Lâm Tuyết sẽ có người đàn bà khác chia sẻ tình cảm và sự dịu dàng của Lương Tuấn Đào nữa.

Lâm Tuyết ném ra một trái bom nặng kị, cô thoáng nhìn khuôn mặt tuần tú xanh mét của Lương Tuấn Đào, biết hắn cần thời gian để tiêu hóa chuyện ngoài ý muốn này nên không tiếp tục truy đuổi đến cùng, cũng không bảo hắn tỏ thái độ ngay tại đây, dù sao đối với hắn, Hoàng Y Na vẫn có ý nghĩa không giống bình thường.

“Thật ra tôi tới đây chính là để vạch trần bộ mặt thật của cô, để Tuấn Đào biết cô là người đàn bà mưu mô bất lương. Thứ lỗi cho, tôi không có cách nào rộng lượng đến mức đặc biệt tới thăm hỏi người đàn bà đang ôm mộng tưởng với chồng mình, cũng không muốn giả mù sa mưa hỏi han xem thân thể cô tốt lên không, những lời nói khách sáo này quá dối trá, tôi không muốn nói!” Giọng nói của Lâm Tuyết rất nhẹ, từng câu từng chữ rành mạch mà rơi vào tai mỗi người ở đây. Cô đạm mạc bình tĩnh nhưng lại bộc lộ tài năng, mỗi câu đều không chút khách khí chèn ép Hoàng Y Na.

Kể sấm vai mỏng manh nằm trên giường giả bệnh đáng thương không thể khơi dậy sự đồng tình trong Lâm Tuyết, cô sẽ không có nửa phần giả vờ tỏ vẻ an ủi cô ta, hoàn toàn không cần thiết! Người đàn bà này hành tung khả nghi, thân phận khả nghi, phải điều tra rõ!

“Tuấn Đào!” Trong lòng Hoàng Y Na xoay tròn dốc sức suy nghĩ, cô ta biết chối cãi sự thật chỉ khiến Lương Tuấn Đào càng nghi ngờ hơn, đành lau nước mắt, nức nở nói: “Có thể bảo họ rời đi không? Em muốn một mình giải thích với anh!”

Không có Lâm Tuyết ở đây, đoán rằng việc thu phục Lương Tuấn Đào sẽ tạm được! Dù không chắc chắn thì hắn cũng sẽ niệm tình trước kia mà không làm gì thực sự gây tổn thương đến cô ta.

Lương Tuấn Đào tiếp tục yên lặng giống như đang phải đưa ra quyết sách khó khăn. Nhìn lại đoạn tình cảm dĩ vãng, quả thật hắn nên cho Hoàng Y Na một cơ hội giải thích, nhưng . . . nếu xưa đuổi Lâm Tuyết thì cô sẽ nghĩ sao đây?

Cuối cùng hạ được quyết tâm, hắn nói: “Trước tiên em cứ ở trong này điều dưỡng, yên tâm, trước khi sự tình được điều tra rõ sẽ không ai dám động đến em đâu!”

Đây đã là sự phá lệ khai ân đối với Hoàng Y Na rồi vì hắn đã không để người đưa cô ta về quân khu hay đưa đến cục quân sự điều tra thẩm vấn. Nhưng kế tiếp, chắc chắn hắn sẽ triệu tập người giám sát trông giữ Hoàng Y Na chặt chẽ, không để cô ta rời khỏi bệnh viện.

69. Q.2 - Chương 16

Chương 16: Ông Chủ Sau Hậu Trường.

“Ầm!” Ông ta hung hăng ném máy tính xuống sàn, dưới tác động của lực quá mạnh, chiếc máy tính lập tức chia xẻ, trở thành một đồng linh kiện không đầy đủ.

Lương Tuấn Đào giương cao đuôi mắt, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, may mắn đây chỉ là máy tính dự phòng thôi! “Lão tướng quân, bỗng làm gì vậy? Máy tính là do quân bộ dùng quân phí mua về, ông ném vỡ thì khấu trừ vào tiền trợ cấp của mình đi!”

Lý Ngạn Thành như không nghe thấy lời Lương Tuấn Đào, ông ta thất cthểu bước vài bước đến gần hắn, vươn ngón tay chỉ vào mặt đối phương, run rẩy nói một câu: “Tiểu tử... cậu cút đi cho tôi!”

“...” Đây là toàn bộ phản ứng của Lý Ngạn Thành sau khi xem xong văn bản ư? Lương Tuấn Đào thật sự xúc động muốn chửi “con mẹ nó chứ”.

Lâm Tuyết sợ chần cùng Lý Ngạn Thành đánh nhau ngay tại chỗ, cô vội chần giữa hai người, nói: “Lý tướng quân, ông tỉnh táo chút! Giấu bệnh sợ thuốc không phải biện pháp hay, nếu đã phát hiện ra chân tướng thực của sự việc thì nên dùng cảm đối mặt! Kể mưu sát con ông ở ngay trong phòng bệnh, vì sao không bắt hắn tới xét hỏi công khai?”

Sở dĩ cô cố gắng khuyến khích Lương Tuấn Đào đến tìm Lý Ngạn Thành cũng vì không đủ chứng cứ. Chỉ bằng nhật kí vẫn chưa thể định tội cho Mạc Sở Hàn, bởi nhật kí không chỉ rõ là do hắn viết, ngoại trừ phần nhật kí ấy cũng không tìm được thêm chứng cứ chính xác khác.

Dù gì văn bản trên máy tính và văn bản viết tay cũng có sự khác biệt, nếu là nhật kí thực thể thì tốt rồi, ít nhất còn có chữ viết làm chứng. Đột nhiên, Lâm Tuyết nhớ tới quyển nhật kí đã tan thành tro ở Thu Cẩm Viên, lúc ấy... a Dien dan LeQuyDon nếu giữ lại, có lẽ còn khả năng tìm thấy chứng cứ hùng hồn xác thực khác.

Quả nhiên, tâm bệnh sở không được! Lâm Tuyết có chết cũng không chịu đựng vào thứ kia, vậy chứng tỏ cô chưa hoàn toàn từ bỏ được tình cảm với Mạc Sở Hàn, cô sợ thấy những thứ ấy sẽ gợi lên mấy chuyện không nên nhớ, bèn lừa mình dối người, thuận tay cho Thu Cẩm Viên một mồi lửa mà không biết bản thân đã phạm sai lầm, đánh mất chứng cứ quan trọng nhất.

Lý Ngạn Thành vốn không nghe lời Lâm Tuyết nói, ông ta lau nước mắt trên mặt, ngang ngược phát tay xua đuổi: “Tôi không tin! Mấy thứ này còn chưa biết do ai viết ra, sao mới như vậy cậu đã khẳng định là Sở Hàn viết? Có chứng cứ gì không? Châm ngòi ly gián, thật là thấp kém!”

Sau khi cố gắng vượt qua sự dả kích và bị thống đến tận thấu tim, Lý Ngạn Thành nhanh chóng khôi phục lý trí cứng như thép, quả thật tố chất tâm lý của vị lão tướng quân này quá kiên cường, trong nháy mắt đã có thể phá hỏng lỗ hỏng trí mạng.

Lương Tuấn Đào tức lách mũi, hắn chỉ vào Lý Ngạn Thành mắng: “Ông là lão hồ đồ vẫn bị quỷ mê hoặc à? Con ông trên trời có linh thiêng đêm nay không thể không chạy tới bóp chết ông!”

“Cút!” Lý Ngạn Thành then quá hóa giận, ông ta nói với cảnh vệ thân cận: “Đuổi cten tiểu tử không tôn trọng bề trên này đi! Tôi chưa dặn dò thì không được cho hắn tiến vào!”

“Móa!” Đáy mắt Lương Tuấn Đào băng lạnh, không giận cũng boai: “Ai dám động thủ?”

Những cảnh vệ và sĩ quan cấp tá đều kính sợ Lương Tuấn Đào, không ai dám ra tay. Hàn Thụy Tông bước lên trước một bước khuyên nhủ hắn: aa”Tạm thời xin Lương thủ trưởng trở về, đợi Tướng quân bớt giận hăng cùng ông bày nói chuyện!”

“Ai thềm nói chuyện với ông ta!” Lương Tuấn Đào cười lạnh khinh thường: e”Tôi chỉ tới đánh tiếng dặn dò thôi, tránh để ông ta nhận giặc làm con cả ngày không hay biết gì, đâu ngờ ông ta quá mê muội, sự thật ở ngay trước mặt lại không chịu thừa nhận! Chuyện này ông ta có thể khoan tay đứng nhìn, tôi thì cương quyết quyết quản lý, không vì gì khác, chỉ vì đòi lại công bằng cho đại ca tôi!”

Theo lý thuyết, dù bên ngoài âm ỉ gay gắt thế nào, cách âm của phòng bệnh đặc biệt cũng vô cùng tốt, âm thanh ở đại sảnh không thể lọt vào phòng ngủ, nhưng không hiểu sao Mạc Sở Hàn lại đẩy cửa bước vào.

Hắn ngủ đến mức mơ mơ màng màng, khi thức dậy, mặc kệ Thư Khả khuyên can, hắn lập tức ra khỏi phòng.

Đi vào sảnh trà, thấy Lý Ngạn Thành đang cùng Lương Tuấn Đào náo nhiệt âm ỉ, Mạc Sở Hàn giống như có chút không hiểu lý do bọn họ cãi nhau là gì. a DiendanLeQuyDon Vòng qua hai người, chần đi đến cạnh Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết theo bản năng lui về sau một bước, đáy mắt trong veo đầy cảnh giác, cô lãnh lẽo quan sát người đàn ông trước mặt, cảm thấy đồng tử hắn tan rã như bệnh cũ tái phát.

“Tiểu Tuyết, ” Mạc Sở Hàn lẩm bẩm nói thầm, đi nhanh lại gần như bị mộng du “Đừng đi, đừng rời bỏ anh!”

“Sở Hàn!” Thư Khả nhanh chóng giữ chặt lấy hắn, dùng sức lay hắn, đồng thời nhắc nhở: “Anh tỉnh lại đi! Có phải 0anh nói mê không ? Bác sĩ, mau tới đây! Thần trí anh ấy không tỉnh táo!”

“Tránh ra!” Mạc Sở Hàn đẩy Thư Khả cứ không ngớt la hét ầm ĩ bên tai, chần ngoái đầu nhìn về phía beLâm Tuyết lại cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, tầm mắt mơ hồ, không có cách nào thấy rõ bóng dáng người trước mắt.”Tiểu Tuyết, em ở đâu?”

Lý Ngạn Thành bước lại gần, thân hình cao lớn chắn đường đi của Mạc Sở Hàn, ông ta trầm giọng quát: “Trở về phòng bệnh nằm đi!”

Lương Tuấn Đào giật mình, hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi, dù vạch trần được cái chết của Lý Huy có liên quan đến Mạc Sở Hàn, Lý Ngạn Thành vẫn yêu thương quan tâm đến gã kia như vậy. DiendanLeQuyDon Chẳng lẽ ông ta đã bị hắn hạ cổ ư? (bạn nào hay đọc ngôn tình chắc rõ về từ “hạ cổ” này, mình chỉ hiểu nôm na là dùng bùa chú gì đó). DiendanLeQuyDon Sao lại không phân biệt nổi thị phi đen trắng?

“Đừng cản tôi!” Mạc Sở Hàn hung ác đẩy Lý Ngạn Thành, giọng nói tràn ngập sự hán ghét: “Đừng giả vờ hiền lành trước mặt tôi, tôi không thích!”

“Rốt cuộc con thích cái gì?” Lý Ngạn Thành thật sự không có cách nào khác, ông ta đè thấp giọng, khẽ hỏi hắn: “Con thích Lâm Tuyết sao?”

Mạc Sở Hàn yên lặng đứng lại, không nói chuyện nữa.

“Ngoan, mau trở về nằm đi!” Lý Ngạn Thành tận tình khuyên nhủ hết nước hết cái, sau đó ghé sát tai hắn, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được: “Ba sẽ nghĩ cách mang cô ta đến cho con chơi đùa, ngoan ngoãn về phòng bệnh chờ đi!”

Sốt cao tấn công tầm mắt, thính lực và khả năng tư duy của Mạc Sở Hàn, vậy mà lời Lý Ngạn Thành tuy nhỏ nhưng từng chữ lại chui vào tai hắn, ghi tạc trong lòng.

Cuối cùng, không tiếp tục bướng bỉnh nữa, hắn nhỏ giọng hỏi ông ta: “Ông giữ lời chứ?”

“Chắc chắn!” Lý Ngạn Thành vừa kéo hắn hướng về phòng bệnh, vừa gào thét Thư Khả vẫn ngăn người bên cạnh: “Đứng ở đó làm gì? Còn không mau lại đây kéo người đàn ông của cô vào trong!”

Lúc này Thư Khả mới lấy lại tinh thần, cô ta hung hăng nhìn chòng học vào Lâm Tuyết một cái rồi chạy tới cùng Lý Ngạn Thành khuyên nhủ Mạc Sở Hàn trở về phòng bệnh.

Mất thấy ba người kia đều biến mất, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào nhìn nhau. Chuyện hôm nay không ai có thể dự đoán được, nếu không phải tận mắt trông thấy thì đều không thể tin nổi, Lý Ngạn Thành yêu thương Mạc Sở Hàn từ tận đáy lòng, choàn toàn không phải giả vờ, quả thực so với con đẻ của mình còn yêu thương hơn.

“Chúng ta đi thôi!” Nếu đã cùng Lý Ngạn Thành vạch trần mà không có lợi lộc gì thì đâu cần tiếp tục ở đây lãng phí thời gian nữa. DiendanLeQuyDon Lâm Tuyết đảo mắt qua chiếc máy tính tan thành nhiều mảnh trên sàn nhà, đáy mắt trong veo hiện lên tia nghi ngờ khó chiều.

Lương Tuấn Đào kéo tay cô, vừa cùng nhau sóng bước ra ngoài vừa thì thầm: “Sớm nói với em không nên đến rồi, lãng phí thời gian vô ích!”

Lâm Tuyết không đáp lời, cô vừa đi vừa trầm tư như đang suy nghĩ một vấn đề khó khăn. Đi chưa được vài bước, rốt cục đã thông suốt, cô lặng lẽ kéo tay áo Lương Tuấn Đào, thấp giọng nói: “Em nghi ngờ quan hệ giữa Mạc Sở Hàn và Lý Ngạn Thành không phải quan hệ bình thường!”

Trước sự vô lễ của Mạc Sở Hàn với con trai ruột của mình, thậm chí dù biết hắn hại chết con mình Lý Ngạn Thành vẫn không trách tội tí nào, ông ta vẫn quan tâm chăm sóc hắn, mặt này nhất định có ẩn tình! Trừ khi. DiendanLeQuyDon . . một giả thiết to gan lớn mật hiện ra, rất sống động!

Lương Tuấn Đào cũng nghĩ tới, vì đó là điều duy nhất có thể khiến toàn bộ lý do không hợp lý trở nên thuyết phục Mạc Sở Hàn cũng là con trai ruột của Lý Ngạn Thành!

Hai người bốn mắt đối diện, đều hiểu được ý đối phương liền gật đầu với nhau, quyết định trở về quân bộ sẽ tiếp tục điều tra rõ vụ án này.

Vừa ra khỏi sảnh trà đã bắt gặp Lý Văn San và Vân Thư Hoa sánh vai đi tới. a © DiendanLeQuyDon Thấy Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, bọn họ cũng có chút ngoài ý muốn.

“Này, anh đến gặp ba tôi à?” Lý Văn San gào to lên hỏi Lương Tuấn Đào.

Lương Tuấn Đào hoàn toàn chẳng muốn nhìn đến cô ta, “Ai là này hả?”

“Hừ!” Lý Văn San thấy đối phương tức giận, hừ lạnh một tiếng, hỏi những cảnh vệ kia: “Ba tôi ở trong này sao?”

Một cảnh vệ nhỏ giọng đáp lại: “Tướng quân ở trong phòng bệnh với Mạc thiếu!”

Lý Văn San vừa nghe thấy liền tức giận, cô ta oán giận nói với Vân Thư Hoa: “Ba càng ngày càng quá mức! Một mực không quan tâm chuyện trong nhà, cả ngày chỉ xoay quanh Mạc Sở Hàn!”

Vân Thư Hoa tiếp tục lặng im, chẳng bày tỏ gì với sự oán giận của Lý Văn San.

Tuy ở bên Lý Văn San nhưng ánh mắt anh ta lại thường xuyên liếc về phía Lâm Tuyết, trong đôi mắt đen dịu dàng hiện lên một tia rối rắm phức tạp.

Lâm Tuyết cố gắng không nhìn anh ta, coi như không quen biết. Cô kéo Lương Tuấn Đào nhắc nhở hần: “Chúng ta đi thôi!”—

Không ngờ Vân Thư Hoa rút tay khỏi tay Lý Văn San, anh ta đi tới, đầu tiên là lễ phép gật đầu với Lương Tuấn Đào rồi không quan tâm đối phương có để ý hay không đã ân cần hỏi thăm Lâm Tuyết: “Gần đây em khỏe không?”

Lâm Tuyết rũ mắt, ậm ừ ừ hừ không muốn nói thêm gì nữa.

“Tuyết.” Vân Thư Hoa bước nhanh tới một bước, trong đôi mắt đẹp hiện lên đau thương, “Em tin vào sự ly gián của Thư Khả sao? Vì cái gì mà không để ý tới anh?”

“Không hề!” Lâm Tuyết lắc đầu, cô nâng mắt thản nhiên nhìn anh ta, nói: “Em tin vào bản thân mình!”

“...” Vân Thư Hoa đầy đùng lời muốn nói lại bị ánh mắt lạnh của Lâm Tuyết bóp chết, anh ta nhất thời không biết nói gì cho đúng.

Lương Tuấn Đào bước lên trước vài bước, hần dùng thân hình cao lớn che chắn Lâm Tuyết, hai tay bắt trước ngực, đáy mắt sáng tràn đầy khiêu khích và địch ý: “Vân đại thiếu, tôi không thích người khác tùy tiện đến gần vợ tôi đâu!”

Vân Thư Hoa khổ sở chẳng nói nên lời, anh ta không để ý tới lời cảnh cáo kia mà dịch sang một bước, tiếp tục nói với Lâm Tuyết: “Tuyết, đừng hiểu lầm anh! Em biết Thư Khả là hạng người gì, đừng trúng kế ly gián của cô ta! Nếu em tin vào bản thân mình thì không nên nghi ngờ anh, anh toàn tâm toàn ý vì em, anh chưa bao giờ hãm hại em cả!”

“Tiểu tử, tại anh nhét đầy lông lừa à? Tôi đã nói không thích người khác đến gần vợ tôi rồi, anh không mau tránh xa chúng tôi trong sạch, còn dám gây án ngược à?” Có lẽ sự can đảm của Vân Thư Hoa khiến Lương Tuấn Đào khá bất ngờ nên hần nhất thời nổi giận. Siết chặt tay thành nắm đấm, hần liền vung vào người đàn ông đối diện.

Vân Thư Hoa bỗng chốc bị đánh, lão đảo lui về sau vài bước, anh ta ôm ngực, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch như tờ giấy.

Lý Văn San không bằng lòng, cô nàng vội đỡ lấy Vân Thư Hoa rồi chửi Lương Tuấn Đào ầm ĩ: “Lương lão nhị, anh ăn phải thuốc điên sao? Ra tay với Thư Hoa làm gì...”

“Trông coi người đàn ông của cô cho tốt đi!” Khi Lương Tuấn Đào khó chịu, ai nọ cũng không đổi, dù là Lý Văn San quen biết từ nhỏ cũng không được. Hắn nhướn mày cảnh cáo: “Nếu hắn còn dám nấn ná với bà xã tôi, tôi sẽ đánh gãy chân chó của hắn!”

“Ôi! Khẩu khí lớn thật! Anh cho rằng người nhà họ Lý đều là người chết à? Lương lão nhị, tôi cho anh biết, động đến một sợi tóc của Thư Hoa, Lý Văn San này là người đầu tiên không tha cho anh!” Lý Văn San nhảy lại gần, chỉ tay vào mũi Lương Tuấn Đào chưa tha: “Anh muốn động vào anh ấy, trước phải qua cửa là tôi đây, không phải anh độc ác sao? Dám ra tay với tôi à?”

“Cắt, không phải chưa chắc là xem thường! Cô biết tôi không đánh phụ nữ!” Lương Tuấn Đào lười so đo với người đàn bà chanh chua này, hắn quát: “Đa”Cút ngay, tôi muốn cùng bà xã trở về!”

“Mau mang bà xã bảo bối của anh cút đi, không có việc gì thì đừng chạy đến trước mặt chúng tôi!” Lý Văn San vừa hận Lương Tuấn Đào cuồng vọng vô tình, vừa hận Vân Thư Hoa biểu lộ tình ý miên man với Lâm Tuyết, cô ta đỏ mắt dùng đôi tay trắng như phấn đập đập mấy cái vào ngực Vân Thư Hoa, khóc ròng: “Đều trách anh, hại em bị Lương lão nhị ức hiếp!”

“Rất xin lỗi!” Vân Thư Hoa cúi đầu nhưng ánh mắt vẫn nhìn không được mà giữ lấy bóng hình xinh đẹp của Lâm Tuyết, anh ta chỉ hy vọng cô dừng rời đi nhanh như vậy.

Lúc này, Lý Ngạn Thành dần xếp ổn thỏa cho Mạc Sở Hàn xong vừa lúc bước ra, nghe thấy đại sảnh lộn xộn một hồi liền đi tới, thấy con gái khóc lóc làm mình làm mẩy với con rể, Lương Tuấn Đào vẫn chưa đi, ông ta không nhìn được, khuôn mặt già nua sa sầm.

“Ba!” Lý Văn San thấy cha đến, bèn chạy tới kéo tay ông ta chất vấn: “Rốt cuộc ba bận việc gì? Mấy ngày rồi con đều không thấy bóng dáng ba!”

“Tìm ba có chuyện gì à?” Lý Ngạn Thành vỗ vỗ tay con gái, giọng nói có vẻ mềm mỏng c.

“Có thể có chuyện gì nữa đây? Sinh nhật Thư Hoa sắp tới, con muốn tổ chức một sinh nhật linh đình cho anh ấy, cần đích thân ba phê chuẩn đó!” Lý Văn San tuổi không còn nhỏ, cô ta muốn cùng Vân Thư Hoa tu thành chính quả nhanh nhanh một chút. “Còn nữa, con và Thư Hoa đã bàn bạc xong, sau khi kết thúc sinh nhật chúng con định chọn ngày lành kết hôn! Muốn ngay tại tiệc sinh nhật anh đấy tuyên bố ngày kết hôn, coi như cung cấp thông tin chính xác ọi người luôn!”

“Tốt!” Tinh thần Lý Ngạn Thành mệt mỏi, ông ta cũng không có ý kiến gì, liền nói với con gái: “Con xem xét rồi thu xếp là ổn, cần ba kí tên ở đâu cứ nói!”

Hóa ra sinh nhật Vân Thư Hoa nhanh vậy đã đến! Lâm Tuyết bây giờ mới phát hiện ra bản thân mình lại quên mất sinh nhật anh ta. Bất gặp ánh mắt hi vọng của Vân Thư Hoa, cô rũ mắt xuống.

Thấy cô rõ ràng trốn tránh cái nhìn của mình, đôi mắt đẹp ảm đạm một hồi, anh ta có cảm giác khoảng cách giữa cô gái ấy và mình càng ngày càng xa. Cái gì khiến cô ấy xa lánh mình nhỉ? Đôi mắt dịu dàng hướng vào người đàn ông bên cạnh Lâm Tuyết rồi hiện lên một tia hận ý lạnh lẽo!

Lương Tuấn Đào, tao nhất định sẽ có cách cướp lại Lâm Tuyết!

*

Thẩm Doanh Doanh đi vào phòng bệnh của Hoàng Y Na, tuy nói nơi này canh gác nghiêm ngặt, không cho phép Hoàng Y Na rời phòng nhưng Lương Tuấn Đào không hạ lệnh cấm người ngoài đến thăm cô ta.

Là tiểu thư quân môn quyền quý, Thẩm Doanh Doanh chắc chắn có rất nhiều đặc quyền, ví dụ như lúc này đây có thể bước vào phòng bệnh đã bị giới nghiêm.

Hoàng Y Na phối hợp trị liệu, tình hình có vẻ không tồi. Lúc này, cô ta đang đứng trước cửa sổ sát đất quan sát phong cảnh bên dưới, nghe tiếng bước chân của Thẩm Doanh Doanh, cô ta quay đầu lại, tràn đầy tươi cười, nói: “Thẩm tiểu thư đã đến, mau ngồi đi!”

“Ồ, tinh thần có vẻ không tệ!” cThẩm Doanh Doanh liếc cô ta một cái, cao quý khoát tay trước ngực, nói: “Có chuyện gì cô mau nói đi, tôi rất bận!”

“Một mình tôi đợi ở phòng bệnh thật sự rất buồn, muốn tìm ai đó đến trò chuyện. Tạm thời Tuấn Đào đang hiểu lầm, cảm tôi đủ thứ, thực ra tôi rất muốn ra ngoài một chút!” Hoàng Y Na than thở bước qua, bảo y tá trẻ rót chén nước ấm, sau đó hỏi Thẩm Doanh Doanh: “Cô muốn uống gì?”

“Ai muốn uống gì ở phòng bệnh cô chứ! Còn chưa biết bệnh cô có lây hay không đâu!” Thẩm Doanh Doanh đầy mặt chán ghét, nếu không liên quan đến Lương Tuấn Đào, cô ta chẳng muốn thấy người đàn bà này!

“Được rồi!” Hoàng Y Na cũng không cố ép, cô ta ngồi xuống sofa, thấy Thẩm Doanh Doanh tràn đầy vẻ đề phòng, bèn thở dài yếu ớt, nói: “Cô thực sự không cần biến tôi thành kẻ địch! Thật ra chúng ta đều chung tình địch là Lâm Tuyết! Cô ta mới là người mà Tuấn Đào đặt trong tim!”

Những lời này đã thành công rời đi địch ý của Thẩm Doanh Doanh, cô ta và Hoàng Y Na cùng chung mối thù. “Lâm Tuyết kia chỉ là hồ ly tinh, sớm muộn gì cũng bị Lương ca ca vứt bỏ! Lương ca ca không cần người đàn bà rách nát như vậy, một ngày nào đó anh ấy sẽ hiểu, chỉ có tôi bằng thanh ngọc khiết, xuất thân cao quý mới là cô gái thực sự xứng đôi với anh ấy!”

Những lời này cũng để bóng gió với Hoàng Na, cô ta không nên vọng tưởng, tranh giành Lương Tuấn Đào với Thẩm Doanh Doanh này, bởi Hoàng Y Na không có thân phận và tài sản như cô ta!

“Tôi biết! Kỳ thật tôi vốn không mơ mộng gì, cô biết không, tôi chính là mối tình đầu của Tuấn Đào, hiện giờ fanh ấy có vợ, tôi... cũng có người đàn ông mình thích, cho nên...” Nói tới đây, Hoàng Y Na muốn nói lại thôi.

Nghe nói cô ta thích người đàn ông khác, Thẩm Doanh Doanh cảm thấy rất hứng thú, liền oanh tạc cơ hội hỏi: “Người đó là ai vậy?”

“Có nói cô cũng không biết đâu!” Hoàng Y Na vẫy vẫy tay, nói: “Cô lại đây, tôi chỉ nói với mình cô!”

Thẩm Doanh Doanh thấy cô ta thần thần bí bí thì có hơi sợ hãi, nhưng cảm thấy đồng người canh gác nên phòng bệnh rất an toàn, bản thân cũng không cần kiêng kị gì, cứ thế bước qua.

“Cho tôi mượn di động dùng đi, tôi gọi điện cho người yêu tôi!” Hoàng Y Na nói.

“Cô cho tôi là kẻ ngốc à? Cô là phạm nhân bị Lương ca ca giam lỏng, không thể liên lạc với người bên ngoài!” Thẩm Doanh Doanh hiển nhiên không bị thuyết phục.

“Chị em tốt, cô giúp tôi với. Tôi sẽ báo đáp cô!” Hoàng Y Na cúi xuống gần tai Thẩm Doanh Doanh, nhỏ giọng nói: “Tôi sẽ bảo người yêu mình giết Lâm Tuyết! Dù sao giữa tôi với Tuấn Đào cũng không thành, khi đó cô chính là người phụ nữ duy nhất có thể bầu bạn bên cạnh anh ấy!”

Thẩm Doanh Doanh hơi động tâm nhưng còn chút không tin tưởng. Cô ta nghi ngờ quan sát Hoàng Y Na, hỏi: “Người yêu cô là ai? Hắn có bản lĩnh lớn như vậy sao?”

*

Vì Lý Ngạn Thành không chịu phối hợp, chỉ dựa vào nhật ký trong máy tính, việc định tội cho Mạc Sở Hàn liền trở nên khó khăn.

Sau khi Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào trở về quân bộ, hai người tạm thời bỏ án tử này xuống, phái thuộc hạ tình nguyện dựa vào manh mối nhật ký cung cấp mà đi điều tra thu thập chứng cứ, sau đó bọn họ liên hệ với Bùi Hồng Hiên, mời dự hội nghị lần nữa, bàn bạc hành động kế tiếp.

Bùi Hồng Hiên nghe báo cáo các mặt xong, ông ngâm nghĩ một lúc lâu mới nói: “Tạm thời để dự tại nạn 65 xe cộ này xuống, trước cứ thẩm vấn Hoàng Y Na đã!”

Đúng vậy, hiện tại Hoàng Y Na là nhân chứng quan trọng nhất, manh mối từ miệng cô ta so với văn bản lưu trữ trong máy tính có giá trị hơn.

“Theo tin nhận được từ bệnh viện, tình trạng thân thể Hoàng Y Na đã có chuyển biến tốt đẹp, tinh thần cũng ổn định nhiều. Hiện tại muốn thẩm vấn hay không vẫn đợi ý kiến của anh!” Lương Tuấn Đào cảm thấy bản thân mình và Hoàng Y Na có quan hệ đặc biệt, chuyện thẩm vấn giao cho Bùi Hồng Hiên thực hiện vẫn thích hợp hơn, hẳn chờ nghe kết quả là được.

“Được!” Bùi Hồng Hiên gật đầu, nói: “Vụ án chết này giao ho tôi phụ trách, cậu chuẩn bị tháng sau đến Tam Giác Vàng hành động!”

Lương Tuấn Đào nao nao, hỏi: “Tào Lão Thất vẫn kiểm soát cục diện Tam Giác Vàng chứ?”

“Đã không hề được đại bộ phận trên địa bàn Tam Giác Vàng, đủ cùng Hoắc gia địa vị ngang nhau! Có muốn lật đổ Hoắc gia còn cần chúng ta tiếp viện và chỉ đạo! Cần nhắc trước kia cậu làm giảm nhuệ khí của Hoắc gia tại biên giới, lần này các lão lãnh đạo quân bộ quyết định để cậu đi phối hợp với Lão Thất hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này!” Bùi Hồng Hiên cực kì coi trọng Lương Tuấn Đào, ông tin rằng không có chuyện gì mà người trẻ tuổi trước mắt không làm được!

Lâm Tuyết im lặng lắng nghe, cô biết trong hành động lần này Lương Tuấn Đào sẽ mang mình theo, cũng biết hành động lần này rất nguy hiểm.

Cô sẽ theo hẩn đến Tam Giác Vàng diệt trừ ổ độc hay tiếp tục ở lại thủ đô hoàn thành mục tiêu đưa Mạc Sở Hàn vào ngục giam đây?

Bùi Hồng Hiên như nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Tuyết, ông liền nói tiếp: “Căn cứ vào tin tức mọi mặt, chứng tỏ rằng Mạc Sở Hàn và Hoắc Văn Phi có quan hệ không đơn giản. Hiện nay chỉ thiếu chứng cứ chính xác, nếu Hoàng Y Na có thể cung cấp phương diện này, có thể suy xét việc bắt Mạc Sở Hàn, đưa hẩn đến quân bộ thẩm vấn.”

Nói cách khác, chỉ cần có thể tìm kiếm lỗ hổng của Hoàng Y Na bên này, sự việc sẽ tốt lên rất nhiều.

Trầm mặc một chồi, Lâm Tuyết nói với Bùi Hồng Hiên: “Báo cáo Thủ trưởng, tôi còn chuyện quan trọng muốn báo!”

“Nói đi!” Bùi Hồng Hiên nhìn đồng hồ Thụy Sĩ trên cổ tay, ông chuẩn bị phải rời đi.

“Trong lúc Mạc Sở Hàn bắt cóc tôi, hẩn từng đưa tôi tới một sông bạc dưới lòng đất! Quy mô sông bạc kia rất lớn, bên trong thoáng khí mù mịt, vừa cung cấp đồ dùng bài bạc, sân bãi còn phục vụ tình dục! Tôi cảm thấy hẩn là nên nhanh chóng điều tra chỗ đó, phá bỏ nơi tàng trữ dơ dáy ô nhiễm!” Khi Lâm Tuyết đi vào sông bạc, trong lòng đã thề nhất định sẽ tìm cách hạ nơi đó. Nhưng do quá bận rộn rối rắm với Mạc Sở Hàn và những huyện khác, hiện tại cô mới tìm được cơ hội báo cáo tình hình với cấp trên.

Nói xong những lời này, cô phát hiện ra sắc mặt Bùi Hồng Hiên trở nên hơi kỳ quái, sắc mặt Lương Tuấn Đào cũng quái lạ, hai người không ai nói gì.

“Sao thế?” Lâm Tuyết cảm thấy sự khác thường, quan sát hai vị lãnh đạo cao cấp trước mắt, hỏi: “Chẳng lẽ mặt này có chỗ không thể cho ai biết hay sao?”

Bùi Hồng Hiên ngẫm nghĩ một chút, mới nói: “Được, tôi biết rồi!” Nói xong, bồng ta đứng dậy rời đi.

Lâm Tuyết nhìn bóng dáng Bùi Hồng Hiên biến mất, mới hỏi Lương Tuấn Đào bên cạnh: “Xảy ra chuyện gì thế? Em cảm thấy ông ấy như có chút mất hứng!”

Lương Tuấn Đào cũng không biết nên giải thích với cô thế nào cho phải, hẩn trầm ngâm trong chốc lát mới nói: “Chuyện sông bạc kia đừng quản!”

“Vì sao?” Lâm Tuyết nhướn đôi mi thanh tú, rót cục hơi hơi hiểu ra: “Có phải các anh quen biết ông chủ sau hậu trường không?” Nói xong không thấy Lương Tuấn Đào trả lời, cô liền cười lạnh nói: “Quả nhiên là quan lại bao che cho nhau, còn nói cái gì mà nhân dân là con em bộ đội, các người thấy bản thân mình xứng với danh hiệu này sao?”

Lương Tuấn Đào đành chịu, hẩn bảo toàn bộ cảnh vệ binh trong phòng hội nghị ra ngoài rồi nhỏ giọng nói: “Không những anh và Hồng Hiên quen biết ông chủ sau hậu trường, thực ra em cũng quen đấy!”

70. Q.2 - Chương 17 Phần 1

Chương 17: Lén Lút

Lâm Tuyết cũng quen chủ nhân sông bạc ư? Cô rất bất ngờ, ngẫm nghĩ trong chốc lát, rốt cục nhìn không được mà hỏi: “Là ai vậy?”

“Là Lãnh Bân!” Lương Tuấn Đào ra dấu chó lên tiếng, nhắc cô đừng nói lung tung: “Đây là thông tin tuyệt mật, không cho phép tùy tiện tiết lộ ra ngoài!”

“...” Lâm Tuyết kinh ngạc đến mức ngẩn ngang, quả thực không biết nên làm thế nào cho phải.

Lãnh Bân? Chính là vị thiếu tướng không quân cao cao tại thượng kia; vị mỹ nam tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành đồng thời cũng là đứa cháu vàng của Phó chủ tịch Lãnh!

Kể có được nhiều thân phận chói mắt, là thiên chi kiêu tử cũng làm ăn bản thủ sao? Anh ta mà lại ngầm kinh doanh sông bạc ư? Nếu không phải nghe từ chính miệng Lương Tuấn Đào, cô hoàn toàn không tin đây là sự thật!

“Em đừng nghĩ quá xấu về chuyện này, thật ra Lãnh Bân kinh doanh bất chính không phải vì mưu lợi cá nhân!” Lương Tuấn Đào gãi gãi đầu, thử giải thích một số điều ít người biết đến cho Lâm Tuyết nghe: “Em biết không, rất nhiều tham quan hoặc tội phạm, dù biết rõ chúng có tội nhưng không tìm thấy chứng cứ, trong thời gian ngắn chẳng có cách nào buộc chúng vào vòng pháp luật! Không nói về ai khác, như Mạc Sở Hàn mà nói, hẳn là kẻ tình nghi mưu sát Lý Huy, cũng là đầu sỏ gián tiếp hại đại ca anh gặp chuyện không may, đương nhiên anh hận không thể giết hắn ngay lập tức! Nhưng luật pháp không cho phép, còn coi trọng cái thứ chứng cứ chó má gì đấy, còn đòi quy trình pháp định, tóm lại là một đồng n những chuyện vặt vãnh vô tích sự, đợi đến lúc mọi thứ được chuẩn bị ổn thỏa để có thể định tội thì đoán rằng hắn cũng đã lớn tuổi mà chết!”

Lâm Tuyết yên lặng, cô biết trong pháp luật tồn tại rất nhiều lỗ hổng, hơn nữa bộ phận hành chính làm việc lề mề kéo dài, quan lại đùn đẩy cho nhau, gặp án chết khó giải quyết hoặc đụng chạm phải người có bối cảnh, có quan hệ tương hỗ lẫn nhau thì giữa chừng sẽ phát sinh biến cố.

Đợi đầy đủ chứng cứ, tiếp tục thông qua toà án xét xử rồi đưa ra phán quyết công bằng thì quả là một quá trình phiền phức xa xôi.

“Lãnh Bân chuyên giết tham quan hoặc xã hội đen tội ác chồng chất! Tốc độ tử hình tội phạm của anh ta nhanh hơn quân đội nhiều, chỉ cần xác định mục tiêu, tối hôm đó đã có thể thực hiện! Làm những kẻ cặn bã đó không có cơ hội eatrión chạy, lấy lại công bằng cho người vô tội bị những tên độc ác kia hại chết!” Tuy Lương Tuấn Đào không nhúng tay vào chuyện của Báo Bầy nhưng hẳn rất tôn trọng sự lựa chọn của Lãnh Bân, hẳn cảm thấy đây là việc chính nghĩa hả lòng hả dạ!

Lâm Tuyết vẫn yên lặng, trong lòng cô vô cùng khiếp sợ. Hóa ra bên trong quân đội có bề ngoài vẻ vang chói mắt lại tồn tại nhiều điều mờ ám đến vậy. Giống như dưới lòng đại dương mệnh mông là những lớp sóng hỗn loạn, phức tạp quỷ bí khiến người ta không ngờ nổi.

“Báo Bầy là tập đoàn sát thủ số một – số hai trên thế giới, nuôi dưỡng, sàng lọc, chọn lựa trên toàn thế giới những sát thủ cao cấp nhất! Muốn tập đoàn sát thủ hoạt động, chắc chắn cần lượng vốn quay vòng lớn. Tiền vốn này chủ yếu từ hai nguồn, thứ nhất dựa vào người dân tự giác quyên tiền, thứ hai chính là buôn bán bất chính! Để duy trì sự ổn định và dự trữ tài chính cho Báo Bầy, Đầu Báo chỉ có thể nhúng tay vào hắc đạo!”

Lâm Tuyết càng nghe càng kinh ngạc, cô nhìn không được liền cắt lời Lương Tuấn Đào: “Nhân dân quyên tiền là thế nào?”

“Cách một khoảng thời gian Báo Bầy sẽ liệt kê tên một đám khốn nạn tội ác chồng chất, ai muốn những kẻ bại hoại này chết thì quyên tiền vào tài khoản gắn tên hắn, đến thời điểm, tài khoản nào nhiều tiền nhất sẽ chứng minh kẻ kia đáng chết nhất!”

Quả thực Lâm Tuyết từng nghe qua lời đồn này nhưng cô không ngờ trên thế giới thật sự tồn tại chuyện ấy. Xã hội thời nay cũng có hiệp khách chính nghĩa vì người dân diệt trừ những khối u ác tính mà pháp

luật không có biện pháp đưng vào. Nhưng việc nghĩa ấy chắc chắn cần phải có thế lực và bối cảnh cường đại, bằng không hoàn toàn không thể ngấm chống lại thế lực hắc ám.

“Quyền tiền cũng không ổn định, số thu vào không thể thỏa mãn được hoạt động của Báo Bầy, Đầu Báo tham gia buôn bán bất chính cũng vì bất đắc dĩ. Lâm ăn phi pháp thường liên quan đến ma túy, cá cược, súng ống đạn dược, Đầu báo không muốn dính vào ma túy và súng ống đạn dược nên chỉ có thể đặt chân vào giới cá cược. Hoàng Cung ngấm mở ra nhăm vào đám cá sấu lớn, muốn qua cửa phải được bạn bè là khách thẻ vip dẫn đến, trong sòng bạc, chỉ có người tiêu phí ít nhất hơn ngàn vạn đồng mới có tư cách được nhận thẻ vip. Sòng bạc vốn không buôn bán với quần chúng bình dân nên em yên tâm, nó sẽ không phá hỏng cuộc sống bình thường của người dân, hạ cổ đến nơi đó ngoài cá sấu lớn, cao hơn còn có tham quan và lão đại xã hội đen, dân chúng bình thường và nhà giàu nhỏ hoàn toàn không dám đặt chân đến!”

Lâm Tuyết tiêu hóa những tin tức này, nếu không phải chính tai nghe thấy, cô quả thực không dám tin! Thế giới vốn không có chuyện công bằng trọn vẹn, hóa ra muốn biểu dương chính nghĩa ngay thẳng cũng cần hắc ám tà ác trợ giúp.

Nói xong, Lương Tuấn Đào vuốt tay, ngửa mặt dựa vào lưng ghế, cười khổ: “Những bí mật này có đánh chết cũng không thể nói ra, hôm nay anh đã nói thật hết với em, nếu bị Lãnh Bản biết được ..”

“Thì sao?” Lâm Tuyết tức thì hơi hơi căng thẳng, cô nắm chặt bàn tay trắng trẻo, lo lắng hỏi han: “Anh ta có thể trở mặt giết chúng ta diệt khẩu hay không?”

Là sĩ quan quân đội cao cấp, bất kể động cơ có phải vì giúp đỡ chính nghĩa hay không, chuyện ngấm nuôi dưỡng sát thủ, kinh doanh sòng bạc nếu bị tiết lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ có một trận gièm pha gây sóng to gió lớn, đâu phải người nào có năng lực cũng cứu được sóng to!

“Ha ha!” Lương Tuấn Đào nhin không được cười rộ lên, hần cảm thấy đáng vẻ căng thẳng của cô cực kì đáng yêu. Hần sắp lại gần, đáy mắt lấp lánh tràn ra chút ôn nhu, tiếng nói trở nên vô cùng nhỏ như gió xuân lướt qua mặt: “Lo lắng cho anh à?”

Lâm Tuyết liếc hần một cái, quay mặt đi không để ý tới lời trêu chọc, cô hỏi sang chuyện khác: “Chuyện này. . . Bùi Hồng Hiền có biết không?”

Bùi Hồng Hiền có vẻ cũng biết sự tình, nhưng ông ta không tình nguyện đi sâu nghiên cứu nên mới để Lương Tuấn Đào nói cho cô biết những điều này sao?

Lương Tuấn Đào ngồi dậy, vừa thu thập tài liệu vừa nói: “Lãnh Hương – chị họ Lãnh Bản là vợ Bùi Hồng Hiền, mẹ Lãnh Bản là cô ruột của Bùi Hồng Hiền!”

“. “Lâm Tuyết không nói gì, quả nhiên, đúng là một mạng lưới quan hệ rắc rối khó gỡ và giao thiệp siêu cường, sợ rằng rất khó toàn vẹn được công việc bất chính quy mô lớn như vậy.

“Bà xã, nhớ giữ bí mật đó! Nhớ kỹ mình là quân nhân, chú ý không thể tùy tiện tiết lộ việc cơ mật. ” Lương Tuấn Đào vừa định tiếp tục răn dạy cô vài câu thì di động rung lên, chần chừ lấy nhìn vào dây số xa lạ. Tiện tay ấn nút nghe điện, “Alo, ai thế?”

“Anh đang ở đâu vậy?” Từ điện thoại truyền ra một giọng nói tội nghiệp như sắp khóc.”Em rất sợ!”

Là Hoàng Y Na! Lương Tuấn Đào ngẩng đầu nhìn Lâm Tuyết theo bản năng, người kia có vẻ cũng không để ý xem chần đang nói chuyện với ai.

“Em dùng di động của ai gọi cho anh thế?” Đây mới là việc Lương Tuấn Đào quan tâm nhất, rõ ràng hần đã bảo người trông coi Hoàng Y Na cho tốt, không để cô ta liên lạc với bên ngoài.

“Anh đừng giận! Em, em dùng điện thoại của bạn anh!” Giọng Y Na cẩn thận như sợ nói sai một chữ sẽ chọc giận khiến Lương Tuấn Đào cúp máy. “Anh có thể đến gặp em không? Trừ anh ra, em không muốn gặp ai hết! Dù là người của quân bộ đến thăm vấn, em cũng không nói gì, cùng lắm thì em sẽ tự sát!”

“Đừng quá khích!” Lương Tuấn Đào biết thân thể Hoàng Y Na không khỏe lắm, hơn nữa hiện tại bị kích thích có thể xúc động gây ra cực đoan. “Em phải phối hợp với quân bộ để điều tra, tranh thủ sự khoan hồng!”

“Không! Bọn họ không ai hiểu em, chỉ anh mới có thể hiểu được em! Xin anh đẩy, đến gặp em đi! Gặp anh, cái gì em cũng nói! Hơn nữa, em còn có thể giúp anh đối phó với Hoắc gia!” Giọng Hoàng Y Na ngập tràn sự kích động thẳng thắn nào đó, “Tuấn Đào, em có thể cung cấp tin tức liên quan đến Hoắc gia cho anh!”

Lương Tuấn Đào nghe vậy liền ngăn người theo bản năng, quả nhiên Hoàng Y Na có quan hệ với Hoắc gia, cô ta chính là nội quỷ Hoắc gia phái đến! Xác định được điểm nhỏ này, trong lòng hắn ngũ vị trộn lẫn, nhất thời im lặng không nói gì.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra mà khiến Hoàng Y Na phản bội quân hiệu, phản bội tín ngưỡng, bị Hoắc gia lợi dụng? Nhưng Lương Tuấn Đào không hận cô ta, ngược lại trong lòng còn dâng lên một sự áy náy nhỏ.

Vì hắn cô ta mới rơi vào tay Hoắc gia! Chắc chắn chịu không ít đau khổ, Hoắc gia nổi tiếng độc ác, cô ta bệnh tật lâu ngày phần nhiều cũng có liên quan cùng chuyện này! Không biết cô ta đã chịu bao nhiêu dày vò tra tấn vô nhân tính mà đành khuất phục! Chưa chết cũng tróc một lớp da.

“Y Na, nghe em thẳng thắn như vậy, anh rất . . . vui mừng! Cảm ơn vì em lạc đường vẫn biết quay lại!” Lương Tuấn Đào cố gắng an ủi cô ta hai câu: “Nếu em có thể phối hợp tích cực đào ra nội tình Hoắc gia, lập nhiều chiến công, anh sẽ thay em xin lãnh đạo đoái công chuộc tội, giảm nhẹ hình phạt!”

“Được, em sẽ! Em sẽ cung cấp cho danh tất cả tin tức và manh mối em biết nhưng không phải để đạt được gì, cũng không vì giảm bớt hình phạt, mà là vì danh!” Hoàng Y Na khẽ quát lên, cô ta nức nở nói: “Vì anh, em tình nguyện làm mọi việc! Dù bị Hoắc gia phản bội, em cũng muốn giúp anh diệt trừ khối u ác tính này!”

Đối với Lương Tuấn Đào mà nói chắc chắn những lời kia rất hấp dẫn, dù sao hắn đang dốc toàn lực đối phó với Hoắc gia, cần có một người tay trong biết rõ tình hình đối phương! Hiện giờ Hoàng Y Na đã bị quân bộ khống chế, tin rằng cô ta sẽ không gian trá. Nếu cô ta lạc đường còn biết quay lại, chủ động giao ra tin tức quan trọng, cũng có khả năng muốn tranh thủ cơ hội lập công.

“Được! Anh đến ngay!” Lương Tuấn Đào sau khi trầm ngâm liền đồng ý, còn dặn dò: “Em giữ cảm xúc ổn định, đừng kích động, chú ý thân thể nhé!”

“Cảm ơn anh còn lo lắng cho em, bệnh em lập tức tốt lên phân nửa rồi! Nhưng chỉ mình anh qua đây thôi, em, em không muốn thấy Lâm Tuyết!” Hoàng Y Na lại nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

“Được!” Lần này, Lương Tuấn Đào rất sung sướng ưng thuận.

Cúp máy, hắn lại dùng điện thoại quân tuyến trên bàn bấm số của bệnh viện quân khu, trực tiếp dặn dạy người ở bên kia một chập: “Lập tức điều tra rõ cho tôi, rốt cuộc ai đã cho Hoàng Y Na mượn di động dùng, tuyệt đối không đơn giản! Còn nữa, toàn bộ y tá, bác sĩ phụ trách phòng bệnh, cả cảnh vệ trông coi tạm thời rời cương vị công tác để điều tra!”

Thật đáng giận, không dễ chịu gì khi đưa ra cảnh báo, nhóm người kia lại lơ lửng đến mức dám không đặt mệnh lệnh của hắn vào lòng! Nhắc nhở họ chút, tránh lần sau lại quên.

Lâm Tuyết hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh muốn đến bệnh viện quân khu, Hoàng Y Na nói có tin tức quan trọng báo cáo với anh, cô ta tình nguyện giúp đỡ hành trình Tam Giác Vàng của anh!” Lương Tuấn Đào nói xong mới ngộ ra, hắn nói với cô: “Em cũng cùng đi đi! Nhưng trước hết dừng để cô ấy thấy em, đợi anh lấy được thông tin, sau đó sẽ cùng nhau trở về!”

Trong phòng bệnh đều gắn thiết bị theo dõi, Lương Tuấn Đào muốn Lâm Tuyết xem qua màn hình để tránh việc khi hắn một mình ở cạnh Hoàng Y Na sẽ tạo thành hiểu lầm khó xử.

Mọi chuyện đều hiện ra trước mắt Lâm Tuyết khiến cô biết được giữa người đàn ông kia và Hoàng Y Na chỉ thuần túy là giải quyết việc chung, không tồn tại bất kỳ sự ái muội nào.

Cô đương nhiên hiểu dụng ý của hắn, nhẹ giọng môi nói: “Không cần thiết!”

“Em phải đi, không đi cũng phải đi!” Lương Tuấn Đào hiểu cô gái nhỏ này, ngoài mặt không quan tâm, thật ra lại thường để bụng! “Bà xã, anh thích em căng thẳng với anh!”

“Thối thật! Em chẳng muốn căng thẳng với anh, ai thích thì nhận đi, cam đoan rằng em không nhỏ mọn!” Lâm Tuyết tùy ý mở miệng đùa giỡn cùng Lương Tuấn Đào, thật ra trong lòng có chút cảm động và ảm áp nho nhỏ. Hắn đã bắt đầu để ý đến cảm nhận của cô, cũng cố gắng tránh làm cô đau lòng thất vọng, nhận ra dụng tâm của hắn, Lâm Tuyết thấy cả người bấm áp vui vẻ, tâm tư như chưa từng trống rỗng như vậy!

*

“Đồ đàn bà thối không biết xấu hổ! Lừa gạt tôi, cô sẽ không được chết tử tế đâu!” Thẩm Doanh Doanh tận lực mắng nhiếc Hoàng Y Na, còn vươn tay túm mái tóc quần dài hung hăng lôi kéo.

Hoàng Y Na bệnh tình suy yếu đâu địch nổi Thẩm Doanh Doanh xuất thân từ quân đội, ngay cả chống đỡ cũng không thể, đành từ cổ họng giật ra tiếng hô cứu mạng: “Người đâu! Cứu mạng! Mưu sát rồi!”

Lập tức liền có y tá và cảnh vệ viên nghe thấy xông vào kéo hai người ra, lúc này mới phát hiện mặt mũi Hoàng Y Na đã bầm dập, mái tóc quần xinh đẹp đã bị nhổ vài túm.

“Đừng can tôi, tôi muốn đánh chết người đàn bà ti bỉ không biết xấu hổ kia!” Thẩm Doanh Doanh cực kì phẫn nộ, đồng thời âm thầm hận bản thân mình dốt nát. Sao lại dễ dàng bị Hoàng Y Na đùa giỡn như vậy chứ? Được lắm, ấn tượng của Lương Tuấn Đào với cô ta chắc chắn càng kém hơn, ngấm lại bản thân bị lừa mà cô ta xúc động muốn liều mạng với Hoàng Y Na.

Hoàng Y Na được nhân viên chữa trị và chăm sóc kéo ra, cô ta vuốt vuốt mấy dúm tóc bị giật khỏi da đầu rồi đáp trả kẻ phẫn nộ đang gào to Thẩm Doanh Doanh kia: “Tôi nói mượn điện thoại di động của cô gọi cho người đàn ông của tôi, sao hả? Người yêu tôi chỉ có một, chính là Lương Tuấn Đào! Cô cho rằng là ai chứ?”

“Đồ điểm thối, dám trêu chọc tôi!” Thẩm Doanh Doanh giận điên lên, cô ta phát hiện nếu dùng tâm cơ và thủ đoạn thì so với người đàn bà trước mặt, cô ta thật sự kém xa. “Không phải cô nói cô có người đàn ông khác sao? Không phải cô nói đã vứt bỏ mọi ảo tưởng với Lương ca ca ư? Không phải cô nói cô cam lòng rời đi ..”

“Thẩm Doanh Doanh!” Một giọng nói phẫn nộ đột ngột vang lên cắt đứt lời chửi rủa của Thẩm Doanh Doanh, “Hóa ra chính cô cho cô ấy mượn di động, quá to gan! Cô có chút tính tự giác và kỷ luật nào của người lính không? Có phải không muốn lăn lộn trong quân đội nữa không?”

Thẩm Doanh Doanh vừa nghe thấy giọng nói này, trái tim dường như nhảy lên một cái, quay đầu lại phát hiện ra Lương Tuấn Đào dẫn theo vài sĩ quan cấp tá đã đi vào phòng bệnh. Cô ta vội thu lại sự ngang ngược, thay bằng vẻ mặt oan ức, khóc lóc chạy lên cáo trạng: “Người đàn bà họ Hoàng kia thật sự rất xấu xa, cô ta gạt em. . .”

“Cô ấy lừa cô ư?” Lương Tuấn Đào hận không thể ném cô gái ngực bự ngốc nghếch này từ cửa sổ sát đất ra ngoài.”Nào cô ngẩn à? Sao lại để cô ấy gạt mình? Di động là bị cô ấy lừa đi chứ không phải bị cướp à?”

“Lương ca ca, em sai rồi! Rất xin lỗi, sau này em sẽ nhớ kỹ lời dạy bảo!” Thẩm Doanh Doanh khổ không nói nên lời, bởi lý do bị lừa thật sự khó nói. Đầu thế nói cô ta mong Hoàng Y Na được người yêu cứu đi, sau đó sẽ ám sát Lâm Tuyết. những lý do này không thể nói ra. “Muốn trách thì trách người đàn bà kia quá giáo hoạt!”

Mấy vị sĩ quan nhìn không được mà cười rộ lên, bởi lời Thẩm Doanh Doanh nói khiến họ nhớ tới một câu kịch kinh điển được lưu truyền rộng rãi: không trách quốc quân quá vô năng, chỉ đổ thừa cộng quân quá giáo hoạt!

Thấy mọi người cười thành tiếng, Thẩm Doanh Doanh càng cảm thấy mất mặt, cô ta đâu tưởng được người này, cứ dùng hai tay che mặt mà khóc lớn lên.

Lương Tuấn Đào chẳng muốn nói lời vô nghĩa, hắn dứt khoát phát tay bảo người đưa Thẩm Doanh Doanh đi thẩm tra. “Bảo tin cho quân bộ, nghiêm khắc xử phạt cô ta tội trái quân kỷ!”

Thẩm Doanh Doanh vừa nghe đã trợn tròn mắt, quên cả khóc. Lần trước xử phạt khiến cô ta mất quân hàm mà vất vả lắm mới đạt được khi tốt nghiệp, lần này xử phạt tiếp. cô ta có thể bị khai trừ xuất ngũ không đây? Ngấm thối mà cả người lạnh như băng, bất chấp mặt mũi tự tôn, cô ta tiến lên liều lĩnh ôm lấy

Lương Tuấn Đào, khóc ròng: “Lương ca ca, đừng giao em cho quân bộ! Hu hu. . . Em không muốn rời khỏi quân ngũ, em không muốn xa anh!”

Rời khỏi quân đội không đáng sợ, đáng sợ chính là không còn có cơ hội gần gũi với chiến thần nữa, làm sao bây giờ!

“Đã đưa cô ta đi chưa? Lỡ tai các anh điếc hết rồi bà?” Lương Tuấn Đào đến cả nhìn cũng không thèm nhìn Thẩm Doanh Doanh đang ôm chặt lấy mình, hần chỉ rống lên với người bên cạnh.

Những sĩ quan và cảnh vệ vội bước lên phía trước kéo Thẩm Doanh Doanh ra, sau đó hai sĩ quan liền cứng rắn đưa cô ta đi.

Đội tiếng khóc lóc với âm lượng lớn của Thẩm Doanh Doanh dần biến mất, Hoàng Y Na mới sửa sang mái tóc, cô ta dùng giọng nói pha lẫn bất đắc dĩ nói: ba”Tuấn Đào , em xin lỗi, để có thể gặp anh, em buộc phải dùng hạ sách này. Nhưng anh phải tin em, lúc ấy là Thẩm Doanh Doanh cam tâm tình nguyện cho em mượn điện thoại!”

Lương Tuấn Đào luôn tán thưởng những người khôn khéo giỏi giang, bất kể là đàn ông hay đàn bà, nhưng nếu có cái nào heo, dù xinh đẹp cũng chỉ sợ khó nhận được sự coi trọng của hần. Hoàng Y Na năm đó, giữa hoa thơm lạ khiến hần có vài phần kính trọng, phần lớn nguyên nhân vốn do cô ta thông minh lanh lợi.

“Anh biết rồi!” Lương Tuấn Đào còn biết giờ phút này Lâm Tuyết đang theo dõi, thu hết mọi chuyện phát sinh trong phòng vào mắt, để tránh chọc cô không vui, hần cố gắng duy trì khoảng cách với Hoàng Y Na.

“Tuấn Đào!” Hoàng Y Na chậm rãi đến gần hần, hai tay mở ra muốn ôm chầm người đàn ông trước mặt.

Lương Tuấn Đào vội lắc mình né tránh, nghiêm mặt nói: “Có chuyện gì em cứ nói thẳng, xin em tự trọng chút, anh là người có vợ rồi!”

Hoàng Y Na tức giận cắn chặt môi nhưng ngoài mặt vẫn chưng ra bộ dạng đau lòng bất đắc dĩ. Cô ta dùng ánh mắt ưu thương nhìn hần, lã chã chực khóc: “Anh không cần nhắc nhở em từng giờ từng phút, em sẽ không gây ra chuyện gì đâu!”

Vì trong lòng ngượng ngập với cô ta, Lương Tuấn Đào cứ luôn không hỏi hai năm nay cô ta đi đâu hoặc đã trải qua những chuyện gì. Chung quy hần cảm thấy, thương tổn đã tạo thành, hỏi nhiều cũng vô ích. Hần không thể hứa hẹn gì với cô ta, cũng sẽ không có hỏi về đã qua của cô ta.

Nhưng hần biết, hiện tại Hoàng Y Na định nói thẳng những chuyện hai năm nay với mình, hần không biết mình có dũng khí để đối mặt hay không? Bởi mọi thứ cô ta gặp phải đều là vì hần.

“Tuấn Đào!” Hoàng Y Na dùng hai tay che mặt, riu rít khóc nhỏ, “Em, em. . . bị người ta luân phiên cưỡng bức!”

“...” Lương Tuấn Đào nhìn vẻ mặt bi thương bất lực kia, nhin không được mà tiến gần về trước, hần vươn tay muốn giữ chặt cô ta nhưng lại chậm rãi rút tay về, nắm thành quyền trước ngực. Hần thề, nhất định phải nhờ tận gốc Hoắc gia, tuyệt đối không khinh xuất tha thứ ối người họ Hoắc!

“Hu hu hu hu.” Hoàng Y Na khóc đến hụt hơi, bỏ tay xuống, trên mặt đã đầm đìa nước mắt, cô ta khóc lóc kể lể với Lương Tuấn Đào: “Thân thể em đã hoàn toàn suy sụp, gặp phải rất nhiều sự tra tấn và lăng nhục không đếm nổi, Tuấn Đào, anh có thể tha thứ cho em không? Em thật sự chống đỡ không nổi!”

71. Q.2 - Chương 17 Phần 2

Lương Tuấn Đào là người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, rất cuộc nhin không được, hần vươn tay nắm chặt tay cô ta, yết hầu uất ức lên xuống, thật lâu sau, hần khàn giọng nói với cô ta: “Em kể hết toàn bộ những gì em biết ra, yên tâm, có anh ở đây, đừng ai nghĩ tới việc động đến em!”

Hắn không trách việc Hoàng Y Na phản bội mình bởi thủ đoạn của Hoắc gia quá độc ác, người khác không thể chịu đựng đều đã chết hết! Ngược lại, Lương Tuấn Đào còn thương tiếc, áy náy với cô ta, hắn cảm thấy mọi thứ cô ta gặp phải đều không tránh khỏi liên quan tới mình.

Hoàng Y Na chỉ chờ những lời nói này, đúng lúc nhào vào ngực hắn cất tiếng khóc lớn.

Lương Tuấn Đào vẫn còn lý trí nhưng hắn thật sự không đành lòng đẩy cô ta ra, quay đầu nhìn camera một cái, hắn dùng ánh mắt ý vị thâm trường, hy vọng Lâm Tuyết có thể hiểu mình.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Bùi Hồng Hiên dẫn theo vài cảnh vệ thân cận bước tới, thấy Lương Tuấn Đào cũng ở đây, hơn nữa Hoàng Y Na còn ở trong ngực hắn, ông ta không khỏi giật mình, mày kiếm nhíu lên.

“Đào Tử!” Bùi Hồng Hiên trầm giọng quát một tiếng.

Lương Tuấn Đào thấy Bùi Hồng Hiên liền biết ông ta chuẩn bị thẩm vấn Hoàng Y Na, hắn vừa muốn nói chuyện, Hoàng Y Na trong ngực đã nổi điên ôm chặt hắn, giống như sợ tới mức mất hồn mất vía: “Tuấn Đào, em sợ! Em không muốn thấy người lạ! Đừng giao em cho người lạ, trừ anh ra, em không muốn gặp ai khác!”

Hoàng Y Na sợ hãi, rúc vào ngực Lương Tuấn Đào không chịu thò đầu ra, Lương Tuấn Đào không đành lòng để cô ta tiếp tục bị kích động, liền vỗ về sống lưng, an ủi: “Đừng sợ, có anh ở đây, không ai đưa em đi đâu!”

Bùi Hồng Hiên nhìn tình hình, biết Lương Tuấn Đào lại xử trí theo cảm tính. Ông ta vội nghiêm khắc nhắc nhở: “Đào Tử, đừng quên cậu có trách nhiệm của người lính! Không thể làm theo cảm tính! Cậu và Hoàng Y Na có quan hệ đặc biệt, tình cảm cá nhân của cậu với cô ta sẽ quá nhiều, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phán đoán, để tôi thẩm vấn cô ta!”

“Không, tôi không cần! Tuấn Đào, em sợ... Em sợ những người đàn ông hung thần ác sát... Thấy bọn họ em lại nghĩ đến việc mình bị .. Hu hu...” Hoàng Y Na khóc đến hụt hơi, làm tổ trong ngực Lương Tuấn Đào không chịu ra.

Đầu óc Lương Tuấn Đào càng loạn hơn, hắn cố ý để Lâm Tuyết quan sát cuộc nói chuyện giữa mình và Hoàng Y Na vì sợ cô ghen tuông, nhưng hiện giờ... Hắn ôm Hoàng Y Na vào lòng, thật sự là tự mình đào giếng chôn mình, tự gây nghiệt không thể sống được! Sớm biết vậy, chi bằng đừng vẽ vời thêm chuyện!

Lâm Tuyết chậm rãi đứng dậy nói với cảnh vệ đang trông coi phòng theo dõi: “Anh nói với Lương thủ trưởng rằng tôi có việc đi trước, bảo anh ấy cứ bận rộn đi!”

Nói xong, cô liếc nhìn hình ảnh trên video lần cuối, Bùi Hồng Hiên đang tức giận rời khỏi phòng bệnh, có thể nhận ra Lương Tuấn Đào đã từ chối ông ta thẩm vấn Hoàng Y Na, hắn định tự thân xuất mã.

Khóe miệng Lâm Tuyết hé ra một tia mỉa mai: từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, lời này quả nhiên không sai!

*

Ra khỏi bệnh viện, Lâm Tuyết đang định trở về quân khu thì đột nhiên nhận được điện thoại Vân Đóa gọi tới.

Lâu rồi cô không liên lạc với cô bé, Lâm Tuyết theo bản năng cho rằng cô bé đã xảy ra chuyện, vội vàng nhận điện. “Lâm Tuyết, em muốn gặp chị!”

Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, nói: “Được, cho chị địa chỉ!”

*

Cô lái xe tới một quán cà phê, đến chỗ ngồi được đặc sẵn liền thấy không chỉ có Vân Đóa mà Vân Thư cũng ở đây.

Đẩy mắt trong veo lạnh lẽo, cô bình tĩnh bước qua.

“Lâm Tuyết! Đã lâu không gặp, em rất nhớ chị!” Vân Đóa nhiệt tình nhào đến, tặng cô một cái ôm chầm thật lớn.

Lâm Tuyết vỗ vỗ vai cô bé, hỏi: “Gần đây em thế nào?”

“Không tồi!” Vân Đóa chu cái miệng nhỏ nhắn mong chờ, đôi mắt sáng chuyển hướng sang Vân Thư Hoa bên cạnh vẫn đang im lặng: “Anh trai là do em đưa đến, chị đừng trách anh ấy không nói gì đã đến gặp chị nha!”

Khóe miệng Lâm Tuyết nở nụ cười nhàn nhạt, cô đáp lại: “Gì mà trách hay không trách chứ? Em dùng từ nghiêm trọng vậy ư?”

Lâm Tuyết đầu hi vọng Vân Đóa sẽ biết chuyện giữa mình và Vân Thư Hoa, không nên để cô gái đơn thuần như thế phải chịu đựng nhiều rối rắm phức tạp.

Nghe Lâm Tuyết bảo không ngại, Vân Đóa hé ra nét mặt tươi cười, cô kéo Lâm Tuyết ngồi xuống rồi nói với bồi bàn: “Mang cho chúng tôi hai ly Lam Sơn thêm đường, một li Cappuccino không đường, còn cae bánh bông lan mới ra lò nữa!”

Ba người ngồi chung thế này từng là cảnh tượng quen thuộc, bây giờ lại như có khoảng cách nào đó, nhất thời không tìm thấy sự hòa hợp và ăn ý trước kia.

Vân Đóa suy nghĩ đơn thuần hơn, cô cũng không nghĩ nhiều lắm, một tay kéo Lâm Tuyết, một tay kéo Vân Thư Hoa vui vẻ nói: “Ba người chúng ta đã lâu không cùng ngồi nói chuyện phiếm rồi!”

Lâm Tuyết vỗ vỗ tay cô, quở trách: “Đều lớn cả rồi còn như trẻ con!”

“Chị Lâm Tuyết, sắp đến sinh nhật anh trai em rồi đó! Chị chưa quên chứ?” Vân Đóa nhăn nhó cái mũi nhỏ, nghiêng đầu về phía Lâm Tuyết.

Cô vẫn nhớ! Bởi trong bệnh viện, Lý Văn San đã cố tình tìm Lý NGạn Thành để bàn bạc về giấy thông hành mời dự sinh nhật cho Vân Thư Hoa.

Yêu lặng một hồi, cô ngẩng đầu, khuôn mặt thanh lệ mang theo một tia vui vẻ nhàn nhạt, nói: “Vài ngày trước chị đã chuẩn bị quà tặng cho Thư Hoa, tiếc rằng...”

“Tiếc gì cơ?” Vân Đóa quan sát cô, phỏng đoán: “Không phải bị tấn lạc rồi chứ?”

“Ôi! Thật đáng tiếc!” Vân Đóa thở dài xong lại cảm thấy không bình thường liền nói: “Chị có thể mua lại mà!” Dứt lời, thấy Lâm Tuyết trầm mặc không nói, cô bé liền kéo kéo cánh tay cô, lắc lắc năn nỉ: “Chị Tiểu Tuyết, chị Tiểu Tuyết tốt bụng, chị tặng anh em quà sinh nhật được không? Đừng chóng giận như vậy!”

Lâm Tuyết ngẩng đầu, cô nhìn Vân Thư Hoa vẫn một mực yên lặng không lên tiếng bên cạnh, cười cười nói: “Được!”

“Thật chứ?” Hôm nay, nhiệm vụ của Vân Đóa chính là vì anh trai mình cầu xin quà tặng, bây giờ mục đích đã đạt được, cô bé vô cùng thích thú mà uống cà phê và ăn bánh ngọt mới ra lò, rất là vui vẻ!

Thấy Vân Đóa phấn chấn hơn nhiều so với lần trước, Lâm Tuyết mừng thay cho cô. Chùng cô gái nhỏ uống cà phê trong chốc lát, cô tiện thể còn khuyến bảo vài câu: “Em sớm nên thế này, nên bỏ cuống, không thể cứ tiếp tục rồi ren! Đời người rất ngắn, vui vẻ là một ngày, khổ sở cũng là một ngày, sao không sống vui vẻ chứ!”

“Chị nói quá đúng!” Vân Đóa nuôi một miếng bánh ngọt, cô nở nụ cười ngọt ngào: “Em rất hy vọng một ngày nào đó ba người chúng ta có thể rời khỏi thành phố này, ra nước ngoài định cư, còn mẹ em nữa, 4 người cùng sống chung, thật là vui vui về bao nhiêu!”

Nếu nói trong cuộc sống còn có gì khiến Lâm Tuyết lưu luyến thì đó là chút tình cảm ấm áp của cô đối với Vân mẹ. Tình cảm của cô và Vân mẹ không khác gì mẹ con ruột thịt, ngay cả di ruột cô là Hứa Tĩnh Dao cũng không thể so được; đối với Vân Đóa lại càng giống chị em, ngoài hai người bạn thân thiết lướt lên từ nhỏ bên nhau (Thư Khả đã phản bội Lâm Tuyết vì Mạc Sở Hàn, Mã Đồng Đồng cũng vì Lưu Dương mà xa lánh cô), chỉ còn lại duy nhất Vân Thư Hoa từng khiến cô có cảm thấy có thể dựa dẫm vào người thân.

Nhưng Lâm Tuyết biết mình không thể thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ vì cô vĩnh viễn không thể gả cho Vân Thư Hoa!

Yên lặng bản khoăn suy nghĩ, Lâm Tuyết có thể cảm nhận được ánh mắt của Vân Thư Hoa đảo tới đảo lui trên người mình, cũng cảm thấy hình như anh ta có chuyện muốn nói với mình, nhưng vài lần muốn nói lại thôi.

“Ăn no rồi, cũng uống đủ rồi!” Vân Đóa nói với Lâm Tuyết: “Tiểu Tuyết, chị ngồi với anh trai em một lát, em có chút việc phải ra ngoài một chuyến!”

Lâm Tuyết biết cô bé cố tình tạo cơ hội để mình và Vân Thư Hoa ở chung nhưng cô không muốn đơn độc đối mặt với người đàn ông kia. Lúc này, sự nghi ngờ giữa hai người rất mạnh, xa cách ngổ ngang, nếu một mình đối mặt chỉ càng lạnh lẽo bế tắc hơn.

“Chị cũng phải về quân khu, hai người cứ đi đi!” Lâm Tuyết đứng dậy, đồng thời lễ phép mà lạnh nhạt nói với Vân Thư Hoa: “Em cứ chúc anh sinh nhật vui vẻ trước, có lẽ sinh nhật anh em không thể tham gia! Nhưng em sẽ chuẩn bị quà tặng, đến lúc đó, nếu em không thời gian thì sẽ bảo người mang qua cho anh!”

Trong lòng Vân Thư Hoa càng lạnh lẽo hơn, anh ta cảm thấy khoảng cách giữa mình và Lâm Tuyết đang kéo dài với tốc độ của ánh sáng, càng kéo càng xa, chớp mắt đã cách muôn sông nghìn núi, muốn tới gần lần nữa quả thật rất khó!

Hóa ra tình cảm là thứ dễ hỏng, nó như là đồ sứ trân quý, đã vỡ rồi dù có phục hồi như cũ thì vẫn để lại vết nứt.

*

Tiến anh em Vân gia xong, Lâm Tuyết đi dạo trên co phố đông đúc không mục đích, hiện giờ cũng đâu có việc gì phải làm.

Nếu nói còn tâm nguyện gì chưa thành ở thành phố này thì đó chính là chuyện đưa Mạc Sở Hàn vào ngục giam, nhưng không biết tại sao, đột nhiên cô thấy mất hết hứng thú, đối với việc mình vẫn kiên trì cũng trở nên lung lay.

Vì sao phải ném Mạc Sở Hàn vào ngục giam nhỉ? Vì cô sợ hắn sao? Không có lý do nào đủ khiến cô thấy đúng tình hợp lý cả.

Càng nghĩ càng có cảm giác có phai nếu cô chịu từ bỏ tất cả, xoay người bước đi thì có thể cười vang một tiếng, bỏ lại sau lưng những thứ khiến bản thân hỗn loạn, vứt bỏ thành phố trống rỗng không hề lưu luyến cô?

Vô nghĩa, thật sự vô nghĩa! Mỗi người đều có đối tượng để quan tâm, có việc để bận rộn, có mục tiêu của mình, chỉ có cô là không!

Mạc Sở Hàn có Thư Khả, dù cô ta bị hủy dung, tình cảm của hắn với cô ta vẫn không thay đổi; Lương Tuấn Đào có Hoàng Y Na, dù biết rõ Hoàng Y Na là nội gián Hoắc gia phải tới, hắn vẫn thương yêu luyện tiếc cô ta, không nỡ để bất cứ thứ gì làm cô ta sợ hãi; cô tính toán gì chứ? Cô đang làm gì đây?

Tống Mạc Sở Hàn vào ngục thì sao? Vạch trần bộ mặt thật của Hoàng Y Na thì thế nào? Cô rốt cục cũng chỉ là cây lục bình không gốc rễ, bồng bềnh vô định, không đâu là chốn cho cô trở về, không nơi nào là nhà cô.

Cuối cùng, đi mệt. Lâm Tuyết ngồi xuống cạnh bồn hoa sạch sẽ ở ven đường, yên lặng nhìn màn đêm bao trùm thành phố, yên lặng nhìn từng ngọn đèn nê-on sáng lên, yên lặng hít hít hương vị đồ ăn lan truyền trong không khí.

Đường phố đông đúc, Lâm Tuyết ngồi một mình góc, nhin không được ngâm nga một co khúc: “Tôi là một con nhím cô đơn, tôi dùng gai nhọn giấu đi sự tự ti. Nghĩ rằng không tìm được đồng loại nên mới sợ bầu trời tối đen...”

Mạc Sở Hàn từng hát bài hát này, mỗi khi hắn hát đều đau buồn, cô sẽ gắt gao ôm chặt lấy hắn, muốn đuổi sự cô đơn và lạnh lẽo của hắn đi, nhưng cô đâu biết, mình mới là người cô đơn nhất trên đời!

“Ôi! Tôi thật không rõ, vì sao mỗi lần gặp cô, cô đều ưu sầu như vậy chứ!”

Một giọng nói có vẻ quen thuộc vang lên, Lâm Tuyết hạ đáy mắt trầm tư xuống trước mắt cô xuất hiện đôi giày da xa xỉ bóng lưỡng thuộc nhãn hiệu cao cấp, men theo đôi giày hướng lên phải trên là đôi chân thon dài thẳng tắp và thân thể ngọc thụ lâm phong cao ngất nổi bật, đương nhiên còn có một khuôn mặt tuấn tú mê người, chết không đền mạng.

Là Lưu Dương! Lâm Tuyết khẽ nhướn mi, sau đó mỉm cười không thành tiếng.

Lưu Dương nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: “Tôi rất buồn cười ư?”

Cô mím miệng, học bộ dáng bất cần đời của đối phương, cũng nghiêng đầu, vẻ mặt tựa như có chút khó hiểu: “Tôi không ngờ anh còn dám xuất hiện trước mặt tôi!”

Chẳng lẽ lần trước dạy dỗ chưa đủ tàn nhẫn sao? Nhiều ngày như vậy không thấy Lưu Dương, cô cho rằng trí nhớ anh ta rất tốt!

“Cắt!” Lưu Dương xì mũi coi thường, nói: “Không phải tôi sợ anh ta đâu! Là... không thêm so đo như anh ta thôi! Gần đây tôi rất bận, hơn ữa nhìn Tuấn Đào thực sự hơi đáng ghét nên không tiếp tục gặp mấy người nữa.”

Lâm Tuyết phối hợp gật đầu theo, cô cũng không làm khó Lưu Dương: “Hóa ra là vậy!”

“Đương nhiên rồi! Cô cho rằng tôi bị anh ta dọa sợ tới mức không dám xuất hiện ư? Hoàn toàn sai lầm! Thập phần sai lầm!” Lưu Dương đến gần, thân hình cao lớn cúi xuống, hứng thú quan sát cô, đột nhiên anh ta thấp giọng hỏi: “Có phải Đào Tử lại bệnh cũ bệnh tái phát không?”

“...” Nhân chị sơ tính bản ác, người này đúng là tính xấu không đổi!

“A, nhìn biểu hiện của cô là tôi biết mình đoán không sai!” Lưu Dương dứt khoát đặt mông ngồi cạnh cô, anh ta tùy tiện nói: “Vừa rồi cô hát rất dễ nghe, hát lại một lần cho tôi nghe chút đi!”

Lâm Tuyết đứng dậy, sửa sang quần trang, nghiêm mặt nói: “Tôi phải về quán khu rồi!”

“Có cần phải vậy không?” Lưu Dương rất bất mãn, liền đứng dậy theo, “Tôi vừa tới cô liền đi, quá không nể mặt nhau!”

Mặt mũi của anh ta thì so chứ? Lâm Tuyết không thêm để ý, xoay người vẫy taxi định trở về bệnh viện rồi tiếp tục ngồi xe quân vụ về quân khu.

“Đừng!” Lưu Dương đưa tay ra nắm chặt bàn tay trắng nõn, anh ta không đợi cô giận dữ đã mau miệng nói: “Đồng Đồng dừng ở đây, chúng tôi định đi ăn, cô cũng cùng đi đi!”

Đồng Đồng ư? Lâm Tuyết né khỏi tay Lưu Dương như phản xạ có điều kiện, cô ngoái đầu nhìn xung quanh, quả nhiên Mã Đồng Đồng đã xuất hiện trong tầm mắt.

Bóng dần nồng đậm như bóng dáng quan thuộc của Mã Đồng Đồng vẫn rất rõ ràng. Mã Đồng Đồng tức thì đi tới, cười vô tâm vô phế như thường ngày: “Lưu Dương, đôi háo sắc này, đã bảo theo mình tới nhà hàng pháp dùng bữa, trên đường thấy cậu ở đây, anh ấy liền đi không đành!”

Lâm Tuyết thấy Mã Đồng Đồng cười mở, không có thần thái nhăn nhó của cô gái ghen tuông, cô thoáng yên tâm, có lẽ ngày đó, trong điện thoại đối phương chỉ nhất thời cáu kỉnh nên mới ngắt điện thoại thôi! Dù sao con gái đang yêu cảm xúc cũng hay thay đổi.

“Cậu đến mà quản lý tốt bạn trai cậu đi, nếu anh ta không đạt tiêu chuẩn, mình khuyên cậu vẫn nên nhanh nhanh đá đi rồi tìm anh chàng khác!” Lâm Tuyết nửa đùa nửa thật nói.

Cô vẫn luôn không đồng ý việc Mã Đồng Đồng ở bên Lưu Dương, nhưng dù khuyên nhủ thế nào Mã Đồng Đồng cũng không nghe. Đêm nay lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, nhiều ít gì cũng có chút xấu hổ. Lâm Tuyết dứt khoát không tránh né, trực tiếp chỉ ra Lưu Dương chính là sắc phôi, gặp con gái liền rút chân không được, hôm nay là cô, ngày mai có thể là người khác, tóm lại cô muốn bảo Mã Đồng Đồng nên chuẩn bị tâm lý trước.

“Trái lại tôi muốn cô ấy bỏ tôi, nhưng cô ấy cứ dính vào không tha, còn tuyên bố nếu tôi vứt bỏ cô ấy, cô ấy sẽ chết cho tôi xem!” Lưu Dương buông tay, quăng cho Lâm Tuyết cái nhìn bất đắc dĩ.

“Thật không?” Lâm Tuyết không để ý tới anh ta mà quay đầu nhìn Mã Đồng Đồng, giọng nói có chút u lãnh: “Đồng Đồng, cậu thấy anh ta nói vậy còn có tên đồ hay sao?”

Mã Đồng Đồng giả vờ như không nghe thấy lời bọn họ, cô kéo tay Lưu Dương, nói: “Này, đã mời khách rồi! Em và Lâm Tuyết đều đói bụng, anh mời chúng em một bữa ngon đi!”

“Đi thôi!” Lưu Dương cầu còn không được, anh ta liền nói với Lâm Tuyết: “Cô cũng đừng ngồi một mình buồn xuân thương thu nữa, theo chúng tôi đi ăn cơm đi!”

“Khỏi cần! Hai người đi đi, tôi phải về quân khu!” Đương nhiên Lâm Tuyết không muốn đi theo làm bóng đèn cản trở, huống chi cô cảm thấy đang có khúc mắc xuất hiện giữa mình và Mã Đồng Đồng.

“Không được, vất vả lắm tối nay mới gặp nhau, không tụ tập thì chưa giải tán!” Dĩ nhiên lời nói giữ lại này là của Mã Đồng Đồng, cô nắm tay Lâm Tuyết, kéo đối phương về phía chiếc Porsche đỗ sau bồn hoa.

“Xe của hai người dừng ở đây ư?” Lâm Tuyết giật mình, chiếc xe chỉ cách cô một bức tường, vừa vặn ẩn núp khiến cô không thấy được.

“Đúng thế!” Mã Đồng Đồng vừa nói chuyện cũng Lâm Tuyết vừa làm mặt quỷ với Lưu Dương, nửa đùa nửa thật nói: “Người này thích nhất là làm mấy chuyện lén lút, ví dụ như lén theo dõi cậu, khi thấu cậu đơn độc suy sụp sẽ giả vờ như tình cờ gặp nhau, nghĩ đủ mọi cách thu hút cậu, dù suýt nữa bị ông xã cậu đánh rụng răng vẫn không nhớ lâu được!”

“...” Lâm Tuyết nghĩ vậy liền liếc về Lưu Dương bên cạnh, người phía sau nhún nhún vai, khuôn mặt tuần tú tươi cười ngằm tỏ vẻ chẳng có việc gì, quả không hổ là họ hàng dính dáng đến Lương Tuấn Đào, da mặt dày đến mức xe lửa có thể chạy qua.

“Còn nữa!” Mã Đồng Đồng luôn luôn mỉm cười nhưng trong đôi mắt to lại toát ra tia tuyệt vọng đau thương âm ỷ, “Cậu không biết anh ấy mê luyện cậu điện cuồng cỡ nào đâu... Ha ha, nói ra buồn cười chết người! Đêm cậu ngủ lại nhà bọn mình, nửa đêm khuya khoắt không ngủ được, anh ấy tỉnh dậy rình xem cậu, kết quả đúng lúc gặp cậu mượn xe anh ấy rời khỏi cửa. Cậu đoán xem sau đó anh ấy đã làm những chuyện tốt gì chứ?”

Lâm Tuyết kinh ngạc mà nhìn Lưu Dương, sắc mặt người kia khẽ biến đổi nhưng anh ta không phủ nhận lời Mã Đồng Đồng, cũng không cần cô nói tiếp.

Mã Đồng Đồng cười đến gập người, dùng tay lau lau khóe mắt cười ta nước mắt, ngẩng đầu dùng tay chỉ về Lưu Dương nói: “Anh ấy lái xe theo cậu ra ngoài, khi cậu trở về cũng theo về theo! Hôm sau còn có ý tốt nói cái gì mà chưa tỉnh ngủ, buồn cười quá, thật buồn cười!”

72. Q.2 - Chương 18 Phần 1

Chương 18: Sự Thật

Vốn đêm đó Lâm Tuyết nhận được điện thoại của Mạc Sở Hàn bảo cô tới bệnh viện xem xem Lương Tuấn Đào đang làm chuyện tốt gì, cô liền mượn xe Lưu Dương lái đến bệnh viện, kết quả là thấy cảnh Lương Tuấn Đào ở cạnh Hoàng Y Na cả đêm. Nhưng cô không ngờ người đàn ông kia lại đi theo mình suốt dọc hành trình!

Lâm Tuyết vẫn không nhìn Lưu Dương, mà ánh mắt kinh ngạc đặt lên Mã Đồng Đồng đang cười đến mức toàn thân run rẩy, cho tới khi đối phương cười đủ rồi, cô mới lạnh lùng hỏi: “Cậu đã thấy rõ ràng như vậy, biết thế rồi có hiểu được không? Vì sao không chịu rời xa anh ta hả?”

Mã Đồng Đồng ngừng cười, đôi mắt từ từ đỏ lên, cô cắn môi áp chế cảm giác xúc động muốn khóc.

“Mình không muốn cùng hai người dùng bữa nữa! Hy vọng cậu có thể hiểu rõ quan hệ giữa hai người sẽ đi đến đâu, đừng uống phí tình cảm vô ích thế này!” Lâm Tuyết xoay người, cô đi đến ven đường giờ tay đón một chiếc xe taxi. Hai người phía sau không tiếp tục giữ cô lại nữa, ngồi vào xe rồi, khi nhìn từ cửa kính ra bên ngoài, cô phát hiện ra Lưu Dương đã ngồi vào chiếc Porsche chói mắt của anh ta, sau đó, đôi mắt trong veo không thể tin nổi vào những chuyện xảy ra tiếp theo.

Lưu Dương khởi động xe, Mã Đồng Đồng liều mạng chạy tới muốn mở cửa, đương nhiên cửa xe đã bị Lưu Dương khóa cứng, cô làm thế nào cũng không mở ra nổi, tiếp đó Lưu Dương nhấn ga, xe Porsche đen huyền liền giống tia chớp đen lủi mất.

Mã Đồng Đồng khóc lóc đuổi theo nhưng chỉ trong chớp mắt, chiếc xe kia đã biến mất giữa dòng xe cộ tấp nập.

“Dừng xe!” Cuối cùng Lâm Tuyết nhịn không được, cô xuống taxi, bước lên giữ chặt Mã Đồng Đồng đang liều mạng đuổi theo, cô tàn nhẫn lắc lắc, quát: “Đồng Đồng, rốt cuộc cậu sao rồi?”

Mã Đồng Đồng khóc đến nỗi cả người run rẩy, ra sức khóc thút thít, cô bắt lấy cánh tay Lâm Tuyết, trong đôi mắt to tràn ngập buồn thương, run giọng nói: “Làm sao bây giờ? Anh ấy tức giận, anh ấy giận vì mình nói những lời kia!”

“Không biết tại sao cậu cứ để ý đến anh ta như vậy? Mình thấy anh ta không có nửa phần để ý đến cậu đó!” Người ngoài cuộc tỉnh táo kẻ trong cuộc u mê, Lâm Tuyết thật sự nhìn không ra Lưu Dương đối với Mã Đồng Đồng có gì chân tình thực lòng, anh ta chỉ dùng cô gái này để tiêu khiển thôi! Đây vốn là một cuộc phiêu lưu, đáng tiếc Mã Đồng Đồng đã phạm sai lầm, coi phiêu lưu là thực.

Mã Đồng Đồng như không nghe thấy lời Lâm Tuyết nói, cô chỉ thì thào lặp lại sự lo lắng của mình: “Anh ấy sẽ không về nhà, sau này vĩnh viễn không trở về nữa, làm thế nào bây giờ?” “Nhà” mà cô nói là ngôi biệt thự Lưu Dương mua cho cô, nếu người đàn ông kia chán ghét muốn vứt bỏ cô, thì ngôi biệt thự đó chính là khoản đền bù tổn thất.

Lâm Tuyết kéo cô đến ven đường, dùng sức giữ bả vai muốn Mã Đồng Đồng tỉnh táo chút. “Cậu tỉnh lại đi! Nơi đó là phòng ngoài để anh ta trộm hương cườp ngọc (ý chỉ sự dâm dục nam nữ) mà thôi, anh ta vốn không coi chỗ đó là nhà!”

“Không đúng! Đó là nhà của mình và anh ấy!” Mã Đồng Đồng hoàn toàn mất đi sự tùy tiện thường ngày, cô bây giờ không khác gì những cô gái thất tình bình thường, chỉ sợ hãi lo được lo mất! “Lâm Tuyết, cậu giúp mình tìm anh ấy về được không? Cậu giúp mình nói vài lời hay, anh ấy nhất định sẽ nghe lời cậu!”

“Đồng Đồng!” Lâm Tuyết chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cô tát người đối diện một cái, cao giọng quát lên: “Cậu dẫn độn hả?”

Mã Đồng Đồng giống như bị cái tát kia lay tỉnh, cô lấy tay bịt mắt, lảo đảo lui về sau vài bước, sau đó xoay người nhanh chân bỏ chạy.

“Đồng Đồng!” Lâm Tuyết sợ cô gặp chuyện không may, bèn nhanh chóng đuổi theo, nhưng thành phố xầm tối, dòng người như dật, xe cộ như nước, vài khúc quẹo đã hoàn toàn mất dấu Mã Đồng Đồng.

Nhìn xe cộ đông đúc và cảnh tượng người người vội vã qua đường cô lại cảm thấy bất lực.

*

Lâm Tuyết dọn về ở trong phòng ký túc xá độc thân trước kia, Lương Tuấn Đào bận rộn ở lại bệnh viện chăm sóc Hoàng Y Na luôn tái phát chứng động kinh, hẳn muốn bất cứ lúc nào cũng thu thập được tin tức để báo cáo lên trên, trong lúc nhất thời cũng chẳng quan tâm hay muốn tranh luận với Lâm Tuyết về việc này.

Nghe Tiểu Cao báo Lâm Tuyết đã chuyển đồ đến ký túc xá, Lương Tuấn Đào dễ dàng nhận ra Lâm Tuyết lại dễ tính tình của cô vợ nhỏ, nhưng hẳn tin rằng đợt thời gian bận bịu qua đi, hẳn kiên nhẫn dụ dỗ là có thể dỗ dành cô quay lại.

Việc bận bịu thể mà kéo dài tới ba ngày, chờ báo cáo xong toàn bộ tin tức Hoàng Y Na cung cấp lên quân bộ xong, Lương Tuấn Đào mới trở lại quân khu.

Trong quân khu vẫn còn một đồng quân vụ lớn chờ hấn xử lý, bận rộn nửa ngày, vất vả lắm mới ngừng lại nghỉ ngơi, hấn liền bảo Tiểu Cao gọi Lâm Tuyết tới.

Hấn muốn lên lớp một khóa chính trị thật tốt cho cô, con quý nhỏ kia, hơi tí là thích gây mâu thuẫn trực tiếp với hấn, thật khiến người ta đau đầu.

Lương Tuấn Đào xoa xoa mi tâm, nghĩ xem khi Lâm Tuyết qua đây, mình nên nói gì trước, vừa lúc lại nghe thấy cảnh vệ binh báo cáo: “Sĩ quan Trần Kiến An có việc quan trọng muốn báo lên thủ trưởng!”

Lương Tuấn Đào ngẩng đầu, nói: “Để cậu ta vào!”

Trần Kiến An vừa nhập ngũ chưa lâu đã được hấn đặc cách đề bạt làm sĩ quan cấp 1, chủ yếu là do hấn nhìn trúng tinh thần trách nhiệm nghiêm túc của anh ta. Hôm nay, lại một lần nữa chứng minh sự đặc cách đề bạt của hấn với Trần Kiến An tuyệt đối không lầm.

“Báo cáo thủ trưởng, sĩ quan Trần Kiến An có tin tức quan trọng trình báo!” Trần Kiến An một tay giơ lên chào theo nghi thức quân đội, tay kia thì cầm một chiếc túi đựng laptop thoạt nhìn có chút cũ kĩ.

“Nói đi!” Lương Tuấn Đào dựa nửa người vào ghế, đôi mắt sắc bén lạnh căm, không nổi giận mà vẫn uy phong.

Trần Kiến An bước lên trước, đặt túi lên bàn rồi đẩy cho hấn, “Quyển nhật kí này tôi tìm thấy khi cho nổ Thu Cẩm Viên, nó cũng được lấy ra từ két bảo hiểm. Lâm Thiếu úy chỉ đem máy tính xách tay đi, còn cuốn sổ này thì không lấy. Tôi cảm thấy nó có giá trị rất lớn nên mới giữ lại. Sau khi về quân khu, lật dở vài tờ, thấy bên trong có rất nhiều nội dung quan trọng nên mang tới để Thủ trưởng xem!”

Lấy ra từ Thu Cẩm Viên ư? Lương Tuấn Đào ngồi dậy, tiện tay cầm lấy rồi mở ra một trang.

Thay vì nói đây là nhật kí thì càng giống ghi chép hơn. Trên trang viết cũng không ghi rõ ngày tháng, từng đoạn từng đoạn không khác gì ghi lại cảm nghĩ sự việc. Đại thể vừa lật ra, chữ viết không ít.

Nét chữ Khái đẹp dễ rất nhỏ, kiểu chữ mạnh mẽ hữu lực, cỏi mở không kiềm chế được, vừa nhìn đã biết nó được viết ra từ bàn tay đàn ông!

Lương Tuấn Đào nheo mắt, chỉ mới nhìn lướt qua liền bị nội dung bên trên thu hút.

“Tôi trở về mang theo sự tận tụy của bọn họ, bắt đầu trả thù tàn khốc, tôi muốn hai nhà Vân Lâm hoàn toàn bị hủy diệt! Hai gia đình đó, tội ác chồng chất, đời vận số tan hết, xem ai sẽ giúp đỡ bọn họ đây!”

Lương Tuấn Đào ngẩng đầu, bình tĩnh thản nhiên hỏi Trần Kiến An: “Việc cậu giữ quyển sổ này, Lâm Tuyết có biết không?”

“Báo cáo thủ trưởng, cô ấy không biết!” Trần Kiến An hơi thấp thỏm, anh ta ngừng một chút rồi hỏi: “Anh có muốn báo cho Lâm Thiếu úy không?”

“Không cần thiết!” Lương Tuấn Đào khoát khoát tay, dặn dò: “Nhớ giữ bí mật, không cho phép cậu nhắc đến chuyện này với bất cứ ai!”

“Dạ, thủ trưởng” ! Trần Kiến An đánh tay chào, nói: “Không có chuyện gì khác tôi xin phép ra ngoài!”

“Đi đi!” Lương Tuấn Đào gật gật đầu, đợi Trần Kiến An đi rồi, hấn nhắc điện thoại nội bộ bấm số của quân bộ, dặn dò: “Sĩ quan bậc 1 Trần Kiến An ở Sư đoàn 706 nhiều lần lập công, đề nghị thăng cho anh ta hai cấp!”

Quả nhiên hấn đã không nhìn lầm Trần Kiến An, tiểu tử này làm việc rất tích cực! Thứ được Trần Kiến An lặng lẽ cất giữ đúng là một vật chứng quý giá, so với văn bản trên laptop của Lâm Tuyết còn quan trọng hơn gấp trăm lần!

Nhìn vào điểm này, để Trần Kiến An thăng lên sĩ quan cấp 3 vẫn có chút chưa đủ!

“Báo cáo!” Tiểu Cao đi tới, “Lâm văn thư đã đến!”

Lương Tuấn Đào giấu nhật kí xong mới nói: “Bảo cô ấy vào đi!”

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt kể từ ngày chia tay ở bệnh viện.

Sắc mặt Lâm Tuyết vẫn trong trong trẻo như trước, vẫn yên tĩnh như vậy, giống như bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến cô bị kích động mất khống chế.

Cô đứng ở vị trí cách hần rất xa, giọng nói có loại khí phách hết sức lạnh nhạt: “Thủ trưởng gọi tôi đến đây có chuyện gì?”

Lương Tuấn Đào đứng dậy, bước qua.

Thấy hần tới gần, cô xê dịch lui về sau một bước, giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Có gì anh cứ nói thẳng, tôi vẫn đang nghe!”

“Bà xã à!” Lương Tuấn Đào trơ mặt sấp lại, hần cúi đầu quan sát sắc mặt cô, cười hì hì nói: “Còn ghen ư?”

Ai ghen tuông chứ? Mặt Lâm Tuyết ẩn chứa nụ cười u lạnh, cô nhẹ nhàng lặp lại lần nữa: “Tôi không ăn dấm chua, thật đấy!”

Lương Tuấn Đào yên lặng chăm chú nhìn vào mắt cô, đôi mắt trong veo hờ hững lạnh nhạt, thật sự không hề có cảm xúc dao động nào. Trong tim hần tức thì như bị nhét tảng đá, vừa uất ức vừa nặng trĩu. Hóa ra, bản thân mình thật sự chưa đủ phân lượng khiến cô ghen tuông!

Lương Tuấn Đào cười cười tự giễu, vươn ra cánh tay sắt kéo cô vào lòng, hần dịu dàng nói với cô: “Lại đây, anh cho em biết chuyện trước kia giữa anh và Hoàng Y Na!”

Hần nợ Hoàng Y Na nhiều lắm cho dù cô ta phản bội khiến hần đau lòng! Nếu không phải vì hần, nếu không do hần liên lụy, Hoàng Y Na sẽ không thảm như ngày hôm nay. Bất kể thế nào, hần cũng không bỏ mặc cô ta không hỏi han gì.

“Khỏi cần!” Lâm Tuyết nhẹ nhàng tránh khỏi ngực hần, cô lại lui về phía sau, ngẩng khuôn mặt thanh lệ lạnh lùng, thản nhiên nói: “Thật sự không cần thiết!”

Quả thực không có cách nào tóm được cô, muốn nổi giận nhưng bản thân lại đuối lý, Lương Tuấn Đào đành nuốt nuốt bọt, tiện thể nuốt luôn toàn bộ hỏa khí xuống. “Được.” hần cười gật gật đầu, nói: “Không đề cập tới chuyện Hoàng Y Na! Anh nói chuyện em thích nghe vậy!”

Cô thích nghe ư? Lâm Tuyết hơi nhướng mi, im lặng nhìn hần.

Nói thật, mỗi khi Lương Tuấn Đào thấy vẻ mặt cự tuyệt từ ngàn dặm này của cô, hần liền nảy sinh xúc động muốn tiến lên cắn cô.

Dùng phương pháp nguyên thủy nhất đập vỡ sự lạnh lùng kia, khiến cô kêu đau, để hần được thấy một người phụ nữ chân thực!

Nhưng cuối cùng hần không làm thế. Bầu không khí không cho phép, hơn nữa Lâm Tuyết còn chống cự lợi hại, có cảm giác nếu hần tiếp tục chơi xấu sẽ khiến cô phiền chán hơn.

Cọ cọ cái mũi, hần vẫy cô bảo: “Lại đây, anh với em bàn bạc chuyện này chút!” Nói xong, Lương Tuấn Đào bước đến cạnh sofa biên, tùy tiện mà nằm xuống, thuận tay rút ra điều thuốc châm lửa hút.

Bình thường hần không hút thuốc, hơn nữa ở một chỗ như quân đội cũng không cho phép kẻ nào hút thuốc nơi công cộng. Nhưng mỗi khi cảm thấy phiền muộn hoặc lúc buồn bực, hần sẽ hút một hai điếu.

Chắc rằng hiện giờ Lương Tuấn Đào đang cố gắng áp chế cảm xúc lo lắng nôn nóng, tâm tình hần cũng không tốt.

Lâm Tuyết đứng im không nhúc nhích, giọng nói vẫn cứ bình thản mà lạnh nhạt: “Anh nói đi, tôi đang nghe!”

“...” Suýt nữa thì hần phá vỡ công sức này giờ, Lương Tuấn Đào nén nhịn xúc động muốn chửi “mẹ nó chứ”, hần đáp lại cô bằng sự tức giận khinh khỉnh, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Thấy cô tập trung đề phòng, Lương Tuấn Đào không khỏi nổi giận một hồi, đồng thời cũng hoảng hốt. Mỗi khi con quỷ nhỏ này bày ra vẻ mặt kia, hần luôn luôn vô phương nắm chắc được cảm giác trong lòng cô, như thể bất cứ lúc nào cô cũng có thể biến mất không tìm thấy nữa. ... Hần lắc lắc đầu, vứt bỏ cảm giác

đáng sợ ấy đi, Lâm Tuyết sao có thể biến mất không tìm được chứ? Trừ việc ở cạnh hắn ra, dường như cô không còn đường lui!

Mạc Sở Hàn chính là bóng ma cả đời mà cô vĩnh viễn khó thoát được, cô không nên rời khỏi sự che chở của Lương gia, bằng không, kết quả nào đang đợi Lâm Tuyết, cô hẳn là người rõ nhất.

Lương Tuấn Đào vỗ vỗ chỗ bên cạnh, hắn hơi phác ra nụ cười, nhẹ giọng nói: “Đến đây ngồi cạnh anh, anh nói chuyện với em một lát, không xằng bậy đâu!”

Lâm Tuyết biết mình già mồm, cô không nên gay gắt với hắn, nhưng trong lòng ngực cô, dù mở miệng cũng không thể nuốt trôi một ngụm khí, cô không có cách nào dùng vẻ mặt ôn hòa đáp lại hắn, cũng không cách nào tiếp tục hạ cố, chấp nhận sự gần gũi của hắn.

Nghĩ đến cảnh hắn ôm ấp Hoàng Y Na, cô liền có cảm giác buồn nôn ghê tởm với hắn.

Thấy Lâm Tuyết trầm mặc, đôi tay trắng như phấn nắm chặt theo bản năng, thậm chí tứ chi cũng cứng ngắc, Lương Tuấn Đào biết không thể ép buộc được.

Hắn im lặng hút thuốc, trong không khí tồn tại áp lực nặng nề, từ từ mở rộng trở nên nồng đậm, giống như đang chất chồng thuốc nổ, chỉ cần quẹt một que diêm là nổ mạnh, kết quả có thể là quan hệ giữa hai người sẽ hoàn toàn nứt toác!

Từ sau khi đăng kí kết hôn, Lâm Tuyết chưa bao giờ bài xích sự gần gũi của Lương Tuấn Đào mãnh liệt đến thế, hắn biết mình đã chạm đến ranh giới cuối cùng của cô.

Hút hết một điếu thuốc, Lương Tuấn Đào dí đầu mẩu thuốc vào gạt tàn, mười ngón tay thon dài hữu lực đan vào nhau, tiếp tục nâng lên đôi mắt có ý cười không ngớt, nói: “Anh với em bàn bạc chuyện này một chút!”

Lâm Tuyết yên lặng một hồi, khi mở miệng trả lời, giọng nói lại khàn khàn: “Anh nói đi.”

Vừa rồi cô căng thẳng đến nỗi cả người cứng ngắc, nếu Lương Tuấn Đào kiên quyết với cô, cô không biết mình sẽ gây ra chuyện gì quá khích nữa. Tạm ổn, hắn đã không ép buộc cô. Nhưng trong nháy mắt căng thẳng và sợ hãi lại khiến Lâm Tuyết tái phát bệnh cũ, dây thanh quản bị cảm xúc ảnh hưởng dẫn tới thương tổn trở nên khàn khàn, đây là căn bệnh bám theo cô vĩnh viễn.

“Là thế này!” Lương Tuấn Đào ngửa đầu dựa vào sô pha, tùy ý nhấc chân bắt chéo nhau giống vẻ tùy tiện lười nhác ngày thường, hắn ngẩng ngửa chiếc bật lửa bạch kim trong tay, nâng mắt nhìn Lâm Tuyết, nói: “Về vụ án tai nạn xe cộ kia, một chốc một lát không tìm được chứng cứ đánh thép để khởi tố Mạc Sở Hàn, Lý Ngạn Thành lại che chở cho hắn, muốn định tội chỉ sợ rất phiền toái. Nên anh nghĩ cứ để Lãnh Bân dùng sát thủ của Báo Bầy trực tiếp làm thịt hắn đi, em thấy sao?”

“ . . . ” Lâm Tuyết trố mắt, cô không ngờ Lương Tuấn Đào tìm mình để bàn bạc chuyện này.

Đáy mắt sắc bén gắt gao quán chặt lấy cô, không bỏ qua bất cứ sự biến hóa nào trên khuôn mặt, cuối cùng cô vẫn để tâm tới Mạc Sở Hàn, khi hắn bảo dùng sát thủ giải quyết chuyện này, trong mắt cô không có vui mừng mà là sự hốt hoảng theo bản năng

“Nói chuyện đi, em nghĩ cách này khả thi không? Nếu có thể, anh lập tức báo cho Lãnh Bân, để anh ta chọn sát thủ tinh nhuệ! Anh được biết, Báo Bầy chưa bao giờ thất bại, dù là trâu bò ngang bướng, cá sấu địa vị hiển hách cũng không thoát khỏi răng nhọn móng sắc của thuộc hạ Lãnh Bân!”

Lâm Tuyết mở miệng, lần này giọng nói rất bình thản: “Việc này tự anh quyết định là được rồi, không cần thương lượng với tôi, tôi không có ý kiến gì!”

“Em đồng ý chứ?” Lương Tuấn Đào sít sao dò xét ánh mắt cô.

“Tôi nói rồi, chuyện của anh không liên quan gì đến tôi!” Lâm Tuyết nói xong, dường như không muốn tiếp tục mặt đối mặt nói chuyện cùng hắn nữa, cô dứt khoát xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng tinh tế yếu điệu kia biến mất, Lương Tuấn Đào nghiêm mặt ngồi im trong chốc lát, thật lâu sau, “Pằng!” hắn ném bật lửa lên bàn, bắt đầu nghiền răng.

Mẹ nó, con quỷ nhỏ được hắt chiều đến mức không biết trời cao đất rộng gì rồi! Hơi một tí là dám quăng cái mặt hắt đi.

Một người im lặng chờ đợi thật không thú vị, hắt liền đứng dậy đi về bàn làm việc, mở ngăn kéo ra, lấy quyển sổ nhật kí vừa cất giấu.

Mở ra trang đầu tiên vừa xem, Lương Tuấn Đào tiếp tục nhìn xuống.

”Tôi trở về mang theo sự tận thế của bọn họ, bắt đầu trả thù tàn khốc, tôi muốn khiến hai nhà Vân Lâm hoàn toàn bị hủy diệt! Hai nhà Vân Lâm, tội ác chồng chất, đợi vận số tan hết, xem ai sẽ giúp đỡ bọn họ đây!

Nghe nói quan hệ giữa con gái nhà họ Vân và đại thiếu Lương gia không bình thường, hai người đang ngọt ngào suôn sẻ sao? Ha ha, tôi sẽ không cho bọn họ cơ hội tu thành chính quả, càng không để Vân gia lấy Lương gia làm chỗ dựa vững chắc, xem xem Lương đại thiếu có thể thích một đứa con gái đã bị cưỡng bức luân phiên nữa hay không!”

Đọc đến đây, Lương Tuấn Đào kinh ngạc nhướn mi, chẳng lẽ Vân Đóa bị cưỡng bức luân phiên ư? Vì sao hắt chưa từng nghe nói qua? Không đúng, từ sau khi đại ca gặp chuyện không may, Vân Đóa đã hoàn toàn biến mất, nghe nói ra nước ngoài, từ đó bặt vô âm tín. Đại ca luôn cho rằng cô ấy ghét bỏ mình tàn phế nên xuất ngoại trốn tránh. . .

Chẳng lẽ trong đó có ẩn tình khác? Tất cả đều là thủ đoạn ti tiện của Mạc Sở Hàn để chia rẽ đám cưới của hai nhà Vân Lương sao?

Tiếp tục xem nhưng không hề có nội dung thực tế xác thực. Đương nhiên, người viết nhật kí rất cẩn thận, đã đề phòng trường hợp sau này quyển nhật kí có thể rơi vào tay người khác, chuyện ghi lại thường là tình cảm, ý nghĩ trong nội tâm hắt nhưng không ghi lại bất cứ sự việc thực tế nào.

Kế tiếp, chính là sự lên án và oán hận của Mạc Sở Hàn đối với hai nhà Vân Lâm, hắt kể ra tội ác chồng chất của hai nhà, sao lại dùng thủ đoạn hèn hạ khiến Mạc thị phá sản, sao lại đẩy Mạc gia đến bước đường cùng, sao giám đốc xí nghiệp Mạc thị chính là cha Mạc Sở Hàn - Mạc Cảnh Sơn lại nhảy lầu tự sát. . .

Thương trường như chiến trường, thất bại có nghĩa là táng gia bại sản, nợ nần chồng chất. Mạc thị chính là vật hi sinh bị đào thải trên trên thương trường ngập tràn khói thuốc súng, ngập tràn tàn khốc, không đáng nhắc đến, nhưng khi đương sự liên quan đã trải qua thì sẽ khắc cốt ghi tâm sự suy sụp và đả kích đau đớn.

Mạc Cảnh Sơn nhảy lầu, Mạc thị phá sản bị thu mua, nghèo rớt mồng tơi mà cha còn khoản nợ lớn, Mạc Sở Hàn chỉ có thể cùng mẹ lưu vong ra nước ngoài, phiêu bạt bên ngoài 3 năm, hai năm trước hắt áo gấm về quê, một lần nữa chấn hưng Mạc thị, trong thời gian ngắn liền tạo ra một Mạc thị thần thoại trong thương giới.

Giữa những hàng chữ đều là xúc động căm phẫn và tức tối thù hận, hắt cảm thấy toàn thế giới đều tính kế mưu hại mình, tất cả người bên cạnh đều là bạch nhãn lang, khi Mạc thị cường thịnh, đám hồ bằng cầu hữu đều xoay quanh trái phải, khi Mạc thị thất bại thảm hại, chẳng những hồ bằng cầu hữu không thấy mà ngay cả người bạn gái mền nhau nhiều năm cũng bỏ hắt mà đi, cô ta xoay người liền ngã vào vòng tay Vân đại thiếu.

Hắt hận hai nhà Vân Lâm không đội trời chung, người viết nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa tất cả thành viên của hai gia đình này đều chết hết, đồng thời quyết tâm đợi hắt trở về, nhất định phải khiến bọn họ gà chó không tha.

Xem quyển nhật kí này chẳng khác nào nhìn một kẻ điên lâm bầm lảm nhảm. Lương Tuấn Đào chau mày, tuy hai nhà Vân Lâm bị phá sản, bị Mạc thị thu mua nhưng mọi người vẫn sống tốt, nội dung bên trong nhật kí đương nhiên không thể là chứng cứ trình lên tòa án.

Xem tiếp nữa lại thấy sự căm giận mãnh liệt và khiển trách của Mạc Sở Hàn đối với Lâm Tuyết, hắt mắng cô lẳng lơ, mắng cô chê nghèo thích giàu, mắng cô là đồ đê tiện, còn cáu giận nói một ngày nào đó muốn làm cô phải hối hận vì đã phản bội hắt.

“Pằng!” Đặt nhật kí sang một bên, Lương Tuấn Đào xoa xoa mi tâm, trong lòng xuy xét xem nên xử lý chuyện này thế nào.

Nếu kẻ điên Mạc Sở Hàn kia không mắc chứng vọng tưởng như lời nói, hai năm trước, tai nạn mà đại ca và Lý Huy gặp phải hẳn là do một tay hắn thiết kế sắp xếp. Nhưng ngoại trừ bản nhật kí điện tử và mấy lời xằng bậy trống rỗng, dường như hoàn toàn không có bất cứ vật chứng mang tính thực tế nào.

Tuy nói với Lâm Tuyết là muốn dùng sát thủ Báo Bầy đối phó Mạc Sở Hàn, nhưng Lương Tuấn Đào biết, nếu mình thực sự làm thế, hình tượng của mình trong lòng cô sẽ rất giá trị hại.

73. Q.2 - Chương 18 Phần 2

Có thể nhận ra sự lạnh nhạt và bất mãn của cô đối với hắn, tạm thời hắn không muốn đụng vào ranh giới của cô. Có lẽ Lâm Tuyết hận Mạc Sở Hàn, cũng muốn đưa hắn lên tòa án rồi đưa vào nhà giam nhưng cô không muốn dùng thủ đoạn ám sát.

Dù cô nhiều lần bảo để tự Lương Tuấn Đào quyết định, chuyện của hắn không liên quan tới cô, nhưng đương nhiên hắn không cho là thật. Nếu tưởng là thật thì từ nay về sau chuyện của hắn thực sự không còn liên quan đến cô nữa!

Con quỷ nhỏ này, bướng bỉnh lên thì thật sự không ai có cách nắm chắc được!

Trong phòng bệnh, Mạc Sở Hàn bưng bát cháo tổ yến, dùng thìa bạc múc từng thìa từng thìa một, tự mình bón cho Thư Khả.

Băng vải trên mặt cô ta đã thay nhiều lần, miệng vết thương cũng bắt đầu đóng vảy nhưng mỗi lần thay băng, cô ta đều hét lớn rồi điên cuồng ném vỡ đồ đạc, sau khi bác sĩ quấn kín khuôn mặt, cô ta lại khóc lóc không chịu ăn uống gì.

Mạc Sở Hàn kiên nhẫn dỗ dành, tự tay cho Thư Khả ăn cháo, ở bên cạnh bảo đảm vĩnh viễn không ghét bỏ cô ta.

Người đàn ông dịu dàng che chở khiến Thư Khả tin tưởng, cô ta tận hưởng sự săn sóc và chăm sóc của hắn, còn lo lắng nói: “Nếu bị ba thấy, ông ấy sẽ nổi giận đấy! Ba bảo em chăm sóc anh, bây giờ lại thành anh chăm sóc em!”

“Không sao, anh thích chăm sóc em!” Mạc Sở Hàn cho cô ta ăn cháo tổ yến xong, liền cẩn thận dùng khăn tay lau lau khóe miệng.

“Sở Hàn, anh thật tốt!” Thư Khả cảm động nhào vào ngực hắn, nức nở nói: “Quả nhiên em đã không nhìn lầm anh, anh đúng là người đàn ông hiếm có!”

Mạc Sở Hàn dịu dàng vỗ vỗ vai cô ta, nói: “Khi anh ở hoàn cảnh khó khăn nhất, nghèo túng nhất, em vẫn luôn bầu bạn chăm sóc anh, bây giờ em gặp tai họa, theo lý anh nên báo đáp em!”

Chỉ là báo đáp thôi ư? Thư Khả có chút không cam lòng, nhưng cô ta giả vờ không hiểu, vẫn nằm trong ngực hắn, nói mơ: “Nhớ khi còn bé, hàng ngày thấy anh dắt tay Lâm Tuyết, cùng cô ấy chơi, cùng cô ấy cười, em rất hâm mộ đó!” Ngoài hâm mộ ra, phần nhiều vẫn là ghen tị, có lẽ từ khi đó, cô ta đã hận Lâm Tuyết rồi. “Sở Hàn, anh biết không? Anh mãi mãi là giấc mộng đẹp nhất trong lòng em! Em nghĩ, đến một ngày nào đó, em muốn dùng toàn bộ con người mình để hồi đáp anh, em nguyện ý đổi tính mạng mình với Lâm Tuyết vì anh!”

Mạc Sở Hàn nhẹ nhàng đẩy Thư Khả ra, gượng nhếch môi, nói: “Chúng ta đừng nhắc tới cô ta!”

“Ừ, ” Thư Khả khéo léo gạt gặt đầu, lát sau nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, ba anh vẫn luôn hy vọng được bế cháu, em cũng rất thích trẻ con! Anh xem, bây giờ bộ dạng em bệnh tật thế này, nếu không có gì gửi gắm, không biết còn có dũng khí để sống tiếp hay không. . .”

Ngụ ý là muốn Mạc Sở Hàn cho cô ta đưa con để cô ta có thể ở trước mặt Lý Ngạn Thành xác lập chỗ đứng ổn định, có thể ngồi vững trên ngai vàng Mạc phu nhân.

Nhắc tới Lý Ngạn Thành, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn biến mất, giọng hắn có chút lạnh: “Cũng đừng tiếp tục nói về ông ta với anh! Hiện giờ ông ta một lòng một dạ chờ có cháu chẳng qua là sợ hương hỏa Lý gia bị chặt đứt, ông ta coi anh như ngựa đực thôi!”

Có thể nghe ra Mạc Sở Hàn hoán hận và phẫn nộ với Lý Ngạn Thành, Thư Khả không dám kiên trì nữa, cô ta liền theo ý hắn, nói: “Đúng đúng! Không đề cập tới ông ấy nữa! Thật ra, chúng ta muốn sinh con là do chúng ta, không vì bất cứ ai cả! Chẳng lẽ anh không muốn có con ư? Dù sao tuổi anh cũng đâu còn nhỏ . . .”

“Có thể nói mấy chuyện khác không?” Mạc Sở Hàn bắt đầu phiền muộn, hắn đứng dậy muốn rời phòng.

“Đừng đi! Sở Hàn, anh đừng bỏ em! Hu hu. . . Em sai rồi, em không nên nói những lời khiến anh mất vui, em sẽ nhớ kỹ, cam đoan không nói lại nữa!” Thư Khả vội liều mạng ôm lấy hắn, than thở khóc lóc: “Sở Hàn, sao anh dữ tợn với em vậy? Một chút kiên nhẫn cũng không có, có phải do anh ghét bộ dáng xấu xí của em hay không?”

Mạc Sở Hàn nghĩ đến hoàn cảnh cô ta hiện giờ rất đáng thương, liền áp chế lửa giận, giọng điệu cũng dịu đi: “Mạc Sở Hàn này không phải người vong ân phụ nghĩa, cả đời này. . . anh sẽ chăm sóc em!”

“Sở Hàn, anh thật tốt!” Thư Khả không dám trêu chọc tâm tình của hắn, vội nhu thuận ôm lấy thắt lưng hắn, dịu dàng nỉ non: “Em không mong đợi vào việc anh đối xử với em tốt cỡ nào, chỉ hy vọng anh có thể ở bên cạnh em chút thôi!”

Lúc này bỗng có tiếng gõ cửa phòng, giọng nói của Thôi Liệt vang lên: “Thiếu gia!”

Mạc Sở Hàn nghiêng đầu, nói: “Vào đi!”

Thôi Liệt đi tới nói với hắn: “Thiếu gia, Lâm Á Linh vừa đến đây!”

Mạc Sở Hàn giật mình, một lúc lâu vẫn chưa lên tiếng.

“Anh có muốn để cô ta vào không?” Thôi Liệt quan sát sắc mặt hắn rồi hỏi.

“Cho cô ta vào!” Mạc Sở Hàn quay đầu, cầm lấy một quả xoài trên bàn nhỏ, từ từ gọt vỏ.

Lúc Lâm Á Linh bước vào, ngay cả bước chân cũng cẩn thận, cô ta nghe nói Mạc Sở Hàn ở đây an dưỡng thân thể nên hôm nay bỏ ra ít thời gian rảnh rỗi, nói dối muốn về nhà mẹ đẻ rồi lái xe qua đây.

“Mạc thiếu!” Lâm Á Linh cung kính khom lưng với Mạc Sở Hàn đang ngồi trong ghế da mềm mại cạnh giường, cô ta tươi cười nịnh nọt: “Thân thể anh khá hơn chút nào chưa?”

Người đàn ông kia ngay cả con mắt cũng chưa thềm nâng lên, hắn chỉ đặt quả xoài đã gọt xong vào đĩa thủy tinh, sau đó lấy tấm khăn cho Thư Khả ăn.

Lâm Á Linh lúc này mới phát hiện ra Thư Khả đầu băng bó kín bưng nhưng không nhận ra cô ta, ả khó hiểu hỏi han: “Vị này là ai thế?”

Không đợi Mạc Sở Hàn lên tiếng, Thư Khả đã phun miếng xoài ra, hai tay bưng mặt khóc: “Sở Hàn, em rất sợ!” Cô ta khóc lóc rồi nhào vào ngực hắn, cả người run rẩy.

“Đừng sợ!” Mạc Sở Hàn vội vàng vỗ về, sau đó lườm Lâm Á Linh bên cạnh vẫn chưa biết tai họa giáng xuống thế nào: “Cô có chuyện mau nói, có rắc rối mau đánh, người yêu tôi thấy cô là khiếp sợ đến hoảng hốt!”

“. . .” Lâm Á Linh không biết mình sai ở đâu, cô ta chỉ thuận miệng hỏi han người phụ nữ đầu quần băng trắng toát có vẻ rất quý dị kia là ai, sao đối phương lại kích động như vậy? Còn luôn mồm la hét sợ hãi, Lâm Á Linh đây xinh đẹp như hoa, có chỗ nào khiến người khác sợ hãi nhỉ?

“Thiếu gia đang hỏi cô kia! Mau nói đi!” Thôi Liệt nhắc nhở.

“Ồ. . .” Lúc này Lâm Á Linh mới nhớ tới mục đích tới đây của mình, cô ta vội bước nhanh lên một bước, cười lạnh, nói: “Lần này tôi tới để trực tiếp báo cáo tình hình của Lâm Tuyết với Mạc thiếu!”

Lời vừa nói ra, cô ta cảm thấy bầu không khí vui vẻ bỗng thay đổi. Chẳng những khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn trông như hầm băng, thêm vào đó, người phụ nữ có khuôn mặt bị băng kín vừa la hét sợ hãi giờ lại sợ run cứng ngắc.

Một lúc lâu sau, Thư Khả khóc lóc chất vấn Mạc Sở Hàn: “Anh còn sai người theo dõi Lâm Tuyết sao? Anh vẫn nhớ tới cô ta! Hu hu. . .” Cô ta ra sức đâm vào ngực Mạc Sở Hàn, uất ức đến mức khóc không thành tiếng: “Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Có phải anh ghét em biến dạng, lại muốn cùng Lâm Tuyết nói lại tình xưa không?”

“Không đúng, không có!” Mạc Sở Hàn suýt nữa nhấc tay tuyên thệ, hấn cố gắng trấn an Thư Khả, luôn miệng giải thích: “Đó là việc trước khi anh ốm! Từ lúc tỉnh dậy sau cơn mê cho đến giờ, anh không chủ động hỏi thăm tình hình của Lâm Tuyết, em không tin thì có thể hỏi Lâm Á Linh!”

Thư Khả quay đầu lại, nước mắt lưng tròng hỏi Lâm Á Linh: “Sở Hàn nói có thật không? Cô nói đi, lần cuối cùng anh ấy bảo cô thăm dò tình hình Lâm Tuyết là khi nào hả?”

Lâm Á Linh không trả lời mà chỉ vào mặt Thư Khả, chần chờ hỏi: “Cô, cô là Thư Khả đúng không? Nghe giọng thì giống với Thư Khả nha! Sao cô lại biến thành cái dạng này? Mặt mũi thế nào rồi?”

Cả người Thư Khả run lên, cô ta lại nhào vào ngực Mạc Sở Hàn khóc lớn: “Hu hu. . . Sở Hàn, em sợ!”

Mạc Sở Hàn giận đến run người, hấn vội ôm Thư Khả trấn an, vừa quay đầu vừa chỉ vào Lâm Á Linh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quát lớn: “Cút đi!”

“Mạc thiếu. . .” Lâm Á Linh chưa lấy được tiền thì đầu chịu đi, cô ta dày mặt năn nỉ: “Tôi đã làm cơ sở ngầm cho anh lâu như vậy, anh có thể cho tôi chút tiền thưởng không?”

“Trò đùa!” Mạc Sở Hàn cười lạnh: “Không phải cô giúp Lương đại thiếu làm ấm giường sao? Tiền của hấn còn chưa đủ để cô xài à?”

Lâm Á Linh khổ không thốt nên lời, cô ta muốn nói mình ở Lương gia thì đàn độn no ấm, xưa nay móc không ra tiền, bởi Lương Thiên Dật cả ngày làm ỗ trong nhà, hấn hoàn toàn không cần tiền. Tiền của hấn đều đưa Lưu Mỹ Quân giữ, nếu muốn lấy được tiền từ trong tay Lưu Mỹ Quân thì chẳng khác nào mơ mộng hão huyền! “Tôi. . . Tôi thật sự không có tiền!”

“Việc cô không có tiền thì liên quan gì tới tôi? Cho cô biết, từ hôm nay trở đi, chuyện của Lâm Tuyết không cần báo cáo với tôi, tôi không có hứng thú! Hiện giờ tôi muốn bận rộn chăm sóc Thư Khả, cô ấy gặp mấy người họ Lâm liền sợ hãi, cô mau cút đi!” Mạc Sở Hàn quát tháo ra lệnh cho thuộc hạ bên cạnh: “Các người còn giật mình cái gì? Mau ném người đàn bà kia ra ngoài!”

*

Vân Đóa đứng ở cửa lớn nhà họ Lương do dự đến nửa ngày, cổ vũ không nổi dũng khí vào cửa. Cô sợ hãi nhìn cảnh vệ binh giữ cửa, sợ bị đuổi ra lần nữa.

Lần trước là Thẩm Doanh Doanh tình cờ qua đây đưa cô vào, xem ra hôm nay vận khí không tốt như vậy. Thấy đã gần trưa, bản thân cũng gấp ghé nửa ngày rồi, mấy người lính gác đều nhìn mình bằng ánh mắt cảnh giác, nếu tiếp tục đương nhiên sẽ bị vặn hỏi, cô quyết định cứ về nhà vậy!

Vừa xoay người, suýt nữa thì Vân Đóa đụng phải một người, mùi nước hoa đậm đặc xộc thẳng vào xoang mũi, kích thích khiến cô hắt hơi vài cái. Chưa đợi Vân Đóa mở mắt để nhìn rõ trước mắt là ai, chợt nghe thấy một giọng nói phẫn khích kiêu ngạo với âm lượng lớn: “Đồ điểm nhỏ, cô lén lút ở trong này làm gì hả?”

Vân Đóa chỉ cảm thấy da đầu tê rần, mái tóc quấn màu nâu xinh đẹp bị túm lên. “Trời ơi!” Cô đau đến mức đôi mi thanh tú nhắm lại, hai tay theo bản năng giơ lên bảo vệ đầu mình, giờ mới thấy rõ hóa ra người kéo tóc cô là Lâm Á Linh.

“Buông ra!” Vân Đóa vừa cố gắng cứu giúp mái tóc của mình, vừa phẫn nộ chất vấn Lâm Á Linh: “Vì sao chị túm tóc tôi? Tôi đâu có làm chuyện xấu!”

Tâm trí Vân Đóa vẫn là của một đứa trẻ, trong cảm nhận của cô, chỉ đứa bé nào làm chuyện xấu mới bị trách mắng, trừng phạt.

“Đồ điểm nhỏ phóng đảng!” Lâm Á Linh ở chỗ Mạc Sở Hàn gặp trắc trở, chứa đầy tức giận, đúng lúc trở về bắt gặp Vân Đóa đang đảo quanh cửa Lương gia, vừa nhìn đã biết cô bé tới tìm Lương Thiên Dật, rõ ràng cô ta muốn ức hiếp Vân Đóa yếu đuối, mượn cô bé để trút cơn tức giận. Tắt Vân Đóa hai cái bạt tai xong, Lâm Á Linh tiếp tục chống nạnh hùng hùng hổ hổ: “Cô cho rằng tôi không biết cô chạy tới muốn cướp người đàn ông của tôi sao? Nói cho cô biết, nếu dám có ý với anh ấy, tôi sẽ chỉnh chết cô!”

Vân Đóa bị tát, hai má đau rát, tóc bị Lâm Á Linh giật vài túm, da đầu cũng đau nhức. Cô nhin đau, dững cảm không khóc, hờn dỗi mà trừng Lâm Á Linh kiêu ngạo, cố gắng dựa vào lý lẽ của mình: “Tôi không muốn cướp người yêu của chị! Thiên Dật là người yêu tôi, chị đâu quen anh ấy trước tôi, tôi và anh ấy tốt hơn!”

Lâm Á Linh mới là kẻ cướp người yêu của người khác chứ không phải cô! Cô yêu Thiên Dật, vẫn luôn luôn yêu!

“Ôi, tiểu hồ ly, còn dám lý sự!” Xưa nay Lâm Á Linh chính là kẻ tính tình tàn nhẫn chưa ngoa, đến Lương gia nhiều ngày chịu áp lực mà không thể khóc lóc om sòm, thật sự cần phát tiết một chút. Cô ta chắc rằng Vân Đóa yếu đuối nhất gan, liền vùn về quả hồng mềm này, đem sự hung hăng phát tiết trên người Vân Đóa.

Khi Lâm Á Linh giơ bàn tay định đánh Vân Đóa lần nữa, một giọng nói trong trẻo trách móc vang lên: “Dừng tay!”

Cánh tay đang giơ cao vội ngưng lại, bây giờ Lâm Á Linh chính là người bắt nạt kẻ yếu, hơn nữa còn bị người của Lương gia áp chế không còn nhuệ khí, cô ta vừa nghe thấy giọng nói nghiêm khắc thì lá gan liền run rẩy. Quay đầu lại đã thấy chiếc quân dụng Land Rover của Lương Tuấn Đào đỗ ở trước cửa, Lâm Tuyết mở cửa bước xuống, hóa ra hai người cùng về nhà dùng cơm trưa.

Lâm Á Linh phẫn nộ giương cằm, cô ta tỏ vẻ khinh thường với Lâm Tuyết nhưng cũng không dám tiếp tục đánh Vân Đóa.

Lâm Tuyết đi tới, kéo Vân Đóa qua, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn nhìn, thấy khuôn mặt xinh đẹp sưng đỏ, có thể thấy Lâm Á Linh dùng sức đánh đến mức nào. Đáy mắt trong veo trầm tĩnh lạnh lùng nhìn về phía Lâm Á Linh, giọng nói giận dữ chất vấn cô ta: “Sao cô lại đánh con bé?”

Lâm Á Linh xoa thắt lưng, đôi mắt đẹp lộ ra hung hãn: “Ai bảo cô ta mơ tưởng đến người đàn ông của tôi! Sau này cô ta tới một lần, lão nương liền đánh một lần!”

“Cô dám đánh ai hả?” Lương Tuấn Đào cũng xuống xe, bước nhanh tới hỏi Lâm Á Linh.

Nhìn thấy hấn, vẻ dữ dằn trên mặt Lâm Á Linh tức thì biến mất, ngược lại thay bằng khuôn mặt tươi cười nịnh nọt: “Nhị thiếu gia đã về rồi à!”

Lương Tuấn Đào nhướng mày, không để ý tới sự thăm hỏi ân cần kia, hấn tiếp tục bàn về vấn đề vừa rồi: “Cô dám đánh ai?”

“Á. ” Con người Lâm Á Linh đảo tròn, cô ta nhanh chóng cười làm lành, nói: “Tôi nào dám đánh ai. Chẳng qua là con gái đầu võ mồm thôi, Nhị thiếu gia hấn sẽ không quản việc này chứ!”

“Cô đầu võ mồm với ai tôi mặc kệ, nhưng chuyện vợ tôi thấy không vừa mắt thì tôi phải quản!” Lương Tuấn Đào héch càm, liếc nhìn cô ta, hỏi: “Nói, cô đánh Vân Đóa mấy cái rồi?”

“Tôi, tôi không đánh cô ta!” Lâm Á Linh luôn miệng phủ nhận, trong lòng sợ muốn chết. Đâu ngờ tình cờ làm càn lại vừa vặn gặp phải Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào trở về, xem ra là năm hạn bất lợi, mọi việc đều không thuận.

Lâm Tuyết chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ của Vân Đóa, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ cô ấy tự đánh mình ư? Đã làm còn không dám nhận, nhân phẩm của cô quả nhiên quá thấp!”

Lâm Á Linh thấy nhân chứng vật chứng rõ ràng, không có cách nào chống chế, liền phần nộ hừ một tiếng, coi như thừa nhận việc mình đánh Vân Đóa.

“Cô, tự tát mình hai cái đi, phải bảo đảm cũng giống cô ấy để lại vết đỏ! Nếu không nghe lời, tôi cam đoan sẽ khiến cô cút xéokhỏi đây trước đêm nay!” Lương Tuấn Đào dứt tay vào túi quần phục, lạnh lùng liếc xéo Lâm Á Linh.

Lâm Á Linh biết hấn nói được thì làm được, nếu hấn so đo cùng cô ta, cô ta tuyệt đối không chiếm được gì tốt! Dù Lương Thiên Dật muốn giữ cô ta lại, Lương Tuấn Đào cũng có vạn cách làm cô ta ngoan ngoãn rời khỏi Lương gia.

Toàn bộ sự hung hãn của Lâm Á Linh đều biến mất, lát sau cô ta trở nên giống như một con gà trống thất bại, đành vươn tay làm mấy việc cùng lúc, hung hăng tát vào mặt mình hai cái như Lương Tuấn Đào yêu cầu, hai bên má đều phải lưu lại dấu đỏ mới được.

Lương Tuấn Đào bất động, chỉ lạnh lùng hỏi: “Có đau không?”

Lâm Á Linh đau khổ, nói: “Đương nhiên đau rồi!”

“Sau này khi muốn đánh người, hãy nghĩ tới cái tát cô tự đánh vào mặt mình, nhớ chưa hả?”

“Nhớ, nhớ rồi!” Lâm Á Linh nén giận, cúi đầu, không dám dở trò dưng cảm đầu lại hung hãn, bởi vì cô ta tự biết mình đâu không lại vị lão gia trước mắt này.

Lâm Tuyết không nhìn cô ta mà kéo bàn tay nhỏ bé của Vân Đóa, nói: “Chúng ta lên xe thôi!”

Sân nhà họ Lương rất rộng, đi bộ cũng phải một khoảng xa. Đang là giữa trưa mùa hè tháng 7, ban ngày rất độc, Lâm Tuyết liền đưa Vân Đóa đã phơi nắng dưới ánh mặt trời nửa ngày vào xe.

Lương Tuấn Đào cũng lên xe, Tiểu Cao nhún ga, xe quân dụng Land Rover từ từ được lái vào sân.

Lâm Á Linh thấy xe vào rồi mới dám ngẩng đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng mắng: “Có gì đặc biệt hơn người chứ? Sớm muộn gì mày cũng bị Nhị thiếu gia chơi chán, đến lúc đó có lẽ mày còn không bằng tao đâu!”

*

Trương quản gia bước vào phòng vẽ tranh, ông nói với Lương Thiên Dật đang vẽ tranh: “Tiểu thư Vân Đóa bị Lâm Á Linh đánh không nhẹ, mặt đỏ rần rồi!”

Bàn tay to, thon dài đang vẽ tranh ngừng tại đó, thật lâu sau, Lương Thiên Dật mới quay đầu lại, nhăn mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Sao cô vẫn cứ yếu đuối dễ bắt nạt như vậy! Bị đánh cũng không biết đánh lại ư?

Thấy anh ta có vẻ quan tâm, Trương quản gia mới nói tiếp: “Tiểu thư Vân Đóa đứng ở trước cửa lớn trong chốc lát, vừa vịn bị Lâm Á Linh bắt gặp, cô ta nói cô bé nhớ thương người yêu mình, bắt đầu động tay, Vân Đóa cũng không đánh trả, cô bé đã bị đánh không nhẹ! Nhưng may mà Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân vừa vịn trở về, quát Lâm Á Linh ngưng lại! Hiện giờ bọn họ đã cùng về rồi!”

“ . . .” Lương Thiên Dật yên lặng một lúc, cái gì cũng không nói, nhắc cọ tiếp tục vẽ tranh. Nhưng tay cầm cọ lại hơi hơi run rẩy, ngòi bút không còn cảm giác thoải mái lưu loát nữa.

“Đại thiếu gia, tôi ra ngoài đây.” Trương quản gia nói xong liền cung kính khom lưng, xoay người bước đi.

“Đợi một chút!” Lương Thiên Dật kêu lên.

Trương quản gia quay lại, hỏi: “Đại thiếu gia còn có gì dặn dò?”

Lương Thiên Dật do dự trong chốc lát, rốt cuộc vẫn nói: “Truyền lời xuống dưới, nói rằng. . . sau này thấy cô ta...đến thì không cần ngăn cản, cứ để cô ta vào!”

“Dạ!” Trương quản gia gật đầu xoay người rời đi.

Theo bóng Trương quản gia, Lương Thiên Dật ném cọ vẽ trong tay xuống, tâm tư rối loạn, cuối cùng không thể vẽ được bất cứ cái gì.

74. Q.2 - Chương 19 Phần 1

Chương 19: Phí Tồn Thanh Xuân Của Hai Chị Em Cô Là...

Lâm Tuyết đưa Vân Đóa vào bên trong, đi qua hành lang dẫn đến phòng khách, vừa vặn gặp Lưu Mỹ Quân, đối phương nghi ngờ liếc mắt quan sát hai cô một cái, bà ta muốn nói gì đó nhưng thấy Lương Tuấn Đào bước vào, cũng đành nuốt trở về, chỉ hỏi: “Sao giờ mới về?”

Lương Tuấn Đào tùy ý ngồi xuống sôpha, nói: “Quân khu có chút chuyện, làm lỡ thời gian, không phải ba cũng chưa về à!”

Lương Trọng Toàn nói nhớ con trai con dâu, bảo bọn họ hôm nay về nhà dùng cơm trưa, từ hơn chín giờ, phòng bếp đã bắt đầu công tác chuẩn bị.

Lưu Mỹ Quân đi đến cạnh con trai yêu, bà ta nhìn hắn đầy yêu thương, hỏi có mệt không, lại bảo người hầu pha trà rồi ngồi cạnh tán gẫu việc nhà cùng hắn: “Đã chuẩn bị cua càng vàng con thích, còn có cá hấp hoa cúc, ngoài ra có thêm một con hươu hoang dã, do thuộc hạ cũ của cha con có lòng biếu tặng!”

Lương Tuấn Đào trợn mắt xem thường, cười nói: “Chờ ba về, con phải hỏi ông ấy một chút, sao lại nhận hối lộ, không sợ con học theo thói xấu à?”

“Đi chết đi! Nói nhảm, một món ăn thôn quê tính gì là hối lộ? Cha con tốt, thuộc hạ cũ của ông ấy cũng biết! Luôn đưa tới ít đồ ăn dân dã, nhưng gần hai năm nay, hươu hoang rất khó săn.” Lưu Mỹ Quân nói chuyện, ánh mắt lại chuyển hướng siết chặt Lâm Tuyết và Vân Đóa bên cạnh, thấy bàn tay nhỏ luôn nắm tay Lâm Tuyết không buông giống như đang cực kì căng thẳng. Vừa thấy Vân Đóa, bà ta vốn định hỏi cô đến đây với ý đồ gì, nhưng do nói chuyện với con trai mà để chuyện này lại, giờ nhin không được bèn hỏi: “Vân tiểu thư, cô tới làm gì?”

Kỳ thật trên đường tới đây Vân Đóa đã nghĩ được cái cớ khá tốt, nhưng cô không quen nói dối, nghe Lưu Mỹ Quân hỏi ý đồ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn tức thì sung huyết đỏ bừng, cô lắp bắp nói: “Cháu... cháu ... cháu đến tìm chị Lâm Tuyết!”

“Ừ!” Lưu Mỹ Quân liếc Vân Đóa một cái, không nói gì nữa.

Ấn tượng của bà ta với Vân Đóa không xấu, nhưng hai năm trước, sau khi con trai gặp chuyện không may, Vân Đóa lại biến mất không thấy tăm hơi, điều này khiến ấn tượng với cô giảm mạnh. Ở trước mặt Lương Thiên Dật, bà ta mắng mỏ Vân Đóa không ít, nhưng sau lưng anh ta thì cấm mọi người nhắc tới tên cô trước mặt Lương Thiên Dật, dần dà cũng lắng xuống.

Lúc này, Lâm Á Linh đã vào được. Cô ta vội vàng muốn chạy lên lầu, bước chân rón ra rón rén giống kẻ trộm, như sợ bị người khác phát hiện.

“Á Linh!” Lưu Mỹ Quân mau lẹ quát cô ta.

Lâm Á Linh quay người, giả bộ như mới thấy bà ta, vội vã lui về, cười nói: “Mẹ, con đã về!”

“Tôi biết cô về rồi!” Lưu Mỹ Quân trừng mắt một cái, hỏi: “Sao cô ra ngoài cả buổi vậy? Cô không sợ Thiên Dật không tìm thấy mình à? Tâm tình nó buồn bực, cô hẳn phải ở bên nó nhiều hơn, không có việc gì đừng có chạy ra ngoài giương oai!”

“Không phải ạ, con về nhà mẹ con mà! Nhiều ngày rồi, con lo thân thể ba con không khỏe.” Lâm Á Linh đi tới, thấy Vân Đóa và Lâm Tuyết ngồi cùng một chỗ lại càng ghen tị hơn, cô ta hung hăng trợn mắt nhìn cô bé kia.

Vân Đóa sợ tới mức nhanh chóng trốn vào ngực Lâm Tuyết, bụm mặt lại theo bản năng.

Lâm Tuyết nhìn động tác trẻ con này, trong lòng cảm thấy xót xa một hồi, cô vỗ về sống lưng Vân Đóa, an ủi: “Đừng sợ, không ai dám đánh em đâu!”

Chỉ chốc lát sau liền nhận được điện thoại Lương Trọng Toàn gọi về, ông nói bộ đội đang tiếp đãi lãnh đạo quan trọng, không thể về nhà dùng cơm.

“Cha con không về, chúng ta đi ăn thôi!” Lưu Mỹ Quân nhìn con trai bảo bối đã nhiều ngày không gặp, thấy tư thế hần rạn rõ oai hùng, quanh thân tràn ngập khí phách vương giả, bà ta càng nhìn càng hài lòng, càng nhìn trong lòng càng vui vẻ. May mắn còn có Tuấn Đào, có nó thì Lương gia sẽ tiếp tục cường thịnh, vĩnh viễn không suy. Lưu Mỹ Quân hỏi han đầy yêu thương: “Tuấn Đào, trưa nay muốn ăn thêm gì không?”

Lương Tuấn Đào chưng ra vẻ mặt bỏ đi, như thể hẳn không có cảm giác đặc biệt với sự thân thiết của mẹ mình. Hắn nhướn đôi mày hình ngọn núi rồi nói với Lưu phu nhân: “Hỏi vợ con đi! Cô ấy thích gì con liền thích ăn cái đó!”

Nụ cười trên mặt Lưu Mỹ Quân tức thì hạ xuống, bà ta mắng chửi một câu: “Đồ không có tiền đồ!” Đúng là muốn làm bà ta tức chết mà! Bà ta nghi ngờ cái thứ bất hiểu này đang muốn chọc giận mình đây!

“Phu nhân, đại thiếu gia đã xuống!” Trương quản gia đi tới, nhẹ giọng bên tai Lưu Mỹ Quân.

Đây đúng là chuyện kỳ lạ, bởi gần đây Lương Thiên Dật không chịu xuống lầu ăn cơm, mỗi bữa đều sai người giúp việc đưa đồ ăn đến phòng vẽ, tính tình anh ta lại càng bất thường cổ quái hơn.

Từ sau khi đuổi Lâm Á Linh đi lần trước, hai anh em âm ỉ có chút không thoải mái, hôm nay là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nhau.

Cảnh vệ binh đỡ xe lăn của Lương Thiên Dật xuống, sau đó đẩy vào phòng khách.

Lâm Á Linh vội chạy tới, ân cần đón xe lăn, đẩy Lương Thiên Dật qua đây. Thứ nhất, cô ta muốn lấy lòng Lưu Mỹ Quân và Lương Thiên Dật; thứ hai, cũng muốn khoe khoang quan hệ không tầm thường của mình và người đàn ông này cho Vân Đóa xem.

Sau khi thấy Lương Thiên Dật, Vân Đóa không chớp mắt, cứ ngẩn ngơ nhìn anh ta. Đôi mắt sáng rực ánh lên nước mắt, cánh môi cắn chặt, cô không dám khóc thành tiếng.

Thiên Dật gầy hơn, thoát nhìn cô tịch, cô muốn ... tiến lên an ủi anh ta, bầu bạn với anh ta, nhưng ... bên cạnh anh ta còn Lâm Á Linh. Vân Đóa theo bản năng sờ sờ hai má vẫn còn bỏng rát, trong mắt lộ ra khiếp ý.

Tuy Lương Thiên Dật không nhìn cô nhưng khóe mắt lại thu vào nhất cử nhất động của cô, nhìn thôi anh ta cũng hiểu hết. Thấy cô nước mắt lưng tròng tránh sau Lâm Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sưng đỏ, ngay cả ánh mắt nhìn chăm chú vào anh ta cũng đầy sự sợ hãi.

Lâm Á Linh đánh người dường như ác hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Đóa quả thực không nhìn ra nổi. Nha đầu chết tiệt ngu xuẩn này, khi bị đánh đã không phản kháng, chẳng lẽ ngay cả tránh né cũng không ư?

Đẩy Lương Thiên Dật đến trước bàn ăn, Lâm Á Linh thấy hơi đắc ý, liền nói với Lưu Mỹ Quân: “Mẹ, chúng ta ăn cơm thôi!”

Lưu Mỹ Quân hừ lạnh một tiếng, khiển trách: “Chỉ biết ăn thôi!”

“...” Lâm Á Linh cười gượng hai tiếng, không dám nói nữa.

“Ăn cơm thôi!” Lương Tuấn Đào lên tiếng, thuận miệng bỏ thêm câu: “Bà xã con đói rồi!”

Không nên chờ nữa Lưu Mỹ Quân dặn dò, người giúp việc bắt đầu mang đồ ăn lên, bởi trong nhà này, hai vị thiếu gia vĩnh viễn đều có thân phận cao nhất. Hắn nói ăn cơm liền ăn cơm, bất cứ ai cũng không phản đối.

Như mọi khi, Lương Tuấn Đào cầm đũa gấp đồ ăn cho Lâm Tuyết trước nhưng lần này đồ hắn đưa tới đều bị Lâm Tuyết bưng qua trước mặt Vân Đóa. Bởi Vân Đóa tội nghiệp vẫn nắm tay cô, cô bé không dám gấp đồ ăn, sợ bị người ta đuổi ra ngoài.

Lương Thiên Dật thỉnh thoảng nâng mắt quan sát Vân Đóa, ánh mắt anh ta dừng lại trên người cô trong một khoảng thời gian rất ngắn, chưa đợi Vân Đóa nhận ra tầm mắt đó đã nhanh chóng rời đi.

“Thiên Dật, ” đương nhiên Lâm Á Linh nhìn thấy tất cả, cô ta liền cố gắng gấp đồ vào bát Lương Thiên Dật, nói : “Anh ăn cái này đi!”

“Pằng!” Lương Thiên Dật trực tiếp ném chén cơm xuống đất, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn. Anh ta thích sạch sẽ, đâu chịu đựng vào đồ mà Lâm Á Linh gấp cho.

Người giúp việc đã quen thấy Lương Thiên Dật trái tính trái nết thất thường, lại thường thấy anh ta đập vỡ đồ đạc. Khi không vui, anh ta sẽ ném đồ, có khi còn lật cả bàn lên.

Mặt nóng kè sát mông lạnh, Lâm Á Linh cúi giận không dứt. Thật không hiểu nổi, đều là con gái Lâm gia, vì sao Lương Tuấn Đào yêu thương Lâm Tuyết, còn chủ động gấp đồ ăn cho cô, trái lại, cô ta gấp cho Lương Thiên Dật, anh ta còn không thích ăn!

Đúng là nhân bỉ nhân khí tử nhân (1)! Cô ta nghĩ nát óc chưa thông, so với Lâm Tuyết, rốt cuộc mình thua ở điểm nào chứ?

Lưu Mĩ Quân thấy con trai mất hứng, đương nhiên không phân trần mà răn dạy Lâm Á Linh một chút, chẳng qua bà ghét cô ta không có năng lực, cứ xum xoe nịnh bợ bấy bạ.

Lâm Á Linh cạ cạ khuôn mặt xám ngoét không dám nói nhiều, liền đành hoàng ăn cơm của mình. Sau khi đến Lương gia, quả thực tính tình nóng nảy và cái kính của cô ta đã bị mài mòn bớt, nếu là trước kia, ai dám không nể mặt cô ta như vậy, cô ta không lật bàn lên ngay tại chỗ mới là lạ. Đương nhiên, bây giờ có cho Lâm Á Linh một trăm lá gan cô ta cũng không dám. Lật bàn ở nhà họ Lương ư? Còn phải sờ xem đầu mình có đủ cứng hay không đã.

Lương Tuấn Đào thỉnh thoảng nghiêng về phía Lâm Tuyết, nhỏ giọng hỏi: “Em muốn ăn gì? Anh gấp cho!”

Lâm Tuyết thản nhiên, rất lâu sau mới đáp một câu: “Không cần đâu.”

Nhìn đứa con trai hèn mọn, lại nhìn Lâm Tuyết hồ hững đam mạc, Lưu Mĩ Quân tức giận đến mức dạ dày đau đau. Đâu còn cách nào khác, ai bảo bà ta sinh ra hai đứa con không nghe lời chứ, nhất là lão Nhị, sao cứ không có tiền đồ thể nhĩ, thật sự làm mất mặt người nhà họ Lương.

Nhưng từng không ít lần tranh chấp với Lâm Tuyết, lần này Lưu Mĩ Quân không dám trêu chọc khiến con trai mất hứng, có gì bất mãn đành nuốt xuống bụng, có điều, bữa cơm hôm nay ăn vào làm dạ dày bà ta trường đau trực tiếp gây rối loạn tiêu hóa.

Lâm Tuyết cũng cảm thấy bản thân sơ lãnh quá rõ ràng, cô liền quay đầu nói với Lương Tuấn Đào: “Anh ăn đi, đừng khách khí như vậy, em đâu phải lần đầu tiên đến đây !”

Cô rõ ràng chịu để ý đến hần rồi , Lương Tuấn Đào vui đến nổi trong lòng ngứa ngáy một hồi. Gần đây quan hệ giữa hai người không tốt, từ ngày rời bệnh viện, Lâm Tuyết cực kì lạnh nhạt với hần, muốn gần gũi cô cũng khó khăn. Phiền não rất nhiều, vừa vặn dựa vào dịp Lương Trọng Toàn triệu hần về nhà ăn cơm, hần muốn nhân cơ hội kéo gần khoảng cách với cô một chút.

“Vợ à, cơm nước xong xuôi thì đưa bạn em đi thăm nhà chúng ta đi!” Lương Tuấn Đào hợp ý, nhận ra Lâm Tuyết thích Vân Đóa, mà Vân Đóa cũng muốn ở lại đây nên hần bèn mở miệng .

Vân Đóa vừa nghe thấy mắt liền sáng lên, vất vả lắm mới được phép vào Lương gia, có thể cùng Thiên Dật ăn cơm, cô rất hài lòng, bây giờ nghe Lương Nhị thiếu nói cơm nước xong còn có thể đưa cô đi thăm quan ngôi nhà, đương nhiên quá vui vẻ rồi. Ngay khi hần nói cô bé còn lút nhéo tay Lâm Tuyết, ý bảo Lâm Tuyết đồng ý với đề nghị của Lương Tuấn Đào đi.

Lâm Tuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kích động kia, trong lòng không nén được chua xót. Chẳng lẽ có thể ở Lương gia thêm chốc lát, được nhìn thấy Lương Thiên Dật thêm chốc lát đã khiến cô bé kích động thế ư?

Ăn cơm xong, sau khi súc miệng, người giúp việc bưng trà lên.

Lương Thiên Dật hiếm khi không lên lầu ngay lập tức, anh ta ngồi tại chỗ chủ động hàn huyên vài câu cùng em trai.

Vân Đóa xúc động muốn khóc, lần đầu tiên Lương Thiên Dật không cố ý trốn tránh cô, ăn cơm xong anh còn chịu ngồi lại một chút để cô có thể nhìn anh ta lâu hơn.

Lương Tuấn Đào thấy Lương Thiên Dật khí sắc không tồi, tâm tình có vẻ không xấu, mắt còn liếc nhìn Vân Đóa bên cạnh Lâm Tuyết, cô bé kia thì giương đôi mắt sáng ngời tràn ngập vui sướng nhìn Lương Thiên Dật như thể người đàn ông này là cảnh sắc đẹp nhất trên đời.

Hắn không nhịn được mà nhớ tới quyển nhật kí đã xem, chẳng lẽ lúc trước Vân Đóa thật sự gặp bất hạnh bị cưỡng bức luân phiên nên mới xuất ngoại ư? Hắn mang máng nghe Lâm Tuyết nhắc qua, đầu óc Vân Đóa hình như chịu tổn thương, phân nửa những chuyện trước kia đều không nhớ, nhưng cô bé vẫn nhớ rõ tình cảm giữa mình và Lương Thiên Dật.

Việc này không làm hắn hứng thú, hắn lo lắng vướng bận một việc khác kia.

“Anh, em có chuyện quan trọng phải nói với anh!” Sau nhiều lần suy nghĩ, Lương Tuấn Đào quyết định phải nói rõ sự thật với Lương Thiên Dật.

Lương Thiên Dật gật gật đầu, buông chén trà: “Có chuyện gì chú cứ nói đi!”

“Đã tìm ra kẻ vô lại gây tai nạn cho anh hai năm trước!” Khóe miệng Lương Tuấn Đào bắt đầu chứa tia lạnh, hắn nói tiếp: “Nhưng tạm thời chưa tìm ra chứng cứ đánh thép để đưa hắn vào tù!”

Lương Thiên Dật có chút ngoài ý muốn, sau một lúc lâu mới hỏi: “Là ai?”

Tai nạn cách đây 2 năm dường như phá tan cuộc đời anh ta, anh ta không chỉ mất đi sự nghiệp và đôi chân, còn mất đi một tình yêu mà bản thân từng cho là đẹp nhất, tinh khiết nhất.

Sự thật cứ tàn khốc lũ lượt tấn công đủ để phá hủy toàn bộ Lương Thiên Dật. Tại thời khắc anh ta thống khổ nhất, bất lực nhất, Vân Đóa anh ta yêu nhất lại bạc bẽo bỏ anh ta ra đi, điều này trở thành sự đau xót vĩnh viễn khó phai trong lòng Lương Thiên Dật.

Lương Thiên Dật không thể tha thứ cho cô, bất kể vì lý do gì, cô không nên biến mất tăm khi anh ta cần cô nhất! Anh ta chưa bao giờ hận người nào như vậy, trước kia yêu thương cỡ nào, một khắc kia liền hận bấy nhiêu.

Vân Đóa mở lớn đôi mắt sáng, cô cũng muốn biết rốt cục Lương Thiên Dật tại sao bị tai nạn xe, ở trước mặt anh ta, cô không dám nhắc tới chuyện này.

“Trời ạ! Rốt cuộc là ai làm hại Thiên Dật hả? Rốt cuộc là kẻ trời đánh nào?” Lưu Mỹ Quân nóng nảy, hai năm nay Lương gia đã dùng mọi cách để điều tra nguyên nhân sự cố, tuy nghi ngờ phanh xe của Lý Huy có vấn đề, nhưng không tìm thấy chứng cứ. Vốn tưởng vụ án năm nào đã trở thành án chết, đâu ngờ lại có thể tìm được manh mối lần nữa.

“Tuy thân phận của kẻ kia không tầm thường nhưng con muốn mạng hắn cũng chỉ như thái mớ rau!” Lương Tuấn Đào như cố ý vô tình ngoái đầu nhìn sang Lâm Tuyết bên cạnh, sau đó mới chậm rãi nói tiếp: “Nhưng, con không muốn dùng sát thủ!”

Lưu Mỹ Quân vội hỏi: “Rốt cuộc là ai?”

“Đợi con đưa hắn tới toà án sẽ nói với mẹ sau, tránh đánh rắn động cỏ!” Lời nói kế tiếp của hắn chẳng những thể hiện thái độ với anh trai mình - Lương Thiên Dật, đồng thời cũng là tỏ thái độ với Lâm Tuyết: “Em chắc chắn sẽ vạch trần bộ mặt thật của hắn, tự tay đưa hắn đến toà án quân sự thẩm vấn và phán quyết, sẽ quăng hắn vào nhà tù quân sự – khiến hắn ngồi tù một gong! Có lẽ việc này cần thời gian, nhưng em cam đoan không quá ba năm!”

Thời điểm bắt đầu nói ra những lời này, Lương Tuấn Đào đã định hắn sẽ vượt lên trên Mạc Sở Hàn! Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm! Nếu đã làm, hắn sẽ có biện pháp bắt bằng được đối phương.

Lâm Tuyết vẫn yên lặng như cũ, nhưng trong lòng dâng lên cơn sóng. Cô biết, Lương Tuấn Đào cố ý muốn dùng pháp luật để giải quyết với Mạc Sở Hàn, ân oán trong đó chủ yếu vẫn là vì cô, kỳ thật cô muốn nói, chuyện của hắn thật sự không liên quan tới cô! Hắn tình nguyện dùng cách thay anh trai mình lộ diện báo thù, cô cũng không có ý kiến!

Nhưng Lâm Tuyết không nói gì, đôi mắt rũ xuống, suy tính gì đó.

Lưu Mỹ Quân nghe con trai nói chắc chắn như vậy, biết hẳn nắm giữ chứng cứ chính xác nhưng vẫn chưa đủ để đưa đối phương vào tù thì có thể thấy đối phương có bối cảnh chính trị không bình thường. Nhưng nếu đã xác định được thân phận hung thủ, bất kể hẳn có bối cảnh thế nào cũng trốn không thoát sự đuổi giết của Lương gia.

“Là dạng người gì mà ác độc đến vậy? Rốt cuộc có nhiều thâm cừ đại hận với Lương gia chúng ta đến đâu? Con nói muốn dùng pháp luật quang minh chính đại đối phó hẳn, nhưng khi hẳn hại Thiên Dật, hẳn có dùng pháp luật quang minh chính đại hay không?” Lưu Mỹ Quân tức giận đến mức tay chân run rẩy, bà ta không nhịn được, lập tức gọi điện thoại cho chồng, bảo ông trở về xử lý chuyện này.

Nếu xác định xong thân phận, tuyệt đối không thể để hẳn tiếp tục sống thoải mái!

“Hãy tin con, cho con chút thời gian, con sẽ không bỏ qua cho hẳn!” Lương Tuấn Đào không muốn dùng sát thủ! Bởi vì khi Lâm Tuyết quyết định muốn bỏ Mạc Sở Hàn vào tù, hẳn không muốn dùng thủ đoạn bất chính.

Khi mọi người đang nói chuyện, Trương quản gia đã qua đây, vẻ mặt có chút khác thường, ông ta nhìn nhìn Lâm Tuyết và Lâm Á Linh trước, sau đó đi đến bên cạnh Lưu Mỹ Quân, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, người nhà họ Lâm vừa tới đây!”

“Hả?” trong đầu Lưu Mỹ Quân Lưu tràn ngập chuyện hung thủ mưu hại Lương Thiên Dật, bà ta định đợi chồng về, nhất định sẽ động viên ông ta nói lý với Lương Tuấn Đào để hỏi được thân phận thật sự của hung thủ nên đột nhiên có chút không hiểu với lời nói của Trương quản gia: “Cái gì? Người nhà họ Lâm đều ... đến đây ư?”

“Đúng vậy!” Trương quản gia tiếp lời: “Tất cả Lâm gia đều đến đông đủ, gồm cả Lâm Văn Bác!”

(1) nhân bỉ nhân khí tử nhân: chỉ loại người hay ganh tỵ với người khác, thấy người ta có cái gì đẹp, cái gì tốt thì đều ghen tức mà không nghĩ xem người ta làm sao mới có được cái đó, là loại người chỉ biết kết quả mà không biết đến quá trình

75. Q.2 - Chương 19 Phần 2

Cái này ... rốt cuộc Lưu Mỹ Quân không bình tĩnh nổi, bà ta đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, quả nhiên đã thấy Lâm Văn Bác chống batoong, dưới sự nâng đỡ của con trai Lâm Thông, ông ta lắc lư đi tới. Mặt khác, phía sau còn có Lâm phu nhân Hứa Tĩnh Dao và con trai bảo bối gần 2 tuổi của Lâm Thông.

Từ khi Lâm gia suy tàn, lại bị Mạc thị niêm phong, toàn bộ những người dính dáng đến Lâm gia đều tự giác vạch rõ ranh giới với bọn họ.

Vợ Lâm Thông cũng là con gái thương nhân giàu có, sau khi bị Mạc Sở Hàn uy hiếp đã mau chóng ly hôn với gã, còn bỏ lại con trai rồi tái giá với người khác. Vị hôn phu của Lâm Á Linh là công tử nhà giàu, không nghi ngờ gì cũng bị Mạc Sở Hàn uy hiếp nên đã giải trừ hôn ước với cô ta.

Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa có hôn ước, dưới sự uy hiếp cường bức của Mạc Sở Hàn mà việc đính hôn bị hủy bỏ, mặt khác khi Vân Đóa và Lương Thiên Dật sắp đính hôn, Lương Thiên Dật liền gặp tai nạn xe cộ, từ đó Vân Đóa trốn ra nước ngoài, lúc trở về thì cảnh còn người mất.

Người trong kinh thành cho rằng hai nhà Vân - Lâm đều thành trướng thối, có cho tiền cũng không ai muốn! Nhưng việc Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào đăng ký kết hôn, Vân Thư Hoa đính hôn cùng con gái Lý Ngạn Thành - Lý Văn San, sau đó Lâm Á Linh cũng vào được Lương gia, khiến người ta thở dài, hóa ra việc đời thật sự thất thường.

Chuyện đời như mây bay, sinh mệnh không dứt, biến hóa không ngừng, chẳng ai có thể biết được người khác trong tương lai.

Có điều ... Lâm Tuyết và Lâm Á Linh tuy chia nhau nương thân vào hai vị thiếu gia nhà họ Lương nhưng vẫn chưa có danh phận chính thức. Lâm Á Linh nhiều nhất chỉ là nữ nô làm ấm giường cho Lương đại thiếu, còn Lâm Tuyết ngay cả khi đã cùng Lương nhị thiếu đăng kí kết hôn nhưng cũng chưa cử hành hôn lễ, vậy mới nói, nhà họ Lương vẫn chưa công khai thừa nhận quan hệ thông gia với nhà họ Lâm.

Hôm nay, Lâm gia đột ngột tới chơi, đương nhiên khiến người ta thấy kinh ngạc.

Lâm Tuyết và Lâm Á Linh dường như cùng đứng dậy, trong lòng có cảm giác không ổn. Nếu không xảy ra việc hết sức nghiêm trọng, người một nhà không thể đều chạy đến đây.

Lưu Mỹ Quân nghênh đón, héch cằm, mắt lạnh liếc nhìn những vị khách đột nhiên đến thăm, cũng không nói lời nào.

Lâm Văn Bác mặt mũi tràn đầy bệnh tật, tập tễnh đi tới, mở miệng liền không ngừng thở dốc, nói không nên lời.

Hứa Tĩnh Dao bên cạnh vội bước dài lên trước một bước, dùng khuôn mặt tươi cười nói với Lưu Mỹ Quân: “Bà thông gia, hôm nay mạo muội đến thăm, xin đừng trách tội!”

Trên mặt Lưu Mỹ Quân vẫn không có tia cười nào, bà ta chỉ lạnh lùng hỏi han: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

Rành rành là không đơn giản, chần chẫn có chuyện gì rồi! Hai đứa con gái nhà họ Lâm ở đây đã đủ rộng lòng, đột nhiên người một nhà đều chạy tới, trong lòng chỉ thấy hốt hoảng.

Lâm Văn Bác thở hổn hển nửa ngày mới điều hòa được khí tức, ông ta chán nản nói: “Không đối gạt bà thông gia, trong nhà xảy ra chuyện lớn! Từ sáng sớm đến giờ, gọi điện thoại cho hai chị em chúng nó đều chẳng được. Không có cách nào, đành phải tới cửa hỏi một chút, làm sao bây giờ?”

Lưu Mỹ Quân không mời khách ngồi, nghe Lâm Văn Bác nói xong càng thấy khó hiểu, bà ta nghi ngờ nhìn Lâm Á Linh, cau mày hỏi: “Không phải cô về nhà mẹ đẻ à? Sao từ sáng đến giờ người trong nhà lại không tìm được cô hả?”

Lâm Á Linh cứng họng, cô ta ra ngoài gặp Mạc Sở Hàn nên mới tùy tiện nói dối, ai ngờ khéo vậy, đột nhiên cả nhà lại chạy đến Lương gia, đúng lúc chỉ ra cô ta đang nói dối.

Hơi bối rối, cô ta mạnh mẽ cười nói: “Con về nhà mẹ đẻ, sợ ba nhìn thấy sẽ thương tâm, bèn lén nhìn trộm ông thật nhanh, rồi mau chóng trở về!”

“Câu trước không ăn nhập gì với câu sau cả!” Lưu Mỹ Quân tức giận chỉ trích: “Cô ra ngoài trọn một buổi sáng, đến giờ cơm trưa mới về, nửa đường đi đâu giờ trò lưu manh à? Có phải đi gặp riêng đàn ông lỗ mãng không?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Lâm Á Linh ra sức lắc đầu, trong lòng thầm mắng cha mình sao lại mang theo người nhà đến đứng díp như vậy chứ, đây không phải là rắc rối phá hoại chỗ đứng của cô ta sao? Lâm Á Linh đau khổ, nói: “Lâu rồi con không ra ngoài dạo phố, đi quanh trung tâm thương mại, do không có tiền mua nên chỉ xem cho đỡ nhien rồi về!”

Lời này cũng không thể tin, nhưng bối mốt cũng không đi đến vấn đề nào cả. Lưu Mỹ Quân lạnh lùng hừ hừ, dùng âm lượng mà mọi người ở đây đều có thể nghe được thầm thì: “Đồ không an phận, làm nhơ nhuốc nề nếp gia đình!”

Tốt xấu gì Lâm Văn Bác cũng từng là người có tiếng trong giới kinh doanh, cũng có thời điểm huy hoàng, hiện tại suy tàn phượng hoàng không bằng gà phải lưu lạc đầu đường, ông ta không biết làm sao chỉ có thể đến Lương gia tìm con gái nương tựa, ai ngờ vừa vào cửa đã bị Lưu Mỹ Quân chế giễu mắng chửi một hồi, cái mặt già này thật sự không biết để vào đâu nữa.

Ông ta muốn phát tác nhưng thật sự cùng đường rồi, thái độ của Lưu Mỹ Quân lại lạnh lùng cứng rắn, Lâm Văn Bác không bước tiếp vào bên trong, đành bế tắc ở đó, xấu hổ căm giận đến mức nước mắt già nua ngang dọc.

“Ba, chúng ta đi thôi! Dù là đi xin cơm, cũng không nên ở chỗ này chịu ác khí! Còn bà thông gia đây, thấy chúng tôi nghèo túng, liềm cãnh (ý chỉ tình vợ chồng) cũng không dám quan tâm, gì vậy chứ!” Lâm Thông và Lâm Á Linh không hổ là cùng một mẹ sinh ra, tính cách cực kỳ hung ác, từ trước đến nay gã là hạng người quen hoành hành ngang ngược ức hiếp người khác, đâu chịu nổi thái độ thờ ơ kia.

“Này!” Lưu Mỹ Quân không hài lòng, đôi mắt đẹp hướng lên nhìn chằm chằm vào Lâm Thông, bà ta chất vấn không chút khách khí: “Cậu mắng ai hả?”

“Mắng bà!” Lâm Thông càng ngang ngược hơn, gã xoay đầu lại, miệng lệch ra, mặt mũi đầy ngang bướng, đôi mắt nhỏ sau cặp kính lóe ra tia độc ác: “Lão bất tử, hai em gái tôi đều đưa đến làm ấm giường cho con trai bà, bây giờ Lâm gia gặp nạn, bà muốn vắt chày ra nước à? Bảo chúng tôi đi cũng được, đưa tiền đây! Phí tổn thất thanh xuân của em gái tôi!”

Lưu Mỹ Quân tức giận đến mức cả người run lên, bà ta run run rẩy rẩy chỉ vào người đàn ông kia, mắng: “Vô lại, lưu manh! Thế gia công tử chỗ nào chứ, cậu là đồ bụi đời nhỏ!”

Gặp mặt liền bắt đầu ầm ĩ, hơn nữa người này so với người kia nói chuyện không khách khí, e rằng thông gia kiểu này thật sự không gặp nhiều. Lưu Mỹ Quân và Lâm Thông giống như châm tiêm đối mạch mang (1), không ai chịu ai.

Đang lúc Lưu Mỹ Quân la hét bảo lính cần vụ đuổi tất cả đám người này ra, Lương Tuấn Đào đi tới. Hắn tức thì bước đến trước mặt Lâm Thông, nhìn chằm chằm vào gã, lạnh nhạt nhướn mày hỏi: “Phí tổn thất thanh xuân của hai em gái anh là bao nhiêu?”

Lâm Thông có thể xem là ngang ngược, nhưng khi mắt gã và Lương Tuấn Đào đụng nhau, gã không nhịn được, vô thức lùi về sau một bước. Giống như con sói hung tàn đột nhiên gặp vua bách thú, sợ hãi thối lui theo bản năng.

“Con mẹ nó, anh ăn no rồi việc dám chạy đến nhà tôi giường oai à, ngán sống đứng đắn rồi phải không!” Lương Tuấn Đào nổi giận, hắn tiến nhanh tới một bước, không đợi Lâm Thông kịp phản ứng đã túm lấy cổ áo sơ mi của gã, kéo gã lại gần. “Nói, đã xảy ra chuyện gì? Nhà anh gặp trộm hay cháy, sao lại giống dân chạy nạn thế hả?”

Lâm Thông cho rằng Lương Tuấn Đào túm mình thì chắc chắn không thể thiếu việc bị đánh đau một hồi, gã cũng chuẩn bị tốt nếu bị đánh, không ngờ người đàn ông kia lại hỏi trong nhà mình xảy ra chuyện gì. Lâm Thông giật mình, thay vì tiếp tục dùa giỡn dưng cảm chống lại cái ác, gã cúi đầu, nói đúng sự thật: “Nhà bị Mạc Sở Hàn lấy đi rồi, tất cả đồ đạc đều bị niêm phong, chúng tôi. . . chỉ mặc mỗi quần áo trên người!”

Lâm gia hoàn toàn đã trở thành xác rỗng, trước đó tối thiểu vẫn có chỗ ở, ngoài ra Mạc Sở Hàn còn trả tiền sinh hoạt phí cho bọn họ, ít nhất không cần lo vấn đề no ấm, thậm chí tiền lương trước kia của chị Trương giúp việc cũng do Mạc Sở Hàn trả.

Vốn tưởng ngày có thể trôi qua như vậy, không ai biết vì sao đột nhiên lại trở mặt. Gần trưa hôm nay, Mạc Sở Hàn bất ngờ hạ lệnh bảo bọn họ cắt khỏi Lâm gia, cảnh sát bên tòa án mang theo súng cường chế thi hành, không cho phép bọn họ mang theo gì, người một nhà cứ như vậy bị đuổi khỏi nhà mình.

Trong người không có đồng nào, không thấy ai có thể trợ giúp, ngay cả di động của chị em nhà họ Lâm cũng không gọi được. Một người không nghe, một người tắt máy, gom góp tiền lẻ trên người cả nhà chỉ tạm thời no cơm, nhưng tiếp theo sẽ làm thế nào? Ngay cả tiền khách sạn bọn họ cũng không có.

Đến bước đường cùng, thật sự không còn cách nào, đành đến Lương gia xin giúp đỡ, dù sao Lâm Tuyết và Lâm Á Linh đều là đàn bà nhà họ Lương, hẳn có khả năng giúp bọn họ.

Hứa Tĩnh Dao đi tới, liên tục thở dài, bất đắc dĩ nói với Lâm Tuyết: “Thật sự hết cách! Nếu còn có đường ra, ba con sẽ không tới đây tự tìm mất mặt! Tiểu Tuyết à, cả nhà đều trông cậy vào con, con bảo. . . Chúng ta làm sao bây giờ!”

Từ thái độ vừa rồi của Lưu Mỹ Quân với Lâm Á Linh, hoàn toàn có thể thấy cô ta vốn không có chút địa vị nào tại Lương gia, bên ngoài đồn đãi ngay cả giường của đại thiếu gia Lâm Á Linh cũng chưa từng bò lên, xem ra chuyện này không phải tin đồn vô căn cứ.

Cũng may còn có Lâm Tuyết, Nhị thiếu gia nhà họ Lương vẫn cưng chiều cô, chỉ có thể xin cô ra tay tương trợ. Bằng không, Lâm gia thực sự phải lưu lạc đầu đường, trở thành trò cười cho toàn thủ đô.

Lâm Tuyết không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, trong lúc nhất thời có chút trở tay không kịp! Kỳ thật cô không rõ chuyện của Lâm gia lắm, về việc xí nghiệp Lâm gia phá sản, Mạc thị thu mua, còn cả bất động sản bị niêm phong. . . Những chuyện tài vụ này cũng chưa từng làm cô chú ý.

Khi còn ở nhà họ Lâm, cô cùng lắm chỉ là nữ đầy tớ miễn phí, trong nhà có tiền hay không đối với cô vốn không khác gì nhau. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ cả nhà sẽ bị đuổi đi lưu lạc ngoài đường.

Lâm gia đã sớm là của Mạc Sở Hàn, gồm toàn bộ tài sản và bất động sản, ngay cả chút tiền đều không có, viên gạch viên ngói trong nhà bọn họ toàn bộ đều là của Mạc Sở Hàn.

Nhưng ... Lâm Tuyết chưa nghĩ thông: vì sao đến giờ Mạc Sở Hàn mới đuổi người nhà họ Lâm đi?

“Sao nào? Người nhà các vị ra ngoài mà thương lượng, đừng làm ô nhiễm không khí nhà tôi!” Lưu Mỹ Quân nhìn thấy người họ Lâm là đầu đầu, bà ta đầu cho phép bọn họ dựa vào nhà mình, liền quay đầu dặn dò Trương quản gia: “Gọi mấy cảnh vệ binh tới, mau dọn dẹp người nhà bọn họ ra ngoài đi! Ổn ào chết, phiền chết đi được!”

Nếu không phải hai đứa con trai tùy hứng, đường đường như Lương gia sao có thể đặt quan hệ với Lâm gia chứ? Toàn bộ người thủ đô đều tránh xa Lâm gia, hết lần này tới lần khác nhà họ Lương bọn họ cứ dính phải, thật sự là xúi quẩy cộng đen đui!

Lâm Á Linh không dám thử mạnh, cô ta sợ Lưu Mỹ Quân dưới cơn nóng giận đến cả mình cũng sẽ đuổi đi, liền lặng lẽ trốn mất. Mặc người trong nhà tự sinh tự diệt thôi, cô ta là Nê Bồ Tát vượt sông lớn, bản thân khó bảo toàn, hiện giờ ở đâu cũng không có cây lớn bóng mát như Lương gia, cô ta xin tự bảo vệ mình xong liền A di đà phật!

“Cô cô!” Tiểu bảo hai tuổi đã chạy tới muốn tìm Lâm Á Linh ôm, cậu bé quơ quơ cánh tay nhỏ, giọng trẻ con nũng nịu: “Cô cô ôm!”

Lâm Á Linh đang muốn thừa dịp người ta không chú ý mà lặng lẽ trốn đi, đột nhiên bị tiểu bảo phát hiện, không khỏi thấy rất bức dọc, cô ta trềng thẳng nhóc một cái, nói: “Cô cô đau bụng, không thể ôm cháu!” Nói xong liền dựa vào trong ghế mềm mại, hạ thấp thân mình không dám ngẩng đầu lên.

Thấy bộ dạng nhắm mắt không định quan tâm tới chuyện trước mắt của Lâm Á Linh này, đầu gối cô ta ịch ịch lạnh khốc như thế, người nhà lưu lạc ngoài đường mà cô ta lại mặc kệ không hỏi han gì, thật quá lạnh lùng bạc bẽo.

Lâm Văn Bác đau lòng từng trận, nước mắt ngang dọc, ông ta cảm thấy thể diện thực sự bị ném đi rồi! Nếu cứ vậy bị trục xuất khỏi Lương gia, ông ta quyết định đi tự sát!

Lâm Tuyết bước lên, sắc mặt không có gì thay đổi, đáy mắt trong veo đậm mạc, so với trước kia lại nhiều thêm một loại u lạnh. Cô không nhìn ai, chỉ nói với Hứa Tĩnh Dao tinh thần đang rối bời: “Mẹ, chúng ta đi!”

Hứa Tĩnh Dao thấy Lâm Tuyết đồng ý ra tay, trong lòng không khỏi vui vẻ, vội vàng bắt lấy tay cô, nức nở nói: “Con ngoan, mẹ biết con sẽ không ngồi yên phớt lờ. . .” Lời chưa dứt, nước mắt đã rơi đầy mặt.

“Cô cô, cô cô ôm!” Tiểu bảo còn là một đứa trẻ, trong mắt nó, hai người cô đều giống nhau, nó đâu biết bà cô nhỏ này khi còn ở nhà mẹ đẻ, cả ngày đều bị ba nó ức hiếp. Sau khi bị Lâm Á Linh cự tuyệt, đứa nhỏ lại vươn cánh tay nhỏ bé về phía Lâm Tuyết, đòi ôm một cái.

Nó là một đứa trẻ bị mẹ mình vứt bỏ, nó khao khát tình thương của mẹ, thích tất cả những phụ nữ trẻ tuổi thoạt nhìn giống mẹ của mình!

Lâm Tuyết cúi người ôm lấy tiểu bảo, tuy không nhìn Lâm Văn Bác và Lâm Thông nhưng hành động lúc này của cô đã thể hiện thái độ rõ ràng, cô sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Thấy Lâm Tuyết ôm tiểu bảo rồi cùng Hứa Tĩnh Dao đi về phía cửa, Vân Đóa cũng vội vàng qua đây. Tuy cô bé rất lưu luyến Lương Thiên Dật, nhưng Lâm gia đang gặp rủi ro, cô không thể ích kỷ chỉ lo mình, cô

phải giúp Lâm Tuyết.

(1) châm tiêm đối mạch mang: ý chỉ hai kẻ ngang tài ngang sức, gian xảo như nhau đối mặt nhau

“Lâm Tuyết, cứ tới chỗ của anh trai em đi! Nhà Lý tướng quân có rất nhiều phòng trống, trước để anh trai hỏi mượn Lý tướng quân ở tạm vài ngày rồi hẵng quyết định!” Vân gia và Lâm gia giống nhau, toàn bộ bất động sản bây giờ đều đứng tên Mạc Sở Hàn, Vân Thư Hoa hiện tại cũng không xu dính túi, hai anh em bọn họ đang tạm thời ở tại Lý gia.

“Không cần đâu!” Lâm Tuyết lắc đầu, Mạc Sở Hàn là con nuôi Lý Ngạn Thành, cô mà đưa người vào nhà họ Lý thì thật buồn cười. “Chị sẽ có cách, em không cần lo lắng!” Cô dừng bước, nói với Vân Đóa: “Không phải em thích nơi này sao?”

Ở lại chơi thêm lát nữa đi!”

Lâm Tuyết biết Vân Đóa nhớ Lương Thiên Dật, vất vả lắm mới được phép tiến vào, còn có cơ hội ngồi trên bàn cùng dùng cơm, cô bé rất vui, chắc chắn chưa cam lòng đi nhanh như vậy.

Vân Đóa lưu luyến ngoài đầu lại nhìn nhìn, kết quả phát hiện ra không thấy Lương Thiên Dật đâu. Trong lòng khổ sở một hồi nhưng cô bé không tiếp tục nữa, chỉ dùng giọng điệu kiên quyết bảo Lâm Tuyết: “Em đi cùng chị! Hôm khác. . . em có thể quay lại sau!”

“Cũng được.” Lâm Tuyết thấy cô bé khẳng khái đòi theo mình, trong lòng có chút ấm áp và cảm động, cô liền nở nụ cười với cô nhóc đáng yêu này, nói: “Đi thôi!”

Thấy cô ôm tiểu bảo rời đi cùng với Hứa Tĩnh Dao và Vân Đóa, Lâm Thông vội vàng dìu Lâm Văn Bác theo sau, hai cha con đi được vài bước, gần như cùng lúc quay đầu lại vẫn thấy Lâm Á Linh nằm trong ghế giả chết, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lâm Văn Bác hé miệng thở dài, đến một câu đầy đủ gọn gàng cũng không thốt lên nổi, Lâm Thông liền mở miệng mắng: “Á Linh! Con mẹ nó chứ, mày cứ giả chết cho tốt đi!”

Lâm Á Linh đành phải ngẩng đầu, vẻ mặt đau khổ, đáng vẻ như rất thống khổ: “Em thực sự . . . đau bụng! Trước hết để Lâm Tuyết nghĩ cách đi, ... không phải nó rất được Nhị thiếu gia cưng chiều hay sao?”

“Mày vô lương tâm còn không bằng con sen nhà họ Vân! Uống công tao và ba trước kia thương mày như vậy! Bây giờ cả nhà cùng đường, mày liền kêu bệnh tật không nói giúp chúng tao!” Lâm Thông nghiến răng, hận không thể tiến lên tát cho đứa em gái kia 2 cái.

“Đi nhanh đi!” Lâm Văn Bác khó nhọc nói ra một câu, ông ta mắc bệnh tim và hen suyễn, khi hai thứ này phát tác đều sẽ lấy mạng ông ta. Lúc này ông ta cũng không muốn tiếp tục giận đối với Lâm Á Linh, sợ kéo bệnh cũ tái phát, nếu vậy đến tiền nằm viện điều trị cũng không có. “Chúng ta đi thôi! Ba thấy Lâm Tuyết ôm tiểu bảo ra ngoài rồi!”

Lâm Thông mạnh mẽ nuốt vào một hơi ác khí, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Á Linh chó chết đang dựa vào trong ghế, rồi trừng Lưu Mỹ Quân và Lương Tuấn Đào một cái, đầu biết Lương Tuấn Đào lại đi về phía mình.

Trong lòng cả kinh, gã lui về phía sau nửa bước, đẩy mắt kính lên, lắp bắp hỏi: “Cậu ... cậu muốn làm gì?”

Lương Tuấn Đào vỗ vỗ vai gã, nói: “Đỡ ba anh cho tốt!”

Lâm Thông lão đảo lui hai bước, vừa rồi lực vỗ của Lương Tuấn Đào suýt khiến gã gục xuống. Gã còn tưởng người đàn ông kia động thủ đánh mình, đầu gối hấn chỉ vỗ một cái rồi chuẩn bị vượt lên trước để đuổi theo Lâm Tuyết.

*

Sau giờ Ngọ tháng 7, mặt trời như lửa, trời nóng nực khiến người ta phát cuồng.

Ra khỏi biệt thự tràn đầy hơi lạnh, vừa bước xuống bậc thang, sóng nhiệt liền cuộn cuộn đập vào mặt.

Xe Ferrari màu vàng chói mắt Lương Tuấn Đào mua cho Lâm Tuyết đỗ trong sân, nhưng Lâm Tuyết không lái nó. Cô ôm tiểu bảo, Vân Đóa và Hứa Tĩnh Dao ở hai bên trái phải sóng vai cùng từ sân đi về phía cửa lớn, bọn họ vừa đi vừa thấp giọng trò chuyện.

“Mọi người bị đuổi ra từ lúc nào? Mạc Sở Hàn có nói tại sao đột nhiên lại đuổi đi không?” Lâm Tuyết thật sự không nghĩ ra, Mạc Sở Hàn trở về lâu như vậy, giữa bọn họ từng có không ít mâu thuẫn và xung đột nhưng dường như hôm nay hắn mới cường ép đuổi người nhà họ Lâm khỏi cửa.

Hứa Tĩnh Dao liên tục nhíu mày thở dài, nói: “Không biết nữa! Vốn đang tốt, mỗi tháng đều có sinh hoạt phí, tiền lương của chị Trương cũng do Mạc Sở Hàn trả, vô duyên vô cớ, không ai trêu chọc hắn, đến buổi trưa, đột nhiên người của tòa án kéo tới!”

Vân Đóa nghiêng đầu, đôi mắt sáng mở lớn nhìn Hứa Tĩnh Dao, hỏi: “Bác Lâm, mọi người bị người ở tòa án đuổi ra ư?”

“Đúng vậy! Cảnh sát trong tòa án đột ngột bao vây toàn bộ ngôi nhà, nói muốn cưỡng chế chấp hành phát mãi bất động sản, bảo chúng tôi lập tức rời đi, ngoại trừ quần áo mặc trên người, không cho phép mang theo bất cứ gì!” Hứa Tĩnh Dao nghĩ đến đây liền không ngừng hối hận, sớm biết vậy, chắc chắn bà sẽ để nhiều tiền trên người một chút. Hơn nữa, cái khiến bà cảm thấy đau hơn chính là trang sức mình vất vả cực nhọc tích lũy cả đời đều không mang ra được.

Lúc ấy những cảnh sát kia hung dữ, ghìm súng chặn ở cầu thang, đừng ai nghĩ tới chuyện lên lầu thu dọn đồ đạc, ngoài những thứ đang mang trên người, đến cây kim cũng đừng hòng xuất khỏi cửa.

Người một nhà đến cơm trưa cũng chưa ăn, cứ như vậy bị ép buộc đuổi đi.

“Trời ạ, những cảnh sát ấy sao giống thổ phỉ vậy!” Vân Đóa nghe thấy mà sợ run từng trận. Tuy nói Vân gia cũng suy tàn, nhưng dù gì cô vẫn chưa từng trải qua việc bị khu trục xuất khỏi cửa. Vân Thư Hoa đã đưa thẳng cô vào nhà họ Lý, cô vẫn có cuộc sống của thiên kim tiểu thư không lo áo cơm như cũ, cũng không thiếu thốn gì so với trước kia.

“Cô cô, ông nội đâu?” Tiểu bảo ghé vào tai Lâm Tuyết, dùng giọng nói non nớt hỏi han.

Lâm Tuyết dừng bước xoay người liền bắt gặp Lâm Thông đang dìu Lâm Văn Bác tập tễnh đuổi kịp.

“Ông nội!” Tiểu bảo hô lên một tiếng giòn tan, còn tựa vào vai Lâm Tuyết cười khanh khách: “Tiểu bảo tìm cô cô ẵm!”

Thấy đứa trẻ hoàn toàn chưa biết ưu sầu trên thế gian, Lâm Văn Bác rót nước mắt, cơn xúc động lại khiến ông ta thở không nổi.

“Đi chậm thôi! Ba con, ông ấy bệnh hen tái phát!” Hứa Tĩnh Dao biết Lâm Tuyết không có tình cảm với cha con nhà họ Lâm, bà liền cẩn thận đề nghị.

Lâm Tuyết không nói chuyện, cô quay đầu tiếp tục bước đi nhưng bước chân đã chậm lại rất nhiều.

“Ai, Lâm Tuyết, thật ra con là người mặt lạnh tim nóng!” trong lòng Hứa Tĩnh Dao cảm động, xoang mũi cay xè chưa sót, suýt nữa rơi lệ lần nữa.

Lúc này, xe quân dụng Land Rover của Lương Tuấn Đào tiến đến, chặn đường đi của Lâm Tuyết.

Cô dừng bước, nâng mắt nhìn lại, ánh mắt muốn lạnh lẽo bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Nhưng cửa kính hạ xuống, lại lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi nhiệt tình đang nở nụ cười của Tiểu Cao: “Lâm văn thư, lên xe thôi!”

Không ngờ người trên xe là Tiểu Cao! Khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Tuyết suýt nữa vụn vỡ tổn thương, cô gượng gạo làm dịu rồi ngượng ngùng nói: “Không cần đâu!”

Tiểu Cao ngừng xe, đi xuống khuyên nhủ: “Cô đừng buồn bực được không? Trời nóng như vậy, ông lão thân thể không tốt, đưa bé lại mỏng manh, đừng để bị cảm nắng!”

“Chúng tôi là dân chúng bình dân không dễ hồng thế đâu, thật sự không cần thiết!” Lâm Tuyết đối với Tiểu Cao không nở thờ ơ quá mức nhưng thái độ vẫn kiên quyết: “Tiểu Cao, không liên quan tới anh!”

“Sao mà không liên quan tới tôi chứ?” Tiểu Cao nóng nảy, “Một nhà các cô mang theo người già trẻ nhỏ để làm gì hả?Xe chạy nhanh hơn, tôi đưa mọi người đi!”

Hứa Tĩnh Dao vội kéo kéo Lâm Tuyết, ý bảo cô đừng tiếp tục từ chối. Bà bước lên trước một bước, cảm kích nói: “Cám ơn đồng chí giải phóng quân! Không biết cậu định đưa chúng tôi tới nơi nào nhỉ?”

Vị chiến sĩ này lái xe chuyên biệt cho Lương Tuấn Đào, vừa nhìn đã biết là lái xe riêng của hắn. Nếu không có lệnh từ Lương Tuấn Đào, sao cậu ta có thể lái xe của thủ trưởng đưa bọn họ đi chứ!

76. Q.2 - Chương 20 Phần 1

Chương 20: Cho Nổ Chuông Chó Cửa Hấn

Hứa Tĩnh Dao trầm nghĩ: hiện tại, tình hình nhà họ Lâm giống như chó nhà có tang, hoàn toàn không có nhà để về, Lương nhị thiếu sẽ không sai người quảng bọn họ trên đường quốc lộ đây chứ?

Tiểu Cao quả nhiên còn trẻ, được Hứa Tĩnh Dao nói thế, lập tức thành thật trả lời: “Thủ trưởng dặn cháu trước tiên đưa bác và mọi người đến nơi đã sắp xếp, đợi anh ấy trở lại sẽ tính tiếp!”

“Thật không?” Hứa Tĩnh Dao nhất thời kinh ngạc mừng rỡ kêu lên, quả nhiên, Lương Tuấn Đào không thờ ơ vứt bỏ bọn họ. Khác với Lâm Á Linh, Lâm Tuyết ở Lương gia vẫn còn có chút địa vị! “VẬY, làm phiền vị tiểu binh này!”

Thấy Hứa Tĩnh Dao gọi cha con họ Lâm lên xe, Lâm Tuyết trầm mặt, cô lạnh lùng nói: “Mẹ, mùi vị ăn nhờ ở đậu không dễ chịu gì, cẩn thận kéo lại bị đuổi khỏi cửa lần nữa!”

Lời này khiến Hứa Tĩnh Dao định bước lên xe phải ngừng lại, bà hơi chần chờ rồi quay đầu nhìn cô.

“Chúng ta trước cứ đến khách sạn đi! Sau đó mau mau thuê một nhà trọ, tiền trợ cấp của con chưa hề động tới, con giao ẹ dùng trước, chờ dần xếp ổn thỏa, con sẽ nghĩ cách!” Lâm Tuyết thấy Lương Tuấn Đào lái xe Ferrari qua đây nhưng cô chưa nhìn vào hắn.

“A, ” miệng Hứa Tĩnh Dao đáp lời nhưng thân thể không động đậy. Về điểm này, chút tiền trợ cấp của Lâm Tuyết đủ gì chứ? Lâm gia muốn tìm nơi ổn định còn phải trông cậy vào Lương nhị thiếu! Thấy Lương Tuấn Đào điều khiển chiếc xe mới tinh tiến đến, còn đỗ lại, chưa đợi hắn mở miệng, bà đã nhanh chóng tiến lên, ân cần hỏi han: “Nhị thiếu gia, cậu định ra ngoài sao?”

Lương Tuấn Đào xuống xe, hé ra nụ cười với Hứa Tĩnh Dao, đáp: ” Con có mua một ngôi nhà ở ngoại ô, vốn muốn dùng làm tân phòng khi kết hôn. Bây giờ cứ để Tiểu Cao đưa mọi người tới đó ở đi, đợi thu xếp xong xuôi, con sẽ mua căn nhà thích hợp ọi người!”

Lời vừa nói ra, toàn bộ người nhà họ Lâm đều vui mừng kinh ngạc một cách khó hiểu. Chẳng những có nơi ổn định, hơn nữa Lương Tuấn Đào còn đồng ý mua nhà cho họ!

Hứa Tĩnh Dao xúc động mà nói: “Cám ơn Nhị thiếu gia! Lâm Tuyết gả cho cậu đúng là phúc khí của cả nhà chúng tôi, một nhà già trẻ chúng tôi sẽ không quên Nhị thiếu gia đã ra tay giúp đỡ trong lúc nguy nan!”

“Khách khí gì chứ, Lâm Tuyết là vợ con mà!” Lương Tuấn Đào mỉm cười, hắn như vô tình hữu ý quét mắt nhìn Lâm Tuyết một cái, người kia vẫn lạnh lùng, đáy mắt rừ xuống cũng không nhìn hắn.

Lâm Văn Bác thở dài một hơi, bệnh hen suyễn đã tốt hơn phân nửa. Ông ta chống batoong bước nhanh lên vài bước, khuôn mặt già nua cười lạnh: “Phiền cô gia (1) phải hao tâm tổn trí rồi! Cả nhà chúng tôi đều dựa vào sự chăm sóc của cô gia, thật sự ... xấu hổ quá!”

“Đi thôi, mau lên xe thôi!” Lương Tuấn Đào thản nhiên nói.

“A, được!” Lâm Văn Bác dưới sự dìu đỡ của Lâm Thông, nâng một chân bước lên xe quân dụng Land Rover, xe việt dã sàn cao, người già thân thể yếu ớt - bệnh nặng như ông ta lên xe cũng tốn sức.

Thấy Lâm Thông chân tay vụng về, đương nhiên không biết chăm sóc người khác, Lương Tuấn Đào liền qua giúp đỡ, nâng Lâm Văn Bác lên xe.

Lâm Thông vừa lắp bắp nói lời cảm ơn vừa hết sức lo sợ, gã thật sự không ngờ Lương Tuấn Đào sẽ đến giúp cha mình.

“Mẹ, mẹ cũng lên xe đi!” Lương Tuấn Đào thấy cha con Lâm gia đã lên xe, liền trở về đón Hứa Tĩnh Dao.

Hứa Tĩnh Dao vì một tiếng “mẹ” của hắn mà nở ruột nở gan, quả thực mừng đến mức không biết cất bước thế nào. “A, được! Được!”

Thấy tất cả mọi người đã lên xe, Lương Tuấn Đào đi tới, đùa với tiểu bảo trong ngực Lâm Tuyết, hắn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu bé, nói: “Tiểu tử, gọi dượng đi!”

Tiểu bảo tròn tròn mắt, bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Nó cẩn thận quan sát hắn một lượt rồi cười khanh khách vui vẻ: “Dượng!”

“Thông minh quá!” Lương Tuấn Đào vươn bàn tay to, nói: “Đến đây, để dượng ẵm nào!”

Tiểu bảo cắn ngón tay nhỏ, lắc đầu, chỉ cười không nói.

“Còn xấu hổ gì chứ! Đến đây, chỗ dượng có kẹo này!” Lương Tuấn Đào làm động tác lấy kẹo ra, đáng tiếc thứ lôi ra chỉ là khẩu súng. Cũng may đầu óc hắn linh hoạt, cứ đem súng lục quơ quơ trước mặt tiểu bảo mà dụ dỗ: “Rất thực nha! Có muốn hay không?”

Bản năng của các bé trai là hứng thú với súng ống, tiểu bảo vội vàng bỏ ngón tay ngậm trong miệng ra, thân nhỏ với qua, nói nói: “Muốn! Muốn!”

Lương Tuấn Đào nhân cơ hội ôm luôn chú nhóc, tay hắn giấu súng đi rồi tháo huân chương trước ngực xuống cho cậu bé chơi. Dù sao huân chương của hắn còn nhiều, tùy ý đưa người khác mấy tấm cũng không gặp trở ngại gì.

Lâm Tuyết không phản đối, cô nhìn Lương Tuấn Đào ôm tiểu bảo, tiếp tục quan sát hắn đưa đứa nhỏ giao cho Hứa Tĩnh Dao.

Sau hi Hứa Tĩnh Dao nhận lấy tiểu bảo, Lương Tuấn Đào ôn hoà nói với bọn họ: “Con và Lâm Tuyết đi xe kia!”

“Được! Nhị thiếu gia thích ngồi xe nào thì ngồi xe đó là được!” Hứa Tĩnh Dao vội gật đầu, trong lòng mừng rỡ! Hôm nay đến bước đường cùng, đến Lương gia vốn không trông cậy đối phương có thể thu nhận giúp đỡ cả nhà bọn họ, ít nhất chỉ mong xin được chút tiền, tạm thời ứng phó nhu cầu bức thiết, nào ngờ Lương Tuấn Đào nhiệt tình chu đáo đến thế, quả thực khiến bọn họ vừa mừng vừa lo.

Đóng cửa xe xong, Tiểu Cao nhấn ga lái xe Land Rover rời đi trước. Lương Tuấn Đào quay lại nói với Lâm Tuyết: “Bà xã, chúng ta lên xe thôi!”

Lâm Tuyết đứng yên không nhúc nhích, Vân Đóa liền lặng lẽ đẩy cô: “Chị mau đi đi!”

Lương Tuấn Đào đã làm rất tốt, không hiểu sao thần sắc Lâm Tuyết vẫn nghiêm trọng không bằng lòng như vậy. Vân Đóa đáng thương nghĩ ngợi, nếu Lương Thiên Dật có thể đối với cô bằng 1/10 thế kia, cô liền hạnh phúc chết mất.

Nói thật, Lâm Tuyết không muốn để ý Lương Tuấn Đào, nhưng trước tình hình hiện tại, người một nhà đều cần hắn thu xếp, nếu cô ở phía sau giữ trò thanh cao thì rõ ràng là không thích hợp.

Cô chẳng tiếp tục bướng bỉnh nữa mà nói với Vân Đóa: “Em cũng lên xe đi, chị sẽ đưa em về Lý gia trước!”

Vân Đóa vội vàng lui về sau một bước, đầu cúi thấp, ngập ngừng nói: “Em, em không muốn trở về!”

“Vậy em muốn đi đâu?” Lâm Tuyết khó hiểu hỏi han.

“Dạ, ” Vân Đóa cố lấy dũng khí, đáp: “Em muốn cùng chị thu xếp ổn thỏa, chăm sóc cho người thân của chị!”

“Không cần đâu, chẳng phải bọn họ đã có chỗ ở rồi sao?” Lâm Tuyết nhin không được nở nụ cười, cô quan sát Vân Đóa, nói: “Nghe lời chị, em ra ngoài lâu như vậy, anh trai em sẽ lo lắng đó.”

“Hôm nay anh ấy ra ngoài, có thể đến tối mới về, nên. . . em ra ngoài sẽ không có ai tìm đâu!” Vân Đóa do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói ra ý nghĩ thực sự của mình: “Lâm Tuyết, chị xem. . . Người nhà chị đã có Lương nhị thiếu an bài, em đi theo cũng không giúp được gì. . .” Nói tới đây, hai bàn tay nhỏ bé đặt cùng một chỗ theo bản năng xoắn lại với nhau.

“A, ” Lâm Tuyết hiểu ra, đôi mi thanh tú bất đắc dĩ nhăn lại, cô hỏi cô bé: “Có phải em không muốn về không?”

“Ách. ” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Đóa hồng hồng, cô bé nhỏ giọng nói: “Vừa rồi. . . Thiên Dật còn chủ động nói chuyện với em!”

Có trời mới biết lúc ấy cô bé kích động cỡ nào, ngay cả lời đáp lại Lương Thiên Dật cũng không nhớ nữa. Cô chỉ nhớ rõ ánh mắt anh ta nhìn cô không lạnh như băng, cũng không lạnh lùng cự tuyệt ngàn dặm như trước.

Lúc người nhà họ Lâm đến, Lâm Á Linh vội tìm chỗ trốn đâu còn tinh thần cản trở cô nói chuyện với Lương Thiên Dật, lực chú ý của những người khác cũng không đặt trên người bọn họ, nên không ai thấy Lương Thiên Dật đã chủ động trò chuyện cùng cô.

Chỉ nhớ lúc ấy anh ta đẩy xe lăn qua, hỏi cô: “Sao cô lại đến đây?”

Vân Đóa không biết mình đã trả lời thế nào, chỉ nhớ bản thân lúng túng đến mức mặt mũi đỏ bừng, hồi hộp đến mức lắp bắp nói năng lộn xộn. Sau khi cô nói xong liền bắt gặp đáy mắt lạnh như băng của người đàn ông kia hiện lên một tia vui vẻ rất lâu rồi chưa thấy.

Vân Đóa cho rằng mình bị hoa mắt, dụi dụi mắt nhìn lại thì anh ta đã xoay đầu sang chỗ khác.

Kế tiếp người nhà họ Lâm và Lưu Mỹ Quân tranh cãi ầm ĩ rồi bị đuổi ra ngoài. Tuy Vân Đóa nhớ thương Lương Thiên Dật, nhưng cô là cô nương trượng nghĩa! Nhà mẹ đẻ Lâm Tuyết gặp nạn, cô không thể ngồi yên phớt lờ. Lúc ấy không biết lấy dũng khí từ đâu, cô chạy nhanh đến bên cạnh Lương Thiên Dật, lần đầu tiên ghé tai anh ta, lưu loát nói một câu: “Đợi em giúp Lâm Tuyết thu xếp tốt cho nhà chị ấy, em sẽ trở lại thăm anh!”

Nhớ khi đó Lương Thiên Dật không nói lời cự tuyệt, anh ta chỉ không nhìn cô mà thôi.

Thấy khuôn mặt Vân Đóa đỏ bừng, Lâm Tuyết trầm mặc. Cô không tình nguyện muốn Vân Đóa tiếp tục dây dưa với Lương Thiên Dật, nhưng nhìn dáng vẻ thẹn thùng hạnh phúc về tương lai và khát khao yêu đương của cô bé, cô không đành lòng tát gáo nước lạnh.

Mong rằng Lương Thiên Dật không tổn thương người con gái thuần khiết đẹp dễ này, cũng hy vọng anh ta có thể hiểu ra, biết thương yêu, trân trọng cô bé.

“Được rồi, em đi đi! Nhưng phải chú ý đề phòng Lâm Á Linh, đừng để chị ta đánh em lần nữa!” Lâm Tuyết dặn dò.

“Vâng, em biết mà!” Vân Đóa thấy Lâm Tuyết không phản đối, càng vui vẻ hơn, cô bé lộ ra nụ cười ngọt ngào, ra sức gật gật đầu: “Khi thấy chị ta, em sẽ trốn xa một chút!”

Chờ Vân Đóa đi rồi, Lương Tuấn Đào mới nói với Lâm Tuyết: “Bà xã, chúng ta lên xe thôi!”

Trời nóng như vậy, khó có dịp hần chịu đứng cùng cô dưới ánh mặt trời nửa ngày. Lâm Tuyết không nhiều lời mà trực tiếp bước lên xe.

Lương Tuấn Đào vội cướp lấy ân cần giúp cô mở cửa, đợi cô ngồi xong, hần cũng ngồi theo.

Lâm Tuyết giật mình, cô đâu nghĩ hần lại theo mình vào.

Chưa đợi cô đặt câu hỏi đã có một cảnh vệ binh bước tới mở cửa buồng lái, ngồi vào ghế lái xe rồi khởi động xe.

Trong xe khí lạnh mở ra vừa đủ, mát mẻ thoải mái, so với bên ngoài nóng bức đúng là hai thế giới khác nhau.

Lương Tuấn Đào nhẹ nhàng nắm chặt tay Lâm Tuyết, an ủi: “Chút chuyện này, em đừng lo lắng!”

Lâm Tuyết nhẹ nhàng rút tay về, đẩy mắt rũ xuống, cô đáp: “Cám ơn anh.”

Con mẹ nó chứ! Lương Tuấn Đào kiềm chế ý nghĩ xúc động muốn chửi tục của mình, cuối cùng hấn vẫn nổi giận: “Em có thể đừng tiếp tục nói với anh 3 chữ kia không?”

Lâm Tuyết lặng im, quả nhiên cô không hề nói nữa.

Nghiêm mặt trong chốc lát, cuối cùng Lương Nhị thiếu gia đã cứng đờ vì Lâm Tam tiểu thư, hấn suy sụp hạ mặt, nhỏ giọng hỏi han: “Em còn giận ư?”

Sức ghen tuông của con quỷ nhỏ này cũng lớn quá đi! Hấn đã ăn nói đủ khép nép rồi, cô còn muốn thế nào nữa?

“Em không giận.” trong lòng Lâm Tuyết chua xót một hồi, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Đều là lỗi của anh! Anh xin kiểm điểm nhận lỗi!” Lương lão nhị đáng thương, hấn không cho rằng mình sai ở điểm nào. “Sau này anh sẽ không đi gặp Hoàng Y Na nữa! Dù cô ấy chết thật, anh cũng không đi! Dù trước lúc chết cô ấy oán hận anh là đồ phụ lòng, dù người trên toàn thế giới đều mắng Lương Tuấn Đào này vong ân phụ nghĩa, anh cũng chịu!”

Bi tráng nghiêm trọng vậy sao? Cuối cùng Lâm Tuyết vẫn nhịn không được mà quay đầu lại, cô nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, nói: “Chi bằng chúng ta ly hôn, anh cưới Hoàng Y Na đi!”

Làm thế ... có lẽ Lương Tuấn Đào sẽ không còn cảm giác phạm tội nặng nề này nữa. Đôi khi đàn ông quả là động vật kì quặc, cô toàn tâm toàn ý với Mạc Sở Hàn, không hề phản bội hấn, hấn lại cố tình vì hôn ước giữa cô và Vân Thư Hoa mà không chịu buông tha. Hoàng Y Na phản bội Lương Tuấn Đào, hơn nữa cô ta là nội quỷ Hoắc gia tạo ra đưa vào quân bộ, vậy mà hấn vẫn tràn ngập sự thương hại và cảm giác bất rứt với cô ta, thật sự khiến Lâm Tuyết không hiểu nổi.

“Em đừng mơ tưởng!” Lương Tuấn Đào không khỏi tức giận, con quỷ nhỏ này càng ngày càng quá mức, dám bảo hấn ly hôn với cô rồi cưới người đàn bà khác sao? Chẳng lẽ trong mắt cô hấn không đáng vậy à? Hấn chỉ vào chóp mũi trên khuôn mặt anh tuấn của mình, dùng giọng điệu vạn phần chắc chắn nói với Lâm Tuyết: “Trừ phi anh chết, em hẵng mơ đến chuyện tái giá!”

“ . . . ” Hiếm thấy thật! Cô cho rằng hấn sẽ nói dù có chết, hấn cũng không cho phép cô tái giá chứ!

Lâm Tuyết tiếp tục trầm mặc, cô dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, cảm thấy hơi đau đầu.

“Vợ à, anh khiến em phiền não thế à?” Lương nhị thiếu rất buồn, hấn xoắn xuýt hỏi cô: “Chúng ta không cãi nhau nữa được không? Không phải là vì đàn bà sao? Từ nay về sau anh không gặp cô ấy nữa có được không?”

Lâm Tuyết quay đầu, cô không muốn nhìn hấn.

“Tuyết!” Hấn sắp lại, ôm lấy eo cô, hôn lên hàng mi dài và cánh môi tươi nhuận, trong mắt tràn ngập nhu hòa và tình yêu. “Đừng bực mình với anh, xoay đầu lại nhìn anh được không?”

Lâm Tuyết nâng mắt, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng rực và khuôn mặt tuấn tú như tranh, sự u lạnh trong lòng như chưa hề yếu đi.

Không phải cô không sinh ra ảo tưởng và ỷ lại vào hấn, nhưng cô sợ loại ảo tưởng và ỷ lại này. Cô sợ ... đến một ngày nào đó chúng bị phá vỡ, bản thân cô sẽ không còn dũng khí và sức lực phục hồi như trước.

Sự thương tổn và đả kích từ Mạc Sở Hàn đối với cô là trí mạng, đời này cô không cách nào tiếp nhận được lần nữa.

Lâm Tuyết không hề kháng cự việc Lương Tuấn Đào gần gũi, cuối cùng cô vẫn chủ động cúi xuống gần hấn, chậm chậm đáp lại nụ hôn của hấn.

Hai người hôn nhau nhưng Lương Tuấn Đào không thấy vui vẻ. Hắn cảm nhận được cô không cam tâm tình nguyện thuận theo mình, cô chỉ cùng hắn cho có lệ mà thôi. Hoặc có thể nói rằng, cô chỉ hiến thân cho hắn mà thôi!

“Tuyệt, ” Lương Tuấn Đào vừa u oán vừa căm tức, hắn không biết nên làm thế nào với cô gái nhỏ này mới tốt. “Rốt cục em muốn anh làm thế nào hả?”

“Anh làm đủ tốt rồi, đời này em cũng không trả được ân tình cho anh!” Lâm Tuyết nằm trong lồng ngực rộng lớn rắn chắc của hắn, giọng nói cuối cùng vẫn không giấu nổi sự u lạnh: “Sự ưu ái của anh . . em không cách nào báo đáp!”

“Anh không cần em báo đáp! Em là vợ anh, chỉ cần em hưởng thụ sự yêu thương của anh đã là báo đáp lớn nhất với anh rồi!” Hắn dụ dỗ mà hôn cô, rất nhẹ nhàng, rất mềm mại, rất triền miên, cố gắng muốn làm cô vui vẻ. “Đời này, em là vợ anh, vĩnh viễn không thay đổi! Anh đã nói sẽ trung thành với cuộc hôn nhân của chúng ta, không phản bội em, bất kể là thân thể hay trái tim!”

Vì sao lúc nào hắn cũng thế này? Luôn thích cho cô nghe mấy lời đầu đầu! Lâm Tuyết tựa đầu chôn sâu trong ngực hắn, lén xóa đi nước mắt trên mi.

“Đừng tiếp tục hờn dỗi được không? Chỗ nào anh làm không tốt em cứ nói ra, anh sẽ sửa! Tin tức Hoàng Y Na cung cấp có vẻ ổn rồi, hỏi đi hỏi lại cũng không được gì! Sau này anh sẽ không đi gặp cô ta một mình nữa!” Lương Tuấn Đào dừng một chút, rồi nói tiếp: “Vì anh mà thân thể cô ấy bị Hoắc gia phá hỏng, anh muốn cô gắng giúp đỡ cô ấy. Chỉ cần thông tin cô ấy cung cấp là thật, anh sẽ trình báo lên quân bộ giúp cô ấy lấy cơ hội. Anh muốn cố gắng hủy bỏ hình phạt cho cô ấy, không để Hoàng Y Na phải tới quân bộ chờ thẩm vấn, thân thể cô ấy quá yếu. . .”

Tình hình cơ thể Hoàng Y Na quả thực rất yếu, Lương Tuấn Đào nghe bác sĩ chủ trị nói, cô ta giống như bị nhiễm chất độc gây nghiện, chất độc đó gây ra chứng động kinh, sau này không biết làm thế nào cô ta bỏ được chất gây nghiện nhưng chứng động kinh thì không cách nào trừ tận gốc.

Cả thân bệnh tật ấy mà đến quân bộ thẩm vấn hoặc bị ngồi tù thì không nghi ngờ gì nữa, cái chết sẽ đến càng nhanh.

Bất kể Lương Tuấn Đào nói gì, Lâm Tuyết cứ luôn im lặng, lúc này như nhớ tới việc gì đó, cô từ từ ngẩng đầu, hỏi: “Tin tức Hoàng Y Na cung cấp có hữu dụng không?”

Hóa ra cô vẫn đang nghe! Lương Tuấn Đào thấy cô chịu quan tâm đến mình, tinh thần không khỏi rung lên, hắn vội trả lời: “Tin hữu dụng không nhiều! Bởi thân phận đặc biệt của cô ấy nên người bên Hoắc gia đề phòng rất kỹ, những thứ cô ấy biết chỉ là mấy việc bên ngoài, không giúp nhiều cho việc điều tra Hoắc gia! Nhưng anh tin rằng Hoàng Y Na đã gắng sức! Cô ấy có tư tưởng bỏ gian tà theo chính nghĩa, quyết tâm cải tà quy chính là tốt rồi, tin rằng lãnh đạo quân bộ hắn sẽ nể mặt anh, không có ý làm cô ấy đi tù.”

Dù gì Lâm Tuyết vẫn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, Hoàng Y Na tâm cơ rất nặng, cô ta khiến cô không tự chủ được mà nhớ tới Thư Khả. Hoàng Y Na và Thư Khả cùng là một loại người, loại này thích giả vờ nhu nhược đáng thương để tranh thủ sự thông cảm của đàn ông, không ai đoán được tâm cơ trong lòng bọn họ!

(1) cô gia: cách gọi của bố vợ vs con rể

Thấy xe Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết rời đi, lồng ngực Vân Đóa thấp thỏm, cô cứ đi đi lại lại.

Bước lên bậc thềm cẩn thận lần nữa, cô bé rất sợ sẽ có người đến chặn đường, không cho phép mình tiếp tục vào trong. Lúc này có thể tiến vào hoàn toàn là nhờ Lâm Tuyết đưa cô theo, hiện tại Lâm Tuyết đi rồi, cô lo mình sẽ bị đuổi đi.

Khá tốt, không ai cản trở cô, trong lòng Vân Đóa dâng lên một trận mừng thầm nho nhỏ, cô tiến vào trong, khí mát từ bên đó len phả vào mặt.

Đứng giữa trời bên ngoài, độ nóng khiến cả người đổ mồ hôi, bây giờ bị gió mát thổi tới, thể chất yếu ớt của Vân Đóa hơi hơi không đề kháng nổi, cô nhịn không được mà rung mình một cái.

“Vân tiểu thư, xin hỏi cô tìm đại thiếu gia ư?” Trương quản gia đi tới, ôn hoà hỏi han.

Vân Đóa gật gật đầu, cô hồi hộp nhìn Trương quản gia, thấy đối phương không đặc biệt đến đuổi mình đi mới chậm rãi buông lỏng. “Vâng, tôi, tôi nói sẽ trở lại gặp Thiên Dật!”

“Được!” Trương quản gia lễ phép xoa xoa cằm, nói: “Đại thiếu gia ở phòng vẽ tranh, cô hãy theo tôi đến đó!”

“ . . .” khi Vân Đóa theo Trương quản gia lên lầu, không biết thế nào mà suýt nữa bị vấp ngã..

“Nhanh lên một chút, đừng để nhị tiểu thư Lâm gia nhìn thấy!” Trương quản gia quay đầu nhẹ giọng dặn dò.

“Vâng, ” Vân Đóa nghe đến tên Lâm Á Linh liền rùng mình, bước chân cũng nhanh hơn, cố gắng theo sát Trương quản gia lên lầu.

Lên lầu hai, quẹo vào hành lang dài, hướng về bên trái chừng 10 bước là tới phòng vẽ của Lương Thiên Dật.

Vừa gõ cửa, Trương quản gia vừa báo: “Đại thiếu gia, Vân tiểu thư đã tới.”

Lương Thiên Dật đang vẽ tranh, đến cả con mắt cũng chưa nâng lên, chỉ hừ một tiếng.

“Mau vào đi! Cô chú ý, nói chuyện cẩn thận chút, đừng chọc giận cậu ấy.” Trương quản gia tốt bụng dặn dò Vân Đóa.

“Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn Trương quản gia!” Hai tay bé nhỏ vịn vào nhau, Vân Đóa căng thẳng, chớp mũi rịn mồ hôi, nhưng hơn cả vẫn là sự vui mừng, cuối cùng Lương Thiên Dật cũng chịu để cô đến gần anh ta rồi.

77. Q.2 - Chương 20 Phần 2

Dẫm trên thảm lông cao tới mắt cá chân, cô lão đảo đi tới, giống như đi trên sơn đạo gập ghềnh.

Đứng ở chỗ cách Lương Thiên Dật khoảng chừng ba thước, cô dừng lại, quan sát sắc mặt và động tĩnh của anh ta một hồi, xác định anh ta không vì việc mình tới gần mà tức giận, bước chân mới từ từ hoạt động.

Lương Thiên Dật chăm chú vẽ tranh, bức tranh anh ta đang vẽ là tĩnh vật và mèo, không dùng thuốc vẽ cùng bảng pha màu, chỉ dùng chì than tùy ý phác thảo . Một con mèo xinh đẹp bên cạnh lọ hoa trên giấy, cạnh đó còn một con đang ngồi xổm, một con tam thể khác thì liếm liếm móng vuốt nhỏ đáng yêu. Vừa tĩnh vừa động, vô cùng thú vị.

Vân Đóa nở nụ cười, cô thích nhất khả năng sáng tác của Lương Thiên Dật, dù là vật bình thường, anh ta vẫn có thể vẽ ra điểm khác biệt.

Thật ra cô đâu biết, tranh Lương Thiên Dật vẽ nhiều nhất chính là cô. Mỗi ngày anh ta đều dựa theo cô gái xinh đẹp hồn nhiên trong trí nhớ mà vẽ ra, các loại thần thái, đủ mọi dáng vẻ, mỗi bức đều cực kì xinh đẹp!

Nhưng hôm nay, khi tự cô bước chân vào phòng vẽ, anh ta lại vẽ một bình hoa một con mèo chứ không chịu tiếp tục vẽ chân dung cô.

Bị bức tranh hấp dẫn, Vân Đóa bất giác lại gần, cô chậm rãi tới sát Lương Thiên Dật hơn, ngay đến hít thở cũng rất cẩn thận. .

Sau khi gạt giũa hình ảnh cuối cùng, Lương Thiên Dật thấy rất vừa lòng mới hạ bút xuống, xoay mặt qua.

Đột nhiên bắt gặp ánh mắt anh ta, Vân Đóa hoảng sợ. Cô vô thức lui về sau từng bước, khuôn mặt nhỏ nhắn vì kinh sợ mà cúi xuống.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?” Lương Thiên Dật lạnh lùng hỏi.

“ . . .” Vân Đóa giống con rùa biển nhỏ bị kinh hãi, một lúc lâu sau cũng không dám ngẩng đầu lên.

“Ngẩng đầu lên nhìn tôi!” Lương Thiên Dật ra lệnh.

Lúc này cô mới chậm rãi ngẩng mặt, nơm nớp lo sợ nhìn anh ta.

Lương Thiên Dật lại hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“A. ” Vân Đóa nuốt nước bọt, nhỏ giọng đáp lời: “Em ... em muốn ... muốn ...muốn tới thăm anh một chút!”

Cô vốn muốn nói mình nhớ anh ta, muốn gặp anh ta nhưng lời đến cửa miệng liền tự động thay đổi, không thể ép buộc bản thân.

Lương Thiên Dật trầm mặc, đôi mắt sương giá lạnh lẽo không kiên nhẫn gì nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô.

“Thiên Dật. ” Vân Đóa cố lấy dũng khí, giải thích: “Em, em thực sự không biết anh bị thương, nếu biết anh bị thương nghiêm trọng thế này, em sẽ không rời xa anh!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh khiết đẹp đẽ, đôi mắt sáng như vậy hẳn sẽ không nói dối! Nhưng ... dù cô không biết chuyện anh ta gặp tai nạn, bỏ đi 2 năm liền không thấy bóng dáng đâu thì giải thích thế nào đây?

Thấy Lương Thiên Dật im lặng không lên tiếng, Vân Đóa càng căng thẳng hơn, bàn tay nhỏ bé vô thức đan vào nhau, cánh môi cắn chặt.

Cô còn chưa đổi được cái tật xấu kia, cứ căng thẳng liên tục cắn môi. Đáy mắt lạnh băng của Lương Thiên Dật buông lỏng chút ít, anh ta khiển trách: “Đừng cắn môi nữa!”

“A. ” Vân Đóa nghe lời nhả răng ra, cánh môi vẫn lưu lại dấu răng rất sâu.

“Cô đến tìm tôi là muốn đạt được gì hả?” Giọng điệu Lương Thiên Dật vẫn tàn nhẫn như cũ, anh ta lạnh lùng nhìn cô gái đáng thương kia, cố gắng duy trì sự lạnh lẽo của mình. “Lâm Tuyết muốn được Tuấn Đào che chở, Lâm Á Linh muốn danh phận Lương Thiếu phu nhân. Cô thì muốn đạt được điều gì? Chẳng lẽ thời gian qua ở Lý gia không tốt à? Cần phải tới đây tranh vị trí Thiếu phu nhân với Lâm Á Linh sao?”

Lời nói của Lương Thiên Dật quá tàn nhẫn, sao anh ta lại nói vậy chứ! Vân Đóa khổ sở lại bắt đầu cắn cắn cánh môi, nhưng bất gặp cái nhìn tức giận của người đàn ông nọ, cô đành nhanh chóng hé miệng ra. Chẳng qua ... những lời kế tiếp của cô lại khiến Lương Thiên Dật có chút ngoài ý muốn.

Cô nói: “Xin anh đừng vũ nhục Lâm Tuyết, chị ấy không phải cô gái nịnh bợ trong tưởng tượng của anh đâu!”

Lại còn lo lắng thay người khác phân rõ phải trái nữa kìa, khóe miệng Lương Thiên Dật hơi hơi nhướng lên tia mỏng hình cung, không thể nói rõ là cười hay giận.

“Lâm Tuyết là cô gái tốt, hơn nữa Nhị thiếu gia cũng thực sự thích chị ấy, hai người bọn họ là quan hệ vợ chồng rất đầm thắm, không giống anh và Lâm Á Linh!” Chẳng biết lấy đâu ra dũng khí, Vân Đóa lại có thể nói ra những lời hoàn chỉnh này. Cô rất thích Lâm Tuyết, cô không muốn nghe bất cứ ai phỉ báng Lâm Tuyết, dù là Lương Thiên Dật cũng không được.

Lương Thiên Dật đại khái không ngờ lá gan Vân Đóa lớn như vậy, dám cùng mình tranh luận, ngược lại anh ta còn nở nụ cười.

Thấy anh ta cười, Vân Đóa càng luống cuống hơn, bây giờ cô mới phát hiện do xúc động mình đã dám chỉ trích quan hệ giữa anh ta và Lâm Á Linh, cô không nén nổi liền kích động. “Rất xin lỗi! Em không có ý đó. . . Ý em là ... Lâm Tuyết là cô gái tốt, xin anh đừng hiểu lầm chị ấy.” Nói xong lời cuối, giọng Vân Đóa rất nhỏ, nhưng vẫn nói được hết câu.

Lương Thiên Dật chăm chú nhìn cô một lúc lâu rồi chậm rãi hỏi: “Năm đó, vì sao cô phải xuất ngoại?”

Anh ta chịu mở miệng hỏi cô nguyên nhân, thật sự không dễ dàng gì. Anh ta từng cấm không cho ai được nhắc tới tên cô trước mặt mình, mỗi khi nghĩ đến chuyện giữa hai người, anh ta liền nổi giận không thể nén xuống, không ném đồ đạc thì sẽ đánh người.

Nhưng ... gặp lại Vân Đóa, cô vẫn thanh khiết đẹp đẽ đáng yêu như trước, vẫn nhu nhược bé nhỏ khiến Lương Thiên Dật không thể tiếp tục thống hận cô.

Hơn nữa, sự lưu luyến si mê và nhiệt tình của cô với anh ta nửa phần không giảm, rõ ràng chẳng sợ anh ta lạnh lùng cuồng bạo, cứ như con mèo nhỏ dững cảm, hết lần này tới lần khác tới gần lão hổ hung ác là anh ta, chẳng sợ bị tổn thương cũng không khóc lóc.

Điều này khiến sự độc ác của Lương Thiên Dật tiêu đi một chút, khiến hận thù trong lòng anh ta tan rã một chút, khiến trái tim đóng băng của anh ta tan chảy một chút.

Vân Đóa căng thẳng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, đôi mắt sáng cũng mờ mịt. “Em không biết!” Cô hận bản thân mình dần dần, lắc đầu, nhin không được muốn khóc: “Em thật sự không biết! Anh trai nói khi đi trượt tuyết, đầu em bị thương, rất nhiều việc em không nhớ rõ! Thiên Dật, thực sự em không biết vì sao mình ra nước ngoài, cũng không biết anh tại sao lại bị thương nặng như vậy! Nếu biết, em nhất định không rời xa anh!”

Lương Thiên Dật im lặng, trước ngực phập phồng, dường như đang nghĩ đến tính chân thật trong lời Vân Đóa nói hoặc đang cân nhắc xem có nên chấp nhận lời giải thích kia hay không.

“Thiên Dật. ” Vân Đóa từ từ ngồi xổm xuống, cô quỳ rạp cạnh chân anh ta, vuốt ve chúng, đau lòng nước mắt đầy mặt: “Chân của anh . . . gãy sao?”

“Không cần cô quản!” Lương Thiên Dật chuyển động xe lăn, thân mình nghiêng đi. Anh ta không muốn để cô thấy bộ dạng tàn tật của mình, giờ khắc này sầu muộn và bức dọc lại xâm chiếm anh ta.

“Rất xin lỗi, đều là lỗi của em!” Dù hoàn toàn không biết bản thân sai ở đâu, Vân Đóa chỉ biết nếu người đàn ông kia không vui thì chẳng khác nào bầu trời của cô sụp đổ. “Sau này em sẽ ở cạnh chăm sóc anh, không bao giờ ... rời xa anh nữa!”

“Tôi là kẻ bị liệt, kẻ bị liệt vô dụng, cô còn liều mạng kề cận tôi làm gì hả?” Lương Thiên Dật hướng về phía cô quát tháo: “Sau này đừng tới tìm tôi nữa!”

“Không!” Vân Đóa dứt khoát ôm lấy hai chân anh ta, nức nở nói: “Em phải ở cạnh anh! Anh không thể đi lại, chắc chắn tâm tình không tốt! Em phải cùng nói chuyện với anh giải buồn, cùng anh ra ngoài dạo phố du ngoạn! Anh thích nhất đi dã ngoại vẽ tả thực, sau này em cùng đi với anh được không?”

Đôi tay nhỏ bé của cô vẫn mềm mại như vậy, khuôn ngực vẫn ấm áp như xưa khiến trong lòng Lương Thiên Dật sinh ra quyến luyến. Đề từ cô ôm mình, anh ta không thêm nhắc lại nữa.

Vân Đóa ngẩng khuôn mặt rưng rưng nước mắt nhìn anh ta, thấy anh ta đã bình tĩnh trở lại, cô hỏi: “Có thể để em chăm sóc cho anh không?”

Lương Thiên Dật quan sát cô, khẽ nhếch môi: “Cô chăm sóc tôi thế nào?”

Trong lời nói của anh ta rõ ràng không có sự phản đối hay cự tuyệt, đôi mắt rưng rưng của Vân Đóa nở rộ tia hy vọng, cô kịp thời thổ lộ: “Ngày ngày em đều tới chăm sóc anh!”

“Anh trai cô sẽ đồng ý ư?” Lương Thiên Dật hỏi.

Vấn đề này khiến cô gái bé nhỏ rối rắm trong chốc lát, nhưng cô vẫn kiên định đáp lại: “Nếu anh trai không đồng ý, em vào đây ở được không?” Vân Đóa tức thì nghĩ đến Lâm Á Linh hung ác, tim cô đập hơi nhanh, lại lắp bắp hỏi: “Thiên Dật, nếu Lâm Á Linh đánh em như chị ta nói, anh có thể. . . có thể. . .”

“Có thể giúp cô đánh cô ta à?” Lương Thiên Dật hứng thú hỏi han.

Vân Đóa lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Anh có thể khiển trách chị ta hai câu, em thấy chị ta . . . cũng sợ anh”

Lương Thiên Dật nhin không được mà nở nụ cười, sau đó nói cho cô biết: “Không thể! Cô ta là người đàn bà của tôi, nổi ghen là hẳn rồi. Làm gì cũng phải có thứ tự trước sau, ai bảo cô tới chậm chứ? Nên cô phải nghe lời cô ta!”

“A.” Vân Đóa đau lòng, cô có thể nghe thấy tiếng cõi lòng mình tan nát. Nhưng tính tình cô nhu nhược, chỉ ghen ngào, không có sự phản bác, kháng nghị nào.

“Nguyện ý ở lại bên tôi thì cô phải học cách chung sống hòa bình với cô ta!” Lương Thiên Dật thấy đáng về bị thương kia cũng có chút đau lòng, nhưng hai năm qua, oán hận tích tụ từng tí một đối với Vân Đóa khiến anh ta không thể dễ dàng tha thứ cho cô. Huống hồ, cái miếng da trâu đánh không đi Lâm Á Linh kia cũng chiều anh ta thành quen, hơn nữa mấy lần Vân Đóa chủ động tới cửa tìm khiến anh ta có cảm giác hai người đàn bà này đều giống nhau, có thể tùy ý mình cần thì cứ lấy.

Phải cùng Lâm Á Linh chung sống hoà bình ư? Vân Đóa khóc thảm thiết, trong lòng khổ sở đến tột đỉnh. Hóa ra, cô và Lương Thiên Dật không thể tìm lại được sự thân mật khăng khít trước kia từng có. Thảo nào Lâm Tuyết luôn nói, gương vỡ dù có đoàn tụ cũng sẽ lưu lại vết rạn, đúng là vậy rồi!

“Nói đi!” Lương Thiên Dật giương cằm lãnh ngạo, anh ta liếc nhìn cô, “Cô bằng lòng thì ở lại, không muốn ở lại thì – cắt đi!”

“Miệng vết thương đã bình thường, bác sĩ nói sau một tuần nữa là có thể tiến hành phẫu thuật thẩm mỹ lần đầu cho em!”

Trong phòng bệnh, Mạc Sở Hàn an ủi Thư Khả vừa thay băng xong.

Tâm tình Thư Khả có chuyển biến tốt vì Mạc Sở Hàn đã dùng số tiền lớn thuê chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ nổi tiếng trên thế giới tới bệnh viện quân khu hội chẩn cho cô ta. Sau khi nghiên cứu, các chuyên gia nhất trí cho rằng có thể tiến hành phẫu thuật.

Vết thương của cô ta cực kỳ nghiêm trọng, đặc biệt toàn bộ phần mũi và tai trái đã biến mất. Nhưng kỹ thuật y học bây giờ cao siêu có thể tái tạo mũi và nặn lại tai ngoài, dù vậy việc này cần thời gian, tuần tự khoảng mười năm, hẳn sẽ từ từ phục hồi hoàn toàn được dung mạo của cô ta.

Mười năm, tuy không tính là dài nhưng cũng không phải là ngắn. Đời người vốn không có được mấy lần mười năm để mà lãng phí. Thư Khả vừa mừng vừa lo, mừng vì rốt cục mình cũng có hi vọng thoát khỏi vẻ xấu xí bên ngoài, lo vì còn phải đợi mười năm nữa!

Mỗi khi soi gương, cô ta sẽ sinh ra loại thù hận không thể đè nén đối với Lâm Tuyết, nhưng cô ta cố gắng che dấu, đâu để Mạc Sở Hàn nhận ra.

Lúc này nghe hân an ủi, cô ta giả vờ vui vẻ, nói: “Tốt quá! Nhanh phẫu thuật chút đi, em muốn khôi phục lại hình dáng trước kia!”

“Sẽ như thế!” Mạc Sở Hàn cố hết sức trấn an cô ta, hy vọng cô ta có thể gắng gượng vượt qua giai đoạn đen tối nhất này, giống như lúc trước hân ở trong bóng tối hắc ám cô quạnh, Thư Khả mỗi ngày đều bầu bạn với hân, cố vũ an ủi hân. “Vượt qua những tháng ngày khó khăn nhất thì tốt rồi! Sau này cuộc sống hạnh phúc của chúng ta còn dài!”

Thư Khả rất hài lòng với sự trông nom chăm sóc của Mạc Sở Hàn trong mấy ngày qua, cũng hài lòng với sự hứa hẹn của hân, nhưng sự trừng phạt của hân đối với Lâm Tuyết vẫn chưa khiến cô ta vừa lòng. Cô ta không khỏi tức tối oán hận mà nhắc lại: “Sở Hàn, bộ dạng này của em đều do Lâm Tuyết hại. . .”

“Không phải anh đã trừng phạt cô ta rồi ư?” Mạc Sở Hàn ôm eo nhỏ nhắn, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười: “Hiện tại Lâm gia bị đuổi khỏi nhà, chẳng lẽ em chưa hấy hết giận à?”

Lâm gia lưu lạc đầu đường thì sao chứ? Lâm Tuyết vẫn không đau không ốm như trước .. nhưng Thư Khả đâu nói ra, cô ta biết Mạc Sở Hàn không nhẫn tâm trừng phạt Lâm Tuyết, hân chỉ trút lên người thân của cô. Hiểu rõ tính cách hân, biết hân sợ nhất bị người khác vạch trần tâm sự, cô ta liền lựa theo ý, thở dài: “Ài, anh trừng phạt cũng quá nặng rồi, người già nhà họ Lâm yếu ớt, bị đuổi ra đường như vậy thật quá tàn nhẫn. . .”

“Ha ha, ” thấy Thư Khả vừa lòng, Mạc Sở Hàn cũng nở nụ cười thỏa mãn: “Ai bảo Lâm Văn Bác sinh ra đứa con gái chộc tới em, đáng lắm!”

Đang nói chuyện, Thôi Liệt gõ cửa tiến vào.

Mạc Sở Hàn quay đầu lại, hỏi: “Thế nào rồi?”

Thôi Liệt cung kính đáp: “Đã chiều theo lời thiếu gia dặn dò, ngoài quần áo mặc trên người ra, không để bọn họ lấy đi bất cứ thứ gì khác!”

“Hừ!” Mạc Sở Hàn quan tâm tới việc khác hơn: “Sau khi ra ngoài bọn họ tới Lương gia ư?”

Lâm Văn Bác mấy năm trước còn lẩn lộn trong thương giới, thủ đoạn cạnh tranh quá tàn nhẫn độc ác, bạn bè được chỉ có mấy người, gây thù hằn thì không ít. Hiện tại, Lâm gia lưu lạc đầu đường, đoán rằng sẽ không có ai chịu ra tay giúp đỡ, dù có muốn trợ giúp thì bọn họ cũng phải kiêng kỵ sợ bị Mạc Sở Hàn trả thù. Lâm gia chỉ qua lại thân thiết với Vân gia, nhưng Vân gia suy tàn từ lâu, Vân Thư Hoa đưa theo em gái Vân Đóa đến ở nhờ Lý gia, mà Lý gia lại là địa phương của Mạc Sở Hàn, nên nếu Lâm Văn Bác đến bước đường cùng chỉ có thể đưa cả nhà già trẻ tới Lương gia xin giúp đỡ.

“Đúng vậy, thiếu gia thật sáng suốt!” Thôi Liệt cúi đầu, nói: “Cả nhà bọn họ đều đến Lương gia!”

“Rồi sao?” Mạc Sở Hàn từ từ giận tím mặt, hần nhìn ra vẻ mặt Thôi Liệt giống như có biến cố khác thường: “Chẳng lẽ Lương gia thu nhận bọn họ ư? Không thể nào!”

Theo như hần biết, Lưu Mỹ Quân rất khắc nghiệt, sao bà ta có thể giúp đỡ người nhà họ Lâm chứ?

“Lưu Mỹ Quân Lưu không giữ bọn họ lại nhưng Lương Tuấn Đào sắp xếp, nhường nhà chuẩn bị kết hôn cho Lâm gia nên hiện tại tất cả Lâm gia đều vào ở trong biệt thự đứng tên Lâm Tuyết!” Thôi Liệt đáp đúng sự thực.

“Cái gì?” Mạc Sở Hàn vừa nghe xong liền không ngừng đổ kị, hần cười lạnh, nói: “Lương Tuấn Đào trái lại quá hào phóng rồi! Nghe nói cả nhà bố vợ gặp rủi ro đã lập tức lấy phòng tân hôn ra ư? Hừ, hần nghĩ rằng làm vậy có thể lấy lòng Lâm Tuyết sao? Mẹ nó chứ, một cặp dê tiện!”

Điều khiến Mạc Sở Hàn tức giận hơn chính là Lương Tuấn Đào lại dùng tên Lâm Tuyết mua biệt thự, đây là thủ đoạn lấy lòng cấp thấp, thật khiến hần vừa phẫn nộ vừa khinh bỉ! Nghĩ đến Thu Cẩm Viên tự tay mình thiết kế giám sát thi công đã bị Lương Tuấn Đào cho nổ thành phế tích, hần liền xúc động muốn học máu! Đôi mắt đẹp tức thì vằn đỏ, Mạc Sở Hàn tức giận nói: “Truyền lệnh của tôi, cho nổ tung cái ổ chó mới mua của hần đi!”

“Không được!” Thôi Liệt vội ngăn cản, khuyên nhủ: “Anh đã bị quân bộ chú ý rồi, bây giờ nếu tiếp tục chuyện này. . .”

Thật ra Mạc Sở Hàn cũng không thật sự muốn phá nơi ở của Lương Tuấn Đào, hơn nữa, cho nổ chết người nhà họ Lâm thì chẳng phải hần và Lâm Tuyết sẽ thành kẻ thù tám đời ư? Hần khó nén nổi phẫn nộ. “Trước tích lũy cho tôi, tôi muốn xem rốt cuộc Lương Tuấn Đào có năng lực cỡ nào, xem hần còn có thể đỡ thủ đoạn gì! Lấy lòng Lâm Tuyết thì sao chứ? Chẳng phải cô ta lợi dụng hần để trốn tránh tôi ư? Buồn cười thật, Lương Tuấn Đào bị lợi dụng cũng không biết!”

Hần là tự biết nhưng không vạch trần thôi! Chu Du đánh Hoàng Cái, một kẻ nguyện đánh một kẻ nguyện chịu. Thôi Liệt oán thầm trong lòng, nhưng anh ta không dám nói ra.

Mạc Sở Hàn quá tức giận, vốn muốn xem khuôn mặt Lâm Tuyết đổi sắc một chút, để cô biết cho tới nay mình vẫn khoan dung và nhân từ với cô, để cô hiểu nếu hần đủ nhẫn tâm thì người thân của cô đã sớm lưu lạc đầu đường ăn xin rồi! Kết quả, bây giờ tự hần lại làm mình mặt xám mày tro, còn gián tiếp tạo cơ hội cho Lương Tuấn Đào lập công, ngấm lại có thể buồn bực chết mất.

Đồ tiện nhân Lâm Tuyết, tới giờ cô cũng không biết cảm ơn, còn oán hận hần! Chẳng lẽ cô không ngấm lại, nếu hần đủ nhẫn tâm, hiện giờ người nhà họ Lâm còn ai có thể sống sót hay không?

Thư Khả đi tới, ôm lấy thắt lưng Mạc Sở Hàn, nũng nịu khuyên nhủ: “Đừng nóng giận! Vì những chuyện đầu đầu mà chọc thân mình tức giận thì không có lợi. Hiện tại em chỉ mong thân thể của anh khỏe mạnh, thứ này so với gì cũng đều quan trọng hơn, những thứ khác đều là mây bay!” Nói xong, cô ta hôn hôn cổ hần, có chút ý tứ hàm xúc.

Thư Khả rất sốt ruột, Mạc Sở Hàn yêu thương cô ta đủ kiểu nhưng . . . ở trên giường lại không chịu động vào cô ta!

Không được, phải nghĩ biện pháp khiến hấn chạm vào mình, phải nhanh mang thai một chút. Người liên tục lo lắng tình trạng thân thể của Mạc Sở Hàn không thể để lại con nối dõi là Lý Ngạn Thành, cô ta cũng vậy.

Nếu Mạc Sở Hàn tái phát bệnh cũ hoặc phẫu thuật gan thất bại thì Lý gia sẽ gặp phải cảnh tuyệt hậu.

Lý Ngạn Thành hao tâm tổn sức nộp tiền bảo lãnh cho Thư Khả ra ngoài, sắp xếp cho cô ta ở cùng phòng bệnh an dưỡng với Mạc Sở Hàn là để có thể khiến cô ta mang thai.

Trước hết, tạm thời không quan tâm tới việc đấu đá cùng Lâm Tuyết nữa, cứ mang thai đứa nhỏ rồi nói sau! Dù Mạc Sở Hàn có chết, ít nhất cô ta còn có đứa con, nó chính là máu thịt của Lý Ngạn Thành! Mẹ sang nhờ con, cô ta còn sợ đời này không có chỗ dựa hay sao?

Được Thư Khả khéo hiểu lòng người khuyên giải một lúc, đôi mày nhíu chặt của Mạc Sở Hàn cuối cùng cũng giãn ra, hấn ôm vai cô ta, gượng cười nói: “Quên đi, chúng ta không đề cập tới chuyện không vui nữa! Nói xem, trưa nay em muốn ăn gì hả?”

Lúc này, cửa phòng bệnh lại mở ra, người bước vào là Lý Ngạn Thành.

Thấy hai người ôm nhau, bộ dáng kề cận thân mật, ông ta rất vừa lòng. Tuy đầu óc Mạc Sở Hàn có lúc mơ hồ, luôn nhớ mãi không quên “Tiểu Tuyết” nhưng khi tỉnh táo, hấn vẫn tương đối gần gũi với Thư Khả, hơn nữa chưa bao giờ hấn hỏi ông ta lời hứa giúp hấn đoạt lại Lâm Tuyết bao lâu nữa sẽ thực hiện.

Hy vọng bụng Thư Khả mau to lên, điều ông ta sợ nhất chính là Mạc Sở Hàn bệnh cũ tái phát. Ngộ nhỡ. . ông ta cũng không dám tưởng tượng, khi đó trái tim có còn dũng khí sống tiếp hay không đây?

“Ừ, hôm nay tinh thần có vẻ không tồi!” Lý Ngạn Thành bước đến gần, tay vỗ vỗ vai Mạc Sở Hàn, nói: “Trên người cũng thêm thịt! Bác sĩ bảo ăn nhiều cơm mới có thể tăng cường thể chất, khi phẫu thuật càng có thể tăng tỷ lệ thành công!”

Mạc Sở Hàn lạnh lùng nhướn mày, không nể mặt mũi ông ta chút nào: “Lời này của ông khiến tôi nghĩ đến việc nuôi heo, đợi mập chút là có thể bán được giá tốt!”

Lý Ngạn Thành cười rộ lên, hiền từ cưng chiều gật gật đầu, nói: “Bướng bỉnh!” Ông ta nhận chén nước trà từ tay Thư Khả, nhấp một ngụm rồi nói tiếp: “Chợ đen nước Mỹ có tin, họ tìm được một thanh niên Hoa kiều có nhóm máu khớp với con, là lưu học sinh, điều kiện các mặt rất phù hợp! Ba đã bỏ ra số tiền lớn, phía Mỹ đã đồng ý phái sát thủ và bác sĩ qua, đợi phát hiện ra gan cậu ta phù hợp để thay cho con liền ra tay! Nhưng vừa khéo, gần đây cậu lưu học sinh kia đang cư trú trong trường. . .”

“Được rồi!” Mạc Sở Hàn ngắt lời ông ta: “Quên đi, tôi không cần!”

“Sao có thể không cần chứ? Chỉ cần có một tia hy vọng thì không thể từ bỏ!” Lý Ngạn Thành an ủi hấn, giống như đang an ủi chính mình: “Đừng nản chí, lần này sẽ thành công! Lưu học sinh kia không thể trốn cả đời ở trường học, dù gì cậu ta cũng phải ra!”

Lý Ngạn Thành tiếp tục ngồi trong chốc lát, uống xong trà liền đứng dậy rời đi. Khi ông ta ra khỏi cửa, Thư Khả nói với Mạc Sở Hàn: “Em đi tiễn ba!”

Mạc Sở Hàn chưa đưa ra sự đồng ý, hấn không nói gì.

Thư Khả tiễn Lý Ngạn Thành rời phòng ngủ, đợi cửa phòng khép lại, cô ta mới theo sát qua, kéo tay Lý Ngạn Thành, nhỏ giọng nói: “Ba, con biết một người có nhóm máu giống với Sở Hàn, gan của cô ta hấn có thể ghép thành công cho anh ấy!”

78. Q.2 - Chương 21

Lý Ngạn Thành giật mình, dừng bước, hỏi: “Cô nói tới ai?”

Đáy mắt Thư Khả hiện lên tia tàn nhẫn, cô ta khế hé đôi môi đỏ mọng, nhỏ giọng nói: “Đó là Lâm Tuyết!”

Tin tức quan trọng như vậy tất nhiên Lý Ngạn Thành hết sức coi trọng, nhưng ông ta cũng nghi ngờ Thư Khả muốn mượn dao giết người, liền giận tái mặt, hỏi: “Cô có làm không?”

“Con cùng họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, sao có thể làm chứ? Hơn nữa, ba có thể cho người điều tra nhóm máu của Lâm Tuyết! Lời bác sĩ nói, ba tin chứ?” Thư Khả nhẹ giọng, nhưng từng chữ đều có ý đưa Lâm Tuyết vào chỗ chết!

Lý Ngạn Thành khao khát cứu được tính mạng Mạc Sở Hàn, ông ta chắc chắn sẽ không tiếc mọi thủ đoạn. Nếu có thể nhân cơ hội này diệt trừ Lâm Tuyết, chẳng phải cô ta sẽ một lần vứt vả, suốt đời nhàn nhả ư!

*

Ngôi biệt thự tựa vào núi ở ngoại thành là tài sản của Tập đoàn Xây dựng Hạo Thiên có tiếng trên thế giới, kiến trúc đứng đầu tiêu biểu cho tác phẩm mang tính hào hùng – vườn nhà xanh lá giữa kinh đô phồn hoa!

Nước từ trên núi được dẫn xuống tạo thành dòng suối nhỏ bên sườn núi, uốn lượn chảy xuôi ven đường, trong suốt ngọt lành, không hề ô nhiễm. Đến hạ lưu tập trung mấy chỗ nước chảy, trở thành một con sông nhỏ hai bên trái phải rộng chừng 6 - 7 thước.

Vì dòng chảy này, Xây dựng Hạo Thiên đã tốn vô số tài lực và vật lực, bởi hiện tại muốn tìm một cái đầm hoàn toàn không bị ô nhiễm thật sự không dễ dàng gì, muốn biến con suối thành sông nhỏ đương nhiên càng không dễ.

Hạo Thiên đã mời chuyên gia từ nước ngoài đến thăm dò địa chất, trên đỉnh núi đào hơn 10 cửa, cuối cùng dẫn hơn mười cửa nước ngầm tạo thành một dòng suối nhỏ nhân tạo. Tại hạ lưu dòng suối tiếp tục đào hơn 10 hầm mới tụ thành một con sông nhân tạo nhỏ, đến chân núi bằng phẳng, cũng chính là dãy biệt thự vùng ngoại thành, mấy chỗ tập hợp lại rất cục hình thành dáng dấp xem như đã giống sông.

Chỗ rộng nhất của sông nhỏ vừa vắn 6 - 7 thước, hẹp nhất là ba bốn thước, trong suốt thấy đáy, chỗ cạn chỉ tới mắt cá chân, chỗ sâu nhất cũng tầm hơn một thước, không cần lo chuyện trẻ con nghịch ngợm bắt cắn ngã xuống nước bởi độ sâu chưa đủ khiến người ta sợ hãi. Chẳng qua vì lấy cảnh thanh sơn lục thủy, chia biệt thự thành hai khu. Bên bờ cây cối rậm rạp, hoa và cây cảnh sum suê, oanh hót yền kieu, đẹp không tả xiết.

Đừng xem thường con sông nhân tạo này, nhờ nó mà khu biệt thự ẩm ướt vừa xây dựng xong đưa lên thị trường đã khiến sức mua cạnh tranh tăng vọt.

Giá tiền đã không còn là vấn đề, vấn đề là có giá nhưng không có hàng, từ ngày lên kế hoạch khởi công nó đã được phân chia bên trong, sau khi xây dựng thành công hoàn toàn không mua được nữa.

Xây dựng Hạo Thiên là Công ty tư nhân của Lưu thị, Lương Tuấn Đào mua theo giá nội bộ mà Hội đồng quản trị quy định, khoảng chừng trên dưới 2 ngàn vạn, trên thực tế, giá cả mua bán căn nhà là trên dưới 1 tỷ.

Xe lái vào khu biệt thự, sinh thái xanh mướt vốn có của nơi này khiến mọi người kinh ngạc ngây người. Tại kinh đô đông đúc, từng centimet đều là sắt thép san sát, chỉ sợ đa số mọi người đã sớm quên lâm viên xanh mướt là gì nhưng khu biệt thự ẩm ướt này lại lần nữa trở về là nơi trú ngụ đẹp đẽ trong ảo tưởng: vùng quê rộng lớn, con sông trong veo, cây cối rậm rạp, biển hoa xinh đẹp...

Mỗi người đều trừng to mắt, nhìn nơi này không thể tin nổi, không thể tin được ở kinh đô còn có một động viên ngoại thế đường này.

Đẹp đến ngây người, Lâm Tuyết cũng không phải ngoại lệ. Cô kinh ngạc mở to mắt quan sát cả hoa viên xanh biếc chói mắt lộng lẫy – khung cảnh này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó được thấy vài lần.

“Thích nơi này không?” Lương Tuấn Đào cúi sát tai cô, hắt thu vào tầm nhìn ánh mắt trong veo kinh ngạc của cô.

Lâm Tuyết chậm rãi xoay đầu, nhìn Lương Tuấn Đào, cô muốn nói nhưng lại thôi.

Có tiền liền có được mọi thứ vật chất xa hoa, điều này không thể nói rõ điều gì cả. Lưu Dương cũng có thể tùy tiện tặng Mã Đồng Đồng một dãy biệt thự, thật ra ... nó không có ý nghĩa nào đặc biệt, chỉ có thể nói người đàn ông kia rất có tiền!

“Vùng ngoại thành này không có gì gây ô nhiễm, vì trong vòng trăm dặm không cho phép xây dựng nhà xưởng, kế hoạch cây xanh trồng rừng vừa mới bắt đầu, chờ vài năm nữa, ở đây sẽ thêm tươi tốt rậm rạp, lá cây che trời.” Lương Tuấn Đào nhìn cảnh sắc mỹ lệ, đôi mắt đẹp tràn đầy khát khao, hắt hơi thở dài: “Đợi sau này em mang thai sẽ ở đây dưỡng thai, suối nguồn ở thượng du đã được chuyên gia kiểm nghiệm, hoàn toàn đạt tiêu chuẩn nước khoáng quốc tế, không có bất cứ chất ô nhiễm nào, so với nước của hệ thống cấp nước trong nội thành, nước ở nơi này có tác dụng tốt cho việc phát triển của thai nhi nhiều lắm!”

Sau này? Mang thai? Lâm Tuyết lặng im, cô chưa bao giờ nghĩ xa như vậy, cũng chưa bao giờ ảo tưởng về tương lai của mình và Lương Tuấn Đào.

“Buổi tối, vợ chồng Lãnh Bân mời chúng ta dùng cơm! Đi chứ?” Lương Tuấn Đào thấy giữa cuộc trò chuyện cô không quá nhiệt tình bèn hợp thời mà mở lời chuyển đề tài.

Lâm Tuyết không thích nhất là xã giao, nhưng ấn tượng với vợ chồng Lãnh Bân vẫn luôn tốt nên cô cũng không ghét liên gật gật đầu, nói: “Được! Anh thu xếp đi!”

*

Bên ngoài biệt thự thời thượng, bên trong xa hoa, cảnh vật tao nhã, không thể nghi ngờ là nơi ở thượng đẳng. Đồ dùng sinh hoạt gần như không thiếu gì nhưng nguyên liệu nấu ăn thì không dự trữ sẵn.

Lương Tuấn Đào dặn dò lính cần vụ đi mua nguyên liệu nấu ăn, lại sắm thêm đồ đạc thường dùng, sau khi sắp xếp mọi thứ thỏa đáng, hắt còn tự tay giao cho Hứa Tĩnh Dao một tấm thẻ vàng.

“Mọi người trước cứ dùng số tiền này, mỗi tháng con sẽ gửi vào bên trong một khoản sinh hoạt phí, coi như chi tiêu hằng ngày. Hơn nữa, cần gì cứ nói với con, con nhất định sẽ giúp mọi người bổ sung đầy đủ!”

Hứa Tĩnh Dao vui mừng không hiểu, nhìn tấm thẻ vàng kia ngược lại không vươn tay nhận ngay lập tức, bà còn khách khí vài câu: “Thế này sao không xấu hổ được chứ? Ăn ở đều một tay cô gia lo liệu, tiếp tục nhận tiền của cô gia ... thật áy náy quá!”

“Cầm đi!” Lương Tuấn Đào mỉm cười, hắt nhét thẻ vào tay Hứa Tĩnh Dao. “Thân thể ba không tốt, nếu cần nằm viện cứ nói với con, con đưa ba tới bệnh viện quân khu, điều kiện nơi đó khá tốt!”

Hứa Tĩnh Dao không ngừng gật đầu liên tục, mừng đến nỗi khuôn mặt tươi cười. Cái người này không những dễ dàng giải quyết mọi vấn đề khó khăn, mà ngay cả việc chạy chữa cho Lâm Văn Bác cũng tìm được nơi phù hợp. Bà biết, bác ruột của Lương Tuấn Đào - Lương Bội Văn là Phó viện trưởng bệnh viện quân khu.

“Tôi sẽ không khách khí nữa!” Hứa Tĩnh Dao nhận ra địa vị của Lâm Tuyết trong lòng Lương Tuấn Đào, bà thật sự mừng như điên. Vài lần trước còn chưa rõ ràng, hiện tại Lương nhị thiếu đã không chút che giấu mà lấy lòng Lâm Tuyết, khắp nơi đều giành lấy niềm vui của cô.

Bệnh hen của Lâm Văn Bác đã tốt hơn phân nửa, uống ly trà xong, tinh thần phấn chấn, ông ta liền nói với Lâm Tuyết: “Tiểu Tuyết à, ân tình nhà họ Lâm chúng ta nợ Nhị thiếu gia quá lớn, con nhất định phải hầu hạ cậu ấy cẩn thận chu đáo, biết chưa?”

Lâm Tuyết trầm mặt, không trả lời.

Hóa ra bất kể lúc nào, trong mắt người nhà họ Lâm, cô nhiều nhất cũng chỉ là quân cờ mà thôi, họ dùng cô làm lợi để đổi lấy sự coi trọng và ân huệ của Lương Tuấn Đào.

“Nhị thiếu gia, em gái tôi hình dáng, tính khí ... có chút cứng rắn!” Lâm Thông thấy thái độ Lâm Tuyết lạnh như băng, hơi hơi thấp thỏm, gã sợ chọc giận Lương Tuấn Đào, như vậy cả nhà bọn họ sẽ lưu lạc đầu đường lẩn nhỡ. Gã vội đi nhanh đến gần, khuôn mặt tươi cười lấy lòng: “Nó có chỗ không hiểu chuyện, cậu cứ dạy bảo nó, không cần phải khách khí gì đâu! Chúng tôi đưa nó đến bên cạnh Nhị thiếu gia, cả người nó chính là của cậu, tùy cậu dạy dỗ hướng dẫn...”

Nói xong lời cuối cùng, Lâm Thông bắt giắc ngừng lại, gã phát hiện ra khuôn mặt tuần tú vốn mỉm cười bắt đầu bao phủ sương lạnh. Nói sai câu nào rồi ư? Lâm Thông kinh sợ, trong lúc nhất thời không dám nhiều lời nữa.

Đáng tiếc, gã tỉnh ngộ quá muộn. Lương Tuấn Đào đã nheo mắt đi về phía gã, đáng đi tao nhả thông thả lại giống như con báo chuẩn bị công kích con mồi, tràn ngập tính nguy hiểm.

“Nhị, nhị thiếu, cậu...” Lâm Thông cảm thấy không ổn, gã thấy trong mắt Lương Tuấn Đào hiện lên tia ác độc, gã hoảng hốt, xoay người muốn chạy trốn.

Trong chớp mắt Lương Tuấn Đào đã tới trước mặt gã, hấn nhanh như điện túm lấy cổ áo gã, xách gã lại gần.

“Nhị thiếu gia, tôi, tôi nói sai cái gì rồi ư?” Khuôn mặt Lâm Thông đau khổ, không còn ra vẻ giống trước kia.

Gã từng là Lâm đại thiếu uy phong một thời, tác phúc tác uy (1), không ai bì nổi. Đáng tiếc từ khi Lâm gia suy tàn, tất cả hồ bằng cầu hữu vây tụ bên gã đều tản đi, không còn ai tăng bốc gã. Thỉnh thoảng đi uống rượu hoặc tụ tập náo nhiệt, đến cả người để ý gã cũng không có. Tính tình ngày xưa dần bị mài phẳng, gã gặp người ta tự giác thấp đi ba phần, lại không dám cuồng vọng tự đại.

Hướng hồ Lương Tuấn Đào khí thế mạnh mẽ, Lâm Thông gặp liền sợ hãi 3 phần theo bản năng, chưa đợi hấn động thủ, gã đã hoàn toàn mềm xuống, so với khóc lóc, gắng gượng tươi cười bởi lời hay còn khó coi hơn.

Thấy Lâm đại thiếu nhu nhược, Lương Tuấn Đào nhượng mi, một tay túm lấy cổ áo và cà vạt đối phương, tay còn lại tháo kính mắt của Lâm Thông ra, tiện tay ném đi, chỉ nghe “Pằng” một tiếng, mắt kính lập tức hưởng thọ an nghỉ.

Lâm Thông cận thị nặng, nhìn cái gì cũng mơ hồ không rõ. Mắt nhỏ nheo thành một đường, cố gắng quan sát khuôn mặt biến hóa của Lương nhị thiếu, gã cẩn thận mở miệng: “Nhị thiếu gia, đừng... Ha ha, đừng cùng kẻ tầm thường như tôi so đo! Tôi, tôi sai rồi được chưa?”

Lâm Văn Bác vừa ngồi xuống thở lấy hơi, thấy con trai không biết thế nào lại chọc giận Lương Nhị gia, ông ta run rẩy mau chóng đứng lên, lắc lư từng bước đi tới, răn dạy con mình: “Đồ không có mắt, rốt cuộc sao lại mạo phạm đến cô gia hả? Mau nhận lỗi đi!”

“Tôi sai rồi... Nhị thiếu gia, tha cho tôi đi!” Tuy Lâm Thông không bị đánh, nhưng cổ áo và cà vạt của gã đã bị Lương Tuấn Đào nắm đến mức chặt chẽ, suýt nữa muốn cắt đứt cái cổ mảnh khảnh, mặt mũi sưng huyết đỏ cả lên, “Khụ, khụ... Tha cho tôi đi! Tôi, tôi nói ... nói bậy bạ!”

Lương Tuấn Đào ngừng tay đúng lúc, không tiếp tục siết gã nữa (siết tiếp sẽ tắt thở mất), nhưng hấn chưa buông tay, tà nịnh mà nhượng mắt, nhấn rõ từng chữ như ma quỷ: “Sai ở đâu?”

“Khụ khụ...” Cổ họng Lâm Thông sắp bị bóp đứt, gã không dám giãy dụa, sợ chọc đến dã thú tàn bạo kia, kết quả của mình sẽ càng thảm hại hơn. Lâm Thông dùng giọng điệu sắp khóc, lắp bắp nói: “Khụ... Tôi, tôi không nên... Khụ, không nên nói Lâm Tuyết như vậy!”

Thần linh ơi, nếu biết Lương Tuấn Đào quan tâm đến Lâm Tuyết thế này, có ượn mười lá gan gã cũng không dám nói vậy!

Lương Tuấn Đào mím chặt môi, hấn từ từ buông cổ áo Lâm Thông ra, không đợi đối phương thở nhẹ, hấn lại túm cà vạt, thoáng nhấc gã lên.

“A! A...” Lâm Thông đành nhún nhún đầu ngón chân, để tránh bị treo cổ bởi vóc người Lương Tuấn Đào cao lớn hơn so với gã, đầu ngón chân nhấc lên của hấn cũng bị ghì quá sức.

“Cô gia!” Lâm Văn Bác sợ hãi, ông ta chống quải trượng “cộc cộc cộc” đi tới, liều mạng vác mặt mo cầu tình hộ con trai: “Khuyến tử không hiểu chuyện, mạo phạm cô gia, ngài đại nhân không so đo với tiểu nhân, đừng chấp nhặt với nó chứ?”

Lương Tuấn Đào kéo cà vạt Lâm Thông khiến gã xoay tròn nửa người, mặt hướng về Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào chỉ về phía cô rồi ra lệnh cho Lâm Thông: “Xin lỗi đi!”

Lâm Thông thiếu chút nữa bị siết chết, gã muốn đoạt lại cái cà vạt sắp lấy mạng mình nhưng tay Lương Tuấn Đào chưa buông, gã cũng không dám giãy dụa nữa, đành đau khổ nói với Lâm Tuyết: “Em, em ba ... Anh sai rồi! Không nên vô lễ với em ... Sau này không dám nữa! Em tha thứ cho anh đi!”

Thấy Lâm Thông bị siết đến mức mặt mũi tràn đầy sưng tím, Lâm Văn Bác ở bên cạnh gấp gấp đến độ vỗ đầu bứt tai, tiểu bảo cũng bị dọa khóc, ầm ỉ tìm cha. Lâm Tuyết cũng chẳng muốn so đo cùng gã, cô lạnh lùng đáp: “Được rồi!”

Thấy Lâm Tuyết lên tiếng, lúc này mới Lương Tuấn Đào mới đẩy Lâm Thông sang một bên. Người nọ sau khi vỗ về cái cổ mảnh sắp bị cắt đứt, ngồi liệt trên sàn nhà thở dốc.

“Tôi cảnh cáo anh: Lâm Tuyết là vợ tôi, ai dám ức hiếp hoặc bắt kính với cô ấy, tôi cam đoan sẽ chinh hấn đến mức hối hận vì đã được sinh ra!” Thân thể cao lớn của Lương Tuấn Đào chậm rãi ngồi xổm xuống, hấn ghé sát vào khuôn mặt đang kinh hoàng chật vật của Lâm Thông, lãnh lệ nói tiếp: “Anh - cũng - thế!”

Xem kìa, mặt mày Lâm Thông không ngừng xám ngoét, ngay cả Lâm Văn Bác cũng nghĩ mà sợ. Vừa nãy lời ông ta nói tương tự thế này, chẳng qua không giống con trai mình nói trắng ra thôi. Kỳ thật người họ Lâm, gồm cả Hứa Tĩnh Dao đều cho rằng Lâm Tuyết chính là nữ nô hiền cho Lương Tuấn Đào, cô giống Lâm Á Linh, cần phải chờ đợi phục vụ các thiếu gia nhưng so với Lâm Á Linh, Lâm Tuyết được sủng ái hơn chút.

Trong lời nói, bọn họ sẽ vô tình toát ra ý đồ trên. Hứa Tĩnh Dao và Lâm Văn Bác là trưởng bối, Lương Tuấn Đào lúc ấy chưa phát tác, đợi khi Lâm Thông nói thế, hấn liền không chút khách khí mà ra tay.

Chẳng những mạnh mẽ dạy dỗ Lâm Thông ngay tại chỗ một chầu, còn gián tiếp cảnh cáo Hứa Tĩnh Dao và Lâm Văn Bác, ai dám ở trước mặt hấn biểu lộ ý tứ bắt kính với Lâm Tuyết nữa thì đừng trách hấn trở mặt!

Cảnh cáo Lâm Thông xong, Lương Tuấn Đào thông thả mà tao nhã đứng dậy, ánh mắt chuyển về phía Lâm Tuyết bên cạnh.

Đôi mắt đậm mạc của Lâm Tuyết nhiều thêm một tia phức tạp, cô cùng Lương Tuấn Đào bốn mắt nhìn nhau chốc lát rồi bỗng nhiên xoay người rời đi.

Thấy Lâm Tuyết đi rồi, Lương Tuấn Đào giật mình, hấn đương nhiên lập tức theo sau.

Hứa Tĩnh Dao cũng vội đuổi theo, kéo kéo Lâm Tuyết nói vài câu: “Đại ca con chỉ ác khẩu chứ lòng dạ đôn hậu, con đừng so đo với nó!”

“Mẹ, ” giọng nói của Lâm Tuyết toát ra sự bất đắc dĩ nhàn nhạt và sự thất vọng: “Con biết anh ta là hạng người nào, mẹ không cần thay anh ta giảng hòa nữa!”

Đây là một thói quen, từ nhỏ đến lớn mỗi khi cô và Lâm Thông hoặc Lâm Á Linh phát sinh mâu thuẫn tranh chấp, Hứa Tĩnh Dao vì tự bảo vệ mình, vì lấy lòng Lâm Văn Bác đều dạy bảo cô nhường nhịn anh em họ Lâm.

“Được! Được!” Hứa Tĩnh Dao hận không thể cắn rụng đầu lưỡi mình, bà giữ chặt Lâm Tuyết rõ ràng là muốn nói với cô vài câu ấm lòng, dặn cô thường xuyên đến thăm bọn họ. Dù là người một nhà, nhưng bà biết Lâm Tuyết không có nhiều tình cảm với cha con họ Lâm, đối với bà cô cũng chỉ dựa trên quan hệ ruột thịt, trên thực tế cho tới bây giờ, giữa hai người vẫn không có nhiều tiếng nói chung. “Xem mẹ già cả hồ đồ cũng không biết nói sao nữa! Ai, Lâm Tuyết, mẹ muốn nói, dù đại ca con không tốt, nó cũng là anh trai con! Còn nữa, ba con thân thể quá yếu, người một nhà chúng ta chỉ trông cậy vào con, con... có thời gian có thể đến thăm chúng ta không?”

Lâm Tuyết gật gật đầu, không nói nữa. Đối với người nhà này, cô thật sự không thể lãng phí cung cấp ít nhiều tình cảm, bởi bọn họ chưa bao giờ cho cô sự ấm áp và quyền uy. Quả thực cô không cách nào trở mặt nhìn bọn họ lưu lạc ngoài đường, nhưng nếu muốn bảo cô coi bọn họ như người thân từng giờ từng phút nhớ mong thì đúng là gượng gạo mà làm.

“Bà xã, chúng ta đi thôi!” Lương Tuấn Đào nắm bàn tay mềm, đôi mắt vừa rồi còn tràn ngập tàn bạo với Lâm Thông giờ lại tràn đầy nhu tình. Nhìn kiểu gì vợ hắn cũng mê người thế chứ! Bất kể là tức giận, cao hứng, nhăn mi, giương môi... Loại khí chất độc đáo và luận điệu của cô thật khiến hắn mê muội! Đường nhiên, điều duy nhất chưa được chính là Lâm Tuyết đối với hắn vẫn có chút lạnh nhạt, điểm nhỏ ấy sau này cần giúp cô sửa chữa.

“Cô cô!” Tiểu Bảo quơ quơ cánh tay nhỏ bé, lộ ra nụ cười đáng yêu hồn nhiên: “Bái bai!”

Lâm Tuyết rút khỏi bàn tay to của Lương Tuấn Đào, cô ngoái đầu nhìn Tiểu Bảo một cái rồi mỉm cười nhàn nhạt, nói lời tạm biệt với đứa nhỏ: “Bye bye!”

(1) tác phúc tác uy: ý nói dựa vào quyền thế, khinh thị, lấn ép người khác.

Vốn tưởng bữa ăn buổi tối chỉ là xã giao, đầu ngõ hoàn toàn không có ai, hơn nữa cũng không tới khách sạn, Lương Tuấn Đào đích thân lái xe đưa Lâm Tuyết tới nhà Lãnh Bân.

Biết qua sự huy hoàng tráng lệ và cực kì xa xỉ của Hoàng Cung ngầm, quả thực Lâm Tuyết không thể tưởng tượng ra nơi ở của Lãnh Bân sẽ xa hoa đến cỡ nào. Nhưng khi xe lái vào sân một khu biệt thự nhỏ 2 tầng không quá thu hút, cô lại cảm thấy kinh ngạc.

Tại kinh đô tắc tắc tắc vàng, có được một khu biệt thự độc lập thế này, chắc chắn không phải không chuyên dễ, nhưng đối với thân phận của Lãnh Bân - người đang được nhắc đến thì khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Sân nhỏ miễn cưỡng có một tứ hợp viện lớn, chỗ đậu xe cũng chiếm mất nửa diện tích, có bồn hoa nho nhỏ, cây cối bên trong rất phổ biến, không thấy loại hoa cỏ quý báu đặc biệt chói mắt nào.

Vừa xuống xe, liền ngửi thấy mùi thức ăn, vợ chồng Lãnh Bân và Hà Hiểu Mạn ôm con trai Hạo Hạo vừa bước ra vừa nở nụ cười nghênh đón.

“Mau vào nhà thôi, cơm canh đã chuẩn bị xong rồi! Hai người thật có lộc ăn nha, chúng tôi và dì Vương cùng xuống bếp, nếm thử chút tay nghề xem thế nào!” Hà Hiểu Mạn hoạt bát nhiệt tình, đã làm mẹ mà vẫn nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy.

Lãnh Bân ôm con trai Hạo Hạo hai tuổi, chỉ vào Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết bảo nó gọi bọn họ là chú thím.

Hạo Hạo trắng ngần, xinh đẹp như đồng tử hạ phàm, bộ dáng nhỏ nghiêm nhiên có khí phách khuynh quốc khuynh thành của Lãnh Bân.

“Chú Lương, thím!” Hạo Hạo hồn nhiên ngây thơ mà cười, thoát nhìn thập phần đáng yêu.

Lâm Tuyết nhịn không được đi ra phía trước, nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hỏi: “Tiểu suất ca, cháu tên là gì?”

“Cháu tên Hạo Hạo!” Hạo Hạo và Tiểu Bảo lớn xấp xỉ nhau, năng lực biểu đạt ngôn ngữ và lý giải của thằng bé rõ ràng cao hơn so với mấy đứa nhỏ cùng tuổi.

“Thật không?” Thấy tiểu tử kia lanh lợi đáng yêu, Lâm Tuyết nhịn không được vươn tay, hỏi: “Có thể để dì ôm không?”

Hạo Hạo nghiêng đầu nhỏ, khó hiểu hỏi lại: “Dì không phải thím ư? Sao lại biến thành dì rồi?”

Đứa bé này, còn rất so đo nữa! Lâm Tuyết cười nói: “Dì và thím đều giống nhau!”

“Không đúng!” Hạo Hạo lắc lắc đầu nhỏ, nghiêm túc sửa lại cho đúng: “Dì là chưa có kết hôn, thím là đã kết hôn rồi!”

Hóa ra đây chính là lời giải thích của người lớn trong nhà cậu bé đối với “dì” và “thím”. Lâm Tuyết bật cười, cô thực sự yêu thích đứa trẻ xinh đẹp thông minh này.

“Để thím ẵm đi!” Lãnh Bân rất phối hợp đưa Hạo Hạo đến trong lòng Lâm Tuyết, anh ta liếc cô một cái, cười cười trêu ghẹo: “Tôi cho rằng cô còn mang hận sẽ không đến nhà tôi chứ!”

Lâm Tuyết đùa với Hạo Hạo một chút, ánh mắt hướng về Lãnh Bân, khó hiểu hỏi lại: “Tôi nhớ thù gì nhỉ?”

“A, ” Lãnh Bân cười nhẹ một tiếng, nhắc nhở: “Lần đó nhảy dù. . .”

Ồ, hóa ra là lần đó! Nói thật, vị Lãnh mỹ nam này đôi khi thật nhẫn tâm! Lâm Tuyết quay đầu nói với Hà Hiểu Mạn: “Hà đại chủ biên, ông xã cô có nhẫn tâm với cô không?” Thấy vẻ mặt nghi ngờ không hiểu của Hà Hiểu Mạn, cô nói tiếp: “Ví dụ như cùng cô chơi nhảy dù, khi cô không dám nhảy, anh ta lại đẩy cô khỏi máy bay!”

Hà Hiểu Mạn vừa nghe liền biết xảy ra chuyện gì, cô che miệng cười nói: “Anh ấy chưa bao giờ để tôi nhảy dù, nghe nói có 0,001% tỉ lệ mở dù thất bại, còn có 0,001% tỉ suất dù dự bị mở ra thất bại, anh ấy sợ tôi xui xẻo rơi vào trường hợp 0,001% đó!”

Nghe chút đi, đầu phải Lãnh mỹ nam không biết thương hương tiếc ngọc, mà là người ta chỉ thương bà xã của mình, chỉ tiếc bà xã của mình thôi.

Hai người đàn ông, hai người phụ nữ cộng thêm một đứa trẻ nói nói cười cười cùng đi vào nhà.

Bên trong trang hoàng và bố trí thực âm áp, nhưng tuyệt đối không liên quan tới sự xa hoa . Phóng tầm mắt bốn phía nhìn quanh không thấy bày biện đắt tiền, chỉ có tấm bình phong ở phòng trà thoát nhìn như đồ cổ đắt tiền.

Bắt gặp ánh mắt Lâm Tuyết dừng lại trên tấm bình phong bằng gỗ tử đàn, Hà Hiểu Mạn nói: “Đây là quà ông nội tặng tôi! Nói là đồ cổ triều Nguyên, là đồ bày trong cung đình. Kỳ thật đặt ở nơi này quá lãng phí, suốt ngày tôi bảo muốn quyen góp cho bảo tàng nhưng Lãnh Bân phản đối muốn giữ lại, đơn giản vì trên bình phong đề hai câu từ: ”Hà xử thính sanh tiêu, khinh ca mạn vũ diệu!”

(nơi nào nghe tiếng sanh tiêu, nhạc êm dịu múa uyển chuyển tuyệt vời)

Hóa ra tên Hà Hiểu Mạn khảm trong đây, khó trách Lãnh lão gia lại tặng cháu dâu tấm bình phong này, từ điểm nhỏ đó cũng có thể nhìn ra, Lãnh Bân không ngừng đối với Hà Hiểu Mạn hàng nghìn hàng vạn sủng ái tụ vào một thân, Lãnh lão gia cũng thập phần ưu ái cô cháu dâu này.

Uống trà trong chốc lát, hàn huyên chút chuyện phiếm, trong lòng Lâm Tuyết tốt lên nhiều. Lãnh Bân tao nhã lịch sự, ăn nói rất có phong độ, hơn nữa rất hiểu lịch thiệp săn sóc phu nhân. Hà Hiểu Mạn thẳng thắn cởi mở, hung vô thành phũ, cô hạnh phúc vui vẻ, tình cảm bộc lộ trong lời nói, còn từ từ lây truyền cho Lâm Tuyết vẫn luôn u sầu, khiến Lâm Tuyết hiểu hóa ra thế gian thật sự có thể đắm chìm trong bể tình, ngấm dần trong ngọt ngào của người đẹp rạng rỡ.

Khi dọn cơm, Lãnh Bân cùng chị quản gia đến phòng bếp bưng đồ ăn, Hà Hiểu Mạn thì tiếp tục cùng Lâm Tuyết hàn huyên. Hai người khác nhau về tính cách lại hợp nhau một cách thần kỳ, họ giống như bạn cũ biết nhau từ nhiều năm trước, không có gì giấu diếm cả.

“Lâm Tuyết, sinh một đứa nhỏ đi! Có con cô sẽ phát hiện hóa ra cuộc sống hôn nhân có thể muôn màu muôn vẻ hơn! Ngần vạn lần đừng sợ trẻ con sẽ om sòm ầm ĩ, bởi vì bị chúng làm ồn cũng là hạnh phúc đấy!” Hà Hiểu Mạn một tay ôm con, vừa nhiệt tình tán gẫu với Lâm Tuyết vừa bận rộn quan tâm ông xã: “Bân, ngồi xuống ăn cơm đi!”

Lãnh Bân cời tạp dề, dùng khăn ướt lau tay, lúc này anh ta mới ngồi xuống cạnh vợ, nhiệt tình tiếp đón Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết: “Đồ ăn tuy đơn giản nhưng do chúng tôi đích thân xuống bếp, hương vị rất được, ném thử coi!”

Hà Hiểu Mạn cười khanh khách, bưng một đĩa thịt Mộc Tu tới trước mặt Lâm Tuyết, dâng vật quý nói: “Đây là tôi làm!”

Lâm Tuyết gặp một đĩa, hình như hơi nhạt nhưng ăn cũng ngon miệng, cô liền gật đầu khen ngợi: “Không tồi!”

“Nghe thấy chưa? Lâm Tuyết khen em làm không tồi nhé!” Hà Hiểu Mạn vui tươi hơn hở quay đầu khoe khoang với ông xã.

Lãnh Bân mỉm cười, đứng dậy đem một đĩa cá sông kho tàu tới trước mặt Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, “Đây là tay nghề của tôi, hai người đánh giá xem ai làm ngon hơn!”

Lương Tuấn Đào gấp cá vào bát, hẩn cẩn thận gỡ hết xương cá mới bưng tới trước mặt Lâm Tuyết. “Vợ à, tài nấu nướng của Lãnh thiếu tướng rất có tiếng, không kém đầu bếp cấp sao đâu, em nếm thử đi!”

Có cần khoa trương như vậy không? Lâm Tuyết dùng đũa gấp một chút cho vào miệng, cô lập tức khiếp sợ. Vị cá sông ngon quá, vào miệng tươi mới thơm mát, ăn qua một lần tuyết đối nhớ kỹ không quên.

“Thật sự rất ngon!” Lâm Tuyết ngẩng đầu ngạc nhiên, cô nhìn Lãnh Bân rồi tiếp tục cười với Hà Hiểu Mạn, sau đó đánh giá đúng sự thật: “Tay nghề của cô so với ông xã còn kém xa!”

Hà Hiểu Mạn nhăn mũi, không phục mà hừ, nói: “Cô không có thể bệnh vực tôi một hai câu sao!”

Lãnh Bân cũng gấp cá, gỡ xương cho vợ yêu, gấp đến trước mặt cô, khuôn mặt đẹp tiếp tục cười nói: “Ăn đi nào!”

“Trước kia Lãnh Bân chỉ biết làm cơm Tây, sau khi kết hôn cùng Hà Hiểu Mạn, do cô ấy thích đồ ăn Trung Quốc, anh ta liền cố ý đi đào tạo tay nghề, còn lấy được chứng chỉ đầu bếp đặc biệt đó!” Lương Tuấn Đào nói xong, lại cúi gần sát bên tai Lâm Tuyết, nói nhỏ: “Nếu em thích, anh cũng đi học nấu nướng, sau này em muốn ăn gì, anh sẽ tự mình làm cho em ăn!”

Lâm Tuyết liên tục xua tay, nói: “Coi như không đi! Anh tự mình xuống bếp ư? Còn không khiến mẹ anh mắng chết em!”

Hà Hiểu Mạn cười rộ lên, che miệng nói: “Mỗi lần A Bân xuống bếp, mẹ chồng tôi đều lên lớp một khóa chính trị cho tôi, bà nói vì tôi nấu quá khó ăn nên anh ấy mới đi học nấu nướng. Để không bị mắng, tôi cũng đi học một thời gian nhưng học kỹ thuật này cũng cần thiên phú đó!”

Hai đĩa đồ ăn khẩu vị chênh lệch khá xa, ai hơn ai kém chắc chắn vừa nhìn đã biết.

Bữa cơm này khách và chủ cùng vui, sau khi dùng cơm uống trà trong chốc lát liền nhận được điện thoại của Lãnh Lệnh Huy, thúc giục muốn phái người tới đón cháu trai nhỏ.

“Đúng là hết cách, ông nội mà không thấy Hạo Hạo một lúc là không yên! Đêm nay nhờ hai người qua làm khách, Tuấn Đào đặc biệt chỉ đích danh muốn Hạo Hạo tiếp khách nên mới nhân cơ hội đưa thằng bé đến đây trong chốc lát, bình thường thì hai chúng tôi muốn gặp nó đều phải về với ông bà mới được!” Hà Hiểu Mạn vừa hạnh phúc vừa bất đắc dĩ mà thở dài nói.

Hóa ra Hạo Hạo luôn ở cùng Lãnh lão gia, hơn nữa đêm nay Lương Tuấn Đào còn cố tình yêu cầu đưa thằng bé tới.

Rất nhanh đã có người lái xe riêng của Lãnh lão gia tới đón Hạo Hạo, thoát nhìn tiểu tử kia cũng quen ở cùng ông nội, nó ngoan ngoãn vẫy vẫy tay tạm biệt ba mẹ và chú thím, đi tìm ông nội của nó thôi.

Trở lại phòng trà lần nữa, Hiểu Mạn cười nói tiếp: “Chắc cô không hiểu nổi, vì sao Tuấn Đào nhất định muốn Hạo Hạo đến tiếp khách nhỉ?”

Lâm Tuyết quả thật có chút khó hiểu nhưng cô không lên tiếng mà thôi.

Lương Tuấn Đào liên tục ho hắng, ý bảo Hà Hiểu Mạn đừng mở miệng không che dấu như thế.

“Ha ha, ” Hà Hiểu Mạn cười gập người, “Anh ho cái gì chứ? Có phải A Bân cho quá nhiều muối vào món cá sông hay không?”

“ . . . ” Lương Tuấn Đào quay đầu trừng Lãnh Bân, ý bảo anh ta quản lý cho tốt cô vợ nhỏ đã được mình cưng chiều lên tận trời kia đi.

Lãnh Bân chỉ mỉm cười uống trà, mặc kệ bà xã cười đùa.

Lâm Tuyết không khỏi mỉm cười, cảm xúc bị ảnh hưởng từ Hà Hiểu Mạn vui vẻ, mây đen sương mù chung quanh cô cũng tiêu tán không ít.

“Tôi cho cô biết!” Hà Hiểu Mạn ghé người, cúi xuống bên tai Lâm Tuyết, nhỏ giọng nói: “Anh ta muốn để cô thấy Hạo Hạo đáng yêu cỡ nào, sau đó kích thích phục hồi bản năng làm mẹ của cô, để cô có thể tích cực phối hợp với anh ta tạo trẻ con hơn!”

“ . . . ” Trời ơi, đúng là chết người! Lương Tuấn Đào đặc biệt đứng dậy, một mình hấn không thể ngăn nổi cái miệng Hà Hiểu Mạn, phải có năng lực kháng mìn siêu cường mới có thể sống cạnh bọn họ.

Xem ra Lãnh Bân đã hoàn toàn có sẵn năng lực này, bất kể vợ mình nói gì, anh ta đều mỉm cười chống đỡ, ánh mắt ôn nhu sủng nịch kia chưa từng rời khỏi Hà Hiểu Mạn. Giống như bất luận cô nói gì, làm gì, chỉ cần cô vui vẻ, mọi thứ đều được.

“Này, con gái chúng tôi có lời nhỏ muốn nói, con trai các anh tránh đi một chút được không?” Hà Hiểu Mạn hạ lệnh đuổi khách với hai vị suất ca mỹ nam bên cạnh.

Lãnh Bân quen chiều theo các yêu cầu dù là hợp lý hay không hợp lý của vợ mình, cũng không tỏ ý phản đối. Lương Tuấn Đào thì không vui, hấn chế nhạo: “Đều là mẹ đẻ con rồi, còn tự xưng con gái làm gì nữa! Kêu bà còn có vẻ được!”

“Anh thật tổn hơi thừa lời, đi nhanh đi! Tôi và vợ anh tán gẫu chuyện phụ nữ trong chốc lát, đàn ông không được nghe lén!”

“Ừ, ” Lương Tuấn Đào lúc này mới gật đầu, cười đáp: “Cách nói này còn đáng tin!”

*

Lương Tuấn Đào và Lãnh Bân ra ngoài tản bộ, Hà Hiểu Mạn liền cùng Lâm Tuyết bắt đầu trò chuyện.

“Nói thật, đêm nay tôi được Đào Tử nhờ vả đến làm thuyết khách đấy!” Hà Hiểu Mạn hé miệng cười.

Toàn bộ chuyện trên đời trong mắt cô giống như đều thú vị buồn cười nên cô luôn cười. Người bên cạnh cô cũng khó hiểu, vì sao cô có thể vui cười nhanh như vậy. Nhưng chờ tới khi gặp Lãnh Bân, mọi nghi vấn trong nháy mắt đều được cởi bỏ – có người chồng như Lãnh Bân, bất kì người con gái nào đều sẽ hạnh phúc vui vẻ!

Lâm Tuyết nhàn nhạt giương môi, cô không nói lời nào.

Hà Hiểu Mạn thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: “Nghe Đào Tử nói, gần đây hai người vì mối tình đầu của anh ta mà giận dỗi nhau! Nhiều ngày rồi cô không chịu để ý đến anh ta!”

Lâm Tuyết rũ mắt, ngón tay nhỏ nhắn thu lại nắm chặt theo bản năng.

“Đào Tử nói với tôi anh ta rất buồn, vì việc này mà anh ta làm thế nào cũng chưa dỗ dành được cô!” Hà Hiểu Mạn tới gần cô, nhìn khuôn mặt thanh lệ của Lâm Tuyết, hỏi: “Lâm Tuyết, cô yêu anh ta không?”

Thân thể mềm mại chấn động, yêu ư? Từ này xa lạ quá. Cô vội lắc đầu phủ nhận, giống như để muộn sẽ khiến Hà Hiểu Mạn hiểu lầm mình yêu Lương Tuấn Đào.

Hà Hiểu Mạn đầu tin, “Không yêu anh ta thì sao lại ăn dấm chua chứ? Cô vẫn cứ quan tâm tới anh ta!”

Đúng không? Lâm Tuyết tiếp tục im lặng.

“Lâm Tuyết, cô quá lạnh lẽo rồi!” Hà Hiểu Mạn nắm tay cô, nhẹ nhàng lắc đầu: “Như vậy không được! Cô phải nói với anh ta ý nghĩ trong lòng mình, cô không nói làm sao anh ta biết cô nghĩ gì chứ. Anh ta không biết thuật đọc tâm đâu!”

Cô nói ra thì sao? Hấn sẽ để trong lòng ư?

“Tôi không giống cô! Có chỗ không thoải mái liền nói ra để Lãnh Bân biết! Anh ấy biết tôi không thích gì thì sẽ tránh làm chuyện chọc tôi mất hứng một chút! Biết tôi thích gì, sẽ làm việc có thể khiến tôi vui vẻ một chút! Cô xem, tôi và anh ấy hiện giờ sống rất hạnh phúc!”

“Đúng vậy!” Lâm Tuyết gật gật đầu, trong giọng nói lơ mơ có sự hâm mộ và khát khao: “Người đàn ông như Lãnh thiếu, chỉ sợ thế gian này không được mấy cô gái có phúc hưởng thụ đâu!”

“Xùy!” Hà Hiểu Mạn lại cười rộ lên, “Đào Tử cũng không kém! Tôi thấy anh ta thật lòng với cô, cũng rất quan tâm cô! Chỉ là phương thức chung sống giữa hai người chưa chính xác, anh ta không biết ‘cho’ thế nào, cô thì không biết ‘đòi hỏi’ thế nào!”

Lâm Tuyết giật mình, cô phát hiện: thật ra Hiểu Mạn tùy tiện lại có cái nhìn thấu đáo với tình yêu. Đúng vậy, cô không đòi gì từ Lương Tuấn Đào, còn hắn thì liên tục cho cô nhưng không phải thứ cô muốn nhất!

“Tôi với cô khác nhau, tôi muốn gì liền nói với Lãnh Bân! Tôi nói cho anh ấy biết, tôi không thích anh ấy ái muội với bất cứ người phụ nữ nào, không thích anh ấy vì công việc mà lạnh nhạt với tôi, tôi còn không thích anh ấy nghiện sạch sẽ quá mức! Anh ấy đều vì tôi mà thực hiện được hoặc thay đổi!” Giọng nói thanh thúy của Hà Hiểu Mạn nghe sao tự tin mà ngọt ngào: “Vì anh ấy yêu tôi!”

Một lúc lâu sau, Lâm Tuyết nói: “Lương Tuấn Đào đâu yêu tôi! Anh ta có người phụ nữ mình yêu thực sự rồi!”

“Không phải đâu!” Giọng Hà Hiểu Mạn rất chắc chắn: “Tôi tin Đào Tử có thể phân rõ tình cảm của mình! Nếu anh ta còn yêu người đàn bà họ Hoàng kia thì sẽ không dễ dàng đi đăng ký kết hôn với cô, cũng không cố gắng xa lánh giữ khoảng cách với cô ta, mặt khác, anh ta càng không cần đặc biệt chạy tới năn nỉ tôi khuyên cô, còn coi Hạo Hạo ôm trong lòng làm đạo cụ. . .”

Thật không? Hắn thật sự vì cô mà làm nhiều vậy ư? Hắn thật sự để ý đến tình cảm của cô sao? Hắn thật sự để ý đến sự xa cách và lạnh lùng của cô sao?

Lâm Tuyết có chút dao động, nhưng vẫn không có cách nào ôm hi vọng về tương lai giữa mình với Lương Tuấn Đào. Cô sợ, có hi vọng thì sẽ bị thất vọng! Cô không cách nào chịu đựng nổi việc tình cảm tan vỡ, bị đau lòng lần nữa.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của Hà Hiểu Mạn, Lâm Tuyết mở miệng, lời nói ra lại khiến đối phương có chút bất ngờ. “Hiểu Mạn, cô có biết chuyện Lãnh Bân thống trị Báo Bầy không?”

Vợ chồng ân ái khăng khít như vậy, giữa bọn họ hẳn không có bí mật nào! Cô tin rằng Lãnh Bân đã sớm thanh trừ sạch sẽ mọi bóng ma có khả năng gây trở ngại, ảnh hưởng tới quan hệ giữa vợ chồng họ.

Quả nhiên, Hiểu Mạn không thấy kinh ngạc hoặc khó hiểu chút nào với lời Lâm Tuyết nói, cô nở nụ cười ấm áp ngọt ngào như cũ: “Tôi biết! Anh ấy có chuyện gì tôi đều biết, giữa hai chúng tôi không có bất cứ bí mật nào!”

“ . . .” Lâm Tuyết thực sự hâm mộ Hà Hiểu Mạn. Tình cảm hai bên rốt cục đạt tới trình độ nào mới có thể thân mật khăng khít của nước giao hòa?

“Tôi tôn trọng lý tưởng và sự nghiệp của Bân, cũng tin tưởng ông xã mình là nam tử hán chân chính, việc anh ấy làm là hiệp nghĩa, thay trời hành đạo!” Hà Hiểu Mạn nhẹ nhàng nghịch nghịch lọn tóc mỏng trên trán, đôi mắt trong vắt chứa đựng tất cả tình yêu sâu đậm dành cho ông xã của mình. “Cô thấy đấy, cuộc sống của hai chúng tôi là như vậy! Anh ấy là thiếu tướng không quân, tiền trợ cấp không thấp, tôi là biên tập tạp chí, tiền lương cũng không thấp! Sinh hoạt hàng ngày của cả hai hoàn toàn dựa vào khoản thu nhập bình thường hợp pháp, thậm chí ngay cả lợi nhuận được chia hàng năm từ Công ty trong dòng tộc anh ấy cũng quyền góp tất cả cho tổ chức từ thiện!”

Lâm Tuyết tin vào lời nói của Hà Hiểu Mạn bởi cuộc sống của vợ chồng Lãnh gia không hề xa xỉ, giống cuộc sống bậc cao, có nhà có xe, nhưng nhà không xa hoa cao cấp, xe là loại bình thường trên đường và BMW cũng không phải dòng xe nổi tiếng xa hoa trên thế giới.

“Từ khi tôi quen Lãnh Bân đến giờ, anh ấy không lái chiếc xe nào hơn 200 vạn, cũng không sắp đặt mua nhà cao cấp, nơi này là quà kết hôn ông nội tặng chúng tôi!” Hiểu Mạn nhợt nhạt mà giương môi, trong đường cong kia ẩn chứa tình yêu lưu luyến với ông xã. “Anh ấy chưa bao giờ sử dụng tiền nào trong kho bạc của Báo Bầy, anh ấy nói muốn dùng những đồng tiền đó cho dân, hướng về dân! Lão đại hắc đạo, tham quan chính trị, còn cả trùu buồn thuốc phiện, súng ống đạn dược. . . Tiền của bọn họ đều cướp trong tay dân chúng nên Bân dùng những đồng tiền ấy chấm dứt sinh mệnh cặn bã cũng coi như vật về chỗ cũ!”

Lâm Tuyết nhợt nhạt mỉm cười, nói: “Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Lãnh thiếu mê luyến cô như vậy, bởi vì chỉ có cô mới xứng với ngàn vạn sự yêu thương của anh ta!”

*

Khi trở về đã là 9h tối, cuộc sống về đêm tại kinh đô vừa mới bắt đầu.

Tâm tình Lâm Tuyết khá hơn nhiều, sương giá đóng trong đôi mắt trong veo cũng tan đi không ít, cô cũng không bài xích đề phòng Lương Tuấn Đào nữa.

“Giờ ngủ hẵng còn sớm, đi thăm nhà mẹ em đi!” Lương Tuấn Đào chủ động đề nghị.

Không phải hẳn có ấn tượng đặc biệt tốt với nhà mẹ đẻ cô, ngược lại, người nhà họ Lâm, trừ Lâm Tuyết, hẳn không thấy ai thuận mắt cả. Nhiệt tình như vậy hoàn toàn vì muốn tạo niềm vui cho cô. Hẳn thật sự không biết nên biểu đạt sự quan tâm và yêu thương của mình thế nào, đành lợi dụng sự quan tâm tới người nhà Lâm Tuyết mà thổ lộ tâm ý của mình.

Lâm Tuyết không phản đối. Dù không có tình cảm gì với Lâm gia nhưng nói tới cùng, bọn họ vẫn là người thân của cô, thời điểm mấu chốt, cô không thể trở mặt nhìn họ lưu lạc đầu đường. Lương Tuấn Đào trượng nghĩa trợ giúp và ưu ái với người nhà mình, nhiều ít gì cô cũng có chút cảm động.

Lâm Tuyết có thể cảm thấy hẳn đang cố gắng muốn cải thiện quan hệ giữa hai người nhưng phương thức có hơi ngốc nghếch và không nắm được trọng điểm.

Chẳng lẽ câu nói kia của Hiểu Mạn là thật ư? Hẳn không biết ‘cho’ thế nào, cô không biết ‘đòi hỏi’ thế nào.

*

Đêm xuống khu biệt thự càng thêm mê người, nơi này ban ngày cây cối rậm rạp, hoa tươi sáng lạn, oanh kêu yền hót, đến buổi tối thì đèn nê ông lóe ra lại biến thành một biển đèn.

Vùng ngoại ô yên tĩnh không lộ ra nửa điểm hoang vắng, bởi đèn đóm rực rỡ không kém với khu náo nhiệt phần hoa nhất. Dọc đường, bóng đèn che phủ, bóng hoa sum suê, đẹp không sao tả xiết.

Sau khi cửa chống trộm điện tử quét qua biển số xe liền tự động mở ra cho qua, xe chậm rãi lái vào sân biệt thự rồi dừng lại.

Xuống xe, Lâm Tuyết cảm thấy có chút gió lạnh thổi tới, không nóng như lúc dùng cơm chiều.

Lương Tuấn Đào thân mật nắm tay cô, nhìn ngọn đèn huy hoàng sáng lạng trong phòng, hẳn vừa đi lên bậc thang vừa nói : “Xem ra mọi người trong nhà em đều là con cú nhỉ!”

Lâm Tuyết không để ý tới lời trêu chọc, đương nhiên cũng không tránh khỏi tay hẳn, mặc kệ hẳn nắm, hai người cứ như vậy tay trong tay tiến vào.

Trong phòng khách đèn đóm rực rỡ, đèn có thể bật đều bật hết (dù sao bọn họ cũng đâu phải thành toán tiền điện), Lâm Văn Bác ngồi trên sofa uống trà, Hứa Tĩnh Dao ôm Tiểu Bảo đang dỗ dành bé ngủ, Lâm Thông thì chỉ vào mặt Lâm Á Linh ra sức mắng mỏ không ngừng.

“ . . . Mày còn mặt mũi về gặp chúng tao sao? Nếu không có Lâm Tuyết, đêm nay cả nhà chúng ta phải qua đêm ở bãi rác rồi! Con mẹ nó chứ, mày đúng là lòng lang dạ sói, thấy chúng tao bị bà già họ Lưu kia đuổi ra khỏi cửa, con mẹ nó chứ, mày đến cả rằm cũng không dám đánh một cái. . . ”

Lâm Văn Bác thoáng thấy Lương Tuấn Đào đến, vội vàng dùng sức ho khan muốn nhắc nhở con trai nói chuyện chú ý một chút, đáng tiếc Lâm Thông đang mắng quá hứng đã hoàn toàn không chú ý tới.

79. Q.2 - Chương 22: Bà Xã À, Anh Rất Đói!

“Anh mắng ai là bà già hả?” Lương Tuấn Đào mắt hững hờ mắt quát hỏi.

Lâm Thông nghe tiếng liền quay đầu, thấy Lương Tuấn Đào, vẻ hung ác trên mặt biến mất, gã cúi đầu khom lưng hỏi thăm: “Em về rồi à!”

Có thể nhận ra Lương Tuấn Đào yêu thích và nuông chiều Lâm Tuyết, chắc hẳn so với Nhị thiếu gia - gọi hẳn một tiếng ‘em rể’ càng có lợi cho quan hệ thân thiết hơn.

“Ừ!” Lương Tuấn Đào gật gật đầu, xem như đã chấp nhận cách gọi này. Hắn không tiếp tục nhìn Lâm Thông mà quay đầu ân cần hỏi thăm Lâm Văn Bác: “Ba cảm thấy thân thể sao rồi? Có cần đến bệnh viện tỉnh dưỡng không?”

Lâm Văn Bác vội vàng chống batoong đứng dậy, tươi cười đáp: “Không cần đâu! Nhờ phúc của cô gia, ba thấy khỏe hơn phân nửa rồi!”

Hứa Tĩnh Dao ôm Tiểu Bảo đã ngủ say ân cần hỏi han: “Hai đứa ăn cơm chưa? Có muốn dùng bữa khuya không? Để mẹ đặt tiểu tổ tông này xuống rồi làm chút đồ ăn ngon cho hai đứa!”

“Không cần đâu.” Lâm Tuyết lắc đầu, cô nói với Hứa Tĩnh Dao: “Tiểu Bảo đang ngủ, mẹ mau ẵm nó lên phòng đi!”

Như vậy, Hứa Tĩnh Dao liền ôm Tiểu Bảo lên lầu.

Lâm Á Linh giống như kẻ trộm, lúc nào cũng muốn co cẳng chạy. Thật ra cô ta không hề nghĩ Lâm Văn Bác sẽ đích thân gọi điện ỉnh, còn bảo nếu đêm nay, trước khi đi ngủ mà không gặp được cô ta thì sẽ coi như không sinh ra đứa con gái này!

Hết cách, sau khi dùng cơm chiều, cô ta đành rình lúc người nhà họ Lương không chú ý, lén chạy ra ngoài, bắt taxi dựa theo địa chỉ cha mình cung cấp mà qua đây. Đâu ngờ vừa tới liền lần lượt bị mắng chửi, chưa đợi Lâm Văn Bác mở miệng, Lâm Thông đã chửi cô ta mất mặt trước.

Nói cái gì mà nuôi cô ta còn không bằng nuôi chó, nói cô ta vô lương tâm mất gốc ... Tóm lại một đồng tội danh, không phải đều do ban ngày lúc Lưu Mỹ Quân đuổi bọn họ ra khỏi cửa, cô ta không nói giúp hay sao? Bọn họ cũng không thêm nghĩ lại, lúc ấy cô ta có thể tự bảo vệ bản thân mình đã là không tệ rồi, chẳng lẽ cứ nhất định phải cùng bọn họ bị đuổi đi mới được tính là hiếu thuận, mới được gọi là trượng nghĩa ư? Đáng hận nhất chính là Lâm Thông còn nói cô ta không bằng Lâm Tuyết, còn nói cái gì mà nếu không có Lâm Tuyết, cả nhà Lâm gia đã phải tới bãi rác ngủ.

Hừ, cô ta không phục! Đợi đến một ngày nào đó, khi cô ta trở thành Thiếu phu nhân Lương gia, bảo đảm tác dụng không nhỏ như Lâm Tuyết đâu! Cha con Lâm gia tầm nhìn hạn hẹp, chẳng lẽ mới vậy đã chắc chắn chuyện sau này sao? Đương nhiên bây giờ không phải lúc tranh luận, nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Lâm Thông, nếu Lâm Á Linh dám cãi lại chắc chắn sẽ bị tát tai từng cái một.

Cô ta cúi gầm đầu mặt dày mày dạn mặc cho Lâm Thông thoá mạ, chửi đến mức chết đi sống lại, tam hồn rời xác... Cũng may Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đã tới giải vây cho cô ta, không thì đêm nay chưa biết sẽ bị mắng đến lúc nào nữa!

Lâm Tuyết quét mắt qua phòng khách một lượt, thấy Hứa Tĩnh Dao đã ôm Tiểu Bảo lên lầu, cô cũng không ở lại thêm liền nói với Lương Tuấn Đào: “Chúng ta đi thôi!”

Lương Tuấn Đào gật gật đầu rồi tạm biệt Lâm Văn Bác: “Ba, chúng con đi đây!”

“Ừ!” Lâm Văn Bác thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng cười nói: “Trẻ như thế còn tới gặp ba, hiếm có người hiếu thuận vậy, ba rất vừa lòng! Lâm Thông, còn chày bữa ở đó giặt mình làm gì? Mau tiến em gái và em rể con đi!”

Lâm Thông nhanh chóng theo sau, nói: “Em rể và em ba đi thông thả nha!”

Không ai để ý tới gã, Lâm Á Linh cũng chạy chậm theo, cô ta hô lên: “Đợi một chút! Đưa tôi cùng đi với! Muộn thế này, ở đây cũng không tìm thấy taxi, đêm nay không về thì chắc chắn ngày mai mẹ sẽ trực tiếp nhốt tôi ở ngoài cửa mắt!”

Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết đều không để ý tới cô ta nhưng cũng không từ chối. Dù sao trẻ thế này, nếu Lâm Á Linh không đi nhờ xe, về nhà quả thực khó khăn.

Lâm Á Linh mặt dày chen lên xe, cố gắng lui vào một góc, còn không nói lời hẹn gặp lại với Lâm Thông.

Chờ xe khởi động lái ra khỏi sân, cô ta như được tiêm thuốc kích thích, tinh thần tỉnh táo liền bắt đầu nghiêng rầm rầm nghiêng lợi ra sức mắng mỗ Mạc Sở Hàn, bảo hắn mất hết lương tâm, ác độc đuổi người nhà họ Lâm ra khỏi cửa, thật sự quá xấu xa.

“Không biết rốt cuộc hấn phát điên gì nữa! Trước kia đâu mắt trí như vậy! Chắc chắn lại có người kích thích hấn rồi!” Lâm Á Linh liếc Lâm Tuyết, ngấm ngấm hai người: “Rốt cuộc là ai đã dắc tội với hấn chứ? Làm gì mà để hấn tức giận kích động đến mức thú tính đại phát, hại cả nhà chúng ta bị đuổi, rõ là”

Theo lời nói ra, sở dĩ Lâm gia bị đuổi đi hoàn toàn do bị Lâm Tuyết liên lụy, bởi người có thể làm Mạc Sở Hàn thú tính đại phát không còn ai khác ngoài Lâm Tuyết!

Lâm Tuyết không khỏi nhớ tới một câu nói của Mạc Sở Hàn, hấn nói chưa thủ tiêu Lâm gia vì vốn định thẳng tay chém giết hai nhà Văn Lâm! Nếu không bởi vì cô, có lẽ Lâm gia sớm đã bị diệt không người nối dõi!

Tới hôm nay, Mạc Sở Hàn đuổi Lâm gia ra khỏi cửa, xem ra hấn thật sự... hoàn toàn đã vứt bỏ tia tình cảm cuối cùng với cô!

Lâm Tuyết lạnh lùng cười, cô không tranh luận với Lâm Á Linh, ánh mắt liếc qua như đang coi một đứa nhỏ giở thói ngang ngược.

“Keeet!” Lương Tuấn Đào đột nhiên dừng lại, Lâm Á Linh ngồi ghế sau đang vung tay múa chân thỉnh linh bị đụng mạnh vào ghế phía trước, cô ta kinh sợ kêu một tiếng rồi lập tức ngừng lại nhai, trong xe bỗng nhiên rất yên tĩnh.

Lâm Tuyết đã trải qua huấn luyện, loại phanh gấp này không có khả năng khiến cô té ngã nên không bị sao, ngược lại Lâm Á Linh bị đâm cho nổ đom đóm mắt.

“Ách!” Lâm Á Linh ôm đầu bị thương, cô ta giận mà không dám nói gì về hành vi ác liệt của Lương Tuấn Đào.

“Xuống xe!” Lương Tuấn Đào không quay đầu lại, hấn lạnh lùng ra lệnh.

Trên xe có hai cô gái, không biết hấn bảo ai xuống xe đây. Lâm Tuyết như không nghe thấy vẫn ngồi yên bất động. Lâm Á Linh cẩn thận hỏi han: “Nhị thiếu gia, chúng ta xuống xe ở đây sao?”

“Không phải chúng ta!” Cuối cùng Lương Tuấn Đào quay đầu lại, nhưng trong đôi mắt đẹp hoàn toàn không có nửa phần ấm áp. Hấn chỉ vào mặt Lâm Á Linh, giản lược tóm tắt vấn đề chính: “Cô xuống xe! Bây giờ, ngay lập tức!”

“Hả?” Lâm Á Linh sợ hãi, cô ta nhìn ra ngoài cửa sổ, đây vốn không gần Lương gia... rốt cuộc là chỗ nào nhỉ?

Lương Tuấn Đào trả lời nghi vấn của cô ta: “Nơi này là bệnh viện quân khu trực thuộc bộ đội đặc chủng, Mạc Sở Hàn ở ngay trong đó an dưỡng!”

Thì ra là thế nhưng bảo cô ta xuống xe ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ bảo cô ta đi thăm Mạc Sở Hàn ư?

“Không phải lòng cô đầy cảm phẫn với hấn ư? Thay vì ở trong xe mắng cho tôi và Lâm Tuyết nghe, chỉ bằng đích thân đến trước mặt hấn mắng cho hấn nghe để thỏa lòng đi!” Lương Tuấn Đào không muốn tiếp tục nhiều lời vô ích cùng cô ta, thấy Lâm Á Linh ngồi trên xe không muốn đi, hấn liền dứt khoát mở cửa xe bước xuống. Mở ra cửa sau xe, nói với Lâm Á Linh đang sợ tới mức run rẩy thu lu thành một khối: “Xuống xe! Đứng đợi tôi ra tay!”

Chờ cô ta xuống xe, Lương Tuấn Đào mới lên xe đạp chân ga lần nữa. Khi xe phi ra ngoài, hấn ngoái đầu nhìn lại Lâm Tuyết đang ngồi ở ghế sau, nở nụ cười sáng chói: “Thế nào? Bây giờ yên tĩnh nhiều rồi chứ?”

Lâm Tuyết nhàn nhạt mỉm cười, cảm thấy cách này của hấn đúng là rút củ dưới đáy nồi, trực tiếp mà hữu hiệu!

*

Về đến nhà, đêm cũng khuya, lính cần vụ đã sớm ở trong phòng khách cung kính chờ hai người bọn họ, thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết trở về, liền tiến lên báo Lương Trọng Toàn đang ở trong thư phòng chờ bọn họ.

Vì sao Lương Trọng Toàn đột nhiên muốn gặp hai người? Lâm Tuyết theo bản năng đoán được phần nhiều có liên quan đến chuyện viếng thăm vào ban ngày của Lâm gia.

Khi cùng Lương Tuấn Đào lên lầu, người đàn ông bên cạnh an ủi cô: “Không có việc gì đâu, mọi việc đã có anh đây!”

Trước lúc vào thư phòng, họ nhẹ nhàng gõ cửa, được cho phép mới bước vào trong.

Lương Trọng Toàn đang xem sách, thấy bọn họ đến liền chỉ chỉ sofa bên cạnh, nói: “Ngồi đi!”

Lính cần vụ trực ban bưng lên hai ly sữa nóng chứ không pha trà, bởi vì Lương gia rất chú trọng dưỡng sinh, sợ buổi tối uống trà ảnh hưởng tới giấc ngủ nên dùng sữa nóng có tác dụng an thần thay cho nước trà.

Lâm Tuyết nhấp một hơi, buông ly sữa xuống, cô hỏi: “Ba gọi chúng con tới có chuyện gì vậy?”

Lương Trọng Toàn hòa nhã cười cười: “Nghe nói bên mẹ đẻ con do nhà bị tòa án ép thi hành bán đấu giá, bây giờ mất chỗ ở à?”

Lâm Tuyết rũ mắt, nhàn nhạt nói: “Đã thu xếp ổn thỏa rồi ạ.”

“Ừ, ba biết, Tuấn Đào tạm thời bố trí nhà mới dùng để kết hôn của hai con.” Lương Trọng Toàn do dự một chút, nói: “Ba có sắp xếp khác, không biết con có thể lưu tâm không?”

Chẳng lẽ Lương Trọng Toàn phản đối việc người nhà họ Lâm ở nơi đó ư? Cũng đúng, nhà vừa mua, môi trường sống lại tốt như vậy, có khả năng cảm thấy cho Lâm gia thật lãng phí.

“Con đừng lo, ba không có ý gì khác!” Lương Trọng Toàn thoáng nhìn con trai đang liêu mạng nháy mắt ra hiệu với mình, hần sợ ông nói ra điều gì làm Lâm Tuyết không vui, ông liền bình tĩnh cười cười: “Chỉ là ba thấy nhà mới định dùng để kết hôn, các con còn chưa dọn vào ở đã để...” Ông muốn nói đã để người ngoài vào nhưng lời này nói ra có hơi tổn thương tình cảm Lâm Tuyết, dù sao đó cũng là người thân của cô nên lời đến miệng lại đổi thành: “Để người nhà vào ở chưa thỏa đáng lắm! Như vậy đi, ba có ngôi biệt thự bỏ không, ngày mai sai người quét tước, để người bên nhà con dọn đến ở!”

Lâm Tuyết nâng mắt, gắng gượng giương lên khóe môi, nói: “Ba trông coi thu xếp là được rồi.”

“Điều 2 người giúp việc trong nhà qua đó, tiền lương tồn ở bên này ba trả, mặt khác, hàng tháng ba sẽ trả tiền sinh hoạt cho bọn họ, con và Tuấn Đào bàn bạc chuyện xây tổ ấm, đừng tiếp tục phiền lòng vì chút chuyện trong nhà. Không đầy 1 tháng nữa là hôn lễ của hai đứa, ba rất mong hai đứa cùng kết liên cành, mau mau cho ba thêm cháu trai cháu gái!” Lương Trọng Toàn vui tươi hơn hớn, nói xong một hồi ngược lại bình bình thản thản, xứng tình đạt lý.

Thật sự kết hôn cùng Lương Tuấn Đào ư? Mừng 1 tháng 8 chính là hôn lễ của cô và hần, trong nháy mắt, ngày mau tới.

*

Đêm nay, Lâm Tuyết không tiếp tục cự tuyệt Lương Tuấn Đào cầu hoan.

Trong phòng ngủ có hơi lạnh điều hòa, ánh sáng ái muội, chỉ có một ngọn đèn tường màu vàng ấm áp. Trên giường lớn, hai thân thể quấn quýt chặt chẽ cùng một chỗ, mồ hôi như mưa.

Lương Tuấn Đào làm thế nào cũng đòi không đủ, hần hận không thể lột da hủy cốt, hoàn hoàn chinh chinh nuốt Lâm Tuyết vào bụng, biến cô thành của riêng vĩnh viễn.

Không phải cô không thuận theo nhưng chung quy bản thân hần cảm thấy thiếu cái gì đó. Hần khao khát cô đáp lại và nhu tình, dù dễ cô một chút, hần cần thận yêu cô, dốc hết dịu dàng.

“Tuyết, đến đây, hôn anh!” Hần nhu mì nói nhỏ bên tai cô, mang theo tia năn nỉ.

Lâm Tuyết đầu còn sức lực hôn hần! Cô lau lau mồ hôi chảy bên thái dương, nói: “Anh hôn em đi!”

Vì thế, Lương Tuấn Đào không chút khách khí mà làm theo!

Thân thể thân mật khăng khít dán sát, hai trái tim lại như xa cách. Lâm Tuyết vụng về đáp lại, cô không muốn sắc mặt mình thoát nhìn lại giống vì nghĩa hi sinh, thấy chết không sờn như vậy, cô cũng muốn bản thân tươi sống, gợi cảm, không đến mức khiến đàn ông có cảm giác không thú vị.

Hắn yêu thân thể của cô, cô liền cố sức cho đi, đó là thứ duy nhất cô có thể cho hắn!

Trái tim cô đã được giấu đi cẩn thận, đời này đâu dễ giao ra ngoài, Lương Tuấn Đào cũng không phải ngoại lệ!

Sau khi thỏa mãn, người đàn ông kia thân mật ôm cô ngủ thật say, trước khi ngủ hắn còn không quên lẩm bẩm nhẹ nhàng bên tai cô: “Tuyết, chúng ta sinh một đứa nhỏ đi! Nhìn Tiểu Hạo Hạo đáng yêu biết bao!”

Lâm Tuyết nghĩ đến lời Hà Hiểu Mạn, người này đặc biệt yêu cầu vợ chồng Lãnh gia ôm tiểu Hạo Hạo từ tay Lãnh lão gia tới làm đạo cụ... cô không khỏi mỉm cười lần nữa.

“Em cười rồi!” Người đàn ông sắp ngủ tức thì hưng phấn trỗi dậy, hắn phủ lên thân thể mềm mại, kín kẽ mà dán vào cô, trong đôi mắt tràn đầy sự quyến luyến si mê. “Em cần cười nhiều hơn, chưa ai nói cho em biết em cười rộ lên đẹp cỡ nào à?”

Đúng không? Thật ra chính Lâm Tuyết cũng sắp quên ‘cười’ là như thế nào. Có lẽ tối nay tâm tình bị ảnh hưởng bởi Hà Hiểu Mạn vui vẻ nên cô vô thức nở nụ cười nhiều lần.

“Ách, ” cô than, lần nữa tiếp nhận người đàn ông cuồng dã bên trên. “Anh không mệt ư?”

“Không mệt!” Người đàn ông kia anh dũng chiến đấu hăng hái, cười to nói: “Làm đến hừng đông cũng không mệt!”

“...” Nhưng – cô thì mệt đó!

Trước lúc sắp ngủ, hắn ôm cô hôn hôn, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Loại chuyện này giống việc đọc một bài văn, sau khi xong còn muốn phát biểu cảm tưởng sao? Lâm Tuyết mệt đến nỗi mắt mở không được, lười trả lời hắn.

“Ha ha, ” Lương Tuấn Đào cọ cọ sống lưng bóng loáng của cô, nói: “Không nói gì chẳng khác nào em đã thừa nhận!”

Việc tự hào nhất của đàn ông là ở trên giường có thể khiến người đàn bà của mình thỏa mãn, làm cô vui vẻ chính là thành tựu lớn nhất của hắn!

Chờ tiếng thở đều của người kia vang lên, Lâm Tuyết mạnh mẽ mở to mắt, nhẹ nhàng tránh khỏi cánh tay sắt, rồi đi vòm ngực hắn.

Cô cẩn thận kéo chăn bao phủ thân hình hùng tráng rắn chắc kia để tránh bị lạnh, cô xuống giường cầm lấy áo ngủ bị hắn bỏ lại, mặc vào lần nữa, sau đó chân dẫm trên thảm đỏ mềm mại lặng lẽ đi ra ban công.

Lâm Tuyết rót ỉnh một ly rượu nho, khẽ nhấp một hơi ổn định tinh thần. Sau đó cô lấy ra máy tính thu được ở Thu Cẩm Viên, cô đưa vào mật mã khởi động máy rồi tiếp tục nghiên cứu xem có phát hiện mới nào không.

Bên trong lưu trữ không nhiều, Lâm Tuyết đoán đa số tư liệu Mạc Sở Hàn đều lưu trong đĩa, mà lên mạng cũng không tìm thấy gì vì máy tính này rõ ràng được trang bị phần mềm xóa dấu vết trên mạng tiên tiến nhất thế giới.

Máy tính này nhiều nhất là phương tiện Mạc Sở Hàn dùng trên mạng lưới đất liền, bên trong không tìm thấy nhiều tư liệu quý giá. Đoạn phim kia hắn là chưa kịp thủ tiêu nên mới lưu lại, nếu không với tính cẩn thận của hắn, chắc chắn đã dứt khoát xóa đoạn video này.

Bâng quơ lật xem vài văn bản, cứ có mã hóa Lâm Tuyết liền nhập ngày sinh của mình, đều mở được không có ngoại lệ.

Ngẫu nhiên cũng có một ít nhật ký ghi chép của Mạc Sở Hàn nhưng nội dung đa số trống rỗng, toàn là phát tiết tình cảm, không có thứ gì có tính thực. Cô chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tìm kiếm.

Trong lúc vô tình, Lâm Tuyết lục được mấy tấm ảnh, giống như chụp lại cuộc sống bình thường. Nữ có nam có, trẻ có già có, có chụp riêng, có chụp chung, có tấm xuất hiện Mạc Sở Hàn, có tấm thì không. Đoán rằng đó là bạn bè quen biết của hắn khi ở nước ngoài!

Lâm Tuyết cảm thấy những tấm ảnh này rất có giá trị, cô liền đưa vào đĩa dự phòng. Sau đó trở về, tiếp tục lật xem.

Nếu những bức ảnh trên liên quan tới Hoắc gia thì chúng là vật chứng hữu lực để tố cáo Mạc Sở Hàn.

Nhưng dựa vào hiểu biết của mình với hắn, nếu là đồ cực quan trọng, hắn sẽ không để lại trong máy tính. Có lẽ do Mạc Sở Hàn nghĩ những ảnh này không tạo được uy hiếp gì với mình nên mới không xóa bỏ.

Đêm đã khuya, Lâm Tuyết sức cùng lực kiệt, hướng chi vừa rồi cô còn cùng Lương Tuấn Đào một hồi cá nước thân mật vô cùng nhuần nhuyễn, thật sự cạn kiệt thể lực một cách nghiêm trọng.

Ngáp một cái, cô tắt máy chuẩn bị đi ngủ.

Trước khi máy tính tắt hẳn, hình như trong đầu hiện ra tia sáng, Lâm Tuyết đột nhiên phát hiện ra một bí mật khiến người ta giật mình.

Nhưng màn hình đã đen! Cô mau chóng mở máy lần nữa, khẩn cấp nhập mật mã, một lần nữa mở ra tấm ảnh kẹp trong văn kiện, từ những bức ảnh thường ngày chọn ra một tấm.

Ảnh chụp một cô gái xinh đẹp miên nhiệt đối, vẻ ngoài phong tình vạn chủng, gợi cảm xinh đẹp, mặc áo dây bó sát người và quần short jean. Dáng người chọc giận, mị thái thiên thành. Đương nhiên, đây không phải nguyên nhân chủ yếu thu hút sự chú ý của Lâm Tuyết. Khiến cô có cảm giác khác thường chính là mị thái trong đôi mắt đẹp của cô gái kia cho cô cảm giác như từng quen biết, giống như đã gặp nhau ở nơi nào rồi.

Có lẽ bề ngoài của một người có thể thay đổi, nhưng ánh mắt và khí chất sẽ không thay đổi.

Lâm Tuyết gần như miêu tả sinh động, cô gái này là ai? Cô đã gặp qua! Nhất định đã gặp qua!

Ngủ say đến lúc tự nhiên tỉnh, đây là cuộc sống tốt đẹp mà mọi người đều mong đợi. Nhưng khi Lâm Tuyết ngủ thẳng đến 9h sáng, sau khi tỉnh dậy lại cực kỳ kinh hoàng.

Trời ạ! Vậy mà cô ngủ tới tận 9h! Đồng hồ báo thức đâu nhỉ? Sao không đổ chuông! Lương Tuấn Đào đâu? Người này sao không đánh thức cô chứ!

Như con cá chép bật người lên, Lâm Tuyết lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo chỉnh tề, sửa sang giường chiếu, sau đó chạy đi rửa mặt.

Toàn bộ quá trình diễn ra trong vòng năm phút, hoàn toàn khớp với tiêu chuẩn quân đội, nhưng vấn đề là. . . cô vẫn đến muộn!

Mở cửa, cô vội vàng xuống lầu, Trương quản gia đi tới nghênh đón, tươi cười hỏi thăm: “Chào buổi sáng, Thiếu phu nhân!”

Còn sáng sao? Lâm Tuyết dừng bước, hơi buồn bực hỏi: “Lương Tuấn Đào đâu rồi?”

“Bây giờ quân bộ triệu tập cuộc họp, Nhị thiếu gia đã sớm ra ngoài! Cậu ấy không cho đánh thức cô, bảo tối hôm qua cô đã mệt muốn chết rồi!” Trong mắt Trương quản gia che dấu sự vui vẻ không ngừng.

“ . . .” Như có một ngọn lửa từ hai gò má Lâm Tuyết kéo tới tận cổ, cô lúng túng đến mức muốn tìm cái lỗ chui vào! Cái Tên Lương lưu manh này, hắn có thể đừng kiêu ngạo tuyên dương chuyện tốt mình làm với cả thế giới được không?

Trương quản gia thấy cô quá xấu hổ, cũng không nói thêm gì, chỉ bảo: “Mời thiếu phu nhân xuống lầu dung điểm tâm! Nhị thiếu gia dặn dò, phải thấy cô dùng xong bữa sáng mới để cô về quần khu!”

*

Xuống lầu, dưới sự dặn dò của Trương quản gia, người giúp việc bưng điểm tâm giữ ở bếp lên bày trên bàn trong phòng ăn, đồ ăn thập phần phong phú bày đầy một cái bàn khiến người ta không tin nổi những đồ này chỉ có một người ăn.

Nhìn điểm tâm đầy bàn, sắc hương phong phú, Lâm Tuyết oán thầm Lương Tuấn Đào, chẳng lẽ hẳn muốn biến cô thành heo sao?

Lưu Mỹ Quân đã sớm ngồi ở bên cạnh, vừa thưởng thức trà vừa lạnh mắt quan sát Lâm Tuyết. Trong mắt bà ta rất không hài lòng như thường lệ. Lâm Á Linh thì đứng ở một bên đăm lưng bóp vai cho bà ta, vẻ mặt hèn mọn thoát nhìn chẳng khác nào người giúp việc.

Lâm Tuyết lên tiếng chào hỏi Lưu Mỹ Quân: “Mẹ!”

“Ừ!” Lưu Mỹ Quân đầy ý kiến với cô nhưng đành chịu, kết cục đã định, không phải bà ta phản đối là có hiệu quả. Nén nhịn buồn bực, bà ta ôn hoà nói: “Ăn cơm đi!”

Lâm Tuyết ngồi xuống bàn ăn, bưng cháo lên.

“Sáng sớm khi cô còn đang ngủ, cả nhà chúng ta đã ngồi trò chuyện một hồi bên bàn ăn rồi!” Lưu Mỹ Quân đưa ra chuyện cô ngủ nướng, để cô hiểu được chỗ thất lễ.

Lâm Tuyết không hé răng, trong lòng thầm nghĩ: tôi ngủ quên không phải do con trai bà tắt đồng hồ báo thức đi ư?

Lưu Mỹ Quân phát phát tay, ý bảo Lâm Á Linh lui qua một bên, còn mình thì tiếp tục nói với Lâm Tuyết: “Tôi và ba cô nhất trí cho rằng, hôn lễ của cô và Tuấn Đào sắp tới gần, tạm thời cô không cần tới quân khu! Ở nhà chuẩn bị một chút để làm tân nương tiêu chuẩn đi, tôi sẽ dạy cô ít lễ nghi trong xã hội thượng lưu, mang cô đi gặp một số phu nhân trong giới sĩ quan quân đội! Tránh để đến lúc hai người kết hôn sẽ khiến người ta có cảm giác đột ngột ngoài ý muốn, lại thấy mình chưa từng gặp cô dâu trẻ nào là cô, sao đột nhiên liền kết hôn rồi!”

Uống được nửa bát cháo, Lâm Tuyết cảm thấy đã no. Cô đặt đũa xuống, ngẩng đầu, đáp lại: “Kết hôn là chuyện của con và Tuấn Đào, trước đó hình như không cần phải thông báo cho toàn thể giới cùng biết! Hơn nữa, con cũng không có hứng thú muốn biết mấy vị phu nhân sĩ quan kia!”

“Cò!” Lưu Mỹ Quân nổi giận, bà ta trách móc: “Đúng là bần nhão không thể trát tường! Tôi có lòng đào tạo cô, cô còn nói không à!”

Lâm Á Linh ở bên cạnh nghe thấy liền không ngừng hâm mộ và càng thêm ghen tị, cô ta vội ngắt lời, nói: “Mẹ, con thích học mấy thứ kia, mẹ dạy con đi! Còn nữa, con rất thích quen biết mấy vị phu nhân sĩ quan có thân phận địa vị, nếu mẹ có tiệc xã giao cứ mang con theo! Con cũng là tiểu thư khuê các, cũng hiểu những lễ nghi trong xã hội thượng lưu đó!”

“Cô câm miệng đi! Tôi nói chuyện cùng Lâm Tuyết, đâu có phần cho cô xen vào!” Lưu Mỹ Quân tức giận trách móc Lâm Á Linh một câu, mặt mũi tràn đầy giận dữ. Thật ra bà ta hoàn toàn không muốn giúp Lâm Tuyết làm việc này, nhưng chồng và con trai lại quyết tâm muốn cô con dâu Lâm Tuyết trước mặt, bà ta cũng không thể gay gắt mãi. Dù không có chút tình nguyện nào, rơi vào đường cùng vẫn phải quyết định chấp nhận cô, ai ngờ người ta lại không thêm muốn gì. “Lâm Tuyết, cô đừng có không biết tốt xấu! Cô cho rằng mẹ rất rảnh rỗi sao? Tôi là giám đốc Xây dựng Hạo Thiên, còn bận việc công ty, rút ra thời gian từ trăm việc để dạy cô học, cô còn bày ra bộ dạng kéo đứt như vậy, có gì đặc biệt hơn người chứ? Nếu Tuấn Đào không tùy hứng không phải cô thì chẳng chịu, cô cho rằng cô xứng ngồi ở chỗ này ăn cơm sao?”

Lâm Tuyết đẩy chén cháo đã uống được một nửa ra, gần như không động đũa đến đồ ăn khác. Cô đứng dậy, chỉ nói một câu với người gây sự là Lưu Mỹ Quân: “Con đi đây!”

Nói xong, lập tức xoay người rời khỏi nhà ăn, không muốn tiếp tục nghe Lưu Mỹ Quân lái nhải những lời thiếu dinh dưỡng nữa.

“Ôi chao, còn dám quăng thể diện của tôi đi, cô ta được cưng chiều không nhẹ nha!” Lưu Mỹ Quân ở phía sau hét rầm lên: “Cô cho là Tuấn Đào cưng chiều cô là có thể ỷ sủng mà kiêu ư? Còn không nghĩ đến việc tôi là mẹ đẻ nó à! Vợ thì có thể có rất nhiều, mẹ đẻ nó thì chỉ có một. . .”

“Mẹ, xin mẹ bớt giận, đừng để ý tới nó! Không phải còn có con sao? Con sẽ ngoan ngoãn hiếu kính ngài!”

. . .

Bước chân của Lâm Tuyết nhanh hơn, ném lại sau lưng mấy lời lải nhải của hai người phụ nữ kia.

*

Hội nghị sáng sớm xong xuôi, Lương Tuấn Đào vẫn luôn bận bịu làm báo cáo. Báo cáo hẳn làm chính là giảm hình phạt cho Hoàng Y Na, đồng thời do nguyên nhân về mặt thân thể cô ta, đề nghị giam ở ngoài nhà tù.

Hầu như lão lãnh đạo trong Quân bộ sẽ nể mặt hắn, phần báo cáo này hẳn có thể xin thông qua.

Hai năm trước, Hoàng Y Na vì cứu hắn mà bị bom tập kích, lúc ấy cho rằng cô ta đã hy sinh, liền phong liệt sĩ. Hiện tại có việc này lại nhắc chuyện xưa, đương nhiên cũng hy vọng quân bộ không quên công trạng trước kia của cô ta.

Vừa đầu bận rộn một hồi, Lương Tuấn Đào nhớ tới chuyện gọi điện về nhà hỏi một chút, xem vợ hắn đã rời giường chưa? Sáng sớm thấy cô ngủ ngon như vậy, hẳn không đành lòng quấy rầy cô, liền tắt đồng hồ báo thức, lặng lẽ rời giường. Vì sợ đánh thức cô, hắn còn không dám rửa mặt trong toilet.

Tối hôm qua đòi hỏi vô độ mệt muốn chết cô rồi, trong lòng Lương Tuấn Đào tràn ngập thương xót mềm mại và tình yêu, vốn muốn hôn lên mặt Lâm Tuyết lại đổi thành hôn lên má tóc rồi tung trên gối, muốn cô được ngủ thêm lát nữa.

Trở lại quân khu, bắt đầu một ngày bận rộn. Khoảng tám giờ rưỡi, hắn gọi điện về nhà, bảo Trương quản gia chú ý Lâm Tuyết dậy chưa, dậy rồi thì bảo nhất định phải giám sát cô dùng bữa sáng.

Hắn không ở nhà, sợ cô vì câu nệ mà không ăn điểm tâm, gọi điện về, Trương quản gia nói cô còn chưa dậy.

Ngẩng đầu lần nữa đã tới 10h, hắn nhanh chóng nhắc điện thoại lên, muốn hỏi xem Lâm Tuyết tỉnh dậy chưa, kết quả chợt nghe thấy Tiểu Cao báo cáo với mình: “Báo cáo thủ trưởng, Lâm văn thư đã tới!”

Quay đầu, thấy Lâm Tuyết vừa vào. Hắn nở nụ cười ảm áp, bỏ điện thoại xuống, ngoắc ngoắc cô: “Lại đây!”

Vốn là Lâm Tuyết tính đi qua, thấy hắn bảo mình qua, cô ngược lại giả vờ không nghe thấy, cứ không thèm nhìn hắn. Đặt đồ trong tay xuống, cô pha ỉnh ly trà trước.

Phất tay gạt Tiểu Cao lui ra, Lương thủ trưởng kéo thắt lưng mệt mỏi đứng dậy, xoa xoa huyệt thái dương, nói: “Bận bịu rông rã từ sáng tinh mơ!”

“Thủ trưởng vất vả rồi!” Lâm Tuyết nhợt nhạt uống hớp trà, ngoái đầu nhìn lại mỉm cười.

“ . . . ” Cô gái nhỏ này, lá gan càng ngày càng lớn, không có việc gì lại dám tiêu khiển hắn!

Lương Tuấn Đào đi tới, hơi nheo mắt: “Bà xã à, tinh thần không tệ! Xem ra tối hôm qua không mệt đến em, không hổ là vợ của Lương Tuấn Đào này, thể chất không tồi!” Hắn gạt đầu tán thưởng, khoe miệng gọi lên ý cười tà mị: “Đêm nay anh không cần tiếp tục lo lắng em hưởng thụ không nổi nữa, huấn luyện thể năng của vợ anh tuyệt đối đủ tư cách, chiến đấu hăng hái cả đêm cũng không thành vấn đề!”

“ . . . ” Tên háo sắc này có thể bớt hạ lưu chút không? Cũng không xem đây là chỗ nào! Ở Quân bộ mà hắn cũng có thể theo thói quen tinh trùng lên não sao?

Rõ ràng tối hôm qua mới cùng Lâm Tuyết chiến đấu kịch liệt hơn 2 lần, nhưng nhìn thấy cô, hắn lại nhịn không được mắt tỏa ra lục quang, giống như dã thú đói bụng ngàn năm, ăn thế nào cũng không đủ no!

Bất giác sáp lại gần, cánh tay sắt thép siết chặt cô, ngửi ngửi mùi hương thanh tân của cơ thể, hết sức say mê, Lương Tuấn Đào lẩm bẩm nói: “Vợ à, sáng sớm khi rời giường anh rất đói! Muốn ... ăn em, thấy em ngủ ngon như vậy, đành chịu đói bụng, không chạm vào em, em nói xem chồng sẵn sóc em cỡ nào, đêm nay em bồi thường thật tốt cho anh!”

Không tốt rồi, cô phải đề nghị quân bộ điều đi xa xa người này thôi. Trước kia ở quân khu hắn còn kiêng nể, bất kể ở trên giường háo sắc vô lại cỡ nào thì ở trong phòng làm việc ít nhất còn duy trì hình người dạ thú, hiện giờ sao càng ngày càng quá quắt, quả thực là sắc đến vô hạ tuyến!

“Lương thủ trưởng!” Lâm Tuyết không nhận được nữa, cô trừng hằm, nhắc nhở: “Đây là quân đội không phải phòng ngủ của anh, xin anh xuất ra phong phạm thủ trưởng, tự trọng!”

Phong phạm của thủ trưởng ư? Lương lưu manh giật mình, giờ mới phát hiện mình thật sự hơi quá! Sáng sớm, tại phòng làm việc của mình, hằm ôm cô giả trò, giống như bụng đói ăn quàng, thật sự tổn hại đến hình tượng thủ trưởng quang minh của hằm. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thủ trưởng cũng có nhu cầu, cũng có quyền gần gũi với bà xã chứ!

Phần nô buồng Lâm Tuyết ra, người họ Lương nào đó sửa sang lại quân phục, ho 1 tiếng, đắp lại hình tượng quân nhân rục rồ.

Lâm Tuyết không thèm để ý tới hằm, cô lập tức đi đến trước máy tính cá nhân, khởi động mở máy, sau đó kêu hằm qua xem. “Anh lại đây!”

Bà xã có lệnh, Lương thủ trưởng vội vã tung tẩy đi qua, cười cực kì ái muội: “Bà xã, em gọi anh đến làm chi?”

Khó có dịp Lâm Tuyết chịu chủ động gọi mình qua làm hằm không kìm hãm nổi vui vẻ. Hết cách, đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng càng dễ nảy sinh ý nghĩ bậy bạ.

Sáng sớm thịnh vượng mãnh liệt như vậy bị hằm mạnh mẽ áp chế, còn không phải vì yêu thương cô sao, hằm không đành lòng mới sáng sớm đã giầy vò cô tỉnh giấc nhưng chịu khổ lại là bản thân hằm! Vọt vào phòng tắm tắm mười mấy phút đồng hồ nước lạnh, vắt vả lấm mới ổn định được, hiện giờ thấy cô lại rất có xu thế ngóc đầu trở lại, bất kể lời nói bình thường nào cũng có thể bị kẻ háo sắc tình tròng lên não kia hiểu sai.

Thật là không còn gì để nói, khuôn mặt Lâm Tuyết ửng đỏ, xì một tiếng: “Anh không thể đứng đắn chút sao? Nhìn bộ dạng hiện tại của anh, nếu bị cấp dưới thấy còn cho là thủ trưởng của mình có tật xấu đấy!”

“Ôi! Bà xã, anh thật sự có tật xấu mà!” Lương lưu manh sắc nghiệt phát tác, dù nhìn Lâm Tuyết thế nào trong lòng hằm cũng ngứa ngáy. Lương Tuấn Đào tiến đến bên cạnh cô, từ phía sau ôm lấy cô, kéo bàn bàn tay mềm mại do thám nơi nào đó của mình. “Ti! Nơi này căng đến đau, em giúp chồng xoa bóp đi!”

Chạm vào cứng rắn như sắt, Lâm Tuyết xấu hổ đến mức vội vã buông tay không kịp, cô giận dữ nói: “Thủ trưởng, mở to con mắt háo sắc của anh mà nhìn cho rõ, đây không phải nơi thích hợp để động dục!”

Thấy Lâm Tuyết tức giận, hằm mới thu lại chút, buông cô ra, không cho là đúng liền đáp lại: “Cùng bà xã giao lưu tình cảm cũng là một trong những công việc của thủ trưởng đó!”

Lười cùng kẻ háo sắc này tán gẫu chuyện không có dinh dưỡng, Lâm Tuyết nghiêm mặt nói: “Em có chính sự nói với anh, nghiêm túc chút đi!”

Thân thể cao lớn vĩ ngạn của Lương Tuấn Đào đứng thẳng tắp, dậm chân một cái, hằm đánh tay chào Lâm Tuyết theo nghi thức quân đội, nói: “Tuân mệnh, thủ trưởng phu nhân!”

Lâm Tuyết lườm hằm một cái, dở khóc dở cười. Nhìn bộ dạng hằm hằm là tâm tình không tồi nên mới có tâm tư càn quấy với cô.

Lâm Tuyết mở mạng, tìm những tấm ảnh hôm qua gửi đi, lần lượt mở ra để Lương Tuấn Đào ở bên cạnh xem. “Những thứ này tìm được trong máy tính của Mạc Sở Hàn, hình như đều chụp cuộc sống thường ngày, nhìn phong cảnh hằm là lúc hằm chụp khi lưu lạc bên Thailand. Anh xem có nhận ra người nào hoặc tội phạm truy nã quốc tế nào không?!”

Vừa nghe nói bà xã đại nhân phát hiện ra tin tức quan trọng, Lương thủ trưởng nhanh chóng thưởng một nụ hôn môi để cổ vũ. Mắt hằm quan sát ảnh chụp, từ đầu tới cuối lần lượt xem qua một lượt, trong đầu đất suy nghĩ tìm tòi, đối chiếu những khuôn mặt không quen biết.

Từng tấm ảnh thay đổi, hình ảnh không ngừng biến hóa.

“Ngừng!” Trước mắt Lương Tuấn Đào sáng ngời, hằm đột ngột kêu dừng lại!

Trong lòng Lâm Tuyết kích động một trận, cô nhanh chóng nhấp chuột, nhìn không chớp mắt khuôn mặt nghiêng ở tấm ảnh trên màn hình.

“Cái này!” Lương Tuấn Đào vươn ngón tay thon dài trở trở người đàn ông trong ảnh, “Cái này thoát nhìn rất giống Hoắc Vân Hải!”

Hắn vội vàng quan sát cẩn thận người đàn ông đang đứng thẳng, hình như bên cạnh anh ta còn có một cô gái mặc váy đỏ, nhưng hơn nửa khuôn mặt của cô ta đều bị người đàn ông kia che mất.

“Là Hoắc Vân Hải bị chính tay anh đánh gục ư?” Lâm Tuyết hỏi.

“Đúng vậy!” Lương Tuấn Đào nheo mắt nhìn chăm chú trong chốc lát, nói một cách khẳng định: “Đúng thế, chính là hắn!”

“Sao Mạc Sở Hàn lại có ảnh chụp của hắn?” Lâm Tuyết suy nghĩ một lát, quả quyết mở miệng: “Quả thật hắn không thoát khỏi có liên quan đến Hoắc gia!”

Lương Tuấn Đào gật gật đầu, nói: “Em phát hiện ra những tấm ảnh này rất có ích, phải lập tức báo cáo lên quân bộ, để quân bộ nghiên cứu so sánh với kho dữ liệu trù mật quốc tế, nếu có khuôn mặt giống nhau lập tức có thể đối chiếu ra!”

Lâm Tuyết gật gật đầu, “Vậy hiệu suất sẽ càng nhanh hơn!”

“Bà xã anh làm không tệ!” Lương thủ trưởng vỗ vỗ vai cô, nở nụ cười khen ngợi: “Khi báo cáo tài liệu, tiện thể sẽ ghi công cho em, tính cả chuyện bằng ghi hình lần trước, ít nhất để em thăng một bậc quân hàm.”

“Không cần thiết! Đây chỉ là tình cờ gặp được, tính gì mà lập công chứ!” Lâm Tuyết biết quân hàm thiếu úy của mình cũng là nhờ Lương Tuấn Đào mới đạt được, nếu không nữ binh nhì vừa vào như cô có thể làm được sĩ quan sơ cấp đã không tồi, sao còn có khả năng ngay lập tức lên tới thiếu úy chứ!

Cô cũng khao khát lập công thăng chức, nhưng muốn dựa vào năng lực thực sự của bản thân chứ không phải một mực dựa vào bóng mát của cây đại thụ Lương thủ trưởng này.

“Khiêm tốn gì chứ!” Lương Tuấn Đào nhíu nhíu mi, ung dung nói: “Yên tâm, Lương Tuấn Đào anh chẳng phải người không phân biệt nổi công và tư! Nếu em là kẻ vô dụng không dậy nổi thì anh sẽ không để em ở trong này lãng phí quân lương! Lập công phải biểu dương khen thưởng, đây là tác phong nhất quán của Lương Tuấn Đào này với cấp dưới!”

Lâm Tuyết biết hắn xưa nay trị quân nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh bèn không tiếp tục làm kiêu nữa. Nhớ tới một việc, cô mau chóng đổi hình ảnh, lấy ra ảnh chụp cô nàng nhiệt đới để Lương Tuấn Đào xem.

“Dù sao em vẫn cảm thấy cô gái này thoát nhìn có chút quen mắt, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu! Anh nhìn xem, có biết cô ta không?” Lâm Tuyết chỉ vào cô gái xinh đẹp hỏi.

Lương Tuấn Đào quan sát khuôn mặt cô nàng, cũng hơi ngẩn ra. Đúng vậy, ánh mắt của cô ta rất quen, quả thực là người hắn biết! Nhưng ... khuôn mặt xinh đẹp kia gần như hoàn toàn xa lạ, hắn có thể khẳng định mình hoàn toàn chưa gặp qua!

Thấy vẻ mặt trầm tư của Lương Tuấn Đào, Lâm Tuyết không nói chuyện, cũng đang khổ cực suy nghĩ.

Đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ? Nhất định đã gặp ở nơi nào rồi!

Sau mấy phút đồng hồ, hai người bọn họ như là tâm ý tương thông một chút, gần như mở miệng cùng nói: “Giống – Hoàng Y Na!”

Đúng vậy, sáng sớm nào bộ của con người đều tỉnh táo như nhau, độ miễn cảm cũng cao. Tối hôm qua bối rối cô không giải được vấn đề khó, trong nháy mắt tia sáng hiện ra liền giải quyết dễ dàng.

Ánh mắt của cô gái này cực kỳ giống Hoàng Y Na, loại sóng quyền rũ lan tràn, hình dáng xinh đẹp vốn có hoàn toàn không thay đổi, chỉ là vẻ ngoài khác nhau mà thôi.

Lương Tuấn Đào ý thức được vấn đề có chút phức tạp, hắn dứt khoát ngồi xuống cạnh Lâm Tuyết, tiếp tục phóng lớn tấm ảnh cô gái, cẩn thận ngắm nghía từng góc độ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tay trái cô ta.

Trên cánh tay trái cô ta có dấu vết mờ mờ, giống hình hoa mai, nhưng Lương Tuấn Đào lại như bị sét đánh, cả người chấn động.

“Sao rồi?” Lâm Tuyết vội vàng hỏi: “Phát hiện ra vấn đề gì ư?”

Lương Tuấn Đào như không nghe thấy câu hỏi, một lúc lâu sau mới thì thào tự nói: “Sao có thể thế?”

“Cô gái này có quan hệ gì với Hoàng Y Na sao?” Lâm Tuyết chỉ biết quan hệ giữa Hoàng Y Na và Hoắc gia không đơn giản, lời khai của người đàn bà này hoàn toàn không đáng tin cậy.

Đôi môi xinh đẹp gắt gao mím chặt, thật lâu sau, Lương Tuấn Đào chỉ vào vết mờ trên cánh tay trái, nói: “Đây là dùng đầu thuốc lá tạo ra, dấu vết hình hoa mai!”

Lâm Tuyết giật mình, ai lại dùng đầu thuốc lá tạo ra ấn hoa trên tay mình chứ? Trừ phi là biến thái hoặc . . . bị ép buộc.

Lông mày Lương Tuấn Đào càng nhíu chặt hơn, giọng hằn chặm rãi nhưng chắc chắn: ” Ở vị trí này trên tay trái của Hoàng Y Na cũng có dấu vết như vậy!”

“A?” Điều này khiến Lâm Tuyết không thể tiếp tục bình tĩnh, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô nàng kia và Hoàng Y Na là cùng một người sao?

Được Lương Tuấn Đào nhắc nhở, giờ cô mới phát hiện, cô nàng trong ảnh ngoại trừ vẻ ngoài thì những phương diện khác - bất kể là khí chất hay dáng người đều tương tự Hoàng Y Na, nhưng cô gái gợi cảm đầy đặn kia thoát nhìn rất khỏe mạnh, còn Hoàng Y Na thì bị bệnh tật tra tấn trong thời gian dài nên hình dáng tiêu tụy, bộ dạng nửa chết nửa sống.

Một người béo có thể thay đổi thành gầy, vẻ ngoài cũng có thể thay đổi (phẫu thuật thẩm mỹ) nhưng khí chất và ánh mắt của cô ta thì rất khó sửa đổi !

Lương Tuấn Đào tự tay lật xem ảnh chụp lần nữa, cuối cùng đã rút ra kết luận về nửa khuôn mặt chụp cạnh Hoắc Vân Hải trong ảnh, hắn chỉ vào khuôn mặt và cơ thể bị Hoắc Vân Hải che khuất hơn phân nửa, nói với Lâm Tuyết: “Nếu anh không nhìn nhầm, cô gái kia chính là người đàn bà tên Hoàng Y Na hư hư thực thực!”

Cho tới nay Lương Tuấn Đào đều thấy áy náy với Hoàng Y Na, hắn cảm thấy mình liên lụy khiến cô ta trở nên thê thảm, bất kể cô ta làm gì hắn cũng chưa từng trách cứ. Thậm chí, ngay lúc này, trước khi Lâm Tuyết tiến vào, hắn vẫn còn bận rộn làm báo cáo giảm nhẹ hình phạt cho Hoàng Y Na.

Nhưng hiện tại hắn phát hiện vấn đề quả thực hơi nghiêm trọng, thân phận Hoàng Y Na thập phần phức tạp, có thể trước đó cô ta đã phẫu thuật thẩm mỹ.

Một người vì sao lại muốn phẫu thuật thẩm mỹ? Đáp án chỉ có một, cô ta sợ bại lộ thân phận trước kia!

Thân phận trước kia của Hoàng Y Na là gì? Cô ta và Hoắc Vân Hải có quan hệ như thế nào? Cô ta và Hoắc gia có quan hệ ra sao?

Lương Tuấn Đào nheo mắt, trong đầu một ít tin tức linh tinh vụn vặt nhanh chóng hợp lại cùng một chỗ: hắn bắn chết Hoắc Vân Hải trước, sau đó mới quen Hoàng Y Na! Dĩ nhiên trước khi Hoàng Y Na phẫu thuật thẩm mỹ thì có quen Hoắc Vân Hải (bọn họ cùng chụp ảnh với nhau), sau khi phẫu thuật, cô ta vào quân bộ, còn tiếp cận Lương Tuấn Đào, chiếm được sự ưu ái của hắn. . .

Lương Tuấn Đào không khỏi đổ mồ hôi lạnh – chẳng lẽ Hoàng Y Na trước để bị bắt sau lại tạo phản chứ thực ra ngay từ đầu, cô ta đã là gian tế mà Hoắc gia phái tới!

80. Q.2 - Chương 23: Người Đàn Bà Này Quá Điên Cuồng

Một lời khiến người trong mộng bừng tỉnh, rất nhiều vấn đề người ta nghĩ không ra trong nháy mắt toàn bộ đều thông suốt! Thân phận trước kia của Hoàng Y Na với Hoắc gia dứt khoát không tầm thường, hơn nữa cô ta còn quen Hoắc Vân Hải! Sau khi Hoắc Vân Hải chết, cô ta phẫu thuật thẩm mỹ núp vào quân bộ

(làm thế nào lại vào được quân bộ thì đó còn là một câu đố), cô ta cố gắng tiếp cận hần làm hần thích cô ta... Nhưng vì sao lúc hần sắp trúng đạn chết, cô ta còn cứu hần nhỉ?

Khuôn mặt tuần tú lãnh lẽo nặng trĩu, đang thời điểm suy xét, về mặt Lương thủ trưởng thoát nhìn rất nghiêm túc, hần ra lệnh cho Lâm Tuyết: “Đem toàn bộ ảnh chụp gửi vào mạng cho anh, anh lập tức báo cáo lên quân bộ!”

Lâm Tuyết bất mãn nhìn hần một cái, trong lòng phần nộ mà oán thầm, sáng sớm đã đáng ghét không đứng đắn với cô, giờ liên quan tới Hoàng Y Na hần liền hình người dạng chó, hừ!

Bất mãn thì bất mãn, cô vẫn làm theo mệnh lệnh của Lương thủ trưởng. Hết cách, ai bảo người ta là thủ trưởng chứ!

*

Lương Tuấn Đào đến quân bộ nhưng không đưa Lâm Tuyết theo. Hần nói tình hình hiện tại có chút chưa rõ xác thực, tạm thời không để cô đi theo khuỷa nước đục lần này.

Kỳ thật Lâm Tuyết cũng không thích theo hần, nếu Lương Tuấn Đào cố gắng lảng tránh không muốn cô xen vào vụ án Hoàng Y Na, cô sẽ vui vẻ nhàn nhã. Thấy hần phải đi, Lâm Tuyết nhân cơ hội nói: “Nếu chuyện này không cần em nhúng tay vào, hôm nay cũng không có việc gì ở quân khu, em muốn xin phép ra ngoài mua ít đồ.”

Lương thủ trưởng sung sướng phê chuẩn: “Lái xe của em mà đi! Thích cái gì liền mua cái đó, không cần tiết kiệm tiền cho anh!”

“Thủ trưởng yên tâm, em sẽ cẩn thận vâng theo lời ngài dạy bảo, không tiết kiệm tiền cho ngài!” Lâm Tuyết khẽ cười nói.

Lương Tuấn Đào nhin không được quay lại hôn hôn hai má thanh lệ, hần ngưng mắt nhìn đôi mắt trong suốt như suối của cô, thả ra giọng điệu mềm mỏng: “Bà xã, cho anh chút thời gian, tin rằng anh sẽ xử lý tốt chuyện này!”

“Em biết, ” Lâm Tuyết không để lại dấu vết đẩy hần ra, “Anh mau đi đi!”

*

Ngoài việc mua quà sinh nhật cho Vân Thư Hoa và Lương Thiên Dật, Lâm Tuyết cũng mua cho bản thân không ít đồ. Cô muốn cẩn tuân theo thủ trưởng dạy bảo, không tiết kiệm tiền giùm hần! Trong lòng cô phần nộ, nghĩ đến Lương Tuấn Đào cố gắng lảng tránh không để mình nhúng tay vào vụ án của Hoàng Y Na, cô nhin không được mà tỏ ra chua xót.

Sợ cô lặp đi lặp lại nhiều lần vạch trần bộ mặt thật mối tình đầu của hần sao? Hừ, yêu còn trách đất, cô chẳng muốn quản đâu!

Trong lòng đang buồn bực, cô điên cuồng quẹt thẻ vàng phát tiết một chút, mua đến mức đồ đạc thật sự xách không nổi mới ra khỏi khu thương mại.

Do nhớ rõ lần trước mình và Mã Đồng Đồng đi mua quà sinh nhật, kết quả bị Mạc Sở Hàn bắt cóc. Có lẽ cô và khu thương mại bất tự xung khắc, trò khôi hài giống nhau lại tái diễn lần nữa. Chẳng qua địa điểm không ở trong khu thương mại mà đổi thành bãi đỗ xe dưới đất.

Đây là trung tâm thương mại lớn, mỗi cuối tuần lại chật kín xe, chỉ có thể lái xe đến bãi đỗ ngầm. Mang theo túi lớn túi nhỏ, Lâm Tuyết một mình đi bộ đến bãi đỗ xe, ánh sáng mờ mịt trong bãi đỗ ngầm rộng lớn dường như có chút hương vị quý dị.

Không biết tại sao, đột nhiên cô ngửi thấy mùi bất thường, bản năng cảm thấy nguy hiểm đang hướng vào mình ập xuống.

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của Lâm Tuyết hoàn toàn chính xác. Lúc sắp tới trước xe, không biết từ đâu nhảy ra mười mấy kẻ cầm súng trên tay, cả người mặc quần áo dài bó sát màu đen, giữa trời nóng còn đội mũ 3 lỗ che mặt, nhìn qua rất giống phần tử khủng bố trên TV, bọn họ mau chóng lại gần vây quanh cô.

Lâm Tuyết theo bản năng lui về phía sau, thấy tình thế không ổn, cô ném túi lớn túi nhỏ trong tay vào những người kia, sau đó xoay người nhanh chân bỏ chạy.

“Không cần đuổi theo, trực tiếp nổ súng bắn chết cô ta! Thủ lĩnh nói, chết cũng được!” Giọng đàn ông thét rách cổ họng quát lên.

Lâm Tuyết vội khom lưng trốn sau cây cột hình vuông, gần như cùng lúc đó, tiếng súng vang lên. Viên đạn bắn vào cột xi măng bắn ra tia lửa, mùi thuốc súng tràn ngập khắp bốn phía.

Có người thét chói tai chạy trốn, thậm chí có người nhấn nút báo cháy ở bãi đỗ xe, phát ra tiếng động chói tai.

May mà Lâm Tuyết phản ứng nhanh, chậm một hai giây thôi cô có thể bị bắn trúng rồi. Vài giây đồng hồ ngắn ngủi này khiến cô có hy vọng sống sót, vì là thiếu úy, cô có quyền mang súng ra ngoài, lúc này Lâm Tuyết nhanh nhẹn rút súng lúc bên hông ra, cô lộ ra nửa người, cấp tốc đánh bọc sườn những kẻ giấu mặt đang vọt tới.

Kỹ thuật bắn của cô cực chuẩn, mỗi phát đều không trượt, cổ tay cầm súng của những kẻ mặc áo đen không ngoại lệ đều bị bắn gãy.

“Móa, kĩ thuật bắn súng chuẩn thật, cô nàng này hơi khó đối phó, các anh em chú ý!” Thủ lĩnh thét rách cổ kêu lên, “Chúng ta chia ra ba ngã hành động, xem cô ta có mấy cánh tay, có thể dùng mấy khẩu súng chứ!”

Chủ ý không tồi, vấn đề là ngay từ thời điểm xuống tay ban đầu sử dụng chiêu này mới được, hiện giờ mười mấy người bọn họ trong nháy mắt đã bị tàn phế 8-9 người, tiếp tục dùng thuật phân thân với Lâm Tuyết thì có hơi chậm trễ về thời gian.

Lâm Tuyết không dám khinh thường chút nào, đạn trong súng cô có hạn, bắn hết cô cũng xong đời, cho nên mỗi một phát đạn cô đều không dám lãng phí! Nhất định phải cản những kẻ áo đen này chia nhau bọc đánh cây cột, trước hết bắn gãy cổ tay bọn họ, bằng không chắc chắn cô sẽ chết!

Ai xuống tay với cô? Vấn đề ấy Lâm Tuyết không rảnh mà tự hỏi, hiện tại cô chỉ thể đem toàn bộ lực chú ý tập trung vào mục tiêu trước mắt.

Tiếng chuông báo cháy vang lên trong chốc lát, rất nhanh sẽ đưa đội phòng cháy chữa cháy tới, nhưng Lâm Tuyết biết mình chỉ có thể kiên trì đến lúc này! Những người kia một lòng muốn lấy mạng cô, mỗi phát đạn đều nhằm vào chỗ hiểm, cô đỡ trái hờ phải, trong lúc nhất thời chống đỡ có chút không nổi.

Đúng lúc này lại xuất hiện khác một đám người, hơn nữa trang phục của bọn họ cũng giống những người bị mặt kia, cũng quần áo bó sát cộng thêm mũ 3 lỗ giấu mặt, hình như là anh em. Bọn họ ăn mặc giống nhau nhưng rõ ràng không cùng đường, gặp mặt liền trực tiếp nổ súng tiếp đón, không chút khách khí.

“Mẹ nó, đây là từ đâu tới hả?” Tiếng chửi bới xé họng vang lên, giọng nói lộ rõ lo lắng. “Này, các người đang làm gì hả? Đòi tiền chúng tôi à, mau rút đi, đừng làm trễ chính sự của bọn tôi!”

Nhìn đối phương ăn mặc như người trong nghề, cướp đồ giết người ư? Đoán rằng lợi ích sẽ không xung đột với nhau. Chỉ cần nhanh chóng lấy xong tính mạng Lâm Tuyết, những thứ khác đều thương lượng được. “Muốn tiền thì ngã giá, chúng tôi chỉ muốn tính mạng của người đàn bà này!”

“Chúng tôi muốn người đàn bà này!” Khẩu khí của đối phương cũng rất cứng, quơ súng nói: “Mau rút đi, nếu không sẽ đập chết các người!”

Lâm Tuyết chấn động, thật sự không thể tưởng tượng nổi, nháy mắt cô lại bị hai đoàn người mang súng đuổi giết cùng lúc, này... Giá cả thị trường của cô cũng không tránh khỏi rất chạy a!

Trực giác mách bảo việc hiện tại có liên quan đến chuyện Lương Tuấn Đào nhúng tay vào vụ án Hoắc gia, nếu không hẳn không cần đưa tới hai bang sát thủ gấp ghe thế này. Cô là vợ hợp pháp của hắn, nếu muốn uy hiếp Lương Tuấn Đào, chẳng nghi ngờ gì nữa, dùng cô là lựa chọn tốt nhất. Nhưng kẻ thét vỡ cổ họng ban đầu lại cố ý lấy mạng cô, không muốn bắt cô làm con tin ...

Chưa đợi Lâm Tuyết phân tích rõ ràng, hai bên bắt cóc võ trang che mặt đã nổ súng vào nhau, nguyên nhân chủ yếu là chưa đạt được nhất chí trong việc sống chết của cô.

Thét vỡ cổ họng kiên trì muốn bắn chết Lâm Tuyết, đám người sau lại kiên trì muốn bắt sống, không hài lòng liền đọ sung để đạt kết quả cuối cùng.

Chắc chắn tình huống trong giờ khắc này cực kì hỗn loạn, bãi đỗ xe to như vậy biến thành sân tập bắn, hơn nữa còn diễn tập bằng đạn thật, đạn chạm vào không bị thương thì cũng chết, điều này khiến tất cả người không liên quan đều chạy trốn chết, có thể trốn càng xa càng tốt.

Tiếng chuông báo cháy vang lên lâu như vậy, vì sao chưa thấy lính cứu hỏa qua? Trong lòng Lâm Tuyết cảm thấy không thích hợp, cô biết mình không thể khoanh tay chịu chết, liền khom lưng lén chui xuống gầm một chiếc Toyota việt dã.

Giữa lúc hỗn loạn, đương nhiên không ai chú ý tới cô, Lâm Tuyết thành công tránh được những hỏa lực vô trang bao vây mục tiêu.

“Đừng nổ súng, mẹ kiếp, không thấy cô bé kia đâu!” Gã thét vỡ cổ họng kêu lên lần nữa.

“Mẹ kiếp, thật sự không thấy nữa! Mọi người mau tìm kiếm, cô ta trốn không xa, ngay sát bên này, sau cây cột, dưới ô tô, mau tìm đi!” Giọng nói của thủ lĩnh bang kia rất tục tằn, Lâm Tuyết nghe thấy có vài phần quen thuộc. Cô có cảm giác từng nghe qua giọng của người này, về phần nghe thấy ở đâu còn cần suy xét.

Lâm Tuyết bình tĩnh không để lộ tung tích, cô cuộn thân thể mảnh khảnh thành một khối, lui vào bên trong bánh xe Toyota. Vừa lúc hai bánh xe tạo thành một góc chết trong thị giác, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra cô.

Ở bãi đậu xe mờ mịt, hơn nữa xe đông như biển, bọn họ đâu có khả năng xem kỹ lần lượt từng chiếc một!

Lâm Tuyết liền đánh cuộc, thua thì xong luôn!

“Mau lên! Mau lên!” Đều tìm lần lượt, cô ta chạy không xa!

Bọn bắt cóc nhao nhao cúi người xuống, vội vàng quét mắt qua gầm ô tô hoặc lục soát sau cột xi măng, thậm chí ngay cả thùng rác cũng không tha.

Cuối cùng tiếng còi cảnh sát vang lên, cảnh sát lão đảo đến chậm nhưng cũng đã đến!

Những kẻ bắt cóc chẳng khác gì yêu ma quỷ quái nghe thấy ma chú, tức thì kinh hoàng lúng túng, cuối cùng bắt chấp việc tìm kiếm Lâm Tuyết, trong nháy mắt như chim muông tản đi.

Lâm Tuyết nhẹ nhàng thở ra, khi cơ thể cuộn lại dưới bánh ô tô lơ lửng mới phát hiện toàn thân đều ướt đầm mồ hôi.

Theo tiếng còi cảnh sát từ xa tới gần, tiếp đó chợt nghe tiếng phanh ô tô liên tiếp, sau đây là tiếng mở cửa xe và tiếng bước chân. . .

Lâm Tuyết vẫn không động đậy, cô chưa xác định được những kẻ bắt cóc đã đi hay chưa. Bọn họ hao tổn tâm cơ đuổi giết cô, khó đảm bảo không ẩn núp ở nơi bí mật gần đó, chỉ chờ cô xuất hiện sẽ bắn một phát đạn.

Cuối cùng, có cảnh sát xông tới, hô lớn: “Tất cả không được nhúc nhích!”

Lúc này, Lâm Tuyết mới nghe thấy tiếng bước chân hoảng sợ chạy trốn. Quả nhiên, cô đoán không lầm, giữa những kẻ bắt cóc vẫn có người vâng mệnh ở lại, trong nháy mắt đợi cảnh sát tiến tới, cô từ nơi ẩn thân xuất hiện sẽ bắn cô.

Là ai trăm phương ngàn kế muốn lấy tính mạng của cô nhỉ? Lâm Tuyết ngưng mi suy nghĩ.

Vô số tiếng bước chân lộn xộn nườm nượp chạy đến, nhanh chóng bao vây toàn bộ bãi đỗ xe, còn có cảnh sát ghi chép hiện trường trước mắt. Nhưng bọn họ chưa xác định được người phụ nữ bị đuổi giết là ai, cũng chưa tìm thấy bất cứ thi thể nào tại hiện trường.

Tháng 7 nóng bức, tại bãi đậu xe dưới oi bức lại đợi dưới gầm xe thấp bé nửa ngày, Lâm Tuyết chỉ cảm thấy mồ hôi nóng chảy ròng ròng, thấy khó thở, trước mắt biến thành màu đen.

Đây là bệnh tụt huyết áp tái phát hay bị cảm nắng chứ? Cô không rõ lắm, nhưng cô biết mình nên ở dưới lớp xe ô tô này để bảo toàn tính mạng.

Những cảnh sát lớn tiếng lục soát nửa ngày cũng không tìm thấy bóng người, họ liền tùy tiện bắt vài nhân chứng để lấy khẩu cung, phân tích một chút phương hướng đào tẩu của kẻ bắt cóc rồi chia làm mấy đường tiếp tục đuổi bắt.

Đợi những âm thanh hỗn loạn biến mất, không khí trở lại như thường, Lâm Tuyết khom lưng chui ra, cô gần như không làm kinh động bất cứ ai, lặng lẽ đi đến cạnh xe mình, dùng chìa khóa mở cửa, sau đó nhanh như bay mở cửa xe ngồi vào trong.

Rất nhanh, như cô tiên đoán, nhiều bộ đội đã đến! Được tin, Triệu Bắc Thành mang theo rất nhiều chiến sĩ tới, bọn họ tới chậm hơn cảnh sát, vừa xuống xe liền bắt đầu phân tích hiện trường, sự thật chứng minh, năng lực phán đoán điều tra thực địa của bọn họ khác xa so với mấy cảnh sát dựa vào bài bản kia.

“Trong không khí có mùi thuốc súng, giải thích hiện trường đã khai hỏa, trên cột và mặt đất của bãi đỗ xe đều có vỏ đạn lưu lại, hiện trường bắn nhau rất kịch liệt. Phát hiện vết máu, có người bị thương. . .”

Lâm Tuyết ngồi ở trong xe xoa xoa mi tâm, cảm thấy hơi buồn cười.

Nghe thấy di động rung lên, cô mới phát hiện hóa ra lúc vào khu thương mại mình không mang theo điện thoại. Điện thoại trong học để đồ trước ghế lái đang rung, trên màn hình hiển thị dãy số của Lương Tuấn Đào, hơn nữa còn có mấy chục cuộc gọi nhỡ.

Sau khi hơi do dự, Lâm Tuyết vẫn ấn nút nhận.

“Lâm Tuyết? Lâm Tuyết! Là em sao? Em đang ở đâu? Nói mau!” Giọng nói của người đàn ông như vừa nuốt hai trăm cân thuốc nổ, hỏa lực hung mãnh, quả thực muốn nổ tung người khác

Lâm Tuyết để điện thoại ra, đợi hân rống xong, cô mới áp điện thoại vào tai lần nữa, thản nhiên nói: “Đương nhiên là em, không phải em thì là ai chứ?”

Nghe giọng cô điềm nhiên như không, đối phương nhất thời giống đạn xẹt, không có tiếng động.

“Anh có chuyện gì à?” Lâm Tuyết hỏi.

“Ách, ” người đàn ông kia ngây ngốc, “Anh tưởng . . . em người xảy ra chuyện!”

“Không sao, em mới từ khu thương mại ra, bây giờ đang ở bãi đậu xe ngầm, ngồi trong xe của em. Nghe nói nơi này vừa rồi bắn nhau kịch liệt, đáng tiếc em không chứng kiến, nếu không đã nhân cơ hội này mà luyện tập chiến đấu thực tế rồi.” Giọng Lâm Tuyết mang theo vài phần chế nhạo, nghe rất nhẹ nhàng.

“A?” Người đàn ông kêu lên kinh ngạc: “Cái gì? Em ở bãi đỗ xe ngầm à! Móa! Triệu Bắc Thành đâu? Cậu ta chết chưa?”

“Anh ta ở đây! Anh ta đang kiểm tra ngay bên ngoài, đoán chừng đang tìm kiếm xe em rồi!” Lâm Tuyết không nhanh không chậm, từ từ đáp lại.

“Quý nhỏ, em có biết anh sắp điên lên rồi không, anh đang trên đường đuổi tới chỗ em, hai phút. . . Không, 40 - 50 giây có thể đến đó! Em ngồi đằng hoàng trong xe cho anh, không được nhúc nhích, nghe chưa?” Người đàn ông hét lớn, nghe tức đến khó thở.

Đáng tiếc, bất kể kẻ hăn có nói nhiều hơn nữa, Lâm Tuyết cũng cố tình coi như chưa nghe gì. Cô quả quyết cúp điện thoại, đáy mắt tiếp tục quan sát Triệu Bắc Thành dẫn những chiến sĩ đầu đầy mồ hôi tìm kiếm xe mình.

Trong xe mở điều hòa, Lâm Tuyết rất thích ý, các triệu chứng choáng đầu ghê tởm dưới xe đã biến mất. Cảm giác đứng ở nơi bí mật nhìn người người khác ở ngoài sáng đèn cuồng tìm kiếm mình thật tốt!

Thật ra cô rất không muốn để Lương Tuấn Đào biết mình lọt vào tập kích, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng đoán được chắc chắn thủ trưởng đại nhân sẽ ngạc nhiên. Nhẹ thì răn dạy cô dừng lại, nặng thì . . . dứt khoát xóa bỏ quyền lợi ra ngoài một mình của cô, ra cửa cũng phải dẫn người theo, ngấm lại thật không thú vị.

Triệu Bắc Thành làm việc hiệu suất có vẻ rất cao, không hổ là người bên cạnh Lương Tuấn Đào. Từ lúc tiến vào bãi đỗ xe đến lúc tìm được xe Lâm Tuyết, ước chừng chỉ mất trên dưới một phút.

“Phát hiện mục tiêu, hỏa lực bao vây, chú ý không làm bị thương con tin!” Triệu Bắc Thành cấp tốc hạ lệnh.

Những chiến sĩ vũ trang hạng nặng như gặp đại địch, cả đám nhanh nhẹn nhảy lại đây, nâng họng súng, chặt chẽ vây quanh chiếc xe mục tiêu.

Triệu Bắc Thành tiến nhanh tới một bước, từ kính chắn gió nhìn thấy Lâm Tuyết ngồi ngay ngắn ở ghế lái, hướng về anh ta nở nụ cười điềm nhiên như không.

Ngây người ... Triệu Bắc Thành nhanh chóng dùng tay ra dấu, ý hỏi cô có bị kẻ bắt cóc kèm hai bên không?

Lâm Tuyết lắc đầu, cô dứt khoát bấm nút, mui xe thể thao tức thì hạ xuống, đến đây một màn đại biến thân diễn ra, chưa đầy 10 giây, chiếc xe đã biến thành xe mui trần xa hoa.

Nhất thời có thể thấy không sót thứ gì bên trong, quả thật không có bất cứ kẻ bắt cóc nào ẩn núp bên cạnh Lâm Tuyết, cô cũng không bị thương hay ép buộc gì.

Gần như cùng lúc đó, Lương thủ trưởng đã đến.

Xe quân dụng LandRover phát ra tiếng còi hụ của cảnh sát, giống như trận gió thổi qua, tốc độ hiếm thấy, nhưng lại có thể dừng bánh sát cột, cách xe Lâm Tuyết khoảng 3 thước.

Không cần nhìn, Lâm Tuyết trực tiếp kết luận luôn là Lương Tuấn Đào lái tới! Vì ngoài hần ra, không ai có thể lái xe ngạo mạn như vậy.

“Ầm!” Mạnh mẽ mở cửa xe, Lương Tuấn Đào dường như tức đến khó thở mà bước qua.

Lâm Tuyết nâng cằm xinh đẹp tuyệt trần, đáy mắt trong veo như nước bất động, cánh môi khẽ nhếch lên hơi vui vẻ.

Thái dương rịn mồ hôi, Lương Tuấn Đào vươn tay qua nắm chặt cánh tay cô. Người đàn ông này dường như tức đến nghẹt thở, khi mở miệng giọng điệu lại rất ôn nhu, giống như sợ dọa cô kinh sợ: “Bà xã à, em thật sự không có chuyện gì chứ? Xuống xe để anh nhìn một cái nào!”

Chưa đợi Tiểu Cao qua mở cửa, thân thể hần đã trực tiếp ló ra, bế Lâm Tuyết từ xe mui trần lên.

Không ngờ hần lại ôm mình xuống xe trước mặt mọi người, Lâm Tuyết có chút ngượng ngập, cô nhẹ nhàng giãy dụa trong ngực hần, nói: “Thả em xuống!”

“Đàng hoàng đợi đi, tiếp tục lộn xộn anh sẽ đánh vào mông em!” Hần nhỏ giọng uy hiếp cô.

Cô thật sự không dám lộn xộn, bởi người này hoàn toàn có thể thẹn quá hóa giận khi có sở thích bất lương: đánh vào mông cô! Đương nhiên ở trước mặt nhiều chiến sĩ mà bị hần đánh đòn, sau này Lâm Tuyết đâu còn mặt mũi lẩn lộn trong quân đội nữa.

Lương Tuấn Đào ôm cô vào lòng, quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới, khi đã chắc chắn cô không bị thương hay có gì khác thường hần mới yên tâm.

“Báo cáo thủ trưởng, đã thông báo Phương Phó cục trưởng điều động hơn nửa cảnh sát ở kinh đô đi lùng tìm kẻ bắt cóc!” Triệu Bắc Thành báo cáo.

Khuôn mặt tuấn tú của Lương Tuấn Đào âm trầm, hần liếc Triệu Bắc Thành một cái, lạnh giọng chất vấn: “Để cậu chịu trách nhiệm về an toàn của Lâm Tuyết, khi diễn ra bắn nhau sao ngay cả vị trí cụ thể của cô ấy cũng không rõ hả?”

Triệu Bắc Thành cúi đầu, thầm oán, chẳng lẽ tôi không cần làm việc, cả ngày chỉ chạy theo sau bà xã của anh chắc? Đương nhiên khi Thủ trưởng nổi giận thì tranh luận không phải là việc làm sáng suốt, anh ta thành thật nhận lỗi: “Là tôi thất trách! Nếu thủ trưởng để tôi đặc biệt phụ trách an toàn cho đồng chí Lâm Tuyết, tôi liền bỏ hết mọi nhiệm vụ, hai mươi bốn giờ đều bảo vệ cô ấy!”

Lần này lời nói tuy nhẹ nhàng mà mang theo cứng rắn khiến Lương Tuấn Đào nhất thời im lặng. Hắn nheo mắt, nhìn cấp dưới đã theo mình nhiều năm, một lúc lâu sau, khoe miệng miệng xinh đẹp nhợt nhạt gương lên: “Được, là tôi thất trách!”

Sai thì nhận khuyết điểm, không đùn đẩy oán trách nhau, đây là yêu cầu cơ bản nhất của Lương Tuấn Đào với cấp dưới! Chuyện này hẳn quả thực có trách nhiệm, bởi hẳn bảo Triệu Bắc Thành để ý đến an toàn của Lâm Tuyết chứ đâu nói anh ta không cần làm gì, chỉ chịu trách nhiệm với sự an toàn của cô.

Nam nữ khác biệt, Triệu Bắc Thành không thể giờ giờ phút phút đều theo sát cô, huống hồ anh ta là cánh tay đắc lực của Lương Tuấn Đào, việc quân cũng rất nhiều, không tránh được có chỗ sơ sẩy. Xét đến cùng, vẫn là Lương Tuấn Đào thất trách.

Thấy Thủ trưởng tự nhận bản thân không làm tròn bổn phận, những người khác đều âm thầm thở ra. Dĩ nhiên họ cũng cảm tạ vì Lâm Tuyết không bị thương, nếu cô bị thương hoặc xảy ra tình huống nghiêm trọng, Lương thủ trưởng sẽ không anh minh như thế. Từ xưa đến nay rất nhiều sự thật đã chứng minh, kẻ có quyết định sáng suốt cũng có thể vì người đẹp mà giện chó đánh mèo.

“Thả em xuống đi, em không bị thương!” Ở trước mặt quân sĩ bị Lương Tuấn Đào ôm như vậy, Lâm Tuyết mới cảm nhận được cái gì gọi là mũi nhọn sau lưng. Cô nhẹ nhàng giãy giụa trong ngực hắn, lo lắng thấp giọng kêu.

Đối với kháng nghị của cô hắn như không nghe thấy, chỉ dặn dò Tiểu Cao: “Đưa xe cô ấy về quân khu, từ giờ trở đi, 24 tiếng đồng hồ cô ấy đều ở cạnh tôi!”

Trong lòng Lâm Tuyết không ngừng kêu khổ, vì sợ sự tự do của bản thân bị hạn chế, cô cố ý giấu chuyện bị đuổi giết, đâu ngờ vẫn không trốn được sự ngăn cấm của bạo quân nào đó. “Này, anh quá chuyên quyền độc đoán rồi đấy! Em là người có hành vi ý thức độc lập, sao anh muốn em phải theo anh 24 giờ chứ!”

“Đây là mệnh lệnh!” Lương thủ trưởng lãnh nhỉnh nhướng mày, không thương lượng chút nào. “Trước khi chưa điều tra rõ, em phải ở cạnh anh! Phục tùng mệnh lệnh!”

*

Lâm Tuyết nhận ra, Lương Tuấn Đào không thích cô đi theo tham gia điều tra vụ án Hoàng Y Na nên hẳn rất tức thời để cô rời xa mình, đi dạo trung tâm thương mại mua đồ sẽ không khiến hắn ái ngại.

Nhưng do biến cố phát sinh dưới bãi đỗ xe, điều này làm Lương thủ trưởng hơi thần hồn nát thần tính - trông gà hoá cuốc, bất chấp việc lẩn tránh cô, hắn dứt khoát làm gì cũng mang cô theo, tóm lại để Lâm Tuyết xuất hiện trong tầm mắt hắn, trong phạm vi của hắn 24 giờ liền.

Đầu tiên là trở lại quân khu cùng dùng cơm trưa tại nhà ăn, buổi chiều phải lên quân bộ họp, hắn cũng đưa cô đi cùng.

“Thủ trưởng, nội dung hội nghị hẳn đều là bí mật quân sự, em đi theo. . . thì hơi không phù hợp!” Lâm Tuyết chịu không nổi sự giám thị không có góc chết kiểu này, đến không gian riêng tư cũng chẳng có.

“Thích hợp! Anh bảo thích hợp là thích hợp!” Lương thủ trưởng nhướng mi, nói: “Luận công việc em là văn thư riêng của anh, luận riêng tư em là vợ hợp pháp của Lương Tuấn Đào này, toàn bộ bí mật quân sự đều có thể chia sẻ với em!”

Thật không? Lâm Tuyết nhớ rõ sáng sớm khi hắn tới quân bộ báo cáo manh mối liên quan tới Hoàng Y Na, còn không muốn cho cô theo đó!

Trong lòng bất mãn nhưng không nói ra, cô biết kháng nghị của mình không có hiệu quả, ai bảo người gia là thủ trưởng chứ!

*

Lương Tuấn Đào vốn định đợi sau khi cử hành hôn lễ với Lâm Tuyết sẽ bảo cô xuất ngũ về nhà, hoàn toàn đảm nhiệm chức vụ phụ nhân. Bấy giờ phát hiện, hóa ra cô và hắn cùng làm việc ở quân khu cũng có chỗ tốt, ít nhất giống hiện tại, thời điểm bận rộn khẩn trương, có thể để cô ở cạnh mình, không cần vì vấn đề an toàn của cô mà phân tâm nữa.

Tiểu Cao lái xe vội vàng chạy tới quân bộ. Lương Tuấn Đào cầm bàn tay mềm mại, một khắc cũng không chịu buông ra. Chuyện buổi sáng có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, có điều cũng khiến hắn âm thầm đề cao cảnh giác. Thời khắc đặc biệt này, phải chuẩn bị chu đáo, không thể để quân địch ẩn nấp ở chỗ tối lọt qua kẽ hở.

Hội nghị buổi chiều rất quan trọng, tham gia hội nghị là các đầu não quân khu. Theo thường lệ, trước khi vào hội trường đều yêu cầu kiểm tra giấy chứng nhận chặt chẽ, luận cấp bậc Lâm Tuyết không có tư cách tham gia hội nghị quan trọng thể này, nhưng Lương thủ trưởng nói cô đủ tư cách, cảnh vệ cũng không dám cản trở hắn.

Lương Tuấn Đào thuận lợi đưa theo cô vào hội trường, các đầu não quân khu khác đều đúng giờ trình diện, thời gian bước vào phòng từ đầu đến cuối không quá năm phút đồng hồ. Quân nhân nhất định phải có phong phạm của quân nhân, các lãnh đạo cơ quan đơn vị khi họp mà lễ mễ, chờ nửa tiếng cũng chưa thấy mặt thì nơi này kiên quyết không cho phép xuất hiện nữa.

5 phút trước khi họp chính thức, toàn bộ đã đến đông đủ, muộn một phút là dứt khoát hủy bỏ tư cách tham dự, đến sớm thì ở bên ngoài chờ, không được vào phòng trước.

Lương Tuấn Đào mang theo Lâm Tuyết tiến vào, các đầu não quân khu khi thấy gương mặt mới xa lạ liền nhìn không được mà hỏi: “Vị này là ai?”

“Thiếu úy Sư đoàn 706 kiêm văn thư riêng kiêm vợ hợp pháp của tôi!” Lương Tuấn Đào giới thiệu như vậy với mọi người.

Tất cả đều giật mình gật gật đầu, cũng không tiếp tục so đo chuyện trước đó hắn chưa báo cáo đã đưa người vào. Kỳ thật, phần lớn nguyên nhân vẫn là .. mọi người đều biết, hễ so đo với Lương Tuấn Đào thì gần như sẽ không có trái tốt để ăn.

Bùi Hồng Hiên đến, tất cả lập tức đứng dậy cúi chào. Ông ta đánh tay đáp lễ, ánh mắt đảo qua hội trường, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Tuyết.

Vì vậy, Lương Tuấn Đào lại đem lời giới thiệu vừa rồi với mọi người lặp lại lần nữa với Bùi Hồng Hiên, nhưng cuối cùng còn thêm câu: “Chính cô ấy đã hai lần phát hiện và báo cáo kịp thời tin tức liên quan đến Hoàng Y Na!”

“Ừ!” Bùi Hồng Hiên cảm thấy hứng thú với câu nói sau cùng, ông ta gật đầu với Lâm Tuyết ở xa xa, “Ngồi đi!”

Mọi người đồng loạt ngồi xuống, mũ quân nhân đặt chỉnh tề bên cạnh, trên bàn hội nghị trật tự mà ngay ngắn, thoạt nhìn khiến người ta thập phần vui mắt.

“Chào các đồng chí! Lần này mời họp hội nghị chủ yếu vẫn là nhằm vào Hoắc gia ở Tam Giác Vàng, cũng chính là tổ chức Buôn lậu thuốc phiện có xú danh ”Hắc Nha“! Theo tin tình báo nhận được, Hoắc gia lại bắt đầu ngấp nghé hi vọng với thị trường thuốc phiện ở biên giới Trung Quốc. . .”

“Chào các đồng chí! Lần này triệu tập họp hội nghị chủ yếu vẫn là nhằm vào Hoắc gia ở Tam Giác Vàng, cũng chính là tổ chức Buôn lậu thuốc phiện có xú danh ”Hắc Nha“! Theo tin tình báo nhận được, Hoắc gia lại bắt đầu ngấp nghé hi vọng thị trường thuốc phiện ở biên giới Trung Quốc. . .”

Lời đạo đầu gần như không có bất cứ từ ngữ nào vô nghĩa, trực tiếp đi vào vấn đề chính, chỉ sợ các cơ quan đơn vị bàn tính kích động, những người lãnh đạo liên bất động nhìn tình cảnh lúc này chắc chắn đã nắm rõ: hóa ra nghi thức khai mạc hội nghị có thể ngắn gọn như vậy!

Lần đầu Lâm Tuyết tham gia hội nghị đầu não các quân khu, cô cảm thấy tất cả đều mới lạ mà thần thánh. Cô ngưng mắt nhìn vị trung tướng lãnh tụ trên khán đài đang đọc diễn văn quân bộ như có điều suy nghĩ.

“Này!” Lương Tuấn Đào nhanh chóng kéo kéo tay áo cô, hắn nhắc nhở: “Người ta có vợ rồi đó!”

“ . . .” Quả nhiên suy nghĩ của hắn không giống người thường, rốt cuộc là chuyện gì với chuyện gì chứ! Lâm Tuyết đang nghe Bùi Hồng Hiên nói chuyện, nhìn chăm chú vào đối phương cũng là một loại lễ phép, điều này cũng có thể khiến Lương lưu manh liên tưởng sai lệch ư? Hắn cho rằng người khác cũng giống mình, quen dùng ánh mắt háo sắc nhìn người, thực không còn lời nào để nói!

“Đồng chí Lâm Tuyết đã hai lần cung cấp tin tức rất quan trọng, giúp chúng ta phát hiện ra Hoàng Y Na - nội gián Hoắc gia cài vào quân bộ, tên thật của cô ta là Duẩn Lệ Na!” Bùi Hồng Hiền lần nữa công nhận thành tích của Lâm Tuyết, “Tôi đại diện cho toàn bộ lãnh đạo quân bộ trân trọng khen ngợi công lao của đồng chí Lâm Tuyết, đề bạt thăng quân hàm cho đồng chí, báo cáo đề nghị đã gửi lên trên, thông qua sự xét duyệt của thành viên các bộ và ủy ban trung ương sẽ hạ lệnh xuống, hy vọng đồng chí được động viên, không kiêu ngạo không nóng nảy mà tiếp tục cố gắng!”

Nói xong Bùi Hồng Hiền vỗ tay khen ngợi đầu tiên, đương nhiên mọi người cũng vỗ tay theo, đồng thời dùng ánh mắt muôn hình muôn vẻ nhìn chăm chú vào Lâm Tuyết.

Người có thể làm Bùi Hồng Hiền biểu dương trước mặt mọi người cũng không nhiều, nếu cô là người bình thường thì thôi, lại còn là bà xã của Lương Tuấn Đào, cái này khiến trong lòng một số người khó tránh được việc suy luận sự tình. Nhưng ngoài mặt, không ai dám nói gì.

Lâm Tuyết hơi xấu hổ, cô đâu ngờ Bùi Hồng Hiền sẽ khen ngợi mình trước mặt nhiều người trong hội nghị như vậy! Cô vội vàng đứng dậy gật gật đầu với bọn họ, đánh tay chào theo nghi thức quân đội rồi ngồi xuống.

Lương Tuấn Đào bĩu môi, không nói gì. Con quỷ nhỏ này không phải vật trong ao, hẳn biết rõ cô là khối ngọc thô, sớm hay muộn sẽ đến lúc nở rộ tỏa sáng. Nhưng hẳn ẩn giấu chút lo lắng, ngộ nhỡ quân hàm Lâm Tuyết càng lên càng cao, thoát khỏi sự khống chế của hắn. . .

“Căn cứ tin tức quý báu mà đồng chí Lâm Tuyết cung cấp, chúng ta thành công điều tra ra thân phận thật sự của Hoàng Y Na. Cô ta vốn tên Duẩn Lệ Na, là vợ của Nhị thiếu gia Hoắc Vân Hải! Mọi người đều biết, Nhị thiếu gia nhà họ Hoắc - Hoắc Vân Hải hai năm trước đã bị Lương sư trưởng Sư đoàn 706 hạ gục ngay tại chỗ, bây giờ chúng ta để Lương sư trưởng lên giải thích một chút về mối quan hệ giữa các thành viên Hoắc gia!” Bùi Hồng Hiền nói tới đây, ánh mắt chuyển hướng về phía đôi mắt trầm tư đang hạ xuống của Lương Tuấn Đào, ông ta lặp lại lần nữa: “Lương sư trưởng, mời lên phía trước nói kỹ với mọi người về tình hình của Hoắc gia!”

Người họ Lương nào đó đang tại rối rắm về vấn đề nào đó nên đương nhiên không nghe thấy, hắn vẫn cứ ngồi yên bất động.

“Lương sư trưởng!” Bùi Hồng Hiền cao giọng. Anh mắt mọi người nhất thời đều đồng loạt mà tập trung vào Lương Tuấn Đào trầm mặc, hơi khó hiểu, người này là ở trạng thái trên không hay cố ý không để ý tới Bùi Hồng Hiền đây.

Lâm Tuyết đẩy Lương Tuấn Đào, nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Bùi quân trưởng gọi anh kia!”

Bấy giờ Lương Tuấn Đào mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu thấy Bùi Hồng Hiền đang có chút bất mãn nhìn mình, mà hắn vốn không hề lắng nghe lời đối phương nói lúc này.

“Bùi quân trưởng bảo anh lên giới thiệu về gia đình và quan hệ giữa các thành viên Hoắc gia!” Quả nhiên là bà xã hắn tốt bụng, kịp thời nhắc nhở hắn tình hình bây giờ ra sao.

Hắn đi đến sau Bùi Hồng Hiền, hắng giọng một cái, xuất ra phong phạm thường ngày, chỉ vào màn hình lớn gắn trên tường bắt đầu thuyết minh về các thành viên có liên quan trong Hoắc gia: “Về tầm ảnh hưởng và địa vị của Hoắc gia ở Tam Giác Vàng, cái này không cần tôi nhiều lời, hôm nay cùng mọi người nói tới quan hệ bên trong của chiếc răng độc này! Trùm buôn thuốc phiện Hoắc Gia Tường là răng độc đứng đầu. . .”

Bùi Hồng Hiền đứng ở một bên, thỉnh thoảng bổ sung kịp thời vào bài giới thiệu của Lương Tuấn Đào.

Trong phòng hội nghị có không ít các sĩ quan cao cấp nhưng toàn bộ bên trong, trừ hai vị thủ lĩnh đang nói chuyện, còn lại ngay đến tiếng ho khan cũng không nghe được, có thể thấy kỷ luật quân bộ nghiêm khắc cỡ nào.

“Hoắc Gia Tường có ba con trai, lão đại Hoắc Vân Sơn phụ trách việc mua nguyên liệu và chế biến thuốc phiện, lão nhị Hoắc Vân Hải phụ trách việc vận chuyển buôn bán xuất cảnh, lão tam Hoắc Vân Phi phụ trách việc mở rộng thị trường thuốc phiện ngoài biên giới! Một nhà cha con anh em 4 người, mỗi kẻ một nhiệm vụ, trong mười năm ngắn ngủi đã tạo nên địa vị Hoắc gia tại vương quốc thuốc phiện, có biệt hiệu Hắc Nha trong vương quốc thuốc phiện.” Lương Tuấn Đào kéo sang trang bên, hiện ra tư liệu tỉ mỉ về Hoắc

Vân Hải: “Hai năm trước, khi Hoắc Vân Hải phụ trách vận chuyển buôn bán thuốc phiện nhập cảnh đã bị Dã chiến quân Phi ưng đoàn chặn lại, giữa lúc hỗn chiến đã bị chính tay tôi hạ gục!”

Bùi Hồng Hiền đi lên trước, dùng ngón tay chạm vào màn hình kéo sang trang, hiện ra tấm ảnh kết hôn của Hoắc Vân Hải và một cô gái xinh đẹp, trên ảnh chụp hai người trai tài gái sắc là một đôi bách nhân. Ông ta chỉ vào cô gái mặc váy trắng trong ảnh rồi bổ sung tiếp: “Đây chính là vợ của Hoắc Vân Hải – Duẫn Lệ Na! Hai năm trước, sau khi Hoắc Vân Hải bị Lương sư trưởng hạ gục, cô ta dùng tên giả Hoàng Y Na, phẫu thuật thẩm mỹ ẩn náu bên cạnh Lương sư trưởng, đánh cắp tin tức quân ta một thời gian dài. . .”

Có lẽ là tin tức này quá đủ ngạc nhiên, rốt cục khi mọi người khôi phục được bình tĩnh liền lập tức rĩ tai thì thầm nhỏ giọng bình luận.

Lâm Tuyết cũng có chút bất ngờ, tuy biết quan hệ giữa Hoàng Y Na và Hoắc gia chắc chắn không đơn giản, nhưng bất luận thế nào cô cũng ngờ Hoàng Y Na lại là vợ của Hoắc Vân Hải.

So với sự kinh ngạc của mọi người, Lương Tuấn Đào đứng trước màn hình lớn quả thực bị sét đánh hồn động trong gió. Đôi mắt xinh đẹp mở đến mức lớn nhất, không thể tin mà nhìn tấm ảnh áo cưới chói lòa, tiêu hóa cái tin tức khiến người ta khiếp sợ – Hoàng Y Na lại là vợ của Hoắc Vân Hải! (thật ra vừa rồi Bùi Hồng Hiền đã nói qua vấn đề này, lúc ấy hắn còn đang rối rắm với vấn đề khác nên chưa nghe thấy)

Nhìn Lương Tuấn Đào trợn mắt há hốc mồm, hóa đá tại chỗ, Bùi Hồng Hiền biết hắn phải chịu đả kích không nhỏ, liền kịp thời tiếp nhận đề tài, thay Lương Tuấn Đào tiếp tục giải thích: “Duẫn Lệ Na dùng tên giả Hoàng Y Na, là gian tế Hoắc gia ẩn núp trong lòng quân ta! Cô ta không những đánh cắp tin tức quý giá còn thay chồng báo thù, phối hợp cùng Hoắc gia tiến hành mai phục ám sát Lương sư trưởng. Hai năm trước, trận nổ lớn mà mọi người biết đến, ở thời khắc mấu chốt, Lương sư trưởng nhảy vào mạch nước ngầm thoát khỏi công kích bất ngờ. Duẫn Lệ Na thì mượn cơ hội giả vờ hy sinh, còn được quân đội dự định phong liệt sĩ. . .”

Trong đầu như có gì đó ong ong lộn xộn, tay chân Lương Tuấn Đào lạnh như băng, thái dương rịn mồ hôi. Dù biết Hoàng Y Na là gian tế Hoắc gia phái tới hắn cũng không quá luống cuống như vậy mà hắn hoàn toàn không thể tưởng nổi cô ta lại là vợ của Hoắc Vân Hải, hơn nữa vụ nổ hai năm trước còn do cô ta hợp lực với Hoắc gia bố trí bẫy rập.

Người đàn bà này quá điên cuồng! Cô ta là 3 sản phẩm giả : xử nữ giả, chưa lập gia đình giả, liệt sĩ giả; cùng lúc còn giả vờ 3 thứ: giả họ tên, giả thân phận, giả vờ ngây thơ.

Còn nhớ Lương Tuấn Đào này cả đời lấy lòng, vậy mà bị người đàn bà như vậy đùa bỡn trong lòng bàn tay, đùa giỡn một lần không tính, lại có thể tiếp tục đùa giỡn lần hai, quả thực là cả đời vô cùng nhục nhã, hắn đúng là nên tìm khối đậu hũ đập đầu chết, tìm sợi mì thắt cổ cho xong! (Ặc Ặc)

“Tất nhiên những thứ này chỉ là tôi dựa vào tin tức thu thập được mà suy luận ra, chi tiết cụ thể và tình hình tỉ mỉ vẫn phải thẩm vấn Duẫn Lệ Na để đưa ra kết luận cuối cùng.” Bùi Hồng Hiền tiếp tục nói: “Nhưng Duẫn Lệ Na ngoan cố không thay đổi, hơn nữa tình trạng sức khỏe bản thân thực gay go, quá trình thẩm vấn tiến hành rất không thuận lợi. . .”

Nói nửa ngày trời, thấy Lương Tuấn Đào vẫn hóa đá như cũ, Bùi Hồng Hiền liền nói với Lâm Tuyết đang ngồi trên ghế: “Đồng chí Lâm Tuyết, đồng chí có năng lực nhìn thấu và phân tích, tôi đại diện cho lãnh đạo quân bộ trình trọng mời đồng chí gia nhập hành động ‘Bạt nha’ (Nhổ răng) lần này, hỗ trợ thẩm tra Duẫn Lệ Na, đồng lòng hợp lực nhổ cái răng độc Hoắc gia kia!”

Lâm Tuyết không ngờ chính mình lại có thể gia nhập quân bộ cùng tiêu diệt tổ chức tội phạm “Hắc nha”, đây là vinh dự tối cao của người làm quân nhân! Trong lòng kích động một hồi, cô vội đứng dậy, đánh tay chào Bùi Hồng Hiền theo nghi thức quân đội, cao giọng nói: “Cám ơn thủ trưởng bồi dưỡng, tôi chắc chắn không phụ kỳ vọng của các vị thủ trưởng, cố gắng làm tốt những việc nên làm!”

Nghe thấy giọng nói của Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào mới tỉnh lại từ trạng thái hóa đá, hắn vững vàng tinh thần, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh. Cô gái trước mắt đã bắt đầu nở rộ với ánh sáng của riêng mình, từ thời điểm bắt đầu tiếp xúc với cô, dần dần sẽ bị tính cách riêng biệt của cô hấp dẫn khuất phục, sau đó ngưỡng mộ cô, coi trọng cô.

Lâm Tuyết được đề bạt hẳn đương nhiên vui mừng thay cho cô nhưng điều kiện tiên quyết là cô nhất thiết phải ở dưới đôi cánh của hắn, không thể rời khỏi phạm vi tầm mắt của hắn, nói ngắn gọn chính là không thoát ly khỏi bàn tay của Lương Tuấn Đào này!

Bùi Hồng Hiền - người kia và hắn, là kẻ nghiện binh chính cống, thấy hạt giống tốt đã muốn lấy về cạnh mình nhưng Lương Tuấn Đào không đồng ý! Chỉ cần có hắn ở đây, Bùi Hồng Hiền đừng hòng đem Lâm Tuyết vào quân bộ, hắn không cho phép!

*

“Cái gì? Thất thủ à!” Lý Ngạn Thành nổi trận lôi đình, tức giận đến phẫn nộ, cầm phẫn quát lên: “Đồ ăn hại như các người còn dám tự xưng cái gì mà binh vương bộ đội đặc chủng, ngay cả một nữ binh vừa vào quân ngũ chưa đến nửa năm cũng hành động không chắc, còn bị bắt gậy cổ tay, sao các người còn mặt mũi mà trở về hả!”

Dẫn đầu là một sĩ quan cao cấp, hắn cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Vốn là có thể thuận lợi nhưng có một nhóm khác xuất hiện, hình như muốn bắt cóc cô ta! Chúng tôi muốn cô ta chết, bọn họ muốn cô ta sống, vì tranh giành mà hai bên nổ súng, giữa lúc hỗn chiến, đối phương cũng bị thương!”

“Một nhóm khác muốn bắt cóc cô ta là ai?” Lý Ngạn Thành hỏi.

“Tôi không biết!” Vị kia sĩ quan kia trả lời đúng sự thật.

“Đồ vô dụng!” Lý Ngạn Thành tức giận mắng to: “Một đám phế vật, đều lăn xuống đi! Chú ý giữ bí mật!”

Chờ thu dọn xong đám thuộc hạ hành động thất bại, ông ta gấp đến độ xoay tròn. Việc này đánh rần động cỏ, “bà xã” mà Lương Tuấn Đào giữ khư khư, thấy bất cứ chuyện gì cũng không sơ suất, chắc chắn hắn sẽ đề cao cảnh giác, muốn xuống tay sẽ khó khăn!

Trong lòng lo lắng, Lý Ngạn Thành xoay người ngẩng đầu đột nhiên bắt gặp Mạc Sở Hàn như u linh xuất hiện trước mặt mình, ông ta không khỏi hoảng sợ. Trong lòng hơi chột dạ, ông ta bèn nhanh chóng che dấu sự kinh hoảng, giả vờ trấn định, hỏi: “Sao con lại chạy đến hả? Gần đây thân thể thế nào? Có tốt hơn không?”

Mạc Sở Hàn không trả lời, mắt đẹp đông lạnh như bao phủ một tầng băng tuyết. Một lúc lâu sau, hắn mới khàn giọng hỏi: “Ông phái người ám sát Lâm Tuyết à? Vì sao?”

Thấy Mạc Sở Hàn đã biết, Lý Ngạn Thành cũng không thể giấu diếm gì nữa, đành phải thành thật đáp: “Ba cũng hết cách rồi! Ba vẫn luôn không tìm được người hợp gan với con. . . vừa vặn cô ta và con cùng nhóm máu!”

“Sao ông biết cô ấy và tôi cùng nhóm máu?” Mạc Sở Hàn truy hỏi, bao nhiêu đáng sợ đều biểu hiện trên khuôn mặt tuấn tú bấy nhiêu.

Đương nhiên Lý Ngạn Thành không nói là Thư Khả báo ỉn biết, như vậy chẳng phải dừng nên nghĩ đến việc bế cháu trai hay sao? Ngoài mặt, Mạc Sở Hàn hoàn toàn không quan tâm đến Lâm Tuyết, thậm chí còn cực độ căm hận chán ghét cô, nhưng mỗi lần hắn hôn mê, khi nói mơ vẫn nhớ mãi không quên và si mê cô khiến kẻ làm cha này thấy mà xót xa trong lòng. Ông ta hận không thể bắt Lâm Tuyết đến, đưa cho hắn để giành được nụ cười của hắn.

Nhưng bây giờ, Lâm Tuyết là người duy nhất có lá gan tốt nhất để cung ứng, Lý Ngạn Thành quyết định hy sinh cô cũng vì không còn cách nào nữa!

“Con không cần phải quản việc sao ba biết được, dù gì. . . ba cũng đã biết!” Lý Ngạn Thành bắt đắc dĩ mà thở dài, nói: “Con đừng tiếp tục lo lắng, lần này thất bại, không biết chúng ta có còn cơ hội, Lương Tuấn Đào cảnh giác chắc chắn sẽ phái lực lượng hùng hậu bảo vệ cô ta. . .”

“Đương nhiên ông không còn cơ hội nữa!” Gân xanh của Mạc Sở Hàn đều nổi lên, con mắt đỏ quạch, mắt muốn nứt ra, hắn gào thét: “Nếu ông giết cô ấy, tôi thà tự sát chứ không thay gan của cô ấy! Dù ông ép tôi thay, tôi sẽ moi ra ném cho ông, không không tin có thể thử xem!”

81. Q.2 - Chương 24: Bà Xã Tôi Tặng Cho Tôi!

“Các người là đồ phế vật!”

Sau khi biết hành động thất bại, Hoắc Vân Phi mắng xối xả vào đám thuộc hạ, nội dung đại khái không khác lời của Lý Ngạn Thành là mấy, tóm lại là cực kỳ thất vọng và bất mãn.

Mặt theo cúi gầm đầu, không dám thở mạnh. Hắn là thuộc hạ tâm phúc của Hoắc Vân Phi, tên gọi Hồng Khuê. Ngày ấy trên đường cao tốc từng gặp và cũng nói chuyện cùng Lâm Tuyết nên cô mới có cảm giác giọng nói của hắn hời hợt quen tai.

Đến khi Hoắc Vân Phi mắng mệt, Hồng Khuê mới nhỏ giọng biện luận: “Thật sự khéo con mẹ nó là khéo – khéo cực kỳ! Ai ngờ đúng lúc lại đụng phải một đám phần tử võ trang khác, bọn họ dứt khoát muốn mạng cô gái kia, để bảo vệ mạng nhỏ của cô ta, chúng tôi bị kéo lại mới chậm trễ ...”

“Nguy hiểm!” Mũi Hoắc Vân Phi suýt nữa lệch sang, sao lại trùng hợp thế? Hắn vừa sai người đi thăm dò những kẻ tự xưng xuất hiện cướp người với mình là ai, di động liền vang lên.

Hắn cầm điện thoại lên nhìn, là Mạc Sở Hàn. Trong lòng thầm kêu hỏng bét rồi nhưng đầu thế trốn tránh không tiếp, Hoắc Vân Phi đành kiên trì nhấn phím nghe. “Sở Hàn, gần đây thân thể tốt hơn chưa?”

“Tốt con mẹ mày!” Mạc Sở Hàn vừa thông điện thoại đã trực tiếp chửi rửa thậm tệ: “Hoắc Vân Phi, tiểu tử mày thật giỏi quá! Trước tao cứu mạng mày, mày như vậy lại lấy oán trả ơn...”

“Anh bình tĩnh chút đi!” Hoắc Vân Phi nói xong liền để xa điện thoại khỏi tai, đợi Mạc Sở Hàn gào thét có vẻ xong rồi mới để di động gần tai lần nữa, hắn không đỏ mặt không thở gấp, nói: “Lần này anh thực sự nên cảm ơn tôi cho tốt! Nếu không phải tôi phái người đến, bây giờ Tiểu Tuyết của anh đã thành một cổ tử thi rồi!”

Mạc Sở Hàn tịt xuống dưới, hắn biết lời Hoắc Vân Phi nói là thật. Nếu không phải tổ chức Hắc Nha phái người cản trở người của Lý Ngạn Thành, chỉ sợ Lâm Tuyết thực sự lành ít dữ nhiều.

“Anh trai, xin bớt giận, giận lớn vậy thân thể chịu nổi ư?” Hoắc Vân Phi khuyên nhủ: “Huống chi cô ta là vợ người khác, anh cần gì phải giận như vậy?”

“Chớ chụp vào tao cái vỏ này!” Tiếp theo, Mạc Sở Hàn quăng ra câu nói độc ác: “Tao mặc kệ mày giữa mày và Lương Tuấn Đào có ân oán gì, có bản lĩnh thì tìm hắn mà làm, không cho phép chú ý tới Tiểu Tuyết, bằng không... tao tuyệt giao với mày!”

Cúp điện thoại, Hoắc Vân Phi buồn bực một hồi. Không cho phép chú ý tới Lâm Tuyết ư? Còn ai có thể trở thành con tin có trọng lượng như cô? Suy nghĩ nửa ngày, trong đầu hắn tức thì nảy sinh chủ ý mới, sau đó hắn liền bấm điện thoại dặn dò bên dưới: “Cấp tốc điều tra phụ tá đắc lực bên cạnh Lương Tuấn Đào là Phùng Trường Nghĩa và Triệu Bắc Thành, có gì uy hiếp được hai người bọn họ thì lập tức báo cáo cho tôi!”

*

Hôm sau, đang lúc Lâm Tuyết xin phép Lương Tuấn Đào lần hai, thủ trưởng đại nhân mắt bình tĩnh, khuyên nhủ cô: “Thời gian này xảy ra nhiều chuyện, em cứ nghỉ ngơi chút đi!”

Hôm qua bị cô làm khiếp sợ một phen, hiện tại hắn vừa bận bịu vụ án Hoắc gia lại lo lắng cho sự an toàn của cô, đúng là hết cách phân thân, hắn không muốn để cô rời khỏi tầm mắt mình, tránh sinh chuyện.

“Còn hai ngày nữa sẽ là sinh nhật của anh cả, em phải mua quà tặng anh ấy!” Lâm Tuyết nói xong, hơi do dự một chút, lại bổ sung một câu: “Còn Vân Thư Hoa nữa, sinh nhật anh ta trước anh cả một ngày, em đã đồng ý với Vân Đóa sẽ tặng quà cho anh ta rồi!”

Nghe Lâm Tuyết nói cô đặc biệt tới trung tâm thương mại là để mua quà cho hai người đàn ông khác, người họ Lương nào đó nhất thời vừa hâm mộ vừa ghen tị, hắn hỏi: “Thế của anh đâu? Anh có quà không?” Móa, tháng 12 mới tới sinh nhật hắn, cô sẽ không bảo quà của hắn đến tháng 12 mới có đấy chứ!

Không ngờ miệng nhỏ mỉm cười, một lúc lâu sau Lâm Tuyết mới nói cho hắn biết: “Có chứ!”

“Thật à?” Lương Tuấn Đào vốn chỉ là hờn dỗi mà chất vấn, không ngờ mình cũng có phần. Hắn vui vẻ rồi lại hơi hơi nghi ngờ: “Em không cần tùy tiện mua một món đến gạt anh! Mua quà cho nhiều người như vậy, anh lại không đặc biệt!”

Người đàn ông này, sao so với đàn bà còn nhỏ tính khó dây dưa hơn! Lâm Tuyết bất đắc dĩ, đành nói: “Lần trước em mua cho anh, định tặng anh nhưng chưa đưa!”

“Vật gì vậy?” Lương Tuấn Đào vừa nghe liền thấy rất hứng thú, vội đưa bàn tay to đến trước mặt cô, nói: “Mau lấy ra xem! Nếu hài lòng, anh sẽ đồng ý cho em đi mua quà sinh nhật cho hai người đàn ông kia, nếu tùy tiện lấy chút gì đến gạt anh, anh sẽ không cho phép em nghĩ!”

Trời đất bao la thủ trưởng lớn nhất! Hết cách, hắn quản mình, mình phải nghe hắn thôi! Cũng may, chiếc nhẫn kia Lâm Tuyết luôn để ở ký túc xá quân khu, lúc này cô đích thân đi lấy, giao cho Lương thủ trưởng báo cáo kết quả công tác.

Đó là một hộp trang sức thoát nhìn cực kỳ tinh xảo xinh đẹp, bên trong hắn đựng một món châu báu của nam giới! Lương Tuấn Đào không khỏi âm thầm lú lẫm, hắn nhìn không được hỏi: “Em mua cho anh khi nào?”

Hắn cực kỳ mừng rỡ ngạc nhiên, không thể tưởng được cô đã sớm chuẩn bị quà tặng cho hắn!

“Là lần trước!” Lâm Tuyết nghĩ nghĩ, thành thật đáp: “Lần em bị Mạc Sở Hàn bắt đi, Đồng Đồng cũng đi cùng em! Mua quà cho anh cả và Vân Thư Hoa xong, em sợ anh sẽ phân bì với bọn họ nên cũng mua cho anh một món!”

“...” Hóa ra Lương Tuấn Đào hắn chỉ nhân tiện được dính chút vẻ vang với Lương Thiên Dật và Vân Thư Hoa mà thôi! Khuôn mặt tuần tú không khỏi dài ra, không còn vui vẻ nữa như lúc này.

Hắn mở hộp trang sức, thấy chiếc nhẫn bạch kim nạm kim cương bên trong, quả thực tạo hình mạnh mẽ rất khác biệt, hoàn toàn hợp với khẩu vị của hắn. “Không tồi!” Khuôn mặt tuần tú lại tươi cười, hắn đưa nhẫn cho Lâm Tuyết, vui mừng khắp khối, nói: “Bà xã, đeo lên cho ông xã đi!”

Lâm Tuyết kéo bàn tay to thon dài, đeo chiếc nhẫn vào ngón út của Lương Tuấn Đào. Nhỏ bé mà hoàn toàn vừa vặn, chẳng khác nào cô dẫn hắn đi tự mình chọn lựa. “Rất vừa!”

Lần đầu tiên nhận được quà cô tặng, tâm tình Lương Tuấn Đào đương nhiên không tầm thường. Chẳng qua tư duy của thủ trưởng khác với người thường, dù rất vui vẻ nhưng hắn không quên suy xét một số vấn đề phiến diện: “Vậy quà lần trước em mua cho họ đâu? Sao anh chưa thấy em đưa cho bọn họ!”

Đang lúc người đàn ông giương mắt hồ nhìn chăm chú mình, Lâm Tuyết mỉm cười lần nữa, cô nhợt nhạt vén môi nói: “Mạc Sở Hàn phái người bắt cóc em, khi vật lộn với chúng em không cẩn thận đã quăng đi! Chỉ có chiếc nhẫn này được em nhét vào túi áo nên mới giữ lại được!”

Không rõ vì nguyên nhân gì, sau đó cô giấu chiếc nhẫn đi, vẫn luôn không đưa cho hắn. Nếu không phải hôm nay hắn tranh cãi ầm ĩ đòi quà tặng, cô gần như cũng quên mất.

Nghe cô nói quà tặng của hai người kia đều bị ném đi, quà tặng ỉnh thì cất giấu mới không bị quăng mất, người họ Lương nào đó bắt đầu vui vẻ trở lại. Hắn ôm chầm lấy bà xã mình, hôn “chụt” một cái, khen ngợi: “Bà xã luôn tốt nhất với anh!”

Khen thì khen vậy nhưng đối với việc bà xã mình muốn đi mua quà cho đàn ông khác, Lương Tuấn Đào vẫn giữ ý kiến phản đối. “Trước tiên không nói có thời gian hay không, hiện giờ ở bên ngoài rất loạn, anh thực sự lo lắng chuyện em tới khu thương mại! Như vậy đi! Em muốn mua gì anh sẽ bảo Bắc Thành đi mua, khi tặng ... thì em tự mình tặng, bọn họ cũng không biết có phải em đích thân đi mua hay không đâu!”

“...” Bạo quân chuyên quyền độc đoán này, Lâm Tuyết biểu lộ thực sự không biết nói gì nữa.

Trước sự im lặng của cô, Lương thủ trưởng coi như ngầm đồng ý, “Cứ vậy đi! Anh bảo Bắc Thành đi làm chuyện này!”

*

Hiệu suất làm việc của Triệu Bắc Thành luôn nhận được ưu ái từ Lương Tuấn Đào, lần này cũng không ngoại lệ. Anh ta rất nhanh đã chuẩn bị xong hai chiếc kẹp cà- vạt, đều là màu vàng nạm kim cương, thiết kế mạnh mẽ xa hoa, giá tiền cũng không mắc đến mức thái quá khiến người ta dễ sinh ra hiểu lầm.

Lương Tuấn Đào rất hài lòng, gật gật đầu, nói: “Không tệ.”

Lâm Tuyết nhăn mày, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Hai cái kẹp cà- vạt này cứ như sinh đôi ... Không tốt lắm đâu!”

Hai món quà tặng rõ ràng giống nhau, cô sợ ngày nào đó hai người kia chạm mắt sẽ cùng thấy xấu hổ.

“Anh thấy không có gì không tốt cả! Em quân vụ bận rộn, còn nhớ mua quà tặng cho bọn họ đã không tệ rồi! Hơn nữa, anh cả anh hàng ngày đều ở trong nhà, càng không gặp được Vân Thư Hoa, em lo lắng cho chuyện sẽ không xảy ra à!” Dừng một chút, Lương thủ trưởng lại bổ sung thêm: “Vả lại hai chiếc kẹp cà vạt này em nhìn kỹ đi, thật ra giống nhau về cơ bản thôi, chi tiết vẫn khác nhau!”

Đã mua về, Lâm Tuyết cũng không tiếp tục soi mói nữa, “Được rồi!”

Quà mua xong, vấn đề tiếp theo chính là tặng cho đối phương! Về Lương Thiên Dật khá dễ bàn, dù gì ở cùng một nhà, đến sinh nhật anh ta cô đưa lên cũng chưa muộn. Vấn đề là Vân Thư Hoa, cô không muốn tham dự tiệc sinh nhật anh ta, nhưng đã đồng ý với Vân Đóa rồi, từ chối không xong.

Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, Lâm Tuyết quyết định đưa quà cho Vân Đóa, nói Vân Đóa chuyển cho Vân Thư Hoa, như vậy cô vừa thực hiện được lời hứa lại có thể tránh khi gặp mặt xấu hổ sẽ không biết nói gì.

Trong lòng đã có sự đề phòng và ác cảm với Vân Thư Hoa, về lời Thư Khả nói, Lâm Tuyết không muốn tin nhưng không thể không tin. Tóm lại, không có lửa sao có khói, cô cảm thấy giữa Vân Thư Hoa và Thư Khả chẳng hề đơn giản. Không từ mà biệt, khi Thư Khả bị chó dữ tấn công, cô ta thấy Vân Thư Hoa liền cầu cứu theo bản năng, giọng điệu rất quen thuộc, giống như bạn bè lâu năm. Con người ta ở tình thế cấp bách dễ dàng bộc lộ tất cả sự chân thật, điểm ấy không giả vờ được.

Lâm Tuyết không muốn nghiên cứu tỉ mỉ mọi thứ, cứ coi như chưa phát sinh cái gì đi, nhưng đối với Vân Thư Hoa, cô không cách nào tin tưởng ỷ lại vào anh ta như trước được nữa!

Bấm số của Vân Đóa, âm thanh kết nối vang lên vài lần đều không ai tiếp. Cảm thấy có chút vấn đề, Lâm Tuyết không bỏ cuộc mà tiếp tục gọi. Lặp lại vài lần mới nghe thấy đối phương tiếp điện thoại.

“Alo, Vân Đóa à?” Lâm Tuyết hỏi.

“...” Từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc nhỏ đang cố kìm nén của cô gái, giống như đau lòng tới cực điểm.

“Vân Đóa? Là em ư? Sao em lại khóc? Nói chuyện đi!” Lâm Tuyết không khỏi nóng nảy, cô liên tục hỏi han.

“...” Vân Đóa càng nghẹn ngào dữ dội, không cách nào trả lời được.

“Đã xảy ra chuyện gì hả?” Lâm Tuyết suy nghĩ một chút, hình như thứ duy nhất có thể khiến Vân Đóa đau lòng chỉ có Lương Thiên Dật. Cô liền hỏi dò: “Có phải em cãi nhau với Lương Thiên Dật không?”

“Hu hu hu, hu hu hu...” Cuối cùng Vân Đóa khóc thành tiếng, quả thực là khóc lóc kể lể: “Em... hu hu...”

Cô bé luôn khóc, Lâm Tuyết hoàn toàn không nghe được rõ cô đang nói gì. Thật ra, Vân Đóa cũng không nói gì thêm, chỉ khóc lóc. “Vân Đóa? Em ở đâu? Nói cho chị biết em đang ở đâu?”

Khóc nửa ngày, Vân Đóa mới thút tha thút thít nói dứt quãng: “Em... ở trước cửa ... Lương gia!”

“A!” Có phải cô bé lại bị ngăn ở ngoài cửa không cho vào hay không? Lâm Tuyết vội nói: “Đừng khóc, em đợi ở đó đừng di chuyển! Chị lập tức qua đó!”

*

Lâm Tuyết xin phép Lương thủ trưởng, nói Vân Đóa lại bị anh cả hấn ức hiếp, cô bé đang ngồi khóc ở cửa lớn nhà hấn, cô muốn qua đó xem sao.

Lương Tuấn Đào rất bất mãn: “Sao thích khóc vậy chứ? Chẳng trách anh cả chán cô ta!” Đàn bà khóc lóc thật mệt chết người, Lương Tuấn Đào hiện tại hơi hiểu ra vì sao anh mình tình nguyện giữ Lâm Á Linh lại bên cạnh, ít nhất Lâm Á Linh cũng không nhiều nước mắt như vậy!

Lâm Tuyết trừng hấn một cái, hỏi: “Có cho phép nghỉ hay không?”

Hấn quả thực không tình nguyện để cô rời khỏi tầm mắt mình, nhưng hấn bị quân vụ quán thân, thật sự không có thời gian cùng cô đi an ủi cô gái làm từ nước kia! Lương Tuấn Đào bắt đắc dĩ đành gọi Triệu Bắc Thành tới, hấn dặn dò anh ta: “Cậu cùng chị dâu về nhà, chú ý, phải toàn tu toàn vĩ (1) trở về, thiếu một sợi tóc, cậu đừng về gặp tôi!”

(1) Toàn tu toàn vĩ: toàn - đầy đủ, tu - râu ria, vĩ - lông . Đại khái ý Lương thủ trưởng là phải “toàn vẹn trở về “

Đối với việc Lương thủ trưởng cử binh lực bảo vệ mình, Lâm Tuyết thấy rất phiền, cô có cảm giác đến cả không gian và tự do cá nhân tối thiểu cũng không có. Nhưng nếu từ chối để Triệu Bắc Thành hộ tống, Lương Tuấn Đào sẽ không cho cô rời quân khu, chẳng còn cách nào nữa, dưới cường quyền, yếu binh chỉ có thể thỏa hiệp.

May mắn thay, Lương Tuấn Đào cho phép Lâm Tuyết tự mình lái xe, như vậy cô không cần phải mặt đối mặt với những sĩ quan và binh lính kia từng giờ từng phút nữa. Thật ra Lâm Tuyết đâu biết, Lương Tuấn Đào làm vậy vì không thích cô gần đàn ông khác quá thôi, kể cả Triệu Bắc Thành - tâm phúc của hấn cũng không phải ngoại lệ.

Lâm Tuyết nhanh nhẹn khởi động chiếc Ferrari Lương Tuấn Đào tặng mình rời khỏi quân khu, khoảng chừng nửa giờ sau, xe đã về đến Lương gia.

Quả nhiên, xa xa đã bắt gặp Vân Đóa ngồi ở bồn hoa trước cửa nhà họ Lương, cô bé cúi đầu, chỉ thấy được đôi vai gầy yếu, hấn vẫn đang khóc.

Dừng xe lại, Lâm Tuyết bước nhanh qua, cô khom người kéo tay Vân Đóa, hỏi: “Sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì hả?”

Vân Đóa nghe thấy tiếng cô liền ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt, khóc đến rồi tỉnh rồi mù.

“Sao em lại khóc thành thế này?” Lâm Tuyết hỏi: “Lại bị đuổi ra à?”

Vân Đóa lắc đầu, một lúc lâu sau mới nghe thấy cô bé nghẹn ngào thốt lên: “Anh ấy, anh ấy bảo . . . để em, em và Lâm Á Linh cùng . . . chung sống hoà bình! Còn bảo ... em chỉ là tình nhân của anh ấy. . . Hu hu. . .” Nói xong lời cuối, cô bé lại khóc không thành tiếng, có thể thấy đang đau lòng tới cực điểm.

Hóa ra là vậy! Lâm Tuyết cảm thấy Lương Thiên Dật quá mức rồi! Nếu anh ta không thể chấp nhận Vân Đóa lần nữa thì có thể từ chối cô bé chứ tại sao lại nói ra yêu cầu quá đáng trên? Bảo Vân Đóa chung sống hòa bình với Lâm Á Linh ư? Đây là niên đại nào chứ? Chẳng lẽ anh ta muốn thê thiếp cùng phòng à?

Vân Đóa đáng thương nên mới khiến người đàn ông kia được đăng đàn lăng đảo đầu!

Lâm Tuyết không nói gì thêm, cô kéo Vân Đóa, lấy khăn ướt từ trong túi ra, giúp cô bé lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc đến mức dơ hết, “Người đàn ông kia nếu còn chút lương tâm đã không để em ngồi một mình ở cửa khóc thành thế này! Sao em không ngấm lại, trái tim anh ta ác như vậy thật ra là vì. . .” Lâm Tuyết ngừng một chút, đối với Vân Đóa mà nói, tuy cảm thấy sự thật có hơi tàn nhẫn, nhưng cô phải để cô bé thấy rõ sự thật, tránh tiếp tục tổn thương tới người vô tội hết lần này đến lần khác. Cô đành nhẫn tâm, nói rõ cho Vân Đóa biết: “Vì hiện tại anh ta không yêu em! Nếu anh ta yêu em thì không cần tổn thương em như vậy, càng không nỡ khiến em đau lòng như vậy!”

Anh ta không hề yêu cô! Tin này làm Vân Đóa đau long hơn! Bản thân cô biết phần lớn những gì Lâm Tuyết nói là sự thật, có điều cô không chịu đối mặt với hiện thực mà thôi! Trong mắt Lương Thiên Dật, cô không

còn thấy nhu tình lưu luyến từng có trước kia, chỉ thấy sự lãnh khốc coi thường và giọng điệu mỉa mai tàn nhẫn.

“Đừng buồn nữa, vì người đàn ông như vậy. . . Không đáng đâu!” Lâm Tuyết cầm bàn tay bé nhỏ, nói: “Đi thôi!”

Vân Đóa hoang mang lo sợ, cô không biết mình nên làm thế nào để có thể khôi phục được tình cảm 2 năm trước giữa mình và Lương Thiên Dật, để anh ta không đối xử lãnh khốc tàn nhẫn với cô, dù phải đổi bằng tính mạng mình, cô cũng vui lòng!

“Đừng nghĩ ngợi gì!” Lâm Tuyết hiểu tâm tình Vân Đóa, bởi bản thân cô đã từng trải qua. Cô đưa cho cô bé một chiếc khăn tay, ấm áp nói: “Tự em lau đi! Chúng ta lên xe nào!”

*

Hai người bước vào quán cà phê lần trước tới chơi, Lâm Tuyết kéo Vân Đóa ngồi xuống, gọi hai ly sữa nóng và mấy đĩa bánh kem vừa ra lò.

Vân Đóa đã ngừng khóc, nhưng giữa chừng vẫn bật ra tiếng nấc nghẹn ngào, cánh mũi hồng hồng, ánh mắt như tiểu bạch thỏ.

“Chị mua quà sinh nhật cho Thư Hoa rồi nhưng lại không có thời gian đích thân tặng anh ấy, em giúp chị chuyển tới anh ấy nhé!” Lâm Tuyết lấy ra một hộp trang sức, đặt lên bàn trà.

Vân Đóa kéo qua, mở ra liền thấy chiếc kẹp cà vạt màu vàng nạm kim cương đẹp đẽ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở hé ra một nụ cười nhợt nhạt: “Thật là đẹp! Nhất định anh trai sẽ thích!”

“Thích là được rồi!” Lâm Tuyết thấy sắc mặt cô bé dần dần sáng lên, rõ ràng đã thoát khỏi cảm giác đau lòng muốn chết, trong lòng cô cảm thán: quả thật Vân Đóa khác mình. Dù lúc ấy khóc rất thương tâm, như đứa trẻ bị mất kẹo, nhưng chỉ chốc lát sau, cô bé đã có thể dứt bỏ chuyện kia rồi, không giống bản thân cô, đoạn thời gian bị Mạc Sở Hàn phản bội và thương tổn, mỗi ngày cô đều sống trong mây đen mù sương.

“Anh trai sẽ tới đây ngay lập tức! Em cầm nó giao tận tay anh ấy, nhất định anh ấy sẽ vui!” Vân Đóa cười ngọt ngào, nhưng do khóc khá lâu, theo phản xạ có điều kiện lại nấc lên một tiếng.

“Cái gì cơ?” Lâm Tuyết giật mình, hỏi: “Anh trai em tới ngay tức thì à? Sao anh ấy biết chúng ta ở trong này?”

“Lúc đi trên đường, em đã gửi tin nhắn cho anh ấy!” Vân Đóa nói xong, thấy Lâm Tuyết như có chút không vui, cô bé vội vàng nói: “Rất xin lỗi chị! Em đã không được sự đồng ý của chị trước, vì anh trai bảo, đợi khi chị tặng quà, nhất định phải báo với anh ấy, nếu không anh ấy sẽ không vui!”

Lúc anh trai không vui, cô bé cũng không vui! Vân Đóa hy vọng tâm tình anh trai tốt lên, mà người duy nhất có thể khiến tâm tình anh ta phấn chấn cũng chỉ có Lâm Tuyết.

Thấy Vân Đóa thấp thỏm, Lâm Tuyết không đành lòng trách mắng cô, chỉ nhàn nhạt nói: “Quà chị đã đưa em, em chuyển cho Thư Hoa đi!”

“Chị phải đi sao? Chờ một chút! Anh em lập tức sẽ đến!” Vân Đóa nóng nảy, vội vàng ngăn lại.

Lâm Tuyết đứng dậy, “Trong quân khu còn có việc bận, chị chỉ xin nghỉ vài giờ, phải mau về thôi!”

Cô vừa quay đầu đã bắt gặp Vân Thư Hoa đang đến, quả là đúng lúc.

“Tuyệt, ” Vân Thư Hoa vẫn ôn nhu nhàn nhàn như trước, chưa nói đã cười, hương vị thập phần lịch sự. “Anh đến trễ rồi!”

Lâm Tuyết không ngờ người đàn ông này tới đúng lúc như vậy, cô hạ mắt, không nói gì.

“Anh, anh xem đây là quà chị Lâm Tuyết tặng sinh nhật anh đó!” Vân Đóa như hiến vật quý đưa kẹp cà vạt đến trước mặt Vân Thư Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên hỏi hân: “Đẹp không?”

Vân Thư Hoa nhìn món trang sức trong hộp quà, anh ta nhận lấy, nhưng vẫn quan sát khuôn mặt em gái, giọng nói nhu hòa có chút lạnh ý: “Em lại khóc sao?”

Vân Đóa vội vàng cúi mặt, không hé răng.

Đôi mắt đẹp hiện lên rồi rắm, thấy em gái khổ sở vì tình, Vân Thư Hoa đau lòng mà không biết làm sao. Một tay anh ta cầm hộp trang sức Lâm Tuyết tặng, một tay kéo Vân Đóa qua, dịu dàng khuyên nhủ: “Nghe lời anh, sau này không được tới Lương gia tìm anh ta nữa!”

“Ừm!” Ngoài sự dự đoán của hai người, Vân Đóa gật đầu đáp lại rất sung sướng. “Sau này em không tới Lương gia tìm anh ấy nữa!” Nói xong, cô dường như rất chật vật, cắn cắn môi, nói tiếp: “Tay chân em vụng về, không chừng thấy em anh ấy sẽ thêm tức giận, tâm tình không tốt đối với thân thể Thiên Dật mà nói lại càng không tốt!”

“ . . .” Hóa ra đây là nguyên nhân a! Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa nhất thời đều tỏ ý không biết nói gì thêm.

“Lâm Tuyết, ba ngày tới chính là tiệc sinh nhật của anh trai em, chị có thể đến tham dự không? Em với chị cùng đi!” Vân Đóa vứt bỏ vấn đề khiến cô vừa rối rắm vừa đau khổ, ngược lại chuyển lực chú ý sang những chuyện khác.

Thoạt nhìn Vân Đóa dường như hồn nhiên nhược trí, thật ra bọn họ đâu biết, đây là phản ứng bảo vệ tinh thần theo bản năng của người bệnh. Trong trí nhớ Vân Đóa có một đoạn trống, ghi lại ký ức bị thẩm thấu khổ nhất cô từng trải qua, hiện giờ đoạn trí nhớ ấy đã bị chính cô xé rách. Cô hoàn toàn không nhớ trước khi xuất ngoại mình đã trải qua việc gì, càng không nhớ nổi vì sao mình muốn xuất ngoại!

Để tránh bị suy sụp, hệ thần kinh bản thân có năng lực bảo vệ, quên đi chuyện quá đau khổ!

Tinh thần Vân Đóa đau ốm chưa khỏi hẳn, hôm nay khóc lóc thảm thiết khiến tâm hồn bị thương nghiêm trọng, nguyên khí tổn thương nặng nề. Tình cảm đối với Lương Thiên Dật rơi vào tuyệt vọng, cô bắt đầu giống hai năm trước, khóc xong một hồi liền lựa chọn che giấu đoạn ký ức về người đàn ông khiến cô đau lòng muốn chết. (khổ rồi, đợt rét đậm của Lương đại thiếu đã tới!)

Bất kể thế nào, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Đóa thuần khiết khờ dại chẳng giống cô gái thất tình đau thương buồn bã không phấn chấn, Lâm Tuyết rất vui mừng. Nhưng nguyện vọng kia cô khó có thể trả lời thuyết phục, bởi cô thực sự không muốn có bất kỳ dính dáng dư thừa nào cùng Vân Thư Hoa nữa.

“Mấy ngày nay trong quân khu thật sự nhiều việc! Nếu không phải chị nghe thấy em khóc đến mức thương tâm trong điện thoại, lo em gặp chuyện không may thì ngay cả thời gian xin nghỉ cũng không xin được đâu!” Lời Lâm Tuyết cũng không hoàn toàn là biện lý do, cô quả thực rất bận. Buổi chiều ở quân khu có việc, sáng mai cần theo Lương Tuấn Đào đến quân bộ mở hội nghị sớm, còn đáp ứng yêu cầu của Bùi Hồng Hiến tham gia thẩm vấn nữ gián điệp Duẫn Lệ Na mang tên giả Hoàng Y Na. Hơn nữa, ngày mốt chính là sinh nhật Lương Thiên Dật. . .

Vân Đóa còn muốn nói thêm, Vân Thư Hoa liền cản cô, khuôn mặt đẹp hơi hơi thất vọng, anh ta nói: “Thôi!”

Anh ta rất hiểu, cố ép thì dưa không ngọt. Nếu Lâm Tuyết không bằng lòng, cưỡng ép cũng có ý nghĩa gì đâu? Trong lòng âm thầm uể oải, anh ta không biết phải làm thế nào thì quan hệ giữa mình và Lâm Tuyết mới khôi phục được sự tín nhiệm, tin cậy trước kia.

Bước chân Lâm Tuyết có chút gấp gáp nên hộp trang sức trong túi áo khác bị rơi ra. Cô vội cúi xuống nhặt, kết quả chưa gì đã xuất hiện bàn tay to khác đoạt trước một bước, nhặt hộp trang sức kia lên.

“Đó là của tôi!” Lâm Tuyết vội vàng lên tiếng, cô ngẩng đầu vừa lúc bắt gặp gương mặt tuấn tú quen thuộc đến mức có chút xa lạ – là Mạc Sở Hàn! Cô không thể tưởng được hắn sẽ tới nơi này! Ổn định tinh thần, Lâm Tuyết trầm mặt, cô lập lại lời mình lần nữa: “Đó là của tôi!”

Mạc Sở Hàn cầm hộp trang sức nhưng không có ý trả vật về cho chủ, đôi mắt u lãnh chuyển sang Vân Thư Hoa, ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc hộp có bề ngoài thoạt nhìn giống nhau như đúc trên tay đối phương. “Sao? Ở đây tổ chức hoạt động gì à? Thấy ai cũng có vật kỷ niệm nhỉ?”

Khuôn mặt Lâm Tuyết ửng đỏ, hai chiếc kẹp cà-vạt đều cùng thương hiệu, đương nhiên hộp đựng bên ngoài giống nhau như đúc rồi! Nhưng đây là chuyện của cô, cô không cho rằng Mạc Sở Hàn có quyền được hỏi. “Xin anh trả lại đồ cho tôi! Bởi anh không có phần!”

Mạc Sở Hàn bắt đầu nổi giận, chẳng qua hắn không phát tác ngay tại chỗ mà kiềm chế lửa nóng, bước đến trước mặt Vân Thư Hoa, nhướn mày hỏi: “Cầm trong tay cái gì thế?”

Vân Thư Hoa lui về sau một bước, đề phòng bị cướp liền vội giấu chiếc kẹp cà vạt kia đi, khi đã chắc chắn không bị Mạc Sở Hàn cướp mất, lúc này anh ta mới hơi hơi đắc ý khoe khoang đáp lời: “Sinh nhật tôi, Lâm Tuyết đặc biệt tặng quà sinh nhật!”

Không thể phủ nhận, Mạc Sở Hàn đã bị vẻ mặt đắc ý của anh ta tổn thương, đôi mắt đẹp dấy lên ngọn lửa phẫn nộ, hắn cười nhạt khinh thường: “Thứ đồ rách mà cũng đáng cao hứng đến thế à?” Nói xong, hắn mở hộp trang sức trên tay mình ra, nhìn thấy bên trong đặt một cái kẹp cà vạt, hắn ngẩn ngơ, muốn lấy ra.

“Đừng chạm vào!” Lâm Tuyết đi tới, khuôn mặt như bao phủ sương lạnh, cô lần nữa ra lệnh: “Xin trả lại đồ cho tôi!”

Mạc Sở Hàn hừ lạnh một tiếng, lấy kẹp cà vạt ra, sau đó vứt hộp dưới chân, hắn đi về phía trước một bước cố ý đập vỡ nó. “Đây là chuẩn bị cho Lương Tuấn Đào sao?”

Thấy Mạc Sở Hàn giờ kẹp cà vạt ra quơ quơ, Vân Thư Hoa giật mình không nhỏ, anh ta nhanh chóng lấy cái của mình ra, so sánh một chút, kiểu dáng giống nhau kinh người.

“Ha ha. . .” Mạc Sở Hàn cười ha ha, trào phúng nói: “Là song thai à? Sao bộ dạng giống vậy? Cô lấy từ chỗ bán sỉ đồng nát nào thế?”

Lâm Tuyết đâu ngờ việc mình lo lắng nhất kết quả vẫn xảy ra! Điều do tên du côn Lương Tuấn Đào kia mới trở thành như bây giờ. Cô hơi ngượng ngùng, vẫn giải thích một câu: “Hai chiếc kẹp này cùng thương hiệu, nhưng kiểu dáng không hoàn toàn giống nhau! So sánh cẩn thận, có thể nhìn ra khác biệt!”

“Cắt!” Mạc Sở Hàn dứt khoát ném cái kẹp cà vạt kia vào Vân Thư Hoa, hắn khinh miệt nói: “Hàng này số lượng bán sỉ giá rẻ mà mày cầm coi như bảo bối! Mày rất thích à? Còn sợ tao cướp hả? Cái này cũng tặng mày nốt! Cho dù cô ta cho tao, tao cũng không muốn!”

Vân Thư Hoa cầm hai chiếc kẹp, khuôn mặt tuần tú lúc đỏ lúc trắng. Một lúc lâu sau anh ta mới nâng mắt hỏi Lâm Tuyết như cô gái xấu hổ: “Cái này là tặng ai? Lương Tuấn Đào à?”

Lâm Tuyết lắc đầu, đáp: “Cái này em chuẩn bị tặng Lương Thiên Dật! Ngày mốt là sinh nhật anh ấy!”

“Ừ, ” Vân Thư Hoa gật gật đầu đã hiểu, anh ta đi đến cạnh Lâm Tuyết, đưa chiếc kẹp cho cô. Đồng thời nở nụ cười cái ôn nhả: “Đừng có làm mất nữa!”

“Cám ơn!” Lâm Tuyết cầm lại chiếc kẹp bị mất, có tí phức tạp khác thường với Vân Thư Hoa. Anh ta vẫn vậy, bất kể lúc nào cũng tôn trọng cảm thông cho cô, vĩnh viễn không cố ý gây khó khăn cho cô.

“Giữa chúng ta còn phải dùng từ cảm ơn sao?” Trên môi Vân Thư Hoa là ý cười ầm áp, anh ta chăm chú nhìn vào mắt cô đưa tình ẩn tình: “Tuyết, đừng nói lời khách khí với anh!”

Mạc Sở Hàn thấy hai người quả thực như là liếc mắt đưa tình với nhau, hắn không khỏi phẫn nộ. Liền tiến lên đẩy Vân Thư Hoa một cái rồi mắng chửi: “Bớt ghê tởm đi! Mày đắc ý cái gì? Tao cảnh cáo mày, nếu tao muốn mạng mày, Lý Văn San cũng không bảo vệ nổi!”

Vân Thư Hoa lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì.

Lúc này, Vân Thư Hoa ần nhiên đối lập hẳn với Mạc Sở Hàn bức người, Lâm Tuyết nhìn không được, cô bước lên trước một bước, theo bản năng chắn Vân Thư Hoa ở sau mình, đẩy mắt trong veo ngưng tụ băng lạnh bắn về phía Mạc Sở Hàn: “Ác giả ác báo, anh không tin cứ chờ mà xem!”

Cô lại đi nói giúp cho Vân Thư Hoa! Mạc Sở Hàn tức giận quá chừng, thiếu chút nữa đã vung quả đấm vào Lâm Tuyết. Vất vả kìm chế xúc động bạo lực, hắn xiết chặt tay, quơ quơ trên mũi cô: “Tội chờ, cô có bản lĩnh gì cứ xuất ra đi!”

“Tuyết, em mau trở lại quân khu! Nơi này đã có anh!” Vân Thư Hoa kéo Lâm Tuyết, đẩy cô về phía cửa: “Đi mau! Đừng để hắn thương tổn em!”

Lâm Tuyết nhìn Vân Thư Hoa lần nữa, làm cách nào cô cũng không thể liên hệ người đàn ông ôn nhu khiêm tốn, khoan dung thiện lương lịch sự trước mắt với thứ tối tăm u ám. Anh ta vẫn giống trước kia, vì cô nghĩ suy khắp chốn, sợ cô phải chịu bất cứ sự thương tổn và ức hiếp nào.

Nghe nói Mạc Sở Hàn đã trở về, Vân Thư Hoa liền chủ động đề nghị giải trừ hôn ước với cô, bởi anh ta biết cô vẫn luôn yêu Mạc Sở Hàn sâu sắc. Anh ta chưa bao giờ ép buộc cô, cũng không cưỡng ép cô làm chuyện không tình nguyện.

Lâm Tuyết không tìm ra lý do khiến mình và anh ta xa cách nhau, nhưng quả thực cô và Vân Thư Hoa xa cách vì Thư Khả!

Vì sao cô tin Thư Khả mà không tin Vân Thư Hoa? Anh ta thừa nhận có lén lút lui tới với Thư Khả nhưng chỉ để có thể cứu cô ra!

“Chúng ta cùng đi thôi, không cần để ý kẻ điên này!” Lâm Tuyết chủ động giữ chặt tay Vân Thư Hoa và Vân Đóa, cùng hai anh em họ bước ra ngoài.

“Đứng lại!” Mạc Sở Hàn đâu chịu từ bỏ ý đồ, hần bước lên trước một bước, chặn ba người lại lần nữa.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Lâm Tuyết trợn mắt nhìn hắn, quả thực không từ ngữ nào có thể sử dụng được để hình dung về sự ti tiện của người đàn ông trước mắt này.

“Đừng bày ra vẻ mặt như đề phòng trộm cướp thế, tôi mới không thêm đồ trong tay cô!” Giọng Mạc Sở Hàn muốn bao nhiêu chua xót thì có bấy nhiêu, hần quá phần nộ rồi. Sinh nhật Vân Thư Hoa và Lương Thiên Dật Lâm Tuyết đều chuẩn bị quà tặng, mà sinh nhật hần cũng sắp tới, đến cả ít lời dễ nghe cô cũng keo kiệt với hần.

Đau lòng Lâm Tuyết không nhường nhịn chút nào, cô cười lạnh nói: “Dù anh thích thì tôi cũng không cho anh!”

Mạc Sở Hàn như bị đâm một dao, hần suýt nữa kích động nhảy dựng lên, tay nắm chặt xương kêu răng rắc, răng nghiến ken két, hần hung hăng nhổ một hơi: “Xì! Không biết lấy từ đồng bán sỉ đồng nát nào, chỉ những kẻ không có tiền chưa thấy đồng tây mới có thể thích!”

Vân Thư Hoa cũng không tức giận, ngược lại còn rất bình tĩnh, chiếc kẹp kim cương được cất cẩn thận vào túi áo, anh ta mỉm cười nói: “Tôi thực sự thích! Đây là món quà Lâm Tuyết tự tay tặng tôi, dù là khối sắt vụn, tôi cũng sẽ coi như bảo bối cất kỹ!”

Lâm Tuyết ngoái đầu nhìn anh ta, người đứng sau tươi cười ôn nhu, trong đôi mắt đẹp đầy ắp nhu tình ấm áp như thể đang nói với cô: yên tâm, anh không bị Mạc Sở Hàn châm ngòi đâu, bất kể lúc nào, bất kể phát sinh chuyện gì, anh vĩnh viễn sẽ đứng bên em.

“... Sinh nhật tôi, Thư Khả vì tôi mà đặc biệt mời thợ thủ công nổi tiếng thế giới tới may âu phục, còn tự tay đan áo len cho tao! So với quà tặng của cô ấy, của mày tính là gì?” Mặt mũi Mạc Sở Hàn tràn đầy ác độc đùa cợt, hần hung hăng nhìn chằm chằm Vân Thư Hoa, trong lòng lại nghĩ – sớm muộn gì cũng sẽ giết tiểu tử này!

Áo len ư? Lâm Tuyết hơi rung động, cô không khỏi nhớ tới trước kia mình từng đan găng tay cho Mạc Sở Hàn, hần đeo rất thích liền bảo đợi đến sinh nhật hần đòi cô tặng hần một chiếc áo len đan tay.

Để đan chiếc áo ấy, Lâm Tuyết đã đi hỏi thăm những người bên cạnh giỏi đan lát, từ việc chọn sợi len, độ dày, màu sắc đến kiểu hoa văn đều hao tổn tâm huyết. Nhưng khi đó tất cả là vì hần, cô bận rộn nhưng hạnh phúc, hoàn toàn không thấy mệt!

Đợi tới sinh nhật Mạc Sở Hàn, cuối cùng cô cũng đan xong một chiếc áo len nam đẹp đẽ, nhớ rõ lúc ấy hần mặc trên người, vui vẻ đến mức nói tràn giang đại hải. Trời rất nóng nhưng làm thế nào hần cũng không chịu cởi ra, buổi tối khi ngủ say cũng mặc, kết quả, hôm sau phát hiện sống lưng nổi đầy rôm. . .

Chuyện cũ, nhớ tới lần nữa, chua xót đã hoàn toàn thay thế kỷ niệm ngọt ngào từng có. Khóe môi giương lên, đáy mắt trong veo dâng lên lệ quang, đoạn ký ức kia đã hoàn toàn biến mất, hầu như không còn tình cảm.

“Trời rất nóng mà cô ta đan áo cho anh à?” Vân Thư Hoa tỏ ra không hiểu nổi, “Nào cô ta bệnh rồi!”

Không phải nào Thư Khả bệnh mà là Mạc Sở Hàn yêu cầu cô ta đan áo ình. Thư Khả đan cái áo này mất gần một năm, vì vậy mà thay thế được chút ít địa vị của Lâm Tuyết trong lòng Mạc Sở Hàn.

Năm đó Mạc Sở Hàn rời thành phố phiêu bạt nước ngoài, hắn không cẩn thận làm mất chiếc áo quý giá, từ đó về sau trong lòng liền thấy tiếc nuối. Hắn bảo Thư Khả đan ình lần nữa, hắn nói, chờ khi áo len đan xong cũng là lúc hắn hoàn toàn quên đi Lâm Tuyết!

Đáng tiếc, áo len đan xong nhưng ngay đến hứng thú mặc thử Mạc Sở Hàn cũng không có nổi. Hắn càng không có cách nào để quên Lâm Tuyết, bởi vì tên cô đã khắc vào xương tủy hắn, khắc sâu trong lòng hắn, vĩnh viễn không quên được!

“Cái này gọi là tình cảm thực sự! Lâm Tuyết chưa bao giờ dụng tâm với mày, đương nhiên mày sẽ không hiểu!” Mạc Sở Hàn cảm thấy hơi choáng đầu, tình trạng thân thể hắn không cho phép hắn kích động quá mức, nếu không sẽ xuất hiện biến chứng của bệnh.

“Tôi không cần hiểu!” Vân Thư Hoa giữ chặt tay Lâm Tuyết, chặn đường đi của Mạc Sở Hàn, nói: “Xin anh tránh ra! Chúng tôi phải đi rồi!”

Mạc Sở Hàn càng phẫn nộ, hắn giận dữ, trái lại cười mà nói: “Chúng tôi? Mày và cô ấy có quan hệ thế nào? Lại dám đồng dạng tự xưng chúng tôi? Vân Thư Hoa, tao muốn nói với Lý Văn San, cô ta đang bận rộn chuẩn bị tiệc sinh nhật vì mày, sau lưng cô ta mày lại xum xoe với đàn bà khác, xem xem cô ta còn có thể giúp mày hay không!”

“Anh nói với cô ta đi! Tôi không sợ!” Vân Thư Hoa hoàn toàn cùng chung chiến tuyến với Lâm Tuyết, cùng cô đối đầu với Mạc Sở Hàn: “Vì Tiểu Tuyết, việc gì tôi cũng có thể làm!”

Hai người đàn ông vì một cô gái mà âm ỉ trong quán cafe cũng không kỳ lạ, trước kia ở đây còn xảy ra trò khôi hài: vung tay đánh nhau vì đàn bà. Quản lý không hề tiến lên can thiệp, chủ yếu vì thấy khí độ, cách ăn mặc của 2 đôi nam nữ kia đều không giống người thường, anh ta sợ đắc tội với người không thể trêu vào, rõ ràng cứ giả câm giả điếc.

Thôi Liệt theo sau Mạc Sở Hàn, anh ta nhỏ giọng nỗ lực khuyên giải: “Thiếu gia, chúng ta đi thôi! Anh không thể tức giận, muốn dạy dỗ bọn họ có thể đợi sau này hẵng nói!”

“Hôm nay tôi càng muốn dạy bảo hắn hơn!” Mạc Sở Hàn chỉ vào Vân Thư Hoa vừa trêu chọc mình, tuyên bố nhất định phải đánh anh ta.

Vân Thư Hoa là người lịch sự, đương nhiên không biết đánh trả, sao Lâm Tuyết có thể trơ mắt nhìn anh ta vì mình mà bị đánh, để bảo vệ anh ta, cô đưa tay ra trước Mạc Sở Hàn.

“Họ Vân kia, có gan thì đấu một mình với tao, núp sau lưng đàn bà định làm gì? Đồ nhu nhược yếu đuối!” Thật ra Mạc Sở Hàn không thực sự động tay với Lâm Tuyết, hắn khoa tay múa chân hai chiêu, liền ngừng lại, sau đó đau mắt Vân Thư Hoa.

Tình hình hơi hỗn loạn, không ai chú ý tới có một bóng dáng cao lớn yên lặng đến gần không một tiếng động, hắn đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt đã lâu.

Cho tới khi Mạc Sở Hàn và Vân Thư Hoa vì chiếc kẹp cà vạt bắt đầu xung đột, thấy Lâm Tuyết kẹp ở giữa, xô đẩy kéo đánh, cuối cùng người đàn ông kia không kiềm chế nổi lửa giận.

“Lâm Tuyết!” Một giọng nói khiển trách đột nhiên vang lên, sau đó đã thấy Lương Tuấn Đào với khuôn mặt âm trầm đi tới, ánh mắt như dao lạnh quét qua người đứng chung quanh một lần, môi mỏng mím lại, giọng lạnh lùng: “Cho em nghỉ ngơi mấy giờ chứ không cho em ở đây nhìn hai vị hôn phu tiền nhiệm của mình tranh giành tình nhân!”

Lâm Tuyết đầu ngơ Lương Tuấn Đào lại đích thân qua đây, cô nâng mắt nhìn Triệu Bắc Thành đứng sau hắn, người kia nhún nhún vai, tỏ vẻ anh ta cũng bất ngờ với quyết định của Thủ trưởng.

Vân Đóa thấy Lương Tuấn Đào nổi giận, vội vàng cố lấy dũng khí bước lên trước, giải thích giúp Lâm Tuyết: “Nhị thiếu gia đừng tức giận, chị Lâm Tuyết vì đưa quà sinh nhật cho anh trai tôi nên mới tới nơi này, anh

đừng hiểu lầm chị ấy!”

Lương Tuấn Đào không để ý tới Vân Đóa, cánh tay dài duỗi ra, xách Lâm Tuyết từ giữa hai người đàn ông kia lại, sau đó bá đạo ôm vào ngực mình, lúc này hắn mới nâng đôi mắt tàn bạo liếc nhìn hai vị tình địch.

Khóe môi lạnh lạnh giương lên, hắn nhướn mày nói với bọn họ: “Đánh à, ầm ỹ à! Đừng dừng lại! Tiếp tục, tiếp tục đi!”

Đối thủ cấp quan trọng xuất hiện, đương nhiên Mạc Sở Hàn không cần tiếp tục lãng phí sức lực vào Vân Thư Hoa nữa. Hắn xoay người cười lạnh, không nhường nhịn chút nào mà chống lại cái nhìn của Lương Tuấn Đào, vỗ vỗ tay, khiêu khích giương cằm lên.

Lương Tuấn Đào lấy chiếc kẹp cà vạt từ trong túi áo Lâm Tuyết ra, dứt khoát ném xuống đất. Chiếc kẹp kim cương tinh xảo sáng choang nảy lên trên sàn gỗ, chói lọi rực rỡ, còn hắn lại giống như ném đi một đồng xu, hoàn toàn khinh thường. “Chỉ vì chút đồ vật nhỏ mà đánh nhau một hồi? Hai người các anh thật có tiền đồ quá! Tiếp tục đánh đi, ai thắng người ấy lấy!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Sở Hàn biến thành màu gan lợn, hắn hận không thể xông lên bóp chết Lương Tuấn Đào, từng câu từng chữ của đối phương như dao nhỏ đâm trúng chỗ yếu của hắn! Đúng vậy, sở dĩ hắn ngăn cản, dây dưa không ngớt với Lâm Tuyết và Vân Thư Hoa chính là vì cái kẹp này!

Vì cái gì mà ngay đến sinh nhật Vân Thư Hoa và Lương Thiên Dật đều có quà tặng, còn hắn cái gì cũng không có? Nhưng hắn sẽ không để Lâm Tuyết biết mình cảm thấy đau lòng phần nộ cỡ nào, càng không để Lương Tuấn Đào ở bên cạnh xem cảnh náo nhiệt.

Hắn nhắc chân vừa chuẩn bị bước đi lại bị Lương Tuấn Đào giành trước, bay lên tung cước đá trúng mắt cá chân của hắn, vì vậy, Mạc Sở Hàn kêu thảm một tiếng rồi ngồi thụp xuống ôm mắt cá chân bị đá đau đến mức cả người run rẩy!

“Thiếu gia!” Thôi Liệt vội vàng chạy lên, anh ta đỡ lấy Mạc Sở Hàn, hỏi: “Anh thế nào rồi?”

Mắt cá chân Mạc Sở Hàn suýt nữa bị Lương Tuấn Đào đá gãy, hắn tràn đầy mồ hôi lạnh, nói không nên lời.

Lương Tuấn Đào thông thả tao nhã cúi người, hắn nhặt kẹp cà vạt lên, đi về phía Mạc Sở Hàn đang ôm chân rên rỉ, quơ quơ chiếc kẹp kim cương trước mặt đối phương, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nhẹ nhàng nói: “Cái này nếu không phải quà sinh nhật Lâm Tuyết chuẩn bị cho anh trai tôi, tôi có thể tặng cậu, không hề gì! Nhìn đi? Vân Thư Hoa cũng có một cái tương tự, chẳng phải cái gì đáng giá! Thứ tốt thật ra nằm ở đây!”

Lương Tuấn Đào bỏ kẹp vào túi áo, đưa bàn tay đeo nhẫn ra trước mặt Mạc Sở Hàn, khoe khoang nói: “Bà xã tặng cho tôi đây, sao nào? Rất đẹp hả?”

82. Q.2 - Chương 25: Hóa Ra Chỉ Là Một Vở Kịch !

Mắt Mạc Sở Hàn vằn đỏ, khuôn mặt tuần tú xanh mét, hơi thở nghẹn lại trong lồng ngực, suýt nữa rời bỏ. Hắn nghiến răng vung nắm đấm vào Lương Tuấn Đào nhưng bị đối phương giành trước, bắt được cổ tay rồi phản công một cái.

“Rắc!” Xương cốt rời khỏi vị trí, cổ tay hắn bị vặn bẻ. “A!” Mạc Sở Hàn gấp gấp kêu đau, mồ hôi bên thái dương rơi xuống, hắn cắn răng nhịn vào không hé răng.

“Xem tính tình cậu kìa!” Lương Tuấn Đào khinh thường đẩy hắn ra, phỉ phỉ tay, động tác đứng dậy vẫn thông thả ung dung như trước.

Thôi Liệt vội chạy đến đỡ lấy Mạc Sở Hàn, anh ta hung hãn nhìn chòng chọc Lương Tuấn Đào một cái, ánh mắt muốn bao nhiêu ác độc liền có bấy nhiêu.

Lương Tuấn Đào trở về bên cạnh Lâm Tuyết, một tay kéo cô vào lòng, một tay xoa nhẹ gò má xinh đẹp, ý cười bên môi ngấm ngấm ma mị: “Bà xã, em là bông hoa xinh đẹp, khó tránh khỏi việc gọi ong mật đến vo ve vây quanh. Sau này chú ý một chút, ra cửa dẫn theo anh làm hộ hoa sứ giả, con sâu nào dám tơ tưởng em, ông xã đây sẽ thay em đập chết hẳn!”

“...” Dù sao hẳn cũng chưa nói cô là thịt thối gọi ruồi bọ đến, Lâm Tuyết lườm Lương Tuấn Đào một cái, đẩy bàn tay đặt ở eo mình ra, xoay người lập tức rời đi.

Lương Tuấn Đào cũng không tức tối, hẳn xoay người lại, liếc hai anh em Vân gia đang nhìn trộm mặt nhau, lại nhìn Mạc Sở Hàn với mắt cá chân bị thương, cổ tay bị bẻ, lạnh lùng phác ra nụ cười châm biếm, cảnh cáo nói: “Lần sau nếu tiếp tục để tôi thấy hai người các anh chẳng có việc gì cũng vây quanh bà xã tôi, tôi dứt khoát - đập - chết - không - thương - lượng!”

*

Trở lại Lý gia, Vân Thư Hoa để Vân Đóa đi tắm nước ấm, thay quần áo đẹp, buổi tối đưa cô cùng đi ăn cơm.

Vân Đóa luôn nghe lời anh trai, liền theo người giúp việc tới phòng tắm.

Đuổi Vân Đóa đi rồi, Vân Thư Hoa vào thư phòng riêng, sau đó dùng điện thoại cá nhân bấm một dãy số.

Khuôn mặt tuần tú của người đàn ông ngưng trọng, anh ta cầm ống nghe như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Điện thoại vang lên vài tiếng, kết nối xong, từ bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc của Lâm Tuyết: “Thư Hoa, anh tìm em sao?”

Sắc mặt Vân Thư Hoa ứ đọng, đôi mắt đẹp hiện lên thần sắc ngọt ngào xen lẫn thống khổ, một lúc lâu sau anh ta vẫn chưa lên tiếng.

“Thư Hoa, là em nè! Em là Lâm Tuyết, anh có nhớ em không? Em cũng rất nhớ anh!” Giọng Lâm Tuyết vẫn trong trẻo êm tai như vậy khiến anh ta hồn nhiên mộng nhiều (1). Nhưng lời nói kia cả đời này cũng không có khả năng là nói với anh ta. “Thư Hoa, sao thế? Chẳng lẽ nghe thấy giọng nói của em lại vui mừng đến độ choáng váng sao? Em yêu anh!”

Cả người chấn động, biết rõ là giả, nhưng Vân Thư Hoa vẫn xúc động sâu sắc. Cô nói yêu anh ta! Cô nói yêu anh ta! Lâm Tuyết nói yêu anh ta...

“Ha ha ha...” Từ điện thoại truyền tới tiếng cười chói tai, là giọng con gái trẻ trung nhưng hoàn toàn khác Lâm Tuyết: “Giỡn với anh thôi, anh không nên tưởng thật chứ! Ha ha ha...” Cất tiếng cười trong chốc lát, cô ta lại đổi giọng, giọng nói thần kì giống y Lâm Tuyết: “Thư Hoa, em là Lâm Tuyết, em nhớ anh! Em rất nhớ anh!”

“Câm miệng!” Vân Thư Hoa mạnh mẽ nhắm chặt mắt, xua đuổi loại mê hoặc trầm luân này, anh ta mở miệng, tiếng nói ôn hòa trước giờ trở nên hờn giận: “Đằng Nguyên Thiên Diệp, loại trò chơi này không hay chút nào!”

“Ha ha...” Giọng cười con gái biến thành tiếng leng keng dễ nghe, giòn tan như châu ngọc chạm vào nhau, cất tiếng cười trong chốc lát, đột nhiên tiếng cười dễ nghe biến thành giọng đàn ông cảnh cáo mang theo sát khí mười phần: “Lần sau nếu tiếp tục để tôi thấy hai người các anh không có việc gì cũng vây quanh bà xã tôi, tôi dứt khoát sẽ đập - chết - không - thương - lượng!”

Giọng điệu và âm sắc giống Lương Tuấn Đào như đúc, gần như khiến người ta tưởng lầm rằng Lương Tuấn Đào đang nói chuyện.

Vân Thư Hoa tức giận đến mức cả người run run, anh ta chất vấn cô gái: “Cô theo dõi tôi sao?”

“Người ta quan tâm đến anh mà!” Đằng Nguyên Thiên Diệp khôi phục lại giọng nói của mình, mang theo một tia yếu ớt: “Thư Hoa, người ta nhớ anh! Thực sự nhớ lắm ... nhớ lắm!”

Đáng tiếc, sự nhung nhur của cô ta không cách nào chạm được vào người đàn ông này. Vân Thư Hoa không để lộ chút cảm động nào, anh ta hờ hững, lạnh nhạt trách mắng: “Ồ ào đủ chưa?”

Thấy anh ta có vẻ giận dữ, Đằng Nguyên Thiên Diệp mới không tiếp tục ầm ĩ, cô ta có chút mất hứng: “Mỗi lần gọi điện thoại cho em đều là vì cô gái tên Lâm Tuyết kia, đúng là không thú vị!”

“...” Vân Thư Hoa hơi yên lặng, bởi lần này anh ta gọi cho đối phương vẫn là vì Lâm Tuyết.

“Sao? Lại bị em đoán trúng rồi!” Đằng Nguyên Thiên Diệp để ý không tha, còn sảng giọng nói: “Nếu anh bảo không hỏi chuyện Lâm Tuyết, mà là nhớ thương em, đặc biệt hỏi thăm em, vậy bảo em vì anh làm gì cũng được!”

Nhưng yêu cầu này đối với Vân Thư Hoa mà nói hoàn toàn không làm được! Anh ta chỉ nhớ thương Lâm Tuyết, mỗi lần tìm Đằng Nguyên Thiên Diệp đều là vì cô, bằng không anh ta căn bản không muốn tiếp tục qua lại với cô gái người Nhật này.

“Đừng làm rộn, ” sự tao nhã trời sinh cộng với việc tu dưỡng khiến anh ta ngay cả khi tâm tình không tốt cũng có thể duy trì được phong độ , “Thiên Diệp, anh tìm em có việc!”

“Hừ!” Đằng Nguyên Thiên Diệp hừ lạnh, “Chuyện Lâm Tuyết em mặc kệ!”

“Em phải quản!” Giọng Vân Thư Hoa mềm xuống, dụ dụ dỗ dỗ: “Giúp anh, anh sẽ nhớ kỹ em!”

Đằng Nguyên Thiên Diệp xưa nay không có sức chống cự với sự dịu dàng này, bây giờ cô ta đành hạ vũ khí đầu hàng: “Được rồi được rồi! Lần này anh muốn em làm gì? Vẫn bắt chước giọng cô ta nói chuyện điện thoại với người đàn ông khác ư? Tiếp tục khiến chồng cô ta ghét cô ta!”

Vân Thư Hoa nhăn mày, nói: “Cùng một chuyện làm đến 2 lần, em cho rằng Lâm Tuyết ngu ngốc sao? Hơn nữa Lương Tuấn Đào cũng không dễ gạt như Mạc Sở Hàn!”

Chủ yếu nhất là tính cách Lương Tuấn Đào khác với Mạc Sở Hàn. Dù hiểu lầm Lâm Tuyết, hẳn cũng sẽ cho cô cơ hội và quyền được giải thích, còn tin lời giải thích của cô. Mạc Sở Hàn thì khác, hẳn thẳng tay trừng phạt cô, hoàn toàn không muốn nghe bất cứ lời ngụy biện nào.

“Vậy anh muốn em làm gì đây?” Đằng Nguyên Thiên Diệp bắt đắc dĩ hỏi han, ai bảo cô thích người đàn ông này chứ! Từ lần đầu tiên thấy anh ta ở Nhật Bản, cô đã biết anh ta là kiếp nạn đời này kiếp này mình trốn không thoát!

“Thiên Diệp, anh biết bản lĩnh của em rất cao, lại có nhãn thuật... Trong thời gian này em có thể giúp anh bảo vệ Lâm Tuyết an toàn không? Lý Ngạn Thành muốn ám sát cô ấy, Hoắc gia tùy thời cũng ngấp nghé hi vọng bắt cô ấy làm con tin, tình hình của Lâm Tuyết rất nguy hiểm! Dù có Lương Tuấn Đào bảo vệ, anh sợ có lúc sơ sẩy!”

“Ôi!” Đằng Nguyên Thiên Diệp cười quái dị: “Vân Thư Hoa, anh quả nhiên không khiến em thất vọng! Anh cho rằng em rất nhân nhã sao? Em cho anh biết, gần đây chị bạn yêu đương, không có thời gian phụng bồi!”

*

Sợ Lâm Tuyết không chịu chuyển chỗ ở, tối hôm đó ăn cơm xong, Lương thủ trưởng cố ý đích thân qua ký túc xá thu dọn đồ đạc giúp cô.

Vị Thủ trưởng này! Đúng là hành vi lưu manh vô lại!

Đối với cái tên Lương lưu manh chuyên ngành bá đạo, Lâm Tuyết tỏ ra bất đắc dĩ. Cô cố gắng nói đạo lý cùng hắn: “Em thích thanh tĩnh, trước khi kết hôn em muốn ở ký túc xá độc thân.”

“Muốn thanh tĩnh thì lên núi ẩn cư, trong quân khu nào có gì yên tĩnh?” Lương lưu manh cười nhạt với kháng nghị của cô, động tác trong tay không ngừng lại chút nào. Hắn cất quần áo và đồ dùng vào một cái vali lớn, sau đó khóa lại, cầm lên, lúc này mới nói tiếp: “Hơn nữa, chúng ta đã kết hôn rồi, chỉ thiếu nghi lễ mà thôi!”

Nhìn hắn vừa nói chuyện vừa mang theo vali hướng về phía cửa, Lâm Tuyết đứng đó không động đậy.

“Đi thôi!” Lương Tuấn Đào quay đầu lại quan tâm vợ mình, sao cô cứ thích gây mâu thuẫn với hắn thế chứ! Hắn nở nụ cười tà tếu, giọng nói ma quỷ vang lên: “Ngoan ngoãn đi, buổi tối ông xã sẽ thương em thật tốt!”

Trong Quân giới sao lại có kẻ bại hoại này! Lâm Tuyết hung dữ trừng mắt nhìn hắn, bước chân tăng tốc lướt qua, không thèm sòng vai cùng hắn. Dù có chuyển chỗ, cô cũng muốn để hắn hiểu rõ – cô là bị hắn cưỡng quyền áp bách chứ không phải cam tâm tình nguyện!

*

Có lẽ bị sự việc ban ngày kích thích nên Lương lưu manh thú tính đại phát, khi chiếm hữu Lâm Tuyết, hắn có chút nóng vội, không cẩn thận làm cô bị đau.

Nhìn cô đau đớn nhíu mày, hắn vội ngừng lại, giúp cô vỗ về chỗ đau nhức. Thật quá mất mặt, ở trước mặt cô, hắn cứ như mao đầu tiểu tử (2) hấp tấp xao động không biết nông sâu, luôn làm đau Lâm Tuyết.

“Rất xin lỗi, bà xã! Em còn đau không?” Lương Tuấn Đào phát hiện ra sắc mặt cô không tốt, liền hôn hôn môi cô, quan tâm hỏi han: “Không thoải mái à?”

“Ừ!” Lâm Tuyết đưa tay che mắt, tránh đối diện với ánh mắt sáng quắc của người đàn ông kia: “Cả người mệt mỏi giống như bị cầm!”

Lương Tuấn Đào nghe vậy vội lật hạ thân, đi lấy thuốc cầm cho cô.

Nhìn sống lưng to lớn mạnh mẽ, trong mắt Lâm Tuyết xuất hiện một tia phức tạp. Còn gì mà cô chưa hài lòng với hắn chứ? Vì sao trong lòng cô luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó, trống trơn vắng vẻ viễn vông.

Cô như thấy được kết quả cuối cùng giữa mình và hắn, sau khi tình cảm mãnh liệt tan hết sẽ là cô đơn lạnh lẽo và thê lương. Người đàn ông quyền thế ngập trời, bên cạnh hắn phụ nữ ưu tú nhiều như cá dưới sông, ngoài thân thể trẻ trung, cô dường như cái gì cũng tẻ. Mà thân thể này, sớm muộn gì sẽ có một ngày hắn thấy chán ghét.

*

Hầu hạ Lâm Tuyết uống thuốc xong, Lương Tuấn Đào thấy sắc mặt cô mệt mỏi cũng không tiếp tục ép buộc, liền để cô ngủ yên.

Cả người hắn khô nóng, ngập tràn dục niệm chưa phát tiết ra, hắn ngủ được chỗ nào chứ?

Lăn qua lộn lại trên giường, nghe tiếng hít thở nhỏ đều đặn của người phụ nữ bên cạnh, hắn thật sự ghen tị vì cô có giấc ngủ chất lượng cao như vậy.

Đây có lẽ là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ! Thông thường, phụ nữ không có dục niệm có thể ngủ ngon bên cạnh đàn ông, còn đàn ông không có dục niệm nằm cạnh phụ nữ lại rất khó ngủ, hơn nữa đây lại là người phụ nữ hắn muốn ở trên đến cực độ nhưng lại không thể ở trên được!

Lương Tuấn Đào dứt khoát xoay người ngồi dậy, hắn vặn đèn ngủ, dưới ánh đèn mập mờ, người phụ nữ điềm tĩnh đang ngủ có má lúm đồng tiền xinh đẹp tuyệt trần, dưới lớp áo ngủ bằng lụa mỏng manh là thân thể mềm mại, đường cong lả lướt đẹp đến kinh tâm động phách, chỉ sợ ngay cả cao tăng đắc đạo cũng phải nhắm mắt niệm Phật, chứ nói chi đến hắn - người xưa nay không có lực miễn dịch với cô! Thật đúng là hắn có không muốn thú tính đại phát cũng rất khó khăn.

Không thể nhìn! Lương Tuấn Đào nhắm mắt, nhắc nhở bản thân kiềm chế. Nếu nhìn nữa, hắn không xác định được bản thân có bỏ nhào về phía trước hay không.

Nhảy xuống giường, hắn bước nhanh về phía phòng tắm, mở vòi hoa sen, để nước lạnh xối xuống thân thể nóng rực.

Tắm nước lạnh xong, vắt vắt dập tắt ngọn lửa, hắn không dám trở lại giường lớn trong phòng ngủ mà tới thư phòng.

Trong thư phòng có một chiếc giường xếp đơn, bình thường Lương Tuấn Đào không ngủ ở đây, đêm nay nằm trên đó trong lòng có chút bách vị tạp trần (3). Hình như con quỷ nhỏ kia không thấy hứng thú với thân thể hắn, do hắn làm chưa tốt sao?

Lương Tuấn Đào cảm thấy kỹ thuật của bản thân coi như không tệ, trừ Lâm Tuyết, hầu như bất cứ phụ nữ nào khi ở trên giường cũng không bày ra bộ dạng không tình nguyện với hắn. Còn kẻ không tiền đồ

như hần, hết lần này tới lần khác khi động dục với cô nếu không bạo lực thì không chịu hợp tác, giống như không chỉ một lần hần đã cưỡng bạo, đã làm cái chuyện không có hàm lượng kỹ thuật kia.

Sau này phải dùng phương pháp cải thiện, làm cô thấy chuyện này là hạnh phúc, khiến cô tràn ngập chờ mong và nhiệt tình với hần. Nhưng nhìn về lạnh như băng của Lâm Tuyết, trong thời gian ngắn nếu muốn kỹ thuật tiến bộ lớn hình như có hơi khó khăn.

Miên man suy nghĩ, lúc không ngủ được, Lương Tuấn Đào đột nhiên nhớ tới cuốn nhật kí Trần Kiến An đưa mình, ngày đó do thấy phần lớn là ghi chép tình cảm cá nhân, hần chỉ lật dở qua loa, xem trong chốc lát rồi thuận tay vứt vào ngăn kéo, mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện, do bận bịu mà quên mất.

Bây giờ đúng lúc mất ngủ, hần liền lấy nhật ký ra, tiếp tục lật dở.

Nửa phần trước đều là kể về sự thống hận hai nhà Vân - Lâm và sự thất vọng oán niệm với Lâm Tuyết, ngoài oán trách cô vô tình bỏ đi, còn oán giận thái độ kịch liệt kiêu ngạo của cô.

“... Rõ ràng cô ta sai, cô ta nên ngoan ngoãn chịu sự trừng phạt của tôi! Vì sao còn bày ra tư thái thanh cao kiêu ngạo như vậy? Chiều chuộng thành quen!”

“Cút mẹ mày đi!” Lương Tuấn Đào tức giận mắng một câu, dứt khoát lật qua, xem trang kế tiếp.

(1) Hồn khiến mộng nhiều: việc khiến người ta ngày đêm không yên.

(2) Mao đầu tiểu tử : chỉ thanh niên còn trẻ, còn bông bột

(3) bách vị tạp trần: tư vị nào cũng có nhưng không ra tư vị nào hết.

“Cuối cùng đã bắt được cô ta! Hừ! Người phụ nữ này giống như hổ xí đá, vừa thối vừa cứng! Dám bướng bỉnh với tôi à? Được thôi! Cô ta cho rằng tôi thực sự yêu cô ta sao? Hừ, đừng đề cao bản thân quá! Tôi đâu thiếu đàn bà làm ấm giường, chỉ thiếu một nô lệ, để cô ta ở cạnh làm nô lệ đi!”

Xem tới đây Lương Tuấn Đào nhất thời tức giận đến mức đau dạ dày, hần hận không thể kéo Mạc Sở Hàn tới mà hành hung một trận. Mẹ nó chứ, dám bảo bà xã hần yêu thương làm nô lệ cho tên rác rưởi kia, sớm muộn gì hần cũng khiến mặt tên họ Mạc khốn kiếp nở đầy hoa!

Lật tới trang kế tiếp, giọng điệu đau khổ hận đời, nhìn gì cũng không vừa mắt dần biến mất, mờ ảo lộ ra sự kinh ngạc vui mừng và chờ đợi.

“... Tiểu Tuyết đã trở về bên cạnh tôi. . . Trời ạ! Quả thực không thể tin đây là sự thật! Cô ấy ngủ cạnh tôi, yên tĩnh như vậy, xinh đẹp như tượng Venus ngủ say! Tôi muốn...chiếm hữu cô ấy! Nhưng vẫn kiềm chế được bản thân mình! Tôi đồng ý không cưỡng ép cô ấy, đợi tới ngày cô ấy cam tâm tình nguyện dâng hiến cho tôi!”

Xem ra từng có thời gian Lâm Tuyết đồng ý ngủ chung với Mạc Sở Hàn, nhưng không chịu để hần chạm vào mình. Còn Mạc Sở Hàn xưa nay thanh cao, lại có vẻ cực kỳ xem thường cô, hơn nữa còn thích quảng cáo rùm beng Thư Khả si tình, nên khi Lâm Tuyết vừa rơi vào tay hần, hần cũng không dùng thủ đoạn cứng rắn và sức mạnh nhúng chìm cô.

Có điều Lâm Tuyết đã nhượng bộ đúng lúc làm hần quá vui vẻ ngạc nhiên, giữa những hàng chữ, cảm giác u ám tuyệt vọng dần dần rút đi, pha lẫn là sự vui sướng thấp thỏm, có thể thấy hình ảnh một người đàn ông đang rơi vào bể tình rồi rầm lo được lo mất.

“... Mỗi khi nhớ tới Thư Khả, tôi cảm thấy xấu hổ với cô ấy! Làm thế nào đây? Tính tình Tiểu Tuyết kiêu ngạo như vậy, cô ấy sẽ không chịu cùng chung tôi với người phụ nữ khác. . . Haiz! Lo lắng rất lâu, quyết định đưa cô ấy sang Thailand thôi! Dem toàn bộ tài sản và bất động sản ở thành phố đứng tên tôi, còn có tài sản hai nhà Vân Lâm đều để lại cho Thư Khả, xem như sự báo đáp và bồi thường của tôi với cô ấy. . .”

Qua lời nói trong đoạn này, hoàn toàn có thể nhìn ra quyết định của Mạc Sở Hàn, hần tính đưa Lâm Tuyết rời khỏi thành phố sang Thailand sinh sống, đồng thời bồi thường tài sản cho Thư Khả. Xem ra tất cả đàn ông đều giống nhau, hoàn toàn không có sức chống cự với người trong lòng, dù vứt bỏ hết thấy, gánh chịu danh nhơ cũng muốn ở cùng chỗ với người con gái mình yêu.

Lương Tuấn Đào trầm mặc, hẩn hể tâm lý và cảm nhận của Mạc Sở Hàn ở đoạn viết này, bởi bản thân hẩn cũng từng được thể nghiệm. Lúc ấy, cảm giác bứt rứt với Hoàng Y Na từng ép hẩn đến mức không thở nổi. Chung quy hẩn cảm thấy hạnh phúc, đồng thời thấy xấu hổ với cô gái vô tội lại si tình đã dâng hiến tất cả ình, dù biết cô ta phản bội mình, hẩn vẫn cố gắng khoan dung tha thứ. Không cho được tình cảm thì nếu có thể hẩn sẽ trợ giúp , đền bù cho cô ta ở những phương diện khác.

Sự thật chứng minh, khi trong lòng đàn ông tồn tại áy náy, chỉ số thông minh và sức phán đoán đều bị quấy nhiễu nghiêm trọng, dẫn đến việc không thấy rõ tình hình. Bị cái người gọi là “Ân nhân” đùa giỡn vô cùng thâm hiểm, vậy mà trong lòng vẫn tồn tại cảm kích, luôn thấy thẹn với cô ta, mắc nợ cô ta.

. . .

“ . . . Ha ha, cuối cùng tôi đã hiểu được cái gì gọi là từ nay về sau quân vương không lâm triều! Hóa ra có mỹ nhân là có thể từ bỏ giang sơn! Ai, tôi nghĩ mình hết thuốc chữa rồi, sao mới như vậy đã không nghĩ đến tiến thủ! Một tuần liền cùng cô ấy sớm chiều bầu bạn, chưa hề rời khỏi Thu Cẩm Viên một lát! Thế giới bên ngoài là dạng gì, tôi cũng không biết! Ở cùng với cô ấy bao nhiêu cũng không chán, đúng là việc kỳ quái! . . . Ngẫm lại những thứ gọi là sự nghiệp thực không thú vị, dù tiền kiếm được nhiều hơn, địa vị cao tới đâu, đâu thể so sánh được với sự vui vẻ và phong phú cô ấy cho tôi?”

“ . . . Quá hạnh phúc! Tôi hơi sợ hãi, sợ có một ngày tỉnh dậy, cô ấy sẽ biến mất không thấy đâu! Không được, tôi phải tăng tiến độ chấm dứt mọi việc ở nơi này, nhanh chóng đưa cô ấy đi Thailand, xem Lương Tuấn Đào còn cách nào có thể cướp được cô ấy từ trong tay tôi! Để lại 1 triệu phí ổn định cho Lâm gia đi, dù sao tôi cũng không thiếu tiền lẻ! Tránh để sau này cô ấy bảo tôi ngấm chiếm tài sản nhà mẹ cô ấy!”

Lương Tuấn Đào nheo mắt, yên lặng trầm tư. Cùng là đàn ông, hẩn có thể xác định tình cảm Mạc Sở Hàn dành cho Lâm Tuyết dường như không kém mấy so với mình! Nhưng ... thù hận đã phủ lên đôi mắt và tâm trí Mạc Sở Hàn khiến hẩn không rõ tình hình mới gây ra nhiều chuyện tổn thương Lâm Tuyết như vậy, khiến khoảng cách giữa cô và hẩn ta càng ngày càng xa, cuối cùng trở thành xích mích.

Đương nhiên, nếu không phải thế, Lâm Tuyết đâu có cơ hội gả cho hẩn! Là Mạc Sở Hàn tự tay đẩy cô vào ngực Lương Tuấn Đào này, xem ra bản thân hẩn thực sự phải cảm ơn Mạc Sở Hàn đã giúp mình thành công!

“ . . . Buổi sáng gặp phải ác mộng thật đáng sợ, tôi mơ thấy 6 năm về trước mình và Lâm Tuyết cùng đi xem bộ phim điện ảnh có tên Mặt nạ. Cô ấy luôn ngả vào ngực tôi, dịu dàng như vậy, còn cùng tôi bàn bạc mơ ước chuyện kết hôn tương lai. Chúng tôi gắn bó cùng nhau, không khỏi thân thiết. Nhưng không biết tại sao, đột nhiên cảm giác càng ngày càng nóng muốn cởi bỏ quần áo.”

“Không ngờ khi cởi xong quần áo, không cẩn thận ngay đến da mình cũng tróc ra! Làm cách nào tôi cũng không quên được ánh mắt cô ấy nhìn mình, quả thực là kinh hãi tới cực điểm. Cô ấy thét chói tai tránh né, bảo tôi là quỷ!”

“Tôi nói mình không phải quỷ, tôi là Mạc Sở Hàn, là người đàn ông cô ấy yêu nhất! Sao thế nào cô ấy cũng không chịu tin tôi, còn lấy gương để tôi xem! Trong gương phản chiếu một con quỷ không da, đó là tôi ư? Lúc bị dọa tỉnh mới phát hiện trời đã sáng! Lâm Tuyết không ở bên cạnh nữa, từ phòng tắm truyền đến tiếng rửa mặt, hóa ra cô ấy đã rời giường rồi! A, hôm nay đồng ý đưa cô ấy ra ngoài chơi vì hôm qua cô ấy oán trách nói cứ luôn bị giam tại Thu Cẩm Viên sẽ chóng buồn bực đến mắc bệnh mất!”

“Ánh nắng ban mai sáng ngời xuyên qua cửa sổ sát đất, hôm nay thời tiết thật đẹp. Cũng có thể là một ngày vui vẻ nếu không tính tới cơn ác mộng vừa rồi! Ai, ban ngày có chút đắm chiêu, ban đêm nằm mộng, đều do nơi thành thị này lưu lại nhiều ký ức không vui, đến lúc đưa cô ấy rời khỏi thành phố thương tâm này, sống ở nước ngoài vui vui vẻ vẻ, sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa!”

Nhật kí viết đến đây thì ngừng, mang theo khát khao đẹp đẽ và sự chờ đợi của người đàn ông, vĩnh viễn chỉ là kế hoạch trên câu chữ, đằng sau là một mảng trống rỗng vô tận. Có thể thấy Mạc Sở Hàn hoàn toàn không đoán được tình hình đột phát đêm đó, càng không nghĩ tới Thu Cẩm Viên sẽ hóa thành tro bụi.

Khép lại nhật kí, Lương Tuấn Đào rơi vào trầm tư. Không biết tại sao, hẩn mơ hồ có chút lo lắng: nếu có một ngày, Mạc Sở Hàn thông suốt tâm ý của bản thân, hiểu được rốt cuộc người mình thực sự yêu là ai.

Đợi tới lúc hẩn nguyện ý từ bỏ tất cả, theo đuổi Lâm Tuyết lần nữa, Lâm Tuyết có dao động hay không? Dù gì cô cũng đã yêu Mạc Sở Hàn sâu sắc nhiều năm như vậy!

Vấn đề này khiến Lương Tuấn Đào vương mắc một lát, nhưng rất nhanh hẩn liền rút ra kết quả: dù Lâm Tuyết muốn cùng Mạc Sở Hàn gương vỡ lại lành, Lương Tuấn Đào này cũng không cho phép!

*

Lâm Tuyết vẫn luôn mong có thể rời khỏi Lương lưu manh, khỏi bị thói quen tình tròng lên não của hẩn tàn hại. Nguyện vọng này cô cầu nguyện vô số lần, đầu gối đến một ngày trời xanh hiển linh, nguyện vọng lại thành hiện thực.

Trong phòng hội nghị có các đầu não quân bộ tụ họp, trước mặt mọi người, Bùi Hồng Hiền tuyên bố lãnh đạo tối cao của quân bộ đã thông qua báo cáo thăng chức, lần nữa biểu dương đồng thời thừa nhận hành động bất được nội quỷ lập nhiều chiến công và thành tích của Lâm Tuyết.

“... Nay đặc biệt trao tặng quân hàm Thượng úy cho đồng chí Lâm Tuyết, Chính liên chức (Đại đội trưởng)! Ngay hôm nay bắt đầu điều động, gia nhập quân bộ tham gia huấn luyện. . .”

“Ngừng!” Lương Tuấn Đào tức giận, hẩn không thể tưởng được cuối cùng chính mình lại bất chấp mà phản đối đơn xin điều động Lâm Tuyết gia nhập quân bộ, hẩn quá phần nộ rồi! Hẩn nhíu mày uất giận hỏi: “Đây là do vị lãnh đạo nào thông qua đơn xin?”

Lãnh lão gia đầu cần không nể mặt hẩn vậy chứ! Quả thực Lương Tuấn Đào xúc động muốn chạy đi khỏi binh vắn tội.

Thấy mặt mũi hẩn tràn đầy tức giận, biểu tình một bộ chuẩn bị muốn đánh nhau, Bùi Hồng Hiền không nói thêm gì, dứt khoát giao quân lệnh cho cảnh vệ binh bên cạnh rồi để anh ta đưa cho hẩn.

Lương Tuấn Đào nhận tờ quân lệnh còn tản mùi mực in, hẩn mau chóng tìm vị lãnh đạo đã ký tên, kết quả phát hiện ra cái tên Lương Đồng.

Là ông nội ư? ! Lương Tuấn Đào ngơ ngẩn, hóa ra người tán thành cho Lâm Tuyết gia nhập quân bộ lại là ông nội hẩn - Lương Đồng!

*

Trước sự kiên trì của Lương Tuấn Đào, Lương Đồng vẫn tới. Gần đây thân thể ông cụ không tốt lắm nhưng khi xuất hiện trước mặt mọi người, đôi mắt lợi hại vẫn không giận mà uy như trước.

“Đào Tử, cháu âm ỉ cái gì?” Được Bùi Hồng Hiền diu đỡ, Lương Đồng chậm rãi đi tới, khi ánh mắt nghiêm khắc hướng vào đứa cháu vàng mình yêu quý thì không khỏi nhu hòa xuống, bất giác lộ ra yêu thương.

Thấy ông cụ, khí thế của Lương Tuấn Đào thấp đi nửa phần, nhưng hẩn vẫn thăm thì sự bất mãn của mình: “Lâm Tuyết là vợ cháu, tới giờ chúng cháu phối hợp thực sự ăn khớp, sao lại muốn đưa cô ấy rời khỏi cháu?”

Lương Đồng gật gật đầu, nói: “Vấn đề này hỏi rất hay, sau này ông sẽ trả lời cháu! Có điều quân lệnh nói đã thông qua đơn xin, tuyệt đối sẽ không thay đổi!”

“Ông!” Lương Tuấn Đào thở mạnh, tính cách bá đạo bị kích lên mãnh liệt, đối với ông nội mình hẩn cũng dám trừng mắt: “Cho cháu một lý do vững chắc đi, nếu không cháu sẽ đem tờ quân lệnh này trở lại bàn làm việc của Lãnh phó chủ tịch, bảo ông ấy thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

Đối mặt với lời lẽ quá khích của Lương Tuấn Đào, Lương Đồng không so đo cùng đứa cháu kia làm gì. Ông xoay người, ôn hòa nói với Lâm Tuyết vẫn luôn im lặng bên cạnh: “Cháu ở đây, đợi Quân đoàn trưởng Bùi đích thân trao tặng quân trang mới và huấn chương chiến công!”

“Dạ! Cảm ơn các thủ trưởng trọng dụng, cháu lấy tính mạng của mình ra đảm bảo, sau này trong bất cứ thời điểm nào, bất cứ tình huống nào cũng không bội nhọ phần vinh quang và thành tích này!” Ngược với sự kinh ngạc phần nộ của Lương Tuấn Đào, tâm tình Lâm Tuyết phần khởi tung tăng, cô cảm thấy như có một con đường mới tinh rộng lớn xuất hiện trước mắt, cô càng có thể giương cánh bay lượn trong trời đất này.

*

Lương Tuấn Đào dìu ông nội hần tới văn phòng quân vụ cá nhân, vào văn phòng, Lương Đồng bảo cảnh vệ binh lui ra, trong phòng lớn như vậy chỉ còn lại ông cháu hai người.

Đi được vài bước, Lương Đồng thở dốc nhẹ, sắc mặt cũng có chút lúng túng.

“Ông nội, gần đây thân thể ông thế nào?” Lương Tuấn Đào nhìn ra tinh thần và thể lực ông cụ dường như có chút không tốt, liền lo lắng hỏi han.

Lương Đồng khoát tay, tỏ ra mình không sao cả. Thở chậm lại trong chốc lát, ông mới mở miệng nói. Từng lời từng chữ của ông cụ như châu ngọc, những câu ấy khiến Lương Tuấn Đào đầy bụng bất mãn á khẩu không trả lời được.

“Nhi nữ tình trường, anh hùng thoái chí! Chẳng lẽ cháu không biết quá say đắm dính nhầy với con bé cũng không phải chuyện tốt sao? Chẳng những sẽ ảnh hưởng ý chí chiến đấu của cháu, còn khiến kẻ địch chú ý đến nó! Điều con bé tới quân bộ là quyết định tốt nhất, để con bé rời khỏi sự che chở của cháu mới có thể thật sự lột xác thành một người quân nhân đủ tư cách! Nếu lựa chọn con đường này, cháu cần xuất ra phong thái quân nhân, thời điểm cần khắc chế bản thân thì nên khắc chế, kiên quyết không cho phép mình bị tình riêng ảnh hưởng ý chí chiến đấu! Tách khỏi vợ mình thì chuyện gì làm cũng không an tâm à? Nếu như vậy, không bằng hai người các cháu cùng xuất ngũ, về nhà trường tương tư thủ (nắm tay sống đến già) đi!”

Đúng vậy, từ lúc đi trên con đường quân nhân, Lương Tuấn Đào liền biết mình vĩnh viễn không thể giống Lưu Dương tự do như vậy! Cái gì gọi là quân lệnh như núi? Người chưa trải qua quân ngũ thì vĩnh viễn đều không thể hiểu nổi.

Doanh trại quân đội như thép, binh lính như nước chảy, điều động biến đổi là chuyện thường. Quân nhân cần nhớ khẩu hiệu: nếu tổ quốc cần, tôi nguyện ý bốn biển là nhà!

Huống hồ, hần chưa bao giờ rời xa thủ đô đã coi như không tề! Cháu trưởng của Lãnh lão gia Lãnh Trí Thần thậm chí đã đi tới Tây Tạng xa xôi ba năm liền, người chưa từng đến quân khu Tây Tạng thì mãi mãi không hiểu đối với một quý công tử quân môn quyền quý từ nhỏ đến lớn sinh sống ở thủ đô có điều kiện cực tốt ý vị sẽ thế nào.

Vào mùa đông, nửa tháng - thậm chí một tháng không thể tắm rửa, nửa tháng ăn rau xanh và hoa quả 1 lần, lúc thời tiết lạnh nhất, tay chân đều bị tổn thương do giá rét! Do tuyết phủ kín núi, đừng nói những phương tiện giao thông khác, ngay cả phi cơ trực thăng cũng không bay vào được, không cách nào vận chuyển quân dụng vật tư, chiến sĩ nơi đó bao gồm cả sĩ quan cao cấp đều sinh hoạt trong điều kiện cực kỳ gian khổ.

Nước ngọt túng thiếu, trong điều kiện cho phép, đãi ngộ cao nhất cho sĩ quan chỉ vẹn vẹn là nửa tháng được tắm một lần. . . Cho nên khi Lãnh Trí Thần chiến thắng trở về, cụ bà nhà họ Lãnh đã ôm đứa cháu yêu da dẻ ngăm đen thô ráp khóc đến mức không thành tiếng!

“Đưa con bé vào quân bộ cháu đã chịu không nổi ư? Nếu sau này có nhiệm vụ khẩn cấp cần xa nhau một tuần, một tháng thậm chí một năm thì cháu muốn thế nào? Bất chấp nhiệm vụ mà tiếp tục ở cạnh vợ mình à? Thế thì không cần đợi tới ngày đó đâu, bây giờ cháu mau cởi bỏ quân trang về nhà đi!” Lương lão gia phát phát tay, không hề nhìn đứa cháu kia.

Bị dạy bảo mặt xám mày tro, Lương Tuấn Đào không dám phản đối việc chuyển Lâm Tuyết nữa, một lúc lâu sau hần mới ngoan ngoãn đáp: “Tất cả đều nghe ông nội sắp xếp!”

“Ừ!” Lương Đồng hài lòng gật gật đầu, đứa cháu này tuy từ nhỏ đã bất hảo, sau khi lớn lên lại bướng bỉnh không kềm chế được, nhưng coi như cũng hiểu chuyện nghe lời. Nhất là việc liên quan đến quân vụ, biết phân biệt phù hợp, rõ ràng nặng nhẹ. “Nhìn đường cụt mở ra, phỏng chừng Lâm Tuyết nên cùng Hồng Hiên thăm vấn Duẫn Lệ Na.”

“ . . . ” Hóa ra lần này việc thăm vấn Hoàng Y Na, không đúng, là nhiệm vụ thăm vấn Duẫn Lệ Na đều không có phần của hần!

Bấm vào nút, màn hình siêu lớn gắn trên vách tường hiện ra, bên trong chiếu bóng hình xinh đẹp của Lâm Tuyết.

Cô gái vừa đổi sang quân hàm Thượng úy tư thế oai hùng hiên ngang, khuôn mặt thanh lệ, lông mày như họa, đôi mắt trong suốt như suối vẫn điềm tĩnh như trước, nhìn không ra bất cứ thần sắc nào khác với bình thường.

Quả nhiên Lâm Tuyết không giống những cô gái tầm thường, tối thiểu cũng hiểu được nội tình, bất cứ thời điểm nào vui mừng đều không lộ rõ trên mặt, chỉ bằng điểm nhỏ ấy đã khiến tên giáo hoạt lẫn lộn rất nhiều năm trong quân đội cảm thấy mình không bằng cô...

Thay quân trang mới, Lâm Tuyết đeo huân chương chiến công lần đầu đạt được rồi theo sau Bùi Hồng Hiên vào nơi bí mật giam giữ Duẫn Lệ Na (với tên giả Hoàng Y Na).

Từ hoàn cảnh sống đầy đủ, việc chú ý sắp xếp chữa bệnh có thể nhận ra mức độ coi trọng của quân bộ đối với tên tội phạm này, kéo dài mạng sống của Duẫn Lệ Na, tuyệt đối không thể để cô ta tự sát hoặc chết vì bệnh, còn phải nhanh một chút lấy được tin tức thực sự hữu hiệu từ miệng cô ta, bởi chẳng bao lâu nữa sẽ đặt nền móng cho hành trình Tam Giác Vàng.

Lâm Tuyết và Bùi Hồng Hiên cùng với vài cảnh vệ binh tinh nhuệ được đặc biệt sàng lọc tuyển chọn tiến vào phòng chăm sóc được chuyên môn chuẩn bị, thấy Duẫn Lệ Na đang nằm trên giường vẫn không nhúc nhích.

Trước khi tới đây, Bùi Hồng Hiên đã giới thiệu tình hình hiện giờ của cô ta cho Lâm Tuyết biết. Thân thể cô ta cực kém, nhưng lại xuất hiện bệnh thần kinh chứng động kinh, tuyệt thực, hơi một tí là bất tỉnh nhân sự.

Nhìn ra được Duẫn Lệ Na có cảm giác chán đời, dường như hiện tại chỉ muốn chết.

Để tránh cho phạm nhân mâu thuẫn cảm xúc, Bùi Hồng Hiên đi đến trước giường, cách khoảng ba thước liền dừng lại, còn Lâm Tuyết thì tiếp tục đi về phía trước.

Người đàn bà đau đớn nằm sắp trên giường giống như không hề có sự sống, đối với việc Lâm Tuyết tới gần cũng không có bất cứ phản ứng gì.

“Duẫn Lệ Na!” Lâm Tuyết đứng cạnh thân thể cô ta cất tiếng gọi, gọi lên tên thật của đối phương.

Duẫn Lệ Na vẫn không nhúc nhích, giống như không nghe thấy gì.

Lâm Tuyết cúi người, muốn nhìn một chút xem cô ta đã tỉnh hay chưa, đúng lúc này, Duẫn Lệ Na đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhúng độc mãnh liệt dò xét về phía cô.

Trong nháy mắt đồng tử cô co rút lại, đây là phản ứng sợ hãi theo bản năng. Lâm Tuyết kiểm soát được sự sợ hãi của mình, đôi mắt trong trẻo ngăm chứa xót xa chú ý không hề rụt rè mà chăm chú nhìn lại đối phương.

Nhớ thật lâu trước kia, khi hoàng hôn dần dần buông xuống, trên mặt cỏ, Mạc Sở Hàn vì cô mà đánh chết một con rắn độc đã khiến cô kinh hãi. Lúc ấy con rắn kia nằm trong vũng máu, dáng vẻ nằm sắp đau đớn cũng tương tự Hoàng Y Na bây giờ. Lúc ấy, Lâm Tuyết cúi người nhìn xem rốt cuộc con rắn kia chết hay chưa, giữa hoàng hôn đen tối, đợi cô thấy con rắn yên tĩnh kia thật sự còn sống hay không, đầu rắn lại từ vũng máu ngẩng lên, ánh mắt âm độc so với Hoàng Y Na hiện tại quả thực giống nhau như đúc!

Cảnh tượng nhiều năm trước trùng hợp xuất hiện lần nữa khiến Lâm Tuyết không khỏi nghi ngờ, người đàn bà trước mắt mình có phải đã bị con rắn độc kia chiếm thân thể hay không! Cô ổn định lại tinh thần, xua đuổi những ý nghĩ hoang đường, bắt đầu chuẩn bị nghênh chiến.

“Ha ha ha. . .” Duẫn Lệ Na đột nhiên bùng nổ một trận cười nham hiểm chói tai, âm thanh mạnh mẽ quả thực khiến người ta không thể tin được đây là kẻ sắp tắt thở!

Lâm Tuyết lạnh lùng nhìn cô ta, bất động thanh sắc.

Cười xong, Duẫn Lệ Na bắt đầu công kích cô lần thứ nhất. Cô ta nhìn chăm chăm vào quân trang mới tinh và quân hàm một gạch ba sao của Lâm Tuyết, ánh mắt ghen ghét đến mức xuất huyết: “Ồ, thăng cấp quân

hàm à! Chúc mừng a chúc mừng! Chắc chắc! Xem ra lợi ích từ việc cùng Lương Tuấn Đào lên giường thật sự nhiều a! Nhìn xem, chỉ vài ngày công phu, quả thực thăng chức như hỏa tiễn! Sau này các nữ quân nhân đều phải lấy cô là tấm gương, không cần đi giết địch lập công, chỉ cần ở trên giường dựa sát hầu hạ các thủ trưởng thoải mái là thu phục được tất cả!”

Lời Duẫn Lệ Na còn chưa dứt, lập tức liền có cảnh vệ binh dùng súng tiến lên khiển trách: “Câm miệng! Nói chuyện có văn minh chút!”

“Phi! Lão nương lập tức sẽ chết, còn gì phải sợ đây? Tôi càng muốn mạng, có gan thì các người cầm súng bắn chết tôi đi!” Duẫn Lệ Na một bộ lộn chết không sợ nước sôi dội vào, cô ta nhe răng cười nói: “Bắn tôi đi! Các người dám sao? Ha ha ha. . . Còn vì tôi mà mời bác sĩ tốt nhất đến khám và chữa bệnh, ha ha ha. . .”

Cuối cùng Lâm Tuyết đã biết vì sao quân bộ bó tay hết cách với người đàn bà này, đối với một người mất cảm xúc, không để ý đến thân thể hoàn toàn suy sụp của mình, tất cả cường bức dụ dỗ đều không dùng được.

Cho những cảnh vệ binh ăn no mắng một hồi, Duẫn Lệ Na lần nữa đem tiêu điểm lửa đạn nhắm ngay vào Lâm Tuyết. Dù sao biết mệnh mình không còn bao lâu, cô ta dứt khoát: có thể làm bao nhiêu chuyện trả thù Lương Tuấn Đào liền làm bấy nhiêu.

“Ôi, thật ra vừa rồi tôi nói nhầm với cô đấy! Tôi rất yêu Tuấn Đào, dù chồng tôi bị giết tôi cũng không oán hận anh ấy! Anh ấy càng yêu tôi hơn, cô xem, bất kể tôi đã làm gì, anh ấy chưa bao giờ trách cứ tôi, cũng không nhẫn tâm thăm vấn tôi, Tuấn Đào thật sự yêu tôi đấy! Anh ấy thường nói với tôi, tôi là người phụ nữ xinh đẹp mê người nhất anh ấy từng gặp qua. . .”

Lâm Tuyết cắn chặt môi, đôi bàn tay trắng như phấn bắt đầu nắm chặt. Người đàn bà này quả nhiên không đơn giản, biết rõ lời nói như thế nào sẽ đã kích được đối phương.

“Khi tôi cùng anh ấy ở trên giường, Tuấn Đào rất ôn nhu a! Ha ha, dám chắc anh ấy không dịu dàng và kiên nhẫn với cô, anh ấy còn liếm khắp toàn thân tôi, ừ a a. . .” Duẫn Lệ Na bắt đầu rên rỉ dâm lãng, giống như đang cùng người đàn ông khác hoan lạc.

Những cảnh vệ binh mặt đỏ rần, thậm chí người đàn bà không biết xấu hổ hiếm thấy kia. Bùi Hồng Hiên ở bên cạnh xì một hơi, cảm thấy ghê tởm thay cho Lương Tuấn Đào. Khẩu vị gì đây, loại đàn bà mang độc này mà hần cũng dám động vào!

*

Lương Tuấn Đào ở trước màn hình lớn quả thực muốn điên lên, hần thật sự không thể tưởng nổi Duẫn Lệ Na lại phóng đảng vô sỉ thế! Cô ta đang nói hươu nói vượn, hần liếm khắp thân thể cô ta lúc nào chứ. . . Móa, ngấm lại đã ghê tởm buồn nôn!

“Mẹ nó chú, đồ đàn bà thói tha!” Lương Tuấn Đào nắm chặt thiết quyền, nói: “Cháu tự tay đi bóp chết cô ta!”

“Đứng lại!” Lương Đồng khiển trách: “Lại xúc động rồi! Cô ta làm vậy để chọc giận Lâm Tuyết khiến con bé mất đi năng lực phán đoán sự thật, đầu gối Lâm Tuyết không trúng kế, ngược lại cháu đã mất kiên nhẫn rồi!”

“Cháu có thể so với Lâm Tuyết ư? Cháu quan tâm cô ấy, cô ấy thì hoàn toàn không để ý đến cháu! Đừng nói cháu ở trên giường với người phụ nữ khác, đoán chừng dù cháu cùng heo mẹ lên giường cô ấy cũng không có bất cứ phản ứng gì!” Lương Tuấn Đào vừa ảo não vừa phẫn nộ, hần ngã ngồi xuống ghế, đấm đấm vào đầu mình, hồi hận sâu sắc vì sự phóng túng nhất thời của mình.

Hần Na chỉ từng cùng Hoàng Y gần gũi da thịt một lần, lúc ấy cô ta giả vờ quá mức ngây thơ, khiến trong lòng hần tồn tại áy náy. Từ đầu đến cuối không có những chuyện ghê tởm như hần liếm cô ta, từ đó về sau hần cũng không chạm vào cô ta nữa!

” Không phải Lâm Tuyết không để ý, nhưng nó biết kiềm chế tâm tình của mình! Biết rõ kẻ địch đang cố ý chọc giận mình, nếu con bé tức giận, chẳng phải sẽ chui đầu vô lưới sao? Đạo lý này ai cũng hiểu được,

nhưng chờ tới khi bản thân thực sự đối mặt thì thường không thể cố gắng giữ tỉnh táo!” Lương Đồng trầm ngâm trong chốc lát, ông nhẹ nhàng thở dài: “Ngay cả Bùi Hồng Hiên cũng bị người đàn bà kia làm ghê tởm đến ói ra nước miếng, thần sắc Lâm Tuyết lại không thay đổi chút nào! Tổ chất tinh thần rất mạnh mẽ, không biết làm thế nào mà con bé luyện được!”

*

Nếu Lương Đồng biết Lâm Tuyết từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh thế nào, hơn nữa còn gặp quá nhiều đả kích thương tổn mới luyện ra được tính cách tỉnh táo này thì ông cụ sẽ không cảm thấy kỳ quái!

Trong thân thể mảnh khảnh mềm mại của cô như cất dấu một loại sức mạnh kỳ quái, giống như ẩn kiếm trong truyền thuyết, sức mạnh nào cũng không thể đè nén chặn đường cô. Khi mềm có thể cuộn ba vòng, khi cứng có thể chém sắt như chém bùn.

Càng đánh cô, cô càng yên tĩnh. Chăm chú nhìn đối phương giương nanh múa vuốt, chỉ chờ đúng cơ hội, hoặc toàn thân thối lui hoặc một kích tất trúng!

Bất kể Duẫn Lệ Na nói gì, Lâm Tuyết đều lạnh lùng nhìn cô ta, giống như đang xem một người nhảy nhót biểu diễn trò khôi hài sứt sẹo trong vở hài kịch.

Đội thể lực Duẫn Lệ Na cạn kiệt nghiêm trọng, rốt cuộc nằm trên giường không nâng nổi đầu, Lâm Tuyết bắt đầu phản kích.

“Duẫn Lệ Na, cô yêu Tuấn Đào sao?” Lâm Tuyết hỏi.

“Yêu chứ! Đương nhiên yêu rồi!” Vừa nghe thấy Lâm Tuyết hỏi đề tài này, tinh thần Duẫn Lệ Na nhất thời tỉnh táo trở lại. Xem ra cô ta xúi giục ly gián một hồi vẫn có tác dụng, nếu Lâm Tuyết không quan tâm sẽ không hỏi như vậy. “Tôi quá yêu Tuấn Đào, Tuấn Đào cũng yêu tôi! Cô thấy đấy, dù biết rõ tôi lừa gạt anh ấy 2 lần, anh ấy vẫn không động đến một sợi tóc của tôi, bởi vì – anh ấy không nỡ!”

Khóe miệng Lâm Tuyết kéo ra nụ cười lạnh, cô nhàn nhạt hỏi tiếp: “Vậy cô yêu chồng mình - Hoắc Vân Hải sao?”

Duẫn Lệ Na bị ngưng đọng, đối mặt với sự chất vấn của Lâm Tuyết, cô ta cứng họng không đối đáp được. Hoắc Vân Hải qua đời đã hơn hai năm, tình yêu từng có như chậm rãi trôi qua theo thời gian mà không còn nữa, ít đi trở thành nhạt, giống như không khắc sâu như vậy.

Cô ta không khỏi nâng cánh tay, nhìn vào đóa hoa mai dùng đầu thuốc lá in vào bên cạnh khuỷu tay, đó là khi Hoắc Vân Hải vừa mới qua đời, để giảm bớt sự nhớ nhung và thống khổ trong lòng, cô ta dùng thuốc lá tự mình in dấu lên! Mỗi một cái dấu cô ta đều sẽ nhắc nhở bản thân cần báo thù, nhất định phải giết Lương Tuấn Đào trả thù cho chồng!

“Không đội trời chung với kẻ giết chồng mình! Cô trăm phương ngàn kế mưu hại tính mạng Lương Tuấn Đào, cùng Hoắc gia thiết hạ bẫy rập muốn đưa anh ấy vào chỗ chết! Chiêu chiêu đoạt mệnh, không để lối thoát, không biết xấu hổ còn to mồm, cô xứng đáng nói yêu anh ấy sao?” Lâm Tuyết dùng giọng điệu châm chọc, lạnh nhạt chế giễu nói: “Yêu anh ấy chính là muốn hủy diệt anh ấy, tình yêu vô liêm sỉ của cô xem ra thật sự khiến người thường không cách nào hiểu nổi!”

Duẫn Lệ Na dùng tay lục lọi đầu giường, sau đó cười quái dị một hồi: “Ha ha, đúng vậy! Tôi muốn giết anh ta! Đồ đàn ông chết tiệt, giết chết chồng tôi, tôi và anh ta thù này không đội trời chung!”

“Sao cô vào được quân khu? Muốn tới gần Lương Tuấn Đào cũng không dễ dàng gì, cô rất có năng lực đó!” Lâm Tuyết nửa mỉa mai nửa kích động hỏi han.

“Chỗ nào cũng có tham quan!” Duẫn Lệ Na đắc ý báo ra tên một quan lớn, nói: “Được tiền trà nước của Hoắc gia, mười đời tên tham quan đó cũng xài không hết!”

Đã ghi lại tên của tham quan kia, thành công thanh trừ một con sâu một lớn cho quốc gia!

Bùi Hồng Hiên ở bên cạnh ngạc nhiên ngẩn đầu, ông hơi giật mình vì Lâm Tuyết giữa lúc bất động thanh sắc lại hỏi vòng vèo ra được tin tức quan trọng như thế. Xem ra chỉ cần dùng đúng phương pháp rồi thẩm vấn sẽ không có thành lũy nào không phá được.

“Cô rất có bản lĩnh!” Đáy mắt Lâm Tuyết hiện lên tia mỉa mai.

“Đương nhiên rồi!” Duẫn Lệ Na đắc ý cười rộ lên, khoe khoang với Lâm Tuyết: “Tôi đây có bản lĩnh đùa giỡn anh ta trong lòng bàn tay mình! Ha ha, thành công đưa anh ta vào vòng vây, tôi giả vờ rơi vào bẫy rập, thật ra là để tránh vụ nổ! Đâu ngờ sau đó quân đội lại xem tôi thành liệt sĩ, cạc cạc, quá buồn cười!”

Nhìn người đàn bà điên cuồng này, khuôn mặt thanh lệ của Lâm Tuyết không vui không giận, cô cẩn thận bắt giữ sắc mặt đối phương và cả lúc cô ta vô tình tiết lộ tất cả cơ mật.

Một lúc lâu sau, Lâm Tuyết hỏi: “Có phải vòng vây kia thiết lập trong một sơn động không? Trong sơn động còn mạch nước ngầm chảy xiết, bất cứ chiếc xe nào cũng đều không thể chạy qua, bởi vì nối liền hai bờ của mạch nước ngầm kia chỉ có một sợi dây thừng bện thành cầu mềm?”

Nơi đó cô từng đi qua! Lúc vừa vào quân ngũ, để tránh sự đuổi giết điên cuồng của Mạc Sở Hàn, Lương Tuấn Đào lái xe chở cô vào trong sơn động khép kín. Do quen thuộc địa hình, hắn thành công mà biến nguy thành an lần nữa.

Cô thật sự rất bội phục tố chất tâm lý siêu cường của hắn, bởi vì có rất ít người dám trở lại nơi suýt lấy tính mạng mình.

Khi Lương Tuấn Đào rơi vào tập kích, tất cả ưu khuyết điểm của nơi đó hắn sẽ rõ như lòng bàn tay. Nơi từng suýt khiến hắn bỏ mạng biến thành cảnh đẹp tránh nạn, phản ứng và chỉ số thông minh của người đàn ông này quả không giống bình thường.

“Đúng!” Duẫn Lệ Na hung hăng trừng cô, ghen tị hỏi: “Có phải Lương Tuấn Đào nói cho cô biết không? Hừ! Tôi biết tính tình đàn ông mà, ở trên giường cái gì cũng nói với cô!”

Trước khi xảy ra nổ mạnh, Duẫn Lệ Na kinh hoàng lúng túng chạy về phía Lương Tuấn Đào, báo cho hắn tin trúng mai phục, nơi này có bom, sau đó cô ta liền tiến vào bẫy rập. Bên ngoài nhìn vào, cô ta cứu Lương Tuấn Đào, trên thực tế, nơi này có ẩn tình tuyệt mật không muốn người khác biết.

Từ lúc Duẫn Lệ Na kêu sợ hãi có bom rồi tiếp tục làm bộ không cẩn thận ngã xuống bẫy rập đến khi bom nổ mạnh chỉ khoảng 10s đồng hồ. Mười giây này cô ta có thể thành công lọt vào đáy bẫy đồng thời dùng cơ quan kéo nắp bẫy chặn lại, bảo đảm dù nổ mạnh cũng không ảnh hưởng đến sự an toàn của cô ta.

Đâu ngờ mười giây ngắn ngủi ấy là hy vọng sống sót trở về mà Lương Tuấn Đào lại được. Lúc đó hắn gần như không chút do dự mà nhảy xuống mạch nước ngầm, còn nhanh chóng ẩn vào chỗ đáy nước sâu nhất, thoát khỏi công kích của vụ nổ mạnh bất ngờ.

Không ai biết kỹ năng bơi lội của Lương Tuấn Đào lại tốt như vậy, hướng chỉ khoảng cách từ mạch nước ngầm đến bờ biển sâu như thế, ngoài vận động viên nhảy cầu chuyên nghiệp, phỏng chừng không ai có dũng khí nhảy xuống. Nhưng ... hắn làm được!

Sau đó Duẫn Lệ Na hối hận đến mức ruột gan thâm sì, lúc ấy vì cái gì cô ta lại muốn biểu diễn một tuồng kịch như vậy? Thật sự làm điều thừa thãi! Kết quả để Lương Tuấn Đào thoát chết, kế hoạch hoàn mỹ mất rất nhiều tâm huyết thất bại trong gang tấc.

Cô ta không cách nào tha thứ được cho sai lầm của bản thân, giữa lúc thống khổ hối hận liền dùng thuốc phiện để tìm sự giải thoát. Sau này, người của Hoắc người phát hiện cô ta đang hít thuốc phiện, liền ép cô ta cai nghiện, kết quả cai nghiện cô ta lại mắc bệnh thần kinh chứng động kinh, từ đó thân thể cũng hoàn toàn suy sụp!

Đây là toàn bộ sự thật mà Duẫn Lệ Na - người được gọi là ân nhân cứu mạng của Lương Tuấn Đào đã trải qua, hóa ra chỉ là một tuồng kịch!

Trong lòng Lâm Tuyết hơi thở dài: sau khi Lương Tuấn Đào biết được chân tướng, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì với vị “Ân nhân” này.

83. Q.2 - Chương 26: Trước Hôn Lễ

Duẩn Lệ Na phát hiện ra bản thân cô ta đã vô tình tiết lộ nhiều tin tức, những thứ này vốn định mang xuống địa ngục, không ngờ lại nói ra với Lâm Tuyết.

“Cô dám moi lời tôi ư?” Mắt Duẩn Lệ Na lồi ra, đột nhiên thân thể nhấc lên, động tác và vẻ mặt kia giống y con rắn độc nằm trong vũng máu Lâm Tuyết từng thấy vào nhiều năm trước.

Lâm Tuyết thoát khỏi tập kích, không đợi Duẩn Lệ Na có thêm động tác, các cảnh vệ binh đã gắt gao ấn ngã cô ta xuống giường bệnh.

Lâm Tuyết lui ra sau một bước, cô lạnh lùng nhìn người đàn bà điên cuồng nọ lần cuối rồi xoay người.

Bùi Hồng Hiền đi tới, vươn tay nói với cô: “Cô rất tuyệt!”

Lâm Tuyết bắt tay ông ta, cũng không nói gì, lập tức đi về phía cửa.

Cửa phòng mở ra, cô bắt gặp Lương Tuấn Đào đang đứng ở đó, khuôn mặt lãnh trầm, trong đôi mắt nhìn cô có chút phức tạp.

Hai người nhất thời nhìn nhau không nói gì, thật lâu sau, Lâm Tuyết mở miệng trước, cô nói: “Thẩm vấn đã kết thúc, em không dùng hình cụ với cô ta!”

“...” Khuôn mặt tuần tú của Lương Tuấn Đào suýt nữa bị trật, chẳng lẽ cô cho rằng hắn cố tình chạy tới là vì sợ cô dùng hình cụ với Duẩn Lệ Na sao? Con mẹ nó chứ!

“Rất xin lỗi, ” Giọng điệu Lâm Tuyết thản nhiên, thần sắc càng lạnh nhạt. “Phiền thủ trưởng tránh ra một chút, tôi muốn ra ngoài rồi!”

Thân thể to lớn vĩ đại của người đàn ông vẫn như núi chặn ở nơi đó không nhúc nhích, khuôn mặt tuần tú quả thực đen như đất nồi.

Rốt cuộc hắn muốn thế nào đây? Lâm Tuyết rất buồn bực, tính tình quật cường tiềm ẩn bên trong cũng bị hắn kích ra. Cô cứ như vậy không chút yếu thế mà đối diện với hắn, chẳng ai nhường ai!

Thật lâu sau, Lương Tuấn Đào mới trịnh trọng mở miệng: “Em đừng tin lời người phụ nữ kia nói, anh hoàn toàn không yêu cô ta!”

Hóa ra hắn biết toàn bộ quá trình thẩm vấn, Lâm Tuyết hiểu hắn nhất định đã quan sát theo dõi từ nơi kín đáo. Vậy cũng tốt, đỡ khiến cô tổn nước bọt giải thích mình không hề động vào Duẩn Lệ Na, tránh làm hắn lo lắng.

Yêu hay không yêu có quan hệ gì sao? Dù gì hắn và Duẩn Lệ Na đời này cũng hết cách tu thành chính quả, tạo hóa trêu ngươi! Khóe miệng Lâm Tuyết bắt đầu hé ra một tia vui vẻ như có như không: “Em cảm thấy tiếc thay cho hai người!”

Tiếc ư? Lương Tuấn Đào xúc động muốn chửi người. “Em tiếc cái gì?”

“Em tiếc gì cũng không quan trọng!” Lâm Tuyết lắc đầu, khóe miệng dấy lên giọng mỉa mai: “Không phải đều đã qua sao? Đã không còn bất cứ ý nghĩa nào cả!”

Nhấn nại chịu đựng, cuối cùng Lương Tuấn Đào vẫn không nhịn xuống nổi, hắn không biết làm cách để có thể đập vỡ sự đậm đặc trên khuôn mặt cô, không biết rốt cuộc như thế nào mới có thể chạm tới nội tâm cô. Thật lâu sau, hắn mỉm cười chua xót, nhẹ giọng hỏi: “Em để ý ư? Em có quan tâm đến quãng thời gian đã qua giữa anh và Duẩn Lệ Na không?”

“Không quan tâm!” Lâm Tuyết trả lời không chút do dự!

“Ha!” Lương Tuấn Đào vỗ tay, khen ngợi nói: “Em thật mạnh mẽ!”

Nhìn kiểu gì vẻ mặt hắn cũng không giống như đang hài lòng, Lâm Tuyết cũng lười suy đoán về người đàn ông khó nắm bắt này, cô lạnh lùng hỏi lần nữa: “Thủ trưởng có thể tránh ra không? Tôi muốn ra ngoài!”

“Chờ một lát, chậm của em mấy phút thôi!” Lương Tuấn Đào đột nhiên bắt lấy tay cô, kéo cô trở lại phòng Duẫn Lệ Na.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Tuyết làm thế nào cũng không thoát được sự kiềm chế của hắn, cô thật không biết nói gì với người đàn ông ngang ngược bá đạo trước mặt mình.

“Đứng ở đây mà xem!” Lương Tuấn Đào buông cô ra, đồng thời rút một khẩu súng lục, “Ken két!” Hắn đẩy đạn lên, còn mở chốt.

“Đào Tử! Không được xúc động!” Bùi Hồng Hiền nhận ra ý đồ của Lương Tuấn Đào, ông ta mau chóng tiến lên cản hắn. Đáng tiếc, động tác của ông ta cũng nhanh nhưng kỹ thuật bắn súng của đối phương còn nhanh hơn.

Duẫn Lệ Na nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu thăm dò lần nữa, vừa quay mặt, chỉ nghe “Thu” một tiếng rất nhỏ, mi tâm cô ta nóng bỏng, đôi mắt tròn từ từ nhắm lại.

Kỹ thuật bắn của Lương Tuấn Đào độc nhất vô nhị, một phát bắn tới, ấn đường Duẫn Lệ Na liền có thêm một lỗ máu, máu tươi đỏ sẫm từ cái lỗ kia chảy xuống ngoằn ngoèo, cắt khuôn mặt xinh đẹp thành hai nửa, có vẻ quỷ dị mà dữ tợn.

Lâm Tuyết vươn tay che miệng, cảm thấy ghê tởm một hồi.

Người đàn bà đã tắt thở nằm bên giường, máu theo mặt cô ta từ từ nhỏ giọt xuống sàn nhà bóng loáng, từng giọt từng giọt... Nhìn mà thấy ghê người.

Cuối cùng con rắn độc giãy giụa trong vũng máu kia cũng bị Mạc Sở Hàn đạp nát... Duẫn Lệ Na hấp hối nằm trên giường kết quả bị Lương Tuấn Đào một phát bắn chết tính mạng. Nhiều năm sau, Lâm Tuyết hồi tưởng lại cảnh này mới hiểu ra, giữa chốn u tối, dường như cô lúc nào cũng sẽ gắn bó keo sơn với hai người đàn ông ấy! Nghiệt duyên? Thiện duyên? Hay là số mệnh trong vòng luân hồi vô thường.

“Phịch!” Lương Tuấn Đào ném súng xuống sàn nhà, hắn nói với Bùi Hồng Hiền đang trợn mắt há mồm: “Chuyện này ông xem xét rồi lo liệu đi!”

Bùi Hồng Hiền tức giận đến mức nhúu mày, mắng: “Cậu càng ngày càng có năng lực hành động nhỉ!”

Không để ý đáp lại đối phương, Lương Tuấn Đào điềm nhiên như không mà trở cạnh Lâm Tuyết, hắn vươn tay giữ eo cô, nói: “Bà xã, đi thôi!”

Lâm Tuyết ngạc nhiên mở to mắt, cô không biết Lương Tuấn Đào làm như vậy rốt cuộc là muốn chứng minh điều gì! Chứng minh rằng hắn hoàn toàn không quan tâm tới Duẫn Lệ Na ư? Chứng minh hắn chưa bao giờ yêu Duẫn Lệ Na ư? Hay chứng minh người đàn bà dám chạm đến điểm mấu chốt của hắn thì kết quả sẽ cực thảm?

Nhưng theo phát súng Lương Tuấn Đào bắn ra, tất cả ân oán tình thù giữa hắn và Duẫn Lệ Na đã hoàn toàn được giải quyết một cách dứt khoát gọn gàng!

Ô danh cũng tốt, nhất thời hồ đồ cũng được, ở trước mặt Lâm Tuyết, hắn cứng rắn loại bỏ người đàn bà muốn lấy mạng mình! Phương pháp hơi quá khích nhưng hữu hiệu.

Từ nay về sau, Lâm Tuyết sẽ không nghi ngờ việc hắn còn tồn tại tiếc nuối hay lưu luyến gì với Duẫn Lệ Na nữa không, lại càng không cho rằng hắn cố ý chạy tới là vì lo cô sử dụng hình cụ với cô ta như suy đoán.

Trái tim phụ nữ đều rất chặt hẹp, miệng cô nói không quan tâm, thật ra trong lòng để ý. Có lẽ Lương Tuấn Đào vậy là đủ hiểu cô rồi nên mới có thể đưa ra quyết định này trong nháy mắt!

Nhiều năm sau, Lâm Tuyết đem Mạc Sở Hàn và Lương Tuấn Đào xếp cùng một chỗ để so sánh, cuối cùng cũng hiểu được, vì sao 10 năm tình cảm của mình và Mạc Sở Hàn không bằng 3 tháng quen biết với Lương Tuấn Đào!

Bởi vì, Mạc Sở Hàn luôn dùng cái nhìn chúa tể với cô, đòi hỏi cô làm này làm kia vì hắn, đòi hỏi cô trung thành với hắn, dâng hiến và trả công.

Còn Lương Tuấn Đào thì dùng thái độ vợ chồng ngang hàng suy xét quan hệ giữa hắn và Lâm Tuyết, tích cực gạt bỏ bất cứ chứng ngại vật nào có thể ảnh hưởng đến sự hòa thuận của vợ chồng bọn họ, khi cô mắc sai lầm, hắn có thể khách quan nhìn nhận vấn đề, hiểu rằng do cô sơ xuất hoặc bất đắc dĩ. Khi bản thân hắn phạm sai lầm, hắn có thể chủ động thừa nhận, còn tích cực sửa chữa sai lầm, coi trọng tôn trọng cảm nhận của Lâm Tuyết.

Hơn nữa, trên lưng Mạc Sở Hàn đeo nhiều sứ mệnh quan trọng, tính cách của hắn rất cực đoan, thù hận khiến tâm lý hắn tràn ngập u ám đến nỗi biến thái vạn vẹo. Hắn vĩnh viễn không có khả năng lại mang đến hạnh phúc cho cô, từ ngày hắn rời thủ đô, tình yêu của cô dành cho Mạc Sở Hàn cũng hoàn toàn biến mất, trở thành vật hi sinh bé nhỏ không đáng kể trên chiến trường kinh doanh.

Lương Tuấn Đào dương quang sang sảng, hắn là hóa thân của ánh sáng và chính nghĩa. Gia đình đầy đủ, thân phận cao quý khiến hắn tự tin lại khí thế, không nghi ngờ bầy bạ Lâm Tuyết. Phát sinh mâu thuẫn cũng sẽ lý trí giải quyết, hắn không quá để ý việc cô vừa làm khiến hắn đau lòng thất vọng. Hắn hài hước khôi hài, hắn thẳng thắn rộng lượng, hắn đẹp trai gợi cảm... Không chỗ nào không thể hiện rõ sức quyến rũ nam tính độc đáo của hắn.

Lâm Tuyết biết Lương Tuấn Đào không phải người đàn ông hoàn mỹ, thật ra cô cũng không phải người phụ nữ hoàn mỹ! Trên thế giới này, chưa bao giờ có ai hoàn mỹ, cái gọi là hoàn mỹ chẳng qua là trạng thái tạo ra ngẫu nhiên mà thôi!

Không có người nào toàn vẹn, là con người đều sẽ phạm sai lầm, sửa chữa xong vẫn là đồng chí tốt! Mỗi khi Lương Tuấn Đào dùng giọng điệu trêu đùa nói những lời này, Lâm Tuyết đều nhin không được mà mỉm cười.

Dần dà, trái tim cô gái dần dần bị hút vào, đây hoàn toàn là phản ứng bình thường phù hợp với thực tế của phụ nữ.

*

Sau khi Duẫn Lệ Na bị bắn gục, quân bộ bí mật tiến hành hỏa táng cô ta, cũng không ai truy cứu nguyên nhân cái chết. Cô ta vốn là tử tù, các mức chỉ tiêu cơ thể cũng gần suy kiệt, một phát súng lấy mạng đối với cô ta mà nói ngược lại là một sự giải thoát!

Căn cứ vào câu trả lời thỏa đáng của Duẫn Lệ Na trước khi chết, quân bộ bắt được một tên tham quan bị Hoắc gia mua chuộc. Khi tiến hành thẩm vấn tên này, lại phát hiện một ít tin tức mới. Tóm lại, Lâm Tuyết đã hoàn toàn thành công khi thẩm vấn Duẫn Lệ Na, đạt được tin tức cực kỳ quan trọng, cô được các thủ trưởng quân bộ thừa nhận và tán thưởng lần nữa.

Đối mặt với mũi nhọn dần được bộc lộ là Lâm Tuyết, Lương Tuấn Đào vốn muốn vững vàng nhưng cuối cùng có chút mất bình tĩnh. Nên khi lòng hắn thấp thỏm nói một câu bên tai Lâm Tuyết, liền khiến cô gái vui vẻ cười run rẩy cả người.

Hắn nói: “Này, bà xã! Chờ khi em làm quan lớn, nhất định phải nhớ, không được bỏ rơi người chồng lấy nhau từ lúc túng khó này!”

Lâm Tuyết cười không ngừng, cũng không nói lời nào. Có lẽ người đàn ông này cứ cố tình chọc cô cười! Cô không tin hắn sẽ lo lắng vấn đề ngày thơ nhảm chán này. Đi theo đại tá trẻ tuổi như mặt trời ban trưa này, quả thực tình địch ở khắp nơi, phóng tầm mắt đều là những cái nhìn hâm mộ ghen tỵ, theo lý phải là Lâm Tuyết cả ngày ghé vào tai hắn nói thầm những lời này chứ, hiện giờ lại trái ngược, trực giác của cô bảo rằng hắn đang nói giỡn!

“Cười gì? Ông xã nghiêm chỉnh nói với em đó!” Lương lưu manh áp cô trên giường lớn, cười tà bắt đầu thực hiện trách nhiệm và nghĩa vụ của người chồng.

“...” Miệng nói nghiêm chỉnh, việc hắn đang làm là đứng đắn sao? Lâm Tuyết tỏ ra bất đắc dĩ!

Nhưng không biết vì sao, đêm nay thân thể cô không hề bài xích sự gần gũi của hắn, cùng hắn phối hợp cũng không còn cứng nhắc nữa.

Tiếng ngâm nga nhỏ vụn tràn ra cánh môi, Lâm Tuyết không khỏi ôm chặt người đàn ông bên trên, cùng hẳn cộng phở ô sơn, cùng tận hưởng vân vũ chi hoan!

Sự việc từ nay về sau cũng không ai nói chính xác được, ít nhất lửa nóng trước mắt là chân thật, hẳn si mê quyến luyến Lâm Tuyết là chân thực!

Từ sau tai nạn xe, Lương Thiên Dật không tổ chức sinh nhật nữa nhưng năm nay anh ta lại đồng ý thiết yến tại nhà. Đương nhiên, trước tiệc sinh nhật, anh ta không cần xuống lầu!

Vợ chồng Lương gia hiểu tâm tình con trai, biết con mình không muốn bày thân thể tàn tật ra nên cũng không ép buộc. Nhưng việc con trai đồng ý tổ chức sinh nhật đã khiến bọn họ rất vui mừng, ít nhất anh ta không còn bài xích quan hệ với bên ngoài nữa.

Nhưng đợi hai người hiểu được mục đích thực sự của Lương Thiên Dật, chỉ sợ không biết họ sẽ nghĩ thế nào.

10h sáng, khách khứa nườm nượp đến dự. Lương Thiên Dật mấy lần đẩy xe lăn đến trước cửa sổ quan sát, trong đám khách không ngừng lui tới vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng nhỏ xinh dịu dàng của Vân Đóa.

Mấy ngày nay quả thực anh ta trông mong cô bé đến mòn con mắt, nhưng Vân Đóa như hoàn toàn quên mất người đàn ông này, cô không hề xuất hiện!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Trong lòng Lương Thiên Dật nóng như lửa đốt, lại không thể nói với người khác, buồn bực phiền não suýt nữa thì sinh bệnh.

Vất vả lắm mới đến sinh nhật mình, anh ta đã thiết kế một tiệc mời đặc biệt, bề ngoài thoát nhìn không có gì khác so với những bữa tiệc kia nhưng bên trong là một bức tranh bằng than anh ta tự họa, đề bài thơ nhỏ mịn mờ, mờ mờ lung lung mà bày tỏ nỗi nhớ của anh ta đối với Vân Đóa, hy vọng trong sinh nhật mình, anh ta được thấy cô xuất hiện.

Mặt sau bài thơ nhỏ viết một câu bằng bút máy: trước 12h trưa mai để tôi thấy cô, nếu không đời này cô cũng đừng xuất hiện nữa! Lạc khoản là con dấu anh ta thường dùng khi vẽ tranh. (lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức tranh)

Lương Thiên Dật đặc biệt dặn Trương quản gia đích thân mang thiệp mời tới đưa tận tay Vân Đóa, không được nhờ người khác chuyển giao, anh ta sợ khâu trung gian sẽ mắc sai lầm.

Thời điểm Trương quản gia trở về, ông nói rất chắc chắn rằng mình đã tận mắt thấy Vân Đóa nhận thiệp, còn nói lời cảm ơn.

Lương Thiên Dật vội vàng hỏi: “Cô ta thế nào? Mấy ngày nay có phải bị bệnh không?”

“Không đâu!” Trương quản gia lắc đầu, đáp đúng sự thực: “Cô ấy có vẻ rất hoạt bát, tinh thần cũng tốt lắm, còn cảm ơn tôi! Nhưng . . .”

“Nhưng cái gì?” Lương Thiên Dật nhíu mi hỏi, có phải giả tính trẻ con trêu chọc anh ta không?

“Sau khi cô ấy xem xong thiệp mời lại hỏi tôi đại thiếu gia là ai!” Trương quản gia suy đoán: “Không phải cô ấy và đại thiếu gia đang giận hờn nhau chứ?”

Vân Đóa lại có thể hỏi anh ta là ai? Khoa trương vậy sao? Cô bé và anh ta đang giận hờn ư? Lương Thiên Dật nổi giận, anh ta bực tức nói: “Không cần để ý đến cô ta nữa, yêu thì tới, không đến thì dẹp! Vừa lúc tôi thấy chán cô ta vì phiền phức kịch liệt, từ này về sau không gặp càng yên tĩnh!”

*

Do quân vụ thật sự quá bận rộn, chờ khi hai người trở về Lương gia đã là gần trưa. Trong nhà tân khách ngồi đầy, thấy hai người cùng về, họ vội vã đứng lên, lớn tiếng ân cần thăm hỏi.

Không thể thiếu một hồi xã giao, Lâm Tuyết theo cạnh Lương Tuấn Đào, nghe hẳn giới thiệu những vị quan lại muôn hình muôn vẻ trong quân giới, còn cả những người nổi tiếng trong thương giới, cô đều mỉm cười đối mặt, thật ra sau khi gặp xong thì hoàn toàn không nhớ nổi mấy khuôn mặt tràn đầy nụ cười kia có gì khác nhau.

Rõ ràng là tiệc sinh nhật Lương đại thiếu gia nhưng lại giống như chúc mừng Lương nhị thiếu, người người thổi phồng công trạng vĩ đại của hắn, tiếng tán dương a dua không dứt bên tai. Mọi người đều nịnh bợ hợp với thực tế, 2 năm gần đây, Lương đại thiếu hoàn toàn hờ hững với thế nhân. Lương nhị thiếu lại một bước lên mây như mặt trời ban trưa. Nói là tới tham dự tiệc sinh nhật của đại thiếu, thật ra tất cả bọn họ đều muốn mượn cơ hội này để tăng thêm giao tình và quen biết với nhị thiếu mà thôi.

Khách mời đến chúc mừng có Bộ trưởng ngoại giao Thẩm Cẩm Xương, ông ta còn mang theo con gái yêu Thẩm Doanh Doanh.

Thấy Lương Tuấn Đào, Thẩm Doanh Doanh như con bướm lập tức không tự chủ được mà nhào về phía trước, cô ta sung sướng gọi: “Lương ca ca, đã lâu không gặp anh rồi!”

Lương Tuấn Đào ừ một tiếng, hắn vội kéo Lâm Tuyết vào lòng, tỏ ra mình là người đã có vợ, hy vọng Thẩm Doanh Doanh nhìn mà dừng lại, đừng tiếp tục lao về phía trước. “Lần trước xử phạt thế nào? Cô vẫn ở lại trong bộ đội sao?”

Nghe Lương Tuấn Đào nhắc tới việc này, Thẩm Doanh Doanh bắt đầu mở miệng, ủy khuất muốn khóc: “Đều do người đàn bà Hoàng Y Na kia phá hư, hãm hại em, Lương ca ca, em vô tội, mong anh đừng giận em!”

“Tôi giận dữ với cô để làm chi?” Lương Tuấn Đào bật cười, thấy hai mắt Thẩm Doanh Doanh đầm lệ mịt mù, cô ta lại muốn dựa sát về phía trước, hắn nói tiếp: “Dù sao mỗi lần cô gặp rắc rối đều có ba ba cô thu dọn cục diện rối rắm, lại không ngại cản trở việc của tôi!”

Xem ra lần này vẫn là nhờ quan hệ quân đội của Thẩm Cẩm Xương bảo vệ được Thẩm Doanh Doanh, thật sự không dễ dàng gì! Nếu cô ta không quý trọng cơ hội này, lần sau tiếp tục phạm sai lầm, phỏng chừng bản lĩnh của Thẩm Cẩm Xương có lớn cũng không giữ nổi cô ta!

Thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết thân mật gần bó tựa sát nhau, hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của mình, Thẩm Doanh Doanh lớn tiếng khóc lên lần nữa.

“Ồ kìa, con lại khóc cái gì?” Thẩm Cẩm Xương thực sự không biết phải làm sao với đứa con gái bảo bối này, hôm nay cô ta ầm ĩ muốn cùng ông ta đến Lương gia tham dự tiệc sinh nhật của Lương đại thiếu, ông ta biết thực tế con gái mình đến đây là vì Lương nhị thiếu. Hiện tại thấy Lương lão nhị và bà xã ân ái, Thẩm Doanh Doanh lại khóc lóc nỉ non trước mặt mọi người, bộ dạng oán phụ bị vứt bỏ này. . . Thật khiến ông ta mất mặt.

Toàn bộ thủ đô, có người nào không biết con gái Thẩm Cẩm Xương yêu đơn phương Lương nhị thiếu chứ? Yêu thương nhưng nhớ đều bị cự tuyệt từ ngoài cửa, quả thực trở thành trò cười trà dư tửu hậu cho giới thượng lưu.

Lưu Mỹ Quân vội nói: “Có phải Doanh Doanh không thoải mái ở đâu không? Ông mau dẫn con bé qua phòng trà bên kia, tôi bảo bác sĩ gia đình đến xem cho con bé chút!”

Vừa lúc mượn lời Lưu Mỹ Quân làm nấc thang thoái lui, Thẩm Cẩm Xương nhanh chóng kéo con gái bảo bối của mình rời khỏi phòng khách, dọc đường đi còn nghe thấy tiếng cười nhạo vụn vụn có ý trêu tức: “Bộ trưởng Thẩm, có phải lệnh viện mắc bệnh tương tư rồi không? Ha ha, bệnh tương tư chẳng sao đâu, tương tư đơn phương mới khó trị a!”

Cha con họ Thẩm giả vờ như không nghe thấy những thứ chế giễu kia, cả hai nhanh chóng chạy trốn.

Lâm Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc ồn ào, quét mắt một lần cũng không phát hiện ra bóng dáng Lương Thiên Dật đâu, đoán chừng anh ta vẫn trốn trên lầu. Thấy việc xã giao có vẻ được rồi, cô lặng lẽ kéo Lương Tuấn Đào, thấp giọng nói: “Còn chưa tặng quà cho anh cả đấy!”

“Ồ!” Lương Tuấn Đào gạt đầu tỏ ra đã hiểu, hắn lên tiếng chào hỏi tân khách, giải thích: “Tôi lên lầu gặp người được chúc thọ hôm nay, có gì chậm trễ xin chửi vị bỏ qua cho!”

Lưu Mỹ Quân liền nói: “Mau đi đi! Nơi này có mẹ và ba con tiếp đón rồi! Mau xuống dùng cơm nha!”

“Con biết rồi!” Lương Tuấn Đào kéo tay Lâm Tuyết, hai người sóng vai cùng bước lên lầu.

Dáng vẻ thân mật ăn ý kia khiến rất nhiều người ao ước, may mà Thẩm Doanh Doanh bị ba cô ta lôi đi rồi, bằng không lại muốn khóc.

*

Khi lên lầu, Lâm Tuyết nhện không được hỏi: “Vì sao ông nội không tới tham dự sinh nhật của anh cả vậy?”

“Ông nội thích yên tĩnh, cũng không tham gia loại xã giao này! Hơn nữa, ông quen ở quân khu, trừ trường hợp thập phần trọng đại, ông thường không về nhà!” Lương Tuấn Đào nói tới đây dừng một chút, rồi nói tiếp: “Đương nhiên, khi chúng ta kết hôn, ông chắc chắn sẽ tới!”

Trên lầu hai, không cần hỏi cũng có thể đoán được Lương Thiên Dật đang ở phòng vẽ tranh. Gõ cửa, không nghe thấy bên trong nói mời vào, Lương Tuấn Đào cứ đẩy cửa đi vào. Lúc tâm tình anh trai hần không tốt thường như vậy, dù có phá cửa anh ta cũng chẳng quan tâm!

Lương Thiên Dật đang ngồi ngẩn người trước giá vẽ, mặt vải vẽ tranh sơn dầu trước mặt trống trơn, anh ta cầm bút vẽ, hai hàng lông mày nhíu lại, xem ra cực kỳ rối rắm.

“Đại ca, sinh nhật vui vẻ!” Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết cùng tiến lên tặng quà sinh nhật.

Lương Tuấn Đào tặng một bộ bút vẽ nhập khẩu sa hoa, còn cả màu vẽ, Lâm Tuyết thì tặng chiếc kẹp cà vạt nạm kim cương đã nhiều lần trắc trở suýt bị Mạc Sở Hàn giẫm lên.

Lương Thiên Dật hoàn toàn không nhìn quà tặng của hai bọn họ, anh ta quay đầu lại, đôi mắt trống rỗng đột nhiên sáng rọi, nhưng chỉ là sự phẫn nộ.

Lâm Tuyết thấy cái nhìn của đối phương tràn ngập lửa giận hừng hực với mình, cô không khỏi khó hiểu. “Đại ca. . . Anh không thích quà em tặng ư?”

Lương Thiên Dật ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa nhìn đến quà tặng của cô, nhưng lại tức tối lườm cô, khi mở miệng gần như là nghiến răng nghiến lợi rống giận: “Ngày đó rốt cuộc cô đã nói gì với Vân Đóa hả?”

Lâm Tuyết lui về phía sau một bước, cô có chút luống cuống lo sợ không yên. Lương Tuấn Đào vội kéo cô, đưa thân thể mềm mại vào vòng tay mạnh mẽ của mình, ý bảo cô không cần sợ hãi. Sau đó, hần mới hướng ánh mắt không vui về phía Lương Thiên Dật, kháng nghị: “Anh gào lên với cô ấy làm chi? Cô ấy không phải Lâm Á Linh nhé!”

“Mặc kệ cô ta là ai?” Lương Thiên Dật quá phẫn nộ rồi, anh ta đẩy xe lăn, xoay người tiếp tục chất vấn Lâm Tuyết: “Ngày đó, Vân Đóa khóc ở cửa, rõ ràng tôi thấy cô lại gần, còn nói chuyện với cô ấy trong chốc lát, sau đó cô ấy liền đi theo cô! Từ đó Vân Đóa không tới tìm tôi nữa! Chắc chắn cô đã nói bậy với cô ấy, bằng không sao cô ấy lại không để ý đến tôi?”

“. . .” Quả thực Lâm Tuyết cũng không biết nên nói gì thì tốt, người đàn ông này . . . quá tồi tệ rồi! Biết rõ Vân Đóa ngồi ở cửa nhà mình khóc đến mức đau lòng, anh ta không quan tâm không hỏi han, cô khuyên cô bé rời đi anh ta còn không vui, bây giờ người ta đau lòng không tới, anh ta lại nhớ thương! Đây chẳng lẽ chính là dốt không đi đánh đi trong truyền thuyết sao?

“Chẳng phải anh ghét Vân Đóa, không thích gặp cô ta à?” Lương Tuấn Đào tỏ vẻ không cách nào hiểu nổi lửa giận của anh trai hần từ đâu mà đến. “Cô ta không đến anh hần nên cao hứng mới đúng, cái cô bé kia luôn khóc khóc khóc, thấy mà phiền!”

“Câm miệng!” Lương Thiên Dật chỉ vào cửa ra vào, nói với em trai mình: “Cậu cút đi!”

Đại khái là chưa từng thấy anh trai hần hần giận dữ với mình như vậy, Lương lão nhị phẫn nộ rồi đau lòng, hần kéo Lâm Tuyết, nói: “Đừng ở đây tìm mất mặt nữa, nếu thấy không vừa mắt, chúng ta mau tự động biến mất đừng cản trở tầm mắt anh ta!”

Lâm Tuyết nhẹ nhàng kéo Lương Tuấn Đào một hồi, ý bảo hần dừng hần đối Lương Thiên Dật. Thấy hai anh em không để ý lẫn nhau, chẳng ai nhìn ai, cô cảm thấy hơi buồn cười.

Một lúc lâu sau, cô mới phá vỡ sự im lặng bế tắc, Lâm Tuyết nói với Lương Thiên Dật: “Anh đối xử với Vân Đóa như vậy, con bé rất đau lòng! Ngày đó nó nói với em sau này sẽ không bao giờ tới tìm anh nữa, vì

con bé cảm thấy anh chán ghét nó, gặp nó tâm tình liền không tốt, nó sợ ảnh hưởng đến thân thể sức khỏe của anh!”

“ . . .” Cái gì? Vân Đóa vì sợ anh ta gặp cô bé mà tâm tình không tốt nên mới không đến! Nhưng . . . rõ ràng anh ta bảo Trương quản gia gửi thiệp mời mình tự tay chấp bút, sao cô lại hỏi Lương đại thiếu gia là ai? Đây không phải là hờn dỗi anh ta ư!

“Là bạn của Vân Đóa, em nhất định phải khuyên nhủ con bé vài câu! Bảo con bé không cần chà đạp thân thể mình như vậy, nhưng cuối cùng quyền quyết định vẫn nằm trong tay con bé! Con bé yêu anh lâu như vậy, em khuyên không chỉ một lần, không có khả năng lần này đột nhiên nó chợt nghe lời em! Mấu chốt vẫn là tự con bé đã nghĩ thông suốt rồi!” Ngược lại, Lâm Tuyết cảm thấy đây không phải là chuyện xấu! Bất luận là với Vân Đóa hay với Lương Thiên Dật mà nói, từ bỏ phần tình cảm đã thay đổi này đều là một sự giải thoát! Còn tiếp tục như vậy, đối Vân Đóa là sự tra tấn tàn nhẫn, đoán chừng với Lương Thiên Dật sẽ chỉ khiến tâm lý anh ta càng vặn vẹo hơn.

Lương Thiên Dật thấy Lâm Tuyết nói rất có đạo lý. Đúng vậy, do bản thân Vân Đóa đã nghĩ thông suốt rồi quyết định từ bỏ anh ta! Trong lòng đau xót, anh ta cười nói tự giễu: “Đúng vậy! Tôi là phế nhân không thể ra khỏi cửa, cả ngày ngồi trên xe lăn, còn có gì đáng giá để mong cô ấy kề cận bên mình chứ? Ha ha. . . Là tôi đề cao bản thân mình quá! Như vậy tốt rồi, đến khi chết già cũng không gặp lại, coi như chưa từng quen biết!”

*

Trời có mây gió bất ngờ, thế sự vô thường khó liệu, không ai nghĩ tới ban ngày vui mừng hạnh phúc, buổi tối lại thay đổi bất ngờ.

Vào lúc rạng sáng, nhận được điện thoại Lương Bội Văn gọi tới, cả nhà nhất thời đều nổ tung.

Do cơ tim tắc nghẽn, Lương lão gia được đưa vào bệnh viện cấp cứu vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm. Tin tức truyền đến, quả là sấm sét giữa trời quang.

Người một nhà mau chóng rời giường, hoả tốc chạy tới bệnh viện. Trên đường đi, Lương Tuấn Đào gọi điện cho bác hấn, nghe thấy giọng nói Lương Bội Văn mang theo tiếng khóc nức nở.

“Cơ tim tắc nghẽn nghiêm trọng, tình hình rất không tốt!” Lương Bội Văn hấn đã khóc, khi nói chuyện còn mang theo giọng mũi.

Trong mắt Lương Tuấn Đào xuất hiện nước mắt, yết hầu lên xuống, hấn nghẹn ngào không nói gì.

Lâm Tuyết nắm chặt tay hấn, cô an ủi: “Anh cần bình tĩnh, anh là trụ cột trong nhà, thời điểm này anh rơi nước mắt sẽ làm mọi người kích động luống cuống hơn!”

Thấy Lâm Tuyết nói có đạo lý, Lương Tuấn Đào nhanh chóng lau khô nước mắt, gật gật đầu, im lặng không nói gì.

*

Đến bệnh viện, mặc dù là đêm khuya, nhưng trong hành lang vẫn thấy nhân viên y tế, còn cả lãnh đạo quân bộ và chiến sĩ vũ trang. . . Ai nấy đều vội vã, sắc mặt ngưng trọng vào vào ra ra.

Lương Đồng là lãnh đạo lâu năm của quân bộ, bệnh tình ông đột ngột nguy kịch kéo theo sự quan tâm của rất nhiều người. Đêm khuya, chỗ này của bệnh viện quân khu vẫn đông như trẩy hội.

Người một nhà xuống xe, hoả tốc chạy tới phòng cấp cứu, chỉ thấy phòng cấp cứu sáng đèn, bên trong đang khẩn trương tiến hành công tác cứu người.

Ba người nhà họ Lưu đứng ngoài cửa, Lương Bội Văn mặc áo khoác quân y, bà tựa đầu lên vai chồng là Lưu Vận Ngộ mà khóc nức nở, Lưu Dương ở bên cạnh đang khuyên giải an ủi mẹ mình.

Lương Tuấn Đào cùng người nhà lại gần, hấn trầm giọng hỏi: “Sao rồi?”

Lưu Dương lắc đầu, nói: “Đang cứu chữa!”

Lâm Tuyết tiến nhanh tới một bước, cô nói với Lương Bội Văn: “Bác à, bác đừng buồn! Chưa rõ tình hình ông nội, chúng ta càng cần bình tĩnh, không thể rối loạn trận tuyến!”

Sau một hồi được Lâm Tuyết khuyên giải an ủi, Lương Bội Văn lau khô nước mắt, bà ngẩng đầu, cầm tay Lâm Tuyết, đồng thời ngồi xuống dãy ghế bên cạnh.

Lưu Dương lên quan sát Lâm Tuyết vài lần, phát hiện Lương Tuấn Đào đang giương mắt hỏ trừng mình, anh ta vội thu hồi tầm mắt.

Được tin, các cán bộ cấp lãnh đạo cùng chiến hữu đồng nghiệp tới liền không dứt, Lương Tuấn Đào theo cha hẳn tiếp đón những người đến thăm viếng này nên không thể nhìn chăm chăm vào Lưu Dương nữa.

Thừa dịp Lương Tuấn Đào bận rộn xã giao với những người tới hỏi thăm, Lưu Dương lặng lẽ đi đến cạnh Lâm Tuyết, ngồi xuống nói với cô: “Nghe nói gần đây cô thắng chức rồi!”

Lâm Tuyết giả vờ như không nghe thấy, cô chỉ thấp giọng trấn an Lương Bội Văn, cũng không để ý đáp lời Lưu Dương đang bắt chuyện.

Bị mất mặt nhưng Lưu Dương chưa từ bỏ ý định, anh ta nghiêng người sát vào dò xét, nói: “Tôi và Đồng Đồng chia tay rồi!”

Rốt cục Lâm Tuyết cũng quay đầu lại nhìn anh ta, thấy ánh mắt đối phương có chút chờ mong. Cô trừng Lưu Dương một cái, nói: “Tôi thấy vui thay cho Đồng Đồng!”

Lưu Dương cũng biết bản thân rất không có thuốc chữa! Biết rõ sự lưu luyến si mê dành cho cô không có kết quả, nhưng anh ta không thể không chế chính mình đừng nghĩ về cô nữa. Anh ta nhin không được tia hi vọng cuối cùng, hỏi: “VẬY còn cô? Có vui về không?”

Lâm Tuyết vẫn không trả lời, chỉ thấy Lưu Vận Ngô qua đây. Ông ta dứt khoát véo tai con trai mình, kéo anh ta rời khỏi chỗ sát gần Lâm Tuyết.

“Tiểu tử thôi, xem ra lần trước đánh mày một trận còn chưa đủ nhớ! Quên cha mày dạy mày thế nào rồi à?” Lưu Vận Ngô đánh vào mông Lưu Dương 1 cái, nói: “Nếu không phải thấy tâm tình của mẹ mày không tốt, tao không thể không tiếp tục đánh mày!”

Lưu Dương phẫn nộ đứng ở một bên, không tiếp tục hé răng nữa.

Như thế này, Lương Tuấn Đào đã lại qua đây rồi! Hẳn thu hết vào tầm mắt một màn vừa rồi, nhưng do bị những người tới thăm dây dưa nên chưa thoát thân được mà thôi. Chờ khi rảnh rỗi, hẳn đi nhanh đến ngồi cạnh Lâm Tuyết, nhìn về phía Lưu Dương thị uy.

Lưu Dương bĩu môi, trong lòng bất mãn oán thăm: cần phải vậy sao? Cứ như tôi sẽ cướp người ngay ấy! Chung quanh còn nhiều thủ trưởng lãnh đạo ngồi như vậy, anh không sợ bị người ta chê cười là mê đắm bà xã à!

Lâm Tuyết và Lưu Mỹ Quân chưa bao giờ có tiếng nói chung, nhưng với Lương Bội Văn thì tiếng nói lại cực kỳ có trọng lượng, hai người tính cách hợp nhau, lời nói hàm súc cử chỉ văn nhã, nhìn đối phương mà trong lòng nhin không được thờ dài. Người này nghĩ: sao mình không có bà mẹ chồng như vậy nhỉ? Người kia nghĩ: nếu có thể có cô con dâu như vậy thì tốt rồi!

Chuyện trên thế gian tám chín phần mười không như ý chính là đạo lý này! Ông trời rất công bằng, sẽ không an bài tất cả chuyện tốt trên thân một người.

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, theo từng giây từng phút trôi qua, khủng hoảng trong lòng mọi người cũng tăng lên. Đối với người già đang gần đất xa trời mà nói, việc ở trong phòng cấp cứu lâu như vậy cũng không phải dấu hiệu tốt.

Rạng sáng lúc 2h, cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang xuống, chưa đợi Phó viện trưởng Lương Bội Văn mở miệng hỏi liền tuyên bố với những người chờ đợi bên ngoài: “Tạm thời đã bảo vệ được tính mạng của lão thủ trưởng!”

Tất cả mọi người lặng lẽ thở ra, nhưng không hề xem nhẹ hai chữ “tạm thời” kia. An toàn chỉ là tạm thời, không biết khi nào sẽ gặp nguy hiểm.

Lương Bội Văn nói với bác sĩ chủ trị: “Rốt cuộc là thế nào? Anh nói đi! Đợi hai ba tiếng ở đây đều là người thân của ba tôi! Bất kể là thân nhân, bạn bè hay lão chiến hữu, cấp dưới cũ, trong lòng bọn họ đều nóng như lửa đốt, cấp tốc muốn biết tình hình ba tôi!”

Bác sĩ gật gật đầu, chung quanh đây có lẽ được hơn hai mươi người, mỗi vị kia đều có quan hệ không tầm thường với lão thủ trưởng bên trong. Anh ta cung kính khom người, giọng nói tiếp tục ngưng trọng: “Tôi sẽ nói thật, tình hình của lão thủ trưởng rất không lạc quan!”

Những lời này chưa rõ ràng, không ai nói chuyện, họ lẳng lặng chờ bác sĩ nói tiếp.

“Cơ tim tắc nghẽn nghiêm trọng, sau khi cấp cứu, tình mạng tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, nhưng . . .” Bác sĩ dừng một chút, để mọi người có thời gian chuẩn bị tiếp nhận, sau đó mới nói tiếp: “Nhưng ... trái tim lão thủ trưởng đã sắp hỏng rồi, không biết lúc nào sẽ ngừng đập. Hơn nữa toàn bộ nội tạng khí quan đều xuất hiện bệnh phù và suy kiệt ở mức độ khác nhau, phẫu thuật gì cũng đều mang tính phiêu lưu, trái tim tạm thời không thể nối mạch máu, cần mời chuyên gia uy tín trong và ngoài nước tới hội chẩn để quyết định phương án trị liệu cụ thể tiếp theo!”

Tin tức này thật đáng sợ, khiến tất cả mọi người ngây người. Thật lâu sau mới nghe thấy giọng nói của Lương Tuấn Đào: “Ông nội tôi đã tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa đâu!” Bác sĩ đáp: “Ông cụ vẫn đang hôn mê, phỏng chừng đến giữa buổi trưa có thể hồi tỉnh trong chốc lát!”

*

Lương Đồng được đưa vào phòng bệnh cách ly, mọi người đứng ở ngoài cửa chỉ có thể nhìn ông cụ hôn mê sâu qua kính thủy tinh.

Đến 4h sáng, đa số người đến quan sát đều rời đi rồi, mấy vị lãnh đạo không muốn rời đi cũng bị người nhà và cấp dưới khuyên nhủ kéo đi, trong đó Lãnh Lệnh Huy là một ví dụ.

Lãnh lão gia tuổi tác đã cao, căn bản không thể thức đêm. Vài thuốc cấp dưới quyền cùng hai người con trai, hai người cháu của ông lão đã mạnh mẽ lôi ông đi. Trước khi đi, Lãnh lão gia vỗ vỗ vai Lương Trọng Toàn an ủi, còn ôm Lương Tuấn Đào rồi mới chảy nước mắt rời đi.

Còn lại mấy người, cuối cùng Lưu Mỹ Quân cũng chống đỡ không nổi, bà ta nói với Lương Trọng Toàn: “Em choáng đầu quá!”

Lương Trọng Toàn nói với Lâm Tuyết: “Con đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi đi! Ba và Tuấn Đào ở trong này là được rồi!”

Lâm Á Linh ở nhà phụ trách chăm sóc Lương Thiên Dật nên không đến. Nếu bảo cô ta tới, phỏng chừng cũng sẽ la hét chịu không nổi.

Ngẫm nghĩ trong chốc lát, Lâm Tuyết nói với Lương Trọng Toàn: “Để cảnh vệ binh đưa mẹ về nhà vậy, con muốn ở trong này đợi ông nội tỉnh lại.”

Lưu Mỹ Quân nhất thời không biết để mặt mũi ở đâu, nàng dâu chưa qua cửa cũng chưa bỏ cuộc giữa đường, bà ta là con dâu lại la hét một nhọc trước, thật sự không thể nào nói nổi. Lưu Mỹ Quân phần nộ thấp giọng nói: “Giả vờ hiểu thuận gì chứ?”

Lâm Tuyết không nói gì nhưng hai cha con kia lại lần lượt nổi nóng với Lưu Mỹ Quân.

“Mỹ Quân, bà nói cái gì thế?” Lương Trọng Toàn khiển trách trước.

Lương Tuấn Đào càng dứt khoát hơn: “Mẹ, mẹ đây là già mà không để ý đến hành động của bản thân! Dù Lâm Tuyết giả bộ hiểu thuận, ít nhất cô ấy vẫn còn biết giả vờ, mẹ chưa bằng cô ấy đâu!”

Lưu Mỹ Quân nổi giận, chuyện này làm địa vị bà ta ở trước mặt ông xã và con trai giảm xuống, bà ta càng chà đạp Lâm Tuyết hơn. “Được a! Chỉ bằng khuôn mặt này, cô ta chẳng những mê hoặc con trai tôi đến thần hồn điên đảo, ngay cả lão cũng che chở hướng về cô ta, ở cái nhà này tôi còn cái địa vị gì đây? Hai người giữ lại cô ta đi, tôi mang Thiên Dật về nhà mẹ đẻ ở!”

Thấy Lưu Mỹ Quân nói chuyện càng lúc càng quá mức, lại không muốn cãi nhau với bà ta vào thời điểm này, Lương Trọng Toàn tức giận xoay người mau chóng rời đi.

Lương Tuấn Đào thì hầm hầm mà xua đuổi mẹ hắn: “Mẹ đi mau a! Hiện tại đi mau đi! Xem xem cậu con có đuổi về không!”

“Mày. . . Đồ nghịch tử, muốn chọc tao tức chết đây mà!” Mắt Lưu Mỹ Quân rơi lệ, tức giận đến mức dậm chân.

Lương Bội Văn đi tới, lạnh giọng trách mắng: “Chuyện đáng ảm ỉ thế à? Lão gia còn nằm bên trong sinh tử chưa biết thế nào? Các người còn có gì đáng tranh cãi hả?”

Àm ỉ thì chỉ có Lưu Mỹ Quân và Lương Tuấn Đào, còn lời nói của Lương Bội Văn lúc này không thể nghi ngờ là đang hướng về phía Lưu Mỹ Quân. Dù sao Lưu Mỹ Quân cũng là trưởng bối, vừa rồi la hét ảm ỉ quả thực thiếu phong phạm bà chủ gia đình.

Lưu Mỹ Quân luôn luôn kính sợ người chị chồng này, bấy giờ thấy bà lên tiếng, cũng đành nhịn xuống không tiếp tục nói thêm gì.

Vất vả đến hừng đông, hai gia đình, kể cả vài vị chiến sĩ giao tình thân thiết thân cận và mấy vị bạn bè ở lại suốt đêm chờ đợi cùng tới nhà ăn dùng bữa sáng.

Sau bữa sáng, Lưu Mỹ Quân không dám cậy mạnh nữa, bà ta bảo người đưa mình về nhà ngủ bù. Lương Tuấn Đào chỉ thị cho bệnh viện chuẩn bị mấy gian phòng an dưỡng sang trọng, hắn bảo Lâm Tuyết đi ngủ một lúc nhưng làm thế nào cô cũng không chịu rời đi.

“Vừa rồi hỏi qua bác sĩ, phòng chùng từ 9h tới 12h ông nội có thể tỉnh lại trong chốc lát, thời gian rất ngắn, chúng ta nhất định phải chờ ở đây. Thời điểm ông nội tỉnh dậy có chuyện sẽ nói với chúng ta, ở đây thì có thể vào ngay cho kịp lúc!” Lâm Tuyết nhỏ giọng nói bên tai Lương Tuấn Đào.

Do cơ tim tắc nghẽn đột ngột, ông cụ hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, đột nhiên ngã xuống như vậy đương nhiên còn rất nhiều tâm nguyện chưa xong. Bác sĩ biểu lộ chỉ lo tính mạng ông cụ một sớm một chiều, thời khắc hồi tỉnh tạm thời rất ngắn, cho nên nhất định phải ở đây.

“Ừ!” Lương Tuấn Đào xoa cằm khen: “Vẫn là em suy xét chu đáo hơn!”

Kiên trì như vậy đến 9h30 sáng, cuối cùng có một y tá trẻ vội vàng vàng chạy đến, báo: “Mau lên, lão thủ trưởng tỉnh rồi, ông ấy muốn gặp mọi người!”

*

Lương Đồng đã tháo ống thở ôxy, nghe tiếng bước chân đi vào, ông cụ lập tức mở to mắt, có thể thấy đầu óc ông cụ đã tỉnh táo.

“Ba!” Lương Bội Văn nhào lên, nghẹn ngào thăm hỏi cha mình.

Những người khác lục tục đến gần, Lương Đồng nhìn quét qua một vòng, hỏi: “Trọng Toàn đâu rồi?”

Lương Tuấn Đào vội bước lên phía trước nói: “Ba con tạm thời ra ngoài một chuyến, có chuyện gì ông nói với con cũng được!”

Lương Đồng hơi nhắm mắt, giống như đang lấy hơi sức, qua vài giây đồng hồ, ông cụ mở mắt lần nữa, nói với con gái đang cúi đầu khóc: “Đừng khóc, quân nhân đổ máu không rơi lệ!”

Lương Bội Văn vội lau khô nước mắt, bà sợ mình khiến phụ thân thất vọng. Bà và em trai Lương Trọng Toàn cả đời đều ghi nhớ lời dạy bảo của cha mình, lập chí làm một quân nhân chân chính.

“Trọng Toàn không ở đây, Bội Văn cũng được!” Lương Đồng thở phò phò trong chốc lát, ánh mắt chuyển hướng sang Lương Tuấn Đào - đứa cháu mà ông yêu quý: “Tuấn Đào, lại đây!”

Lương Tuấn Đào vội đến gần, thân thể cao lớn cúi xuống trước giường, hắn nắm bàn tay khô gầy, nức nở nói: “Ông nội!”

“Không được khóc!” Ánh mắt ông cụ vẫn không nộ mà uy, ông nói: “Bảo Lâm Tuyết lại đây!”

Lâm Tuyết vội vã đi tới, cô đứng bên cạnh Lương Tuấn Đào, tới gần ông cụ rồi cất tiếng hỏi: “Ông nội có gì dặn dò con?”

“Hai người các cháu!” Lương Đồng kéo tay bọn họ, nói: “Bây giờ lập tức về nhà!”

“Vì sao ạ?” Lương Tuấn Đào khó hiểu hỏi han. Có phải ông nội thương bọn họ chờ đợi mệt mỏi ở đây không? Hấn vội đáp: “Chúng cháu không mệt! Ông nội yên tâm đi! Chúng cháu đều muốn ở cạnh ông nội trong chốc lát!”

“Yên tâm đi, ông nội chưa chết được trong một chốc đâu!” Lương Đồng lắc đầu cười khỏ, nói: “Ông muốn hai đứa mau đi chuẩn bị hôn lễ, ngày mai kết hôn!”

“ . . . ”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây sợ ngây người! Chẳng ai nghĩ rằng Lương Đồng lại nói ra như vậy! Sau khi ông cụ hồi tỉnh, chuyện đầu tiên ông làm là muốn Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết ngày mai kết hôn!

Khi tất cả đang trợn mắt há mồm, Lương Bội Văn dường như hơi hiểu ra. Bà nhẹ giọng hỏi cha mình: “Ba, có phải ba sợ mình ... sẽ ảnh hưởng tới việc kết hôn của hai đứa không?”

Nếu lần này Lương Đồng qua đời, như vậy hôn lễ vào ngày mừng 1 tháng 8 của Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết không thể nghi ngờ gì nữa sẽ bị lùi lại! Bởi vì Trung Quốc có lệ, không thể tổ chức hôn sự sau một năm lo tang ma, nếu không cả đời sẽ không đuổi hết vận xui.

Đương nhiên ông cụ tin và còn kính sợ những phong tục dân gian này! Ông không muốn việc mình qua đời gây bất cứ ảnh hưởng không tốt nào cho các con các cháu, ông muốn thấy đứa cháu mình yêu quý hoàn thành chung thân đại sự mới có thể bình yên nhắm mắt.

“Đúng vậy! Nghe lời ông, làm đi, đây là tâm nguyện duy nhất của ông!” Nói hết mấy câu, ông cụ đã thở hồng hộc, bác sĩ bên cạnh nhanh chóng đeo ống thở oxy cho Lương Đồng, hút dưỡng khí trong chốc, ông cụ lại bảo bỏ xuống.

Bác sĩ vội nhắc nhở mọi người: “Các người nhất định phải nghe lời lão thủ trưởng! Ông ấy muốn các người làm gì thì ngàn vạn lần đừng trái ý, hiện giờ ông ấy không thể có bất cứ cảm xúc không ổn định nào!”

Lương Tuấn Đào lĩnh ngộ trước tiên, hấn vội vàng an ủi ông nội mình: “Ông nội yên tâm, ngày mai cháu và Lâm Tuyết liền cử hành hôn lễ! Ông phải nhanh khỏe hơn chút, chờ . . . ôm chặt trai của ông!” Nói xong lời cuối, giọng hấn lại nghẹn ngào lần nữa.

84. Q.2 - Chương 27: Quân Hôn Khuynh Thành (2)

Lương Bội Văn cũng chấp nhận sự thực, bà rưng rưng đồng ý với phụ thân: “Ba yên tâm, chuyện này đặt trên người con! Con chắc chắn sẽ cho bọn trẻ một hôn lễ thuận lợi vui vẻ, cam đoan chấn động toàn kinh thành, khiến tất cả mọi người hâm mộ!”

Lúc này, Lương Trọng Toàn nghe tiếng chạy đến, một đường tách mọi người ra, cả người ông đầy mồ hôi mà chen vào nhưng lại thấy phụ thân rơi vào hôn mê lần nữa.

“Ba!” Lương Trọng Toàn nhào lên, trong lòng bị sợ hãi xâm chiếm, “Ba tỉnh lại đi!”

“Lương bộ trưởng, xin đừng kích động!” Bác sĩ vội khuyên can ông, nói: “Thời gian Lão thủ trưởng tỉnh lại rất ngắn, nhưng tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng! Phóng chừng đến tối có thể hồi tỉnh lần nữa trong chốc lát!”

Trái tim bắt đầu vật lộn, nếu không có biến chứng ngoài ý muốn, tạm thời hấn không nguy hiểm.

Người một nhà đứng trước giường bệnh yên lặng rơi lệ, thật lâu sau, Lương Bội Văn lau khô nước mắt, nói với em mình: “Ba yêu cầu ngày mai phải cấp tốc cử hành một hôn lễ vui vẻ long trọng cho Tuấn Đào và Lâm Tuyết, chị đã đồng ý với ba sẽ làm tốt chuyện này!”

Nghe tin, không thể nghỉ ngơi, Lương Trọng Toàn cũng giật mình như chị ông, nhưng rất nhanh sau ông cũng hiểu ra, rưng rưng nói: “Lão gia sợ làm trễ một năm hôn kỳ của hai đứa!”

“Đúng vậy! Cho nên chúng ta cần tôn trọng ý kiến của ba, giúp ba có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trên đời, không còn bất cứ tiếc nuối nào!” Lương Bội Văn xoay người nhìn Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào, hỏi bọn họ: “Lời của lão gia, các cháu đều nghe rõ chứ?”

Lương Tuấn Đào gật đầu nói: “Cháu không ý kiến gì... chỉ là...” Nhìn ông cụ nằm trên giường bệnh đang rơi vào hôn mê, hấn lại nước mắt lưng tròng.

Kết hôn là chuyện đại hỷ, nhưng... nhìn ông nội đang bệnh tình nguy kịch, làm thế nào hấn cũng không vui vẻ nổi.

Lâm Tuyết cũng rất khổ sở, đôi mắt trong suốt rưng rưng, cô hơi nức nở nói: “Tất cả nghe theo sắp xếp của ông nội, con không có ý kiến gì!”

Trong lòng cô, ông cụ luôn cao thượng và vĩ đại như vậy, sự kính trọng của cô không từ ngữ nào diễn tả nổi. Nếu có thể, Lâm Tuyết thật muốn dùng 10 năm tuổi thọ của mình để đổi lấy 1 năm dương thọ cho ông cụ!

Thấy hai người đều đồng ý hôn lễ trước thời hạn, Lương Trọng Toàn mới lau nước mắt, ông khàn giọng tuyên bố: “Cứ như vậy đi! Em ở đây trông ba, Bội Văn, hôn sự của hai đứa giao cho chị! Chị nhất định phải tổ chức thuận lợi vui vẻ, vô cùng - náo nhiệt... Hoàn thành tâm nguyện này của ông cụ!”

*

Hôm nay, Lương gia náo nhiệt hơn bao giờ hết, tất cả mọi người đều chuẩn bị cho hôn lễ ngày mai, vội đến mức gần như chân không chạm đất.

Hôn sự rất gấp gáp, chỉ có một ngày chuẩn bị, còn phải lo tạo ra hôn lễ long trọng hiệu quả đủ để chấn độ toàn bộ thủ đồ, quả thực là hơi khó khăn.

Vì thế, Lương gia vận dụng toàn bộ quan hệ có thể, chỉ cần giao tình thân thiết đều đến giúp đỡ. Nhất là Lãnh gia, nghe nói Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết ngày mai cử hành hôn lễ theo lời Lương Đồng, Lãnh lão gia có lòng đích thân ngồi xe chuyên dụng tới, hạ quân lệnh, điều động toàn bộ xe cao cấp nhất của quân bộ tới làm làm xe hoa.

Lương Trọng Toàn thông báo cho cục cảnh sát, Phó cục trưởng Phương sai mười mấy phân đội đến duy trì trật tự trong hôn lễ ngày mai. Bên cảnh sát giao thông cũng nhận được thông báo của thượng cấp, phải tăng nhân lực đến khơi thông đường phố lân cận Lương gia, bảo đảm xe cộ ngày hôn lễ có nhiều hơn nữa cũng không bị tắc nghẽn.

Những thứ này là phần chuẩn bị bên ngoài, mặt khác còn có sự trang hoàng và bố trí của Lương gia, tuy gấp gáp nhưng vẫn mời chuyên gia thiết kế nổi tiếng trên thế giới đến, trang trí lại tất cả phòng ốc ở sân trong, thoát nhìn không khí vui vẻ tràn đầy, toàn bộ khu biệt thự Uyển Quân Kiều Sơn có vẻ dễ khiến người khác chú ý.

Mặt khác Lãnh lão gia còn tự tay viết bức hoành quân hôn khuynh thành, sai người đưa tới, là lời chúc phúc và chúc mừng cho đôi tân nhân.

Lương Trọng Toàn tự mình treo bức hoành lên bức tường chính diện trong phòng khách, những chữ này Lãnh lão gia tự tay viết bằng mực tàu, so với bất cứ đồ trang trí xa hoa cao cấp nào cũng hấp dẫn mắt nhìn hơn.

Do thời gian gấp gáp, Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào chỉ kịp chụp một tấm ảnh cưới. So với ảnh cưới bình thường cũng khác, tân lang tân nương không mặc áo cưới và lễ phục, mà đều mặc quân trang trên người. Người đàn ông anh tuấn đẹp trai, tuấn nham như họa; người phụ nữ nhỏ bé xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ xuất trần. Gáy hai người dựa sát vào nhau, tư thế rất thân mật uyển chuyển. Những ngôi sao trên quân hàm lóe sáng hơn bất cứ loại châu báu kim cương chói mắt nào, đủ để khiến mọi vị khách tới thăm đều gật

gù khen ngợi, mặc quân trang chụp ảnh cưới, hiệu quả thực sự không kém bất kì kiểu áo cưới lễ phục nào, càng có tư thế oai hùng hiên ngang, vừa vặn thích hợp với nếp sống của gia đình quân môn thế gia.

Ảnh cưới phóng lớn cao đến ba thước, đặt gần bức hoành kia, quả là tranh - chữ phù hợp, kết hợp cùng nhau càng tăng thêm sức mạnh!

Một buổi sáng bận rộn, thiết bị cơ bản chuẩn bị có vẻ ổn rồi. Do đau đầu, Lưu Mỹ Quân nằm trên giường không dậy nổi, hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu. Càng không nói tới Đại thiếu gia Lương Thiên Dật, tồn tại như không, chẳng dám trông cậy bất cứ chuyện gì vào anh ta.

Cha con họ Lương còn phải xã giao đến chào tân khách, quả thực vội đến mức chân không chạm đất. Do Lưu Vận Ngô quyết định hôm nay triệu tập họp Ban Quản trị, hẹn xong với các đại cổ đông trên thế giới, không tiện thay đổi nên đành tạm vắng mặt. Nhưng làm thế nào Lưu Dương cũng không chịu qua đây, Lương Bội Văn cho rằng anh ta lảng tránh do sợ Lương Tuấn Đào nảy sinh hiềm khích nên cũng không gượng ép.

Giữa trưa, nhanh chóng dùng bữa xong lại bắt đầu đặt mua mọi vật phẩm cần thiết cho hôn lễ. Áo cưới, lễ phục của Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào bây giờ chế tạo gấp cũng không kịp nữa rồi, đành phải liên hệ với mấy hãng áo cưới danh tiếng Paris có cửa hàng tại thủ đô, bảo bọn họ hỏa tốc xuất ra áo cưới và lễ phục dạ hội mới nhất đưa đến nhà đến hai người mặc thử.

Lễ phục của Lương Tuấn Đào thì dễ bàn, mấy bộ tây trang cắt may thủ công có thể đối phó được, còn Lâm Tuyết lại phải mặc thử đủ kiểu váy áo muôn hình muôn vẻ gần như đã chất thành núi!

Cô hơi phát sầu, liền nói với Lương Bội Văn: “Bác à, thế này nhiều quá! Con có thể thử ít đi vài bộ không?”

“Vậy không được!” Lương Bội Văn lắc đầu, nói: “Đây không chỉ là vấn đề của con, còn liên quan đến thể diện Lương gia! Nghe lời, không mất bao nhiêu thời gian đâu, bác ở trong này với con!”

Nhiệm vụ chính của bà là khiến Lâm Tuyết ăn diện xinh xinh đẹp đẹp, khiến cô thuận lợi vui vẻ xuất giá, khiến Lương gia thuận lợi vui vẻ cưới vợ!

Đây là nhiệm vụ gian khổ, Lâm Tuyết uống mấy ngụm trà, bắt đầu tranh đấu với núi quần áo. Mặc vào, đi vài bước, nhìn gương nói PASS (bỏ qua), sau đó cởi ra, tiếp tục lặp lại quá trình như vậy, chỉ có quần áo mặc trên người khác đi mà thôi.

Thật may khi ở bộ đội, mỗi người đều luyện qua thể năng, bằng không cả Lâm Tuyết và Lương Bội Văn đều đã mệt mỏi mà gục xuống.

2h chiều, người giúp việc tiến vào nói: “Cả nhà Lâm tiên sinh đã tới!”

Lâm Tuyết giật mình, hỏi: “Có những ai tới?”

“Lâm tiên sinh, Lâm phu nhân, còn có Lâm đại thiếu gia ồm ồm thiếu gia cùng ở đại sảnh trà!” Người hầu trả lời chi tiết.

Lương Bội Văn gật gù đầu, tỏ ra đã hiểu, sau đó bà nói với Lâm Tuyết: “Là bác bảo người thông báo cho họ! Dù sao cũng là nhà mẹ đẻ con, việc chung thân đại sự của con không báo bọn họ tới một chuyến thì có vẻ không phù hợp!”

Lâm Tuyết ngược lại không hề phản đối, trong lòng cũng kính nể Lương Bội Văn lo liệu chu đáo, có phong phạm rộng lượng khác xa so với Lưu Mỹ Quân. Nhưng do chuyện lần trước, quả thực cô rất sợ nhìn thấy vẻ mặt nịnh bợ của người nhà họ Lâm ở nơi này!

Trong lúc suy nghĩ, người của Lâm gia đã đến đây, Hứa Tĩnh Dao đi đằng trước, tiến vào cùng Lương Bội Văn chào hỏi đầu tiên, họ ân cần thăm hỏi nhau vài câu, sau đó bà ta liền kéo Lâm Tuyết qua, tấm tắc khen ngợi: “Đẹp quá! Tiểu Tuyết làm cô dâu mới! Mẹ thật sự rất vui!”

Lâm Văn Bác cũng tràn đầy tươi cười, ông ta cố ý hỏi Lương Bội Văn: “Trước khi Lâm Tuyết xuất giá, có đến ở nhà chúng tôi ở không nhỉ?”

Thật ra vừa rồi ở đại sảnh, ông ta đã hỏi qua cha con Lương gia nhưng bọn họ chưa cho ông ta câu trả lời rõ ràng, họ nói chuyện này cần hỏi ý kiến Lương Bội Văn nên Lâm Văn Bác mới mang người nhà qua đây.

Bằng không, với tính cách nịnh hót của mình, miễn là quyết định xong hôn sự và những chuyện bản thân quan tâm, ông ta căn bản cũng chẳng muốn đến thăm Lâm Tuyết, lại càng không hỏi ý kiến cô.

Lương Bội Văn gật đầu nói: “Đương nhiên xuất giá từ nhà mẹ đẻ rồi, điểm nhỏ ấy không cần bàn bạc!”

Nghe nói vậy, người nhà họ Lâm đều yên lòng. Hứa Tình Dao vội vàng đáp: “Hôn sự rất gấp gáp, chúng tôi cũng chưa có chuẩn bị gì!”

“Xin yên tâm, tuy thời gian gấp gáp, hôn lễ tuyệt đối không vội vã!” Lương Bội Văn nói với Lâm Văn Bác: “Ông bà thông gia có thể mang theo người về nhà chuẩn bị trước, hơn nữa đồ dùng cần thiết cứ liệt kê vào danh sách, tôi sẽ bảo người gộp cả sính lễ sính kim cùng đưa qua!”

Nghe nói còn có sính lễ sính kim, hơn nữa đồ gì cần đến đều có thể trực tiếp liệt vào danh sách, trên mặt người nhà họ Lâm lộ ra sự vui mừng khó che dấu nổi.

Nhìn quanh bốn phía cũng không thấy bóng dáng Lâm Á Linh đâu, Hứa Tình Dao nhin không được hỏi: “Á Linh đâu rồi? Sao con bé không qua hỗ trợ?”

“Nó ở trên lầu chăm sóc Thiên Dật!” Lương Bội Văn ngưng lại chút, nói tiếp: “Nơi này không cần nói!”

*

Lâm Á Linh đứng ở cửa sổ, thu vào tầm mắt tình hình rộn ràng nhộn nháo bên dưới, cô ta ghen tị đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Lâm Tuyết thế mà cùng Lương Tuấn Đào tu thành chính quả, ngày mai chính là hôn lễ của bọn họ, hơn nữa hôm nay còn phô trương lớn hơn, dường như kinh động cả giới thượng lưu kinh thành, như vậy sao có thể không khiến cô ta đỏ mắt chứ!

Dựa vào cái gì mà thân phận địa vị như nhau, thời điểm bước vào nhà họ Lương xấp xỉ nhau mà hiện tại cô ta vẫn là nữ nô bên cạnh Lương đại thiếu, địa vị cũng không tăng lên, hơn nữa Lương đại thiếu còn là kẻ bị liệt vô dụng nhưng Lâm Tuyết thì lên như điều gặp gió, thuận lợi vui vẻ mà gả cho Lương nhị thiếu? Rất không công bằng!

Quay đầu lại, thấy Lương Thiên Dật còn đang bôi loạn trên vải vẽ tranh sơn dầu, giống như thờ ơ với mọi thứ bên ngoài, tính cách ngang ngược của Lâm Á Linh phát tác, cô ta liền đi ra phía trước, chỉ cây dầu mà mắng cây hòe: “Anh còn ngồi đây vẽ gì hả? Toàn kinh thành cả có thể lẫn không thể động đây đều chạy tới! Anh là anh cả còn có thể ngồi yên được, chỉ sợ người ngoài nghi ngờ anh không bị liệt mà là đã chết rồi!”

Trong lòng Lương Thiên Dật vốn buồn bực, lúc này nghe thấy tiếng huyên náo của Lâm Á Linh thì giận dữ run cả người, anh ta dứt khoát ném bút vẽ trong tay về phía cô ta.

Lâm Á Linh nghiêng mình né qua, biết đối phương đi đứng không tiện, cô ta chống nạnh mắng: “Đồ bị liệt! Không bản lĩnh tính tình ngược lại không nhỏ! Mở to mắt mà nhìn cho rõ, ngoài bà đây cũng không ai nhần nại hầu hạ anh đâu! Coi đi, tiểu yêu tinh Vân gia không tiếp tục xuất hiện nữa rồi! Chắc chắn, người ta ghét bỏ anh đó! Cả ngày ngồi ở xe lăn, ngay cả cửa cũng không ra, anh có ích lợi gì chứ...”

Chưa mắng xong đã thấy Lương Thiên Dật cầm dụng cụ vẽ tranh trong hộp bên cạnh ném qua, Lâm Á Linh nhanh chóng trốn xa, dù sao phòng vẽ tranh này rất lớn, cùng một phé nhân ngồi xe lăn chơi trốn tìm thì cô ta chắc thắng không thua.

Lương Thiên Dật tức giận đến mức khuôn mặt tuần tú xanh mét, anh ta quát lên: “Người đâu!”

“Hừ!” Lâm Á Linh lại ngẩng cao đầu, không hề sợ anh ta đuổi đi như trước đây, cô ta khinh thường chế giễu: “Có phải muốn đuổi tôi đi không? Nói cho anh biết, bây giờ bà đây không sợ!”

Dù gì Lâm Tuyết sắp danh chính ngôn thuận trở thành Nhị thiếu phu nhân của Lương gia, người nhà họ Lâm cũng nhận được sự bố trí thích đáng, không như trước bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị đuổi ra khỏi cửa. Hơn nữa nghe nói Hứa Tình Dao đã nhận 2 thẻ vàng, phân biệt rõ là chi phí sinh hoạt của cha con họ Lương cấp cho Lâm gia. Tình hình kinh tế trong nhà hẳn được cải thiện, cô ta cũng không cần vì sinh tồn mà phải dựa vào Lương gia không đi.

Chủ yếu là Lương Thiên Dật rất lạnh nhạt với cô ta, hoàn toàn không động vào Lâm Á Linh, cô ta không thể ở đây thủ tiết đến già! Hơn nữa, nếu có danh phận, ít nhất cô ta còn ham mê, nhưng ở trong này cái gì cũng không có cái gì cũng không phải, thậm chí ngay đến tiền cũng không lấy được. Thiếu đi hấp dẫn và động lực, đương nhiên Lâm Á Linh không còn ý chí chiến đấu.

Thay vì ở trong này liều chết sứt mẻ, không bằng rời khỏi Lương gia. Tốt xấu gì vẫn đường đường là Lâm gia nhị tiểu thư, hiện tại Lâm gia có Lương gia làm chỗ dựa vững chắc, như Đông Sơn tái khởi, nếu cô ta muốn tìm người chồng như ý hẳn không thành vấn đề. Cho dù không đủ hiển hách như Lương gia, ít nhất tìm người đàn ông bình thường, khác với Lương Thiên Dật - trông được mà không còn dùng được.

“Cô cút cho tôi! Lập tức cút đi!” Lương Thiên Dật phẫn nộ đập giá vẽ, sau đó điên cuồng ném về phía Lâm Á Linh.

Lâm Á Linh bị đánh đến mức chạy vắt chân lên cổ, trước khi chạy còn oán hận bỏ xuống một câu: “Đồ bị liệt, cứ ngồi xe lăn suốt đời đi!”

Lương Bội Văn bố trí tài xế đưa người Lâm gia trở về, khi Lâm Văn Bác được con trai nâng lên xe, Hứa Tĩnh Dao còn kéo tay Lâm Tuyết, nhỏ giọng dặn dò, lúc này bỗng thấy Lâm Á Linh tóc tai bù xù chạy đến, hơn nữa sắc mặt kinh hoàng, giống như sau lưng có gì đáng sợ đang đuổi theo cô ta.

“Ba! Anh!” Lâm Á Linh nhanh chóng qua đây, cô ta không để ý tới sự có mặt của Lương Bội Văn, cảnh vệ binh lái xe và cả ánh mắt kinh ngạc của quản gia lẫn người giúp việc, tự mình lên xe, nói: “Con cùng mọi người trở về!”

“Sao hả?” Lâm Văn Bác nhận ra sự khác thường liền dùng ánh mắt không vui nhìn đứa con gái thứ hai, trách cứ: “Không phải bảo con chăm sóc đại thiếu gia à? Con chạy xuống làm gì?”

“Trời ơi, anh ta còn nhiều người chăm sóc lắm! Không cần tới con đâu!” Lâm Á Linh vội xua tay đáp: “Con cùng về với ba!” Nói xong sợ Lâm Văn Bác phản đối, lại giải thích: “Ngày mai không phải ngày lành kết hôn của Lâm Tuyết à! Con là chị nó, đương nhiên phải về nhà giúp nó chuẩn bị hôn lễ!”

Lấy cớ này ngược lại đường hoàng, hoàn toàn qua được!

Lâm Văn Bác cũng không phản đối nữa, Lâm Thông ở bên cạnh nói thầm: “Có phải mày lại bị Lương đại thiếu đuổi ra ngoài không?”

“Cắt!” Lâm Á Linh lườm hắt một cái, không thèm đáp lại.

Hứa Tĩnh Dao cũng lên xe, quay đầu hướng Lâm Tuyết nói: “Đại việc ở đây có vẻ ổn, con mau trở về nha! Đêm nay cần nghỉ ngơi sớm, ngày mai mới có thể làm tân nương tử xinh đẹp đó!”

Lâm Tuyết gật đầu mỉm cười: “Cám ơn mẹ, con biết rồi!”

Vẫy tay tiễn xe, cô kiên cường quay lại tiếp tục đấu tranh với núi quần áo kia thì thấy vài chiếc xe Jeep quân dụng tiến vào sân, đoàn xe đỗ lại, mấy chục nữ binh tư thế hiên ngang oai hùng từ bên trong nhảy ra.

Bắt gặp những bóng dáng quen thuộc, trước mắt Lâm Tuyết sáng ngời, hóa ra là đại đội nữ binh! Hơn nữa còn có đại đội trưởng cũ Đỗ Hâm Lôi, đại đội trưởng mới Nhâm Thiên cũng tới!

“Lâm Tuyết, nghe nói ngày mai cô kết hôn, quân khu đặc biệt cho nghỉ, chúng tôi đến xem tân nương tử tiêu chuẩn một chút!” Đỗ Hâm Lôi vẫn thẳng thắn như trước, gặp mặt liền ôm chầm Lâm Tuyết một cái.

Lâm Tuyết thích cô gái này nhất, nhìn nhau một hồi, tươi cười ân cần thăm hỏi tình hình gần đây, biết Đỗ Hâm Lôi ở đại đội vệ sinh rất tốt, vẫn đảm nhiệm chức vụ đại đội trưởng.

Nhâm Thiên thân thiết kéo tay Lâm Tuyết, hỏi: “Này, tân nương tiêu chuẩn! Cũng sắp đám cưới rồi, sao cô còn ở nhà chồng hả?”

Lâm Tuyết hơi ngượng ngùng, bèn giải thích: “Hôn lễ quá gấp gáp, tôi ở lại giúp chuẩn bị! Trước 5h chiều phải trở về đi!”

Dù không có tình cảm gì với Lâm gia nhưng đó cũng là nhà mẹ đẻ Lâm Tuyết, ngày mai kết hôn cô phải xuất giá từ đó.

Lâm Tuyết kéo tay hai chiến hữu, thăm hỏi những nữ binh khác trong đại đội, bọn họ cùng tiến về đại sảnh ngồi xuống. Người giúp việc đưa nước trà, hạt dưa lên, còn có các loại hoa quả tươi và mứt kẹo linh tinh cùng điểm tâm mà các cô gái vẫn thích.

Mọi người vừa uống trà ăn đồ ăn vặt, vừa tán gẫu những chuyện thú vị trong bộ đội. Họ nhắc tới Thẩm Doanh Doanh và mấy sinh viên trường sĩ quan kia, tất cả đều cười không ngừng, kể rằng mấy người đó đều tìm quan hệ chung quanh với hi vọng được rời khỏi Phi Ứng đoàn!

“Lương thủ trưởng đúng là mặt trời! Anh ấy chiếu tới chỗ nào, oanh oanh yển yển liền bay theo hướng đó! Có ông xã ưu tú như vậy cũng bị áp lực, cô nên chú ý một chút!” Đỗ Hâm Lôi bắt đầu đùa giỡn đầy thiện ý.

Lâm Tuyết hơi giương môi, nói: “Thả anh ấy ra 100 thước, để những oanh oanh yển yển đó qua xem thấy ghen, thật ra sợi dây trong tay tôi chặt lắm!”

Mọi người cười rộ lên, cảm thấy Lâm Tuyết giữa hai hươc lộ ra tự tin, chỉ bằng phong độ thông dong lúc này cũng đúng đủ tư cách làm vợ Lương Tuấn Đào!

Nhâm Thiển xúc động mà phát biểu: “Thảo nào Lương thủ trưởng thích cô, so với con gái bình thường, cô có gì đó mà bọn tôi không có, hẳn đó là điều thủ trưởng thích!”

“Đang nói chuyện gì thế? Vui vẻ vậy à?” Lương Tuấn Đào nghe tin nữ binh đại đội Phi Ứng Đoàn đến đây, giữa lúc bận bịu liền bớt thời gian qua đây xem một cái.

Nhìn thấy chiến thần trong suy nghĩ ăn bận trang phục ở nhà, thoát nhìn càng chân thực mê người, các nữ binh tức thì như chim nhỏ nhảy lên, quay chung quanh vầng thái dương của mình riu ra riu rít cười đùa không ngừng.

“Thủ trưởng, sắp thành tân lang rồi, trước khi bước vào tầng lớp đã kết hôn, có phải nên chụp cùng chúng tôi một bức ảnh lưu niệm để sau này nhớ lại hay không!” Nhâm Thiển cười khẽ nói với Lương Tuấn Đào.

Do lần đó Thẩm Doanh Doanh mang theo sinh viên trường sĩ quan ăn hiếp Lâm Tuyết, tại thời khắc mấu chốt cô dũng cảm xuất hiện, kết quả được Lương Tuấn Đào ưu ái, đề bạt từ một nữ binh bình thường lên làm đại đội trưởng, ơn tri ngộ này khiến Nhâm Thiển cả đời khó quên, trong lòng sinh cảm kích với hắn, đồng thời cũng không nhận được mà cảm thán: may mắn của cô hoàn toàn là nhờ Lâm Tuyết!

Nếu nói Lương Tuấn Đào là vầng thái dương của đại đội nữ binh bọn họ thì Lâm Tuyết chính là mặt trời của Lương Tuấn Đào, bất kể là cách chức Thẩm Doanh Doanh hay thăng chức cho Nhâm Thiển, quan trọng là mọi kết quả đều liên quan tới Lâm Tuyết.

Lương Tuấn Đào sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của các nữ binh, hắn nói muốn đi thay quân trang trước, Nhâm Thiển liều mạng kéo hắn không cho đi, những nữ binh khác cũng la hét không cho đi. Khi không mặc quân trang, Lương Tuấn Đào thoát nhìn thiếu mất uy nghiêm và khí phách của người lính nhưng lại thêm vẻ gợi cảm và tà mị của đàn ông, nhìn qua càng trên chộc say mê.

Vì thế, Lương thủ trưởng mặc trang phục ở nhà, bên cạnh là một đám oanh oanh yển yển mê muội mặc quân trang màu lục, có mấy người còn cố ý chen vào ngực hắn, thoát nhìn đúng là hoa thơm cỏ lạ hầu hạ chung quanh, trái ôm phải ấp.

Mấy chụp hình kêu lên tách tách, một tấm ảnh hoàn mỹ, hơn nữa ý nghĩa không giống bình thường, cứ như vậy sinh ra rực rỡ, vang lên khúc nhạc báo hiệu Lương thủ trưởng sắp chấm dứt thời kì độc thân hoàng kim của mình.

Chỉ có Lâm Tuyết và Đỗ Hâm Lôi không qua giúp vui, hai người nhìn nhau cười cười, cũng không hỏi đối phương vì cái gì không qua đó, bởi trong lòng bọn họ đều hiểu lẫn nhau.

Lâm Tuyết đã có được Lương Tuấn Đào, cô không thể cảm nhận được sự lưu luyến tiếc nuối khó bỏ của những nữ binh kia; Đỗ Hâm Lôi đã có người yêu nên không dậy nổi hứng thú giúp vui.

Chụp xong ảnh chung, Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết lại cùng mọi người ở uống trà nói chuyện phiếm. Đúng lúc này, từ bệnh viện truyền đến tin vui, nói Lương Đồng đã hồi tỉnh lần hai, hơn nữa hiện tượng suy tim dần biến mất, đã không cần đến ống thở.

Đây chính là việc đại hỷ khiến tinh thần tất cả mọi người phấn chấn. Tức thì nhiều người đều thảo luận: “Đây là gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái! Lão thủ trưởng lâm bệnh gặp việc vui, lại có thể khỏe hơn phân nửa!”

Xung hỉ là truyền thuyết lâu đời, sự việc hôm nay khiến bọn họ cảm thấy cách nói này cũng không phải lời lẽ vô căn cứ. Có lẽ nhân tố chính ở đây là phương diện tâm lý, bên người phát sinh việc vui tâm tình sẽ thay đổi tốt hơn, tâm tình tốt mọi thứ sẽ tràn ngập hi vọng, lực miễn dịch của thân thể cũng tăng mạnh, bệnh tình tự nhiên tốt lên nhanh chóng.

Đương nhiên, tình hình trước mắt với Lương Đồng mà nói, tính mạng có thể thoát khỏi nguy hiểm, khôi phục thể lực là tin vui lớn nhất. Nếu ông cụ có thể khôi phục sức khỏe đạt mức tiêu chuẩn trước khi phát bệnh, có thể xét tới việc phẫu thuật nối mạch máu tim.

Do không thoát thân được, Lương Tuấn Đào bảo người đem ảnh chụp với Lâm Tuyết, bức ảnh vừa chụp với nhóm nữ binh, cùng với ảnh chụp lại cảnh giăng đèn kết hoa vui vẻ trong nhà và tắm biển Quân hôn khuynh thành mà Lãnh Lệnh Huy tự tay viết đến bệnh viện, để lão gia vừa hồi tỉnh xem qua, khiến ông cụ vui vẻ một chút.

Kế tiếp, không khí tăng cao. Biệt Lương Đồng thoát khỏi nguy hiểm, mọi người chơi đùa ầm ĩ càng không kiêng nể gì. Bọn họ đều là quân nhân, ở cùng một chỗ đương nhiên có đề tài chung, náo nhiệt đến mức suýt nữa tung cả nóc nhà.

Thời gian thấm thoát trôi qua, thấy không còn sớm nữa, Lâm Tuyết cũng nên về nhà mẹ đẻ cô rồi, Lương Tuấn Đào liền dẫn mọi người vào phòng khách, tham quan bức tường chính diện treo tấm biển.

“Lãnh lão gia tự tay viết đấy, thế nào hả? Có khí phách không!” Hân hơi đắc ý khoe khoang.

Không phải vì thân phận ngạo nhân - Phó chủ tịch Quân bộ của Lãnh Lệnh Huy, mà là bởi bản thân ông chính là một nhà thư họa đương đại kiệt xuất, có ảnh hưởng sâu sắc trong giới thi họa, tranh chữ của ông có thể nói là nghìn vàng khó cầu! Hơn nữa vài năm gần đây, do bận bịu quân vụ, ông càng ít thời gian cầm bút nên bút tích càng thêm quý giá.

Lương Thiên Dật từng bái Lãnh Lệnh Huy làm thầy, hai đứa cháu của Lãnh lão gia cũng chia nhau tài năng điêu khắc, hội họa và thư pháp của ông cụ.

Cháu trai trưởng Lãnh Trí Thần khắc con dấu là đương đại nhất tuyệt, cháu trai thứ Lãnh Bân thơ họa cũng cực kỳ có lực ảnh hưởng, ở phương diện tranh phong cảnh sơn thủy càng là cường hạng, những điều này là kết quả của việc từ nhỏ họ đã sống trong môi trường mắt thấy tai nghe. Lúc trước Lãnh Bân cũng là bất gặp Hà Hiểu Mạn đang vẽ tả thực ở núi Cửu Thanh tại thành phố A, đầu tiên anh ta thấy hứng thú với tranh của cô, khi cảm thấy hứng thú với con người cô mới phát hiện hóa ra hai người bọn họ đã quen biết nhau từ bé.

“Quân hôn khuynh thành! Trời ạ, Lãnh lão gia thật tài tình!”

“Chữ như vậy mới tương xứng với bức ảnh cưới lớn thế này, kết hợp tốt a! Thật là tuyệt diệu!”

“Oa! Chữ đẹp quá! Đây là lần đầu tiên tôi thấy nhìn thấy bút tích chân thực của Lãnh lão gia chứ không phải tại trên TV hay trên tạp chí!”

85. Q.2 - Chương 28: Ăn Vận Đẹp Nhất

“Thủ trưởng, Nhị thiếu gia nhà họ Lương kết hôn, tốt xấu gì ông và Lương Trọng Toàn cũng là đồng nghiệp lâu năm, hơn nữa ngay cả Lãnh lão gia cũng đến... Ông không đi để khiến người khác chú ý!”

Hàn Thụy Tông - sĩ quan cấp tá tâm phúc của Lý Ngạn Thành ở bên cạnh nhỏ giọng khuyên nhủ.

Nhìn tấm thiệp hỉ đỏ chót trước mặt, trên khuôn mặt già nua của Lý Ngạn Thành không vui vẻ chút nào, nếu Huy Nhi còn sống, cũng đã cưới vợ rồi! Đáy lòng bi thương, đương nhiên ông ta không muốn đi nhìn cảnh thương tình.

Đến cùng, Lương Trọng Toàn vẫn có khí phách lãnh đạo, tuy gần hai năm nay, quan hệ với Lý Ngạn Thành âm ỉ bất hòa đến cực điểm nhưng khi con trai kết hôn, ông vẫn bảo người đưa thiệp mời tới, về phần đi hay không, đó là chuyện của Lý Ngạn Thành.

Hiện tại danh tiếng Lương gia đang rộng khắp, ngay cả Lãnh lão gia cũng cực kỳ ưu ái Lương Tuấn Đào, đương nhiên mọi người càng chạy theo như vịt, đoán chừng hỉ yến lên đến nghìn bàn, bởi nhiều người đều đến để dệt hoa trên gấm. Nhận được thiệp mời mà không chịu đi, e rằng cũng chỉ có mình Lý Ngạn Thành!

“Không đi!” Lý Ngạn Thành hung hăng đám một quyền xuống thiệp mời đỏ thẫm, nước mắt lại rơi: “Tôi đi có ý nghĩa gì? Để bọn họ thấy tôi vui vẻ ư? Nói tôi không có con cháu, già không chỗ dựa à?”

Thấy Lý Ngạn Thành bi thương như vậy, Hàn Thụy Tông vội vàng khuyên nhủ: “Thủ trưởng không phải còn có Đại tiểu thư sao? Vân thiếu gia khác nào là một nửa con trai tướng quân, mặt khác còn có... còn có Mạc thiếu gia nữa!”

Lý Ngạn Thành hơi hơi xúc động, lúc này mới nhớ tới một việc, thì thảo hỏi: “Sở Hàn có biết chuyện Lương lão nhị kết hôn không?”

“Hắn là... Đã biết.”

Hôm nay trùng hợp là sinh nhật Vân Thư Hoa, vốn Lý Văn San đã thu xếp mở một party long trọng náo nhiệt cho anh ta, thiệp mời phát trước vài ngày, khách khứa cũng đều mời đến. Đâu ai ngờ, Lương gia đột nhiên quyết định hôm nay kết hôn, thoáng cái làm kế hoạch lộn xộn.

Đầu tiên, khách quý tám chín phần mười vắng mặt bởi đều tham dự lễ kết hôn của Lương nhị thiếu. Cuối cùng tới tham gia party chỉ có một số thân thích của Lý gia, cùng một vài cấp dưới lâu năm, có vẻ hơi quạnh quẽ.

Ít người chút cũng được, vấn đề là người sinh nhật hôm nay hứng thú không cao. Từ sáng sớm, Vân Thư Hoa đã tự giam mình trong thư phòng, làm cách gì cũng không chịu ra. Lý Văn San phái người đi gọi vài lần anh ta cũng không để ý, đích thân cô ta đi gõ cửa, lại nghe Vân Thư Hoa bảo anh ta muốn ở một mình!

Cái gì chứ! Lâm Tuyết anh ta thích được gả cho người đàn ông khác, đau lòng đến mức như mẹ ruột mất đi à! Lý Văn San rất giận, cô ta bảo người mang chìa khóa tới, kết quả làm thế nào cũng không mở được, hóa ra Vân Thư Hoa khóa trái cửa phòng từ bên trong.

Thế này đối với Lý Văn San mà nói càng như lửa cháy đổ thêm dầu không ích gì, cô ta dùng chân đá cửa, tuyên bố nếu đối phương không mở cửa mình liền tìm người đến cạy cửa.

Âm ỉ nửa ngày, cuối cùng cửa thư phòng mở ra, cô ta đi vào thấy Vân Thư Hoa nằm nghiêng trong sofa không nhúc nhích.

“Anh đứng dậy!” Cơn giận của Lý Văn San còn sót lại chưa tan, cô ta tiến lên dùng sức kéo Vân Thư Hoa. “Có gì mà khổ sở hả? Không phải cô ta lập gia đình à! Thần sắc anh liền như vậy, có để em vào mắt không!”

Tâm tình Vân Thư Hoa cực kỳ mục nát, nếu là bình thường, anh ta sẽ nhường nhịn tính tình đại tiểu thư của Lý Văn San, nhưng lúc này thật sự chịu không nổi, liền đẩy cô ta một cái.

“A!” Lý Văn San bất ngờ không kịp đề phòng, bị anh ta đẩy phải lùi lại phía sau vài bước, ngã ngồi trên sàn nhà, cô ta giật mình, liền hét to một tiếng: “Vân Thư Hoa, anh muốn tạo phản sao?”

Đặc biệt chuẩn bị sinh nhật vì anh ta nhưng chủ nhân bữa tiệc lại không có mặt! Lý Ngạn Thành chỉ vội vã có mặt rồi biến mất không thấy, ngược lại Lý Văn San thu xếp nửa ngày, nhưng sau cũng không thấy bóng đâu, về phần Vân Thư Hoa - người sinh nhật hôm nay, thì từ đầu đến cuối vẫn chưa lộ mặt.

Toàn bữa tiệc chỉ có Vân Đóa một người lui tới tiếp đón, cô bé dùng nụ cười ngọt ngào giải thích với mọi người: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi, thân thể anh trai tôi ... không tốt, anh ấy vừa uống thuốc, lát nữa sẽ tới đây xin lỗi mọi người!”

“Vân tiểu thư khách khí rồi, Vân thiếu gia mắc bệnh nhẹ không nên gượng ép, chúng tôi có thể tùy ý!” Khách đến tham dự đa số đều có giao tình thân thiết sâu đậm với Lý Ngạn Thành (giao tình nông thì đều chạy tới Lương gia), đương nhiên không cố ý gây khó dễ.

Nhưng họ vẫn lén bàn luận sôi nổi, đoán có phải Lý gia lại xảy ra chuyện gì không.

Vân Đóa hơi buồn bã, khuôn mặt nhỏ nhắn nhần nhần lại, sức lực cô thực sự rất nhỏ bé, không cứu vãn được cục diện. Thấy sinh nhật anh trai biến thành như vậy, trong lòng cô vô cùng khổ sở.

Anh trai cô vì hôn lễ của Lâm Tuyết mà đau lòng, cô hiểu điều đó! Cho nên, cô dịu dàng từ chối lời mời làm phù dâu cho Lâm Tuyết, hơn nữa... cô rối rắm cắn cắn môi, thầm nghĩ, rốt cuộc mình vẫn sâu nặng với anh trai hơn chút, không đi tham dự hôn lễ của Lâm Tuyết được. Thật ra trong lòng Vân Đóa cảm thấy hào hứng với hôn lễ của Lâm Tuyết, nhưng vì anh trai, cô đành ở lại Lý gia.

Lý Ngạn Thành đi vào phòng khách, thấy Mạc Sở Hàn đang ngồi ở ghế dựa trước cửa sổ sát đất, trong tay đùa nghịch một chiếc khăn tay.

Ông ta cúi thấp đầu, cong thắt lưng, bóng dáng thoát nhìn có chút suy sút thê lương.

“Đang làm gì thế?” Lý Ngạn Thành đi tới, hỏi.

Mạc Sở Hàn không để ý, vẫn gấp vào tháo ra khăn tay, cảm giác như nhàm chán hết mức.

Lý Ngạn Thành tập trung nhìn vào, hóa ra hẩn gấp “con chuột nhỏ”, loại trò ấu trĩ này hiện tại trẻ con cũng không chơi, vậy mà hẩn còn chơi cái này.

“Đừng đùa, mau ngừng lại đi!” Lý Ngạn Thành ra lệnh.

Cầm con chuột nhỏ đưa ra trước mắt nhìn nhìn lần nữa, cảm thấy vừa lòng, hẩn liền thuận tay ném vào thùng rác bên cạnh.

Cửa phòng lại bị đẩy ra, Thư Khả đi tới. Khuôn mặt cô ta đã đóng vảy hết, bác sĩ không cho phép tiếp tục quần băng tránh nhiễm nấm mốc, yêu cầu cô ta để nguyên ra ngoài không khí giúp se nhanh kín miệng hơn. Nhưng cô ta rất sợ nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình, càng sợ bị Mạc Sở Hàn thấy nên đã sai người đặc biệt chế tạo một cái mũ che nắng, bốn phía dùng vải đen dày bao quanh, thoát nhìn tựa như nữ hiệp trong phim cổ trang.

Dù ở trong nhà, cô ta vẫn đội, cũng không tháo xuống.

Lúc này tiến vào, thấy Mạc Sở Hàn một mình ngồi ở trước cửa sổ, sắc mặt buồn bực không vui, Lý Ngạn Thành đứng bên cạnh, cô ta biết hai cha con lại không nói với nhau nửa lời.

“Sở Hàn, anh buồn bực à? Đúng lúc ba tổ chức tiệc sinh nhật cho Vân đại thiếu, anh cũng đi đi, giải sầu vẫn tốt hơn cứ buồn bực!” Thư Khả cẩn thận khuyên nhủ.

Nghe tiếng Thư Khả, Mạc Sở Hàn ngược mắt lên, thấy cô ta đội mũ đen liền nhin không được thờ dài, nói: “Có phải chúng ta nên rời đi không?”

Thư Khả không thể tin vào tai mình, cô ta ngạc nhiên mừng rỡ không hiểu, giọng nói đáp lại Mạc Sở Hàn run rẩy không thôi: “Sở Hàn, anh ... anh thực sự nghĩ thông suốt rồi!”

Tốt quá, vốn tưởng Lâm Tuyết gả cho Lương Tuấn Đào, Mạc Sở Hàn sẽ có phản ứng quá khích, đâu ngờ hẩn lại đề nghị cô ta cùng rời khỏi đây! Xem ra Mạc Sở Hàn đã hoàn toàn hết hy vọng với Lâm Tuyết!

Hẩn đứng dậy, thân thể cao lớn có chút tiêu điều, Mạc Sở Hàn cười nhạt chua xót: “Đúng vậy! Nghĩ thông suốt rồi!”

Lý Ngạn Thành hơi không yên lòng, liền khuyên nhủ: “Tạm thời có thể ra ngoài giải sầu, đừng quá để ở trong lòng! Chẳng qua cũng chỉ là đàn bà... chỉ cần con nguyện ý, bao nhiêu cũng có!”

Thư Khả bị hủy hoại nhan sắc, ông ta lo nhất Mạc Sở Hàn ghê tởm nuốt không trôi cô ta, để nhanh chóng được bế cháu nội, ông ta thật tình hy vọng Mạc Sở Hàn có thể từ bỏ tình yêu xưa với Lâm Tuyết, cũng bỏ rơi tình mới Thư Khả, tìm cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, sinh cho ông ta đứa cháu nối dõi hàng đầu.

“Tôi có Thư Khả là đủ rồi!” Mạc Sở Hàn nhẹ nhàng ôm vai Thư Khả, ánh mắt lại dường như bay đến nơi hư vô nào đó, giọng điệu u lạnh: “Sau này tôi không muốn bắt cứ người đàn bà nào nữa!”

Thư Khả mừng phát khóc, cô ta ôm chặt lấy Mạc Sở Hàn, vội vàng nói: “Sở Hàn, hôm nay chúng ta đi được không? Không, bây giờ chúng ta đi luôn, đi ngay lập tức, không bao giờ trở về nữa!”

Chưa đợi Mạc Sở Hàn bày tỏ thái độ, đột nhiên một lính cần vụ thần sắc hốt hải chạy tới, trước đánh tay chào Lý Ngạn Thành và Mạc Sở Hàn theo nghi thức, sau đó nói: “Thủ trưởng, không ổn rồi!”

“Làm sao hả? Vội vàng hấp tấp thế!” Lý Ngạn Thành nhíu mày bất mãn hỏi.

“Đại tiểu thư và Vân đại thiếu... Đánh nhau!”

“Hu hu ... Vân Thư Hoa, đồ vô lương tâm! Anh dám đi à! Anh dám đi à!” Lý Văn San khóc đến hụt hơi, tóc tai bù xù, liễu mạng lòi kéo Vân Thư Hoa, sống chết không chịu buông ra.

Khuôn mặt tuần tú của Vân Thư Hoa trắng bệch trong suốt, bên má trái còn hằn dấu tay 5 ngón (do bị Lý Văn San đánh), 3 chiếc khuy trên áo sơ mi hồng nhạt bị rút, lộ ra lồng ngực trắng nõn rần chắc. Lúc này, tất cả phong độ nho nhã đều biến mất, anh ta bộp chộp nóng nảy lôi kéo với Lý Văn San, lạnh giọng trách mắng: “Buông ra! Đồ đàn bà chanh chua!”

“Hu hu . . . Anh lại dám bảo tôi là đồ đàn bà chanh chua! Tôi ngang ngược ở đâu chứ? Vì anh, cái gì tôi cũng đồng ý làm! Anh còn muốn thế nào nữa? Hôm nay vì con tiện nhân Lâm Tuyết kia kết hôn, anh không chịu để ý đến tôi, tôi trút ra vài câu thì sao? Đã đặc biệt chuẩn bị tiệc sinh nhật cho anh, ngay cả lộ mặt anh cũng không chịu, anh đặt thể diện của tôi ở đâu hả?” Lý Văn San khóc đến mức rất thương tâm, cô ta gắt gao bám lấy Vân Thư Hoa, sợ đối phương trong cơn tức giận thực sự sẽ ra đi. “Vân Đóa, em lại đây! Lại đây khuyên nhủ anh trai vô lương tâm của em đi, anh ta muốn bỏ rơi chị. . .”

Vân Đóa đứng ở bên cạnh, nơm nớp lo sợ, vừa rồi cô bé muốn tiến lên can ngăn, nhưng Lý Văn San bảo cô bé cút ngay! Chờ cô đi rồi, Lý Văn San lại bảo cô tiến lên giữ chặt anh trai, cô nên làm thế nào đây!

Tay nhỏ bé vụng xoắn vào nhau, trái tim Vân Đóa đập “bịch bịch”, khuôn mặt trắng như tờ giấy.

“Cô đừng hét lên với Vân Đóa! Có biết con bé nhát gan không hả!” Vân Thư Hoa giận dữ, đối với bản thân mình thế nào anh ta không quan tâm, nhưng nếu hung ác với em gái anh ta, anh ta không đồng ý.

“Vậy anh quay lại đừng đi, đừng rời khỏi em!” Lý Văn San sợ anh ta rời đi, khóc rống nói: “Không phải anh đồng ý với em, muốn công bố hôn lễ của chúng ta trong tiệc sinh nhật của anh sao? Anh nói không tính toán gì hết!”

“Tôi chịu đựng cô đủ rồi! Tính tình đại tiểu thư điêu ngoa ương ngạnh, tôi không xứng với cô, được rồi chứ!” Vân Thư Hoa dùng sức bứt khỏi tay Lý Văn San, quay đầu lại kéo Vân Đóa đi về phía cửa lớn.

Lý Ngạn Thành vội vàng ngăn anh ta lại, tức giận hỏi han: “Hai người là thế nào đây?” Có để ông ta bớt lo hay không? Thật là tức muốn chết!

“Tính tình Văn San rất ngang ngược, tôi không chịu nổi cô ta!” Vân Thư Hoa xoa xoa bên mặt có dấu tay, anh ta hơi uất giận buồn bực nhìn lại Lý Ngạn Thành.

Đứa con gái này bị ông ta làm hư, 30 năm qua chưa gả được ra ngoài. Bình thường mắt cao hơn đỉnh, hoặc là cô ta chướng mắt, hoặc là người ta chướng mắt cô ta, cao không tới thấp không phải, vất vả lắm mới gặp được một người như Vân Thư Hoa (nếu Vân gia không xuống dốc phỏng chừng cũng không muốn cô ta), hiện tại xem ra sắp thất bại, Lý Ngạn Thành vừa tức vừa nôn nóng, liền ngăn Vân Thư Hoa không cho anh ta đi, ngược lại còn quát con gái mình: “Văn San, lại đây!”

Lý Văn San biết cha gọi mình đến nhận lỗi với Vân Thư Hoa, liền đi tới, oan ức nhào vào ngực cha mình, nức nở nói: “Ba, Thư Hoa ăn hiếp con!”

Lý Ngạn Thành vỗ vỗ lưng cô ta khuyên nhủ: “Vợ chồng son nào không cãi nhau! Tính cách con mạnh mẽ, Thư Hoa sao có thể bắt nạt được con? Ba thấy con ức hiếp Thư Hoa còn có vẻ đúng! Mau xin lỗi nó đi!”

Nghe Lý Ngạn Thành nói vậy, Lý Văn San liền biết thời biết thế đi tới, lau nước mắt, thu lại tính tình mạnh mẽ, cúi đầu nói với Vân Thư Hoa nói: “Rất xin lỗi!”

Vân Thư Hoa do bị cô ta bắt nạt nên nóng nảy, nếu không sẽ không có khả năng tức đến khó thở như vậy, lúc này nhớ tới tâm nguyện chưa hoàn thành của mình, anh ta cứng rắn nuốt xuống cơn giận, cấp bậc thang xuống theo cha con họ Lý: “Anh cũng có chỗ không đúng, không nên mất kiên nhẫn với em!”

“Không, đều tại em cả!” Lý Văn San thấy thái độ anh ta dịu đi, lại khôi phục hình tượng tao nhã hàng ngày, không khỏi nhào vào ngực đối phương, nức nở nói: “Thư Hoa, em biết trong lòng anh khổ sở! Nhưng cô ta đã gả cho Lương lão nhị rồi, là vợ người khác rồi, sau này anh có thể . . . đừng nhớ tới cô ta không?”

Vỗ về vai Lý Văn San, Vân Thư Hoa rũ mắt tiếp, che dấu đáy mắt toát ra bi thương của mình, không nói gì cả.

Vân Đóa thấy cuối cùng hai người đã làm hòa, liền nhẹ nhàng thở ra một hơi. Một lúc lâu sau, không thấy ai chú ý đến mình, mà sinh nhật anh trai đã kết thúc, cô muốn tới tham dự hôn lễ của Lâm Tuyết.

Anh trai bên kia vừa làm hòa với Lý Văn San, cô đương nhiên không thể chậm đến thùng thuốc nổ, bèn bước đến bên cạnh Lý Ngạn Thành, hạ giọng gấp rút nói: “Bác, cháu muốn . . . muốn tham dự hôn lễ của chị Lâm Tuyết, lại sợ anh trai biết mà đau lòng!”

Lý Ngạn Thành liếc nhìn cô bé một cái, cô gái nhát gan đến nói chuyện cũng không dám lớn tiếng này chưa bao giờ khiến ông ta chú ý đến, nhưng ông ta cũng không ghét Vân Đóa, chỉ là một cô bé ôn nhu hoà thuận, tính tình cũng không âm ỉ, chẳng giống con gái bảo bối Lý Văn San, ba ngày không làm chút chuyện âm ỉ mới thấy kỳ quái.

Ông ta lập tức phát tay, nói: “Đi đi! Về sớm một chút là được!”

“Ôi!” Vân Đóa mừng rỡ, cuối cùng cô đã có thể đi xem Lâm Tuyết làm cô dâu đẹp cỡ nào!

Khách khứa tràn ngập trong giáo đường, khi cha xứ chúc phúc, hai người trao nhau nhẫn cưới, chú rể hôn cô dâu, hiện trường nổ ra tràng pháo tay mãnh liệt thật lâu không dứt, nghi lễ kết hôn theo kiểu châu Âu kết thúc!

Tân khách đến chúc mừng thật sự rất đông, trong đầu khó hình dung nổi, Lâm Tuyết hoàn toàn không nhận ra ai.

Cô cứ cúi đầu, mặc kệ Lương Tuấn Đào dắt tay mình, đi qua những bề bộn trong hôn lễ.

Dưới chân không phải thảm đỏ thì là hoa tươi, tóm lại thời gian bước trên sàn không nhiều lắm. Người đàn ông bên cạnh mặc âu phục thuần sắc trắng, thân thể cường tráng càng được tôn thêm - anh tuấn to lớn, người đàn ông xuất sắc như thế, chỉ sợ so với mình tinh còn chói mắt hơn.

Lâm Tuyết khoác tay hần, mặc hần đưa mình đến bất cứ đâu, đáy mắt nhẹ hạ, khoe miệng cô bắt đầu cong lên hạnh phúc.

Bầu không khí hôn lễ náo nhiệt vui vẻ thu hút cô, khiến cô trong thoáng chốc cảm thấy người đàn ông bên cạnh dường như có thể mang đến niềm hạnh phúc nhất trần đời ỉn.

Bàn tay to của hần ấm áp hữu lực, cánh tay hần kiên cố rộng lớn, ở cạnh hần giống như đất rung núi chuyển cũng không cần sợ hãi.

Từ lúc quen biết đến lúc tiến vào lễ đường với Lương Tuấn Đào chỉ vùn vụt ba tháng ngắn ngủi. Ba tháng - giữa lúc con người ta đang sống có lẽ chỉ là khung cảnh trong nháy mắt, còn đối với cô mà nói là từ thiên đường đến địa ngục lại từ địa ngục nhảy vọt lên thiên đường.

“Tay em hơi lạnh!” Lương Tuấn Đào nghiêng mắt nhìn về phía cô, hần thân mật ghé sát bên tai cô mà hỏi: “Sao rồi? Lạnh không?”

Hần đối với cô thật sự quá tốt, Lâm Tuyết tìm không ra còn có chỗ nào chưa đủ, đồng thời cũng ngạc nhiên vì sự cẩn thận và săn sóc này. Tay cô đột nhiên lạnh hần cũng có thể cảm thấy ư? Hơn nữa tại đây, là tiêu điểm trung tâm, hần đã không bị sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài ảnh hưởng mà xem nhẹ bất cứ thay đổi nhỏ bé nào của cô.

Đúng vậy, vừa rồi nghĩ tới cảnh tượng đính hôn với Mạc Sở Hàn, Lâm Tuyết lại lạnh cả người, chẳng qua so với cả người cứng ngắc trước kia, nay đã tiến bộ hơn rất nhiều. Điều này cho thấy ảnh hưởng của Mạc Sở Hàn với cô càng ngày càng nhỏ, cô dần dần thoát khỏi đoạn tình cảm suýt nữa đã hủy diệt bản thân mình.

Nâng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, cô nhẹ mỉm cười, nói: “Không việc gì đâu, có anh ở bên , em không lạnh!”

Lời này đáng thưởng thức, Lương nhị thiếu ngẩn ngơ, giờ hẳn mới nhận ra: hóa ra bà xã mình cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt đấy chứ! Hẳn không khỏi cao hứng, dứt khoát thưởng cho cô một nụ hôn cổ vũ khen ngợi.

Thấy chú rể hôn cô dâu, người chung quanh đều ồn ào, yêu cầu hôn lần nữa!

“Bà xã, làm thế nào đây? Mọi người còn chưa nhìn đủ đó!” Lương nhị thiếu khó xử nhìn bà xã mình xin chỉ thị: “Em muốn làm lần nữa không?”

Gò má Lâm Tuyết hiện lên hai rặng mây hồng, cô liếc hẳn một cái, không nói câu nào.

Không nói gì chẳng khác gì ngầm thừa nhận, Lương Tuấn Đào ôm cô vào ngực, hôn lên môi cô lần nữa. Lần này không phải chuồn chuồn lướt nước, mà là tình cảm mãnh liệt từ bốn phía.

“Huýt!” Tất cả mọi người uống rượu bắt đầu hét lên, ra sức vỗ tay, pháo mừng nổ vang, mưa hoa đổ xuống đầy trời, mọi người đều nhiễm vui sướng hân hoan.

Khu vực đậu xe trước cửa khách sạn Vân Hải đầy ắp, bãi đỗ xe ngầm 3 tầng cũng chật ních, để đáp ứng sự tăng vọt về số lượng xe, Thiệu Kiệt đã cố tình thuê khu vực đỗ xe chung quanh với giá cao, lúc này mới xoa dịu được vấn đề khó khăn.

Thiệu Kiệt nhin không được tổ khổ với Lãnh Bán: “Quá đột ngột, nếu tiểu tử này thông báo sớm hôm nay kết hôn thì tôi đã có sự chuẩn bị trước. . .”

Lãnh Bán cười nói: “Đâu ai biết trước được, nghe nói thân thể Lương lão gia đã tốt hơn rồi, xem ra xung hỉ quả có tác dụng!”

“Thiệt hay giả vậy?” Khi Thiệu Kiệt cười rộ lên cũng rất gợi cảm mê người, hẳn ngầm đen đẹp trai, hình thành sự đối lập rõ nét với Lãnh Bán trắng nõn tuấn mỹ, hai người đều là mỹ nam tử hiếm thấy thế gian khiến những nữ nhân viên phục vụ và các tiểu thư chung quanh liên tiếp ao ước, quăng ra làn thu thủy. Chẳng qua đối với những thứ này Thiệu Kiệt đã thành quen, coi như không khí, làm như không thấy, cứ tiếp tục tán gẫu cùng Lãnh Bán: “Nghe nói ngày hôm qua nhìn không ổn, hôm nay kết hôn liền tốt lên rồi!”

Xưa nay Hà Hiểu Mạn luôn như như hình với bóng cùng chồng, nghe bọn họ nói đến việc này, cũng chêm vào: “Anh còn không tin ư, loại chuyện xung hỉ này đúng là khéo! Lương lão gia đã khá lên rồi!”

Bọn họ đang ngồi nói chuyện ở bàn trà điêu khắc bằng gỗ trong đại sảnh, đàm luận hôn lễ hôm nay của Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết.

Khách sạn Vân Hải cũng thuộc sản nghiệp trên danh nghĩa của tập đoàn Hoa Hoàng, Thiệu Kiệt chính là thành viên ban giám đốc của tập đoàn này. Việc buôn bán của Hoa Hoàng rất nhiều, bình thường anh ta không đích thân tới đây.

Do hôm nay là ngày Lương Tuấn Đào kết hôn, xưa nay giao tình giữa bọn họ sâu sắc, bắt đầu từ hôm qua, Lương Tuấn Đào đã đặt anh ta 1 vạn bàn tiệc hỉ, phỏng chừng muốn mở tiệc 3 ngày nên anh ta liền đích thân qua đây sắp xếp, đúng lúc gặp hai người nhà Lãnh Bán, liền ngồi xuống uống trà nói chuyện ở sảnh lễ tân.

Do khoảng cách bàn trà với khu lễ tân quá gần, vền vền chỉ cách một bức bình phong thủ công mỹ nghệ nên tiếng nói chuyện của nhân viên lễ tân truyền tới rất rõ ràng.

Lúc này, nghe thấy nhân viên lễ tân nói với 1 cô gái: “Rất xin lỗi, hôm nay khách sạn của chúng tôi không kinh doanh với bên ngoài!”

“Nhưng ... !” Cô bé kia nhú đôi mi thanh tú, dường như nghi ngờ: “Tôi nhớ rõ đúng là khách sạn này mà!”

“Chỗ chúng tôi hôm nay tổ chức tiệc cưới, đã bao hết, giám đốc dặn không kinh doanh với bên ngoài!” Cô gái lễ tân lễ phép lạnh nhạt giải thích với đối phương.

“Các vị tổ chức tiệc cưới cho Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào ư?” Cô bé không tha mà hỏi đến cùng: “Không phải là hai người bạn họ sao?”

Nghe cô bé nói, còn nói ra tên hai vị kia, nữ nhân viên lễ tân quan sát Vân Đóa lần nữa, miệng nói chuyện cũng khách khí hơn chút: “Đúng vậy! Xin hỏi cô là khách quý tới tham dự tiệc cưới ư? Xin đưa ra thiệp mời, chúng tôi lập tức bảo người sắp xếp chỗ ngồi cho cô!”

Hà Hiểu Mạn ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua tấm bình phong có tính chất trang trí, nhìn cô bé nói chuyện ở trước khu vực lễ tân, rất nhanh đã nhận ra đối phương, “Em biết cô ấy, hình như là bạn của Lâm Tuyết đó! Tên . . . Vân Đóa!” Cô đứng dậy, nói với Thiệu Kiệt và chồng mình: “Các anh tán gẫu đi, em qua xem!”

Đúng vậy, cô gái đang thương lượng trước bàn lễ tân chính là Vân Đóa! Lúc này nghe người ta hỏi thiệp mời của mình, cô không khỏi khó xử, bởi cô không có thiệp mời!

Trước đó, Lâm Tuyết đề nghị cô làm phù dâu, cô đã từ chối - bảo hôm nay bận với tiệc sinh nhật anh trai, kết quả, để không làm cô khó xử, Lâm Tuyết đã không bảo người đưa thiệp mời. Đương nhiên còn có tầng ý tứ khác, Vân Đóa cũng hiểu, đại khái sợ Vân Thư Hoa thấy thiệp cưới tâm tình sẽ mất vui.

Lâm Tuyết luôn lo lắng chu đáo, sợ làm Vân Thư Hoa nghi ngờ mình định khoe khoang, hơn nữa quan hệ giữa cô và Vân Đóa thâm thiết, chẳng qua là thông báo qua điện thoại, đâu có đưa thiệp mời đâu.

Thấy cô bé xấu hổ, Hà Hiểu Mạn bước lên phía trước, hòa nhã hỏi han: “Vân tiểu thư, cô đến tham gia tiệc hỉ sao?”

Vân Đóa quay đầu, thấy là Hà Hiểu Mạn, trong trí nhớ có chút ấn tượng, biết đối phương là bạn Lâm Tuyết, liền gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Nhưng em . . . không có thiệp mời!”

“Không sao!” Hà Hiểu Mạn giới thiệu Vân Đóa với nữ nhân viên lễ tân: “Vị này là Vân tiểu thư, là bạn của tôi và Lâm Tuyết, không mang thiệp cưới, cô lập tức bảo người sắp xếp một chút!”

Không đợi nữ nhân viên phục vụ lên tiếng, Vân Đóa lắc đầu liên tục, nói: “Không cần đâu! Em, không phải em tới dùng cơm, em chỉ muốn nhìn chị Lâm Tuyết một chút, ngắm nhìn dáng vẻ cô dâu xinh đẹp của chị ấy!”

“Ồ ” Hà Hiểu Mạn hé miệng cười rộ lên, cô cảm thấy cô bé trước mắt quả thực ngây thơ đáng yêu, khí chất thuần khiết, nhất là đôi mắt sáng kia, sạch sẽ đến mức không dính bất cứ hạt bụi nào. “Được rồi, cô theo tôi!”

Vân Đóa vui sướng đi theo Hà Hiểu Mạn vào thang máy chuyên dụng dành cho khách quý, thỉnh thoảng lên tiếng trả lời câu hỏi của Hà Hiểu Mạn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọ ngàng, thoạt nhìn rất vui vẻ.

Ra khỏi thang máy rẽ vào một hành lang mới tới chỗ ngồi của cô dâu chú rể và một số vị lãnh đạo trong quân đội, chính trị.

Trước khi vào ghế lô phải đi qua cửa kiểm tra an toàn, vũ khí, kim loại trên người, súng ống và tất cả đồ vật nguy hiểm đều sẽ bị phát hiện. Cho nên đang lúc Vân Đóa nghe thấy tiếng cảnh báo sắc bén, những chiến sĩ cảnh giới được vũ trang đầy đủ trên mặt tràn đầy sự đề phòng đi về phía cô, bảo cô lấy ra vật nguy hiểm trên người, cô bị dọa sợ run.

“Do chị sơ xuất!” Hà Hiểu Mạn vỗ trán, cười với Vân Đóa đã sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, nói: “Trước đó chị quên nói cho em biết, không thể đem đồ vật bằng kim loại vào đây!”

Hóa ra là thế! Vân Đóa cẩn thận lấy ra một hộp trang sức hình chữ nhật, bên trong là chiếc kẹp tóc màu vàng thủ công, là quà kết hôn cô chuẩn bị tặng cho Lâm Tuyết.

Kẹp tóc được lấy ra, cảnh báo cũng không vang lên, hóa ra chỉ cần là đồ dùng bằng kim loại đều không thoát khỏi sự bắt giữ của tia x.

Khách tham dự tiệc rất nhiều, khách sạn Vân Hải bày mấy ngàn bàn, nếu lần lượt đi mời rượu từng bàn, không thể nghĩ ngờ là một chuyện khổ sai!

“Vân tiểu thư, đây là Đại thiếu gia bảo tôi giao cho cô!” Trương quản gia tiến nhanh tới một bước đưa cho Vân Đóa một phong thư, đồng thời chỉ chỉ cách đó không xa, nói tiếp: “Xem xong thư, cậu ấy ở đó chờ cô!”

Vân Đóa hoàn toàn không biết ông ta có ý gì, cô cầm thư, quay đầu nhìn theo hướng Trương quản gia chỉ, bất gặp một người đàn ông ngồi trong xe lăn cũng đang nhìn về phía mình ở bên này.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt đẹp đẽ của người đàn ông kích động, mà cô cũng mờ mịt không biết làm sao.

Dưới sự đốc thúc của Trương quản gia, Vân Đóa mở phong thư, rút lá thư bên trong ra, vừa mở đã thấy .. oa, bút pháp rất mạnh mẽ, có thể sánh với nhà thư pháp!

Bức thư chỉ có 2 câu ngắn ngủn, không đề tên cũng không có phần đề chữ, càng giống một tờ giấy ghi chép hơn, mà ý tứ bên trong hoàn toàn khiến cô không biết nói gì: Lâm Á Linh đã đi rồi! Em yên tâm, cô ta không trở về nữa, dù có trở lại, tôi cũng sẽ sai người đuổi cô ta đi!

Thế này là có ý gì? Vân Đóa căn bản xem không hiểu. Nâng lên đôi mắt nghi hoặc, nhìn trộm Lương đại thiếu ngồi trong xe lăn, đối phương cũng đang dò xét cô, thậm chí cô có thể thấy khoe miệng anh ta hơi giương lên.

Người đàn ông rất anh tuấn, ngồi trong xe lăn cũng khó giấu được dáng người to lớn và tướng mạo xuất chúng, sống lưng thẳng, phong thái tự nhiên toát ra một loại tư thái hiên ngang.

Cô biết kia hẳn là khí chất đặc biệt của quân nhân, bởi cô đã tiếp xúc với không ít quân nhân bên cạnh. Nhưng . . . bọn họ biết nhau sao?

Bàn tay nhỏ bé nắm tờ giấy viết thư, cô do dự không chịu tiến lên.

“Vân tiểu thư, đại thiếu gia đuổi Lâm Á Linh đi rồi! Từ nay về sau cô không cần lo lắng người đàn bà kia ức hiếp mình nữa! Hơn nữa đại thiếu gia cũng đã thông suốt, nếu cô không tính toán chuyện này, cậu ấy cũng nguyện ý bỏ qua thành kiến, một lần nữa tiếp nhận cô!” Trương quản gia nhỏ giọng nói cạnh Vân Đóa.

Gì cơ? Cô hoàn toàn không hiểu a! Lâm Á Linh. . . Hình như có chút ấn tượng, hẳn là chị gái Lâm Tuyết! Bọn họ thế nào. . . Trong đầu cô dường như hiện lên những đoạn ngắn có chút mơ hồ vụn vặt , nhưng lại cực nhanh cực loạn, cô căn bản rất mơ hồ.

Đầu đau quá, Vân Đóa vươn tay vỗ vỗ trán, tờ giấy viết thư trắng muốt cũng chậm chậm rớt xuống trên mặt đất.“A!” Cô nói: “Đau đầu quá!”

“Sao rồi?” Trương quản gia vội vàng hỏi; “Cô không thoải mái sao? Tôi đưa cô tới bệnh viện nhé?”

“Không cần đâu!” Cô lão đảo đi hai bước, cảm giác như bước trên mây, đột nhiên mơ hồ nhẹ nhàng như mộng du.“Tôi .. tôi phải về nhà!”

Nhìn bộ dạng cô hẳn là không định chấp nhận sự bày tỏ của Lương đại thiếu rồi! Sắc mặt Trương quản gia nhất thời hơi khó coi, ông ta nói: “Vân tiểu thư, như vậy thật làm kiêu quá! Dù đại thiếu gia sai hay không, hiện tại cậu ấy đã đuổi người đàn bà kia đi rồi, sau này cũng không tiếp tục để cô bị oan ức, cô còn gì chưa hài lòng chứ? Nhất định muốn cậu ấy đích thân đến giải thích với cô ư? Đâu phải cô không biết, đại thiếu gia kiêu ngạo cỡ nào, sao cậu ấy có thể đến giải thích với cô chứ?”

Màng nhĩ Vân Đóa ong ong, hoàn toàn không nghe rõ Trương quản gia đang nói cái gì, cô chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi này. Nguy hiểm, nơi này nguy hiểm! Giác quan thứ sáu phát ra cảnh báo, nói cô phải rời khỏi đây ngay!

Màng nhĩ ong ong cũng là một loại bảo vệ bản thân, Vân Đóa cảm thấy tin tức đối phương truyền tới sẽ phá hủy thần trí mình lần nữa, cô liền từ chối lắng nghe. Có lẽ trong lòng loáng thoáng biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô từ chối nghe tiếp, từ chối suy nghĩ!

“Tôi phải về nhà!” Vân Đóa khóc lên, cô đột nhiên bỏ chạy, trong khi Trương quản gia trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, còn Lương đại thiếu ngạc nhiên giật mình ngưng mắt, cô hoảng hốt chạy bừa bỏ trốn mất dạng!

Dù Lương thủ trưởng săn sóc tỉ mỉ, tại hiện trường còn phát huy sáng tạo một số điểm mới quan trọng để giảm bớt gánh nặng cho cô dâu nhưng hôn lễ long trọng thế này, sau một ngày thể lực bị cạn kiệt là điều tránh không được.

Xã giao thì không cần phải nói, chỉ nói tới việc không ngừng phải thay quần áo trang điểm đã muốn đòi mạng rồi! Mỗi lần đổi một bộ quần áo sẽ thêm một lần trang điểm, Lâm Tuyết không nhớ rõ rốt cuộc hôm nay mình đã thay bao nhiêu bộ y phục, cảm giác mặt mũi mình sắp biến thành bảng pha màu rồi.

Thế cũng thôi, vấn đề là mỗi lần đổi mặt với khuôn mặt tuấn tú mê người của Alan, cô cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhất là khi anh ta hữu ý vô tình nhẹ nhàng thổi ra trên mặt cô càng khiến cô phiền muộn.

“Anh đừng đứng gần tôi như vậy được không?”

Đến lúc chàng vạng, qua vô số lần đổi cách trang điểm, cuối cùng Lâm Tuyết không thể nhịn được nữa nhắc tới kháng nghị của mình.

“Tiểu thư, cánh tay tôi dài như vậy, đứng xa sẽ không đủ chạm đến mặt cô!” Alan chưng ra vẻ mặt vô tội, còn nhún vai.

Ròng rã một ngày, Lâm Tuyết không ngừng cùng người đàn ông này mặt đối mặt, ngửi mùi nước hoa đàn ông trên người anh ta, quả thực là một loại dày vò. Đàn ông cũng có thể sửa sang đến mức thơm như vậy sao? Từ lúc quen Lương Tuấn Đào đến nay, chưa bao giờ cô ngửi thấy trên người hắn có mùi nước hoa, có lẽ đây là thói quen của quân nhân, không được dùng mùi lộn xộn trên người, phòng khi có nhiệm vụ khẩn cấp sẽ dễ bị bại lộ.

Quân nhân vẫn tốt hơn! Thói quen cuộc sống tương đối hợp với cô! Lâm Tuyết nhắm mắt, mặc kệ chuyện gia hoá trang dày vò, cô cũng không quản. Tốt xấu gì cũng chỉ một ngày, hơn nữa lần này dày vò xong còn muốn đến bệnh viện vấn an ông nội, nghiêm túc chữa khỏi vết ngoài cũng là tôn trọng ông cụ.

Lúc thay quần áo, cô không để ý, dù sao ngày này cô thay không dưới mấy chục bộ rồi, đối với những bộ váy này cảm giác gần như đã bị tê liệt, thậm chí cũng không nhìn kỹ xem chính mình hiện tại đang mặc loại trang phục nào.

“Tốt lắm!” Cuối cùng đã nghe thấy giọng nói hài lòng của Alan: “Quả nhiên cô vẫn hợp với loại trang phục này nhất!”

Lâm Tuyết mở to mắt, đứng lên, nhìn vào gương trang điểm, cô không khỏi ngẩn ngơ, trời ạ! Cô hung hăng liếc Alan một cái, vô cùng phẫn nộ: “Vì sao biến tôi thành bộ dạng này?”

Nghe thấy giọng nói bức bối của Lâm Tuyết, tất cả mọi người đều chạy tới! Đỗ Hâm Lôi vội quan sát quần áo Lâm Tuyết một hồi, lại thở dài kinh hãi lần nữa: “Quá đẹp! Lâm Tuyết, cô mặc đẹp đến mức không thể phản đối! Cô không hài lòng gì hả!”

Người khác cũng phụ họa không ngờ lại quá đẹp, từ trước đến giờ chưa thấy qua cô dâu xinh đẹp như vậy!

Lương thủ trưởng biết bà xã nổi giận liền nhanh chóng qua đây, hất kéo cô vào lòng, cẩn thận xem xét, trong đôi mắt đẹp cũng không ngoại lệ mà hiện lên kinh động “Rất đẹp! Bà xã, hóa ra em mặc sườn xám nhìn lại đẹp vậy!”

Đúng thế, hiện tại Lâm Tuyết đang mặc bộ sườn xám thêu hoa màu đỏ, tóc dài chấm vai, Alan đã bôi tóc giả cho cô, tạo ra búi tóc vắn mây cao ngất. Sơn môi đỏ thắm, mắt ảnh cùng trang điểm duyên dáng đều dựng nên một loại mỹ cảm vui mừng sôi động.

Lâm Tuyết dung mạo thanh tú, khí chất thanh tao lịch sự, tạo hình trang phục cổ hoàn toàn hợp với cô, lộ ra phong phạm và ý vị của tiểu thư khuê các thời dân quốc.

Nhưng việc khiến cô phẫn nộ chính là: cách ăn mặc này giống với lúc cô mặc ở Thu Cẩm Viên, đêm đó trước khi Mạc Sở Hàn đưa cô tới Hoàng Cung ngầm đã bảo Alan chuẩn bị trang phục và đạo cụ giống bây giờ như khuôn đúc! Điểm duy nhất không giống chính là lần này Alan bôi thêm tóc giả cho cô, cuối cùng phiên bản tạo hình này đã khiến anh ta hài lòng, đạt tới cảnh giới cao nhất, lại không có bất cứ khuyết điểm nào!

“Hủy đi cho tôi!” Lâm Tuyết quá phần nộ rồi, cô buồn bực trừng Lương Tuấn Đào một cái: “Từ đâu mà anh kiếm ra một kẻ tạo hình dở hơi cho em như vậy hả? Em ghét anh ta!”

Chưa thấy Lâm Tuyết tức giận như vậy trước mặt mọi người bao giờ, bình thường cô luôn đem lại cảm giác nhã nhặn lịch sự, nội tâm cho người khác, thất lễ thể này quả thực hơi hiếm thấy. Lương Tuấn Đào không hiểu cách ăn mặc này vì sao chọc cô tức giận đến thế, nhưng nếu bà xã không vui, hắn cũng không muốn ép cô, liền nói với Alan: “Đổi đi!”

Đâu biết Alan cũng là người có cá tính, đối với kiệt tác mình vừa lòng nhất, làm thế nào anh ta cũng không chịu động thủ phá hỏng! Alan lập tức nói với Lương Tuấn Đào: “Tôi không đổi! Tạo hình này hợp với cô ấy nhất, sao lại muốn đổi? Hừ! Không phải là tại đó Mặc thiếu đã để cô ấy ăn mặc vậy ư? Tôi muốn nói, cô ấy đối với Mặc thiếu vẫn là tình cũ khó quên! Nếu không sao lại để ý thế chứ!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người rất bất ngờ nhưng đồng thời cũng hiểu vì sao đối với cách ăn diện này Lâm Tuyết lại phản ứng mãnh liệt như thế, trong lúc nhất thời sắc mặt mọi người đều có chút quái dị.

Thật lâu sau, khuôn mặt Lương Tuấn Đào hơi trầm xuống, hắn lên tiếng: “Tìm chuyên gia hóa trang khác đến đây!” Đồng thời chỉ vào Alan nói: “Anh, mau đi đi! Nơi này không cần anh!”

“Hừ!” Alan phần nộ cười lạnh nói: “Rõ ràng cách hóa trang này hợp với cô ta nhất, hai người các vị đều vì không từ bỏ được chuyện đã qua mà không muốn thay đổi, chẳng lẽ không cảm thấy ngại vì đang lừa mình dối người sao? Quần người khác làm gì? Chứng ra mặt đẹp nhất của cô ta, chẳng lẽ do người đàn ông khác mà Lương nhị thiếu không dám thưởng thức vẻ đẹp hiện tại của cô ta ư, quá không tự tin đấy!”

Lương Tuấn Đào mím chặt môi, nâng mắt đối diện với Lâm Tuyết, hai người nhất thời đều không nói gì.

Lúc này, có cảnh vệ binh chạy qua thông báo, nói: “Lão thủ trưởng phái xe chuyên dụng đến, mời hai vị tân nhân cấp tốc lên xe!”

Chưa kịp đợi người ở đây kịp phản ứng, Lâm Tuyết liền hít sâu một hơi, nắm chặt cánh tay Lương Tuấn Đào, bình tĩnh nói: “Đừng để ông nội sốt ruột chờ, chúng ta đi thôi!”

86. Q.2 - Chương 29: Tôi Sẽ Ghen Tị, Sẽ Ăn Dấm Chua!

Sẩm tối gần hoàng hôn. Màn đêm dần trở nên dày đặc, đèn điện được bật lên.

Lâm Tuyết lặng lẽ ngồi tựa bên cửa sổ, chăm chú nhìn dòng đèn bên ngoài, suy nghĩ dường như đã bay xa.

Bộ sườn xám đỏ thắm thêu hoa ôm tròn đường cong hấp dẫn, phác họa bóng dáng nhìn nghiêng xinh đẹp như họa của cô.

Lương Tuấn Đào không quấy nhiễu Lâm Tuyết mà chỉ yên lặng thưởng thức trọn vẹn vẻ đẹp trầm tư của mỹ nhân, nghĩ đến chuyện từ nay về sau cô là người vợ duy nhất của mình, trong lòng hắn thỏa mãn vô cùng và tràn đầy hạnh phúc, làm hắn tự nhiên sinh ra một loại kích động phấn khởi.

Ấu phục đã sớm cởi ra, hắn vẫn cảm thấy nóng liền dứt khoát kéo áo sơ mi ra, ánh mắt lang tính nguy hiểm bắt đầu dò xét đường cong nữ tính.

Lâm Tuyết cũng không xa lạ gì trước cái nhìn chăm chú động dục nóng rực của hắn, cô quay sang liếc nhìn đôi mắt rạng rỡ kia, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Anh cài nút áo sơ mi cho tốt, thấy thế này ông nội sẽ phê bình anh, ngày đại hỉ mà quần áo không chỉnh tề!”

Con quỷ nhỏ này! Thấy cô, Lương Tuấn Đào liền không tự chủ được. . . Nhưng thời điểm hiện tại chỉ có cách tự kiềm chế, hắn áp xuống dục niệm, vẫy vẫy tay với cô, tà mị cười mềm: “Bà xã, giúp ông xã cài lại nút áo đi!”

Đồ lưu manh háo sắc! Lâm Tuyết bật cười, cô nghiêng người, quả thực vươn tay cài lại cúc áo cho hắn. Hết cách, đôi khi đàn ông giống như đứa trẻ to xác chưa lớn, hắn có phương pháp làm nũng độc đáo của hắn. Thỉnh thoảng, cô cũng cứng chịu hắn vậy!

Hơi thở phụ nữ phảng phất trước ngực Lương Tuấn Đào khiến hắn ngứa ngáy từng trận, trong lòng thật ra càng ngứa ngáy hơn, hắn hận không thể lập tức bỏ nhào vào tử hình Lâm Tuyết ngay tại trận!

Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng tự sướng trong đầu, không thể biến thành hành động, chẳng qua tạm thời chưa thể ăn cô nhưng hôn một cái, sờ sờ thì vẫn có thể! Bà xã hắn đó! Hắn đương nhiên có quyền hưởng phúc lợi này!

Rõ ràng Lâm Tuyết đang nghiêm túc cài khuya cho hắn, không biết như thế nào lại chọc cho người kia thú tính đại phát, kéo cô vào ngực, điên cuồng mà hôn môi một hồi.

“Đừng, ” cô vội vàng dùng sức giãy dụa, kháng nghị nói: “Anh buông ra! Cẩn thận làm hỏng lớp trang điểm!”

Cô nói có lý, lớp trang điểm hoàn mỹ không tỳ vết như vậy mà bị hỏng thì thật đáng tiếc. Lương Tuấn Đào buông miệng nhỏ ra, chưa thỏa mãn liếm liếm môi mình, sau đó cười tà, nói: “Anh hôn ở chỗ em không trang điểm vậy!”

Lâm Tuyết xấu hổ đến mức khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng khước từ hắn, cô chỉ chỉ vào sĩ quan cao cấp đang lái xe phía trước, ý bảo hắn thu lại chút rồi hạ giọng trách mắng: “Anh tìm đường chết à!”

Người lái xe kia là lão lái xe lâu năm bên cạnh Lương Đống, ông nhập ngũ chưa lâu liền tới lái xe suốt ba mươi năm qua. Cảnh đôi vợ chồng son thân mật đùa giỡn phía sau đương nhiên thu hết vào tầm mắt ông nhưng ông chỉ hiền lành mỉm cười, không quấy rầy bọn họ.

*

Vất vả lắm mới tới bệnh viện, lái xe vừa dừng, Lâm Tuyết liền như chạy trốn khỏi xe!

Người đàn ông kia chẳng khác gì con sói đói bụng ngàn năm, hắn như hận không thể gặm khắp toàn thân cô. Nếu không phải là đến bệnh viện thăm hỏi Lương Đống, lái xe lại là người già, không chừng hắn. . . nghĩ lại xấu hổ muốn chết.

Lương Tuấn Đào cũng xuống xe, một tay vắt áo khoác, hắn vừa gấp gấp đi qua vừa gọi bà xã nhỏ xinh đẹp mới thấy mình đã bỏ chạy: “Bà xã, chờ anh chút!”

Trời ạ! Trong bệnh viện nhiều người như vậy, hắn có thể nhỏ giọng chút không? Lâm Tuyết dừng bước, đợi hắn đến trước mặt, liền thấp giọng dặn dò: “Anh đừng tiếp tục phát tình bậy bạ, nghe chưa?”

Người đàn ông kia tỏ ra vô tội: “Anh phát tình với bà xã của mình thì có gì sai hử?”

“Cũng phải xem hoàn cảnh chứ!” Lâm Tuyết trịnh trọng cảnh cáo hắn: “Nếu tiếp tục phát tình linh tinh em sẽ không để ý tới anh nữa!”

Thấy hai má Lâm Tuyết đỏ ửng, quả thực so với bất cứ má hồng trang điểm nào cũng xinh đẹp hơn, đôi mắt hắn chớp chớp, hắn nhẹ nhàng nắm tay cô, không đợi cô nhắc lại kháng nghị đã kéo đến gần miệng.

Đúng là một kẻ khó chơi, Lâm Tuyết bắt đầu dĩ rồi bị hành động kế tiếp của đối phương làm cho cảm động.

Hắn kéo tay cô đến bên miệng, không hề cợt nhả, mà mở tay cô ra, tiếp theo nhẹ nhàng ấn xuống lòng bàn tay một nụ hôn. Lương Tuấn Đào nâng mắt nhìn cô, dương môi nói: “Anh biết rồi.”

Trong lòng Lâm Tuyết hơi cảm động và rung động ngọt ngào nhẹ nhẹ. Cô ngượng ngùng hạ mắt, mặt mũi đỏ ửng càng đẹp mê người.

*

Khi đặt chân vào phòng chăm sóc đặc biệt, Lương Đống dưới sự phục vụ của mọi người vừa dùng xong bữa tối đơn giản. Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết cùng vào liền bắt gặp nữ y tá trẻ bưng nửa bát cháo loãng và nửa đĩa rau cải đang hướng về phía ngoài.

Lương Tuấn Đào không khỏi mừng rỡ, hỏi: “Ông nội, ông ăn gì vậy?”

Nữ y tá dừng bước, kích động nhìn Lương Tuấn Đào, ánh mắt si mê, ngay cả trả lời cũng quên mất. Được thấy chiến thần trong truyền thuyết ở khoảng cách gần như vậy thật khiến người ta đến cả hít thở cũng phải ngưng lại, rất đẹp trai a! Quả thực so với ảnh chụp hần còn đẹp trai gấp trăm lần!

Thấy ánh mắt y tá trẻ lộ ra kinh động chỉ lo quan sát hần, Lâm Tuyết ở bên hé miệng cười nhạt, Lương Tuấn Đào cảm thấy có chút không thú vị, liền không tiếp tục để ý tới cô y tá đã hoàn toàn hóa đá kia, hần kéo bà xã mình tới trước giường bệnh.

Người của Lương gia đều có mặt đông đủ, ngay cả Lương Thiên Dật không lộ diện từ lâu cũng ngồi trong xe lăn ở trước giường. Lưu Dương và Mã Đồng Đồng đang ở đây, Lương Bội Văn ngồi cùng Lưu Mỹ Quân, Lương Trọng Toàn và Lưu Vận Ngô thì nâng Lương Đồng ngồi thẳng, đem một cái gối đặt vào sau lưng ông cụ để đỡ lúc ngồi.

Uống nửa bát cháo, ăn nửa đĩa rau xong, Lương Đồng khôi phục chút sức lực và tinh thần. Lúc này ông nửa ngồi nửa nằm ở đó, thấy Lương Tuấn Đào và Lâm Tuyết cùng qua, trong lòng hết sức vui vẻ.

“Ông nội!” Hai người tiến lên, một người nắm tay ông cụ, cảm thấy thập phần vui sướng. Lương Tuấn Đào hỏi: “ Ông thấy sao rồi?”

“Trong thời gian ngắn phỏng chừng Diêm vương chưa muốn thu nhận ông đâu!” Lương Đồng điềm nhiên như không mà trêu chọc, “Đến điện Diêm Vương thị sát một vòng, người ta ghét ông vì đã giở giọng trịch thượng, càng đuổi ông v

ề!”

Lời ông cụ hài hước khiến mọi người không nhịn được cười, đương nhiên khác với bầu không khí buồn rầu áp lực trước đó.

“Xem ra Lâm Tuyết đúng là phúc tinh của nhà họ Lương chúng ta rồi! Con bé vừa gả cho Tuấn Đào, bệnh của ba đã tốt lên phân nửa, sau này chỉ cần vợ chồng chúng hòa thuận, cam đoan rằng thân thể ba sẽ mau khỏe, có thể thọ đến trăm tuổi!” Lương Bội Văn cười haha trêu chọc.

“Sống đến một trăm tuổi ư, vậy cũng ghê gớm quá, chẳng phải sẽ thành lão tai họa à!” Lương Đồng cười tùm tùm tự giễu.

Lương Trọng Toàn vội vàng nói: “Hiện tại y học phát triển, người già trăm tuổi đâu có gì kỳ lạ, nghe nói cũng có ông cụ một trăm ba - bốn mươi tuổi đó!”

“Xem ra ba rất có duyên với cháu dâu nhỏ, con bé gả vào cửa, ba liền biến nguy thành an. Sau này hai ông cháu gặp mặt, cùng trò chuyện, đối với thân thể và tâm tình ba đều có lợi!” Lưu Vận Ngô cũng phụ họa theo.

Lưu Mỹ Quân phần nộ mà bĩu môi, trước đây “Đại tiên” bà ta tìm về đã chứng minh Lâm Tuyết là sao chổi, còn nói cô khắc cha khắc chồng gì gì đó, hiện tại chẳng khác gì tự tát vào mặt mình, thật sự có chút xấu hổ ngượng ngập.

“Lấy kính cho tôi!” Lương Đồng ra chỉ thị cho lính cần vụ bên cạnh, người kia vội vàng mang hộp đến, lấy ra kính lão, Lương Đồng đeo kính vào, lúc này mới cẩn thận quan sát Lâm Tuyết. Thật lâu sau, khen ngợi: “Đúng là đứa trẻ tiêu biểu, khí chất tốt, đáng đáp xinh đẹp, mầu chốt là không đắc chí, Tuấn Đào cưới được người vợ như vậy nhất định phải đối xử tốt!”

“Cháu biết rồi!” Lương Tuấn Đào thoải mái ôm Lâm Tuyết vào ngực, ở trước mặt mọi người vừa đáp lại lời ông cụ vừa tỏ thái độ với mọi người, cũng hứa với Lâm Tuyết: “Sau này cô ấy chính là bảo bối trong lòng bàn tay cháu, không đối xử tốt với cô ấy thì cháu đối tốt với ai đây?”

Tất cả mọi người cười rộ lên, Lâm Tuyết thì ngượng ngùng hạ tầm mắt, trong tim dường như có chút loạn.

Tất cả đều là sự thật ư? Giữa lúc hoảng hốt, cô tựa hồ ngửi thấy một tia hương vị hạnh phúc. Dù không có tình yêu, cô vẫn kì vọng vào cuộc hôn nhân này, bởi hết thấy đều là chân thực, không có phần giả bộ!

Bên trong người đàn ông kia cũng không làm dáng giả dối, hần thích là thích, vui vẻ là vui vẻ, không thích thì không vui vẻ, hần không cần vì bất cứ lí do gì mà gượng ép bản thân, càng không giống Lương Thiên Dật, vì nguyên nhân nào đó không muốn để ai biết mà giữ người đàn bà mình không thích ở bên cạnh.

Một thân sườn xám đỏ thẫm thêu hoa của Lâm Tuyết thoát nhìn quả thực làm phòng bệnh tăng thêm sắc thái vui vẻ, ông cụ vui tươi hơn hở, tinh thần không tồi, nói mấy câu cũng không tiếp tục thở hổn hển, thấy con trai muốn đỡ mình nằm xuống, ông liền xua tay ngăn cản.

“Lưu Dương, ” Lương Đồng gọi: “Đưa bạn gái cháu qua đây cho ông xem!”

Lâm Tuyết đã sớm chú ý tới Mã Đồng Đồng, chẳng qua đôi phương vẫn luôn cúi đầu, cố gắng lảng tránh ánh mắt cô, hai người cũng không trò chuyện với nhau.

Lúc này nghe thấy Lương Đồng yêu cầu được thấy bạn gái Lưu Dương, mọi ánh mắt và lực chú ý lại chuyển qua Mã Đồng Đồng.

Lưu Dương vẫn là bộ dáng xốc xếch bất cần đời, lúc này anh ta kéo tay Mã Đồng Đồng, đẩy cô tới trước mặt ông mình, giới thiệu: “Ông ngoại, cô ấy là vợ cháu! Ông nghe cho rõ ạ, là bà xã, không phải bạn gái!”

Lời này nghe có chút kì quái, nhưng mọi người cũng không để bụng. Bọn họ đều cảm thấy Lưu Dương thập phần vô lại, cũng là cố ý nói giỡn. Cái gì mà bạn gái với bà xã chứ, chẳng qua chỉ thiếu tờ giấy mà thôi, những chuyện khác trong lòng mọi người biết rõ.

Mã Đồng Đồng ngẩng đầu, mỉm cười chào Lương Đồng đang quan sát cô: “Cháu chào ông ngoại! Cháu họ Mã, tên Đồng Đồng!”

“Ừ ” ông cụ bị tên cô chọc nở nụ cười: “Mã - Đồng - Đồng!”

“Đồng là thời niên thiếu, không phải là cái bô ạ!” Mã Đồng Đồng thoát nhìn vẫn vui vẻ thẳng thắn như vậy, cô tinh nghịch làm mặt quỷ với Lương Đồng: “Ông ngoại đừng có nghe nhầm!”

Lương Đồng xoay người nói với con gái mình: “Cô bé này rất thú vị!”

Lương Bội Văn gượng cười đáp: “Đột nhiên đưa về . . Con và cha nó đều chưa chuẩn bị tâm lý!” Nói tới đây, bà và chồng cùng nhìn nhau, vẻ mặt hơi kì quái.

Những người khác cũng không cảm thấy có gì khác thường, đâu ai tưởng tượng được Lưu Dương đã noi gương anh họ mình Lương Tuấn Đào, cũng tiền trăm hậu tấu, âm thầm cùng một cô gái đi lĩnh giấy đăng kí kết hôn, sau đó trực tiếp đưa người về nhà.

May mắn là vợ chồng họ Lưu tương đối tiến bộ, bằng không đã bị con trai bảo bối của mình làm cho điên lên. Nếu Lưu Dương thật tình thích cô bé này, họ sẽ không vì gia thế của đôi phương mà ngăn cản con trai.

Chỉ là ... mọi thứ quá đột ngột, thực khiến bọn họ chưa kịp chuẩn bị tư tưởng.

“Người trẻ tuổi, hiện tại đang thịnh hành chuyện yêu nhanh cưới nhanh!” Ông cụ ngược lại rất tiến bộ, không hề ngạc nhiên: “Mẫu chốt là tình cảm, bọn chúng đã ưng ý nhau, đừng ai ngăn cản!”

Lâm Tuyết đi lên trước, khuyên nhủ: “Ông nội, thân thể ông vừa khỏe lên chút, ông mệt chưa ạ? Ông cứ nằm xuống nói chuyện sẽ tốt hơn!”

Lương Đồng gật gù đầu, đồng ý với đề nghị của Lâm Tuyết. Vì thế, đôi vợ chồng son Lâm Tuyết và Lương Tuấn Đào cùng đỡ ông cụ từ từ nằm xuống.

Nói chuyện trong chốc lát, mọi người cũng đều sợ ông cụ mệt, liền đề nghị tản ra để ông cụ nghỉ ngơi. Lúc này, Lương Đồng ho một tiếng, còn bảo: “Từ từ, ông còn có mấy câu muốn nói với Thiên Dật!”

Từ đầu đến cuối, Lương Thiên Dật luôn im lặng, bất kể hoàn cảnh chung quanh náo nhiệt vui mừng cỡ nào, anh ta vẫn duy trì diện mạo vốn có, không mừng không giận, bất động không lay động, sắm vai người ngoài cuộc.

Anh ta ở đây chỉ để làm ông nội yên tâm, để ông nội biết anh ta mọi thứ đều tốt.

Nhưng khi thấy Lương Thiên Dật, trong lòng Lương Đồng như bị kim đâm khó chịu, ông cụ nhìn ra đứa cháu này uể oải suy sút đến mức lợi hại! Vị sĩ quan trẻ tuổi với phong thái hiên ngang hai năm trước đã hoàn toàn biến mất, hiện tại Lương Thiên Dật chỉ là thanh niên có hình dáng độc đáo cô tịch.

Nghe Lương Đồng gọi tên, Lương Thiên Dật chuyển động xe lăn, chậm rãi tới gần giường bệnh, hỏi: “Ông nội gọi cháu có chuyện gì?”

“Thiên Dật!” Lương Đồng nghiêng mặt, không có bất cứ câu răn dạy hay lời khách sáo nào, chỉ nói với anh ta ngắn gọn rõ ràng: “Cháu nên cưới vợ đi!”

Lương Thiên Dật cúi đầu không đáp, thật lâu sau mới cười khổ nói: “Bộ dạng hiện tại của cháu. . . Ai sẽ theo cháu đây?”

“Cháu trai ưu tú nhất của ông! Dù ngồi ở xe lăn vẫn có nhiều cô gái hâm mộ như thường, chẳng qua trong lòng cháu đã có người rồi!” Đôi mắt lợi hại của Lương Đồng ngưng lại nhìn cháu trai, ông cụ không hề xem nhẹ sự rung động hiện lên trên mặt anh ta. “Hoặc theo đuổi lấy cô gái ấy về làm vợ, hoặc nếu người ta đã lập gia đình rồi, cháu hãy tìm người có vẻ ổn rồi kết hôn đi! Đã không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình thôi!”

Cả đời Lương Đồng gặp qua vô số người, vừa nhìn đã chuẩn! Từ lúc Lâm Tuyết vào cửa, Lưu Dương vẫn luôn đuổi theo chuyển động của cô, cái loại trông mong mà không được, tiếc nuối và ái mộ ấy rất rõ ràng, sao ông cụ có thể không nhìn ra? Chẳng qua Lâm Tuyết gả cho Lương Tuấn Đào, cũng là anh họ của Lưu Dương, cho nên Lưu Dương mới có thể tìm bạn gái nhanh như vậy, tốc độ cực nhanh khiến vợ chồng Lưu gia đều cảm thấy giật mình.

Nguyên nhân trong đó, kỳ thật Lương Đồng vừa thấy đã sớm hiểu ngay. Khi mất đi tình yêu, chọn hôn nhân - là lựa chọn sáng suốt của bất cứ người đàn ông nào.

Thấm thía lời khuyên bảo của ông nội, Lương Thiên Dật im lặng thật lâu mà không nói gì.

Anh ta không có cách nào ép buộc bản thân, Lâm Á Linh làm anh ta hiểu ra, ngoài Vân Đóa, anh ta hoàn toàn không tự nguyện gần gũi với bất cứ cô gái nào khác! Trái tim anh ta vẫn chưa đủ tàn nhẫn, nếu anh ta đủ máu lạnh thì đã cưới Lâm Á Linh, khiến cô ta cả đời sống trong lớp vỏ hôn nhân hữu danh vô thực. Nhưng, Lương Thiên Dật không làm vậy, thứ nhất có lẽ anh ta không muốn tàn nhẫn hủy diệt Lâm Á Linh khi còn sống, dù cô ta đáng ghét nhưng không phải kẻ đại ác, cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc. Thứ hai, anh ta vẫn tồn tại vài phần hi vọng và ảo tưởng với Vân Đóa.

Đúng vậy, ngoài Vân Đóa, anh ta hết cách làm vợ chồng bình thường với bất cứ người phụ nữ nào!

“Cho cháu. . . một năm!” Giữa lúc yên tĩnh, Lương Thiên Dật ngẩng đầu, trịnh trọng hứa với ông nội: “Một năm sau nếu cháu chưa tìm được người phụ nữ mình yêu, cháu sẽ chấp nhận sự sắp xếp của gia đình!”

87. Q.2 - Chương 30: Chương Cuối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khe-uoc-quan-hon>